CHRISTOPHER PAOLINI

AL PATRULEA VOLUM AL CICLULUI MOȘTENIREA

MOȘTENIREA

Christopher Paolini

MOŞTENIREA

Al patrulea volum al ciclului MOŞTENIREA

A început cu Eragon... Şi se încheie cu Moştenirea. Nu cu mult timp în urmă, Eragon, Biruitorul Umbrei, Călăreţul Dragonului, nu era decât un biet băiat de fermier, iar dragonul său, Saphira, doar o piatră albastră în pădure. Acum, soarta unei întregi civilizaţii se află pe umerii lor. Lungi perioade de antrenament şi lupte au adus cu ele victorii şi speranţă, dar şi pierderi îngrozitor de dureroase. Şi, cu toate acestea, adevărata luptă încă nu a început: trebuie să-l înfrunte pe Galbatorix. Iar când o vor face, vor trebui să fie suficient de puternici pentru a-l învinge. Şi dacă ei nu vor reuşi, nu va mai exista altcineva. Nu va mai exista o a doua şansă. Călăreţul şi dragonul său au ajuns mai departe decât ar fi îndrăznit cineva să spere. Dar vor reuşi ei să-l răstoarne pe maleficul rege şi să reinstaureze dreptatea în Alagaesia? Şi, dacă da, cu ce preţ?

ALAGAESIA
Ceunon
Carvahall
Therinsford
Osilon
Ellesmera
Du Weldenvarden
Nadindel
Rona
Kirtan
Silthrim
Utgarg
Yazuac
Niner river
Daret
Flam
Isenstar
Gil'ead
Marna
Teirm
Woodark Lake
river
Bullridge
Hadarac Desert
Ceris
Elder
Leona Lake
Dras-Leona
Uru'baen
Helgrind
Hedarth
Belatona
Furnost
Melian
Baragh
Feinster
River
Cithri
Tarnag
Petrovya
Farthen Dur
Dauth
Lithgow
Orthiad

Rezumatul primelor trei volume ale ciclului MOSTENIREA *Eragon*, *Cartea primului născut* şi *Brisingr*

La început au fost dragonii: mândri, fioroşi şi nesupuşi. Solzii lor erau precum nestematele şi toţi cei care îi priveau cădeau pradă deznădejdii, căci frumuseţea lor era mare şi cumplită.

Şi au trăit ei singuri pe tărâmul Alagaesia vreme îndelungată.

Apoi zeul Helzvog i-a făcut pe piticii cei îndesaţi şi voinici din piatra Deşertului Hadarac.

Şi cele două neamuri s-au războit aprig.

Apoi elfii au sosit în Alagaesia, de peste marea argintie. Şi ei s-au războit cu dragonii. Însă elfii erau mai puternici decât piticii şi ei i-ar fi nimicit pe dragoni, întocmai cum dragonii i-ar fi nimicit pe elfi.

Astfel că s-a făcut un armistiţiu şi s-a pecetluit un pact între dragoni şi elfi. Şi prin această alăturare au fost creaţi Cavalerii Dragonilor, care au păstrat pacea în Alagaesia vreme de mii de ani.

Apoi oamenii au sosit în Alagaesia. Şi urgalii cei cu coarne. Şi Ra'zac, vânătorii din întuneric şi mâncători de carne de om.

Iar oamenii s-au alăturat şi ei pactului cu dragonii.

Şi-atunci un Cavaler tânăr, Galbatorix, s-a ridicat împotriva alor săi. A înrobit dragonul negru Shruikan şi a convins încă treisprezece Cavaleri să îl urmeze. Şi cei treisprezece au fost numiţi Trădătorii.

Iar Galbatorix şi Trădătorii i-au înlăturat pe Cavaleri, le-au ars oraşul de pe insula Vroengard şi au ucis toţi dragonii, în afară de ai lor şi de trei ouă: unul roşu, unul albastru şi unul verde. Şi de la mulţi dintre dragoni au luat miezul inimii – Eldunari –, care conţinea puterea şi cugetul dragonilor şi care nu era legat de trupul lor.

Şi vreme de optzeci şi doi de ani, Galbatorix a domnit suveran peste oameni. Trădătorii au murit, însă el nu, căci puterea sa era

cea a dragonilor şi nimeni nu putea spera să îl doboare.

În cel de-al optzeci şi treilea an al domniei lui Galbatorix, un om a furat din castelul său oul albastru de dragon. Şi oul a trecut în grija celor care luptau încă împotriva lui Galbatorix, cei cunoscuţi sub numele de vardeni.

Elfa Arya transportă oul de la vardeni până la elfi şi înapoi, căutând omul sau elful pentru care puiul avea să iasă la lumină. Astfel trecură douăzeci şi cinci de ani.

Apoi, în timp ce Arya se îndrepta către oraşul elfesc Osilon, un grup de urgali o atacă pe ea şi pe gărzile ei. Cu urgalii era Umbra numită Durza: un vrăjitor posedat de spiritele pe care le chemase ca să îi facă voia. După moartea Trădătorilor, acesta ajunsese cel mai temut slujitor al lui Galbatorix. Urgalii le uciseră pe gărzile Aryei şi, înainte ca aceştia şi Umbra să o prindă, Arya trimise oul în altă parte, cu ajutorul magiei, către cineva care ar fi putut să îl apere.

Însă vraja ei dădu greş.

Astfel se făcu că Eragon, un orfan de numai cincisprezece ani, găsi oul în Munţii Şirei. El duse oul la ferma unde locuia împreună cu unchiul său, Garrow, şi cu vărul său, Roran. Oul se sparse pentru Eragon şi el crescu dragonul dinăuntru. Şi numele acestuia era Saphira.

Atunci Galbatorix trimise doi Ra'zac să găsească şi să-i aducă înapoi oul şi aceştia îl uciseră pe Garrow şi dădură foc casei lui Eragon. Căci Galbatorix îi înrobise pe Ra'zac şi doar câţiva dintre ei mai rămăseseră.

Eragon şi Saphira porniră să se răzbune pe cei doi Ra'zac. Cu ei plecă şi povestitorul Brom, care fusese odinioară Cavaler, până la căderea Cavalerilor. Lui Brom voise elfa Arya să îi trimită oul albastru.

Brom îl învăţă pe Eragon despre meşteşugul luptei cu sabia şi cel al folosirii magiei, dar şi despre onoare. Şi îi dărui lui Eragon sabia Zar'roc, ce fusese odinioară sabia lui Morzan, primul şi cel mai puternic dintre Trădători. Însă cei doi Ra'zac îl uciseră pe Brom, când se întâlniră din nou, iar Eragon şi Saphira scăpară cu ajutorul unui tânăr, Murtagh, fiul lui Morzan.

În timpul călătoriei lor, Durza îl luă prizonier pe Eragon în oraşul Gil'ead. Eragon izbuti să scape şi o luă cu el şi pe Arya. Arya era otrăvită şi grav rănită, aşa că Eragon, Saphira şi Murtagh o duseră la vardeni, care trăiau printre piticii din Munţii

Beor.

Acolo Arya fu vindecată, iar Eragon binecuvântă un prunc ce scâncea, pe nume Elva, hărăzindu-i o viaţă ferită de necazuri. Însă Eragon rosti greşit binecuvântarea şi, fără să îşi dea seama, o blestemă, silind-o să îi ferească pe alţii de necazuri.

Curând după aceea, Galbatorix trimise o mare armată de urgali ca să îi atace pe pitici şi pe vardeni. Şi, în bătălia care urmă, Eragon îl ucise pe Durza. Însă Durza îl răni grav pe Eragon la spate, iar Eragon suferi o durere cumplită din pricina rănii, în ciuda vrăjilor vindecătorilor vardeni.

În toiul durerii sale, Eragon auzi un glas. Iar glasul îi spuse: „Vino la mine, Eragon. Vino la mine, căci eu am răspunsurile la toate întrebările tale”.

Trei zile mai târziu, conducătorul vardenilor, Ajihad, fu prins într-o ambuscadă şi ucis de către urgalii aflaţi sub puterea a doi gemeni magicieni, care îi trădaseră pe vardeni lui Galbatorix. Totodată, gemenii îl răpiră pe Murtagh şi i-l duseră lui Galbatorix. Însă Eragon şi vardenii crezură că Murtagh a murit, şi Eragon se întristă amarnic.

Iar fiica lui Ajihad, Nasuada, deveni conducătoarea vardenilor.

Din Tronjheim, centrul puterii piticilor, Eragon, Saphira şi Arya plecară în pădurea de la miazănoapte, Du Weldenvarden, acolo unde sălăşluiau elfii. Împreună cu ei merse piticul Orik, nepotul regelui piticilor, Hrothgar.

În Du Weldenvarden, Eragon şi Saphira se întâlniră cu Oromis şi Glaedr: ultimul Cavaler liber şi dragonul său, care trăiseră ascunşi în ultimul veac, aşteptând să pregătească următoarea generaţie de Cavaleri. Eragon şi Saphira se întâlniră şi cu regina Islanzadi, cârmuitoarea elfilor şi mama Aryei.

În timp ce Oromis şi Glaedr îi instruiau pe Eragon şi pe Saphira, Galbatorix îi trimise pe Ra'zac şi un grup de soldaţi în Carvahall, satul de baştină al lui Eragon, de data aceasta ca să îl ia prizonier pe vărul său, Roran. Însă Roran se ascunse şi ei nu l-ar fi găsit, de n-ar fi fost ura măcelarului Sloan. Căci Sloan ucise un străjer pentru ca Ra'zac să poată intra în sat şi să îl ia pe Roran prin surprindere.

Roran izbuti să scape, dar cei doi Ra'zac o răpiră pe Katrina, iubita lui Roran şi fiica lui Sloan. Atunci Roran îi convinse pe săteni să plece cu el, şi ei străbătură Şira, coborând de-a lungul coastei Alagaesiei până în ţinutul Surda, de la miazăzi, care îşi

păstrase independenţa faţă de Galbatorix.

Rana de pe spatele lui Eragon continua să îl chinuie. Însă în timpul Sărbătorii Frăţiei de Sânge, când elfii aniversau pactul dintre Cavaleri şi dragoni, rana lui fu vindecată de duhul dragonului pe care elfii îl invocau la încheierea festivalului. În plus, năluca îi dărui lui Eragon o forţă şi o viteză asemănătoare celor ale elfilor.

Apoi Eragon şi Saphira zburară în Surda, unde Nasuada îi dusese pe vardeni ca să pornească atacul împotriva imperiului lui Galbatorix. Acolo, urgalii se aliară cu vardenii, susţinând că Galbatorix le întunecase minţile şi că voiau să se răzbune pe el. Ajuns printre vardeni, Eragon o reîntâlni pe Elva, care crescuse cu o iuţeală nemaipomenită, din pricina vrăjii lui. Dintr-un prunc ce scâncea, ea ajunsese o fetiţă de trei-patru ani, iar privirea îi era cu adevărat cumplită, căci ea simţea durerea tuturor celor din jurul său.

Şi nu departe de hotarul Surdei, pe întinderea întunecată a Câmpiilor Înflăcărate, Eragon, Saphira şi vardenii purtară o bătălie aprigă şi sângeroasă împotriva armatei lui Galbatorix.

În toiul bătăliei, Roran şi sătenii li s-au alăturat vardenilor, la fel ca şi piticii, care mărşăluiseră în urma lor din Munţii Beor.

Însă din răsărit se ivi o siluetă într-o armură lucioasă. Şi ea călărea un dragon roşu şi scânteietor. Şi, cu o vrajă, îl ucise pe regele Hrothgar.

Atunci Eragon şi Saphira se luptară cu Cavalerul şi cu dragonul său roşu. Şi descoperiră că era de fapt Murtagh, supus acum lui Galbatorix prin jurăminte de necălcat. Iar dragonul era Thorn, ieşit al doilea din cele trei ouă.

Murtagh îi învinse pe Eragon şi pe Saphira cu ajutorul puterii acelor Eldunari pe care Galbatorix îi dăduse lui. Însă Murtagh le îngădui lui Eragon şi Saphirei să scape, deoarece încă îl socotea prieten pe Eragon. Şi deoarece, după cum îi spuse lui Eragon, ei erau fraţi, amândoi născuţi de însoţitoarea preferată a lui Morzan, Selena.

Apoi Murtagh o luă de la Eragon pe Zar'roc, sabia tatălui lor, şi împreună cu Thorn se retraseră de pe Câmpiile Înflăcărate, odată cu restul trupelor lui Galbatorix.

După ce se încheie bătălia, Eragon, Saphira şi Roran zburară spre întunecatul turn de piatră Helgrind, ce slujea drept bârlog pentru Ra'zac.

Acolo îl uciseră pe unul dintre cei doi Ra'zac şi pe monstruoşii părinţi ai acestora, Lethrblaka, şi o salvară pe Katrina din Helgrind. Iar într-una dintre celule, Eragon îl găsi pe tatăl Katrinei, orb şi pe jumătate mort.

Eragon se gândi să îl ucidă pe Sloan pentru trădarea lui, dar renunţă la idee. În schimb, îl cufundă pe Sloan într-un somn profund şi le zise lui Roran şi Katrinei că tatăl ei era mort. Apoi îi ceru Saphirei să îi ducă pe Roran şi pe Katrina înapoi la vardeni, în timp ce el îl vână pe ultimul Ra'zac.

Eragon ucise de unul singur ultimul Ra'zac rămas. Apoi îl luă cu el pe Sloan şi plecară din Helgrind. După îndelungi cugetări, Eragon descoperi numele adevărat al lui Sloan din limba străveche, limba puterii şi a magiei. Şi Eragon, folosindu-i numele ca să îl supună, îl sili pe măcelar să jure că nu îşi va mai întâlni fiica niciodată. Apoi Eragon îl trimise să trăiască printre elfi. Însă ceea ce Eragon nu îi spusese măcelarului era că elfii aveau să îi vindece ochii, dacă s-ar fi căit pentru trădarea şi crima sa.

Arya se întâlni cu Eragon la jumătatea drumului către vardeni şi se întoarseră împreună, traversând pe jos teritoriul inamic.

Ajunşi la vardeni, Eragon află că regina Islanzadi trimisese doisprezece magicieni elfi, conduşi de Blodhgarm, ca să îi apere pe el şi pe Saphira. Eragon înlătură apoi atât cât putu din blestemul Elvei, dar aceasta îşi păstră abilitatea de a simţi durerea celorlalţi, fără a mai simţi însă nevoia de a se jertfi pentru a-i scăpa de nefericire.

Roran se căsători cu Katrina, care era însărcinată, şi pentru prima oară după mult timp, Eragon fu fericit.

Apoi Murtagh, Thorn şi o trupă de oameni de-ai lui Galbatorix îi atacară pe vardeni. Cu ajutorul elfilor, Eragon şi Saphira izbutiră să îi oprească, dar nici Eragon, nici Murtagh nu reuşiră să iasă victorioşi. Fu o bătălie aprigă, căci Galbatorix îi vrăjise pe soldaţi ca să nu mai simtă durerea, iar vardenii suferiră pierderi mari.

După aceea, Nasuada îl trimise pe Eragon să îi reprezinte pe vardeni în faţa piticilor, în timp ce aceştia îşi alegeau noul rege. Eragon nu vru să meargă, căci Saphira trebuia să rămână şi să apere tabăra vardenilor. Dar nu avu de ales.

Roran intră în rândurile vardenilor, urcând în rang, căci se dovedise a fi un războinic destoinic şi un conducător înnăscut.

Pe când Eragon era printre pitici, şapte dintre aceştia încercară să îl asasineze. O cercetare dezvălui că un anumit clan, Az Sweldn rak Anhuin, se afla în spatele atacului. Întrunirea clanurilor continuă totuşi, şi Orik fu ales să îi urmeze la tron unchiului său. Saphira i se alătură lui Eragon pentru încoronare şi îşi îndeplini făgăduinţa de a repara nepreţuita stea de safir a piticilor, pe care o spărsese în timpul luptei lui Eragon cu Durza.

Apoi Eragon şi Saphira se întoarseră în Du Weldenvarden. Acolo, Oromis îi dezvălui lui Eragon adevărul cu privire la părinţii săi: el nu era, de fapt, fiul lui Morzan, ci al lui Brom, deşi el şi Murtagh aveau aceeaşi mamă, Selena. Oromis şi Glaedr le explicară de asemenea şi conceptul pietrei Eldunari, pe care un dragon poate alege să şi-o scoată din trup în timpul vieţii, deşi acest lucru trebuie făcut cu mare grijă, căci cel care are o piatră Eldunari o poate folosi ca să controleze dragonul de la care a luat-o.

Pe când se aflau în pădure, Eragon decise că avea nevoie de o sabie care să o înlocuiască pe Zar'roc. Amintindu-şi de sfatul pe care i-l dăduse pisica fermecată Solembum în timpul călătoriilor sale cu Brom, Eragon se duse la copacul gânditor Menoa din Du Weldenvarden. Vorbi cu copacul şi acesta acceptă să îi dea oţelul strălucitor de la rădăcinile sale, în schimbul unui preţ nenumit.

Apoi elfa Rhunon, care făurise toate săbiile Cavalerilor, lucră împreună cu Eragon ca să îi facă o nouă armă. Sabia era albastră şi Eragon o numi Brisingr – „foc”. Şi sabia izbucnea în flăcări de fiecare dată când îi rostea numele.

După aceea, Glaedr le dădu spre păstrare lui Eragon şi Saphirei inima inimilor lui, şi ei se întoarseră la vardeni, iar Glaedr şi Oromis se alăturară neamului lor şi atacară partea de miazănoapte a Imperiului.

La asediul oraşului Feinster, Eragon şi Arya dădură peste trei magicieni vrăjmaşi, iar unul dintre aceştia se preschimbă în Umbra pe nume Varaug. Cu ajutorul lui Eragon, Arya îl ucise pe Varaug.

În acest timp, Oromis şi Glaedr se luptară cu Murtagh şi Thorn. Iar Galbatorix preluă controlul asupra minţii lui Murtagh. Şi, cu braţul lui Murtagh, Galbatorix îl doborî pe Oromis, iar Thorn răpuse trupul lui Glaedr.

Şi, cu toate că vardenii ieşiră victorioşi la Feinster, Eragon şi

Saphira jeliră pierderea maestrului lor, Oromis. Însă vardenii nu se opriră aici şi, chiar în această clipă, ei mărşăluiesc tot mai adânc în interiorul Imperiului, spre capitala acestuia, Uru'baen, unde se află Galbatorix, mândru, încrezător şi dispreţuitor, căci puterea lui stă în puterea dragonilor.

Prin spărtură

DRAGONUL Saphira scoase un răget, iar soldaţii din faţa ei începură să tremure de frică.

— După mine! strigă Eragon. Înălţă sabia Brisingr deasupra capului, ţinând-o cât putea de sus, pentru ca toţi să o vadă. Sabia albastră sclipea intens, cu irizaţii, ieşind în evidenţă pe fundalul zidului de nori negri ce se ridicau spre apus. Pentru vardeni!

O săgeată şuieră pe lângă el, dar nu-i dădu atenţie. Războinicii strânşi la baza mormanului de dărâmături pe care stăteau Eragon şi Saphira îi răspunseră, strigând din toţi rărunchii:

— Vardenii!

Îşi înălţară şi ei armele şi se năpustiră înainte, căţărându-se pe blocurile de piatră prăbuşite.

Eragon se întoarse cu spatele la oameni. De partea cealaltă a movilei se afla o curte largă. Vreo două sute de soldaţi ai Imperiului se îngrămădiseră acolo. În spatele lor se ridica o fortăreaţă înaltă şi întunecată, cu crăpături înguste pentru ferestre, cu câteva turnuri pătrate şi cu odăile din vârful celui mai înalt luminate de o lampă. Undeva, înăuntrul fortăreţei, Eragon ştia că se afla Seniorul Bradburn, guvernatorul Belatonei – oraşul pe care vardenii se străduiau să îl cucerească de ceasuri bune.

Cu un strigăt, Eragon sări de pe dărâmături şi se năpusti spre soldaţi. Oamenii se traseră îndărăt, ţinându-şi însă suliţele şi lăncile îndreptate către spărtura zimţuită pe care Saphira o făcuse în zidul exterior al castelului.

Eragon îşi simţi glezna dreaptă răsucindu-se când ateriză. Căzu pe un genunchi şi se sprijini de pământ cu mâna în care avea sabia.

Unul dintre soldaţi profită de prilejul ivit pentru a ieşi din formaţie şi a-şi împinge suliţa spre gâtul descoperit al lui Eragon.

Eragon pară lovitura cu o smucitură a încheieturii, răsucind-o

pe Brisingr mai repede decât ar fi putut urmări cu privirea orice om sau elf. Chipul soldatului se schimonosi de spaimă când îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Încercă să fugă, dar înainte să se poată urni din loc, Eragon îl împunse cu sabia în stomac.

Vărsând un şuvoi de flăcări albastre şi galbene pe gură, Saphira sări în curte în urma lui Eragon. El se ghemui şi îşi încordă picioarele când ea se izbi de caldarâm. Impactul cutremură întreaga curte. Multe dintre cioburile de sticlă ce formau un mozaic mare şi colorat în faţa fortăreţei se desprinseră şi zburară în sus ca nişte monede ce saltă pe o tobă. Deasupra, obloanele unei ferestre din clădire se deschiseră şi se închiseră.

Elfa Arya o urmă pe Saphira. Părul său negru şi lung se agita sălbatic în jurul chipului ascuţit când sări de pe mormanul de dărâmături. Firişoare de sânge împroşcat îi vărgau braţele şi gâtul; tăişul săbiei îi era mânjit de sânge. Aterizâ cu un foşnet uşor, de piele ce alunecă pe piatră.

Prezenţa ei îl îmbărbăta pe Eragon. Nu era nimeni altcineva alături de care ar fi preferat să lupte. Ea era tovarăşul de luptă ideal, se gândi el.

Îi zâmbi scurt, iar Arya îi răspunse pe măsură, cu o expresie fioroasă şi voioasă. În bătălie, atitudinea ei rezervată era înlocuită de o bunăvoinţă pe care o afişa rareori în alte împrejurări.

Eragon se feri după scut când o perdea de foc albastru apăru între ei. De sub marginea coifului, privi cum Saphira îi scaldă pe soldaţi într-un şuvoi de flăcări care trecu peste ei, fără însă a le face vreun rău.

Un rând de arcaşi de pe meterezele castelului traseră săgeţi către Saphira. Dogoarea din preajma ei era atât de intensă, încât o mână de săgeţi luară foc în aer şi se făcură scrum, în vreme ce vrăjile de apărare pe care le pusese Eragon în jurul ei le respinseră pe celelalte. Una dintre săgeţile rătăcite se izbi de scutul lui Eragon cu un pocnet surd, ciobindu-l.

Vâlvătaia cuprinse trei dintre soldaţi, ucigându-i atât de repede, încât nici nu mai avură timp să ţipe. Ceilalţi se înghesuiră în centrul infernului, cu tăişurile suliţelor şi ale lăncilor reflectând scânteieri de lumină albastră şi strălucitoare.

Oricât se strădui, Saphira nu izbuti să-i atingă pe

supravieţuitori. În cele din urmă, renunţă şi îşi închise fălcile cu un trosnet definitiv. Încetarea focului lăsă curtea nefiresc de liniştită.

Eragon se gândi, aşa cum o mai făcuse deja de câteva ori, că, oricine ar fi fost cel ce pusese vrăjile de protecţie asupra soldaţilor, trebuie să fi fost un magician puternic şi priceput. „Să fie oare Murtagh? se întrebă el. În cazul ăsta, de ce nu erau el şi cu Thorn aici, ca să apere Belatona? Oare lui Galbatorix nu-i pasă dacă păstrează sau nu controlul asupra oraşelor sale?”

Eragon alergă înainte şi, dintr-o singură lovitură a lui Brisingr, reteză vârfurile unei duzini de halebarde cu aceeaşi uşurinţă cu care tăia capetele lujerelor de orz când era mai tânăr. Spintecă pieptul soldatului aflat cel mai aproape, despicându-i armura de parcă ar fi fost făcută din pânză subţire. Sângele ţâşni. Apoi Eragon înjunghie următorul soldat din rând şi izbi în stânga cu scutul, împingându-l pe omul de acolo în trei dintre camarazii săi şi făcându-i să se rostogolească.

Reacţiile soldaţilor i se păreau lui Eragon încete şi stângace în timp ce se strecura printre rândurile lor, spintecându-i fără să păţească nimic. Saphira se repezi în încâlceala din stânga lui azvârlind soldaţii în aer cu labele ei imense, izbindu-i cu coada ei ţepoasă, muşcându-i şi omorându-i cu o simplă mişcare a capului, în timp ce, în dreapta sa, Arya se mişca precum o umbră, cu fiecare mişcare a săbiei sale aducând moartea unui alt soldat al Imperiului. Când Eragon se răsuci ca să evite două suliţe, îi văzu în spatele său pe Blodhgarm – elful acoperit de blană – şi pe ceilalţi unsprezece elfi a căror sarcină era să îi apere pe el şi pe Saphira.

În urma acestora, vardenii se revărsau în curte prin spărtura din zidul exterior al castelului, însă oamenii nu atacară; era prea periculos să se apropie de Saphira. Nici ea, nici Eragon şi nici elfii nu aveau nevoie de ajutor ca să se descotorosească de soldaţi.

Învălmăşeala îi despărţi pe Eragon şi pe Saphira, ducându-i în capetele opuse ale curţii. Eragon nu îşi făcea griji. Chiar şi fără vrăjile lui de apărare, Saphira era cât se poate de capabilă să înfrângă de una singură un grup de douăzeci, treizeci de oameni.

O suliţă se izbi de scutul lui Eragon, învineţindu-i umărul. Se răsuci către cel care o aruncase, un bărbat vânjos şi plin de

cicatrici, căruia îi lipseau dinţii din faţă, şi ţâşni spre el. Omul încercă să scoată un pumnal de la cingătoare. În ultimul moment, Eragon se întoarse, îşi încorda braţele şi pieptul şi îl izbi în plin pe om cu umărul său rănit.

Forţa impactului îl azvârli pe soldat câţiva paşi înapoi, iar acesta se prăbuşi, ţinându-se de piept în dreptul inimii.

Urmă apoi o ploaie de săgeţi cu pene negre, omorându-i sau rănindu-i pe mulţi dintre soldaţi. Eragon se feri din calea lor, acoperindu-se cu scutul, deşi era sigur că magia avea să-l protejeze. Totuşi, nu se cădea să devină neatent; nu avea de unde şti când vreun magician duşman ar putea trage o săgeată fermecată care să îi străpungă vrăjile de apărare.

Un zâmbet amar îi flutură pe buze. Arcaşii de sus îşi dăduseră seama că singura lor speranţă de victorie consta în a-i ucide cumva pe Eragon şi pe elfi, indiferent de numărul celor pe care ar fi trebuit să îi sacrifice ca să facă asta.

„Prea târziu, se gândi Eragon cu satisfacţie macabră. Ar fi trebuit să fugiţi din Imperiu când încă mai aveaţi ocazia.”

Atacul violent cu săgeţi îi dădu prilejul să îşi tragă puţin sufletul, lucru de care se bucură. Asaltul asupra oraşului începuse în zori, iar el şi Saphira fuseseră în primele rânduri de la bun început.

Când se opriră săgeţile, Eragon îşi trecu sabia în mâna stângă, ridică una dintre suliţele soldaţilor şi o azvârli spre arcaşii aflaţi la zece picioare mai sus. Aşa cum descoperise Eragon, suliţele erau greu de aruncat cu precizie fără un antrenament serios în prealabil. Astfel că n-a fost deloc surprins când nu îl nimeri pe omul pe care îl ţintise, dar a fost surprins că nu nimeri pe niciunul din rândul de arcaşi de pe metereze. Suliţa zbură peste capetele lor şi se sfărâmă de zidul castelului. Arcaşii râseră şi îl batjocoriră, făcând gesturi obscene către el.

Eragon prinse cu coada ochiului o mişcare rapidă. Îşi întoarse privirea la timp ca să o vadă pe Arya lansându-şi şi ea suliţa către arcaşi; aceasta ţintui doi oameni aflaţi unul lângă celălalt. Apoi Arya îşi îndreptă sabia către soldaţi şi rosti „Brisingr!”, iar suliţa izbucni în flăcări verzi de smarald.

Arcaşii se traseră de lângă trupurile arzânde şi fugiră cu toţii de pe metereze, înghesuindu-se prin uşile care duceau la nivelele de sus ale castelului.

— Nu-i corect, făcu Eragon. Eu nu pot folosi vraja asta fără ca

sabia mea să nu izbucnească în flăcări ca un rug.

Arya îl privi cu o uşoară urmă de amuzament.

Lupta continuă alte câteva minute, timp în care soldaţii rămaşi se predară sau încercară să scape cu fuga.

Eragon îi lăsă pe cei cinci oameni din faţa lui să fugă; ştia că nu aveau să ajungă prea departe. După ce examină iute trupurile răspândite împrejur, ca să se convingă că nu mai este niciunul în viaţă, îşi aruncă privirea în partea cealaltă a curţii. Câţiva dintre vardeni deschiseseră porţile zidului exterior şi aduceau un berbece pe strada care ducea la castel. Alţii se adunau în rânduri neregulate aproape de uşa fortăreţei, gata să intre în castel şi să îi înfrunte pe soldaţii dinăuntru. Printre ei era şi vărul lui Eragon, Roran, care gesticula cu ciocanul său nelipsit, în timp ce împărţea ordine oamenilor din detaşamentul aflat sub comanda sa. În capătul celălalt al curţii, Saphira se ghemui peste leşurile celor pe care îi omorâse, toată zona din preajma sa fiind cufundată în haos. Stropi de sânge atârnau de solzii săi sclipitori, picăturile roşii formând un contrast puternic cu albastrul trupului ei. Îşi dădu pe spate capul ţepos şi scoase un răget triumfător, acoperind hărmălaia din oraş cu strigătul ei feroce.

Şi-atunci, din interiorul castelului, Eragon auzi un zornăit de mecanisme şi de lanţuri, urmat de scrâşnetul drugilor de lemn traşi în lături. Sunetele atraseră privirile tuturor către uşile fortăreţei.

Cu un „bum!” dogit, uşile se dădură în lături. Dinăuntru ţâşni un nor gros de fum de la făclii, făcându-i pe cei mai apropiaţi dintre vardeni să tuşească şi să-şi acopere feţele. De undeva din bezna adâncă, se auzi ropotul unor copite potcovite pe caldarâm; apoi un cal şi călăreţul său se iviră din fum. În mâna stângă, călăreţul ţinea ceea ce lui Eragon i se păru a fi o lance obişnuită, însă observă îndată că aceasta era făurită dintr-un material verde ciudat şi că avea un tăiş ghimpat, modelat într-un mod neobişnuit. O lucire palidă învăluia vârful lancei, lumina nefirească trădând prezenţa magiei.

Călăreţul trase de hăţuri şi îşi îndreptă calul către Saphira, care începu să se ridice pe picioarele din spate, pregătindu-se să îi dea o lovitură cumplită şi ucigătoare cu laba dreaptă.

Eragon simţi cum îl cuprinde neliniştea. Călăreţul era mult prea sigur pe el, lancea mult prea diferită şi stranie. Deşi vrăjile

de apărare ar fi trebuit să o protejeze, Eragon era sigur că Saphira se afla în pericol de moarte.

„Nu voi izbuti să ajung la ea la timp”, îşi dădu el seama. Îşi întinse mintea spre călăreţ, însă omul era atât de concentrat asupra a ceea ce avea de făcut, încât nici nu-i observă prezenţa, iar concentrarea sa nestrămutată îl împiedică pe Eragon să îi pătrundă în conştiinţă. Retrăgându-se în sine, Eragon revăzu vreo cinci, şase cuvinte din limba străveche şi compuse o vrajă simplă ca să oprească în loc calul. Era un act disperat – căci Eragon nu ştia dacă nu cumva călăreţul nu era şi el magician sau dacă nu îşi luase precauţii împotriva unui atac cu magie –, însă Eragon nu avea de gând să stea cu mâinile în sân când viaţa Saphirei era în pericol.

Eragon trase aer în piept. Îşi reaminti pronunţia corectă a unor sunete mai dificile din limba străveche. Apoi deschise gura ca să rostească vraja.

Oricât de iute ar fi fost el, elfii au fost şi mai rapizi. Înainte să poată rosti măcar un cuvânt, un delir de psalmodieri grave izbucni în spatele său, vocile suprapuse formând o melodie distonantă şi tulburătoare.

— Mae... izbuti el să spună, şi apoi magia elfilor îşi făcu efectul.

Mozaicul din faţa calului se zdruncină şi se puse în mişcare, iar cioburile de sticlă se revărsară ca apa. O crăpătură lungă se căscă în pământ, o fisură de o adâncime neştiută. Cu un ţipăt puternic, calul căzu în groapă şi se poticni, rupându-şi picioarele din faţă.

În timp ce calul se prăbuşea, omul din şa îşi trase braţul şi azvârli lancea strălucitoare către Saphira.

Saphira nu putea fugi. Nici nu se putea feri. Aşa că dădu cu laba înspre suliţă, în încercarea ei de a o respinge. Însă îşi rată ţinta, de puţin, şi Eragon privi cu groază cum lancea se înfige cam un metru în pieptul ei, chiar sub claviculă.

Un văl de furie se aşternu peste vederea lui Eragon. Stoarse până şi ultimul strop de energie pe care-l avea la dispoziţie – din trup, din cele douăsprezece diamante ascunse în centura lui Beloth cel înţelept care-l încingea la brâu şi din rezerva masivă de energie din Aren, inelul elfesc de la mâna dreaptă – pregătindu-se să îl nimicească pe călăreţ, indiferent de riscuri.

Eragon se opri totuşi când apăru Blodhgarm, sărind peste

piciorul stâng din faţă al Saphirei. Elful se năpusti asupra călăreţului precum o panteră ce atacă o căprioară şi îl doborî pe om într-o parte. Cu o smucitură sălbatică a capului, Blodhgarm îi sfârtecă beregata cu dinţii săi albi şi lungi.

Un răcnet plin de deznădejde sfâşietoare se auzi de la o fereastră de deasupra uşilor deschise ale fortăreţei, urmat de o explozie de foc, ce făcu să se prăvălească blocuri de piatră din clădire, blocuri care aterizară în mijlocul vardenilor adunaţi acolo, zdrobind mădulare şi piepturi ca pe nişte crenguţe uscate.

Eragon nu băgă în seamă pietrele ce cădeau prin curte şi alergă la Saphira, aproape fără să-i observe pe Arya şi gărzile sale, care îl urmau îndeaproape. Alţi elfi, aflaţi prin apropiere, se îngrămădiseră deja lângă ea, examinând lancea care-i ieşea din piept.

— Cât de rău... Este ea... dădu Eragon să spună, nemaiducându-şi cuvintele la capăt din cauza tulburării.

Tânjea să îi vorbească prin gânduri Saphirei, dar atâta vreme cât era posibil ca magicieni duşmani să se afle prin preajmă, nu îndrăznea să îşi expună mintea, ca nu cumva aceştia să îi citească gândurile sau să preia controlul asupra trupului său.

După o aştepare care părea să nu se mai termine, Wyrden, unul dintre elfi, rosti:

— Poţi să-i mulţumeşti sorţii, Biruitorul-Umbrei; lancea nu i-a atins venele şi nici arterele principale din gât. A atins doar muşchii, şi pe aceştia îi putem tămădui.

— Puteţi să o scoateţi? Are cumva vrăji care v-ar împiedica să o...

— Ne vom ocupa noi, Biruitorul-Umbrei.

Sobri precum nişte preoţi strânşi în faţa altarului, toţi elfii, în afară de Blodhgarm, îşi puseră palmele pe pieptul Saphirei şi, ca o adiere de vânt suflând printre sălcii, începură să cânte. Cântară despre căldură şi creştere, despre muşchi, tendoane şi sânge ce pulsează, şi despre alte lucruri mai misterioase. Cu un mare efort de voinţă, Saphira rămase în aceeaşi poziţie în timpul incantaţiei, deşi spasmele îi străbăteau trupul la fiecare câteva secunde. O dâră de sânge i se scurgea pe piept din locul în care se împlântase lancea.

Când Blodhgarm se apropie de el, Eragon îi aruncă o privire rapidă elfului. Blana de pe bărbie şi de pe gât îi era pătată de sânge, albăstruiul de miez de noapte preschimbându-i-se în

negru compact.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Eragon, arătând spre văpăile ce încă jucau la fereastra din vârful turnului.

Blodhgarm îşi trecu limba peste buze, arătându-şi colţii de pisică înainte să răspundă.

— Chiar cu o clipă înainte să moară, am izbutit să pătrund în mintea soldatului şi, prin ea, în mintea magicianului care îl asistase.

— L-ai ucis pe magician?

— Oarecum; l-am silit să se sinucidă. Nu recurg la asemenea extravaganţe nefireşti de obicei, dar acum eram... scos din sărite.

Eragon dădu să se urnească din loc, dar se opri când Saphira scoase un geamăt prelung şi grav, în timp ce lancea începea să îi iasă din piept fără a fi atinsă de cineva. Pleoapele i se zbătură şi ea trase câteva guri de aer, cu răsuflarea întretăiată, când îi ieşi şi ultima parte din trup. Lama ghimpată, cu aura sa palidă de lumină verzuie, căzu pe jos şi se lovi de caldarâm cu un sunet de ceramică mai degrabă decât de metal.

Când elfii se opriră din cântat şi îşi ridicară mâinile de pe Saphira, Eragon se repezi lângă ea şi îi atinse gâtul. Voia să o aline, să-i spună ce spaimă trăsese, să îşi unească mintea cu a ei. În schimb, se mulţumi să se uite într-unul din ochii ei de un albastru strălucitor şi să o întrebe dacă îi este bine. Cuvintele păreau neînsemnate în comparaţie cu profunzimea emoţiilor pe care le simţea.

Saphira îi răspunse clipind din ochi, apoi îşi coborî capul şi îi mângâie chipul cu o adiere de aer cald din nările ei.

Eragon zâmbi. Apoi se întoarse către elfi şi spuse: „Eka elrun ono, alfya, wiolforn thornessa” mulţumindu-le în limba străveche pentru ajutorul lor. Elfii care luaseră parte la vindecare, inclusiv Arya, se înclinară şi îşi răsuciră mâinile drepte pe piepturi, cu semnul de respect al neamului lor. Eragon observă că mai mult de jumătate dintre elfii însărcinaţi cu paza sa şi a Saphirei erau palizi, slăbiţi şi nesiguri pe picioare.

— Retrageţi-vă şi odihniţi-vă, le zise el. Dacă rămâneţi, nu veţi face decât să vă lăsaţi ucişi. Haideţi, e un ordin!

Deşi Eragon era sigur că ei n-ar fi vrut să plece, cei şapte elfi îi răspunseră cu un „Cum doreşti, Biruitorul-Umbrei” şi se retraseră din curte, călcând peste leşuri şi dărâmături. Arătau

nobili şi demni chiar şi ajunşi la capătul puterilor.

Apoi Eragon se duse lângă Arya şi Blodhgarm, care studiau lancea cu o expresie ciudată pe feţe, de parcă nu ştiau cum ar trebui să reacţioneze. Eragon se aşeză pe vine lângă ei, atent să nu atingă cumva arma. Se uită la liniile delicate sculptate la baza tăişului, linii care îi păreau oarecum familiare, deşi nu îşi dădea seama de ce; se uită şi la mânerul verzui, care era făurit dintr-un material diferit de lemn sau de metal; şi iarăşi, la lucirea uşoară care îi amintea de lămpile fără flacără folosite de elfi şi de pitici ca să îşi lumineze palatele.

— Credeţi că este făcută de Galbatorix? întrebă Eragon. Poate că s-a hotărât să ne ucidă, pe mine şi pe Saphira, în loc să ne captureze. Poate că i se pare că am devenit o ameninţare la adresa lui.

Blodhgarm zâmbi într-un mod neplăcut.

— Dacă aş fi în locul tău, eu nu m-aş amăgi cu asemenea presupuneri neîntemeiate, Biruitorul-Umbrei. Noi nu suntem nimic altceva decât o pacoste neînsemnată pentru Galbatorix. Dacă ar vrea cu adevărat să omoare pe vreunul dintre noi, nu ar avea decât să iasă din Uru'baen şi să ne atace direct, şi noi am cădea în faţa sa precum frunzele uscate în faţa viscolului. Are de partea sa puterea dragonilor şi nimeni nu poate rezista în faţa acesteia. Pe lângă asta, Galbatorix nu se răzgândeşte atât de uşor. O fi el nebun, dar este şi viclean şi, mai presus de toate, hotărât. Dacă doreşte să te înrobească, atunci îşi va urmări scopul până devine obsesie, şi doar instinctul de conservare îl va putea face să renunţe.

— În orice caz, interveni Arya, nu este făcută de Galbatorix; este făcută de noi.

Eragon se încruntă.

— De noi? Asta nu a fost făcută de vardeni.

— Nu de vardeni, ci de un elf.

— Dar… se opri, încercând să găsească o explicaţie logică. Dar niciun elf nu ar accepta să lucreze pentru Galbatorix. Ar prefera să moară decât…

— Galbatorix nu a avut nimic de-a face cu asta, şi chiar dacă ar fi fost mâna lui la mijloc, nu prea cred că ar fi dat o asemenea armă rară şi puternică unui om care nu ar putea să o păzească mai bine. Dintre toate instrumentele de război răspândite prin Alagaesia, asta-i ultima pe care Galbatorix ar vrea să o avem.

— De ce?

Cu o urmă de mârâit în vocea sa gravă, pătrunzătoare, Blodhgarm rosti:

— Deoarece, Eragon Biruitorul-Umbrei, asta este o Dauthdaert.

— Iar numele ei este Niernen, Orhideea, făcu Arya. Arătă spre liniile sculptate în lamă, iar Eragon îşi dădu seama că acestea erau, de fapt, litere din sistemul de scriere deosebit al elfilor – forme curbate şi încolăcite, ce se terminau în puncte lungi ca nişte ghimpi.

— O Dauthdaert? Când Arya şi Blodhgarm îl priviră cu neîncredere, Eragon ridică din umeri, stânjenit de lipsa lui de educaţie. Îl necăjea faptul că elfii aveau la dispoziţie zeci şi zeci de ani ca să studieze cu cei mai de seamă cărturari ai neamului lor, în timp ce unchiul său, Garrow, nu îl învăţase nici măcar alfabetul, socotindu-l neimportant. Nu am avut prea mult timp să citesc în Ellesmera. Ce este? A fost făurită pe vremea căderii Cavalerilor, ca să fie folosită împotriva lui Galbatorix şi a Trădătorilor? Blodhgarm clătină din cap.

— Niernen este mult, mult mai veche de-atât.

— Dauthdaertya, îi explică Arya, s-au născut din teama şi ura care au marcat ultimii ani din războiul nostru cu dragonii. Cei mai iscusiţi fierari şi magicieni le-au făurit din materiale pe care nu le mai înţelegem, le-au impregnat cu farmece ale căror formule nu ni le mai amintim şi le-au numit, pe toate douăsprezece, după cele mai frumoase flori – o nepotrivire cât se poate de mare, căci singurul scop pentru care au fost create a fost uciderea dragonilor.

Eragon se simţi cuprins de oroare când se uită la lancea lucitoare.

— Şi i-au ucis?

— Cei care au fost de faţă spun că sângele dragonilor cădea din ceruri ca o ploaie torenţială de vară.

Saphira sâsâi puternic şi ascuţit.

Eragon se uită la ea o clipă şi văzu cu coada ochiului că vardenii îşi menţinuseră poziţia în faţa fortăreţei, aşteptându-i pe el şi pe Saphira să reia ofensiva.

— S-a crezut că toate Dauthdaertya au fost distruse sau pierdute pentru totdeauna, zise Blodhgarm. Acum este limpede că ne-am înşelat. Pesemne că Niernen a ajuns în mâinile familiei

Waldgrave, iar ea a păstrat-o ascunsă aici, în Belatona. Bănuiesc că atunci când am trecut de zidurile oraşului, Seniorul Bradburn şi-a pierdut curajul şi a poruncit să-i fie adusă Niernen din sala de arme, în încercarea de a vă opri, pe tine şi pe Saphira. Mai mult ca sigur că Galbatorix ar fi furios la culme dacă ar afla că Bradburn a încercat să te ucidă.

Deşi ştia că trebuia să se grăbească, curiozitatea nu îi dădea pace lui Eragon.

— Dauthdaert sau nu, tot nu mi-aţi explicat de ce nu ar vrea Galbatorix să punem mâna pe ea. Arătă către lance. Ce o face pe Niernen mai periculoasă decât suliţa aceea de-acolo, sau chiar decât Bris... se opri înainte să rostească tot numele, sau decât sabia mea?

Arya fu cea care-i răspunse de data aceasta.

— Nu poate fi distrusă prin mijloace obişnuite, nu este afectată de foc şi este complet insensibilă la magie, după cum ai putut vedea cu ochii tăi. Dauthdaertya au fost concepute în aşa fel încât să nu poată fi afectate de vrăjile dragonilor şi să îi apere de acestea pe cei care le mânuiesc – ceea ce este de-a dreptul descurajator, date fiind puterea, complexitatea şi natura neaşteptată a magiei dragonilor. Poate că Galbatorix s-a învăluit pe el (şi l-a învăluit şi pe Shruikan) într-o ţesătură de vrăji nemaiîntâlnită în toată Alagaesia, dar se prea poate ca Niernen să treacă prin toate pavezele sale, de parcă nici n-ar exista măcar.

Eragon înţelese şi se simţi cuprins de exaltare.

— Trebuie să...

Un ţipăt ascuţit, strident îl întrerupse.

Sunetul era pătrunzător, sfâşietor şi cutremurător, ca de metal scrâşnit pe piatră. Dinţii lui Eragon clănţăniră şi el îşi astupă urechile cu mâinile, schimonosindu-se în timp ce se răsucea şi încerca să vadă de unde vine zgomotul. Saphira îşi scutură capul şi, chiar în acea hărmălaie, tot putu să o audă scâncind de suferinţă.

Eragon mătură întreaga curte cu privirea, de două ori, până să observe un nor uşor de praf ce se ridica din zidul fortăreţei, dintr-o crăpătură largă de un picior, care apăruse sub fereastra înnegrită şi parţial distrusă, la care Blodhgarm îl omorâse pe magician. Pe măsură ce ţipătul sporea în intensitate, Eragon riscă şi îşi luă una dintre mâini de pe urechi ca să arate spre

crăpătură.

— Uite! îi strigă el lui Arya, care dădu din cap. Apoi îşi puse mâna la loc peste ureche.

Fără vreun avertisment sau vreo altă introducere, sunetul încetă.

Eragon aşteptă o clipă, apoi îşi coborî încet mâinile, dorindu-şi pentru prima oară ca auzul său să nu fi fost atât de sensibil.

Chiar pe când făcea asta, crăpătura se lăţi şi mai mult, întinzându-se până ce se făcu de câteva picioare şi despică zidul până la temelie. Ca un fulger, crăpătura atinse şi sfărâmă cheia de boltă de deasupra uşilor clădirii, împroşcând podeaua de dedesubt cu pietricele. Întregul castel mugi, iar de la fereastra distrusă şi până la arcada sfărâmată faţada fortăreţei începu să alunece înspre exterior.

— Fugiţi! le strigă Eragon vardenilor, deşi oamenii se împrăştiau deja în cealaltă parte a curţii, căutând cu disperare să scape de sub zidul primejdios. Eragon făcu un singur pas în faţă, simţind cum i se încordează toţi muşchii, în timp ce încerca să îl zărească pe Roran undeva în mulţimea de războinici.

În cele din urmă îl dibui, prins în spatele ultimului grup de oameni aflaţi lângă uşă, răcnind la ei, cu toate cuvintele pierzându-i-se în gălăgie. Apoi zidul îşi schimbă poziţia şi se cufundă câţiva centimetri, îndepărtându-se şi mai mult de restul clădirii, bombardându-l pe Roran cu pietre, facându-l să se clatine pe picioare şi silindu-l să se împleticească înapoi sub streaşină uşii.

Când Roran se ridică iar în picioare, dădu cu ochii de Eragon, şi în privirea sa Eragon văzu o strălfulgerare de teamă şi de neputinţă urmată de resemnare, de parcă Roran şi-ar fi dat seama că, oricât de iute ar fi alergat, nu mai avea timp să se pună la adăpost.

Un zâmbet strâmb îi flutură pe buze.

Apoi zidul se prăbuşi.

Căderea ciocanului

— **Nu**! urlă Eragon când zidul fortăreţei se prăbuşi cu un bubuit de tunet, îngropându-i pe Roran şi pe alţi cinci oameni sub o movilă de piatră înaltă de douăzeci de picioare şi umplând curtea cu un nor întunecat de praf.

Eragon urlă atât de tare, încât răguşi, iar sângele, cu gustul său metalic, îi acoperi cerul gurii. Trase aer în piept şi se îndoi de mijloc, tuşind.

— Vaetna, bolborosi el, şi flutură din mână. Cu un foşnet ca de mătase, praful dens şi cenuşiu se dădu la o parte, lăsând să se vadă centrul curţii, îngrijorat de starea lui Roran, Eragon de-abia dacă observă căderea de energie pe care i-o provocă vraja.

— Nu, nu, nu, nu, murmură Eragon. Nu se poate să fi murit. Nu se poate, nu se poate, nu se poate… De parcă repetarea lor ar fi dat viaţă ideii, Eragon continuă să se gândească la cuvintele acestea. Însă cu cât le repeta mai mult, cu atât ele reprezentau mai puţin un fapt sau o nădejde, ajungând să fie mai degrabă o rugăciune către lumea largă.

În faţa sa, Arya şi ceilalţi războinici vardeni tuşeau şi se frecau la ochi cu palmele. Mulţi erau încovoiaţi, de parcă s-ar fi aşteptat la o lovitură; alţii priveau cu gura căscată la faţada distrusă a fortăreţei. Molozul din clădire se revărsa până în mijlocul curţii, acoperind mozaicul. Două încăperi şi jumătate de la cel de-al doilea cat al fortăreţei şi una de la cel de-al treilea (odaia în care magicianul murise într-un mod atât de violent) rămăseseră expuse în faţa stihiilor. Camerele şi mobilierul din ele păreau murdare şi destul de sărăcăcioase în lumina soarelui. Înăuntru, vreo şase soldaţi înarmaţi cu arbalete se trăgeau înapoi de la prăpastia care se căsca acum la picioarele lor. Împingându-se şi îmbrâncindu-se, se grăbiră să treacă prin uşile din capătul camerelor şi dispărură în interiorul fortăreţei.

Eragon încercă să ghicească greutatea unui bloc de piatră din grămada de dărâmături; avea probabil câteva sute de kilograme. Dacă el, Saphira şi elfii ar fi acţionat împreună, era sigur că ar fi izbutit să mişte pietrele cu ajutorul magiei, dar

strădania i-ar fi stors de vlagă, lăsându-i vulnerabili. Pe deasupra, le-ar fi luat mult prea mult timp. Pentru o clipă, Eragon se gândi la Glaedr – dragonul auriu era mai mult decât capabil să ridice tot mormanul deodată –, însă trebuia să se grăbească şi i-ar fi luat prea mult timp să aducă miezul inimii lui Glaedr. În orice caz, Eragon nici măcar nu ştia dacă l-ar putea convinge pe Glaedr să îi vorbească, şi cu atât mai puţin dacă acesta l-ar ajuta să îi salveze pe Roran şi pe ceilalţi oameni.

Atunci Eragon îşi aduse aminte cum arăta Roran înainte ca potopul de piatră şi de praf să îl acopere, stând sub streaşină de la uşa fortăreţei. Tresări, dându-şi seama ce avea de făcut.

— Saphira, ajută-i! strigă el, azvârlindu-şi scutul din mână şi repezindu-se înainte.

În spatele său, o auzi pe Arya rostind ceva în limba străveche – o formulă scurtă care ar fi putut să fie „Ascunde asta!” Apoi ea îl ajunse din urmă, alergând cu sabia în mână, gata de luptă.

Când ajunse la baza mormanului de dărâmături, Eragon sări cât putu de sus. Ateriza cu un singur picior pe panta formată din bolovani şi apoi sări din nou, ţopăind dintr-un loc în altul ca o capră de munte ce se caţără printr-o strungă. Ştia că riscă să clatine bolovanii, dar cea mai iute cale de a ajunge la destinaţie era să se urce pe morman.

Cu un ultim salt, Eragon trecu de marginea celui de-al doilea cat, apoi ţâşni prin cameră. Împinse uşa din faţa sa atât de tare, încât rupse clanţa şi balamalele şi o făcu să se izbească de peretele holului, crăpând scândurile de stejar masiv.

Eragon ţâşni pe hol. Paşii şi răsuflarea sa i se păreau nefiresc de înăbuşite, de parcă ar fi avut urechile înfundate cu apă.

Încetini când se apropie de o uşă deschisă. Prin ea văzu un cabinet cu cinci oameni înarmaţi care arătau spre o hartă şi se certau. Niciunul dintre ei nu îl observă.

Alergă mai departe.

Dădu colţul şi se izbi de un soldat ce mergea în direcţia opusă. Eragon văzu stele verzi când se lovi cu fruntea de scutul omului. Se agăţă de soldat şi amândoi se clătinară înainte şi înapoi pe hol, ca nişte dansatori beţi.

Soldatul blestemă, încercând să îşi recapete echilibrul.

— Ce naiba ai, ticălos de… rosti el, după care văzu chipul lui Eragon şi făcu ochii mari. Tu!

Eragon îl lovi cu pumnul drept în burtă, chiar sub coaste.

Lovitura îl săltă pe soldat de pe podea şi îl izbi de tavan.

— Eu, încuviinţă Eragon, în timp ce omul cădea pe podea, neînsufleţit. Eragon porni mai departe pe hol. Pulsul său deja accelerat părea să se fi dublat de când intrase în fortăreaţă; simţea cum inima îi zvâcneşte, gata-gata să-i iasă din piept.

„Unde-o fi?” se gândi el, înnebunit, uitându-se printr-o altă uşă care dădea într-o cameră pustie.

În cele din urmă, la capătul unui culoar prăfuit, zări o scară în spirală. Sări câte cinci trepte deodată, fără să-i pese de siguranţa sa, şi coborî la primul cat, oprindu-se doar cât să dea la o parte un arcaş nedumerit. La capătul treptelor, ieşi într-o încăpere înaltă ce îi aminti de catedrala din Dras-Leona. Se răsuci, culegând frânturi de imagini: scuturi, arme şi flamuri roşii atârnate de pereţi, ferestre înguste aproape de tavan, făclii înălţate pe suporturi de fier forjat, vetre fără foc, mese lungi înălţate pe postamente, înşiruite de-o parte şi de alta a sălii, şi o platformă înălţată în capătul încăperii, unde un bărbat bărbos, înveşmântat într-o robă stătea în faţa unui jilţ cu spătar înalt. Eragon se afla în sala cea mare a castelului, în dreapta sa, între el şi uşile care duceau la intrarea în fortăreaţă, se afla un contingent de vreo cincizeci de soldaţi. Stofa aurie a tunicilor lor sclipi când tresăriră, surprinşi.

— Omorâţi-l! ordonă omul în robă, părând mai degrabă speriat decât impunător. Cine îl omoară va primi a treia parte din averea mea! Vă jur!

O frustrare teribilă îl cuprinse pe Eragon când îşi dădu seama că avea să fie din nou întârziat. Îşi smulse sabia din teacă, o ridică deasupra capului şi strigă:

— Brisingr!

Cu un suflu de aer, un cocon de flăcări albastre şi palide învălui tăişul până la vârf. Focul dogoritor îi încălzi mâna, braţul şi o parte din faţă. Apoi Eragon îşi coborî privirea către soldaţi şi mârâi:

— Ştergeţi-o!

Soldaţii şovăiră o clipă, după care se întoarseră şi fugiră.

Eragon se repezi înainte, nebăgându-i în seamă pe întârziaţii panicaţi, pe care-i putea lovi cu sabia sa arzândă. Un om se împiedică şi căzu în faţa lui; Eragon sări peste soldat, fără să-i atingă măcar panaşul coifului.

Curentul de aer stârnit de trecerea lui Eragon trase flăcările

din lamă, facându-le să se lungească în spatele săbiei precum coama unui cal în galop.

Aplecându-şi umerii, Eragon se năpusti prin uşa dublă de la intrarea în sala cea mare. Ţâşni printr-o încăpere lungă şi largă, mărginită de odăi pline de soldaţi – cât şi de roţi zimţate, scripeţi şi alte mecanisme folosite la ridicarea şi coborârea porţilor fortăreţei –, şi apoi se repezi cu toată forţa în bariera-ghilotină care bloca drumul spre locul în care se aflase Roran când se prăbuşise zidul fortăreţei.

Grilajul de fier se îndoi când Eragon se izbi în el, însă fără să se frângă.

Se trase un pas înapoi.

Îşi concentra energia strânsă în diamantele centurii sale – centura lui Beloth cel înţelept – şi în Brisingr, golind nestematele de încărcătura lor preţioasă pentru a încinge sabia până la un nivel aproape insuportabil. Scăpă un strigăt când îşi trase înapoi braţul şi lovi în bariera-ghilotină. Scântei portocalii şi galbene săriră pe el, arzându-i mănuşile şi tunica şi înţepându-i pielea expusă. O picătură de fier topit îi căzu sfârâind pe vârful cizmei. O scutură cu o smucitură din gleznă.

Făcu trei tăieturi, şi o parte din bariera-ghilotină, de mărimea unui om, căzu în interior. Capetele retezate ale grilajului străluciră alb incandescent, luminând toată zona dimprejur cu lucirea lor domoală.

Eragon lăsă să se stingă văpăile ce se ridicau din Brisingr când trecu prin deschizătura pe care o crease.

Întâi la stânga, apoi la dreapta, apoi din nou la stânga – alergă pe culoarele care îşi schimbau direcţia conform unui plan întortocheat, menit să încetinească înaintarea trupelor, dacă acestea ar fi izbutit să pătrundă în fortăreaţă.

Când dădu ultimul colţ, Eragon îşi văzu în sfârşit destinaţia: vestibulul plin de moloz. Chiar şi cu vederea sa de elf, nu putu distinge în întuneric decât siluetele cele mai mari, căci pietrele căzute stinseseră făcliile de pe pereţi. Auzi zgomotul înfundat al unei încăierări, de parcă o fiară greoaie ar fi cotrobăit prin dărâmături.

— Naina, rosti Eragon.

O lumină albastră se ivi de nicăieri, luminând locul. Iar în faţa lui, plin de praf, sânge, cenuşă şi sudoare, cu dinţii rânjiţi într-un mârâit fioros, apăru Roran, luptându-se cu un soldat peste

leşurile altor doi.

Soldatul tresări din pricina strălucirii neaşteptate, iar Roran profită de neatenţia omului ca să îl îngenuncheze, după care înşfacă pumnalul soldatului de la cingătoare şi i-l împlântă sub bărbie.

Soldatul zvâcni de două ori, apoi rămase nemişcat.

Gâfâind, Roran se ridică de pe cadavru, cu sânge picurându-i din degete. Se uită la Eragon cu o privire ciudat de sticloasă.

— Era şi timpul să... apucă să spună, înainte de a-şi da ochii peste cap şi a leşina.

Umbre la orizont

Ca să îl poată prinde pe Roran înainte ca acesta să cadă pe podea, Eragon fu nevoit să îşi arunce sabia, ceea ce nu prea voia să facă. Totuşi, îşi desfăcu palma şi sabia zăngăni pe piatră, chiar când Roran se lăsă cu toată greutatea lui în braţele sale.

— Este rănit grav? întrebă Arya.

Eragon tresări, surprins să vadă că ea şi cu Blodhgarm stăteau lângă el.

— Nu cred. Îl plesni peste faţă de câteva ori pe Roran, întinzându-i praful pe piele. În lumina palidă, ca de gheaţă, a vrăjii lui Eragon, Roran părea tras la faţă, cu ochii încadraţi de umbre adânci şi cu buzele vineţii, de parcă ar fi fost pătate cu suc de afine. Hai, trezeşte-te!

După câteva secunde, pleoapele lui Roran se zbătură; le deschise şi se uită la Eragon, fără îndoială confuz. Eragon simţi o uşurare atât de puternică, încât aceasta părea palpabilă.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa câteva clipe, îi explică el.

— A...

„Este viu!” îi transmise Eragon Saphirei, riscând un scurt moment de contact.

Plăcerea ei fu evidentă. „Bine. Eu o să rămân aici şi o să-i ajut pe elfi să mute bolovanii de lângă clădire. Dacă ai nevoie de mine, strigă, iar eu voi găsi o cale de a ajunge la tine.”

Zalele lui Roran zornăiră când Eragon îl sprijini ca să poată sta în picioare.

— Ce e cu ceilalţi? întrebă Eragon, şi arătă spre mormanul de dărâmături. Roran clătină din cap.

— Eşti sigur?

— Nimeni n-ar fi putut supravieţui acolo. Eu am scăpat doar pentru că… pentru că am fost adăpostit parţial de streaşină.

— Dar tu? Tu eşti bine? îl întrebă Eragon.

— Ce? Roran se încruntă, părând să aibă mintea dusă aiurea, de parcă nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Sunt bine… cred că am încheietura ruptă. Nu-i atât de rău.

Eragon îi aruncă o privire plină de înţeles lui Blodhgarm. Trăsăturile elfului se îngustară într-o vagă expresie de neplăcere, dar se duse la Roran şi zise cu blândeţe:

— Dacă aş putea… întinse o mână către braţul rănit al lui Roran.

În timp ce Blodhgarm îl tămăduia pe Roran, Eragon o ridică pe Brisingr, apoi rămase de strajă împreună cu Arya la intrare, în caz că ar fi avut de-a face cu soldaţi atât de curajoşi încât să lanseze un atac.

— Gata, zise Blodhgarm. Se îndepărtă de Roran, care îşi mişcă încheietura, încercându-şi articulaţiile.

Satisfăcut, Roran îi mulţumi lui Blodhgarm, apoi îşi coborî mâna şi cotrobăi prin molozul strâns la picioarele sale, până îşi găsi ciocanul. Îşi aranja armura şi se uită afară.

— Eu m-am cam săturat de acest Senior Bradburn, spuse el pe un ton doar aparent calm. Cred că a stat cam mult pe scaunul ăla şi ar cam trebui să fie eliberat din funcţie. Ce părere ai, Arya?

— Sunt de acord, încuviinţă ea.

— Ei bine, haideţi atunci să-l găsim pe nătărăul ăla bătrân şi fricos; aş vrea să-l mângâi puţin cu ciocanul, în memoria celor pe care i-am pierdut astăzi.

— Era în sala cea mare mai devreme, dar nu cred că a zăbovit acolo ca să ne aştepte, rosti Eragon.

Roran dădu din cap.

— Atunci va trebui să îl găsim. Zicând acestea, se urni din loc.

Eragon făcu să dispară vraja pentru lumină şi fugi după vărul său, ţinându-şi sabia la îndemână. Arya şi Blodhgarm rămaseră cât putură de aproape de el pe culoarul întortocheat.

Încăperea în care dădea culoarul era abandonată, la fel şi sala cea mare a castelului, unde singura dovadă a zecilor de soldaţi şi de ofiţeri ce o populaseră mai devreme era un coif aruncat pe podea, ce se clătina înainte şi înapoi cu mişcări din ce în ce mai

slabe.

Eragon şi Roran trecură de platforma de marmură, Eragon alergând puţin mai încet ca să nu-l lase pe Roran în urmă. Doborâră o uşă din stânga platformei şi o luară la goană pe scările din spatele acesteia.

Se opriră la fiecare etaj, pentru ca Blodhgarm să poată căuta cu mintea vreo urmă care să dea de gol prezenţa Seniorului Bradburn şi a suitei sale, însă nu găsi nimic.

Când ajunseră la cel de-al treilea nivel, Eragon auzi un tropăit şi se trezi în faţa unui hăţiş de suliţe agitate care îi blocară calea lui Roran. Suliţele îi tăiară acestuia obrazul şi coapsa dreaptă, acoperindu-i genunchiul de sânge. El urlă ca un urs rănit şi se repezi în suliţe cu scutul, încercând să-şi croiască drum pe ultimii paşi rămaşi pe scară. Oamenii răcneau ca nebunii.

În spatele lui Roran, Eragon o trecu pe Brisingr în mâna stângă, apoi se întinse pe lângă vărul său, înşfăcă una dintre suliţe şi o trase din mâna omului care o ţinea. Răsuci suliţa şi o azvârli în mijlocul oamenilor înghesuiţi în galerie. Se auzi un ţipăt şi în peretele de trupuri apăru o gaură. Eragon repetă ceea ce făcuse, iar aruncările lui reduseră în curând numărul soldaţilor într-atât încât, pas cu pas, Roran izbuti să împingă masa de oameni înapoi.

Îndată ce Roran trecu de scări, cei doisprezece soldaţi rămaşi se împrăştiară pe un palier larg, mărginit de balustrade, fiecare dintre ei căutând să-şi facă loc pentru a-şi putea folosi arma fără oprelişti. Roran urlă din nou şi sări după cel mai apropiat soldat. Pară lovitura de sabie a acestuia, apoi se strecură pe sub garda omului şi îl pocni în cap, făcându-i coiful să răsune ca o oală de metal.

Eragon traversă palierul şi se năpusti către doi soldaţi care stăteau unul lângă celălalt. Îi doborî la pământ, apoi îi ucise cu câte o lovitură de sabie. O secure zbură către el, rotindu-se fără oprire. Se feri şi împinse un om peste balustradă înainte de a ataca alţi doi oameni care încercau să-i scoată maţele cu nişte lănci cu cioc.

Apoi Arya şi Blodhgarm începură să treacă printre oameni, tăcuţi şi periculoşi, cu graţia înnăscută a elfilor care făcea ca violenţa să semene mai degrabă cu o interpretare artistică meşteşugită decât cu încleştarea sordidă a celor mai multe lupte.

Într-un freamăt de zăngănit de metal, oase sfărâmate şi mădulare retezate, cei patru omorâră şi restul soldaţilor. Ca întotdeauna, lupta îl învigoră pe Eragon; se simţea de parcă i-ar fi vărsat cineva o găleată de apă rece în cap şi îl lăsa cu o senzaţie de claritate pe care nu i-o dădea nicio altă activitate.

Roran se aplecă, rezemându-şi mâinile de genunchi şi trăgându-şi răsuflarea de parcă de-abia ar fi terminat o cursă.

— Îmi dai voie? întrebă Eragon, făcând un semn către tăieturile de pe faţa şi coapsa lui Roran.

Roran se lăsă cu toată greutatea pe piciorul rănit.

— Mai pot să aştept. Hai să îl găsim pe Bradburn mai întâi.

Eragon trecu în faţă când se încolonară pe scară şi continuară urcuşul, în cele din urmă, după încă cinci minute de căutare, îl găsiră pe Seniorul Bradburn baricadat în cea mai de sus încăpere din turnul de vest al fortăreţei. Cu o serie de vrăji, Eragon, Arya şi Blodhgarm demontară uşile şi turnul de mobilă care se înălţa în spatele acestora. Când intrară în încăpere, împreună cu Roran, curtenii de vază şi gărzile din castel care se strânseseră în faţa Seniorului Bradburn albiră, mulţi dintre ei începând să tremure. Spre uşurarea lui Eragon, nu trebui să omoare decât trei străjeri, înainte ca restul grupului să îşi lase jos armele şi scuturile, predându-se.

Arya se duse lângă Seniorul Bradburn, care rămăsese tăcut în tot acest timp, şi spuse:

— Ai de gând să le ordoni trupelor tale să se predea? N-au mai rămas mulţi soldaţi, dar încă le poţi salva vieţile.

— Nu aş face asta nici dacă aş putea, rosti Bradburn pe un ton încărcat de asemenea ură şi dispreţ, încât Eragon fu cât pe ce să-l lovească. Nu îţi voi face nicio concesie, elfo. N-o să-mi dau oamenii pe mâna unor făpturi mârşave şi nefireşti ca tine. Mai bine mor. Şi să nu crezi că mă poţi amăgi cu vorbe mieroase. Ştiu de alianţa voastră cu urgalii şi mai degrabă m-aş încrede într-un şarpe decât în cineva care stă la masă cu asemenea monştri.

Arya dădu din cap şi îi puse o mână pe faţă lui Bradburn. Îşi închise ochii şi, o vreme, atât ea, cât şi Bradburn rămaseră nemişcaţi. Eragon îşi întinse mintea şi simţi încleştarea voinţelor celor doi, în timp ce Arya îşi croia drum dincolo de zidurile de apărare ale lui Bradburn, pătrunzându-i în minte. Îi luă un minut, însă în cele din urmă puse stăpânire pe mintea omului, după

care se apucă să îi cerceteze amintirile, până ce descoperi natura vrăjilor sale de apărare.

Apoi vorbi în limba străveche şi formulă o vrajă complexă, menită să ocolească acele vrăji de apărare şi să îl adoarmă pe Bradburn. Când termină, ochii lui Bradburn se închiseră şi, cu un oftat, omul se prăbuşi în braţele ei.

— L-a omorât! ţipă unul dintre străjeri, şi strigătele de spaimă şi de revoltă se răspândiră în rândul oamenilor.

În timp ce Eragon încerca să îi convingă că lucrurile nu stăteau chiar aşa, auzi în depărtare una dintre trâmbiţele vardenilor. Imediat se auzi o altă trâmbiţă, mult mai aproape, şi apoi prinse frânturi din ceea ce ar fi jurat că sunt urale slabe, izolate, înălţându-se din curtea de dedesubt.

Nedumerit, schimbă o privire cu Arya; apoi se răsuciră şi se uitară pe ferestrele camerei.

La vest şi la sud se întindea Belatona. Era un oraş mare şi prosper, unul dintre cele mai mari ale Imperiului. În apropierea castelului, clădirile erau nişte structuri impozante din piatră, cu acoperişuri ascuţite şi ferestre cu balcon, în timp ce mai departe erau construite din lemn şi tencuială. Câteva dintre clădirile pe jumătate de lemn luaseră foc în timpul luptei. Fumul umplea aerul cu o pâclă maronie care ustura ochii şi gâtlejurile.

Spre sud-vest, la o milă de oraş, se afla tabăra vardenilor: şiruri lungi de corturi de pânză înconjurate de tranşee căptuşite cu pari, câteva pavilioane colorate ţipător arborând flamuri şi stindarde, şi sute de răniţi întinşi pe pământ. Corturile vindecătorilor erau deja pline până la refuz.

La nord, dincolo de docuri şi de magazii, se afla Lacul Leona, o întindere vastă de apă, punctată ici şi colo cu pete albe de spumă.

Zidul de nori negri care înainta dinspre vest se contura deasupra oraşului, ameninţând să îl învăluie în faldurile ploii ce cădea ca o perdea sub el. O lumină albastră străfulgera din când în când în inima furtunii, iar tunetul bubui ca o fiară dezlănţuită.

Însă Eragon nu văzu nicăieri motivul agitaţiei care îi atrăsese atenţia.

Se repezi împreună cu Arya la fereastra de deasupra curţii. Saphira şi oamenii şi elfii din preajma ei tocmai terminaseră de îndepărtat pietrele din faţa fortăreţei. Eragon fluieră şi, când Saphira îşi ridică privirea, îi făcu semn cu mâna. Fălcile sale mari

se depărtară într-un rânjet colţos şi ea scoase o trâmbă de fum către el.

— Hei! Ce se petrece? strigă Eragon.

Unul dintre vardenii de pe zidurile castelului înălţă un braţ şi arătă spre est.

— Biruitorul-Umbrei! Uite! Vin pisicile fermecate! Vin pisicile fermecate!

Eragon simţi o furnicătură pe şira spinării. Se uită în direcţia pe care i-o indicase omul şi de această dată zări o ceată de siluete mici şi vagi ce ieşeau dintr-o adâncitură a terenului la câteva mile distanţă, pe celălalt mal al râului Jiet. Unele siluete mergeau pe patru picioare, altele pe două, însă se aflau mult prea departe ca să poată spună cu siguranţă că erau pisici fermecate.

— Să fie oare adevărat? făcu Arya, părând de-a dreptul uluită.

— Nu ştiu… Orice ar fi, vom afla cât de curând.

Regele-pisică

ERAGON stătea pe platforma din sala cea mare a fortăreţei, în dreapta tronului Seniorului Bradburn, cu mâna stângă pe mânerul lui Brisingr, care era vârâtă în teacă. În cealaltă parte a tronului se afla Jormundur -comandant-şef al vardenilor –, ţinându-şi coiful sub braţ. Părul de la tâmple îi încărunţise; în rest, era castaniu şi împletit într-o coadă lungă. Chipul său uscăţiv avea lipsa de expresie studiată a unui om cu o bogată experienţă în executarea ordinelor. Eragon observă un fir roşu şi subţire ce se scurgea de sub apărătoarea de la mâna dreaptă a lui Jormundur, însă acesta nu dădea niciun semn de durere.

Între ei se afla conducătoarea lor, Nasuada, strălucitoare într-o rochie cu verde şi galben, pe care o îmbrăcase cu numai câteva clipe înainte, schimbându-şi straiele de război cu nişte veşminte mai potrivite pentru practica diplomaţiei. Şi ea fusese marcată în timpul luptei, după cum se putea vedea din bandajul de pânză înfăşurat pe mâna stângă.

Coborându-şi glasul ca să poată fi auzită doar de Eragon şi de Jormundur, Nasuada zise:

— Dacă le-am putea obţine sprijinul…

— Dar ce ar putea vrea în schimb? întrebă Jormundur. Cuferele noastre sunt aproape goale, iar viitorul nostru este nesigur.

De-abia mişcându-şi buzele, ea spuse:

— Poate că nu vor de la noi decât ocazia de a se răzbuna pe Galbatorix. Făcu o pauză. Altfel, va trebui să găsim alte mijloace ca să îi convingem să ni se alăture.

— Ai putea să le oferi butoaie de smântână, rosti Eragon, ceea ce îl facu pe Jormundur să chicotească, iar pe Nasuada să râdă uşor.

Conversaţia lor în şoaptă fu întreruptă de sunetul a trei trâmbiţe din afara sălii. Apoi un paj bălai, îmbrăcat cu o tunică ce purta simbolul vardenilor – un dragon alb ţinând un trandafir deasupra unei săbii îndreptate spre un câmp violet –, intră pe uşa deschisă de la capătul opus al sălii, lovi podeaua cu toiagul

său de ceremonie şi, cu un glas subţire şi uşor cântat, anunţă:

— Preamăreaţa Sa înălţime Regală Grimrr Jumătat'-de-Labă, Regele Pisicilor Fermecate, Seniorul Locurilor Neumblate, Cârmuitorul întinderilor Nocturne şi Cel Care Umblă Singur.

„Ce titlu ciudat: Cel Care Umblă Singur”, îi zise Eragon Saphirei.

„Dar binemeritat, bănuiesc”, îi răspunse ea, şi el îi simţi amuzamentul, chiar dacă nu o putea vedea acolo unde se afla, încolăcită în fortăreaţa castelului.

Pajul se dădu la o parte şi pe uşă intră Grimrr Jumătat'-de-Labă, în forma sa umană, urmat de alte patru pisici fermecate, ce mergeau tiptil după el, pe labele lor mari, zburlite. Cele patru semănau cu Solembum, singura pisică fermecată pe care Eragon o văzuse până atunci cu înfăţişarea ei de animal: late în spate, cu picioare lungi şi cu gulere scurte, întunecate, în jurul gâtului, cu ciucuri la urechi şi cu vârfurile negre al cozilor unduind graţios dintr-o parte în alta.

În ceea ce-l privea pe Grimrr Jumătat'-de-Labă, acesta nu semăna cu nicio altă persoană sau făptură pe care o văzuse Eragon vreodată. La cele aproape patru picioare ale sale, era înalt cât un pitic, însă nimeni nu l-ar fi putut confunda cu un pitic sau cu un om. Avea o bărbie micuţă şi ascuţită, pomeţi laţi şi, sub sprâncenele înălţate în sus, ochi verzi şi migdalaţi, adumbriţi de gene asemănătoare unor aripioare. Părul său negru şi aspru îi atârna peste frunte, în timp ce în părţi şi la spate îi cădea până la umeri, neted şi lucios, asemenea coamelor însoţitorilor săi. Eragon nu îi putea ghici vârsta.

Singurele haine pe care le purta Grimrr erau o vestă aspră de piele şi o învelitoare din piele de iepure în jurul şalelor. În partea din faţă a vestei erau prinse craniile unei duzini de animale – păsări, şoareci şi alte făpturi mărunte –, iar acestea răsunau când mergea. Un pumnal băgat în teacă se iţea pieziş de sub centura învelitorii. Nenumărate cicatrici, subţiri şi albe, îi marcau pielea castanie, ca nişte zgârieturi pe o masă îndelung folosită.

Şi, aşa cum îi indica şi numele, la mâna stângă îi lipseau două degete; acestea păreau a fi fost muşcate de cineva.

În ciuda delicateţei trăsăturilor sale, nu încăpea nicio îndoială că Grimrr era mascul, având în vedere muşchii puternici şi viguroşi ai braţelor şi pieptului, îngustimea şoldurilor şi forţa concentrată a mersului său în timp ce se îndrepta agale către

Nasuada.

Niciuna dintre pisicile fermecate nu păru să bage de seamă oamenii aliniaţi de-o parte şi de alta, până când Grimrr ajunse în dreptul Angelei, care stătea lângă Roran, împletind cu şase andrele un ciorap vărgat.

Grimrr îşi miji ochii când o zări pe vânzătoarea de ierburi, iar părul i se zburli, întocmai precum cel al gărzilor sale. Buzele i se traseră înapoi, ca să dezvăluie o pereche de colţi albi şi curbaţi, şi, spre uimirea lui Eragon, scoase un sâsâit scurt şi zgomotos.

Angela îşi ridică privirea de la ciorap, cu o expresie apatică şi obraznică.

— Piu-piu, făcu ea.

O clipă, Eragon crezu că pisica fermecată avea să o atace. Un val întunecat străbătu grumazul şi faţa lui Grimrr, nările i se umflară şi el mârâi încet. Celelalte pisici fermecate se ghemuiră, gata să sară şi să atace, cu urechile lăsate pe spate.

Eragon auzi sunetul săbiilor trase pe jumătate din teacă.

Grimrr mai sâsâi o dată, apoi se întoarse cu spatele la vânzătoarea de ierburi şi îşi continuă drumul. Ultima pisică fermecată din rând care trecu de Angela îşi ridică o labă şi lovi pe furiş firul de lână ce cobora din andrelele Angelei, întocmai cum ar fi făcut o pisică de casă jucăuşă.

Saphira se minună la fel de mult ca Eragon. „Piu-piu?” întrebă ea.

El dădu din umeri, uitând că ea nu putea să îl vadă. „Cine ştie de ce face sau spune Angela anumite lucruri?”

În cele din urmă, Grimrr ajunse înaintea Nasuadei. Îşi înclină uşor capul, transmiţând cu toată fiinţa sa încrederea supremă, oarecum arogantă, specifică pisicilor, dragonilor şi anumitor doamne de viţă nobilă.

— Domniţă Nasuada, rosti el. Avea un glas surprinzător de grav, care semăna mai degrabă cu răgetul răguşit al unei pisici sălbatice decât cu tonurile ascuţite ale tânărului pe care-l întruchipa.

Nasuada îşi înclină şi ea capul, drept răspuns.

— Rege Jumătat'-de-Labă, sunteţi bineveniţi printre vardeni, tu şi tot neamul tău. Îmi cer scuze pentru absenţa aliatului nostru, Regele Orrin din Surda; nu a putut fi de faţă deoarece este ocupat, împreună cu călăreţii lui, să ne apere flancul stâng de un contingent al trupelor lui Galbatorix.

— Desigur, Domniţă Nasuada, făcu Grimrr. Îşi arătă dinţii ascuţiţi când vorbi. Nu trebuie să îţi întorci niciodată spatele la duşmani.

— Întocmai... Cărui fapt îi datorăm plăcerea neaşteptată a vizitei dumneavoastră, înălţimea Voastră? Pisicile fermecate au fost dintotdeauna renumite pentru izolarea şi pentru singurătatea lor, cât şi pentru faptul că nu s-au implicat în conflictele vremii, mai ales după căderea Cavalerilor. S-ar putea chiar spune că neamul vostru a ajuns mai degrabă mit decât realitate în ultimul veac. De ce aţi ales tocmai acest moment ca să ieşiţi la lumină?

Grimrr îşi ridică braţul drept şi arătă spre Eragon cu un deget încovoiat ce avea în vârf o unghie ca o gheară.

— Din pricina lui, mârâi pisica fermecată. Nu trebuie să ataci niciodată un alt vânător decât atunci când acesta îşi dezvăluie slăbiciunea, iar Galbatorix şi-a dezvăluit-o pe-a sa: nu vrea să îl ucidă pe Eragon Biruitorul-Umbrei sau pe Saphira Bjartskular. De mult aşteptăm prilejul acesta, şi-acum nu vrem să îl lăsăm să ne scape. Galbatorix va învăţa să se teamă de noi şi să ne urască, iar la sfârşit îşi va da seama ce greşeală a făcut şi va şti că noi am fost cei care l-au distrus. Iar răzbunarea va fi dulce precum măduva unui mistreţ tânăr şi fraged. A venit vremea, omule, ca toate neamurile, chiar şi pisicile fermecate, să se unească şi să îi dovedească lui Galbatorix că nu ne-a înfrânt voinţa de a lupta. Vrem să ne alăturăm armatei tale, Domniţă Nasuada, ca aliaţi liberi, şi să te ajutăm să duci lucrurile la bun sfârşit.

Eragon nu îşi dădea seama ce îi trecea Nasuadei prin cap, dar el şi Saphira fură impresionaţi de discursul pisicii fermecate. După o pauză scurtă, Nasuada rosti:

— Cuvintele dumneavoastră îmi sună foarte plăcut, înălţimea Voastră. Dar înainte să vă pot accepta oferta, trebuie să îmi răspundeţi la câteva întrebări, dacă nu vă este cu supărare.

Cu un aer de indiferenţă nezdruncinată, Grimrr flutură din mână.

— Firește.

— Neamul vostru a fost atât de ascuns şi de discret, încât trebuie să vă mărturisesc că nu am mai auzit despre înălţimea Voastră până astăzi. De fapt, nici măcar nu ştiam că neamul vostru are un cârmuitor.

— Eu nu sunt un rege precum regii voştri, răspunse Grimrr.

Pisicile fermecate preferă să umble singure, dar chiar şi noi trebuie să alegem un conducător când mergem la război.

— Am înţeles. Vorbeşti în numele întregului tău neam, sau numai pentru cei care te urmează?

Grimrr îşi umflă pieptul, căpătând o expresie şi mai mulţumită de sine, dacă aşa ceva era cu putinţă.

— Vorbesc în numele întregului meu neam, Domniţă Nasuada, toarse el. Toate pisicile fermecate în putere, în afara celor care alăptează, au venit aici să lupte. Suntem puţini, dar nimeni nu ne întrece ferocitatea în bătălie. De asemenea, eu le pot comanda şi pe Cele-Cu-O-Singură-Înfăţişare, deşi nu pot vorbi în numele lor, căci sunt necuvântătoare, ca toate animalele. Totuşi, vor face ce le vom cere.

— Cele-Cu-O-Singură-înfăţişare? întrebă Nasuada.

— Cele pe care voi le ştiţi drept pisici. Cele care nu se pot transforma, cum facem noi.

— Şi îţi sunt credincioase?

— Da. Ne admiră… cum e şi firesc.

„Dacă este adevărat ce spune, pisicile fermecate s-ar putea dovedi nespus de valoroase”, îi zise Eragon Saphirei. Nasuada continuă:

— Şi ce doriţi de la noi în schimbul ajutorului vostru, Rege Jumătat'-de-Labă? îi aruncă o privire lui Eragon şi zâmbi, apoi adăugă: Vă putem oferi cât de multă smântână poftiţi, dar dincolo de asta, resursele noastre sunt limitate. Dacă războinicii tăi se aşteaptă să fie plătiţi pentru osteneala lor, mă tem că vor fi dezamăgiţi amarnic.

— Smântână este pentru pisoi, iar aurul nu ne interesează, răspunse Grimrr. În timp ce vorbea, îşi ridică mâna dreaptă şi îşi cercetă unghiile cu ochii mijiţi. Iată care sunt cerinţele noastre: fiecare dintre noi va primi câte un pumnal de luptă, dacă nu are deja unul. Fiecare dintre noi va primi două armuri pe potrivă, una pentru lupta pe două picioare şi cealaltă pentru lupta pe patru picioare. Nu avem nevoie de alt echipament: nici corturi, nici pături, nici farfurii sau linguri. Fiecare dintre noi va primi o raţă, potârniche, găină sau vreo altă pasăre în fiecare zi, iar la două zile ni se va da un castron cu ficat proaspăt. Chiar dacă nu o mâncăm pe loc, hrana va fi pusă deoparte pentru noi. De asemenea, dacă veţi câştiga acest război, atunci oricine va fi noul vostru rege (sau noua voastră regină), cât şi toţi cei care

vor purta acest titlu de acum încolo, va aşeza o pernă căptuşită lângă tronul său, într-un loc onorabil, pentru ca unul dintre noi să stea acolo, dacă doreşte.

— Te tocmeşti ca un legiuitor de-al piticilor, rosti Nasuada pe un ton sec. Se aplecă spre Jormundur şi Eragon o auzi şoptind: Avem destul ficat ca să le hrănim pe toate?

— Cred că da, replică Jormundur, cu un glas la fel de şuşotit. Depinde de mărimea castronului.

Nasuada se îndreptă în jilţ.

— Două rânduri de armură sunt prea multe, Rege Jumătat'-de-Labă. Războinicii tăi vor trebui să se hotărască dacă vor să lupte ca pisici sau ca oameni şi apoi să îşi respecte hotărârea. Nu îmi pot permite să le ofer două armuri.

Dacă Grimrr ar fi avut coadă, Eragon era sigur că aceasta ar fi zvâcnit nervos. Însă cum nu avea, pisica fermecată se mulţumi să se mute de pe un picior pe celălalt.

— Prea bine, Domniţă Nasuada.

— Încă un lucru. Galbatorix are iscoade şi ucigaşi ascunşi peste tot. De aceea, ca o condiţie pentru a vă alătura vardenilor, trebuie să acceptaţi ca unul dintre magicienii noştri să vă examineze amintirile, ca să ne asigurăm că Galbatorix nu vă are cu nimic la mână.

Grimrr pufni.

— Ar fi nesăbuit din partea voastră să nu faceţi asta. Dacă este cineva printre voi destul de curajos ca să ne citească gândurile, n-are decât să o facă. Numai ea nu. Şi se întoarse, arătând spre Angela. Niciodată ea.

Nasuada şovăi, şi Eragon putu să vadă că ar fi vrut să întrebe de ce, dar se abţinu.

— Fie. Voi trimite numaidecât după magicieni, ca să lămurim această problemă o dată pentru totdeauna. În funcţie de ce vor descoperi aceştia – şi sunt convinsă că nu va fi nimic nelalocul său –, sunt onorată să formez o alianţă între vardeni şi neamul vostru, Rege Jumătat'-de-Labă.

La cuvintele sale, toţi oamenii din sală izbucniră în urale şi începură să bată din palme, inclusiv Angela. Până şi elfii păreau mulţumiţi.

În schimb, singura reacţie a pisicilor fermecate fu să îşi dea urechile pe spate, deranjate de zgomot.

După război

ERAGON gemu şi se rezemă de Saphira. Punându-şi mâinile pe genunchi, alunecă în hopuri pe solzii ei până ce ajunse pe pământ, apoi îşi întinse picioarele în faţă.

— Mi-e foame! exclamă el.

El şi cu Saphira erau în curtea castelului, departe de oamenii care munceau ca să o cureţe – îngrămădind bolovani şi leşuri în cotigi – şi de oamenii care intrau şi ieşeau din clădirea dărâmată, mulţi dintre ei fiind prezenţi la audienţa Nasuadei cu Regele Jumătat'-de-Labă şi acum plecând pentru a se ocupa de alte treburi. Blodhgarm şi patru elfi stăteau în apropiere, făcând de strajă.

— Hei! strigă cineva.

Eragon îşi ridică privirea şi îl văzu pe Roran apropiindu-se dinspre fortăreaţă. Angela era la câţiva paşi în urma lui, cu aţa fluturându-i prin aer în timp ce aproape că alerga pentru a ţine pasul cu el.

— Încotro mergi acum? îl întrebă Eragon pe Roran când acesta se opri în faţa lui.

— Mă duc să-i ajut la apărarea oraşului şi la organizarea prizonierilor.

— Aa… Privirea lui Eragon rătăci prin curtea aglomerată, înainte să revină la faţa învineţită a lui Roran. Ai luptat bine.

— Şi tu.

Eragon îşi mută atenţia către Angela, care împletea din nou, cu degetele mişcându-i-se atât de repede, încât el nu putea urmări ce face.

— Piu-piu? rosti el, întrebător.

Chipul ei căpătă o expresie neastâmpărată şi ea clătină din cap, făcând ca pletele-i dese să tresalte.

— O poveste pentru altă dată.

Eragon îi acceptă eschiva fără să se plângă; nici nu se aşteptase să îl lămurească. Rareori o făcea.

— Dar tu, tu încotro mergi? zise Roran.

„Mergem să mâncăm ceva”, spuse Saphira şi îl împunse pe

Eragon cu botul, învăluindu-l cu răsuflarea ei caldă. Roran dădu din cap.

— Foarte bine. Ne vedem diseară în tabără atunci. Dădu să plece, dar se opri şi adăugă: Spune-i Katrinei că o iubesc.

Angela îşi vârî împletitura într-un săculeţ matlasat ce-i atârna la brâu.

— Cred că o să plec şi eu. Am o poţiune pusă la fiert în cort şi trebuie să mă îngrijesc de ea; în plus, este o anumită pisică fermecată pe care vreau să o găsesc.

— Grimrr?

— Nu, nu... o prietenă mai veche de-a mea: mama lui Solembum. Asta în cazul în care mai este în viaţă. Eu aşa sper. Îşi duse mâna la frunte, cu degetul mare şi arătătorul formând un cerc, şi pe un ton exagerat de voios rosti: Ne mai vedem! După care plecă.

„Treci în spinarea mea”, zise Saphira ridicându-se în picioare şi lăsându-l pe Eragon fără sprijin.

El se urcă în şaua de la baza gâtului ei şi Saphira îşi desfăcu aripile masive cu zgomotul sec şi delicat al pielii alunecând pe piele. Mişcarea produse o pală de vânt aproape mut, care se extinse precum încreţiturile pe suprafaţa unei bălţi. Oamenii se opriră din lucru ca să o privească.

Când Saphira îşi înălţă aripile deasupra capului, Eragon putu să vadă reţeaua de vene violete care pulsau acolo, fiecare dintre ele transformându-se într-un canal gol când fluxul de sânge se oprea, între două bătăi ale puternicei sale inimi.

Apoi, cu un salt şi o zdruncinătură, lumea se înclină nebuneşte în jurul lui Eragon, când Saphira sări din curte până pe meterezele castelului, unde se cumpăni pentru o clipă pe creasta zidului, în timp ce pietrele îi trosneau sub gheare. El se apucă de ghimpele de pe gâtul ei ca să îşi păstreze echilibrul.

Lumea se înclină din nou când Saphira îşi luă zborul de pe zid. Un gust înţepător şi un miros pe măsură îl asaltară pe Eragon, şi el simţi cum îl ustură ochii când Saphira trecu printr-un strat gros de fum care atârna deasupra Belatonei ca o pătură de durere, mânie şi amărăciune.

Saphira dădu de două ori din aripi cu putere, apoi ieşiră din norul de fum în lumina soarelui şi plutiră deasupra străzilor oraşului, punctate cu focuri din loc în loc. Înţepenindu-şi aripile, Saphira îi dădu roată, permiţând aerului cald de dedesubt să îi

ridice şi mai sus.

Aşa ostenit cum era, Eragon savura măreţia priveliştii: furtuna huruitoare care urma să înghită cu totul Belatona strălucea în alb pe margini, în timp ce, mai departe, vârful norilor se scălda în umbre ca de cerneală care nu trădau defel conţinutul lor, în afara momentelor în care fulgerele brăzdau cerul. Lacul scânteietor şi sutele de mici ferme înverzite îi atrăgeau şi ele atenţia, dar nimic nu era la fel de impresionant precum muntele de nori.

Ca întotdeauna, Eragon se simţi privilegiat pentru că putea să privească lumea de la o asemenea înălţime, căci ştia prea bine cât de puţini oameni avuseseră ocazia să zboare călare pe un dragon.

Cu o înclinare lină a aripilor, Saphira începu să alunece înspre şirurile de corturi cenuşii care alcătuiau tabăra vardenilor.

Din vest se porni un vânt puternic, anunţând sosirea iminentă a furtunii. Eragon se aplecă în faţă şi se prinse şi mai bine de ghimpele de pe gâtul ei. Văzu unde lucioase străbătând câmpiile de dedesubt, pe măsură ce tulpinile se îndoiau în bătaia vijeliei. Iarba mişcătoare îl ducea cu gândul la blana unei uriaşe fiare verzi.

Un cal necheză când Saphira trecu peste şirurile de corturi, îndreptându-se spre luminişul care îi era rezervat. Eragon se ridică pe jumătate în şa când Saphira dădu din aripi şi încetini, aproape oprindu-se deasupra pământului reavăn. Forţa impactului îl aruncă pe Eragon în faţă.

“Îmi pare rău, rosti ea. Am încercat să aterizez cât se poate de uşor.”

„Ştiu.”

Când descăleca, Eragon o văzu pe Katrina alergând spre el. Părul ei castaniu îi flutura pe faţă în timp ce se îndrepta către luminiş, iar forţa vântului evidenţia umflătura pântecului pe sub straturile rochiei sale.

— Ce veşti aduci? spuse ea, cu neliniştea gravată pe fiecare cută a feţei.

— Ai auzit de pisicile fermecate…?

Ea făcu semn că da.

— Alte veşti importante nu sunt. Roran este teafăr; mi-a zis să îţi transmit că te iubeşte.

Expresia ei se îmblânzi, dar grija nu dispăru cu totul.

— Deci este teafăr? Arătă spre inelul pe care îl purta pe cel de-al treilea deget al mâinii stângi, unul dintre cele două inele pe care Eragon le vrăjise pentru ca ea şi Roran să poată şti când celălalt este în pericol. Mi s-a părut că simt ceva, cam acum o oră, şi m-am temut că…

Eragon clătină din cap.

— Roran îţi poate povesti ce s-a întâmplat. S-a ales cu câteva cucuie şi vânătăi, dar, în afară de asta, nu a păţit nimic. M-a speriat de moarte, ce-i drept.

Privirea îngrijorată a Katrinei se intensifică. Apoi, străduindu-se din răsputeri, zâmbi.

— Măcar sunteţi amândoi teferi.

Se despărţiră, iar Eragon şi Saphira se duseră la unul dintre corturile cu mese, aflate în apropierea focurilor vardenilor. Acolo înfulecară carne şi dădură pe gât mied în timp ce vântul urla în jurul lor şi rafale de ploaie răpăiau pe laturile înclinate ale cortului.

Când Eragon muşcă dintr-o halcă de porc fript, Saphira îl întrebă: „Este bun? Este grozav?”

— Mmm, făcu Eragon, cu şuviţe de zeamă prelingându-i-se pe bărbie.

„**GALBATORIX** e nebun, ceea ce înseamnă că nu poţi şti dinainte ce are de gând să facă, însă, pe de altă parte, nu uita că el va şovăi acolo unde un om de rând nu ar mai sta pe gânduri. Dacă îi poţi descoperi slăbiciunile, Eragon, atunci poate că tu şi Saphira veţi izbuti să-l înfrângeţi. Schimbându-se la faţă, Brom îşi scoase pipa din gură. Şi nădăjduiesc s-o faceţi. Cea mai mare dorinţă a mea, Eragon, este ca tu şi Saphira să aveţi parte de viaţă lungă şi fericită, să nu vă mai temeţi de Galbatorix sau de Imperiu. Mi-aş dori să vă pot apăra de toate primejdiile care vă ameninţă, dar, vai, nu sunt în stare... Nu pot decât să vă îndrum şi să vă învăţ tot ce ştiu, câtă vreme mai sunt prin preajmă... Fiul meu! Orice ţi s-ar întâmpla, nu uita că te iubesc şi că maică-ta te-a iubit la rândul ei. Fie ca stelele să vegheze asupra ta, Eragon, fiu al lui Brom.”

Eragon îşi deschise ochii în timp ce amintirea se stinse. Deasupra lui, tavanul cortului era încovoiat, moale ca un burduf gol, după răpăitul zdravăn pe care îl avusese de îndurat în timpul furtunii de-acum trecute. O picătură de apă căzu dintr-o cută pe coapsa lui dreaptă, udându-l până la piele şi făcându-l să se înfioare. Ştia că trebuia să iasă şi să întărească frânghiile de rezistenţă ale cortului, însă nu avea niciun chef să se urnească de pe patul de campanie.

„Şi Brom nu ţi-a spus niciodată nimic despre Murtagh? Nu ţi-a spus niciodată că Murtagh este fratele meu vitreg?”

Saphira, care era încolăcită în faţa cortului, zise: „Oricât m-ai întreba, răspunsul meu o să rămână acelaşi”.

„Dar de ce totuşi nu a făcut-o? De ce? Trebuie să fi ştiut de Murtagh. Nu avea cum să nu ştie.”

Răspunsul Saphirei veni cu greu: „Brom nu şi-a dezvăluit niciodată motivele, dar dacă ar fi să spun ce cred, îmi închipui că i s-a părut mai important să îţi transmită cât de mult ţine la tine şi să îţi dea ce sfaturi poate decât să îşi petreacă timpul vorbindu-ţi despre Murtagh.”

„Ar fi putut totuşi să mă avertizeze! Câteva cuvinte ar fi fost

de-ajuns.”

„Nu am de unde să ştiu ce îi trecea prin gând, Eragon. Trebuie să accepţi că sunt unele întrebări despre Brom la care nu vei primi niciodată răspuns. Încrede-te în dragostea lui şi nu lăsa asemenea griji să te împovăreze.”

Eragon îşi lăsă privirea în jos, fixându-şi degetele mari. Le puse unul lângă celălalt, ca să le compare mai bine. Degetul stâng avea la a doua articulaţie mai multe zbârcituri decât cel drept, în vreme ce dreptul avea o cicatrice mică şi neregulată pe care nu îşi amintea cum o căpătase, deşi cel mai probabil asta se petrecuse cândva după Agaeti Blodhren, Sărbătoarea Frăţiei de Sânge.

“Îţi mulţumesc”, îi spuse el Saphirei. Prin ochii ei privise şi ascultase mesajul lui Brom de trei ori de la căderea Feinsterului şi de fiecare dată surprinsese noi amănunte din discursul şi mişcările lui Brom, care îi scăpaseră înainte. Experienţa îl alina şi îl mulţumea, căci îi îndeplinea o dorinţă care îl urmărise toată viaţa: să ştie numele tatălui său şi să ştie că acesta ţinuse la el.

Saphira îi răspunse la mulţumiri cu o dogoare de afecţiune.

Deşi Eragon mâncase şi apoi se odihnise cam o oră, oboseala nu îi dispăruse complet. Nici nu se aşteptase să se întâmple una ca asta. Ştia din experienţă că puteau să treacă şi săptămâni întregi până să îşi revină complet după efectele istovitoare ale unei bătălii îndelungate. Pe măsură ce vardenii se apropiau de Uru'baen, el şi restul armatei Nasuadei vor avea tot mai puţin timp la dispoziţie pentru a-şi recăpăta forţele după fiecare nouă confruntare. Războiul avea să-i istovească până ce vor fi toţi însângeraţi, storşi de vlagă şi de-abia în stare să mai lupte, şi atunci tot va mai trebui să îl înfrunte pe Galbatorix, care îi aştepta destins şi în tihnă.

Încercă să nu se gândească prea mult la asta.

Încă o picătură de apă îi căzu pe picior, rece şi grea. Iritat, îşi dădu jos picioarele de pe patul de campanie şi se ridică în capul oaselor, apoi se duse până la o fâşie de pământ dezgolit dintr-un colţ şi îngenunche lângă ea.

— Deloi sharjalvi! rosti el, continuând cu alte formule în limba străveche, care erau necesare pentru a înlătura capcanele pe care tot el le plasase cu o zi înainte.

Pământul începu să fiarbă ca apa ajunsă aproape de clocot şi din fântâna învolburată de pietre, insecte şi viermi se ridică la

suprafaţă un cufăr legat cu cercuri de fier, de un picior şi jumătate lungime. Întinzându-se, Eragon prinse cufărul şi încetă vraja. Pământul se linişti din nou.

Aşeză cufărul pe pământul solid.

— Ladrin, şopti el şi îşi trecu mâna peste lacătul fără gaură pentru cheie care era pe post de încuietoare. Acesta se deschise cu un clic.

O lucire palidă şi aurie inundă cortul când săltă capacul cufărului.

Înăuntru, cuibărit în siguranţă în căptuşeala de catifea, se afla Eldunari-ul lui Glaedr, miezul inimii dragonului. Piatra mare ca o nestemată sclipea întunecat, precum un tăciune mocnit. Eragon o cuprinse cu mâinile, simţind căldura laturilor neregulate şi ascuţite în palme, şi se uită în adâncimile pulsânde. O galaxie de stele micuţe se rotea în centrul pietrei, deşi mişcarea lor încetinise şi acum păreau să fie mult mai puţine decât atunci când Eragon văzuse piatra pentru întâia oară în Ellesmera, în momentul în care Glaedr şi-o scosese din trup, lăsând-o în grija lui Eragon şi a Saphirei.

Aşa cum se întâmpla de fiecare dată, priveliştea îl fascină pe Eragon; ar fi putut să stea şi să privească modelul mişcător zile în şir.

„Ar trebui să încercăm din nou”, spuse Saphira, şi el fu de acord.

Împreună, îşi întinseră minţile către luminile din depărtare, înspre marea de stele ce reprezenta esenţa lui Glaedr. Plutiră prin frig şi întuneric, apoi printr-o arşiţă, o deznădejde şi o indiferenţă atât de vaste şi de măreţe, încât le secau voinţa de a mai face altceva decât să se oprească şi să jelească.

„Glaedr… Elda strigară ei întruna, însă nu primiră niciun răspuns, indiferenţa rămânea aceeaşi.

În cele din urmă se retraseră, nemaiputând să îndure povara zdrobitoare a nefericirii lui Glaedr.

Când îşi reveni, Eragon îşi dădu seama că cineva se afla la intrarea în cort şi apoi o auzi pe Arya spunând:

— Eragon? Pot să intru?

Trase aer pe nări şi clipi, ca să îşi limpezească privirea înceţoşată.

— Desigur.

Lumina ştearsă şi cenuşie a cerului înnorat căzu asupra lui

când Arya trase în lături pânza de la intrare. Simţi deodată un junghi când îi văzu ochii (verzi, migdalaţi şi impenetrabili), şi un dor chinuitor îl cuprinse.

— Vreo schimbare? îl întrebă ea şi îngenunche lângă el. În loc de armură, purta aceeaşi cămaşă neagră din piele, aceiaşi pantaloni şi aceleaşi cizme cu talpă subţire cu care fusese îmbrăcată când el o salvase din Gil'ead. Părul ud de-abia spălat îi atârna pe spate în şuviţe lungi şi grele. Parfumul de ace de pin zdrobite o însoţea, cum se întâmpla adesea, şi Eragon se întrebă dacă ea folosea o vrajă ca să creeze aroma sau dacă acesta era mirosul ei natural. Ar fi vrut să o întrebe, dar nu îndrăznea.

Drept răspuns la întrebarea ei, clătină din cap.

— Pot să încerc? Arătă spre miezul inimii lui Glaedr. El se dădu la o parte.

— Te rog.

Arya cuprinse Eldunari-ul în palme şi apoi închise ochii. În timp ce stătea aşa, el profită de ocazie pentru a o studia făţiş, cu o intensitate care altfel ar fi fost jignitoare. În toate privinţele, ea părea frumuseţea întruchipată, chiar dacă îşi dădea seama că altcineva ar fi putut să spună că avea nasul prea lung, faţa prea colţuroasă, urechile prea ascuţite sau braţele prea vânjoase.

Trăgând aer în piept cu un şuierat, Arya îşi retrase brusc mâinile de pe miezul inimii, de parcă aceasta ar fi ars-o. Apoi îşi lăsă capul în jos, iar Eragon văzu că bărbia îi tremură uşor.

— Este cea mai nefericită fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată… Aş vrea să îl putem ajuta cumva. Nu cred că va fi în stare să iasă din întunecime de unul singur.

— Crezi că… Eragon şovăi, nedorind să spună cu glas tare ce bănuia, apoi continuă: Crezi că o să înnebunească?

— S-ar putea să fi înnebunit deja. Dacă nu, înseamnă că merge chiar pe marginea nebuniei.

Eragon se simţi copleşit de amărăciune când se uitară la piatra aurie. Când izbuti să îşi revină cât de cât, o întrebă:

— Unde este Dauthdaert?

— Ascunsă în cortul meu, la fel cum ai ascuns tu Eldunari-ul lui Glaedr. Pot să o aduc aici, dacă vrei, sau pot să o păzesc eu în continuare, până mi-o vei cere.

— Păstreaz-o. Nu pot să o iau cu mine, ca nu cumva Galbatorix să afle de existenţa ei. În plus, ar fi nesăbuit să

depozitez atâtea comori într-un singur loc.

Ea încuviinţă.

Eragon simţi cum îi sporeşte durerea.

— Arya, eu…

Se opri când Saphira îl văzu pe unul dintre fiii fierarului Horst - Albriech, ar fi zis, deşi era foarte greu să îl deosebeşti de fratele său Baldor, din cauza vederii distorsionate a Saphirei – alergând către cort. Întreruperea veni ca o uşurare pentru Eragon, căci nu ştia ce avea de gând să zică.

— Vine cineva, anunţă el, închizând capacul cufărului.

Paşi zgomotoşi şi uzi răsunară în noroiul de afară. Apoi Albriech, căci el era, strigă:

— Eragon! Eragon!

— Ce e?

— Au apucat-o pe mama durerile facerii! Tata m-a trimis să te rog să vii şi să îl ajuţi, dacă poţi, în caz că apare vreo problemă şi va fi nevoie de magie. Te rog, dacă poţi…

Orice altceva mai spuse, Eragon nu îl auzi, fiind ocupat cu închiderea şi îngroparea cufărului. Apoi îşi aruncă mantia pe umeri şi se lupta să şi-o prindă la gât, când Arya îi atinse braţul şi zise:

— Pot să te însoţesc? Am experienţă când vine vorba de aşa ceva. Dacă semenii tăi mă vor lăsa, o pot ajuta să nască mult mai uşor.

Eragon nici nu stătu pe gânduri. Îi arătă intrarea cortului şi spuse:

— După tine.

Ce este bărbatul?

Noroiul rămânea prins de cizmele lui Roran de fiecare dată când îşi ridica tălpile, încetinindu-l şi făcând ca picioarele sale, deja istovite, să îl doară şi mai tare. Se simţea de parcă pământul însuşi încerca să îl descalţe. Aşa dens cum era, noroiul era şi alunecos. Ceda sub călcâiele sale în cele mai nepotrivite momente, tocmai când poziţia sa era mai precară. Şi mai era şi adânc. Trecerea constantă a oamenilor, animalelor şi căruţelor transformase cele câteva degete de pământ într-o mocirlă aproape de netrecut. Câteva petice de iarbă strivită rămăseseră pe marginile cărării – care străbătea toată tabăra vardenilor –, însă Roran bănuia că în curând aveau să dispară şi acestea, dat fiind că oamenii încercau să evite mijlocul drumului.

Roran nu făcu nicio încercare să iasă din noroi; nu îi mai păsa dacă se murdăreşte sau nu. Pe lângă asta, era atât de istovit, încât îi era mai uşor să îşi târască picioarele în aceeaşi direcţie decât să-şi bată capul căutând o cale de la un petic de iarbă la altul.

În timp ce înainta împleticit, Roran se gândi la Belatona. De la audienţa Nasuadei cu pisicile fermecate, stabilise un post de comandă în cartierul nord-vestic al oraşului şi făcuse tot ce-i stătea în putinţă ca să preia controlul asupra zonei, însărcinând oameni cu stinsul incendiilor, ridicarea baricadelor de pe străzi, scotocirea caselor pentru găsirea soldaţilor ascunşi şi confiscarea armelor. Era o treabă istovitoare şi îi venea să se ia cu mâinile de cap când se gândea la câte erau de făcut, temându-se că oraşul ar putea deveni din nou un câmp de bătălie. „Sper ca netoţii ăştia să prindă şi ziua de mâine.”

Simţi cum îi zvâcneşte partea stângă şi strânse din dinţi, trăgând aer în piept. „Laşul naibii.”

Cineva trăsese în el cu o arbaletă, de pe acoperişul unei clădiri. Scăpase doar printr-un noroc chior; unul dintre oamenii săi, Mortenson, păşise în faţa lui tocmai în momentul în care atacatorul slobozise săgeata. Aceasta îl străpunsese pe Mortenson, intrându-i prin spate şi ieşindu-i prin burtă, păstrând

suficientă forţă ca să îi facă o vânătaie urâtă lui Roran. Mortenson murise pe loc, iar cel care trăsese cu arbaleta le scăpase.

Cinci minute mai târziu, când intrară într-un grajd ca să descopere sursa unui zgomot, un soi de explozie, posibil magică, îi mai ucisese doi dintre oameni.

Din ce înţelesese Roran, asemenea atacuri erau destul de comune în oraş. Fără îndoială, agenţii lui Galbatorix erau în spatele multora dintre ele, însă şi locuitorii din Belatona erau responsabili – bărbaţi şi femei care nu puteau sta cu mâinile în sân în timp ce o armată invadatoare punea stăpânire pe casele lor, indiferent de cât de onorabile ar fi fost intenţiile vardenilor. Roran îi înţelegea pe oamenii care simţeau că trebuie să îşi ocrotească familiile, dar, în acelaşi timp, îi blestema pentru că erau atât de grei de cap încât să nu priceapă că vardenii încercau să îi ajute, nu să le facă rău.

Se scarpină în barbă în timp ce aştepta ca un pitic să tragă un ponei împovărat din drum, apoi continuă să înainteze cu greu.

Pe când se apropia de cort, o văzu pe Katrina stând deasupra unei albii cu apă fierbinte şi înspumată, frecând de zor un bandaj pătat de sânge de o scândură de spălat rufe. Avea mânecile suflecate până deasupra coatelor, părul prins într-un coc răvăşit şi obrajii rumeni de efort, dar niciodată nu i se păruse mai frumoasă.

Ea era alinarea lui – alinarea şi refugiul lui –, şi numai simpla ei vedere a fost de ajuns ca să mai atenueze senzaţia de dislocare amorţită care îl cuprinsese.

Ea îl observă şi se opri din spălat, alergând spre el şi ştergându-şi mâinile trandafirii de partea din faţă a rochiei. Roran se ţinu tare pe picioare când ea se năpusti asupra lui, îmbrăţişându-l strâns. Partea vătămată zvâcni de durere şi el scoase un icnet scurt.

Katrina îi dădu drumul din strânsoare şi se trase înapoi, încruntându-se.

— O! Te-am rănit?

— Nu… nu. Sunt doar sensibil.

Ea nu îl mai întrebă altceva, ci îl îmbrăţişa din nou, ceva mai blând de data asta, şi îşi ridică privirea spre el, cu ochii sclipindu-i înlăcrimaţi. Ţinând-o de mijloc, el se aplecă şi o sărută, nespus de recunoscător pentru prezenţa ei.

Katrina îşi strecură braţul stâng pe după umerii lui şi el o lăsă să îl sprijine până la cort. Cu un oftat, Roran se aşeză pe buturuga pe care o foloseau pe post de scaun, trasă de Katrina lângă micuţul foc pe care îl făcuse ca să încălzească albia cu apă şi deasupra căruia clocotea acum o oală cu tocană.

Katrina umplu un castron cu tocană şi i-l dădu. Apoi aduse, din cort o halbă de bere şi o farfurie cu jumătate de pâine şi o felie de brânză.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă ea, cu glasul neobişnuit de răguşit. Roran nu îi răspunse, ci o apucă de obraz şi i-l mângâie de două ori cu degetul său mare. Ea îi zâmbi sfios şi îşi puse o mână peste mâna lui, apoi se întoarse la rufe şi începu să le spele cu şi mai multă însufleţire.

Roran se uită lung la mâncare înainte să ia prima îmbucătură; era atât de încordat, încât se îndoia că avea să poată înghiţi. Însă după câţiva dumicaţi de pâine, simţi cum îi vine pofta de mâncare şi începu să înfulece tocana cu nerăbdare.

Când isprăvi, lăsă vasele pe jos şi trecu lângă foc ca să îşi încălzească mâinile, în timp ce sorbea berea rămasă.

— Am auzit trosnetul când s-au prăbuşit porţile, rosti Katrina, storcând un bandaj. Nu au rezistat prea mult.

— Nu… Chiar ajută să ai un dragon de partea ta.

Roran se uită la pântecul ei, pe când ea întindea bandajul pe funia de rufe improvizată care se întindea din vârful cortului lor până la unul vecin.

Ori de câte ori se gândea la copilul pe care ea îl purta în pântece, copilul pe care ei doi îl zămisliseră, îl cuprindea un sentiment enorm de mândrie, însă acesta era umbrit de nelinişte, căci nu ştia cum putea spera măcar să îi ofere un cămin sigur. De asemenea, dacă războiul nu se termina până ce Katrina avea să nască, ea plănuia să îl părăsească şi să se mute în Surda, unde să-şi crească pruncul cât de cât în siguranţă.

„Nu pot s-o pierd, nu din nou.”

Katrina scufundă un alt bandaj în albie.

— Şi bătălia din oraş? întrebă ea, amestecând în apă. Cum s-a desfăşurat?

— Am fost nevoiţi să ne luptăm pentru fiecare palmă de pământ. Chiar şi Eragon a avut ceva bătaie de cap.

— Răniţii vorbeau de baliste pe roţi.

— Da. Roran îşi umezi limba cu nişte bere, apoi îi descrise

iute cum străbătuseră vardenii Belatona şi piedicile pe care le întâlniseră în cale. Am pierdut prea mulţi oameni astăzi, dar ar fi putut fi mai rău. Mult mai rău. Jormundur şi căpitanul Martland au plănuit bine atacul.

— Planul nu ar fi funcţionat dacă nu aţi fi fost voi doi, tu şi cu Eragon. V-aţi descurcat de minune!

Roran scăpă un hohot de râs.

— Ha! Ştii de ce se întâmplă asta? îţi zic eu de ce. Nici măcar un om din zece nu doreşte cu adevărat să atace duşmanul. Eragon nu vede asta; el este mereu în prima linie, împingându-i de la spate pe soldaţii care sunt în faţa lui, dar eu o văd. Cei mai mulţi dintre oameni stau pe loc şi nu luptă decât dacă nu au încotro. Sau dau din mâini şi fac gălăgie, fără să facă altceva.

Katrina părea îngrozită.

— Cum se poate una ca asta? Sunt laşi?

— Nu ştiu. Cred că… cred că pur şi simplu nu sunt în stare să privească pe cineva în faţă şi să îl ucidă, deşi se pare că le vine destul de uşor să omoare soldaţi care sunt întorşi cu spatele. Aşa că aşteaptă ca alţii să facă ceea ce ei nu pot. Aşteaptă oameni ca mine.

— Crezi că şi oamenii lui Galbatorix sunt la fel de şovăielnici?

Roran ridică din umeri.

— S-ar putea. Pe de altă parte însă, ei nu au de ales şi trebuie să îl asculte pe Galbatorix. Dacă le porunceşte să lupte, ei luptă.

— Nasuada ar putea face la fel. Ar putea să-şi pună magicienii să facă nişte vrăji ca să se asigure că nimeni nu se sustrage de la îndeplinirea datoriei.

— Şi ce diferenţă ar mai fi între ea şi Galbatorix atunci? Oricum, vardenii nu ar accepta aşa ceva.

Katrina lăsă rufele şi veni lângă el să îl sărute pe frunte.

— Mă bucur că poţi face ce ai de făcut, şopti ea. Se întoarse la albie şi începu să frece o altă fâşie de pânză murdară pe scândura de spălat. Am simţit ceva mai devreme, prin inel… Am crezut că ai păţit ceva.

— Eram în toiul bătăliei. N-ar fi fost de mirare să-l fi simţi zvâcnind la fiecare câteva minute.

Ea se opri, cu braţele în apă.

— Nu am mai simţit asta până acum.

El dădu pe gât restul de bere, încercând să amâne inevitabilul. Sperase să o cruţe de detaliile păţaniei sale de la

castel, dar era limpede că nu avea să-l slăbească până ce nu îi spunea adevărul. Dacă ar fi încercat s-o convingă că lucrurile stăteau cu totul altfel, nu ar fi făcut decât să o determine să-şi închipuie nenorociri mult mai crunte decât ce se întâmplase cu adevărat. Pe lângă asta, nu ar fi avut niciun rost să îi ascundă o întâmplare care avea să fie în curând pe buzele tuturor vardenilor.

Aşa că îi spuse. Îi povesti pe scurt ce se întâmplase, străduindu-se să facă din prăbuşirea zidului mai degrabă o neplăcere măruntă în loc de ceva care aproape că îl omorâse. Cu toate acestea, îi veni greu să-i descrie experienţa şi îi vorbi poticnit, căutând cuvintele potrivite. Când isprăvi, amuţi, tulburat de amintire.

— Măcar nu ai fost rănit, zise Katrina. El scobi o crăpătură din buza halbei.

— Nu.

Sunetul apei ce clipocea încetă şi el îi putu simţi privirea grea aţintită asupra sa.

— Ai înfruntat primejdii şi mai mari în trecut.

— Da… presupun. Glasul ei se înmuie.

— Atunci ce s-a întâmplat? Când văzu că nu-i răspunde, ea continuă: Nu-i nimic atât de cumplit încât să nu îmi poţi spune, Roran. Ştii bine asta.

Unghia de la degetul său mare se rupse când scobi din nou halba. Frecă de câteva ori ciotul aspru de degetul arătător.

— Am crezut că o să mor când s-a prăbuşit zidul.

— Oricine ar fi crezut la fel.

— Da, dar problema este că nu mi-a păsat. Se uită la ea cu o privire chinuită. Nu înţelegi? M-am dat bătut. Când mi-am dat seama că nu pot scăpa, m-am resemnat ca un miel dus la tăiere şi…

Nemaiputând să continue, lăsă halba să-i scape din mână şi îşi ascunse faţa în palme. Umflătura din gâtlej îi îngreuna respiraţia. Apoi simţi degetele Katrinei atingându-l uşor pe umeri.

— M-am dat bătut, mârâi el, furios şi dezgustat de el însuşi. Pur şi simplu am încetat să mă lupt… Pentru tine… Pentru copilul nostru. Se înecă în cuvinte.

— Şş, şş, murmură ea.

— Nu m-am mai dat bătut niciodată până acum. Nici măcar o

dată… Nici măcar când te-au prins cei doi Ra'zac.

— Ştiu că nu te-ai dat bătut.

— Lupta asta trebuie să se sfârşească. Nu mai poate continua astfel… Nu mai pot… Eu…

Îşi înălţă capul şi fu îngrozit să vadă că şi ea era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Ridicându-se în picioare, o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept.

— Îmi pare rău, şopti el. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău… Nu se va mai întâmpla. Niciodată. Îţi promit.

— Nu-mi pasă de asta, făcu ea, cu glasul înăbuşit de umărul lui. Replica ei îl duru.

— Ştiu că am fost slab, dar cuvântul meu tot ar trebui să mai valoreze ceva pentru tine.

— Nu asta am vrut să spun! exclamă ea, trăgându-se îndărăt şi privindu-l acuzator. Eşti de-a dreptul neghiob câteodată, Roran.

El zâmbi puţin.

— Ştiu.

Ea se agăţă cu braţele de gâtul lui.

— Nu ai coborî în ochii mei, indiferent de ce-ai simţit când s-a prăbuşit zidul. Tot ceea ce contează este că eşti în viaţă… Nu aveai ce să faci când s-a prăbuşit zidul, nu?

El clătină din cap.

— Atunci nu ai nimic de care să-ţi fie ruşine. Dacă ai fi putut opri asta sau dacă ai fi putut scăpa şi nu ai fi făcut-o, atunci mi-aş fi pierdut respectul pentru tine. Dar ai făcut tot ce-ţi stătea în puteri şi, când nu ai mai putut face nimic, te-ai împăcat cu soarta şi nu ai blestemat-o fără rost. Asta-i înţelepciune, nu slăbiciune.

El se înclină şi o sărută pe frunte.

— Îţi mulţumesc.

— Iar în ceea ce mă priveşte, tu eşti cel mai viteaz, cel mai puternic şi cel mai cumsecade bărbat din toată Alagaesia.

De data aceasta, o sărută pe gură. După care ea râse, o eliberare rapidă şi scurtă a tensiunii acumulate, şi rămaseră îmbrăţişaţi, legănându-se de parcă ar fi dansat pe o melodie pe care numai ei o puteau auzi.

Apoi Katrina îl împinse jucăuş şi se întoarse la rufe, iar el se aşeză din nou pe buturugă, mulţumit, pentru prima oară de când se terminase bătălia, în ciuda numeroaselor sale dureri şi

necazuri.

Roran privi cum treceau prin faţa cortului oameni, cai şi din când în când un pitic sau un urgal, le observă rănile şi starea armurii şi a armelor, încerca să estimeze starea de spirit a vardenilor; singura concluzie la care ajunse fu că toţi, cu excepţia urgalilor, aveau nevoie de un somn bun şi de o masă cum se cuvine şi că toţi, inclusiv urgalii (mai ales urgalii), aveau nevoie de un frecuş din cap până-n picioare cu o perie aspră şi cu găleţi de apă cu săpun.

Se uită şi la Katrina şi văzu cum, în timp ce lucra, voioşia ei de la început păleşte treptat şi ea devine tot mai iritată. Continuă să frece pată după pată, fără prea mare succes însă. O încruntătură îi umbri faţa şi ea începu să scoată mici sunete de frustrare.

În cele din urmă, când ea trânti bucata de material pe scândura de spălat, împroşcând apă înspumată la câteva picioare în aer, şi se rezemă de cadă, cu buzele strânse, Roran se ridică de pe buturugă şi se duse lângă ea.

— Uite, lasă-mă pe mine, făcu el.

— Nu se cuvine, mormăi ea.

— Prostii. Du-te şi stai jos; lasă că termin eu… Haide, du-te. Ea îşi clătină capul.

— Nu. Tu ar trebui să te odihneşti, nu eu. În plus, asta nu-i treabă de bărbat.

El pufni batjocoritor.

— Cine a decis asta? Treaba unui bărbat sau a unei femei este tot ceea ce trebuie făcut. Acum du-te şi aşază-te; o să te simţi mai bine dacă nu mai stai în picioare.

— Roran, mi-e bine.

— Nu te prosti. Încercă să o împingă cu blândeţe de lângă albie, dar ea refuză să se mişte.

— Nu se cade, protestă ea. Ce-o să creadă lumea? Arătă către oamenii care se grăbeau pe cărarea noroioasă de lângă cortul lor.

— N-au decât să creadă ce vor. Eu m-am însurat cu tine, nu cu ei. Dacă li se pare că aş fi mai puţin bărbat pentru că te ajut, înseamnă că sunt proşti.

— Dar…

— Niciun dar. Mişcă. Hâş! Pleacă de-aici.

— Dar…

— Nu am de gând să mă cert. Dacă nu vrei să stai jos, o să te duc acolo în braţe şi o să te leg de buturuga aia.

O expresie uimită îi înlocui încruntătura.

— Chiar aşa?

— Da. Şi-acum pleacă! Pe când ea îi lăsa locul la albie, fără prea mare tragere de inimă, el scoase un sunet exasperat. Încăpăţânată mai eşti!

— Cine vorbeşte! Tu ai putea să-i dai lecţii unui catâr.

— Nu eu. Eu nu sunt încăpăţânat.

Desfăcându-şi centura, el îşi scoase cămaşa de zale şi o atârnă de stâlpul din faţă al cortului, apoi îşi dădu jos mănuşile şi îşi suflecă mânecile tunicii. Aerul era rece pe piele şi bandajele erau şi mai reci – se răciseră când rămăseseră întinse pe scândura de spălat –, dar asta nu îl deranja, căci apa era caldă şi, în curând, se încălzi şi pânza. Grămăjoare înspumate de clăbuci irizaţi i se strânseră în jurul încheieturilor când se apucă să tragă şi să împingă materialul de-a lungul scândurii noduroase.

Se uită în spate şi fu mulţumit să vadă că ea se relaxa pe buturugă, cel puţin atât cât se putea relaxa cineva pe un asemenea scaun incomod.

— Vrei nişte ceai de muşeţel? îl întrebă ea. Gertrude mi-a dat o mână de flori proaspete azi-dimineaţă. Pot să fac un ibric pentru amândoi.

— N-aş zice nu.

O tăcere prietenoasă se lăsă între ei, în timp ce Roran continuă să spele rufele rămase. Sarcina îl cufundă într-o stare plăcută; îl încânta să facă şi altceva cu mâinile decât să mânuiască ciocanul, şi faptul că era aproape de Katrina îi dădea o senzaţie profundă de satisfacţie.

Ajunsese deja la ultimul lucru de spălat, iar ceaiul de-abia pus în cană îl aştepta lângă Katrina, când cineva le strigă numele de peste drumul aglomerat. Lui Roran i-a fost de-ajuns o clipă ca să îşi dea seama că Baldor era cel care alerga spre ei prin noroi, strecurându-se printre oameni şi cai. Purta un şorţ pătat, din piele şi mănuşi masive, lungi până la cot, mânjite de funingine şi atât de uzate, încât degetele deveniseră netede, tari şi lucioase, ca nişte carapace lustruite de ţestoasă. O fâşie de piele zdrenţuită îi ţinea părul negru şi răvăşit şi o încruntătură îi brăzda fruntea. Baldor era mai scund decât tatăl său, Horst, şi

decât fratele său mai mare, Albriech, însă altfel era bine făcut şi vânjos, rezultatul unei copilării petrecute la forjă, ajutându-l pe Horst. Niciunul dintre cei trei nu luptase în acea bătălie – fierarii destoinici erau în mod normal mult prea valoroşi ca să li se rişte viaţa în război –, deşi Roran şi-ar fi dorit ca Nasuada să-i lase s-o facă, deoarece erau războinici iscusiţi, iar Roran ştia că putea conta pe ei, chiar şi în cele mai cumplite circumstanţe.

Roran lăsă jos rufele şi îşi şterse mâinile, întrebându-se ce ar fi putut să se fi întâmplat. Ridicându-se de pe buturugă, Katrina i se alătură lângă albie.

Când Baldor ajunse la ei, fură nevoiţi să aştepte câteva secunde ca acesta să îşi vină în fire. Apoi spuse dintr-o suflare:

— Veniţi repede. Pe mama au apucat-o chinurile facerii şi…

— Unde este? întrebă Katrina pe un ton ascuţit.

— În cortul nostru. Ea dădu din cap.

— O să venim cât putem de repede.

Cu o expresie recunoscătoare, Baldor se întoarse şi ţâşni îndărăt.

Când Katrina se strecură în cort, Roran vărsă ce mai era în copaie peste foc, stingându-l. Lemnul ars sfârâi şi trosni sub şuvoi, iar în loc de fum ieşi un nor de abur, răspândind un miros neplăcut în aer.

Roran simţi cum spaima şi tulburarea îi iuţesc mişcările. „Sper să nu moară”, se gândi el, aducându-şi aminte de discuţiile pe care le auzise între femei, despre vârsta ei şi sarcina prea târzie. Elain fusese întotdeauna bună cu el şi cu Eragon, şi el ţinea mult la ea.

— Eşti gata? întrebă Katrina când ieşi din cort, înnodându-şi un batic albastru.

El îşi luă centura şi ciocanul de unde le lăsase.

— Gata. Hai să mergem.

Preţul puterii

— **GATA**, stăpână. Nu veţi mai avea nevoie de astea de-acum încolo. Bine că aţi scăpat de ele, zic eu.

Cu un foşnet uşor, ultima fâşie de pânză alunecă de pe antebraţele Nasuadei, când camerista ei, Farica, îi îndepărtă bandajele. Nasuada purtase asemenea bandaje din ziua în care ea şi căpetenia Fadawar îşi puseseră curajul la încercare în Judecata Pumnalelor.

Cât timp Farica îşi făcuse treaba, Nasuada privise fix o tapiserie lungă şi zdrenţuită, punctată cu găuri. Apoi îşi luă inima în dinţi şi îşi coborî încet privirea.

De când câştigase Judecata Pumnalelor, refuzase să se uite la răni; i se păruseră atât de înfiorătoare când erau încă proaspete, încât nu suportase să le vadă din nou până ce nu aveau să se vindece de tot.

Cicatricile nu erau simetrice: avea şase pe antebraţul stâng şi trei pe cel drept. Fiecare dintre ele era lungă de aproape zece degete, şi cât de dreaptă putea fi, mai puţin ultima din dreapta, acolo unde stăpânirea ei de sine o trădase şi pumnalul alunecase, făcându-i o rană crestată aproape dublă faţă de celelalte. Pielea din jurul cicatricilor era trandafirie şi încreţită, în vreme ce cicatricile erau doar puţin mai deschise la culoare decât restul trupului său, ceea ce o făcu să răsufle uşurată. Se temuse că ele aveau să rămână albe sau argintii, ceea ce le-ar fi scos mult mai mult în evidenţă. Cicatricile ieşeau în relief pe braţul ei câţiva milimetri, formând cute tari de carne care arătau de parcă pe sub piele i-ar fi fost introduse tije netede de oţel.

Nasuada îşi privea semnele, neştiind ce să simtă mai degrabă. Tatăl ei îi vorbise despre obiceiurile neamului lor pe când creştea, dar ea îşi petrecuse întreaga viaţă printre vardeni şi pitici. Singurele ritualuri ale triburilor rătăcitoare pe care le respecta, şi pe acelea doar din când în când, erau cele legate de religie. Nu plănuise niciodată să stăpânească Dansul Tobelor, nici să ia parte la dificila Strigare a Numelor, şi în niciun caz să întreacă pe cineva la Judecata Pumnalelor. Şi totuşi iat-o, încă

tânără şi frumoasă, purtând deja aceste nouă cicatrici pe antebraţe. I-ar fi putut porunci unui magician varden să le îndepărteze, fireşte, dar asta ar fi însemnat să renunţe la victoria ei în Judecata Pumnalelor, iar triburile rătăcitoare nu ar mai fi recunoscut-o drept stăpână.

Deşi îi părea rău că braţele ei nu mai erau netede şi rotunde şi nu mai atrăgeau privirile admirative ale bărbaţilor, era mândră de cicatrici totuşi. Acestea stăteau drept mărturie pentru curajul ei şi drept semn vizibil al devotamentului faţă de vardeni. Cine o vedea putea să îşi dea seama de nobleţea caracterului său şi ea hotărî că asta conta mai mult decât înfăţişarea ei.

— Ce părere ai? întrebă ea, întinzând unul din braţe către Regele Orrin, care stătea la fereastra deschisă a cabinetului ei, privind de sus oraşul.

Orrin se întoarse şi se încruntă, cu privirea întunecată sub fruntea brăzdată de riduri. Îşi schimbase armura de mai devreme cu o tunică roşie şi groasă şi cu o robă împodobită cu blană de hermină albă.

— Nu-mi face plăcere să le văd, răspunse el, apoi îşi îndreptă atenţia asupra oraşului. Acoperă-te; nu se cade să apari aşa într-o companie civilizată.

Nasuada îşi studie braţele încă o clipă.

— Nu, nu cred că o să mă acopăr. Trase de marginile dantelate ale mânecilor ei scurte, ca să le îndrepte, apoi o expedie pe Farica. Străbătu covorul somptuos ţesut de pitici, care ocupa mijlocul încăperii, şi i se alătură lui Orrin la fereastră, inspectând oraşul sfâşiat de război; se bucură să vadă că numai două incendii de lângă zidul vestic mai rămăseseră de stins. Apoi îşi întoarse privirea către rege.

În scurta perioadă care trecuse de când vardenii şi surdanii îşi lansaseră ofensiva asupra Imperiului, Nasuada observase cum Orrin devenea tot mai serios, iar entuziasmul său şi excentricităţile de la început dispăreau sub o înfăţişare îndârjită. La început, ea se bucurase de schimbare, căci îl simţise cum se maturizează, însă, pe măsură ce se prelungea războiul, începuse să i se facă dor de discuţiile lui entuziaste despre filosofia naturală, cât şi de celelalte ciudăţenii ale sale. Privind acum în urmă, îşi dădu seama că acestea îi înseninaseră adeseori zilele, chiar dacă uneori o enervaseră pe moment. Pe deasupra,

schimbarea făcuse din el un rival periculos; în starea sa de spirit actuală, ea şi-l putea închipui cu uşurinţă încercând să o înlocuiască în funcţia de conducător al vardenilor.

„Oare aş fi fericită dacă m-aş căsători cu el?” se întrebă ea. Orrin era destul de plăcut ochiului. Avea nasul ridicat şi subţire, un maxilar puternic şi o formă elegantă şi expresivă a gurii. Anii de pregătire pentru război se vedeau în constituţia sa fizică. Inteligent era, fără îndoială, şi avea pe deasupra o personalitate în general plăcută. Totuşi, dacă nu ar fi fost regele Surdei şi dacă nu ar fi reprezentat o asemenea ameninţare la poziţia ei şi la independenţa vardenilor, ea ştia că nu ar fi luat niciodată în considerare o căsătorie cu el. „Oare ar fi un tată bun?”

Orrin îşi rezemă mâinile de pervazul îngust de piatră. Fără să se uite la ea, îi spuse:

— Trebuie să rupi pactul cu urgalii. Declaraţia lui o prinse nepregătită.

— Şi de ce, mă rog?

— Deoarece ne fac rău. Oameni care altminteri ni s-ar alătura ne blesteamă acum pentru că ne-am aliat cu monştrii şi refuză să depună armele când ajungem la casele lor. Rezistenţa lui Galbatorix li se pare justificată şi rezonabilă din cauza acordului nostru cu urgalii. Omul de rând nu înţelege de ce ne-am aliat cu ei. El nu are de unde să ştie că şi Galbatorix s-a folosit de urgali, nici că Galbatorix i-a amăgit, făcându-i să atace Tronjheim-ul sub comanda unei Umbre. Acestea sunt subtilităţi pe care nu le poţi explica unui fermier speriat. Tot ce poate el înţelege este că făpturile de care s-a temut şi pe care le-a urât toată viaţa mărşăluiesc acum spre casa lui, conduse de un dragon uriaş şi fioros şi de un Cavaler care pare mai degrabă elf decât om.

— Avem nevoie de sprijinul urgalilor, făcu Nasuada. Şi-aşa avem prea puţini războinici.

— Nu avem atât de mare nevoie de ei. Ştii deja că este adevărat ceea ce îţi zic; altfel de ce i-ai fi împiedicat pe urgali să ia parte la atacul asupra Belatonei? De ce le-ai fi poruncit să nu intre în oraş? Nu-i de-ajuns să îi ţii departe de câmpul de bătălie, Nasuada. Lumea tot află despre ei, pentru că vorba umblă repede pe-aici. Singurul lucru pe care îl poţi face ca să ameliorezi situaţia este să pui capăt acestui plan de rău augur înainte să ne pricinuiască şi mai multe necazuri.

— Nu pot.

Orrin se răsuci spre ea, cu chipul schimonosit de mânie.

— Oamenii mor fiindcă tu ai ales să accepţi ajutorul lui Garzhvog. Oamenii mei, ai tăi, cei din Imperiu... morţi şi îngropaţi. Alianţa asta nu face cât vieţile lor şi, oricât aş încerca, tot nu pot pricepe de ce insişti să o aperi.

Ea nu îi putu îndura privirea; îi amintea mult prea mult de vina şi remuşcările ce o chinuiau atât de des când încerca să adoarmă.

Preferă să ţintuiască fumul ce se înălţa dintr-un turn de la marginea oraşului. Vorbind încet, spuse:

— O apăr deoarece sper că păstrarea uniunii noastre cu urgalii va salva mai multe vieţi decât cele pierdute... Dacă va fi să îl învingem pe Galbatorix...

Orrin scoase o exclamaţie de neîncredere.

— Nu-i deloc sigur, ştiu, recunoscu ea. Dar trebuie să luăm în calcul şi posibilitatea asta. Dacă va fi să îl învingem, atunci va trebui să facem astfel încât rasa noastră să îşi revină din acest conflict şi să clădească o ţară nouă şi puternică din cenuşa Imperiului. În cursul procesului, va trebui să ne asigurăm că, după o sută de ani de gâlceava, vom avea în sfârşit pace. Nu am de gând să îl dau jos pe Galbatorix doar ca să mă trezesc că ne atacă urgalii când suntem slăbiţi.

— Dar s-ar putea să o facă oricum. Aşa au făcut şi înainte.

— Ce altceva putem face? spuse ea enervată. Trebuie să încercăm să-i potolim. Cu cât îi legăm mai strâns de cauza noastră, cu atât va fi mai puţin probabil ca ei să se întoarcă împotriva noastră.

— Hai să-ţi spun eu ce-i de făcut, mârâi el. Izgoneşte-i. Rupe pactul cu Nar Garzhvog şi alungă-l de-aici, împreună cu oştile sale. Dacă ieşim învingători din acest război, atunci putem negocia un nou tratat cu ei de pe o poziţie mult mai bună, din care vom putea dicta ce condiţii vrem noi. Sau, şi mai bine, trimite-i pe Eragon şi pe Saphira în Şiră cu un batalion de soldaţi ca să îi şteargă de pe faţa pământului o dată pentru totdeauna, cum ar fi trebuit să o facă de veacuri bune Cavalerii.

Nasuada îl privi, nevenindu-i să creadă.

— Dacă aş pune capăt pactului cu urgalii, ar fi probabil atât de mânioşi, încât ne-ar ataca imediat, şi nu putem lupta împotriva lor şi a Imperiului în acelaşi timp. Ar fi culmea nebuniei să ne aducem singuri necazul ăsta pe cap. Dacă în

înţelepciunea lor elfii, dragonii şi Cavalerii au hotărât să tolereze existenţa urgalilor, deşi i-ar fi putut nimici cu uşurinţă, atunci ar trebui să le urmăm exemplul. Ştiau că ar fi greşit să omori toţi urgalii şi la fel ar trebui să ştii şi tu.

— Înţelepciunea lor… puah! De parcă le-a fost de mare folos înţelepciunea asta! Fie, lasă câţiva urgali în viaţă, dar omoară destui cât să nu mai îndrăznească să iasă din bârlogurile lor vreme de-o sută de ani sau şi mai mult!

Durerea evidentă din glasul lui şi din ridurile zbârcite de pe chipul său o nedumeri pe Nasuada. Îl privi ceva mai atentă, încercând să afle motivul vehemenţei sale. După câteva momente, găsi o explicaţie care părea foarte limpede, dacă se gândea mai bine.

— Pe cine ai pierdut? întrebă ea.

Orrin îşi încleşta pumnul şi, încet şi poticnit, îl izbi de pervaz, de parcă ar fi vrut să lovească puternic, dar nu îndrăznea. Repetă gestul de două ori, apoi rosti:

— Un prieten cu care am crescut la Castelul Borromeo. Nu cred că l-ai întâlnit vreodată. Era locotenent în cavaleria mea.

— Cum a murit?

— Cum era şi de aşteptat. De-abia sosisem la grajdurile de la poarta vestică şi le verificam ca să le putem folosi noi, când unul dintre rândaşi a ieşit dintr-un ţarc şi l-a înjunghiat cu o furcă. Când am încolţit rândaşul, acesta răcnea tot felul de prostii despre urgali şi cum că el n-are de gând să se predea… Oricum, nu l-ar fi ajutat, chiar dacă ar fi vrut să se predea. L-am răpus cu mâna mea.

— Îmi pare rău, zise Nasuada. Nestematele din coroana lui Orrin sclipiră când el dădu din cap, primindu-i condoleanţele. Oricât de greu ar fi, nu poţi lăsa ca durerea să îţi dicteze deciziile… Nu este uşor, ştiu – şi încă foarte bine! —, dar trebuie să fii mai puternic decât tine însuţi, pentru binele poporului tău.

— Să fiu mai puternic decât mine însumi, repetă el, cu un glas amar şi batjocoritor.

— Da. De la noi se cer mai multe decât de la ceilalţi oameni; de aceea trebuie să ne străduim să fim mai buni decât ceilalţi, dacă este să ne ridicăm la înălţimea unei asemenea responsabilităţi. Adu-ţi aminte că urgalii mi-au ucis tatăl, dar asta nu m-a împiedicat să închei o alianţă cu ei, în folosul vardenilor. Nu voi lăsa nimic să mă oprească din a face ceea ce

este cel mai bine pentru ei şi pentru armata noastră ca întreg, indiferent de cât de dureros ar fi. Îşi ridică braţele, arătându-i din nou cicatricile.

— Deci acesta este ultimul tău răspuns? Nu vei rupe pactul cu urgalii?

— Nu.

Orrin acceptă vestea cu o nepăsare care o nelinişti. Apoi se prinse cu ambele mâini de pervaz şi se întoarse să cerceteze oraşul. Degetele sale erau împodobite cu patru inele mari, dintre care unul purta pecetea regală a Surdei sculptată într-una dintre laturile unui ametist: un cerb cu coarne stufoase şi cu crenguţe de vâsc încolăcite la picioare, stând deasupra unei harpe şi lângă imaginea unui turn înalt şi fortificat.

— Măcar nu am mai întâlnit soldaţi fermecaţi ce nu simt durerea, rosti Nasuada.

— Morţii care râd, vrei să spui, murmură Orrin, folosind termenul care se răspândise printre vardeni. Da, şi nici pe Murtagh sau pe Thorn, ceea ce mă îngrijorează.

O vreme, niciunul dintre ei nu mai vorbi. Apoi ea spuse:

— Cum a decurs experimentul tău de azi-noapte? A fost un succes?

— Eram prea obosit ca să îl mai încerc, aşa că m-am dus direct la culcare.

— A…

După câteva clipe, merseră amândoi, printr-un acord tacit, la masa de scris, împinsă lângă un perete. Mormane de foi, tăbliţe şi suluri de pergament o acopereau. Nasuada trecu cu privirea peste peisajul descurajator şi oftă. Cu numai jumătate de oră înainte masa era goală, curăţată de ajutoarele sale.

Se concentra asupra raportului de deasupra, devenit deja mult prea familiar, o estimare a numărului de prizonieri pe care îi luaseră vardenii în timpul asediului asupra Belatonei, cu numele persoanelor de vază scrise cu cerneală roşie. Ea şi cu Orrin discutau despre cifrele de-acolo când venise Farica să îi scoată bandajele.

— Nu mă pot gândi la nicio soluţie care să ne scoată din încurcătura asta, recunoscu ea.

— Am putea recruta gărzi dintre oamenii de aici. Astfel nu am mai fi nevoiţi să lăsăm atât de mulţi războinici în urmă.

Ea ridică raportul.

— Poate, dar oamenii de care avem noi nevoie sunt greu de găsit, iar magicienii noştri au deja mult prea multe pe cap…

— A descoperit Du Vrangr Gata vreo cale prin care să neutralizeze un jurământ rostit în limba străveche? Cum ea îi dădu un răspuns negativ, el continuă: Măcar au avansat cât de cât?

— Mai deloc. I-am întrebat şi pe elfi, dar nici ei n-au avut mai mulţi sorţi de izbândă în toţi aceşti ani.

— Dacă nu rezolvăm problema asta, s-ar putea ca în curând să ne coste chiar soarta războiului, zise Orrin. Exact asta.

Ea îşi masă tâmplele.

— Ştiu.

Înainte de a părăsi adăpostul oferit de pitici în Farthen Dur şi Tronjheim, ea încercase să anticipeze toate provocările pe care aveau să le înfrunte vardenii, odată ce lansau ofensiva. Cea cu care se confruntau acum o luase însă complet prin surprindere.

Problema se manifestase prima oară după Bătălia de pe Câmpiile Înflăcărate, când ieşise la iveală că toţi ofiţerii din armata lui Galbatorix, cât şi majoritatea soldaţilor de rând, fuseseră siliţi să îi jure credinţă lui Galbatorix şi Imperiului în limba străveche.

Ea şi cu Orrin îşi dăduseră seama repede că nu puteau să aibă niciodată încredere în acei oameni, nu atâta vreme cât existau încă Galbatorix şi Imperiul, şi poate că nici dacă aceştia ar fi fost distruşi. Drept urmare, nu le puteau îngădui oamenilor care voiau să dezerteze să se alăture vardenilor, de teamă că jurămintele depuse aveau să îi facă să se poarte imprevizibil.

Nasuada nu fusese foarte îngrijorată la vremea respectivă. Prizonierii reprezentau o realitate a războiului, iar ea aranjase deja cu Regele Orrin ca ostaticii să fie duşi în Surda, unde aveau să fie puşi la construcţia drumurilor, în cariere de piatră, la săpatul canalelor şi la alte munci grele.

De-abia când vardenii ocupaseră oraşul Feinster înţelesese cât de gravă era problema. Agenţii lui Galbatorix nu îi puseseră doar pe soldaţii din Feinster să jure credinţă, ci şi pe nobili, pe mulţi dintre dregătorii care îi slujeau şi pe o seamă de oameni obişnuiţi de prin oraş, aleşi se pare la întâmplare, dintre care o mare parte, bănuia ea, nu fuseseră încă descoperiţi de către vardeni. Cei despre care se ştia totuşi trebuiau ţinuţi sub lacăt, pentru a nu încerca să submineze strădaniile vardenilor. Astfel

încât găsirea oamenilor în care să se poată avea încredere şi care să dorească a colabora cu vardenii se dovedise a fi o treabă mult mai greu de făcut decât îşi închipuise vreodată Nasuada.

Din cauza numărului mare de oameni ce trebuiau supravegheaţi, nu avusese de ales şi fusese nevoită să lase un contingent dublu de războinici în Feinster, faţă de cât îşi propusese iniţial. Şi cu atâţia oameni întemniţaţi, oraşul era pur şi simplu paralizat, obligând-o să redirecţioneze o parte din proviziile preţioase ale vardenilor pentru a împiedica populaţia să moară de foame. Lucrurile nu puteau continua astfel prea multă vreme şi aveau să se înrăutăţească acum, că preluaseră controlul asupra Belatonei.

— Păcat că n-au ajuns încă piticii, spuse Orrin. Ne-ar prinde bine ajutorul lor.

Nasuada încuviinţă. Vardenii aveau cu ei doar câteva sute de pitici, momentan; restul se întorseseră în Farthen Dur pentru înmormântarea regelui lor răpus, Hrothgar, şi pentru a aştepta ca şefii de clan să aleagă un succesor, un lucru pe care ea îl blestemase în nenumărate rânduri între timp. Încercase să îi convingă pe pitici să numească un regent pe perioada războiului, dar aceştia fuseseră de neclintit şi insistaseră să-şi respecte ceremoniile lor străvechi, deşi asta însemnase să-i părăsească pe vardeni în mijlocul campaniei. În orice caz, piticii îşi aleseseră în cele din urmă un nou rege – nepotul lui Hrothgar, Orik – şi plecaseră din îndepărtaţii Munţi Beor ca să li se alăture din nou vardenilor. Chiar în acea clipă, mărşăluiau pe câmpiile vaste din nordul Surdei, undeva între Lacul Tudosten şi râul Jiet.

Nasuada se întreba dacă aveau să fie pregătiţi de luptă când ajungeau. Era adevărat că piticii erau mai rezistenţi decât oamenii, însă îşi petrecuseră aproape două luni pe drum şi asta putea să istovească şi cele mai puternice făpturi. „Probabil că s-au plictisit să vadă acelaşi peisaj zi şi noapte”, se gândi ea.

— Avem deja atâţia prizonieri… După ce o să ocupăm şi Dras-Leona… Clătină din cap.

Părând deodată însufleţit, Orrin zise:

— Ce-ar fi dacă am ocoli Dras-Leona?

Răsfoi teancul de hârtii de pe birou până ce dădu peste o hartă mare a Alagaesiei, desenată de pitici, pe care o întinse peste mormanele de rapoarte administrative. Movilele instabile de dedesubt făceau ca ţinuturile să capete o topografie ciudată:

piscuri în vestul pădurii Du Weldenvarden, o depresiune ca un castron în locul Munţilor Beor, canioane şi vâlcele prin Deşertul Hadarac şi valuri în partea de nord a Şirei, formate din sulurile de pergament de dedesubt.

— Uite. Cu degetul mijlociu trasă o linie de la Belatona până la capitala Imperiului, Uru'baen. Dacă mărşăluim în linie dreaptă, nici măcar nu ne vom apropia de Dras-Leona. Ar fi anevoios să străbatem întreaga distanţă deodată, dar am putea să o facem.

Nasuada nu trebui să mai ia în calcul sugestia lui; se gândise deja la această posibilitate.

— Ar fi mult prea riscant. Galbatorix ar putea să ne atace cu soldaţii pe care îi are în Dras-Leona – şi care nu sunt deloc puţini la număr, dacă este să dăm crezare iscoadelor noastre –, şi atunci am sfârşi prin a respinge atacuri venite din două părţi. Nu cred că există o cale mai rapidă de a pierde o bătălie sau un război. Nu, trebuie să ocupăm Dras-Leona.

Orrin îi dădu dreptate, plecându-şi capul.

— În cazul acesta, avem nevoie de oamenii noştri din Aroughs. Avem nevoie de toţi războinicii, dacă vrem să continuăm.

— Ştiu. Am de gând să mă asigur că asediul se va termina până la sfârşitul săptămânii.

— Sper că nu ai de gând să îl trimiţi pe Eragon acolo.

— Nu, am un alt plan.

— Bine. Şi între timp? Ce să facem cu toţi prizonierii aceştia?

— Ce am făcut şi până acum: paznici, garduri şi lacăte. Am putea încerca să punem şi nişte vrăji asupra lor, ca să le limităm mişcările, astfel încât să nu fie nevoie să îi supraveghem prea îndeaproape. În afară de asta, nu văd o altă soluţie, poate doar să îi măcelărim pe toţi, şi aş prefera… încercă să îşi închipuie lucrurile pe care nu le-ar face ca să îl învingă pe Galbatorix. Aş prefera să nu recurgem la asemenea… măsuri drastice.

— Da. Orrin se aplecă deasupra hărţii, cocoşându-şi umerii ca un vultur, în timp ce cerceta buclele de cerneală ştearsă care marcau triunghiul format din Belatona, Dras-Leona şi Uru'baen.

Rămase aşa până când Nasuada spuse:

— Mai este şi altceva de care trebuie să ne ocupăm? Jormundur aşteaptă să-şi primească ordinele, iar Sfatul Fruntaşilor mi-a cerut o audienţă.

— Sunt îngrijorat.

— De ce?

Orrin îşi trecu o mână peste hartă.

— Mă tem că aventura asta a fost gândită greşit de la bun început... Că forţele noastre şi cele ale aliaţilor noştri sunt împrăştiate în mod periculos şi că, dacă lui Galbatorix i se năzare să iasă personal la luptă, ne poate nimici cu aceeaşi uşurinţă cu care ar spulbera Saphira o turmă de capre. Întreaga noastră strategie depinde de a-i pune faţă în faţă pe Galbatorix, Eragon, Saphira şi toţi magicienii pe care îi putem aduna laolaltă. Numai o mică parte din aceşti magicieni sunt acum cu noi, şi nu vom putea să îi aducem şi pe ceilalţi într-un singur loc până nu ajungem în Uru'baen şi nu ne întâlnim cu Regina Islanzadi şi cu armata ei. Până se va întâmpla asta, rămânem teribil de vulnerabili în faţa unui atac. Riscăm foarte mult bizuindu-ne pe faptul că aroganţa lui Galbatorix îl va ţine departe de luptă până ce capcana pe care i-am pregătit-o se va închide în jurul său.

Nasuada îi împărtăşea îngrijorarea. Totuşi, era mai important să îi întărească încrederea lui Orrin decât să se căineze căci, dacă el şi-ar fi pierdut din determinare, aceasta i-ar fi afectat felul în care îşi îndeplinea îndatoririle şi ar fi subminat moralul oamenilor săi.

— Nu suntem chiar neajutoraţi, spuse ea. Nu mai suntem. O avem pe Dauthdaert acum, şi cu ea chiar cred că vom putea să îi ucidem pe Galbatorix şi pe Shruikan, în cazul în care vor hotărî să iasă din Uru'baen.

— Poate.

— Pe lângă asta, nici nu ajută să ne facem griji. Nu îi putem zori pe pitici, nici nu putem să ne grăbim spre Uru'baen sau să dăm bir cu fugiţii. Aşa că eu nu aş lăsa ca situaţia în care ne aflăm să ne tulbure prea mult. Tot ce putem face este să încercăm să ne acceptăm soarta cu graţie, oricare ar fi aceasta. Alternativa ar fi să ne lăsăm minţile tulburate de gândul la posibilele acţiuni ale lui Galbatorix, iar eu nu am de gând să fac una ca asta. Refuz să îi acord o asemenea putere asupra mea.

Ieşind cu greu la lumină...

Se auzi un ţipăt: ascuţit, tremurat şi pătrunzător, aproape neomenesc ca înălţime şi putere.

Eragon se încorda de parcă l-ar fi înţepat cineva cu un ac. Îşi petrecuse o bună parte din zi văzând cum luptă şi mor oameni (omorând chiar el câteva zeci), dar nu se putea abţine să nu se simtă îngrijorat auzind strigătele de durere ale lui Elain. Sunetele pe care le scotea erau atât de cumplite, încât începuse să se întrebe dacă ea avea să supravieţuiască naşterii.

Lângă butoiul care îi slujea drept scaun, Albriech şi Baldor stăteau ghemuiţi pe vine, smulgând firele de iarbă jumulită de la picioarele lor. Degetele lor groase mărunţeau fiecare fărâmă de frunză şi-o pipăiau cu meticulozitate înainte să treacă la următoarea. Frunţile le luceau de sudoare şi în ochi li se putea citi mânia şi deznădejdea. Din când în când, schimbau câte-o privire sau se uitau peste drum la cortul în care se afla mama lor, dar cel mai adesea stăteau cu privirea pironită în pământ, fără să bage de seamă ce era împrejur.

În apropiere, Roran stătea pe propriul său butoi, care era înclinat într-o parte şi se hâţâna de câte ori se mişca el. Pe marginea cărării noroioase erau înghesuiţi câţiva zeci de oameni din Carvahall, cei mai mulţi dintre ei fiind prieteni de-ai lui Horst sau de-ai fiilor săi ori bărbaţi ale căror soţii o ajutau pe vindecătoarea Gertrude să o asiste pe Elain. În spatele lor se înălţa Saphira. Avea grumazul îndoit ca un arc întins, vârful cozii îi zvâcnea ca şi cum ar fi vânat şi îşi tot scotea limba rubinie din gură, gustând aerul ca să prindă orice miros ce ar fi putut oferi informaţii despre Elain sau despre copilul ei încă nenăscut.

Eragon îşi masă un muşchi dureros din antebraţul stâng. Aşteptau de ceasuri bune şi asfinţitul se apropia cu repeziciune. Umbre lungi şi negre se întindeau de la fiecare obiect înspre est, de parcă ar fi încercat să atingă orizontul. Aerul se răcise, iar ţânţarii şi libelulele cu aripi dantelate de pe râul Jiet zburau printre ei.

Încă un ţipăt sfâşie tăcerea.

Bărbaţii se foiră, neliniştiţi, apoi făcură gesturi prin care să îndepărteze ghinionul şi îşi murmurară unul altuia, cu glasuri joase, menite doar pentru cei mai apropiaţi de ei, dar pe care Eragon le putea auzi cât se poate de limpede. Şuşoteau despre greutatea sarcinii lui Elain; unii declarau solemn că, dacă nu năştea mai repede, în curând avea să fie prea târziu pentru ea şi pentru copil. Alţii spuneau lucruri cum ar fi „E greu pentru un bărbat să îşi piardă nevasta chiar şi în vremuri normale, d-apăi acum şi aici” sau „E păcat, mare păcat…” Câţiva dintre ei dădeau vina pe cei doi Ra'zac pentru necazurile lui Elain sau pe evenimentele care avuseseră loc în timpul călătoriei lor către vardeni. Şi mulţi murmurară câte-o remarcă neîncrezătoare referitoare la faptul că Aryei i se dăduse voie să asiste la naştere. „Este elfă, nu om, rosti tâmplarul Fisk. Ar trebui să rămână cu neamul ei, nu să se bage acolo unde nu era dorită. Cine ştie ce-o fi vrând de fapt?”

Eragon auzi toate aceste lucruri şi multe altele, dar îşi ascunse reacţiile şi rămase tăcut, căci ştia că nu ar fi făcut decât să îi stânjenească pe săteni, dacă aceştia şi-ar fi dat seama cât de ager îi devenise auzul.

Butoiul de sub Roran scârţâi când acesta se aplecă în faţă.

— Crezi că ar trebui…

— Nu, făcu Albriech.

Eragon îşi strânse şi mai mult mantia în jurul trupului. Frigul începuse să îi între în oase. Cu toate acestea, nu avea de gând să plece până nu se isprăveau chinurile lui Elain.

— Uite! zise Roran, brusc tulburat.

Albriech şi Baldor îşi răsuciră capetele în acelaşi timp.

Peste drum, Katrina ieşise din cort, ducând un maldăr de cârpe murdare, înainte ca pânza de la intrare să se închidă la loc, Eragon apucă să-i zărească pe Horst şi pe una dintre femeile din Carvahall – nu era sigur care – stând la picioarele patului în care zăcea Elain.

Fără să arunce măcar o privire către cei care aşteptau, Katrina merse zorită până la focul unde Isold, soţia lui Fisk, şi Nolla opăreau pânzele pentru a fi din nou folosite.

Butoiul scârţâi de două ori când Roran se foi din nou. Eragon se aşteptase să sară după Katrina, dar el rămăsese pe loc, la fel ca Albriech şi Baldor. Atât ei, cât şi restul sătenilor urmăriră mişcările Katrinei cu atenţie nestrămutată.

Eragon se strâmbă când Elain scoase un nou ţipăt, cu nimic mai prejos decât cele de până atunci.

Apoi intrarea în cort fu dată din nou la o parte şi Arya ieşi afară valvârtej, cu braţele dezgolite şi ciufulită. Părul îi flutură pe chip când se îndreptă spre trei dintre străjerii elfi ai lui Eragon, care stăteau în umbră, în spatele unui pavilion din apropiere. Vorbi câteva clipe cu unul dintre ei – o elfa cu faţa subţire pe nume Invidia –, apoi se întoarse grăbită pe unde venise.

Eragon o ajunse din urmă, înainte să facă doi, trei paşi.

— Cum merge? întrebă el.

— Rău.

— De ce îi ia atât de mult? Nu o poţi ajuta să nască mai repede? Expresia Aryei, care era deja încordată, deveni şi mai aspră.

— Aş putea. Aş fi putut să cânt şi să-i scot copilul din pântec în jumătate de oră, dar Gertrude şi celelalte femei nu mă lasă să folosesc decât cele mai simple vrăji.

— E absurd! De ce?

— Deoarece magia le înspăimântă… la fel şi eu, de altfel.

— Explică-le că nu ai gânduri rele. Spune-le în limba străveche şi nu vor avea de ales decât să te creadă.

Ea clătină din cap.

— Asta nu ar face decât să înrăutăţească situaţia. Ar crede că încerc să le vrăjesc împotriva voinţei lor şi m-ar alunga de acolo.

— Dar Katrina…

— Ea este motivul pentru care am putut face vrăjile acelea simple. Elain ţipă iarăşi.

— Nu vor să te lase nici măcar să îi alini durerea?

— Nu mai mult decât am făcut-o deja. Eragon se răsuci spre cortul lui Horst.

— Nu zău? mârâi el printre dinţii încleştaţi.

O mână îl apucă de braţul stâng şi îl opri în loc. Nedumerit, se uită la Arya, aşteptând o explicaţie. Ea clătină din cap.

— Nu, îi zise. Sunt obiceiuri mai vechi decât lumea. Dacă intervii, o vei mânia şi umili pe Gertrude şi le vei întoarce pe femeile din sat împotriva ta.

— Nu îmi pasă!

— Ştiu, dar ascultă-mă: cel mai înţelept lucru pe care îl poţi face acum este să aştepţi împreună cu ceilalţi. Îi dădu drumul

din strânsoare, ca pentru a-şi întări şi mai mult spusele.

— Dar nu pot să stau degeaba şi să o las să sufere!

— Ascultă-mă. Este mai bine dacă rămâi aici. O voi ajuta pe Elain oricum voi putea, îţi făgăduiesc, dar nu intra acolo. Ai stârni doar vrajbă şi mânie, şi nu avem nevoie nici de una, nici de alta… Te rog.

Eragon şovăi, apoi mormăi dezgustat şi îşi ridică deznădăjduit mâinile când Elain ţipă din nou.

— Fie, făcu el şi se aplecă spre Arya, dar orice s-ar întâmpla, nu îi lăsa să moară, pe ea sau pe copil. Nu-mi pasă ce trebuie să faci, dar nu-i lăsa să moară.

Arya îi aruncă o privire cercetătoare şi serioasă.

— Nu aş îngădui niciodată ca vreun copil să păţească ceva rău, spuse ea şi îşi reluă mersul.

Când Arya dispăru în cortul lui Horst, Eragon se întoarse la locul în care erau adunaţi Roran, Albriech şi Baldor şi se lăsă din nou pe butoiul său.

— Deci? întrebă Roran. Eragon ridică din umeri.

— Fac tot ce pot. Trebuie doar să avem răbdare… Atâta tot.

— Mie mi s-a părut că a avut mai mult de zis, făcu Baldor. Oricum, înţelesul a fost acelaşi.

Soarele îşi schimbă culoarea, devenind portocaliu şi stacojiu pe măsură ce se apropia de linia orizontului. Cei câţiva nori zdrenţăroşi care rămăseseră pe cerul din apus, rămăşiţe ale furtunii care suflase mai devreme, căpătaseră acum nuanţe asemănătoare. Stoluri de rândunici zburau pe deasupra, hrănindu-se cu moliile, fluturii şi celelalte gâze ce roiau prin jur.

În timp, strigătele lui Elain scăzuseră în intensitate treptat, de la ţipetele de mai devreme, din toţi rărunchii, ajungând acum nişte gemete joase şi sparte, care îi dădeau mâncărimi în palme lui Eragon. Mai presus de orice, voia să o scape de chinuri, însă nu se putea hotărî să treacă peste sfatul Aryei, aşa că rămase pe loc, se foi, îşi roase unghiile învineţite şi purtă conversaţii scurte şi forţate cu Saphira.

Când soarele atinse pământul, se răspândi de-a lungul orizontului, ca un gălbenuş uriaş ce se scurge din coajă. Liliecii începură să se amestece printre rândunici, cu bătaia aripilor lor slabă şi agitată, cu ţipetele lor ascuţite de-a dreptul dureroase pentru Eragon.

Apoi Elain scoase un răcnet care acoperi orice sunet din

preajmă, un răcnet pe care Eragon nădăjduia să nu îl mai audă vreodată.

Urmă o tăcere scurtă, dar apăsătoare.

Aceasta luă sfârşit când plânsetul puternic şi sughiţat al unui prunc răsună din cort – fanfara străveche ce anunţa sosirea unei noi fiinţe pe lume. Auzindu-l, Albriech şi Baldor începură să se hlizească, la fel ca Eragon şi Roran, iar câţiva dintre oamenii care aşteptau izbucniră în urale.

Bucuria lor fu de scurtă durată. Îndată ce uralele se stinseră, femeile din cort începură să scoată un sunet ascuţit, pătrunzător şi sfâşietor, care îl făcu pe Eragon să îngheţe de spaimă. Ştia ce însemnau bocetele lor, ce însemnaseră dintotdeauna: că se întâmplase o tragedie cumplită.

— Nu, rosti el, nevenindu-i să creadă, sărind de pe butoi. „Nu se poate să fi murit. Nu se poate… Arya mi-a făgăduit.”

Parcă răspunzând la gândurile sale, Arya trase la o parte pânza cortului şi alergă spre el, în salturi incredibil de lungi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Baldor când ea se opri. Arya nu îl băgă în seamă şi spuse:

— Eragon, vino.

— Ce s-a întâmplat? exclamă Baldor mânios şi se întinse ca să o apuce de umăr pe Arya. Într-o mişcare ce păru instantanee, ea îi prinse încheietura şi îi răsuci braţul la spate, silindu-l să se cocoşeze ca un schilod. Faţa lui se schimonosi de durere.

— Dacă vrei ca surioara ta să trăiască, stai deoparte şi nu te băga! îi dădu drumul şi îl împinse până în braţele lui Albriech, apoi se întoarse şi porni înapoi spre cortul lui Horst.

— Dar ce s-a întâmplat? o întrebă Eragon când i se alătură. Arya se întoarse cu faţa la el, cu o privire arzătoare.

— Copilul este sănătos, dar s-a născut cu buză de pisică.

Atunci Eragon înţelese motivul pentru care femeile începuseră să bocească. Copiii blestemaţi cu buză de pisică erau rareori lăsaţi să trăiască; erau greu de hrănit, şi chiar dacă părinţii izbuteau să îi hrănească, asemenea copii aveau parte de o soartă tristă: ocoliţi, batjocoriţi şi incapabili să-şi găsească un partener de viaţă. În cele mai multe cazuri, ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă pruncul s-ar fi născut mort.

— Trebuie să o vindeci, Eragon, zise Arya.

— Eu? Dar eu niciodată… De ce nu o vindeci tu? Ştii mai multe despre asta decât mine.

— Dacă schimb înfăţişarea copilului, oamenii vor spune că am furat-o şi am înlocuit-o[1]. Da, Eragon, ştiu prea bine ce poveşti circulă despre neamul meu. Mă voi ocupa eu dacă trebuie, dar copilul va avea de suferit după aceea. Tu eşti singurul care o poate salva de o asemenea soartă.

Simţi cum îl cuprinde panica. Nu voia să fie responsabil pentru viaţa unei alte persoane; era deja responsabil pentru mult prea mulţi oameni.

— Trebuie să o vindeci, zise Arya pe un ton convingător. Eragon îşi aminti cât de mult preţuiau elfii copiii, atât pe-ai lor, cât şi pe cei ai altor neamuri.

— Mă vei ajuta dacă e nevoie?

— Firește.

„Te voi ajuta şi eu, făcu Saphira. Chiar trebuie să mai întrebi?”

— Bine, rosti Eragon şi strânse mânerul lui Brisingr, hotărât. O voi face. Cu Arya în urma sa, merse până la cort şi îşi croi drum printre pânzele grele de la intrare. Fumul de lumânare îi înţepă ochii. Cinci femei din Carvahall erau înghesuite aproape de perete. Bocetul lor îl izbi în plin. Se legănau de parcă ar fi fost în transă şi se trăgeau de haine şi de păr în timp ce se tânguiau. Horst era la capul patului, certându-se cu Gertrude, cu chipul roşu, umflat şi istovit. În ceea ce o privea, vindecătoarea durdulie ţinea la piept o boccea de pânză în care Eragon presupuse că se afla pruncul – deşi nu îi putuse vedea faţa –, căci se zbătea şi orăcăia, sporind şi mai mult gălăgia. Obrajii rotunzi ai Gertrudei luceau de sudoare, iar părul i se lipise de piele. Antebraţele ei goale aveau pe ele dâre lăsate de diverse fluide. La capătul patului, Katrina era îngenuncheată pe o pernă rotundă, ştergându-i fruntea lui Elain cu o cârpă umedă.

Eragon de-abia dacă o recunoscu pe Elain; avea faţa suptă şi cearcăne vineţii sub ochii rătăcitori, care nu păreau în stare să se concentreze. Şiroaie de lacrimi curgeau din colţurile lor, prelingându-se de-a lungul tâmplelor şi dispărând sub şuviţele încâlcite de păr. Gura i se deschidea şi i se închidea, iar ea gemea cuvinte de neînţeles. Un cearşaf îi acoperea restul trupului.

Nici Horst, nici Gertrude nu îl observară pe Eragon până când nu se apropie de ei. Eragon se mai înălţase de când plecase din Carvahall, dar Horst tot era cu un cap mai înalt decât el.

Când îl zăriră, un licăr de speranţă lumină chipul mohorât al

fierarului.

— Eragon! îl bătu pe umăr pe Eragon cu mâna sa grea şi se rezemă de el, de parcă tot ce se întâmplase îl lăsase fără vlagă. Ai auzit? Nu era de fapt o întrebare, însă Eragon încuviinţă oricum. Horst îi aruncă lui Gertrude o privire iute şi săgetătoare, apoi barba sa mare, ca o lopată, se mişcă dintr-o parte în alta când începu să-şi mişte fălcile, iar limba i se ivi printre buze când le umezi. Poţi… crezi că poţi să faci ceva pentru ea?

— Poate, rosti Eragon. O să încerc.

Îşi întinse braţele. După o clipă de ezitare, Gertrude îi puse în braţe bocceluţa caldă, apoi se trase îndărăt, cu o expresie tulburată.

Îngropată în straturile de pânză se afla faţa micuţă şi zbârcită a fetiţei. Avea pielea vânătă, ochii închişi şi umflaţi şi părea să se strâmbe, de parcă ar fi fost supărată pentru felul în care fusese tratată – o reacţie care lui Eragon i se păru cât se poate de rezonabilă. Însă cea mai izbitoare trăsătură o reprezenta crăpătura largă care se întindea de la nara stângă până la mijlocul buzei de sus. Prin ea se vedea limba ei mică şi roz; zăcea înăuntru ca un melc fără casă, moale şi umedă, zvâcnind din când în când.

— Te rog, spuse Horst. Există vreo cale prin care…

Eragon tresări când bocetul femeilor atinse o notă deosebit de ascuţită.

— Nu pot lucra aici, făcu el.

Când dădu să plece, o auzi pe Gertrude în spatele lui:

— Vin şi eu cu tine. Trebuie să rămână cu ea şi cineva care se pricepe să îngrijească un copil.

Eragon nu voia ca Gertrude să-i stea în cale în timp ce avea să încerce să-i îndrepte trăsăturile fetiţei şi era pe punctul de a-i spune asta, când îşi aminti ceea ce zisese Arya despre „copiii schimbaţi”. Cineva din Carvahall, cineva în care sătenii aveau încredere, trebuia să fie de faţă la transformarea ei, pentru a-i asigura pe oameni că pruncul era aceeaşi persoană de dinainte.

— Cum doreşti, spuse el, înăbuşindu-şi nemulţumirea.

Pruncul se zvârcoli în braţele sale şi scoase un strigăt plângăcios când ieşiră din cort. Peste drum, sătenii arătau spre ei, iar Albriech şi Baldor dădură să i se alăture. Eragon clătină din cap, iar ei rămaseră pe loc şi se uitară după el cu expresii neajutorate.

Arya şi Gertrude trecură de-o parte şi de cealaltă a lui Eragon pe când străbătea tabăra ca să ajungă la cortul său, iar pământul se cutremura sub picioarele lor din cauza greutăţii Saphirei, care îi urma. Războinicii se dădură din calea lor, facându-le loc să treacă.

Eragon încercă să meargă cât putea de încet, ca să nu agite copilul. Fetiţa avea un miros puternic şi stătut, ca mirosul pământului din pădure într-o zi caldă de vară.

Aproape că ajunseseră la destinaţie când Eragon o văzu pe copila Elva stând între două rânduri de corturi din apropierea cărării, cu chipul solemn, pe când îl pironea cu ochii ei mari şi violeţi. Purta o rochie neagră cu purpuriu şi un văl lung de dantelă tras peste cap, lăsând să i se vadă semnul argintiu în formă de stea de pe frunte, atât de asemănător cu gedwey ignasia lui.

Nu scoase nicio vorbă, nici nu încercă să îl încetinească sau să îl oprească. Cu toate acestea, Eragon pricepu avertismentul ei, căci simpla ei prezenţă era o dojana pentru el. Mai schimbase odată soarta unui prunc, cu urmări crunte. Nu îşi putea permite să mai facă o astfel de greşeală, nu numai din cauza răului pe care l-ar fi putut produce, ci şi pentru că, dacă ar fi făcut asta, Elva ar fi devenit duşmanul său de moarte. În ciuda puterii sale, Eragon se temea de Elva. Capacitatea ei de a citi în sufletele oamenilor şi de a ghici tot ce îi durea şi îi tulbura – şi de a prevedea tot ce avea să le facă rău – o făcea una dintre cele mai primejdioase fiinţe din toată Alagaesia.

„Orice s-ar întâmpla, se gândi Eragon în timp ce intra în cortul întunecat, nu vreau să îi fac rău acestui copil.” Şi simţi reînsufleţindu-l hotărârea de a-i oferi o şansă să îşi trăiască viaţa care i-ar fi fost refuzată de împrejurările vitrege.

Un cântec de leagăn

LUMINA palidă a soarelui ce asfinţea se strecură în cortul lui Eragon. Înăuntru totul era cenuşiu, de parcă ar fi fost cioplit din granit. Cu vederea sa de elf, Eragon putea să vadă destul de uşor conturul obiectelor, însă ştia că lui Gertrude îi va fi mai greu, aşa că de dragul ei spuse „Naina hvitr un bollr” şi înălţă o mică lumină fermecată incandescentă aproape de vârful cortului. Globul alb şi domol nu producea o căldură perceptibilă, însă dădea la fel de multă lumină ca un felinar strălucitor. Se abţinu să rostească „brisingr” în vrajă, ca să nu îi izbucnească sabia în flăcări.

O auzi pe Gertrude oprindu-se în spatele lui şi se întoarse; văzu că rămăsese privind fix la lumina fermecată şi ţinând strâns în mâini desaga pe care o adusese cu ea. Chipul ei familiar îi aminti de casă şi de Carvahall şi îl făcu să simtă un junghi neaşteptat de dor de casă.

Ea îşi coborî încet privirea către el.

— Cât te-ai mai schimbat, făcu ea. Băiatul pe care l-am îngrijit cândva, pe când se lupta cu febra, a dispărut de mult, bag de seamă.

— Încă mă cunoşti, replică el.

— Nu, nu cred că te mai cunosc.

Vorbele ei îl tulburară, dar nu îşi putea permite să zăbovească prea mult asupra lor, aşa că le trecu cu vederea şi se duse lângă pat. Cu foarte mare blândeţe, trecu nou-născuta din braţe pe pături, cu atâta grijă de-ai fi zis că-i făcută din sticlă. Fata flutură un pumn încleştat spre el. El zâmbi şi i-l atinse cu vârful arătătorului său drept, iar ea ganguri uşor.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Gertrude, aşezându-se pe singurul scaun din cort. Cum o s-o vindeci?

— Nu ştiu sigur.

De-abia atunci Eragon observă că Arya nu intrase cu ei în cort. O strigă pe nume şi, o clipă mai târziu, ea îi răspunse de afară, cu glasul înăbuşit de materialul gros care îi despărţea.

— Sunt aici, zise ea. Şi aici voi aştepta. Dacă ai nevoie de

mine, e de ajuns să îţi întinzi gândurile spre mine şi voi veni.

Eragon se încruntă uşor. Se bizuise pe faptul că ea avea să-i fie alături pe durata procedurii, ca să îl ajute cu ce nu ştia şi să îl corecteze dacă greşea. „Ei bine, nu contează. Oricum, pot să-i pun întrebări dacă vreau. Numai că, în felul acesta, Gertrude nu va avea niciun motiv să suspecteze că Arya a avut ceva de-a face cu fata.” Îl surprinseră precauţiile pe care şi le lua Arya ca să evite orice suspiciuni cum că fata ar fi un „copil schimbat” şi se întrebă dacă nu cumva fusese acuzată cândva că ar fi furat copilul cuiva.

Cadrul patului scârţâi când se aşeză pe el, cu faţa la prunc. Se încruntă şi mai tare. Prin el, o simţi pe Saphira privind fetiţa care stătea întinsă pe pături, acum moţăind, părând să nu bage în seamă lumea înconjurătoare. Limba îi sclipea prin crăpătura care îi despica buza de sus.

„Ce părere ai?” întrebă el.

„Ia-o treptat, ca să nu îţi muşti cumva coada, din greşeală.”

El îi dădu dreptate, apoi, simţindu-se răutăcios, o întrebă: „De ce? Tu ai făcut vreodată asta? Vreau să zic, ţi-ai muşcat coada?”

Ea nu mai spuse nimic, dar el surprinse o frântură de senzaţii: un amestec de imagini – copaci, iarbă, Munţii Şirei –, apoi mirosul siropos al orhideelor roşii, şi deodată o senzaţie dureroasă, ca o pişcătură, de parcă i s-ar fi trântit o uşă peste coadă.

Eragon chicoti în sinea lui, apoi se concentra pe compunerea vrăjilor de care avea nevoie ca să vindece fata. Îi luă ceva vreme, aproape o jumătate de oră. Împreună cu Saphira, îşi petrecu mare parte din timp trecând prin formulele magice, repetându-le, cercetând şi discutând fiecare cuvânt şi sintagmă în parte (chiar şi pronunţia), în încercarea de a se asigura că vraja avea să facă doar ce îşi propusese el, şi nimic mai mult.

În mijlocul conversaţiei lor tăcute, Gertrude se foi în scaun şi spuse:

— Mie mi se pare că-i la fel ca mai înainte. Nu prea merge treaba, nu-i aşa? Nu trebuie să-mi ascunzi adevărul, Eragon; am avut de-a face cu lucruri mai rele la viaţa mea.

Eragon îşi ridică sprâncenele şi zise pe un ton blând:

— Nici nu am început încă treaba.

Gertrude se aşeză la loc pe scaun, supusă. Scoase din desagă un ghem de lână galbenă, un pulover pe jumătate terminat şi o

pereche de andrele lustruite, de mesteacăn. Degetele începură să i se mişte cu repeziciunea şi iscusinţa date de experienţă şi ea se apucă să împletească. Sunetul ritmic al andrelelor îl alină pe Eragon; era un sunet pe care îl auzise adeseori în copilărie, unul pe care îl asocia cu statul în jurul focului din bucătărie în serile reci de toamnă, ascultând poveştile spuse de adulţi în timp ce trăgeau din pipă sau îşi savurau halba de bere neagră, după o cină copioasă.

În cele din urmă, când el şi Saphira se convinseră că vrăjile sunt sigure, iar Eragon prinse încredere că limba nu avea să i se împleticească la vreun sunet ciudat din limba străveche, Eragon folosi forţa combinată a trupurilor lor şi se pregăti să facă primele farmece.

Apoi şovăi.

Când foloseau magia ca să facă un copac sau o floare să crească aşa cum voiau ei, sau ca să îşi schimbe trupul, sau trupul altor fiinţe, elfii îşi formulau întotdeauna vraja (cel puţin din câte ştia el) într-un cântec. I se părea că aşa s-ar fi cuvenit să facă şi el. Dar nu ştia decât câteva dintre multele cântece ale elfilor şi pe niciunul dintre ele îndeajuns ca să reproducă exact (sau măcar adecvat) asemenea melodii frumoase şi complexe.

Aşa că alese un cântec din cele mai îndepărtate amintiri ale sale, un cântec pe care mătuşa sa Marian i-l cânta când era mic, înainte ca boala să o răpună, un cântec pe care femeile din Carvahall îl îngânau dintotdeauna copiilor lor când îi băgau sub pături ca să adoarmă: un cântec de leagăn. Notele erau simple, uşor de ţinut minte, şi aveau o linie liniştitoare, prin care spera să ţină pruncul calm.

Începu, pe un ton domol şi grav, să lase cuvintele să iasă, iar sunetul glasului său se răspândi prin cort precum căldura unui foc. Înainte să folosească magia, îi spuse fetei în limba străveche că îi era prieten, că îi voia binele şi că trebuia să aibă încredere în el.

Ea se agită în somn, parcă drept răspuns, iar expresia sa îndârjită se mai îmblânzi.

Apoi Eragon intona primele vrăji: o incantaţie simplă care consta din două formule scurte, pe care le repetă întruna, ca pe o rugăciune. Iar locul gol şi trandafiriu unde cele două părţi ale buzei despicate a fetei se întâlneau tremură şi se mişcă încet, ca şi cum o făptură adormită se trezea în adâncuri.

Ceea ce încerca el era departe de a fi uşor. Oasele pruncului, precum oasele oricărui nou-născut, erau moi şi cartilaginoase, diferite de cele ale unui adult, şi astfel diferite de toate oasele pe care le tratase de când era printre vardeni. Trebuia să fie atent să nu-i umple gaura din gură cu oasele, carnea şi pielea unui adult, căci atunci acele zone nu ar mai fi crescut cum trebuie, odată cu restul trupului ei. De asemenea, când avea să îi repare gaura din cerul gurii şi din gingii, avea să fie nevoit să mişte, să îndrepte şi să aşeze în mod simetric rădăcinile incisivilor ei, ceva ce nu mai făcuse niciodată înainte. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, el nu văzuse niciodată fata fără această diformitate, aşa că nu ştia sigur cum ar fi trebuit să-i arate buza şi gura. Părea un copil ca oricare altul: durduliu, îndesat şi fără contururi clare. Astfel că se temea să nu îi ofere un chip care să pară plăcut pe moment, dar care să devină ciudat şi neatractiv odată cu trecerea anilor.

Aşa că procedă cu băgare de seamă, făcând numai schimbări minore şi oprindu-se după fiecare, ca să cântărească rezultatul. Începu cu cele mai adânci straturi din faţa fetiţei, cu oasele şi cartilagiile, şi îşi croi încet drum spre exterior, cântând în tot acest timp.

La un moment dat, Saphira începu să îngâne odată cu el, de unde stătea ea afară, făcând aerul să vibreze cu vocea ei adâncă. Lumina fermecată lucea mai puternic sau mai slab, în funcţie de tăria cu care cânta ea, un fenomen care lui Eragon i se păru nespus de curios. Hotărî să o întrebe mai târziu pe Saphira despre el.

Cuvânt după cuvânt, vrajă după vrajă, oră după oră, noaptea trecu, deşi Eragon nu mai băga de seamă timpul. Când fata scânci de foame, el îi transferă un pic de energie. El şi cu Saphira încercau să nu îi atingă mintea cu minţile lor, neştiind cum avea să îi afecteze acest contact cugetul imatur, însă din când în când tot o atingeau în treacăt; mintea copilei i se părea vagă şi nedefinită lui Eragon, o mare zbuciumată de emoţii neînfrânate care făceau nesemnificativ orice altceva pe lume.

Lângă el, andrelele Gertrudei continuau să ţăcăne, singura întrerupere de ritm venind atunci când vindecătoarea pierdea şirul ochiurilor sau trebuia să se întoarcă pentru a corecta o greşeală.

Încet, foarte încet, crăpătura din gingiile şi cerul gurii fetiţei se

strânse într-un tot unitar, cele două părţi ale buzei sale de pisică trăgându-se laolaltă (cu pielea curgându-i ca un lichid) şi buza sa de sus formă treptat un arc trandafiriu fără cusur.

Eragon aranja, îndreptă buza şi îşi făcu griji în privinţa formei acesteia vreme îndelungată, până când, în cele din urmă, Saphira îi spuse: „E gata. Las-o aşa.” Iar el fu nevoit să admită că nu mai avea cum să îi îmbunătăţească înfăţişarea fetiţei, ci doar să i-o înrăutăţească, cel mult.

Atunci lăsă cântecul de leagăn să se stingă treptat. Îşi simţea limba grea şi uscată, gâtul aspru. Se săltă de pe pat şi rămase puţin aplecat deasupra sa, prea înţepenit ca să se mai poată îndrepta complet.

Pe lângă lumina oferită de sursa fermecată, o strălucire palidă scălda cortul, aceeaşi din momentul în care începuse totul. La început fu nedumerit – soarele trebuia să fi asfinţit deja! —, însă apoi îşi dădu seama că strălucirea venea din răsărit, nu din apus, şi pricepu. „Cred şi eu că mă dor toate cele. Am stat aici toată noaptea!”

„Şi cu mine cum rămâne? făcu Saphira. Şi pe mine mă dor oasele la fel de tare.” Faptul că ea admitea asta îl surprinse; rareori se întâmpla ca ea să i se plângă de vreo greutate, oricât de mare ar fi fost aceasta. Lupta trebuie că îşi ceruse birul asupra ei, chiar mai mult decât i se păruse lui la început. Când ajunse la această concluzie şi Saphira deveni conştientă de ea, se retrase uşor şi îi spuse: „Obosită sau nu, tot pot zdrobi oricâţi soldaţi ar trimite Galbatorix împotriva noastră.”

„Ştiu.”

Punându-şi împletitura la loc în desagă, Gertrude se ridică şi şontâcăi până la pat.

— Nu am crezut vreodată să văd aşa ceva, zise ea. Cu atât mai puţin din partea ta, Eragon fiul lui Brom. Îl privi întrebător: Brom a fost tatăl tău, nu-i aşa?

Eragon încuviinţă, apoi rosti cu glas răguşit:

— Aşa este.

— Mi se pare firesc, cumva.

Eragon nu avea niciun chef să discute mai mult despre acest subiect, aşa că se mulţumi să mormăie şi să stingă lumina fermecată cu o privire şi un gând. Deodată, totul se cufundă în întuneric; rămase doar licărirea dinaintea zorilor. Ochii i se ajustară la schimbare mai repede decât cei ai Gertrudei; femeia

clipi, se încruntă şi îşi clătină capul dintr-o parte în alta, nesigură de locul în care se afla.

Fetiţa era caldă şi grea în braţele lui Eragon când o ridică din pat. Nu era sigur dacă osteneala pe care o simţea era pricinuită de magia pe care o folosise sau de timpul în care dusese treaba la bun sfârşit.

Se uită la fetiţă şi, simţindu-se deodată ocrotitor, murmură:

— Se ono waise ilia. Să fii fericită.

Nu era o vrajă propriu-zis, dar spera că o va putea ajuta să evite o parte din nefericirea care îi afecta pe atâţia oameni. Dacă nu, spera măcar să o facă să zâmbească.

Şi izbuti. Un zâmbet larg se întinse pe feţişoara ei şi, foarte entuziasmată, ea zise:

— Gahh!

Eragon zâmbi şi el, apoi se întoarse şi ieşi din cort.

Când dădu la o parte pânzele de la intrare, se trezi în faţa unei mici mulţimi adunate într-un semicerc în jurul cortului, unii în picioare, alţii pe jos, alţii pe vine. Pe cei mai mulţi îi recunoscu ca fiind din Carvahall, însă văzu că mai erau acolo Arya şi ceilalţi elfi (stând oarecum departe de restul lumii), cât şi câţiva războinici vardeni ale căror nume nu le ştia. O observă pe Elva pândindu-l din spatele unui cort din apropiere, cu vălul ei negru de dantelă coborât şi ascunzându-i faţa.

Eragon îşi dădu seama că persoanele de acolo aşteptau de ore bune şi el nu le simţise prezenţa. Fusese în siguranţă, cu Saphira şi cu elfii făcând de strajă, dar asta nu era o scuză pentru faptul că îşi îngăduise să se relaxeze atât de mult.

„Trebuie să mă descurc mai bine de-atât”, îşi spuse el.

În primul rând al mulţimii se aflau Horst şi fiii lui, cu expresii îngrijorate pe chipuri. Fruntea lui Horst se încreţi când văzu desaga din braţele lui Eragon şi deschise gura să spună ceva, fără a scoate însă vreun sunet.

Fără prea mare pompă sau ceremonie, Eragon se duse la fierar şi întoarse fata în aşa fel încât el să-i poată vedea chipul. O clipă Horst nu se mişcă; apoi lacrimi îi luciră în ochi şi pe faţă i se putură citi o bucurie şi o uşurare atât de mari, încât aduceau mai degrabă a amărăciune.

Dându-i fata lui Horst, Eragon zise:

— Mâinile mele sunt prea pătate de sânge pentru genul ăsta de lucrare, dar mă bucur că am putut fi de ajutor.

Horst atinse buza de sus a fetei cu vârful degetului mijlociu, apoi clătină din cap:

— Nu pot să cred… nu pot să cred. Se uită la Eragon. Elain şi cu mine îţi rămânem datori pentru totdeauna. Dacă…

— Nu-i nicio datorie la mijloc, îl opri Eragon cu blândeţe. Am făcut doar ce ar fi făcut oricine ar fi avut aceste puteri.

— Dar tu ai fost cel care a vindecat-o, deci ţie îţi sunt recunoscător. Eragon şovăi, apoi îşi înclină capul, acceptând recunoştinţa lui Horst.

— Ce nume îi veţi da?

Fierarul se uită la fetiţă şi spuse, radiind de fericire:

— Dacă va fi şi Elain de acord, m-am gândit să o numim Speranţa.

— Speranţa… Este un nume frumos. „Şi nu avem oare cu toţii nevoie de speranţă în viaţă?” Elain cum se mai simte?

— Obosită, dar sănătoasă.

Apoi Albriech şi Baldor se strânseră în jurul tatălui lor, privindu-şi surioara cea nouă, urmaţi de Gertrude – care ieşise din cort la puţin timp după Eragon –, şi odată ce li se risipi timiditatea, restul sătenilor li se alăturară. Chiar şi grupul de războinici curioşi se apropie de Horst, întinzându-şi gâturile ca să o zărească pe fetiţă.

După o vreme, elfii îşi urniră picioarele lungi şi se apropiară şi ei. Văzându-i, oamenii se traseră în lături pe dată, lăsându-le cale liberă până la Horst.

Fierarul se crispa şi îşi împinse falca înainte, ca un buldog, în timp ce unul câte unul elfii se aplecau şi examinau fetiţa, şoptindu-i câte un cuvânt, două în limba străveche. Nu păreau să observe sau să fie deranjaţi de privirile suspicioase pe care li le aruncau sătenii.

Când mai rămăseseră doar trei elfi la rând, Elva ţâşni din spatele cortului unde se pitise şi se alătură alaiului. Nu trebui să aştepte prea mult înainte să ajungă în faţa lui Horst. Cu oarecare reţinere, fierarul îşi coborî braţele şi-şi îndoi genunchii, dar era atât de înalt faţă de Elva, încât ea fu nevoită să se ridice pe vârful degetelor ca să poată vedea pruncul. Eragon îşi ţinu răsuflarea când ea privi copilul ce fusese diform până atunci, neputându-şi da seama de reacţia ei prin vălul care îi acoperea faţa.

După câteva secunde, Elva se lăsă din nou pe călcâie. Cu pas

măsurat, porni pe drumul care trecea pe lângă cortul lui Eragon. După vreo douăzeci de yarzi, se opri şi se întoarse spre el.

El îşi înclină capul într-o parte şi îşi ridică o sprânceană, întrebător.

Elva dădu din cap cu o mişcare scurtă şi repezită, apoi îşi văzu de drum.

Pe când Eragon o privea cum pleacă, Arya veni lângă el.

— Ar trebui să fii mândru de ce ai săvârşit, murmură ea. Copilul este sănătos şi bine conturat. Nici cei mai pricepuţi magicieni ai noştri nu ar putea să îţi îmbunătăţească gramarye. Este un lucru mare ceea ce i-ai oferit acestei fete – un chip şi un viitor –, şi ea nu îl va uita, sunt sigură… Nimeni nu îl va uita.

Eragon văzu că ea şi ceilalţi elfi îl priveau cu un nou respect, însă pentru el cel mai mult contau admiraţia şi confirmarea Aryei.

— Am avut cei mai buni dascăli, replică el, pe un glas la fel de coborât. Arya nu îl contrazise. Împreună, se uitară la sătenii care se îngrămădiseră în jurul lui Horst şi al fetiţei sale, vorbind cu însufleţire. Fără să-şi ia ochii de la ei, Eragon se aplecă spre Arya şi îi spuse:

— Îţi mulţumesc că ai ajutat-o pe Elain.

— Cu plăcere. Aş fi fost nepăsătoare dacă n-aş fi făcut-o.

Horst se întoarse atunci şi plecă spre propriul cort cu copilul, pentru ca Elain să-şi poată vedea fata nou-născută, însă ceata de oameni nu dădea semne că s-ar împrăştia.

Când Eragon se satură să tot dea mâna cu oamenii şi să le răspundă la întrebări, îşi luă rămas-bun de la Arya, apoi se furişă în cortul lui şi prinse bine pânzele de la intrare în urma sa.

“În afara cazului în care suntem atacaţi, nu vreau să văd pe nimeni în următoarele zece ore, nici măcar pe Nasuada, îi zise el Saphirei când se aruncă pe pat. Eşti bună să-i spui asta lui Blodhgarm, te rog?”

„Sigur că da, răspunse ea. Odihneşte-te, micuţule; am de gând să fac la fel.”

Eragon oftă şi îşi acoperi faţa cu un braţ, ca să blocheze lumina dimineţii. Răsuflarea îi încetini, mintea începu să-i rătăcească şi în curând îl învăluiră priveliştile şi sunetele ciudate ale viselor sale din starea de veghe – reale, şi totuşi închipuite; pline de viaţă, şi totuşi transparente, de parcă viziunile ar fi fost făcute din sticlă colorată – şi, pentru o vreme, izbuti să uite de

responsabilităţi şi de întâmplările chinuitoare de peste zi. Iar prin visele sale se strecură cântecul de leagăn ca şoapta vântului, pe jumătate auzit, pe jumătate uitat, şi îl ademeni cu amintiri din casa lui într-un loc de tihnă copilărească.

Niciun răgaz pentru cel obosit

Doi pitici, doi oameni şi doi urgali – membri ai gărzii personale a Nasuadei, Şoimii Nopţii – se aflau în afara încăperii din castelul în care Nasuada îşi stabilise cartierul general.

Îl priveau pe Roran cu ochi goi, lipsiţi de orice expresie. El îşi păstră o faţă tot atât de inexpresivă, în timp ce îi privea.

Era un joc pe care-l mai jucaseră şi înainte.

În ciuda lipsei de expresie a Şoimilor Nopţii, el ştia că aceştia erau preocupaţi să îşi imagineze cele mai rapide şi mai eficiente modalităţi de a-l ucide. Ştia, pentru că el făcea acum acelaşi lucru, în ceea ce-i privea, aşa cum făcea întotdeauna.

„Ar trebui să mă întorc cât de repede pot… să-i împrăştii puţin, se decise el. Prima dată m-ar ajunge din urmă oamenii; sunt mai rapizi decât piticii şi i-ar încetini pe urgalii din spatele lor… Trebuie să scap de halebardele astea ale lor. Ar fi complicat, dar cred că aş putea – cel puţin de una. Poate că ar trebui să arunc ciocanul. Dacă reuşesc să pun mâna pe o halebardă, i-aş putea ţine pe restul la distanţă. Piticii nu ar avea cine ştie ce şanse, dar urgalii vor fi o problemă. Urâte animale, şi ăştia… Dacă aş folosi un stâlp ca paravan, aş putea…”

Uşa întărită cu fier aflată între cele două şiruri de gărzi scârţâi în timp ce se deschidea. Un paj îmbrăcat strălucitor, de zece, doisprezece ani, păşi afară şi anunţă, mai tare decât era nevoie:

— Doamna Nasuada vă va vedea acum!

Câţiva gardieni tresăriră tulburaţi şi privirile le şovăiră preţ de-o clipă. Roran zâmbi în timp ce intra pe lângă ei în încăpere, ştiind că greşeala lor, chiar dacă fusese mică, i-ar fi permis să ucidă cel puţin doi înainte ca ei să riposteze. „Pe data viitoare”, se gândi el.

Încăperea era mare, dreptunghiulară şi sărăcăcios decorată: un covoraş mult prea mic se afla pe podea; o tapiserie îngustă, roasă de molii, atârna de peretele din stânga sa; şi o fereastră cu o ogivă simplă străbătea zidul din dreapta sa. În afară de acestea, încăperea era lipsită de ornamente, împinsă într-un colţ se afla o masă lungă de lemn, încărcată de cărţi, suluri şi coli de

hârtie răvăşite. Câteva scaune masive – tapiţate cu piele prinsă cu şiruri de ţinte de bronz mai – erau împrăştiate în jurul mesei, însă nici Nasuada, nici cei doisprezece bărbaţi ce se agitau în jurul ei nu catadicseau să le folosească. Jormundur nu era acolo, dar Roran îi cunoştea pe câţiva dintre războinicii prezenţi: luptase sub comanda unora dintre ei, pe alţii îi văzuse în acţiune în timpul luptei sau auzise despre ei de la oamenii din compania sa.

— ...şi nu-mi pasă dacă „îl doare în guşă”! exclamă ea, şi îşi trânti palma pe masă cu un plesnet puternic. Dacă nu avem potcoavele alea, şi multe altele pe lângă, putem foarte bine să ne mâncăm caii, că doar de-asta vor mai fi buni. M-am făcut înţeleasă?

Toţi ca unul, bărbaţii cărora li se adresase răspunseră afirmativ. Păreau cumva intimidaţi, chiar ruşinaţi. Lui Roran i se părea în acelaşi timp ciudat şi impresionant faptul că Nasuada, o femeie, putea pretinde atâta respect din partea războinicilor ei, un respect pe care el îl împărtăşea. Ea era unul dintre oamenii cei mai determinaţi şi mai inteligenţi pe care-i cunoscuse vreodată, şi era convins că ar fi reuşit să ajungă sus indiferent unde s-ar fi născut.

— Acum duceţi-vă, spuse Nasuada şi, în timp ce opt oameni treceau pe lângă ea, îi făcu semn lui Roran să se ducă lângă masă. El aşteptă răbdător cât înmuie o pană într-o călimară şi mâzgăli câteva rânduri pe un mic pergament, apoi i-l înmâna unuia dintre paji şi spuse:

— Pentru piticul Narheim. Şi de data asta ai grijă să te întorci cu un răspuns de la el, altfel te trimit la urgali să faci comisioane şi curăţenie pentru ei.

— Da, Doamna mea! zise băiatul şi o zbughi, pe jumătate mort de spaimă.

Nasuada începu să răsfoiască printr-un teanc de hârtii din faţa ei. Fără să-şi ridice privirea, spuse:

— Eşti odihnit îndeajuns, Roran? El se întrebă de ce o interesa asta.

— Nu foarte tare.

— Păcat. Ai stat treaz toată noaptea?

— O parte din ea. Elain, nevasta fierarului nostru, a născut ieri, dar...

— Da, am fost informată. Presupun că nu ai stat de veghe

până când Eragon a vindecat copilul?

— Nu, eram prea obosit.

— Măcar tu ai avut atâta minte.

Întinzându-se peste masă, apucă o altă coală de hârtie şi o cercetă, înainte de a o adăuga la teancul ei. Pe acelaşi ton practic, ea zise:

— Am o misiune pentru tine, Stronghammer. Trupele noastre aflate la Aroughs s-au lovit de o rezistenţă solidă – mai mult decât ne-am aşteptat. Căpitanul Brigman nu a reuşit să rezolve situaţia şi noi avem nevoie acum ca oamenii ăia să revină aici. Prin urmare, te trimit la Aroughs să-l înlocuieşti pe Brigman. Te aşteaptă un cal la poarta de miazăzi. Călăreşti cât de repede poţi până la Feinster, şi de la Feinster la Aroughs. Te vor aştepta cai odihniţi la fiecare zece mile, de-aici până la Feinster. După aceea, va trebui să găseşti singur cai de schimb. Sper să ajungi la Aroughs în patru zile. După ce te odihneşti, o să-ţi mai rămână cam… trei zile ca să închei asediul. Îşi ridică privirea către el. De-acum într-o săptămână, vreau ca steagul nostru să fluture deasupra oraşului Aroughs. Nu îmi pasă cum o faci, Stronghammer; vreau doar să o faci. Dacă nu poţi, atunci nu voi avea de ales şi va trebui să îi trimit pe Eragon şi pe Saphira la Aroughs, ceea ce ne va lăsa descoperiţi în caz că ne atacă Murtagh sau Galbatorix.

„Şi atunci Katrina ar fi în pericol”, se gândi Roran. Simţi o senzaţie neplăcută în măruntaie. Drumul până la Aroughs în numai patru zile avea să îl pună la grea încercare, mai ales dacă punea la socoteală cât de învineţit era. Faptul că trebuia să mai şi pună stăpânire pe oraş într-un timp atât de scurt însemna să îmbine nenorocirea cu nebunia. Una peste alta, misiunea i se părea la fel de atrăgătoare ca gândul de a se lupta cu un urs având mâinile legate la spate.

Îşi scarpină obrazul prin barbă.

— Eu nu am deloc experienţă cu asediile, spuse el. Cel puţin nu în acest fel. Trebuie să se găsească în rândul vardenilor cineva mai potrivit decât mine pentru această sarcină. De ce nu Martland Barbă-Roşie?

Nasuada făcu un semn a lehamite.

— Nu-şi poate struni calul la galop cu o singură mână. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, Stronghammer. Este adevărat că printre vardeni se găsesc şi oameni care cunosc mai

bine arta războiului – oameni care au fost pe câmpul de bătălie de mai multă vreme, oameni care au primit instrucţiuni de la cei mai bravi războinici din generaţia tatălui lor –, însă când săbiile ies din teacă şi bătălia e în toi, nu cunoştinţele sau experienţa contează cel mai mult, ci dacă poţi câştiga, şi se pare că treaba asta o stăpâneşti la perfecţie. Unde mai pui că eşti şi norocos… Lăsă jos hârtiile de deasupra şi se rezemă în coate. Ai dovedit că poţi lupta. Ai dovedit că poţi respecta ordine… când îţi convine ţie, vreau să zic. El rezistă imboldului de a-şi apleca umerii când îşi aminti şfichiuirea amarnică şi arzătoare a biciului muşcându-i spatele după ce fusese pedepsit pentru că nu respectase ordinele căpitanului Edric. Ai dovedit că poţi conduce o ceată de călăreţi. Aşa că, Roran Stronghammer, hai să vedem dacă eşti în stare de mai mult, ce zici?

El înghiţi în sec.

— Da, Domniţă.

— Bine. Te promovez la rangul de căpitan pentru moment. Dacă misiunea ta din Aroughs va fi încununată cu succes, îţi vei păstra acest rang, cel puţin până ce nu vei demonstra că meriţi alte onoruri. Coborându-şi din nou privirea la masă, începu să sorteze învălmăşeala de suluri, căutând în mod clar ceva ascuns sub ele.

— Mulţumesc.

Nasuada răspunse cu un sunet slab şi neutru.

— Câţi oameni voi avea la dispoziţie în Aroughs? întrebă el.

— I-am dat o mie de războinici lui Brigman ca să ocupe oraşul. Dintre aceştia, nu au mai rămas apţi decât opt sute.

Roran aproape că scăpă o înjurătură. „Atât de puţini…” Ca şi cum l-ar fi auzit, Nasuada rosti pe un ton sec:

— Ni s-a dat de înţeles că mijloacele de apărare din Aroughs aveau să fie mai uşor de zdrobit decât a fost cazul.

— Înţeleg. Pot să iau cu mine doi, trei oameni din Carvahall? Mi-ai spus cândva că ne vei lăsa să slujim laolaltă dacă…

— Da, da, flutură ea din mână, ştiu ce-am zis. Îşi ţuguie buzele, chibzuind. Foarte bine, ia pe cine vrei, numai pleacă într-o oră. Spune-mi doar câţi oameni vin cu tine şi eu o să am grijă să vă aştepte numărul potrivit de cai pe drum.

— Pot să îl iau pe Carn? întrebă el, numindu-l pe magicianul alături de care luptase în mai multe împrejurări.

Ea se opri şi se uită la perete o clipă, cu o privire pierdută.

Apoi, spre marea lui uşurare, dădu din cap şi îşi reluă căutările prin talmeş-balmeşul de suluri.

— Ah, iată! Scoase un tub de pergament legat cu o curea de piele. O hartă a oraşului Aroughs şi a împrejurimilor sale, cât şi o hartă mai mare a provinciei Fenmark. Te sfătuiesc să le studiezi cu mare băgare de seamă. Îi dădu tubul, pe care el îl strecură în tunică. Şi aici, zise ea, dându-i o bucată de pergament împăturit, pecetluit cu o bucată de ceară roşie, aici este ordinul de numire, iar aici – un al doilea dreptunghi, mai gros decât primul –, aici sunt ordinele tale. Arată-i-le lui Brigman, dar nu i le lăsa lui. Dacă îmi aduc bine aminte, tu nu ai învăţat niciodată să citeşti, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— La ce bun? Pot socoti ca toată lumea. Tatăl meu spunea că nu are rost să ne înveţe să citim; ar fi ca şi cum ai învăţa un câine să meargă pe picioarele din spate: amuzant, dar fără să merite bătaia de cap.

— I-aş fi dat dreptate dacă ai fi rămas un simplu fermier. Dar nu ai rămas. Arătă spre bucăţile de pergament pe care le ţinea el în mâini. Nici măcar nu ai de unde şti că una dintre acele hârtii nu este de fapt un ordin de execuţie pe numele tău. Îmi eşti de folos şi-aşa, Stronghammer, dar nu pe deplin. Nu îţi pot trimite mesaje fără ca alţii să nu ţi le citească, iar dacă trebuie să îmi raportezi ceva, nu vei avea de ales decât să te încrezi într-un subordonat care să îţi consemneze corect spusele. Aşa că eşti uşor de manipulat. Nu eşti de încredere. Dacă tragi nădejde să avansezi în rândul vardenilor, te sfătuiesc să găseşti pe cineva care să te înveţe să citeşti. Şi-acum pleacă; am şi alte probleme cărora să le acord atenţie.

Pocni din degete şi unul dintre paji alergă până la ea. Punându-i o mână pe umăr băiatului, ea se aplecă la nivelul lui şi zise:

— Vreau să îl aduci aici pe Jormundur. O să-l găseşti undeva pe strada cu piaţa, unde cele trei case... în toiul instrucţiunilor se opri şi îşi ridică o sprânceană când observă că Roran nu se clintise din loc. Mai este ceva, Stronghammer? întrebă ea.

— Da. Înainte să plec, aş vrea să îl văd pe Eragon.

— De ce anume?

— Cele mai multe dintre vrăjile de apărare pe care le-a făcut asupra mea înaintea bătăliei trebuie înlocuite.

Nasuada se încruntă, apoi îi spuse pajului:

— Pe strada cu piaţa, unde cele trei case au luat foc. Ştii despre ce loc vorbesc? Bine, atunci pleacă. Îl bătu pe spate pe băiat şi se îndreptă pe când el ţâşnea afară pe uşă. Ar fi mai bine să nu faci asta.

Cuvintele ei îl nedumeriră pe Roran, dar nu spuse nimic, aşteptând ca ea să explice singură. Ceea ce şi făcu, dar mai pe ocolite:

— Ai observat cât de ostenit era vărul tău în timpul audienţei mele cu pisicile fermecate?

— De-abia stătea în picioare.

— Exact. Se împarte în prea multe locuri, Roran. Nu ne poate apăra pe toţi: pe tine, pe mine, pe Saphira, pe Arya şi pe mai ştie cine, şi în acelaşi timp să facă lucrurile pe care trebuie să le facă. Are nevoie să îşi păstreze puterile pentru momentul în care va trebui să îi înfrunte pe Murtagh şi pe Galbatorix. Şi, cu cât ne apropiem mai mult de Uru'baen, cu atât este mai important să fie gata să-i înfrunte în orice clipă, fie noapte sau zi. Nu putem îngădui ca alte griji şi preocupări să îl slăbească. A fost un gest nobil din partea lui să vindece buza de pisică a copilului, dar faptul că a făcut-o ar fi putut să ne coste soarta războiului! Tu ai luptat fără avantajul oferit de vrăjile de apărare când cei doi Ra'zac ţi-au atacat satul în Şiră. Dacă îţi pasă de vărul tău, dacă îţi pasă de izbânda asupra lui Galbatorix, trebuie să înveţi din nou să lupţi fără ele.

Când termină de vorbit, Roran îşi lăsă capul în jos. Avea dreptate.

— Voi pleca de îndată.

— Îţi sunt recunoscătoare.

— Cu voia ta…

Întorcându-se, Roran se îndreptă spre uşă. Chiar când trecu pragul, Nasuada îl strigă:

— A, şi încă un lucru, Stronghammer… El se uită înapoi, curios.

— Încearcă să nu arzi din temelii Aroughs, dacă se poate. Oraşele sunt un pic mai greu de înlocuit.

Dansul săbiilor

ERAGON îşi lovea călcâiele de marginea bolovanului pe care stătea, plictisit şi nerăbdător să plece.

El, Saphira şi Arya, precum şi Blodhgarm şi ceilalţi elfi leneveau pe mal, lângă drumul ce ducea din oraşul Belatona către răsărit: către răsărit, prin câmpurile cu lanuri verzi, pârguite, peste un pod larg de piatră, ce se arcuia deasupra râului Jiet, şi apoi pe lângă marginea cea mai sudică a Lacului Leona. Acolo, drumul se bifurca, o parte răsucindu-se la dreapta, către Câmpiile Înflăcărate şi Surda, cealaltă luând-o spre nord, către Dras-Leona şi, în cele din urmă, Uru'baen.

Mii de oameni, pitici şi urgali se învârteau încoace şi-ncolo, atât în faţa porţii de est a Belatonei, cât şi în oraş, certându-se şi strigând în timp ce vardenii încercau să se organizeze într-o grupare unită. Pe lângă grupurile pedestre de războinici culeşi din drojdia societăţii, mai era cavaleria Regelui Orrin – o grămadă de cai ce sforăiau, ridicându-se în două picioare. Şi, înşirat în spatele luptătorilor, se afla lanţul de aprovizionare: un şir lung de o milă şi jumătate de cotigi, căruţe cu coviltir şi ţarcuri pe roţi, flancate de cirezile enorme de cornute pe care vardenii le aduseseră din Surda, precum şi de alte animale pe care reuşiseră să le ia de la fermieri în drumul lor. Dinspre cirezi şi lanţul de aprovizionare se auzea mugetul boilor, zbieretul catârilor şi măgarilor, gâgâitul gâştelor şi nechezatul cailor de povară.

Era destul ca să-l facă pe Eragon să vrea să-şi astupe urechile.

„Ai fi zis că ne-am obişnuit cu astea, ţinând seama de câte ori am mai făcut-o până acum”, comentă el către Saphira, sărind de pe bolovan.

Ea pufni. „Ar fi trebuit să mă pună pe mine să mă ocup de asta; îi organizam în mai puţin de-o oră, şi nu ar mai fi trebuit să pierdem atât timp aşteptând.”

Ideea îl amuză. „Da, sunt convins că ai fi putut… însă fii atentă ce spui, că s-ar putea ca Nasuada chiar să te pună s-o

faci.”

Apoi mintea lui Eragon se întoarse către Roran, pe care nu îl mai văzuse din noaptea în care îl vindecase pe copilul lui Horst şi Elain, şi se întrebă cum se simţea vărul său, neliniştit că trebuia să îl lase atât de mult în urmă.

— O prostie a naibii de mare, mormăi Eragon, amintindu-şi cum plecase Roran fără să îl lase să-i reînnoiască vrăjile de protecţie.

„Este un vânător cu experienţă, îi atrase atenţia Saphira. Nu va fi atât de nesăbuit încât să-şi lase prada să pună gheara pe el.”

„Ştiu, însă uneori nu se poate face nimic… Ar fi mai bine să fie atent, atâta tot. Nu vreau să vină înapoi schilodit sau, mai rău, într-un giulgiu.”

O stare de spirit sumbră se aşternu peste Eragon, apoi el se scuturâ şi ţopăi puţin, agitat şi dornic să facă ceva mişcare, înainte de a petrece următoarele câteva ore călare pe Saphira. Îl bucura ocazia de a zbura cu ea, însă nu îi plăcea perspectiva de a fi priponit în şa preţ de aproape douăsprezece mile, rotindu-se întreaga zi deasupra trupelor care se deplasau încet. Dacă ar fi fost de capul lor, până la sfârşitul după-amiezii, el şi Saphira ar fi ajuns în Dras-Leona.

Se îndepărtă grăbit de drum, ducându-se spre o porţiune destul de plată de iarbă. Ajuns acolo, ignorând privirile pe care i le aruncau Arya şi ceilalţi elfi, o scoase pe Brisingr şi luă poziţia de apărare pe care Brom i-o arătase pentru prima dată, cu atâta vreme în urmă. Inspiră încet şi se aşeză într-o poziţie joasă, simţind structura solului prin tălpile cizmelor sale.

Cu un strigăt scurt, îndârjit, roti sabia în jurul capului şi o coborî într-o lovitură piezişă, ce ar fi despicat în două orice om, elf sau urgal, indiferent ce armuri ar fi purtat ei. Opri sabia la mai puţin de-un centimetru deasupra pământului şi o ţinu acolo, cu lama vibrându-i uşor în strânsoarea mâinii. Pe fundalul ierbii, albastrul metalului părea însufleţit, aproape ireal.

Eragon inspiră din nou şi se aruncă în faţă, împungând aerul de parcă acesta ar fi fost un duşman de moarte. Una după alta, el exersa mişcările fundamentale ale luptei cu sabia, concentrându-se nu atât pe viteză sau forţă, cât pe precizie.

Când exerciţiul îndemânării îl încălzi în mod plăcut, el aruncă o privire către gărzile sale, care stăteau în semicerc, la o

oarecare distanţă.

— Îşi încrucişează vreunul dintre voi sabia cu mine, câteva minute? întrebă el, ridicându-şi vocea.

Elfii se uitară unul la altul cu expresii de nepătruns; apoi, elful Wyrden păşi în faţă.

— O voi face eu, Biruitorul-Umbrei, dacă asta doreşti. Totuşi, te-aş ruga să porţi coiful în timp ce ne batem.

— De acord.

Eragon o băgă pe Brisingr înapoi în teacă, apoi alergă la Saphira şi se caţără pe ea, tăindu-şi, în mişcare, degetul mare stâng într-unui din solzii ei. Purta tunica sa de zale, precum şi apărătorile pentru picioare şi braţe, dar coiful şi-l vârâse într-unui din coburii[2] şeii, ca să nu se rostogolească de pe Saphira şi să se piardă prin iarbă.

În timp ce recupera coiful, văzu înfăşurat într-o pătură şi aşezat mai jos cufărul ce purta inima inimilor lui Glaedr. Se aplecă şi atinse desaga legată, aducând un tribut tăcut la ceea ce mai rămăsese din maiestuosul dragon auriu, apoi închise coburul şi sări de pe spatele Saphirei.

În timp ce se întorcea pe pajişte, Eragon îşi puse boneta de protecţie şi coiful. Îşi supse sângele de pe deget, apoi îşi trase mănuşile, sperând că tăietura nu va sângera prea tare înăuntru. Folosind mai multe variaţii ale aceleiaşi vrăji, el şi Wyrden puseră nişte bariere subţiri – invizibile dacă nu ar fi fost deformarea uşoară, tremurată pe care o lăsau în aer – pe vârfurile săbiilor lor, ca acestea să nu poată tăia nimic. De asemenea, scăzură puterea farmecelor care îi protejau de pericole fizice.

Apoi, el şi Wyrden se aşezară faţă în faţă, se înclinară şi îşi ridicară săbiile. Eragon privi fix în ochii negri, neclintiţi, ai elfului, tot aşa cum Wyrden îl fixa pe el. Fără să-şi scape adversarul din priviri, Eragon înainta prudent şi încercă să se plaseze către partea dreaptă a lui Wyrden, unde elful dreptaci s-ar fi putut apăra mai greu.

Elful se răsuci încet, zdrobind iarba sub călcâie, în vreme ce îşi menţinea faţa întoarsă către Eragon. După alţi câţiva paşi, Eragon se opri. Wyrden era prea vigilent şi prea experimentat pentru ca Eragon să-l poată ataca din flanc; nu-l va prinde niciodată dezechilibrat pe elf. „Bineînţeles, cu excepţia cazului în care îi pot distrage atenţia.”

Însă înainte de a se putea hotărî cum să facă, Wyrden simula un atac către piciorul drept al lui Eragon, ca şi cum ar fi vrut să-i străpungă genunchiul, apoi, la mijlocul mişcării, schimbă direcţia, răsucindu-şi încheietura mâinii şi braţul, ca să-l cresteze pe Eragon peste piept şi gât.

Oricât de iute fusese elful, Eragon a fost şi mai iute. În clipa în care zări schimbarea de poziţie a lui Wyrden, ce îi trădase intenţiile, Eragon se retrase jumătate de pas, îşi îndoi cotul şi ridică sabia, şfichiuind aerul din faţa sa.

— Oho! strigă Eragon, prinzând sabia lui Wyrden sub lama lui Brisingr. Tăişurile scoaseră un zăngănit ascuţit când se izbiră.

Cu o sforţare, Eragon îl împinse pe Wyrden înapoi, apoi sări după el, atacându-l necruţător cu o serie de lovituri furioase.

Timp de câteva minute, se luptară pe pajişte. Eragon reuşi prima atingere – o lovitură uşoară pe şoldul lui Wyrden – şi pe cea de-a doua, însă după aceea duelul lor deveni mult mai echilibrat, căci elful îl cântărise şi acum începuse să îi anticipeze atacurile şi apărarea. Eragon avusese rareori ocazia să-şi încerce puterile împotriva cuiva atât de rapid şi de puternic precum Wyrden, aşa că savura lupta cu elful.

Însă plăcerea sa dispăru când, într-o succesiune rapidă, Wyrden îl atinse de patru ori: o dată pe umărul drept, de două ori pe coaste şi, o dată, o şfichiuire perversă de-a lungul abdomenului. Loviturile dureră, însă cea mai lovită fu mândria lui Eragon. Îl îngrijoră faptul că elful fusese în stare să treacă atât de uşor peste apărarea sa. Dacă s-ar fi luptat serios, Eragon ştia că l-ar fi putut înfrânge pe Wyrden în timpul primului lor schimb de lovituri, dar gândul acesta nu-l consola prea tare.

„Nu ar fi trebuit să-l laşi să te lovească atât de mult”, remarcă Saphira.

„Da, îmi dau seama de asta”, bombăni el.

„Vrei să te scap eu de el?”

„Nu… nu azi.”

Amărât, Eragon îşi coborî sabia şi îi mulţumi lui Wyrden pentru antrenament. Elful se înclină şi spuse:

— Cu plăcere, Biruitorul-Umbrei, apoi se întoarse la loc, printre tovarăşii săi.

Eragon o înfipse pe Brisingr în pământul dintre cizmele sale – ceva ce nu ar fi făcut niciodată cu o sabie din oţel obişnuit – şi îşi odihni mâinile pe mâner, în timp ce privea oamenii şi

animalele care se îmbulzeau pe drumul ce venea dinspre marele oraş de piatră. Turbulenţa din rândurile oamenilor scăzuse simţitor şi el bănia că nu va mai trece mult şi cornurile vor da vardenilor semnalul de plecare.

Între timp, era la fel de agitat.

Aruncă o privire către Arya, care stătea lângă Saphira, şi un zâmbet i se întinse treptat pe chip. Sprijinind-o pe Brisingr pe umăr, se duse într-acolo şi făcu semn către sabia ei.

— Arya, ce zici? Noi doi ne-am bătut o singură dată, atunci, în Farthen Dur. Rânjetul i se lăţi şi o vântură prin aer pe Brisingr. M-am mai perfecţionat puţin de-atunci.

— Şi eu.

— Ce spui, aşadar?

Ea aruncă o privire gravă către vardeni, apoi înălţă din umeri.

— De ce nu?

În timp ce se îndreptau către bucata de pajişte, el zise:

— Nu mă vei mai putea înfrânge aşa uşor ca înainte.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

Arya îşi pregăti sabia, apoi se aşezară faţă în faţă, cam la treizeci de paşi distanţă. Simţindu-se sigur pe sine, Eragon înainta rapid, ştiind deja unde avea să lovească: în umărul ei stâng.

Arya nu dădu înapoi şi nu încercă să îl ocolească. Când el fu la mai puţin de patru metri, ea îi zâmbi, un zâmbet cald, luminos, ce îi sporea frumuseţea într-atât, încât Eragon şovăi, cu mintea tulburată.

Un contur de oţel ţâşni către el.

O ridică pe Brisingr prea târziu ca să pareze lovitura. Un şoc îi urcă pe braţ în sus când vârful săbiei ricoşa pe ceva dur – plăsele, tăiş sau carne, nu putea fi sigur, dar orice ar fi fost, ştiu că judecase greşit distanţa şi că reacţia sa îl lăsase descoperit în faţa unui atac.

Înainte de a mai putea face altceva decât să îşi încetinească avântul, altă izbitură îi zvârli într-o parte braţul în care ţinea sabia; apoi, un nod dureros i se formă în măruntaie când Arya îl împunse, trântindu-l la pământ.

Eragon gemu în timp ce căzu pe spate, simţind cum se goleşte de aer. Căscă gura spre cer şi încercă să inspire, însă abdomenul său era încordat ca piatra şi nu putea trage aer în plămâni. O constelaţie de pete roşii îi apăru în faţa ochilor şi preţ

de câteva clipe penibile se temu că îşi va pierde cunoştinţa. Apoi, muşchii i se relaxară şi, cu o icnitură puternică, îşi recapătă din nou suflarea.

Odată ce mintea i se limpezi, se ridică încet în picioare, ajutându-se de Brisingr. Se sprijini în sabie, încovoiat, asemenea unui bătrân, şi aşteptând ca durerea din stomac să dispară.

— Ai trişat, spuse el, printre dinţii încleştaţi.

— Nu, am folosit o slăbiciune a adversarului meu. E o diferenţă.

— Crezi… că asta e o slăbiciune?

— Când luptăm, da. Vrei să continui?

Îi răspunse smulgând-o pe Brisingr din iarbă şi întorcându-se în locul unde începuse îşi înălţă sabia.

— Bine, spuse Arya.

Se aşeză în aceeaşi poziţie ca şi el.

De această dată, Eragon fu mult mai prudent când se apropie de ea, iar Arya nu rămase pe loc. Atentă, ea înainta, neslăbindu-l nicio clipă din ochii săi limpezi, verzi.

Ea zvâcni şi Eragon tresări.

Îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia şi se forţă să se relaxeze.

Un alt pas înainte, apoi el se roti cu toată viteza şi forţa sa.

Ea îi bloca lovitura spre coastele ei şi răspunse cu o împunsătură înspre subsuoara lui expusă. Vârful bont al săbiei ei alunecă pe dosul mâinii lui libere, zgâriind împletitura de zale până la mănuşa lui, în timp ce el dădu tăişul la o parte. În acea clipă, bustul Aryei era expus, însă se aflau prea aproape unul de celălalt ca Eragon să poată izbi sau împunge cum trebuie.

În loc de asta, el se aruncă înainte şi o lovi cu mânerul în osul pieptului, vrând să o trântească la pământ, aşa cum îi făcuse ea.

Ea eschivă şi mânerul trecu prin spaţiul în care fusese ea, în timp ce Eragon se poticni în faţă.

Fără să înţeleagă prea bine ce s-a întâmplat, el se trezi stând nemişcat, cu unul din braţele Aryei în jurul gâtului şi având lipită de falcă lama rece, alunecoasă a săbiei ei vrăjite.

Din spate, Arya îi şopti în urechea dreaptă:

— Aş putea să-ţi tai capul tot aşa de uşor cum ai culege un măr din copac.

Apoi îi dădu drumul şi îl împinse într-o parte. Furios, el se răsuci şi văzu că ea îl aştepta deja, cu sabia pregătită şi cu o expresie hotărâtă. Lăsându-se pradă mâniei, Eragon sări la ea.

Schimbară patru lovituri, una mai cumplită decât cealaltă. Arya lovi prima, vizându-i picioarele. El pară şi şfichiui transversal către pieptul ei, însă ea sări din calea vârfului sclipitor, luminat de soare, al lui Brisingr. Fără să-i dea ocazia să riposteze, el continuă cu o lovitură în buclă, pe sub mână, pe care ea o bloca afişând o dezinvoltură înşelătoare. Apoi, ea păşi înainte şi, cu o atingere uşoară precum aripa unui colibri, îşi trecu sabia peste pântecele lui.

După ce încheie lovitura, Arya îşi menţinu poziţia, rămânând cu faţa la câţiva centimetri de a lui. Fruntea îi strălucea şi obrajii îi erau îmbujoraţi.

Cu o atenţie exagerată, se descleştară.

Eragon îşi aranja tunica, apoi se aşeză pe vine lângă Arya. Furia din timpul bătăliei se consumase şi acum se simţea concentrat, chiar dacă nu întocmai în largul său.

— Nu înţeleg, spuse el încet.

— Te-ai obişnuit prea mult să te lupţi cu soldaţii lui Galbatorix. Ei nu-ţi pot face faţă, şi atunci tu îţi asumi riscuri care în alte situaţii ţi-ar aduce pieirea. Atacurile tale sunt mult prea evidente – nu ar trebui să te bazezi pe forţa brută –, şi ai devenit neglijent în apărare.

— Mă vei ajuta? întrebă el. Te mai antrenezi cu mine când poţi? Ea încuviinţă.

— Bineînţeles. Dar dacă eu nu pot, atunci du-te la Blodhgarm ca să te înveţe; este la fel de priceput cu sabia pe cât sunt şi eu. Ai nevoie doar să te antrenezi cu parteneri potriviţi.

Eragon tocmai deschisese gura să-i mulţumească, când simţi prezenţa unei alte conştiinţe decât cea a Saphirei încercând să-i pătrundă în minte, uriaşă şi înspăimântătoare şi plină de o adâncă melancolie: o tristeţe atât de intensă, încât Eragon simţi un nod în gât, iar culorile universului părură că-şi pierd strălucirea. Şi cu o voce gravă, pătrunzătoare, ca şi cum efortul de a vorbi aproape îl depăşea, dragonul auriu Glaedr spuse: „Trebuie să înveţi… să vezi lucrul pe care îl priveşti.”

Apoi prezenţa dispăru, lăsând în loc un hău negru.

Eragon se uită la Arya. Ea părea la fel de copleşită ca şi el; şi ea auzise cuvintele lui Glaedr. În spatele ei, Blodhgarm şi ceilalţi elfi se agitau şi murmurau, în vreme ce, la marginea drumului, Saphira îşi întinsese gâtul de parcă ar fi încercat să privească în coburii legaţi de spatele ei.

Toţi auziseră, înţelese Eragon.

Împreună, el şi Arya se ridicară de pe jos şi alergară către Saphira, care spuse:

„Nu vrea să îmi răspundă; oriunde s-ar fi aflat, s-a întors deja şi nu va mai asculta pe nimeni, decât durerea sa. Uitaţi-vă…”

Eragon îşi împreună mintea cu a ei şi cu a Aryei şi toţi trei îşi îndreptară gândurile către inima inimilor lui Glaedr, ce stătea ascunsă în coburi. Ceea ce rămăsese din dragon părea mai puternic decât înainte, dar mintea sa era încă închisă comunicării cu exteriorul, conştiinţa sa era nepăsătoare şi indiferentă, aşa cum fusese de când Galbatorix îi ucisese Cavalerul, pe Oromis.

Eragon, Saphira şi Arya încercară să scoată dragonul din apatia sa. Însă Glaedr îi ignoră cu fermitate, nebăgându-i în seamă mai mult decât ar observa un urs adormit în grota sa nişte muşte bâzâindu-i deasupra capului.

Şi totuşi, Eragon nu se putu abţine să nu creadă că indiferenţa lui Glaedr nu era atât de absolută cum părea, dat fiind comentariul său.

Într-un sfârşit, toţi trei se dădură bătuţi şi se retraseră în corpurile lor. Când Eragon se întoarse la sine, Arya spuse:

— Poate că dacă i-am putea atinge piatra Eldunari…?

Eragon o băgă în teacă pe Brisingr, apoi sări pe piciorul drept din faţă al Saphirei şi se trase în şaua de pe umerii ei. Se răsuci şi începu să trebăluiască la cataramele coburilor.

Desfăcuse o cataramă şi se apucase de cealaltă, când chemarea metalică a unui corn se auzi de departe, de la conducătorul vardenilor, anunţând plecarea. La acest semnal, imensul şir de oameni şi animale se urni din loc, mai întâi cu mişcări ezitante, apoi, cu fiecare pas, din ce în ce mai încrezători.

Eragon îi aruncă o privire Aryei, neştiind ce să facă. Ea îi rezolvă dilema făcându-i semn cu mâna şi zicând:

— La noapte, vorbim la noapte. Pleacă! Vântul să te poarte!

El închise repede coburul, apoi îşi strecură picioarele prin chingile aflate de-o parte şi de alta a şeii şi le strânse bine, ca să nu cadă de pe Saphira în plin văzduh.

Apoi Saphira se ghemui şi, cu un răget de bucurie, sări peste drum. Oamenii de dedesubt îşi feriră capetele şi se pitiră, iar caii o luară la goană, în timp ce ea îşi desfăcu aripile uriaşe şi le

fâlfâi, smulgându-se de pe solul dur, ostil, către întinderea catifelată a cerului.

Eragon închise ochii şi îşi întoarse faţa în sus, bucuros că părăsea, în sfârşit, Belatona. După ce petrecuse o săptămână în oraş, nefăcând altceva decât să mănânce şi să se odihnească – căci aşa insistase Nasuada –, era nerăbdător să reia călătoria lor către Uru'baen.

Când Saphira se redresa, la sute de picioare deasupra vârfurilor şi turlelor oraşului, el spuse:

„Crezi că Glaedr îşi va reveni?”

„Nu va mai fi niciodată ce-a fost.”

„Nu, dar sper că va găsi o cale să îşi învingă durerea. Am nevoie de ajutorul lui, Saphira. Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le ştiu. Dacă nu este el, nu am pe cine altcineva să întreb.”

Ea rămase tăcută o vreme; se auzea doar sunetul aripilor ei.

„Nu îl putem zori, spuse ea. A fost rănit în cel mai cumplit fel în care poate fi rănit un dragon sau un Cavaler. Înainte de a te putea ajuta pe tine, pe mine sau pe oricine altcineva, trebuie mai întâi să se decidă dacă vrea să mai trăiască. Până ce nu face asta, cuvintele noastre nu îl pot atinge.”

Fără onoare, fară glorie, doar băşici în locuri nepotrivite

HĂMĂITUL copoilor se auzea din ce în ce mai tare în urma lor; haita de câini urla după sânge. Roran strânse hăţurile în mâini şi îşi lipi trupul de gâtul calului în galop. Duduitul copitelor îl străbătea ca nişte tunete. El şi cei cinci tovarăşi ai săi – Carn, Mandel, Baldor, Delwin şi Hamund -furaseră cai odihniţi din grajdurile conacului aflat la jumătate de milă. Grăjdarii nu reacţionară deloc cu blândeţe la această tâlhărie. Doar scoţând săbiile din teacă reuşiseră să îi potolească, dar pesemne că grăjdarii alertaseră gărzile de la conac imediat ce Roran şi tovarăşii săi plecaseră, căci zece gărzi conduse de o haită de câini de vânătoare erau acum pe urmele lor.

— Acolo! strigă Roran, arătând spre o fâşie îngustă de mesteceni ce ieşea dintre două dealuri din apropiere şi care urma, fără îndoială, cursul unui pârâu.

La cuvintele sale, bărbaţii îşi mânară de îndată caii departe de drumul circulat, îndreptându-se către copaci. Pământul bolovănos îi sili să îşi încetinească mersul năvalnic, dar nu foarte mult, cu toate că exista riscul ca vreun cal să alunece într-o spărtură din pământ şi să-şi rupă un picior sau să-şi arunce călăreţul din şa. Oricât de periculos ar fi fost, să fie prinşi de ogari ar fi fost încă şi mai periculos. Roran îşi îndesă pintenii în burta calului şi strigă „dii!” cât putu de tare cu gâtul iritat de praf. Calul făcu un salt înainte şi, pas cu pas, începu să-l ajungă din urmă pe Carn. Roran ştia că în curând calul său nu va putea alerga mai repede, oricât l-ar fi împuns cu pintenii sau l-ar fi biciuit cu hăţurile. Nu-i plăcea să fie crud şi nu dorea nicicum să îşi epuizeze de moarte calul, dar nu l-ar fi cruţat dacă asta ar fi însemnat eşuarea misiunii lor.

Apropiindu-se de Carn, Roran strigă:

— Nu poţi să ne acoperi urmele cu o vrajă?

— Nu ştiu cum! răspunse Carn, abia făcându-se auzit prin rafala de vânt şi tropotul cailor. E prea complicat!

Roran înjură şi aruncă o privire peste umăr. Ogarii tocmai

trecuseră de ultima cotitură a drumului. Păreau că zboară pe deasupra pământului, cu trupurile lor subţiri alungindu-se şi contractându-se într-un ritm sălbatic. Chiar şi la distanţa aceea, Roran le putea distinge limbile roşii şi îşi imagină că văzuse şi o sclipire a colţilor albi. Când ajunseră la copaci, Roran întoarse şi porni înapoi spre dealuri, rămânând cât putea de aproape de fâşia de mesteceni, fără să se lovească de ramurile joase ale acestora sau de crengile căzute. Ceilalţi făcură la fel, strigând la caii lor, ca aceştia să nu încetinească din cauza urcuşului.

La dreapta sa, Roran îl zări pe Mandel aplecat pe iapa lui pestriţă, cu o încrâncenare sălbatică pe faţă. Tânărul îl impresionase pe Roran în ultimele trei zile prin rezistenţa şi tăria sa de caracter. De când Sloan, tatăl Katrinei, îi trădase pe sătenii din Carvahall şi îi omorâse tatăl – pe Byrd –, Mandel părea să încerce cu disperare să se dovedească a fi egalul oricărui bărbat din sat; se achitase onorabil în ultimele două lupte dintre vardeni şi Imperiu.

O ramură groasă era gata să îl lovească pe Roran în cap. Acesta se feri, auzind şi simţind vârful rămurelelor uscate plesnind vârful coifului său. O frunză ruptă i se lipi de faţă, acoperindu-i pentru o clipă ochiul drept, apoi vântul o smulse.

Caii răsuflau tot mai greu, pe măsură ce înaintau prin scobitura dintre dealuri. Roran aruncă o privire peste umăr şi văzu că haita de ogari era la mai puţin de un sfert de milă în spate. Doar câteva minute şi vor ajunge caii din urmă, cu siguranţă.

„Fir-ar să fie”, îşi spuse în gând. Mătură cu privirea de câteva ori desişul de copaci din stânga sa şi dealul ierbos din dreapta, căutând ceva, orice, care să îi ajute să scape de urmăritori.

Gândirea îi era atât de înceţoşată din cauza oboselii, încât aproape rată ocazia.

La douăzeci de yarzi în faţă, nişte urme întortocheate de căprioare veneau dintr-o parte a dealului, se intersectau cu drumul pe care mergea el şi apoi dispăreau printre copaci.

— Ho!… Ho! strigă Roran, lăsându-se pe călcâie în scară şi trăgând de hăţuri. Calul încetini la trap, deşi pufni în semn de protest şi îşi smuci capul, încercând să muşte zăbala.

— Nici să nu te gândeşti! mormăi Roran, trăgând şi mai tare de hăţuri. Grăbiţi-vă! strigă către ceilalţi, în timp ce îşi întorcea calul şi intra în hăţiş.

Printre copaci, aerul era răcoros, aproape rece, ceea ce era o bine-venită alinare, căci efortul îl încinsese. Nu avu decât un moment scurt pentru a savura senzaţia, până ce calul se aruncă înainte, poticnindu-se pe panta malului către pârâul din vale. Frunzele uscate pocneau sub copitele potcovite. Pentru a nu aluneca peste grumazul calului, Roran trebuia să stea aproape culcat pe spate, cu picioarele întinse şi cu genunchii încordaţi.

Când ajunseră la fundul defileului, calul traversă tropăind pârâul plin de bolovani, împroşcând apa până la genunchii lui Roran. Se opri pe celălalt mal, ca să vadă dacă ceilalţi erau încă în urma sa. Erau, coborând printre copaci unul în spatele celuilalt. Deasupra lor, la intrarea în hăţiş, se auzea lătratul câinilor.

„Va trebui să ne întoarcem să-i înfruntăm”, îşi dădu seama Roran. Înjură din nou şi, dând pinteni calului, se îndepărtă de apă şi urcă malul acoperit de muşchi moi, mergând pe lângă urmele care abia se mai desluşeau.

Nu departe de pârâu era un zid de ferigi, iar în spatele lui un luminiş. Roran zări un copac prăbuşit şi se gândi că l-ar putea folosi ca o barieră improvizată, dacă l-ar putea târî unde trebuia.

„Sper doar să nu aibă arcuri”, gândi el. Le făcu semn cu mâna celorlalţi.

— Aici!

Cu o smucitură de hăţuri conduse calul prin tufele de ferigi şi ajunse în luminiş, apoi alunecă din şa, ţinându-se însă bine de aceasta. Când picioarele îi atinseră pământul, încheieturile cedară şi ar fi căzut dacă nu s-ar fi sprijinit. Făcu o grimasă de durere şi îşi lăsă fruntea pe gâtul calului, gâfâind, aşteptând să îi treacă tremurul din picioare.

Restul grupului se îngrămădi în jurul lui, umplând aerul cu miros de sudoare şi zornăit de hăţuri. Piepturile cailor tresăltau şi o spumă galbenă le picura din colţul botului.

— Ajută-mă, îi spuse lui Baldor, arătând către copacul căzut.

Îşi puseră mâinile sub capetele groase ale buturugii şi reuşiră să o ridice. Roran scrâşni din dinţi din cauza durerii din coapse şi din spate. Călăritul în galop timp de trei zile, cu mai puţin de trei ore de somn la fiecare douăsprezece ore petrecute în şa, îl slăbise cumplit.

„Aş putea la fel de bine să merg la luptă beat, bolnav, pe jumătate mort”, gândi Roran, în timp ce lăsa jos buturuga şi îşi

îndrepta spatele. Acest gând îl nemulţumi.

Cei şase oameni se aşezară înaintea cailor, cu faţa spre ferigile călcate în picioare, şi îşi scoaseră armele. În afara luminişului, urletele de vânătoare ale ogarilor se auzeau din ce în ce mai tare, lătrăturile lor pline de zel răsunând printre copaci cu un ecou răguşit.

Roran se încorda şi ridică ciocanul mai sus. Apoi, amestecată cu lătratul câinilor, auzi melodia ciudată şi ritmată a limbii străvechi venind dinspre Carn, şi puterea ce zăcea în formule îi dădu fiori în ceafă lui Roran. Magicianul rosti câteva versuri scurte, dintr-o suflare, vorbind atât de repede încât cuvintele se contopeau într-un murmur nedesluşit. Odată ce termină de spus vraja, făcu un gest către ceilalţi şi şopti apăsat:

— Lăsaţi-vă jos!

Fără să pună întrebări, Roran se lăsă imediat pe vine. Nu pentru prima oară, blestema faptul că nu putea şi el să folosească magia. Dintre toate abilităţile pe care le-ar fi putut avea un războinic, niciuna nu era mai folositoare; fiind lipsit de ea, se afla la mila celor care puteau să remodeleze lumea doar cu voinţa lor şi un cuvânt. Ferigile din faţa lui foşniră şi se clătinară; apoi, unul dintre ogari îşi băgă vârful negru al botului printre frunzele de ferigi şi adulmecă fremătând din nări. Delwin şuieră printre dinţi şi îşi scoase sabia, ca şi cum ar fi vrut să decapiteze câinele, dar Carn îl atenţiona cu un sunet scurt şi îi făcu semn, până ce lăsă sabia jos.

Câinele îşi încreţi fruntea, părând surprins. Adulmecă din nou aerul, apoi îşi linse fălcile cu limba congestionată, purpurie, şi se retrase. După ce câinele dispăru şi feriga se îndreptă la loc, Roran expiră încet tot aerul pe care îl ţinuse în piept până atunci. Se uită la Carn şi ridică întrebător o sprânceană, sperând să primească o explicaţie, dar Carn se mulţumi să dea din cap şi duse un deget la buze.

Câteva secunde mai târziu, alţi doi câini îşi vârâră botul printre tufe pentru a cerceta luminişul, dar, la fel ca primul, după scurt timp se retraseră. Curând, haita începu să scheaune şi să latre, agitându-se printre copaci, încercând să descopere unde dispăruse prada.

În timp ce şedea aşteptând, Roran observă că avea câteva pete întunecate pe interiorul coapselor. Atinse una dintre zonele pătate şi degetele i se mânjiră cu un lichid sângeriu. Fiecare

pată marca locul unei băşici. Şi nu erau singurele pe care le avea; simţea băşici în palme – acolo unde hăţurile se frecaseră de pielea dintre degetul mare şi arătător – şi pe călcâie şi în alte locuri, mult mai… incomode.

Cu o expresie de neplăcere, îşi şterse degetele de pământ. Se uită la oamenii săi, la felul cum stăteau aplecaţi sau în genunchi, le citi pe chipuri disconfortul, de fiecare dată când se mişcau, şi observă felul chinuit în care îşi ţineau armele. Nu stăteau mai bine decât el nici ei.

Roran se hotărî ca, la următorul popas de somn, să îl pună pe Carn să le vindece bătăturile. Dacă magicianul va fi însă prea obosit, Roran nu-i va cere să-i vindece şi lui băşicile; mai degrabă ar fi îndurat durerea decât să îl lase pe Carn să-şi irosească toată vigoarea înainte de a ajunge la Aroughs, căci Roran simţea că abilităţile lui Carn aveau să se dovedească de mare folos în cucerirea oraşului.

Cu gândul la Aroughs şi la asediul pe care trebuia să îl câştige cumva, Roran îşi duse mâna la piept, ca să se asigure că pachetul cu ordine pe care nu le putea citi şi ordinul de înălţare în grad pe care se îndoia că îl putea păstra erau încă îndesate bine sub tunică. Într-adevăr, erau.

După câteva minute lungi şi încordate, unul dintre ogari începu să latre entuziasmat undeva, printre copacii din susul râului. Ceilalţi câini se repeziră în acea direcţie şi îşi reluară lătratul gros care anunţa că se apropie de pradă.

Când zgomotul se mai domoli puţin, Roran se ridică încet şi aruncă o privire peste copaci şi tufe.

— Au plecat, zise el, păstrându-şi vocea joasă.

După ce toţi se ridicară în picioare, Hamund – care era înalt şi cu părul ciufulit şi avea riduri pronunţate la gură, chiar dacă era doar cu un an mai mare decât Roran – se întoarse spre Carn şi mormăi:

— De ce n-ai făcut asta înainte, în loc să ne laşi să gonim vrând-nevrând pe câmpuri, de era cât pe ce să ne frângem gâtul coborând pe dealul ăla? Arătă spre râu.

Carn răspunse pe un ton la fel de arţăgos:

— Fiindcă nu-mi trecuse încă prin cap, de-aia. Având în vedere că tocmai te-am scutit de neplăcerea de-a avea o grămadă de găurele în piele, aş fi crezut că o să fii puţin mai recunoscător de-atât.

— Nu, zău? Ei bine, cred că ar trebui să-ţi petreci mai mult timp lucrând la vrăjile tale înainte să fim fugăriţi până la naiba-ştie-unde şi…

Temându-se ca nu cumva sfada lor să se transforme în ceva mai periculos, Roran se băgă între ei.

— Destul, făcu el. Apoi îl întrebă pe Carn: Vraja ta ne va ascunde şi de străji?

Carn clătină din cap.

— Oamenii sunt mai greu de păcălit decât câinii. Îi azvârli o privire dispreţuitoare lui Hamund. Mă rog, cei mai mulţi dintre ei. Pot să vă ascund, dar nu pot să ne ascund urma. Şi arătă spre ferigile strivite şi rupte, cât şi spre urmele de potcoave imprimate în pământul umed. Vor şti că suntem aici. Dacă plecăm înainte să ne vadă, câinii îi vor atrage în altă parte şi noi vom…

— Pe cai! ordonă Roran.

Cu un amestec de înjurături în barbă şi gemete de-abia mascate, oamenii încălecară din nou. Roran privi spre luminiş pentru ultima oară, ca să se asigure că nu uitaseră nimic, apoi îşi mână calul în fruntea grupului şi îi dădu pinteni.

Împreună, galopară pe sub umbra copacilor şi departe de văioagă, reluându-şi călătoria ce părea fără de sfârşit către Aroughs. Însă ce urma să facă o dată ajuns în oraş… ei bine, Roran nu avea nici cea mai mică idee.

Cea-care-înghite-luna

ERAGON îşi săltă umerii, pe când mergea prin tabăra vardenilor, încercând să se dezmorţească şi să scape de junghiul din ceafă pe care îl căpătase după antrenamentul cu Arya şi cu Blodhgarm de mai devreme.

Când ajunse în vârful unei moviliţe care se înălţa ca o insulă singuratică în marea de corturi, îşi puse mâinile în şolduri şi se opri să admire priveliştea. În faţa lui se întindea Lacul Leona, întunecat şi sclipind în amurg, în vreme ce crestele valurilor reflectau lumina portocalie a făcliilor din tabără. Drumul pe care veniseră vardenii se afla între corturi şi ţărm: o fâşie lată de caldarâm şi mortar care fusese construită, din câte zicea Jeod, cu mult înainte ca Galbatorix să îi înlăture pe Cavaleri. La un sfert de milă înspre nord, un micuţ sat pescăresc era înghesuit lângă apă; Eragon ştia că locuitorii săi nu erau deloc încântaţi că o armată îşi aşezase tabăra chiar la uşa lor.

„Trebuie să înveţi… să vezi lucrul pe care îl priveşti.”

De când plecaseră din Belatona, Eragon petrecuse ceasuri întregi gândindu-se la sfatul lui Glaedr. Nu era prea sigur ce voise dragonul să spună cu asta, căci Glaedr refuzase să mai vorbească după ce rostise aceste cuvinte misterioase, aşa că Eragon alesese să îi interpreteze sfatul literal. Încercase să vadă cu adevărat tot ce-i ieşea în faţă, indiferent de cât de mărunt sau de nesemnificativ ar fi părut, şi să înţeleagă sensul lucrurilor pe care le vedea.

Oricât s-ar fi străduit însă, tot i se părea că se descurcă jalnic. Oriunde îşi întorcea privirea, vedea nenumărate detalii, dar era convins că mai erau multe lucruri pe care nu le observa fiindcă nu era suficient de receptiv. Ba, mai rău, rareori izbutea să priceapă lucrurile pe care chiar le observa, cum ar fi fost faptul că trei dintre hornurile din satul pescăresc nu scoteau fum.

În ciuda acestui sentiment de zădărnicie, străduania se dovedise folositoare măcar într-o privinţă: Arya nu îl mai învingea de fiecare când îşi încrucişau săbiile. O urmărise cu atenţie sporită – studiind-o la fel de îndeaproape ca pe o

căprioară pe care ar fi vânat-o – şi, drept urmare câştigase câteva dintre duelurile lor. Totuşi, încă nu se ridica la înălţimea ei, cu atât mai puţin să o întreacă. Şi nu ştia ce trebuia să înveţe -nici cine ar fi putut să îl înveţe – ca să devină mai priceput la mânuirea săbiei decât era ea.

„Poate că Arya are dreptate şi experienţa este singurul maestru care mă mai poate ajuta acum, se gândi Eragon. Însă experienţa se dobândeşte în timp, iar eu nu mai am prea mult timp la dispoziţie. O să ajungem în Dras-Leona în curând, şi apoi în Uru'baen. Peste câteva luni, cel târziu, vom fi nevoiţi să îi înfruntăm pe Galbatorix şi pe Shruikan.”

Oftă şi îşi frecă faţa, încercând să îşi îndrepte gândurile în alte direcţii, mai puţin tulburătoare. Revenea mereu la aceleaşi îndoieli, bătându-şi capul cu ele ca un câine ce se chinuie cu un os plin de măduvă, dar neavând cu ce altceva să se mândrească în afara unui constant şi tot mai apăsător sentiment de nelinişte.

Pierdut în gândurile sale, continuă să coboare pe deal. Rătăci printre corturile umbrite, îndreptându-se oarecum către al său, dar fără să dea prea mare atenţie drumului în sine. Ca întotdeauna, mersul îl ajută să se calmeze. Oamenii care erau încă pe-afară se trăgeau din calea lui când se intersectau şi îşi loveau pumnul de piept, rostind de obicei cu glas scăzut şi un „Biruitorul-Umbrei”, la care Eragon răspundea cu o înclinare politicoasă a capului.

Mersese cam un sfert de oră, oprindu-se şi trecându-şi iar în revistă ideile, când visarea îi fu întreruptă de vocea ascuţită a unei femei care descria entuziasmată ceva. Curios, se luă după sunet, până când ajunse la un cort separat de celelalte, lângă o salcie noduroasă, singurul copac din apropierea lacului pe care armata nu îl folosise drept lemn de foc.

Acolo, sub crengile bogate, văzu cea mai ciudată privelişte din viaţa lui.

Doisprezece urgali, inclusiv căpetenia lor, Nar Garzhvog, stăteau într-un semicerc în preajma unui foc de tabără ce trosnea încet. Pe chipuri le dănţuiau umbre înfricoşătoare, scoţându-le în evidenţă frunţile mari, pometii laţi şi fălcile masive, precum şi muchiile coarnelor, care le ieşeau din frunţi şi li se curbau de-o parte şi de cealaltă a capetelor. Urgalii aveau braţele şi piepturile dezgolite, cu excepţia unor apărători din piele la încheieturi şi a curelelor împletite pe care le purtau

atârnate de la umăr la brâu. Pe lângă Garzhvog, mai erau de faţă încă trei kulli. Statura lor mătăhăloasă îi făcea pe ceilalţi urgali să pară micuţi ca nişte copii, deşi niciunul dintre ei nu avea mai puţin de doi metri înălţime.

Împrăştiate printre urgali – printre şi pe ei – se aflau câteva zeci de pisici fermecate, în forma lor animală. Multe dintre pisici stăteau drepte în faţa focului, complet neclintite, fără să-şi mişte măcar cozile, în timp ce urechile lor cu ciucuri erau ciulite din pricina atenţiei. Altele erau întinse pe pământ, în poalele urgalilor sau în braţele lor. Spre marea mirare a lui Eragon, el observă că una dintre pisicile fermecate – o femelă albă şi zveltă – se încolăcise pe capul lat al unui kull, cu piciorul drept din faţă atârnând deasupra ţestei acestuia şi cu laba apăsându-i posesiv fruntea. Chiar dacă erau mărunte pe lângă urgali, pisicile fermecate arătau la fel de sălbatice, şi Eragon nu avea nicio îndoială în privinţa făpturilor pe care ar fi preferat să le înfrunte într-o bătălie; pe urgali îi înţelegea, în vreme ce pisicile fermecate erau… imprevizibile.

În partea cealaltă a focului, chiar în faţa cortului, se afla Angela, vânzătoarea de ierburi. Stătea cu picioarele încrucişate pe o pătură împăturită, torcând un morman de lână dărăcită într-un fir subţire folosindu-se de un fus pe care îl ţinea în faţa ei, de parcă ar fi vrut să îi hipnotizeze pe cei care-o priveau. Atât pisicile fermecate, cât şi urgalii o pironeau cu privirea, fără să o scape din ochi, pe când ea spunea:

— …însă se mişcă prea încet, iar iepurele turbat şi cu ochii injectaţi îi sfâşie beregata lui Hord, omorându-l pe loc. Apoi iepurele fugi în pădure, dispărând din istoria ştiută. Totuşi – aici Angela se aplecă uşor în faţă şi îşi coborî vocea –, dacă mergi pe acele meleaguri, aşa cum am făcut eu… câteodată, chiar şi în ziua de azi, mai poţi da peste câte o căprioară sau vreo Feldunost omorâtă care arată ca şi cum ar fi fost ronţăită, ca un nap. Iar înjur o să vezi urmele unui iepure neobişnuit de mare. Din când în când, mai dispare câte un războinic din Kvoth şi e găsit mai apoi cu beregata sfâşiată… întotdeauna cu beregata sfâşiată. Ea îşi reluă poziţia iniţială. Terrin a fost nespus de supărat de pierderea prietenului său, desigur, şi a vrut să se ia după iepure, însă piticii aveau încă nevoie de ajutorul său. Astfel că se întoarse în fortăreaţă şi, vreme de trei zile şi trei nopţi, izbutiră să apere zidurile, până ce rămaseră aproape fără

provizii şi ajunseră să fie acoperiţi de răni din cap până în picioare. În cele din urmă, în dimineaţa celei de-a patra zile, când orice speranţă părea pierdută, norii se risipiră şi, în zarea îndepărtată, Terrin fu uimit să vadă cum Mimring zboară către fortăreaţă în fruntea unei imense furtuni de dragoni. Văzându-i pe dragoni, atacatorii se înfricoşară atât de mult, încât îşi azvârliră armele şi fugiră în pustietate. Gura Angelei se strâmbă într-o grimasă. După cum vă puteţi închipui, asta îi făcu destul de fericiţi pe piticii din Kvoth şi fu multă bucurie. Când Mimring ateriza, mare îi fu mirarea lui Terrin să vadă că solzii săi deveniseră transparenţi precum diamantele, pare-se datorită faptului că zburase atât de aproape de soare, căci pentru a-i aduce pe ceilalţi dragoni la timp fusese nevoit să zboare peste piscurile Munţilor Beor, mai sus decât a făcut-o vreodată un dragon. De atunci înainte, Terrin a rămas cunoscut drept eroul de la Asediul Kvothului, iar dragonul său a ajuns să fie ştiut sub numele de Mimring cel Sclipitor, datorită solzilor săi, şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi. Deşi, dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă, a rămas de-atunci cu teamă de iepuri, chiar şi la bătrâneţe. Iată ce s-a întâmplat cu adevărat la Kvoth.

Când se opri din vorbit, pisicile fermecate începură să toarcă, iar urgalii scoaseră câteva mormăituri aprobatoare.

— Te pricepi să spui poveşti, Uluthrek, rosti Garzhvog cu glasul sunând ca huruitul unor bolovani în cădere.

— Mulţumesc.

— Dar nu le spui chiar cum le-am auzit eu, comentă Eragon, păşind în lumină.

Chipul Angelei se lumină.

— Păi nu poţi să te-aştepţi ca piticii să recunoască vreodată că au fost la cheremul unui iepure. Ai stat pitit în umbră tot timpul ăsta?

— Nu, doar un minut, două, mărturisi el.

— Atunci înseamnă că ai ratat cea mai frumoasă parte a poveştii, şi eu nu am de gând să repet ce-am spus în seara asta. Am gâtul mult prea uscat de la atâta vorbit.

Eragon simţi cum vibrează pământul prin tălpile cizmelor când kullii şi ceilalţi urgali se ridicară în picioare, spre marea nemulţumire a pisicilor fermecate care se odihneau pe ei, câteva dintre acestea scoţând miorlăituri de protest când căzură pe pământ.

Privind adunătura de chipuri groteşti şi încornorate din jurul focului, Eragon trebui să îşi înăbuşe dorinţa de a duce mâna la sabie. Chiar şi acum, după ce luptase, călătorise şi vânase alături de urgali, şi după ce cercetase gândurile unora dintre ei, avea încă o reţinere în prezenţa lor. Mintea lui îi spunea că sunt aliaţi, dar oasele şi muşchii nu puteau uita groaza viscerală ce îl cuprinsese în numeroasele ocazii în care îi înfruntase în bătălie pe cei din seminţia lor.

Garzhvog scoase ceva dintr-o desagă de piele pe care o purta la cingătoare, întinzându-şi braţul gros deasupra focului, îi dădu obiectul Angelei, care se opri din tors ca să îl primească în mâinile făcute căuş. Era o sferă neşlefuită din cleştar verde marin, care sclipea ca omătul îngheţat. Ea o strecură în mânecă, apoi îşi ridică fusul.

Garzhvog zise:

— Trebuie să vii în tabăra noastră odată, Uluthrek, şi îţi vom spune şi noi poveşti de-ale noastre. Avem un cântăreţ cu noi. E priceput; când îl asculţi recitând povestea victoriei lui Nar Tulkhqa de la Stavarosk, simţi cum îţi fierbe sângele în vine, şi îţi vine să ragi la lună şi să-ţi încrucişezi coarnele chiar şi cu cel mai aprig dintre vrăjmaşi.

— Asta în cazul în care ai coarne pe care să le încrucişezi, făcu Angela. Aş fi onorată să stau la poveşti cu voi. Poate mâine-seară?

Uriaşul kull încuviinţă; apoi Eragon întrebă:

— Unde este Stavarosk? Nu am mai auzit de el înainte.

Urgalii se foiră tulburaţi, iar Garzhvog îşi coborî capul şi pufni ca un taur.

— Ce şiretlic mai e şi ăsta, Sabie-de-Foc? întrebă el. Vrei să mă provoci la luptă insultându-mă astfel? Îşi încleştă şi descleştă pumnii, cât se poate de ameninţător.

Prudent, Eragon spuse:

— Nu am vrut să te jignesc, Nar Garzhvog. A fost o întrebare cât se poate de sinceră; chiar nu am mai auzit de numele Stavarosk înainte.

Un murmur de uluială se răspândi printre urgali.

— Cum se poate una ca asta? zise Garzhvog. Oare nu ştiu toţi oamenii de Stavarosk? Oare nu se cântă despre cea mai mare izbândă a noastră în orice casă, din pustiurile de la miazănoapte până în Munţii Beor? Măcar vardenii ar trebui să o facă, dacă

alţii tac.

Angela oftă şi, fără să-şi ridice privirea din torsul ei, rosti:

— Mai bine le spui.

Undeva, în adâncul minţii, Eragon o simţi pe Saphira urmărind discuţia şi ştiu că ea se pregătea să-şi ia zborul de la cortul lor şi să i se alăture, dacă lupta nu ar fi putut fi evitată.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, spuse:

— Nimeni nu mi-a zis de bătălia asta, dar eu nu sunt de mult timp în rândul vardenilor şi…

— Drajl! înjură Garzhvog. Trădătorul ăla fără coarne nici măcar nu are curajul să îşi recunoască înfrângerea. Este un laş şi un mincinos!

— Cine? Galbatorix? întrebă Eragon cu precauţie. Câteva pisici fermecate sâsâiră la auzul numelui regelui. Garzhvog încuviinţă.

— Da. Când a ajuns la putere, a încercat să ne nimicească rasa, o dată pentru totdeauna. A trimis o armată imensă în Şiră. Soldaţii lui ne-au zdrobit satele, ne-au ars oasele şi au lăsat pământul negru şi amar în urma lor. Ne-am luptat – la început cu bucurie, apoi cu disperare, dar ne-am luptat. Era singurul lucru pe care îl puteam face. Nu mai aveam unde să fugim sau să ne ascundem. Cine să îi ocrotească pe Urgralgra, dacă până şi Cavalerii fuseseră îngenuncheaţi? Am avut noroc, totuşi. Am avut o mare căpetenie care să ne conducă, Nar Tulkhqa. Fusese prins de oameni cândva, aşa că ştia cum gândesc cei din neamul vostru. A izbutit astfel să strângă sub stindardul său multe dintre triburile noastre. Apoi a momit armata lui Galbatorix într-o trecătoare îngustă din creierii munţilor şi acolo trupele noastre au încolţit-o din toate părţile. A fost un măcel, Sabie-de-Foc. Pământul a fost scăldat în sânge, iar grămezile de leşuri erau mai înalte decât mine. Chiar şi în ziua de azi, dacă te duci la Stavarosk o să simţi oasele sfarâmându-ţi-se sub tălpi şi o să găseşti monede, săbii şi bucăţi de armură sub fiecare petic de licheni.

— Deci voi aţi fost! exclamă Eragon. Toată viaţa am auzit spunându-se că Galbatorix şi-a pierdut odată jumătate din oameni în Şiră, dar nimeni nu mi-a putut spune cum sau de ce.

— Mai mult de jumătate din ei, Sabie-de-Foc. Garzhvog îşi îndreptă umerii şi scoase apoi un sunet gutural. Şi acum văd că trebuie să dăm sfară în ţară, dacă vrem să se afle despre izbânda noastră. O să vă căutăm cântăreţii şi barzii şi o să-i

învăţăm cântecele noastre despre Nar Tulkhqa, şi o să ne asigurăm că îşi vor aminti să le recite adesea, cu voce tare. Dădu din cap o dată, de parcă luase o hotărâre – un gest impresionant, având în vedere capul său mătăhălos –, apoi spuse: Rămas-bun, Sabie-de-Foc. Rămas-bun, Uluthrek. După care el şi războinicii săi se pierdură în întuneric.

Angela chicoti, facându-l pe Eragon să tresară.

— Ce e? întrebă el, întorcându-se spre ea. Ea zâmbi.

— Îmi închipui expresia bietului cântăreţ la lăută, când o să se trezească în faţa cortului cu doisprezece urgali, dintre care patru kulli, nerăbdători să-i ofere o lecţie despre cultura urgalilor. M-aş mira să nu-l auzim ţipând. Chicoti din nou.

Amuzat şi el, Eragon se lăsă jos şi răscoli tăciunii cu vârful unui băţ. Simţi o povară caldă urcându-i-se în poală şi, când îşi coborî privirea, văzu că o pisică fermecată albă i se încolăcise pe picioare. Îşi ridică mâna ca să o mângâie, apoi se răzgândi şi o întrebă:

— Pot să…?

Pisica fermecată dădu din coadă, fără să îl bage în seamă.

Sperând că nu face nimic greşit, Eragon începu să frece într-o doară gâtul făpturii. O clipă mai târziu, un tors zgomotos şi vibrant se auzi în aerul nopţii.

— Îi place de tine, observă Angela.

Fără să ştie prea bine de ce, Eragon se simţi peste măsură de mulţumit.

— Cine este? Adică, vreau să zic, cine eşti? Cum te cheamă? îi aruncă o privire rapidă pisicii fermecate, temându-se să nu o fi jignit.

Angela râse uşurel.

— O cheamă Vânătoarea-de-Năluci. Sau, mai bine zis, aşa s-ar traduce numele ei din limba pisicilor fermecate. Mai exact, o cheamă… Aici vânzătoarea de ierburi scoase un sunet ciudat, ca o tuse mârâită, care făcu să i se ridice părul pe el. Vânătoarea-de-Năluci este perechea lui Grimrr Jumătat'-de-Labă, aşa că se poate spune că este regina pisicilor fermecate.

Zgomotul torsului crescu în intensitate.

— Aha, înţeleg. Eragon se uită prin preajmă, la celelalte pisici fermecate. Unde este Solembum?

— Se ţine după o femelă cu mustăţi lungi care are doar jumătate din vârsta lui. Se poartă ca un pisoi prostuţ… însă, la

urma urmei, toţi avem dreptul să ne prostim un pic, măcar o dată în viaţă. Prinzând fusul cu mâna stângă, îi opri rotirea şi înfăşură firul de-abia format la baza discului de lemn. Apoi împinse fusul ca să înceapă să toarcă din nou şi continuă să scoată lână din fuiorul din cealaltă mână. Pari pe cale să mă năpădeşti cu întrebări, Biruitorul-Umbrei.

— De fiecare dată când te întâlnesc, sfârşesc prin a mă simţi şi mai nedumerit.

— Mereu? Sună puţin cam exagerat din partea ta. Prea bine, voi încerca să-ţi ofer mai multe informaţii. Întreabă-mă ce vrei.

Sceptic în privinţa deschiderii ei neaşteptate, Eragon se gândi la ce ar fi vrut să afle. Într-un sfârşit, rosti:

— O furtună de dragoni? Ce-ai vrut să…

— Acesta este termenul potrivit pentru un grup de dragoni. Dacă ai fi auzit vreodată unul în plin zbor, m-ai fi înţeles mai uşor. Când treceau pe deasupra zece, doisprezece dragoni, până şi aerul reverbera în jurul tău, de parcă ai fi fost înăuntrul unei tobe imense. În plus, ce alt nume poţi da unui grup de dragoni? Ai un stol de corbi, o formaţie de ulii, un cârd de gâşte, un şir de raţe, o ceată de gaiţe, un pâlc de bufniţe, şi aşa mai departe, însă cum rămâne cu dragonii? O „foame” de dragoni? Nu sună prea bine. Cum nici nu se cade să te referi la ei ca la o „explozie de foc” sau ca la o „teroare”, deşi „teroare” îmi place destul de mult, dacă e să ţinem seamă de toate: o teroare a dragonilor… Dar nu, un stol de dragoni este numit furtună. Ceea ce ai fi ştiut şi tu, dacă educaţia ta ar fi constat din mai mult decât să înveţi să învârteşti o sabie sau să conjugi câteva verbe în limba străveche.

— Sunt convins că ai dreptate, zise el, făcându-i pe plac. Prin legătura sa permanentă cu Saphira, îi simţi aprobarea pentru sintagma „furtună de dragoni”, o opinie pe care o împărtăşea; era o descriere potrivită. Se mai gândi o clipă, apoi întrebă: Şi de ce Garzhvog te-a numit Uluthrek?

— Este titlul pe care mi l-au dat urgalii cu mult, mult timp în urmă, când rătăceam prin mijlocul lor.

— Ce înseamnă?

— Cea-Care-înghite-Luna.

— Cea-Care-înghite-Luna? Ce nume ciudat… Cum de l-ai obţinut?

— Am înghiţit luna, desigur. Cum altfel?

Eragon se încruntă şi, preţ de o clipă, se concentra pe mângâiatul pisicii fermecate. Apoi:

— De ce ţi-a dat Garzhvog acea piatră?

— Deoarece i-am spus o poveste. Credeam că-i evident.

— Dar ce este?

— O bucată de piatră. Nu ai văzut? Ţâţâi dezaprobator. Of, chiar ar trebui să fii mai atent la ce se întâmplă în jurul tău. Altfel, s-ar putea să te trezeşti cu un pumnal împlântat în tine când te uiţi în altă parte. Şi atunci cu cine aş mai schimba eu vorbe de duh şi cimilituri? Îşi azvârli părul pe spate. Hai, întreabă-mă altceva. A început să-mi placă jocul ăsta.

El ridică o sprânceană a neîncredere şi, cu toate că era convins că nu avea rost, spuse:

— Cip-cirip?

Vânzătoarea de ierburi izbucni în hohote de râs, iar unele dintre pisicile fermecate îşi deschiseră gurile în ceea ce păreau a fi nişte zâmbete până la urechi. Totuşi, Vânătoarea-de-Năluci nu păru prea încântată, căci îşi înfipse ghearele în picioarele lui Eragon, făcându-l să tresară de durere.

— Ei bine, rosti Angela, încă râzând, dacă ţii neapărat să primeşti răspunsuri, bănuiesc că asta-i o poveste la fel de bună ca oricare alta. Hai să vedem… Acum câţiva ani, când călătoream pe la marginea pădurii Du Weldenvarden, mult înspre apus, la mile bune de orice oraş, orăşel sau sat, am dat peste Grimrr. La acea vreme, el era doar căpetenia unui mic trib de pisici fermecate şi avea încă amândouă labele întregi. În orice caz, l-am găsit jucându-se cu un pui de prigor care căzuse dintr-un copac din apropiere. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi omorât pasărea şi ar fi mâncat-o – la urma urmei, doar asta fac pisicile, nu? —, însă el chinuia biata făptură: o trăgea de aripi, îi ronţăia coada, o lăsa să ţopăie, după care o dobora la pământ. Angela strâmbă din nas, cu silă. I-am zis că ar trebui să înceteze, dar el m-a mârâit şi nu m-a băgat în seamă. Îl pironi pe Eragon cu o privire aspră. Nu-mi place deloc când lumea nu mă bagă în seamă. Aşa că i-am luat pasărea, am dat un pic din degete şi am aruncat o vrajă asupra lui şi, o săptămână întreagă, de fiecare dată când îşi deschidea gura, ciripea ca o pasăre cântătoare.

— Ciripea?

Angela dădu din cap, de-abia ţinându-şi râsul în frâu.

— Nu am mai râs atât de tare în viaţa mea. Niciuna dintre celelalte pisici fermecate nu s-a apropiat de el toată săptămâna.

— Cred şi eu că te urăşte.

— Şi ce dacă? Dacă nu-ţi faci câţiva duşmani din când în când, înseamnă că eşti un laş, sau şi mai rău. Unde mai pui că a fost nemaipomenit să-i văd reacţia. O, ce s-a mai înfuriat!

Vânătoarea-de-Năluci scoase un mârâit uşor, de avertizare, şi îşi încordă din nou ghearele.

Strâmbându-se de durere, Eragon rosti:

— Poate că ar fi mai bine dacă am schimba subiectul.

— Mmm.

Înainte să poată aduce altceva în discuţie, un ţipăt puternic se auzi de undeva din mijlocul taberei. Strigătul răsună de trei ori peste şirurile de corturi, înainte să amuţească.

Eragon se uită la Angela, ea la el, şi apoi începură să râdă amândoi.

„**Este** târziu”, spuse Saphira în timp ce Eragon se îndrepta spre cort, unde ea era încolăcită, sclipind ca o movilă de tăciuni azurii în lumina palidă a făcliilor. Îl privi cu un ochi adormit.

Se ghemui lângă capul ei şi îşi presă câteva clipe fruntea de a ei, îmbrăţişându-i falca ţepoasă. „Într-adevăr, zise el în cele din urmă. Şi tu ai nevoie de odihnă după ce ai zburat toată ziua. Dormi; ne vedem dimineaţă.”

Ea clipi o dată, încuviinţând.

Odată ajuns în cort, Eragon îşi aprinse o singură lumânare, pentru tihna sa. Apoi îşi scoase cizmele şi se aşeză pe pat, cu picioarele încrucişate sub el. Îşi încetini respiraţia şi îşi lăsă mintea să se deschidă şi să se întindă spre exterior, ca să atingă toate fiinţele din jurul său, de la viermii şi insectele din pământ până la Saphira şi la războinicii vardeni, şi chiar şi până la puţinele plante rămase în apropiere, a căror energie era palidă şi greu de văzut, în comparaţie cu strălucirea arzătoare emanată până şi de cel mai mărunt animal.

Rămase aşa vreme îndelungată, golit de gânduri, conştient de o mie de senzaţii, de la cele mai intense până la cele mai subtile, concentrându-se numai pe fluxul şi refluxul constant de aer din plămâni.

În depărtare, auzi oameni vorbind în jurul unui foc de tabără. Aerul nopţii purta vocile mai departe decât şi-ar fi dorit ei, destul de departe pentru ca urechile sale agere să le poată desluşi cuvintele. Le putea simţi şi minţile şi le-ar fi putut citi gândurile, dacă ar fi vrut, dar alese să le respecte intimitatea şi se mulţumi să asculte doar ce vorbeau.

Un om cu o voce pătrunzătoare spunea:

— … şi felul în care se uită de sus la tine, ca şi cum ai fi ultimul om. În mare parte din timp, nici nu-ţi vorbesc când le pui şi tu o întrebare prietenoasă, îţi întorc spatele şi pleacă.

— Da, făcu un alt bărbat. Iar femeile lor – frumoase ca nişte statui, dar pe jumătate de îmbietoare.

— Asta pentru că tu eşti un urât de ticălos, de-asta, Svern.

— Nu-i vina mea că tatăl meu avea obiceiul să seducă lăptărese pe unde mergea. Pe deasupra, nu eşti tu în măsură să arăţi cu degetul; le-ai putea da coşmaruri copiilor, cu faţa aia a ta.

Războinicul cu voce pătrunzătoare mormăi; apoi cineva tuşi şi scuipă, iar Eragon auzi sfârâitul aburilor scoşi de un lichid scurs pe tăciunii aprinşi.

O a treia persoană intră în vorbă:

— Nici mie nu-mi plac elfii, dar avem nevoie de ei ca să câştigăm războiul.

— Şi dacă se întorc împotriva noastră după aceea? întrebă omul cu voce pătrunzătoare.

— Drept e! adăugă Svern. Uite ce s-a întâmplat la Ceunon şi Gil'ead. Cu toţi oamenii şi puterea lui, Galbatorix tot nu a putut să-i oprească să se caţăre pe ziduri.

— Poate că nici nu a încercat, sugeră cel de-al treilea. Urmă o pauză lungă.

Apoi bărbatul cu voce pătrunzătoare zise:

— Iată un gând cu adevărat neplăcut... Totuşi, fie că a încercat, fie că nu, nu văd cum am putea să le ţinem piept elfilor, dacă se hotărăsc să-şi recupereze vechile lor ţinuturi. Sunt mai rapizi şi mai puternici decât noi şi, în afară de asta, nu-i niciunul între ei care să nu poată folosi magia.

— A, dar noi îl avem pe Eragon, replică Svern. El i-ar putea împinge de unul singur înapoi în pădurile din care-au ieşit, dacă vrea.

— El? Pfiu! El seamănă mai mult a elf decât a om. Nu m-aş bizui prea mult pe loialitatea lui, aşa cum nu mă bizui pe cea a urgalilor.

Cel de-al treilea om vorbi din nou:

— Aţi observat cum este întotdeauna proaspăt ras, indiferent de cât de devreme ridicăm tabăra?

— Pesemne că foloseşte magia în loc de brici.

— Asta-i împotriva firii, vă zic eu. Asta şi toate celelalte vrăji aruncate peste tot în ultima vreme. Te face să vrei să te ascunzi prin vreo peşteră pe undeva şi să-i laşi pe magicieni să se omoare între ei, fără ca noi să ne mai amestecăm.

— Nu-mi aduc aminte să te fi auzit plângându-te când vindecătorii au folosit o vrajă în loc de cleşti ca să-ţi scoată săgeata aia din umăr.

— Poate că da, dar săgeata nu ar fi ajuns niciodată în umărul meu dacă nu era Galbatorix. Şi tocmai el şi magia lui sunt cauza acestei harababuri.

Cineva pufni.

— O fi adevărat, nu zic ba, dar pun rămăşag şi pe ultimul gologan pe care-l am că, şi cu Galbatorix, şi fără el, tu tot ai fi sfârşit cu o săgeată în tine. Eşti prea rău ca să faci altceva decât să te lupţi.

— Eragon mi-a salvat viaţa în Feinster, ştiaţi? făcu Svern.

— Da, şi dacă ne mai plictiseşti o dată cu povestea aia, o să te pun să cureţi oale o săptămână întreagă.

— Păi, dacă m-a salvat…

Se lăsă din nou tăcerea, care fu întreruptă când războinicul cu voce pătrunzătoare oftă.

— Ne trebuie o cale prin care să ne apărăm. Asta-i problema. Suntem la cheremul elfilor, al magicienilor (ai noştri şi ai lor) şi al oricărei făpturi ciudate care cutreieră pe meleagurile astea. Toate bune şi frumoase pentru cei ca Eragon, dar noi nu suntem la fel de norocoşi. Ce ne trebuie nouă…

— Ce ne trebuie nouă, îl întrerupse Svern, sunt Cavalerii. Ei ar pune lucrurile în ordine.

— Pfft. Şi cu ce dragoni? Nu poţi avea Cavaleri fără dragoni. În plus, tot nu am fi în stare să ne apărăm singuri, şi asta mă deranjează cel mai mult. Nu-s un ţânc să mă ascund sub poalele maică-mii, dar dacă apare o Umbră din noapte, nu putem face absolut nimic ca să o împiedicăm să ne smulgă capetele de pe umeri.

— A, că tot veni vorba… Aţi auzit despre Seniorul Barst? întrebă cel de-al treilea om. Svern scoase un sunet de încuviinţare. Am auzit că i-a mâncat inima după aia.

— Ce mai e şi asta? întrebă războinicul cu voce pătrunzătoare.

— Barst…

— Barst?

— Ştii tu, contele care are moşia aia de lângă Gil'ead…

— Nu-i ăla care şi-a mânat caii în Ramr doar ca să-i facă în ciudă…

— Da, ăla. Aşa, deci s-a dus el într-un sat şi le-a poruncit oamenilor să se alăture armatei lui Galbatorix. Vechea poveste. Numai că oamenii au refuzat şi i-au atacat, pe Barst şi pe

soldaţii lui.

— Curajos, făcu bărbatul cu voce pătrunzătoare. Prostesc, dar curajos.

— Ei bine, Barst a fost prea isteţ pentru ei; a pus arcaşi prin sat, înainte să intre. Soldaţii au ucis jumătate dintre oameni şi i-au bătut pe ceilalţi, lăsându-i aproape morţi. Nicio surpriză, până aici. Şi-atunci Barst îl ia pe conducător, pe omul care stârnise scandalul, îl apucă de gât şi, cu mâinile goale, îi smulge capul de pe umeri!

— Nu se poate!

— Ca unui pui de găină. Şi ce-i mai rău, a poruncit ca familia omului să fie arsă de vie.

— Barst trebuie să fie puternic ca un urgal ca să-i smulgă unui om capul de pe umeri, zise Svern.

— Poate că e un şiretlic la mijloc.

— Ar putea fi o magie? întrebă bărbatul cu voce pătrunzătoare.

— Din câte se zice, a fost dintotdeauna puternic – puternic şi deştept. Când era tânăr, se spune că ar fi omorât un bou rănit dintr-un pumn.

— Tot mi se pare că-i magie la mijloc.

— Asta pentru că tu vezi magicieni răi pândind la orice colţ, de-aia. Războinicul cu voce pătrunzătoare mormăi, dar nu replică.

După aceea, oamenii se împrăştiară ca să îşi facă rondurile de patrulare, iar Eragon nu mai auzi altceva din partea lor. În alte împrejurări, conversaţia ar fi putut să îl neliniştească, însă, datorită meditaţiei, rămase netulburat, deşi făcu un efort ca să îşi amintească ce spuseseră, pentru a putea să cugete pe îndelete mai târziu.

Odată ce îşi puse ordine în gânduri şi se simţi liniştit şi relaxat, Eragon îşi închise mintea, îşi deschise ochii şi îşi întinse picioarele, dezmorţindu-şi muşchii.

Mişcarea flăcării de la lumânare îi atrase atenţia şi el se uită la ea un minut, captivat de răsucirile flăcării.

Apoi se duse în locul în care îşi lăsase coburii mai devreme şi scoase pana, pensula, călimara şi foile de pergament pe care le obţinuse de la Jeod cu câteva zile înainte, cât şi exemplarul din Domia abr Wyrda pe care i-l dăduse cărturarul.

Întorcându-se pe pat, Eragon puse cartea masivă cât mai

departe, ca să reducă riscul de a vărsa cerneală pe ea. Îşi aşează scutul pe genunchi, ca pe o tavă, şi întinse foile de pergament pe suprafaţa curbată. Un puternic miros de tanin îi umplu nările când destupă călimara şi înmuie pana în cerneala de răşină de stejar.

Atinse vârful penei de marginea călimării – ca să usuce lichidul în exces –, apoi trasă cu grijă primele semne. Pana scoase un scrâşnet slab când el începu să scrie runele din limba sa maternă. Când isprăvi, le compară cu strădaniile sale din noaptea precedentă, ca să vadă dacă îşi îmbunătăţise scrisul (şi o făcuse doar în mică măsură), cât şi cu runele din Domia abr Wyrda, pe care o folosea drept îndrumar.

Trecu prin alfabet de încă trei ori, insistând asupra formelor pe care le reproducea cel mai greu. Apoi începu să îşi consemneze gândurile şi observaţiile legate de întâmplările din acea zi. Acest exerciţiu era folositor nu numai pentru că reprezenta un mod convenabil de a repeta literele, ci şi pentru că îl ajuta să înţeleagă mai bine tot ce văzuse şi făcuse în timpul zilei.

Oricât de solicitant ar fi fost, îi plăcea să scrie, căci provocările pe care le întâlnea i se păreau stimulante. De asemenea, îi aminteau de Brom, de felul în care bătrânul povestitor îl învăţase sensul fiecărei rune, şi asta îi dădea lui Eragon un sentiment de apropiere de tatăl său, sentiment pe care altfel nu l-ar fi trăit.

După ce termină tot ce avea de scris, îşi spălă pana, apoi o schimbă cu pensula şi alese o foaie de pergament care era deja acoperită pe jumătate cu rânduri de semne din limba străveche.

Metoda de scriere a elfilor, Liduen Kvaedhi, era mult mai greu de reprodus decât runele rasei sale, din cauza formelor curgătoare şi complicate ale literelor. Cu toate acestea, insista din două motive: trebuia să rămână familiar cu acest scris; şi, dacă avea de gând să scrie ceva în limba străveche, se gândise că era mai sigur să o facă într-o formă pe care cei mai mulţi oameni nu o puteau înţelege.

Eragon avea o memorie bună, dar, chiar şi aşa, descoperise că începuse să uite multe dintre vrăjile pe care le învăţase de la Brom şi Oromis. Astfel că se hotărâse să întocmească un dicţionar în care să includă toate cuvintele din limba străveche pe care le ştia. Deşi nu era tocmai o idee originală, nu apreciase adevărata valoare a unui asemenea compendiu decât de

curând.

Lucră la dicţionar încă vreo câteva ore, după care puse ustensilele de scris înapoi în coburi şi scoase cufărul în care se afla miezul inimii lui Glaedr. Încercă să îl trezească din apatie pe bătrânul dragon, cum făcuse de-atâtea ori înainte şi, ca de obicei, nu reuşi. Totuşi, Eragon refuză să se dea bătut. Aşezându-se lângă cufărul deschis, îi citi cu voce tare lui Glaedr din Domia abr Wyrda, despre nenumăratele rituri şi ritualuri ale piticilor (cu care Eragon nu era deloc familiar), până ce noaptea îşi bătu cel mai întunecos şi mai rece ceas.

Atunci Eragon lăsă jos cartea, stinse lumânarea şi se întinse pe pat ca să se odihnească. Rătăci doar pentru scurt timp printre viziunile fantastice ale viselor sale cu ochii deschişi; odată ce prima geană de lumină miji spre est, se ridică în capul oaselor ca să o ia de la capăt pentru o nouă zi.

Aroughs

DIMINEAŢA era la jumătate când Roran şi oamenii lui ajunseră la grupul de corturi de lângă drum. Tabăra părea cenuşie şi neclară prin privirea înceţoşată de oboseală a lui Roran. La o milă spre sud se afla oraşul Aroughs, însă el nu putu să-i desluşească decât trăsăturile generale: ziduri albe ca nişte gheţari, intrări căscate în care se aflau porţi întărite şi multe turnuri solide făcute din piatră pătrată.

Se agăţă de partea din faţă a şeii când intrară în tabără, caii fiind pe punctul de a se prăbuşi. Un tinerel nepieptănat alergă până la el şi apucă hăţurile iepei sale, trăgând de ele până când animalul se opri.

Roran se uită la băiat, nerealizând prea clar ce se întâmplase, şi, după o pauză destul de lungă, spuse pe un glas răguşit:

— Adu-mi-l pe Brigman.

Fără niciun cuvânt, băiatul ţâşni printre corturi, ridicând colbul în urmă cu picioarele sale desculţe.

Lui Roran i se păru că aşteptase mai mult de-o oră. Gâfâitul de necontrolat al iepei se potrivea cu zvâcnetul sângelui care îi urcase în urechi. Când se uită spre pământ, i se păru că încă se mişcă, îndepărtându-se asemenea unui tunel către un punct aflat hăt departe. Undeva se auzi zornăitul unor pinteni. Vreo zece războinici se adunaseră în apropiere, rezemându-se în suliţe şi scuturi, cu feţele pline de curiozitate.

Din partea cealaltă a taberei, un bărbat lat în umeri, îmbrăcat cu o tunică albastră, veni şchiopătând către Roran, folosind o suliţă frântă drept toiag. Avea o barbă mare şi deasă, deşi buza de sus îi era bărbierită şi îi sclipea de sudoare – dacă era din pricina durerii sau a arşiţei, Roran nu-şi putea da seama.

— Tu eşti Stronghammer? zise el.

Roran mormăi afirmativ. Încetând să se mai ţină strâns de şa, îşi strecură mâna în tunică şi îi dădu lui Brigman dreptunghiul boţit de pergament care conţinea ordinele Nasuadei.

Brigman rupse pecetea de ceară cu unghia. Cercetă pergamentul, apoi îşi ridică ochii la Roran cu o expresie neutră

pe chip.

— Te aşteptam, spuse el. Unul dintre magicienii Nasuadei m-a căutat acum patru zile şi mi-a zis că ai plecat, dar nu mă aşteptam să soseşti atât de repede.

— Nu a fost uşor, făcu Roran.

Buza de sus a lui Brigman se încreţi.

— Sunt sigur că nu a fost… domnule. Îi dădu înapoi pergamentul. Oamenii sunt acum sub comanda ta, Stronghammer. Tocmai ne pregăteam să lansăm un atac asupra porţii de vest. Poate că ai vrea să îl conduci chiar dumneata? Întrebarea fusese tăioasă ca un pumnal.

Lumea păru să se clatine în jurul lui Roran şi el apucă mai strâns şaua. Era prea obosit ca să se certe cu cineva aşa cum trebuie, o ştia prea bine.

— Ordonă-le să se odihnească o zi, rosti el.

— Ţi-ai pierdut minţile? Cum altfel vrei să ocupăm oraşul? Ne-a luat o dimineaţă întreagă să pregătim atacul, iar eu nu am de gând să stau degeaba în timp ce tu îţi recuperezi somnul pierdut. Nasuada se aşteaptă ca noi să punem capăt asediului în câteva zile, şi Angvard îmi este martor că aşa am de gând să fac!

Într-un glas atât de coborât încât doar Brigman îl putu auzi, Roran mârâi:

— Le vei porunci oamenilor să se odihnească sau voi pune să fii atârnat de glezne şi biciuit pentru încălcarea ordinelor. Nu voi aproba niciun fel de atac până nu apuc să văd şi eu cum stau lucrurile.

— Eşti un prost, asta eşti. Ar însemna…

— Dacă nu poţi să-ţi ţii gura şi să-ţi faci datoria, te bat eu cu mâna mea – chiar aici şi acum.

Brigman îşi umflă nările.

— În halul în care eşti? N-ai avea nicio şansă.

— Te înşeli, zise Roran. Şi chiar credea asta. Nu era sigur cum ar fi putut să îl bată pe Brigman chiar atunci, dar simţea până în măduva oaselor că putea să o facă.

Brigman păru să se lupte cu sine.

— Fie, scuipă el. Nu ar fi bine ca oamenii să ne vadă încăierându-ne prin colb, oricum. Vom rămâne pe loc, dacă asta doreşti, dar nu eu voi fi tras la răspundere pentru pierderea asta de timp. Tu o să tragi ponoasele, nu eu.

— Ca întotdeauna, făcu Roran, cu gâtlejul încordat de durere când coborî de pe iapă. La fel cum tu eşti responsabil pentru halul în care s-a desfăşurat asediul ăsta până acum.

Fruntea lui Brigman se întunecă, iar Roran văzu cum antipatia omului faţă de el se transformă în ură. Îşi dori să fi ales un răspuns mai diplomatic.

— Cortul tău este acolo.

Când Roran se trezi, era încă dimineaţă.

Cortul era scăldat într-o lumină blândă, ceea ce îi ridică moralul. O clipă, crezu că aţipise doar pentru câteva minute. Apoi îşi dădu seama că era mult prea lucid şi vioi ca să fi fost doar atât.

Înjură în barbă, mânios că lăsase să-i scape printre degete o zi întreagă.

Era învelit cu o pătură subţire, deloc necesară în blânda climă sudică, mai ales că rămăsese îmbrăcat şi încălţat sub ea. O trase la o parte şi încercă să se ridice în capul oaselor.

Un geamăt înăbuşit îi scăpă când îşi simţi trupul întinzându-se, gata-gata să se rupă. Căzu la loc pe pat şi rămase cu faţa în sus, gâfâind. Şocul iniţial trecu în curând, lăsând însă în urmă o mulţime de palpitaţii dureroase, unele mai rele decât altele.

Îi luă câteva minute ca să îşi recapete puterile. Cu un efort masiv, se rostogoli pe o parte şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Se opri să îşi tragă răsuflarea înainte de a încerca să ducă la bun sfârşit sarcina aparent imposibilă de a sta ridicat.

Odată ce reuşi să facă asta, zâmbi amar. Avea să fie o zi foarte interesantă.

Ceilalţi erau deja în picioare şi îl aşteptau când ieşi din cort. Păreau istoviţi şi traşi la faţă; mişcările le erau la fel de ţepene precum ale lui. După ce se salutară, Roran arătă spre bandajul de pe braţul lui Delwin, acolo unde un cârciumar îl tăiase cu un cuţit de cojit.

— S-a mai potolit durerea? Delwin ridică din umeri.

— Nu mai e aşa de rău. Pot lupta, dacă este cazul.

— Bine.

— Ce ai de gând să faci, pentru început? întrebă Carn.

Roran privi soarele ce se înălţa, calculând timpul rămas până la amiază.

— O să fac o plimbare, zise el.

Începând din centrul taberei, Roran îşi conduse camarazii printre rândurile de corturi, inspectând starea trupelor şi a echipamentului. Din când în când, se oprea să mai întrebe un războinic câte ceva înainte de a trece mai departe. Cei mai mulţi dintre oameni erau obosiţi şi descurajaţi, deşi observă că moralul pare să li se ridice puţin la vederea sa.

Turul lui Roran se încheie în capătul sudic al taberei, întocmai cum îşi propusese. Acolo se opriră ca să privească structura impozantă a oraşului Aroughs.

Acesta fusese construit pe două nivele. Primul era jos şi întins, cuprinzând majoritatea clădirilor, în vreme ce al doilea nivel, mai mic, ocupa vârful unei culmi lungi şi domoale, cel mai înalt punct pe o distanţă de mile întregi. Ambele nivele ale oraşului erau împrejmuite de un zid. Cinci porţi se vedeau în zidul exterior: două dintre ele se deschideau înspre drumuri care intrau în oraş – unul de la miazănoapte, celălalt din răsărit -şi celelalte trei erau dispuse peste canale care intrau în oraş dinspre miazăzi. De cealaltă parte a oraşului se afla marea cea zbuciumată, acolo unde se revărsau probabil canalele.

„Tot e bine că nu au şanţ de apărare”, se gândi el.

Poarta dinspre miazănoapte era zgâriată şi zguduită de berbece, iar pământul din faţa ei era răscolit de urmele unei lupte, din câte îşi putea da seama Roran. Trei catapulte, patru baliste – de soiul celor cu care avusese de-a face când fusese pe Aripa de Dragon – şi două turnuri de asediu şubrede erau înşirate în faţa zidului exterior. O mână de oameni stăteau ghemuiţi lângă maşinile de război, fumând pipă şi jucând zaruri pe bucăţi de piele. Maşinile păreau jalnic de nepotrivite, pe lângă masa de monolit a oraşului.

Pământul jos şi întins din jurul oraşului cobora uşor înspre mare. Sute de ferme punctau câmpia verde, fiecare dintre ele marcată de un gard de lemn şi de cel puţin o cocioabă cu acoperiş de paie. Din loc în loc, se vedeau moşii somptuoase: conace întinse, de piatră, protejate de propriile ziduri înalte şi, după cum bănuia Roran, de propriile gărzi. Nu încăpea îndoială că acestea aparţineau nobililor din Aroughs şi unor negustori mai înstăriţi.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Carn.

Magicianul clătină din cap, cu ochii săi pleoştiţi chiar mai trişti

decât de obicei.

— Am putea la fel de bine să asediem un munte, că tot aia ar fi.

— Într-adevăr, observă Brigman, venind lângă ei.

Roran îşi păstră remarcile pentru el; nu voia să-i lase pe ceilalţi să ştie cât de deznădăjduit se simţea. „Nasuada este nebună dacă îşi închipuie că putem ocupa Aroughs-ul cu numai opt sute de oameni. Dacă aveam opt mii, pe Eragon şi pe Saphira, poate că aş fi reuşit s-o fac. Dar nu aşa…”

Totuşi, ştia că trebuie să se gândească la ceva, măcar de dragul Katrinei, dacă nu din alte motive.

Fără să se uite la el, Roran îi spuse lui Brigman:

— Zi-mi de Aroughs.

Brigman îşi răsuci suliţa de câteva ori, înfigându-i mânerul în pământ, înainte să răspundă:

— Galbatorix a prevăzut bine situaţia; a avut grijă ca oraşul să fie aprovizionat cu merinde înainte ca noi să izbutim să blocăm drumurile care duc spre Imperiu. După cum vezi, de apă nu duc lipsă. Chiar dacă am redirecţiona canalele, tot ar rămâne cu câteva izvoare în interiorul oraşului. Ar putea rezista până la iarnă, poate chiar mai mult, deşi bag mâna-n foc că s-ar sătura de mâncat napi înainte ca totul să se termine. De asemenea, Galbatorix a încartiruit în Aroughs un număr destul de mare de soldaţi (cam dublu decât avem noi), pe lângă contingentul oraşului.

— Cum de ştii asta?

— Un informator. Totuşi, omul nu avea experienţă în privinţa strategiei militare, aşa că ne-a furnizat un raport cam încrezător asupra punctelor slabe ale oraşului.

— Aha…

— Totodată, ne-a promis că va face cumva ca să putem strecura o mână de oameni în oraş, după căderea întunericului.

— Şi?

— Am aşteptat, dar nu a mai apărut, şi a doua zi dimineaţă i-am văzut capul cocoţat pe metereze. E încă acolo, lângă poarta de est.

— Am înţeles. Mai sunt şi alte porţi, în afară de astea cinci?

— Da, încă trei. La docuri este o stavilă suficient de largă cât să treacă prin ea toate cele trei cursuri de apă, şi lângă ea se află o poartă de uscat pentru oameni şi cai. Apoi mai este o altă

poartă de uscat tocmai acolo -arătă către partea de vest a oraşului –, la fel ca şi celelalte.

— Poate fi străpunsă vreuna dintre ele?

— Nu fără bătaie de cap. Lângă ţărm nu-i destul loc de manevră, nici de retragere din bătaia pietrelor şi săgeţilor inamice. Ceea ce ne lasă doar porţile astea şi cele din apus. Terenul este cam la fel peste tot în jurul oraşului, cu excepţia ţărmului, aşa că am ales să concentrez atacul asupra celei mai apropiate porţi.

— Din ce sunt făcute?

— Fier şi lemn de stejar. O să reziste sute de ani, dacă nu sunt doborâte.

— Sunt protejate de vrăji?

— Nu am de unde să ştiu, de vreme ce Nasuada nu a crezut de cuviinţă să trimită un magician cu noi. Halstead are…

— Halstead?

— Seniorul Halstead, cârmuitorul din Aroughs. Trebuie să fi auzit de el.

— Nu.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Roran simţi cum creşte dispreţul lui Brigman pentru el. Apoi omul continuă:

— Halstead are un scamator personal: un individ sfrijit şi pământiu, pe care l-am văzut pe metereze, mormăind în barbă şi încercând să ne răpună cu vrăjile sale. Pare să fie de-a dreptul incompetent, deoarece încă nu a avut prea mare succes, asta dacă nu-i pui la socoteală pe cei doi oameni de la berbece cărora a reuşit să le dea foc.

Roran schimbă o privire cu Carn (magicianul părea şi mai îngrijorat decât înainte), însă hotărî că ar fi fost mai bine să discute această chestiune între patru ochi.

— Nu ar fi mai uşor să pătrundem prin porţile de pe canale? întrebă el.

— Şi unde ai sta? Uită-te cât s-au chinuit cu zidul, fără să înainteze măcar un pas. Pe deasupra, sunt deschizături şi trape în acoperişul intrărilor, pentru a putea să toarne ulei încins, să azvârle bolovani sau să tragă cu arbaletele în oricine e destul de nesăbuit încât să se aventureze pe-acolo.

— Porţile nu pot fi solide până jos, altminteri apa nu ar putea trece pe sub ele.

Aici ai dreptate. Dedesubt se află o împletitură de lemn şi de

metal cu găuri suficient de mari ca să nu încurce prea mult cursul apei.

— Am înţeles. Porţile sunt coborâte în cea mai mare parte a timpului, chiar şi când Aroughs-ul nu-i asediat?

— Noaptea, mai mult ca sigur, dar cred că pe timp de zi sunt deschise.

— Mmh… Şi zidurile? Brigman se foi pe loc.

— Din granit şlefuit şi fixat atât de bine încât nu poţi strecura nici măcar un cuţit între blocuri. Lucrare de pitici, presupun, dinainte de căderea Cavalerilor. Totodată, bănuiesc că zidurile sunt umplute cu moloz bătătorit, dar nu pot fi sigur, de vreme ce nu am străpuns învelişul exterior. Se întind pe cel puţin douăsprezece picioare sub pământ, poate chiar mai mult, ceea ce înseamnă că nu putem face tunel sub ele sau să le şubrezim săpând la baza lor.

Făcând un pas înainte, Brigman arătă spre conacele din nord şi vest.

— Cei mai mulţi nobili s-au retras în Aroughs, dar au lăsat în urmă oameni care să le apere proprietăţile. Ne-au dat destulă bătaie de cap, atacându-ne cercetaşii, furându-ne caii, lucruri de-astea. Am ocupat două dintre moşii la început – arătă spre o pereche de ruine arse, aflate la câteva mile depărtare –, dar ar fi fost prea greu să le păstrăm, aşa că le-am prădat şi le-am dat foc. Din nefericire, nu avem destui oameni ca să ne ocupăm de celelalte.

Baldor interveni.

— De ce are nevoie oraşul de canale? Nu pare că le folosesc la irigarea recoltelor.

— Aici, tinere, ai tot atâta nevoie de irigaţii câtă nevoie are cineva din nord să facă provizii de zăpadă iarna. Problema-i, mai degrabă, să rămâi uscat, nu invers.

— Atunci la ce sunt folosite? întrebă Roran. Şi de unde vin? Doar nu te aştepţi să cred că apa este adusă tocmai din râul Jiet, care-i la atâtea leghe depărtare.

— Aş, rosti Brigman, zeflemitor. Sunt lacuri în smârcurile de la nord. Apa este sălcie şi nesănătoasă, dar oamenii de-aici s-au obişnuit cu ea. Un singur canal o aduce din smârcuri până la un loc aflat la trei mile depărtare. Acolo, canalul principal se împarte în aceste trei canale pe care le vezi, iar acestea trec printr-un şir de cascade, care acţionează morile ce produc făină

pentru oraş. La vremea recoltei, ţăranii îşi transportă grânele până la mori, iar apoi sacii cu făină sunt încărcaţi pe barje şi trimişi în jos pe apă, până în Aroughs. Asta-i o metodă bună şi pentru transportul altor bunuri, cum ar fi lemnul şi vinul, de la conace până în oraş.

Roran îşi masă ceafa şi continuă să examineze oraşul. Vorbele lui Brigman îl intrigaseră, dar nu era încă sigur cum îi puteau fi de folos.

— Mai e ceva demn de menţionat în privinţa ţinuturilor de-aici? întrebă el.

— Numai o mină de gresie, în josul coastei. El mormăi, gândindu-se încă.

— Vreau să văd morile, zise el. Însă mai întâi vreau să aud un raport complet despre timpul petrecut de voi aici şi vreau să ştiu cât de bine stăm cu proviziile, de la săgeţi la biscuiţi.

— Dacă binevoieşti să mă urmezi… Stronghammer.

Roran îşi petrecu următoarea oră într-o şedinţă cu Brigman şi cu doi dintre locotenenţii acestuia, ascultând şi punându-le întrebări, pe măsură ce îi raportau despre fiecare dintre asalturile pe care le lansaseră asupra zidurilor oraşului, şi trecând în revistă rezervele rămase războinicilor de sub comanda lui.

„Măcar nu ducem lipsă de arme”, se gândi Roran, în timp ce făcea socoteala morţilor. Însă, chiar dacă Nasuada nu i-ar fi impus un termen-limită pentru misiune, oamenii şi caii pe care îi avea la dispoziţie nu mai aveau suficientă mâncare ca să menţină tabăra din faţa Aroughsului pentru mai mult de o săptămână.

Multe dintre informaţiile şi cifrele pe care le dădeau Brigman şi subordonaţii lui proveneau din însemnări făcute pe suluri de pergament. Roran se străduia să ascundă faptul că nu putea descifra rândurile de semne negre şi colţuroase, insistând ca oamenii să îi citească totul, însă îl enerva faptul că era la cheremul altora.

„Nasuada avea dreptate, îşi dădu el seama. Trebuie să învăţ să citesc, altfel nu voi putea şti dacă nu cumva sunt minţit când mi se zice că o bucată de pergament spune un lucru sau altul… Carn m-ar putea învăţa, pe drumul de întoarcere la vardeni.”

Cu cât afla mai multe despre Aroughs, cu atât mai mult Roran

începea să îl înţeleagă pe Brigman; ocuparea oraşului era o misiune descurajatoare, fără vreo soluţie evidentă. În ciuda antipatiei pe care o simţea faţă de căpitan, Roran socotea că omul se descurcase cât se poate de onorabil, date fiind împrejurările. Şi bănuia că omul dăduse greş nu pentru că ar fi fost un comandant incompetent, ci pentu că îi lipseau cele două calităţi care îi asiguraseră de atâtea ori izbânda lui Roran: cutezanţa şi imaginaţia.

După ce se termină bilanţul, Roran şi cei cinci camarazi ai săi îl însoţiră călare pe Brigman, ca să cerceteze mai îndeaproape zidurile şi porţile oraşului, păstrând totuşi o distanţă de siguranţă.

Statul în şa era o corvoadă cumplită pentru Roran, dar îl îndură fără să se plângă.

În timp ce armăsarii lor tropăiau pe drumul pavat de lângă tabără şi o luau la trap spre oraş, Roran observă că, din când în când, copitele cailor produceau un zgomot ciudat când loveau caldarâmul. Îşi aminti că, în ultima zi a călătoriei, auzise un sunet asemănător, care-l deranjase.

Uitându-se în jos, văzu că pietrele drepte care alcătuiau suprafaţa drumului păreau să fie încastrate în argint mătuit, ale cărui filoane formau un tipar neregulat, de pânză de păianjen.

Roran îl strigă pe Brigman şi îi ceru lămuriri, iar Brigman îi strigă:

— Praful de aici nu este bun de făcut mortar, aşa că ei folosesc plumb ca să ţină pietrele pe loc!

Prima reacţie a lui Roran fu una de neîncredere, însă Brigman părea să vorbească serios. I se părea uluitor că putea exista un metal atât de comun încât oamenii să îl irosească la construcţia unui drum.

Continuară să meargă la pas pe drumul de piatră şi plumb, spre oraşul sclipitor din zare.

Studiară cu mare băgare de seamă sistemele lui de apărare. Însă faptul că se apropiaseră mai mult nu le dezvălui nimic nou, ci doar îi întări lui Roran impresia că oraşul era aproape de necucerit.

Îşi apropie calul de cel al lui Carn. Magicianul privea Aroughs-ul cu o expresie sticloasă, cu buzele mişcându-i-se în tăcere, de parcă ar fi vorbit de unul singur. Roran aşteptă până ce acesta se opri, apoi îl întrebă încet:

— E vreo vrajă pusă la poartă?

— Cred că da, răspunse Carn, tot pe o voce joasă, dar nu sunt sigur câte, nici care este scopul lor. Voi avea nevoie de ceva mai mult timp ca să obţin nişte răspunsuri.

— De ce este atât de greu?

— Nu-i greu, de fapt. Cele mai multe vrăji sunt uşor de descoperit, dacă nu cumva cel care le-a rostit s-a străduit să le ascundă, însă chiar şi atunci magia lasă de obicei anumite urme care o dau de gol, dacă ştii după ce să te uiţi. Singura mea teamă este ca nu cumva una sau mai multe dintre vrăji să fie capcane puse pentru a împiedica pe cineva să îşi bage nasul în farmecele de apărare ale porţii. Dacă aşa stau lucrurile, iar eu le abordez direct, mai mult ca sigur le voi declanşa, şi atunci cine ştie ce se va întâmpla? S-ar putea să mă preschimb într-o băltoacă, în faţa voastră, iar asta e o soartă pe care aş prefera să o evit, dacă ar fi după mine.

— Vrei să rămâi aici până terminăm noi inspecţia? Carn clătină din cap.

— Nu cred că ar fi o idee bună să vă las nepăziţi în afara taberei. Mă voi întoarce după asfinţit şi voi vedea atunci ce pot face. În plus, m-ar ajuta dacă m-aş putea apropia de porţi, şi acum nu îndrăznesc să o fac, atâta vreme cât mă pot vedea santinelele.

— Cum doreşti.

Când Roran consideră că aflase tot ce putea afla studiind oraşul, îl puse pe Brigman să îi conducă la cele mai apropiate mori.

Acestea erau aşa cum le descrisese Brigman, în linii mari. Apa din canal cădea peste trei cascade consecutive, fiecare având vreo şapte metri înălţime. La baza fiecărei cascade se afla o roată de apă, cu căldări pe margini. Apa cădea în căldări, făcând ca maşinăria să se rotească neîncetat. Roţile erau conectate prin osii groase la trei clădiri identice, cocoţate una lângă alta de-a lungul ţărmului terasat şi adăpostind pietrele masive de moară necesare producerii făinii pentru populaţia din Aroughs. Deşi roţile se mişcau, Roran îşi dădu seama că erau decuplate de la mecanismul complex ascuns în clădiri, căci nu se auzea huruiala pietrelor de moară măcinând.

Descălecă lângă cea mai joasă moară şi porni pe cărarea dintre clădiri, cu ochii pe stăvilarele de deasupra cascadelor,

care controlau cantitatea de apă ce se vărsa prin ele. Stăvilarele erau ridicate, însă câte o baltă adâncă de apă se afla încă sub fiecare dintre cele trei roţi care se mişcau încet.

Se opri la jumătatea dealului, îşi înfipse picioarele pe marginea dâmbului moale şi acoperit de iarbă, îşi încrucişa braţele şi îşi lăsă bărbia în piept, în timp ce se gândea la o modalitate de a cuceri Aroughs-ul. Era sigur că exista un şiretlic sau o strategie care să îi îngăduie să deschidă oraşul aşa cum ar fi despicat un pepene copt, dar soluţia îi scăpa.

Se gândi până obosi, apoi îşi lăsă mintea purtată de scârţâitul osiilor ce se învârteau şi de clipocitul apei ce cădea.

Oricât de liniştitoare ar fi fost aceste sunete, un ghimpe de îngrijorare nu îi dădea pace, căci locul îi amintea de moara lui Dempton din Therinsford, unde se dusese să lucreze în ziua în care cei doi Ra'zac îi arseseră casa din temelii şi îi torturaseră tatăl, rănindu-l de moarte.

Roran încercă să ignore amintirea, dar aceasta îl bântui, răscolindu-i măruntaiele.

„Dacă aş mai fi aşteptat măcar câteva ore înainte să plec, l-aş fi putut salva. Apoi, partea mai pragmatică din el replică: Da, iar cei doi Ra'zac m-ar fi ucis înainte să apuc să ridic mâna. Fără Eragon care să mă apere aş fi fost la fel de neajutorat ca un copil de ţâţă.”

Cu paşi uşori, Baldor veni lângă el, la marginea canalului.

— Ceilalţi se întreabă dacă te-ai hotărât asupra unui plan de luptă, zise el.

— Am nişte idei, dar nu am încă un plan. Tu ce spui?

Baldor îşi încrucişa şi el braţele.

— Am putea aştepta ca Nasuada să ni-i trimită pe Eragon şi pe Saphira în ajutor.

— Ptiu!

O vreme, se uitară la mişcarea neîncetată a apei de dedesubt. Apoi Baldor zise:

— Ce-ar fi dacă le-ai cere pur şi simplu să se predea? Poate că se vor înspăimânta atât de tare la auzul numelui tău, încât vor deschide porţile, îţi vor cădea la picioare şi vor implora îndurare.

Roran chicoti uşor.

— Mă îndoiesc că mi s-a dus buhul până în Aroughs. Totuşi… îşi trecu degetele prin barbă. Poate că nu ar fi rău să încerc, măcar să-i punem un pic pe jar.

— Chiar dacă reuşim să pătrundem în oraş, oare putem să îl ocupăm cu atât de puţini oameni?

— Poate că da, poate că nu…

Urmă o pauză, apoi Baldor rupse tăcerea:

— Cât de departe am ajuns…

— Da.

Din nou, singurul sunet care se auzea fii cel al apei şi al roţilor ce se învârteau. Într-un sfârşit, Baldor spuse:

— Probabil că aici nu sunt inundaţii mari la topirea zăpezii. Altfel, roţile ar fi pe jumătate scufundate în apă la venirea primăverii.

Roran clătină din cap.

— Nu contează cât de mult ninge sau plouă pe meleagurile astea. Stăvilarele pot fi folosite ca să limiteze cantitatea de apă care trece peste roţi, astfel încât să nu se învârtă prea repede.

— Ce se întâmplă însă când apa creşte până la marginea stăvilarelor?

— Dacă totul merge bine, moara termină de măcinat pentru ziua aceea până să se întâmple aşa ceva, dar chiar şi-aşa, decuplezi roţile dinţate, ridici stăvilarele şi… Roran se opri, o serie de imagini îi trecură iute prin faţa ochilor, iar el îşi simţi trupul scăldat de un val de căldură, ca şi cum ar fi băut un urcior de mied dintr-o singură înghiţitură.

„Aş putea, oare? se gândi el, febril. Oare ar merge sau… Nu contează, trebuie să încercăm. Ce altceva putem face?”

Se duse până în mijlocul bermei barajului care bloca heleşteul din centru şi apucă spiţele ce ieşeau din roata mare de lemn folosită la ridicarea şi coborârea stăvilarului. Roata era înţepenită şi greu de mutat, chiar dacă îşi sprijini umărul de ea şi se opinti din toate puterile.

— Ajută-mă, îi zise el lui Baldor, care rămăsese pe ţărm, privindu-l cu interes şi nedumerire. Baldor îşi croi drum cu grijă până în locul în care stătea Roran. Împreună, izbutiră să închidă stăvilarul. Apoi, refuzând să răspundă la vreo întrebare, Roran insistă să facă acelaşi lucru şi cu celelalte două.

Când toate trei stăvilarele fură închise bine, Roran se duse până la Carn, Brigman şi ceilalţi şi le făcu semn să descalece şi să se adune în jurul lui. Bătu darabana în ciocan în timp ce-i aştepta, simţindu-se deodată inexplicabil de nerăbdător.

— Ce-i? întrebă Brigman, când ajunseră lângă el.

Roran îi privi pe toţi în ochi, ca să se asigure că sunt atenţi, apoi spuse:

— Uite ce-o să facem... Şi le vorbi, repede şi intens, o jumătate de oră încheiată, explicându-le tot ce îi trecuse prin cap într-o singură clipă de revelaţie. Pe când vorbea, Mandel începu să rânjească şi, cu toate că rămaseră puţin mai serioşi, Baldor, Delwin şi Hamund părură şi ei încântaţi de natura cutezătoare a strategiei pe care o plănuise.

Răspunsul lor îl unse la suflet pe Roran. Făcuse mult ca să le câştige încrederea şi era bucuros să ştie că încă se putea bizui pe sprijinul lor. Singura lui teamă era ca nu cumva să-i dezamăgească; dintre toate sorţile pe care şi le putea închipui, numai pierderea Katrinei i se părea mai rea.

Carn, în schimb, nu păru la fel de convins. Roran se aşteptase la asta, însă îndoiala magicianului nu era nimic pe lângă scepticismul lui Brigman.

— Nu eşti în toate minţile! exclamă acesta, când Roran isprăvi. N-o să-ţi iasă nici într-o mie de ani!

— Retrage-ţi cuvintele! izbucni Mandel, sărind înainte cu pumnii încleştaţi. Roran a câştigat mai multe bătălii decât ai purtat tu vreodată şi a făcut asta fără toţi războinicii pe care i-ai avut tu în subordine!

Brigman se strâmbă, ridicându-şi buza de sus ca un şarpe.

— Javră mică ce eşti! Te învăţ eu ce-i ăla respect, de n-o s-o uiţi niciodată.

Roran îl împinse înapoi pe Mandel, înainte ca tânărul să apuce a-l ataca pe Brigman.

— Hei! mârâi Roran. Vezi cum te porţi!

Cu o expresie ursuză, Mandel nu se mai împotrivi, dar continuă să se uite urât la Brigman, care îi rânji dispreţuitor.

— Este un plan neobişnuit, într-adevăr, însă planurile tale neobişnuite ne-au prins bine în trecut, zise Delwin.

Ceilalţi oameni din Carvahall încuviinţară. Carn dădu din cap şi spuse:

— Poate că va merge, poate că nu. Nu ştiu. În orice caz, sigur îi va lua prin surprindere pe duşmani şi trebuie să recunosc că sunt curios să văd ce-o să se întâmple. Nu s-a mai pomenit nimic de genul ăsta vreodată.

Roran zâmbi uşor. Adresându-i-se lui Brigman, zise:

— Dacă aş continua ca până acum, ei bine, atunci chiar că nu

aş fi în toate minţile. Avem două zile şi jumătate la dispoziţie ca să cucerim Aroughs-ul. Metodele obişnuite nu sunt suficient de bune, aşa că va trebui să riscăm ceva extraordinar.

— Se prea poate, bombăni Brigman, dar asta-i o aventură ridicolă, care va costa vieţile multor oameni de nădejde, şi asta doar ca să îţi demonstrezi tu aşa-zisa isteţime.

Cu zâmbetul lăţindu-i-se pe chip, Roran se apropie de Brigman până ce ajunse la o palmă de acesta.

— Nu trebuie să fii de acord cu mine, Brigman; trebuie doar să faci ce ţi se spune. Deci… îmi vei asculta ordinele sau nu?

Aerul dintre ei se încinse de la căldura răsuflărilor şi de la arşiţa degajată de pielea lor. Brigman scrâşni din dinţi şi răsuci suliţa şi mai abitir decât înainte, însă apoi privirea îi şovăi şi el se trase îndărăt.

— Naiba să te ia, făcu el. O să fac pe căţelul tău pentru o vreme, Stronghammer, însă o să vină şi vremea socotelii, şi-atunci va trebui să răspunzi pentru deciziile tale. Numai aşteaptă, şi-ai să vezi.

„Dacă vom cucerim Aroughs-ul, nici că-mi pasă”, se gândi Roran.

— Pe cai! strigă el. Avem multă treabă de făcut şi puţin timp la dispoziţie! Grăbiţi-vă!

Dras-Leona

SOARELE urca pe cer, la fel ca Saphira, când Eragon observă Helgrind-ul, la marginea orizontului din miazănoapte.

Simţi un val de ură când zări pintenul de stâncă îndepărtat, care se înălţa din peisajul înconjurător asemenea unui dinte zimţat. Avea atât de multe amintiri neplăcute asociate cu Helgrind-ul, încât îşi dorea să îl poată nimici şi să-i poată vedea năruindu-se turlele cenuşii, golaşe. Saphira era mai indiferentă la turnul întunecat de piatră, însă îşi dădea seama că nici ei nu-i plăcea să se apropie de el.

Până se lăsă seara, Helgrind-ul era deja în urma lor, în timp ce Dras-Leona se întindea în faţă, lângă Lacul Leona, unde zeci de corăbii şi de bărci se legănau ancorate. Oraşul jos şi întins era tot atât de dens şi de neprimitor cum şi-l amintea Eragon, cu străzile sale înguste şi strâmbe, cu cocioabele mizerabile îngrămădite lângă zidul galben de noroi ce împrejmuia centrul oraşului, lăsând în spate silueta semeaţă a imensei catedrale din Dras-Leona, neagră şi ţepoasă, unde preoţii din Helgrind îşi oficiau ritualurile înspăimântătoare.

Un şuvoi de refugiaţi se revărsa pe drumul dinspre miazănoapte -oameni care părăseau oraşul ce era pe cale să fie asediat, îndreptându-se către Teirm sau Uru'baen, acolo unde aveau să îşi găsească un adăpost temporar în faţa înaintării implacabile a vardenilor.

Eragon găsea Dras-Leona la fel de detestabil şi de rău ca atunci când îl vizitase prima oară, trezind în el o dorinţă de distrugere pe care nu o mai simţise nici în Feinster, nici în Belatona. Aici voia să treacă totul prin foc şi sabie; să izbească în plin, cu toată forţa cumplită şi nefirească pe care o avea la dispoziţie; să se lase în voia fiecărui imbold sălbatic şi să nu lase în urmă decât o groapă plină cu cenuşă fumegândă, îmbibată de sânge. Pentru sărmanii, schilozii şi robii din Dras-Leona simţea o oarecare milă. Însă era complet convins de putreziciunea oraşului şi credea că cel mai bun lucru ar fi fost să îl şteargă de pe faţa pământului şi să îl reclădească fără urma de perversitate

cu care îl infectase religia Helgrindului.

În timp ce îşi imagina cum ar culca la pământ catedrala cu ajutorul Saphirei, i se năzări să se întrebe dacă religia pe care o practicau preoţii ce se automutilau avea vreun nume. Studiul limbii străvechi îl făcuse să aprecieze importanţa numelor – numele însemnau putere, numele însemnau înţelegere – şi, până nu afla numele religiei, nu putea să îi cuprindă pe deplin adevărata natură.

În lumina palidă, vardenii se stabiliră pe nişte câmpuri cultivate din sud-estul Dras-Leonei, acolo unde terenul se înălţa într-un podiş uşor, care avea să le asigure un minimum de protecţie, dacă duşmanul le-ar fi luat cu asalt poziţia. Oamenii erau istoviţi de pe drum, însă Nasuada îi puse la treabă, silindu-i să fortifice tabăra şi să monteze puternicele maşinării de război pe care le aduseseră cu ei tocmai din Surda.

Eragon se puse pe treabă, foarte motivat. Mai întâi, se alătură unei echipe de oameni care netezeau câmpurile de grâu şi de orz, folosind scânduri de care erau prinse laţuri lungi de funie. Ar fi fost mai rapid să cosească grânele, fie cu fierul, fie cu magia, însă miriştea care ar fi rămas în urmă ar fi fost prea primejdioasă şi incomod de străbătut, cu atât mai puţin de dormit pe ea. Pe când aşa, tulpinile bătătorite formau o suprafaţă moale şi elastică, la fel de bună ca o saltea şi de departe mult mai bună decât pământul gol cu care erau obişnuiţi.

Eragon trudi alături de ceilalţi oameni vreme de-o oră, izbutind să facă suficient loc pentru corturile vardenilor.

Apoi ajută la construirea unui turn de asediu. Puterea lui, mult peste cea obişnuită, îi permitea să mute din loc bârne ce altminteri nu ar fi putut fi clintite decât de câţiva războinici vânjoşi, astfel încât reuşi să grăbească procesul. Câţiva dintre piticii care rămăseseră cu vardenii supravegheau ridicarea turnului, căci mecanismele erau ticluite de ei.

Saphira îi ajută şi ea. Cu dinţii şi cu ghearele săpă tranşee adânci în ţărână, adunând apoi în diguri pământul scos şi ducând la capăt, în câteva minute, mai mult decât ar fi reuşit o sută de oameni într-o zi întreagă. Cu focul din pântec şi cu lovituri puternice de coadă doborî copaci, garduri, ziduri, case şi orice altceva din preajma vardenilor de care duşmanii lor s-ar fi putut folosi drept acoperire. În sfârşit, era o întruchipare atât de

înfricoşătoare a devastării, că ar fi putut să bage spaima până şi în cel mai curajos suflet.

Era târziu în noapte când vardenii isprăviră în sfârşit pregătirile şi Nasuada trimise oamenii, piticii şi urgalii la culcare.

Retrăgându-se în cortul său, Eragon meditä până i se limpezi mintea, după cum se obişnuise deja. În loc să-şi mai exerseze scrisul, îşi petrecu următoarele ore trecând în revistă vrăjile de care ar fi putut avea nevoie a doua zi, precum şi inventând unele noi, ca să răspundă provocărilor specifice pe care le prezenta Dras-Leona.

Când se simţi gata de bătălia ce avea să urmeze, se lăsă în voia visurilor cu ochii deschişi, mai variate şi mai energice decât de obicei, căci în ciuda meditaţiei sale, gândul luptei ce se apropia îi învolbura sângele şi nu-l lăsa să se relaxeze. Ca întotdeauna, cel mai greu îi venea să îndure aşteptarea şi nesiguranţa şi îşi dorea să se fi aflat deja toiul bătăliei, unde nu ar mai fi avut timp să îşi facă griji despre ce s-ar putea întâmpla.

Saphira era la fel de agitată. Surprinse frânturi din visele ei, în care ea muşca şi sfâşia, iar el îşi dădu seama că ea aştepta cu nerăbdare plăcerea sălbatică a bătăliei. Starea ei îl influenţă până la un punct, însă nu suficient de mult ca să îl facă să îşi uite complet neliniştea.

Dimineaţa sosi, mult prea curând, şi vardenii se adunară în faţa mahalalelor abandonate ale oraşului Dras-Leona. Armata oferea o privelişte impresionantă, însă admiraţia lui Eragon se mai potoli când observă săbiile crestate, coifurile ciobite şi scuturile ponosite ale războinicilor, cât şi peticelile stângace din tunicile lor căptuşite şi din hainele lor de zale. Dacă izbuteau să cucerească Dras-Leona, urmau să schimbe o parte din echipament – aşa cum făcuseră în Belatona şi, înainte de asta, în Feinster –, însă oamenii rămâneau de neînlocuit.

„Cu cât pierdem mai mult timp, cu atât mai uşor îi va veni lui Galbatorix să ne învingă când ajungem în Uru'baen”, îi zise el Saphirei.

“Înseamnă că nu trebuie să mai zăbovim”, replică ea.

Eragon stătea călare pe ea, lângă Nasuada, care purta armură completă şi încălecase pe armăsarul ei negru şi nărăvaş, Vifor. În jurul lor erau adunaţi cei doisprezece străjeri elfi, cât şi doisprezece Şoimi ai Nopţii, garda Nasuadei, care fusese dublată pe perioada luptei. Elfii mergeau pe jos, deoarece refuzau să

încalece alţi armăsari decât cei pe care îi creşteau şi îi antrenau chiar ei, în vreme ce Şoimii Nopţii erau toţi călare, inclusiv urgalii. La şase yarzi în dreapta se afla Regele Orrin, împreună cu o escortă de războinici aleşi pe sprânceană, purtând cu toţii câte o pană colorată în vârful coifului. Narheim, comandantul piticilor, şi Garzhvog îşi conduceau fiecare trupa sa.

După ce-şi făcură semn cu o înclinare a capului, Nasuada şi Regele Orrin dădură pinteni cailor şi se îndepărtară de armata vardenilor, îndreptându-se către oraş. Cu mâna stângă, Eragon se ţinea de ghimpele de pe grumazul Saphirei, pe când aceasta se luă după ei.

Nasuada şi Regele Orrin se opriră înainte să pătrundă printre clădirile dărăpănate. La semnalul lor, doi mesageri – unul purtând stindardul vardenilor, celălalt flamura Surdei – porniră pe strada îngustă ce trecea prin hăţişul de cocioabe de la poarta sudică a Dras-Leonei.

Eragon se încruntă, uitându-se la cei doi mesageri care înaintau. Oraşul părea nefiresc de pustiu şi de liniştit. Nu se vedea nimeni nicăieri în Dras-Leona, nici măcar pe meterezele zidului galben şi gros, pe care ar fi trebuit să se afle sute de soldaţi de-ai lui Galbatorix.

„Este un miros greu în aer”, zise Saphira şi mârâi încet, atrăgându-i atenţia Nasuadei.

Ajuns la baza zidului, mesagerul vardenilor strigă cu un glas pe care îl putură auzi şi Eragon, şi Saphira:

— Atenţiune! în numele Domniţei Nasuada a vardenilor şi al Regelui Orrin din Surda, cât şi al tuturor neamurilor libere din Alagaesia, cerem să vă deschideţi porţile ca să îi transmitem un mesaj extrem de important seniorului şi stăpânului vostru, Marcus Tabor. Un mesaj ce i-ar putea fi de mare folos, atât lui, cât şi fiecărui bărbat, fiecărei femei şi fiecărui copil din Dras-Leona.

Din spatele zidului, un bărbat care nu putea fi văzut răspunse:

— Porţile acestea nu se vor deschide. Spuneţi-vă mesajul de-acolo, de unde sunteţi.

— Vorbeşti în numele Seniorului Tabor?

— Da.

— Atunci te însărcinăm să îi transmiţi că discuţiile diplomatice sunt purtate mai bine între patru ochi decât în câmp deschis, unde te poate auzi oricine.

— Nu primesc ordine de la tine, slugo! Spune ce-ai de spus, şi încă repejor, până nu îmi pierd răbdarea şi nu te încarc cu săgeţi.

Eragon rămase impresionat; mesagerul nu părea enervat sau înfricoşat de ameninţare, ci continuă fără şovăire:

— Cum doreşti. Stăpânii noştri le oferă pace şi prietenie Seniorului Tabor şi tuturor oamenilor din Dras-Leona. Nu avem nimic de împărţit cu voi, ci numai cu Galbatorix, şi nu ne-am lupta cu voi dacă am avea de ales. Oare nu avem o cauză comună? Mulţi dintre noi am trăit cândva în Imperiu şi nu am plecat decât atunci când domnia nemiloasă a lui Galbatorix ne-a izgonit de pe meleagurile noastre. Suntem neam din neamul vostru, cu sângele şi cu spiritul. Alăturaţi-vă nouă şi poate că vom reuşi să ne eliberăm de uzurpatorul care şade acum în Uru'baen. Dacă ne acceptaţi oferta, stăpânii noştri le garantează siguranţa Seniorului Tabor şi familiei sale, cât şi tuturor celor care sunt acum în slujba Imperiului, deşi nu li se va îngădui să îşi menţină poziţia, dacă au depus jurăminte ce nu pot fi încălcate. Iar dacă jurămintele vă împiedică să ne ajutaţi, atunci măcar nu ne staţi în cale. Ridicaţi porţile şi lăsaţi armele jos, şi vă făgăduim că nu veţi păţi nimic. Însă de încercaţi să opuneţi rezistenţă, o să vă împrăştiem ca pe pleavă, căci nimeni nu poate ţine piept puternicei noastre armate, nici lui Eragon Biruitorul-Umbrei şi nici dragonului Saphira.

La auzul numelui ei, Saphira îşi înălţă capul şi slobozi un răget înfricoşător.

Deasupra porţii, Eragon văzu o siluetă înaltă, înveşmântată în mantie, ce urcă pe metereze şi se opri între două creneluri, uitându-se dincolo de mesageri, la Saphira.

Eragon îşi miji ochii, dar nu putu distinge chipul bărbatului. Alţi patru oameni în robe negre i se alăturară acestuia şi, după siluetele mutilate, Eragon îi recunoscu drept preoţi din Helgrind: unul era ciung, doi erau şchiopi, iar ultimului dintre ei îi lipseau un braţ şi ambele picioare, şi era purtat de camarazii săi pe o lectică micuţă, căptuşită.

Omul cu mantie îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs ce căzu şi bubui cu o forţă răsunătoare. Sub el, mesagerii se străduiau să îşi ţină caii în frâu, căci aceştia se ridicaseră în două picioare, încercând să o ia la fugă.

Eragon simţi cum i se pune un nod în stomac şi apucă

mânerul săbiei Brisingr, gata să o scoată într-o clipă.

— Nimeni nu poate ţine piept puterii voastre? făcu omul, cu glasul răsfrângându-i-se în clădirile din jur. Aveţi o părere mult prea bună despre voi, cred.

Şi, cu un răcnet înfiorător, trupul roşu scânteietor al lui Thorn sări de pe străzile de dedesubt pe acoperişul unei case, sfărâmând cu pintenii săi ţiglele de lemn. Dragonul îşi întinse aripile imense, cu gheare la capete, îşi deschise botul purpuriu şi scaldă cerul cu un val de flăcări pulsânde.

Cu un glas batjocoritor, Murtagh – căci el era, îşi dădu seama Eragon -adăugă:

— N-aveţi decât să vă năpustiţi asupra zidurilor cât poftiţi; nu veţi cuceri niciodată Dras-Leona, nu atâta vreme cât eu şi Thorn suntem aici ca să o apărăm. Trimiteţi-vă cei mai destoinici războinici şi magicieni să se lupte cu noi şi vor muri, până la ultimul. V-o promit. Nu este niciun bărbat printre voi care să ne învingă. Nici măcar tu… frate. Fugi înapoi în ascunzătoare, înainte să fie prea târziu, şi roagă-te ca Galbatorix să nu iasă chiar el să se ocupe de tine. Pentru că atunci moartea şi amărăciunea vor fi singura ta răsplată.

O aruncătură de oase[3]

— **DOMNULE**, domnule! Se deschide poarta!

Roran ridică ochii de pe harta pe care o studia, când una dintre santinele năvăli în cort, roşie la faţă şi gâfâind.

— Care poartă? întrebă Roran; un calm de moarte pusese stăpânire pe el. Fii mai clar. Puse de-o parte băţul pe care îl folosise ca să măsoare distanţele.

— Cea mai apropiată de noi, domnule… cea dinspre drum, nu dinspre canal.

Scoţându-şi ciocanul de la cingătoare, Roran părăsi cortul şi traversă în fugă tabăra, către capătul sudic al acesteia. Ajuns acolo, îşi îndreptă privirea către Aroughs. Spre disperarea sa, văzu câteva sute de călăreţi revărsându-se din oraş, cu flamurile lor viu colorate fluturând în vânt, în timp ce se adunau într-o formaţie mare, în faţa gurii negre a porţii deschise.

„Ne vor face bucăţele”, gândi Roran, deznădăjduit. Doar vreo sută cincizeci dintre oamenii săi mai rămăseseră în tabără, şi mulţi erau răniţi sau incapabili să lupte. Toţi ceilalţi erau la morile pe care le inspectase în ziua anterioară sau la mina de ardezie aflată mai în jos, pe coastă, sau pe malurile canalului cel mai îndepărtat dinspre vest, căutând bărcile de care aveau nevoie dacă planul său izbutea. Niciunul dintre războinici nu putea fi rechemat la timp ca să-i ţină pe călăreţi la distanţă.

Când trimisese oamenii în misiune, Roran fusese conştient că lăsa tabăra vulnerabilă în faţa unui contraatac. Sperase totuşi că locuitorii vor fi mult prea intimidaţi de ultimele atacuri asupra zidurilor pentru a încerca ceva atât de îndrăzneţ şi că războinicii pe care îi păstrase lângă el vor fi de-ajuns pentru a convinge, pe oricine i-ar fi observat de la distanţă, că grosul armatei sale se afla încă printre corturi.

Părea că prima dintre aceste presupuneri se dovedise a fi total greşită. Nu era pe deplin sigur că apărătorii îi descoperiseră şiretlicul, dar se gândi că asta era foarte probabil, ţinând cont de numărul destul de mic de călăreţi ce se adunau în faţa oraşului. Dacă soldaţii sau comandanţii acestora ar fi fost

pregătiţi să înfrunte întreaga forţă a companiei sale, Roran s-ar fi aşteptat să vadă de două ori mai multe trupe. Şi într-un caz, şi în celălalt, tot trebuia să găsească o cale de a le opri atacul şi de a-şi salva oamenii de la măcel.

Baldor, Carn şi Brigman veniră în fugă, cu armele în mână. În timp ce Carn îşi puse în grabă o cămaşă de zale, Baldor zise:

— Ce facem?

— Nu putem face nimic, spuse Brigman. Ai osândit întreaga expediţie cu nesocotinţa ta, Stronghammer. Trebuie să fugim acum, înainte ca blestemaţii ăia de călăreţi să năvălească peste noi.

Roran scuipă pe jos.

— Să ne retragem? Nu ne vom retrage. Oamenii nu pot scăpa mergând pe jos şi, chiar dacă ar putea, nu-i voi părăsi pe cei răniţi.

— Nu pricepi? Am pierdut aici. Dacă rămânem, vom fi ucişi sau, mai rău, vom fi luaţi prizonieri!

— Las-o baltă, Brigman! N-am de gând să întorc spatele şi să fug!

— De ce nu? Ca să nu trebuiască să recunoşti că ai eşuat? Pentru că speri să-ţi mai salvezi ceva din onoare într-o ultimă bătălie fără noimă? Asta este? Nu înţelegi că le vei face şi mai mult rău vardenilor?

La marginea oraşului, călăreţii îşi ridicară săbiile şi suliţele deasupra capetelor şi, cu un cor de răcnete şi chiote ce se puteau auzi în ciuda distanţei, îşi înfipseră pintenii în armăsarii lor şi începură să tropotească de-a lungul câmpiei povârnite, către tabăra vardenilor.

Brigman îşi reluă tirada:

— N-o să te las să ne iroseşti vieţile doar ca să-ţi menajezi tu mândria. Rămâi, dacă trebuie, însă…

— Linişte! mugi Roran. Ţine-ţi botul închis sau ţi-l închid eu! Baldor, stai cu ochii pe el. Dacă face ceva ce nu-ţi place, fă-l să-ţi simtă vârful săbiei.

Brigman se învineţi de furie, dar îşi ţinu gura când Baldor îşi ridică sabia şi o aţinti către pieptul lui.

Roran socoti că îi mai rămâneau poate cinci minute ca să hotărască ce urmau să facă. Cinci minute de care atârnau atât de multe lucruri.

Încercă să-şi închipuie cum ar putea să omoare sau să

schilodească suficient de mulţi călăreţi ca să îi respingă, dar elimină aproape imediat această posibilitate. Nu era niciun loc în care să mâne cavaleria ce dădea năvală, în aşa fel încât oamenii săi să fie în avantaj. Terenul era prea neted, prea liber pentru a face orice astfel de manevre.

„Nu putem învinge dacă luptăm, aşa că… ce-ar fi dacă i-am speria? Dar cum? Foc? Focul s-ar putea dovedi tot atât de fatal pentru prieten ca şi pentru duşman. În plus, iarba umedă doar ar mocni. Fum? Nu, nu ajută cu nimic.”

Aruncă o privire către Carn.

— Poţi face să apară o imagine a Saphirei şi să o faci să ragă şi să scoată foc, de parcă ar fi cu-adevărat aici?

Obrajii uscaţi ai magicianului păliră. Dădu din cap, cu o expresie înfricoşată.

— Poate. Nu ştiu, nu am mai încercat niciodată până acum. Ar trebui să creez o imagine a ei din memorie. S-ar putea nici să nu arate ca o făptură vie. Făcu semn din cap către şirul de călăreţi în galop. Vor şti că ceva nu este în regulă.

Roran îşi înfipse unghiile în palmă. Abia dacă le mai rămâneau patru minute.

— Ar merita o încercare, murmură el. Trebuie doar să le distragem atenţia, să-i derutăm…

Aruncă o privire către cer, sperând să vadă o perdea de ploaie măturând câmpul, însă, vai, tot ce se putea vedea era o pereche de nori subţiaţi purtaţi de vânt, sus, în văzduh. „Tulburare, incertitudine, îndoială… De ce se tem oamenii? De necunoscut, de lucrurile pe care nu le înţeleg, iată de ce se tem.”

Într-o clipă, Roran trecu în revistă vreo şase idei despre cum să le zdruncine încrederea duşmanilor, una mai fantastică decât cealaltă, până când îi veni în minte o idee atât de simplă şi de îndrăzneaţă, încât părea perfectă. În plus, spre deosebire de celelalte idei, aceasta îi măgulea eul, căci nu presupunea decât participarea unei singure alte persoane: Carn.

— Porunciţi-le oamenilor să se ascundă în corturile lor! strigă el, începând deja să se mişte. Şi spuneţi-le să tacă; nu vreau să aud nici măcar un piuit de la ei, decât dacă suntem atacaţi!

Ducându-se la cel mai apropiat cort, care era gol, Roran îşi vârî ciocanul la loc în cingătoare şi înşfacă o pătură murdară de lână din unul dintre mormanele de aşternuturi de pe jos. Apoi alergă către o vatră şi pescui din ea o bucată latră de buştean, ca

un ciot, pe care războinicii îl folosiseră drept scăunel.

Cu bușteanul sub un braţ şi cu pătura aruncată peste celălalt umăr, Roran părăsi în grabă tabăra, alergând către un mic dâmb aflat cam la o sută de picioare în faţa corturilor.

— Să-mi facă cineva rost de o pereche de arşice[4] şi de un corn cu mied! ceru el. Şi aduceţi-mi masa pe care sunt hărţile mele. Imediat, fir-ar să fie, imediat!

În spatele său, auzi zarvă de paşi şi zăngănit de echipament, în timp ce oamenii se grăbeau să se ascundă în corturile lor. Câteva secunde mai târziu, o liniște stranie se aşternu peste tabără, cu excepţia zgomotului făcut de oamenii care adunau obiectele pe care le ceruse el.

Roran nu pierdu timp ca să privească în spate. În vârful dâmbului, el aşează bușteanul cu partea mai lată în jos şi îl clătină de câteva ori înainte şi înapoi, ca să se asigure că nu se va mişca sub el. Când fii satisfăcut de stabilitatea acestuia, se aşează pe el şi privi către povârniş, la călăreţii care şarjau.

Mai erau trei minute sau mai puţin până ce vor ajunge. Prin lemnul de sub el, putea simţi duduitul copitelor cailor – o senzaţie ce devenea mai intensă cu fiecare clipă.

— Unde sunt arşicele şi miedul? strigă el, fără a-şi lua ochii de la cavalerie.

Îşi netezi barba cu o mişcare rapidă a mâinii şi îşi trase manşetele tunicii. Frica îl făcea să-şi dorească să fi purtat haina de zale, însă partea mai realistă şi mult mai vicleană a minţii sale îi spunea că faptul de a sta aici fără nicio armură, de parcă ar fi fost total în largul lui, le va provoca şi mai mare teamă duşmanilor. Aceeaşi parte a minţii sale îl mai convinsese şi să îşi lase ciocanul vârât la cingătoare, astfel încât să pară că se simţea în siguranţă în prezenţa soldaţilor.

— Cer iertare, spuse Carn cu sufletul la gură, în timp ce urca în fugă către Roran, împreună cu un bărbat ce ducea mica masă pliantă din cortul său. Aceştia aşezară masa în faţa lui şi întinseră pătura deasupra, după care Carn îi înmâna lui Roran un corn pe jumătate plin cu mied şi o cană din piele, conţinând cele cinci arşice obişnuite.

— Haide, ştergeţi-o de-aici, spuse el. Carn se întoarse să plece, însă Roran îl prinse de braţ. Poţi face aerul să sclipească în jurul meu, cum sclipeşte deasupra unui foc într-o zi rece de iarnă?

Carn miji ochii.

— Se poate, dar la ce bun…

— Pur şi simplu fă-o, dacă poţi. Acum pleacă, ascunde-te!

În timp ce magicianul cel deşirat se întoarse în fugă în tabără, Roran scutură arşicele în cană, apoi le azvârli pe masă şi începu să joace de unul singur, aruncând oasele în aer – mai întâi unul, apoi două, apoi trei, şi aşa mai departe – şi prinzându-le pe dosul palmei. Tatăl său, Garrow, se amuza deseori în acest fel, în timp ce îşi fuma pipa, aşezat într-un scaun vechi şi şubred, în tinda casei lor, în lungile seri de vară din Valea Palancar. Din când în când, Roran jucase cu el şi de obicei pierduse, însă de cele mai multe ori Garrow preferase să se ia la întrecere cu sine însuşi.

Deşi inima îi bubuia puternic şi repede, iar palmele îi luceau de transpiraţie, Roran încerca să-şi păstreze o înfăţişare calmă. Dacă voia ca gambitul[5] său să aibă fie şi cea mai mică şansă de reuşită, trebuia să se poarte cu un aer de încredere absolută, indiferent care erau adevăratele sale emoţii.

Îşi ţinu privirea concentrată pe arşice şi refuză să ridice ochii, deşi călăreţii se apropiau din ce în ce mai mult. Zgomotul animalelor ce galopau crescu, până ce fu sigur că vor trece peste el.

„Ce mod ciudat de a muri”, gândi el, şi zâmbi cu tristeţe. Apoi se gândi la Katrina şi la copilul lor nenăscut şi îşi găsi alinare la ideea că neamul său nu se va stinge, chiar dacă el ar fi murit. Nu era soiul de nemurire pe care îl avea Eragon, însă era un fel de nemurire, şi asta ar fi trebuit să ajungă.

În ultimul moment, când cavaleria se afla la doar câţiva yarzi de masă, cineva strigă:

— Ptrr! Ptrr, acolo! Ţineţi-vă caii în frâu. Ţineţi-vă caii în frâu am spus! Şi, cu un zăngănit de catarame şi scârţâit de piele, şirul de animale ce-şi muşcau zăbala se opri, fără nicio tragere de inimă. Şi totuşi, Roran nu-şi ridică ochii.

El sorbi din miedul înţepător, apoi aruncă din nou oasele şi prinse două dintre ele pe dosul palmei, unde acestea rămaseră, clătinându-se pe tendoanele sale.

O aromă de pământ proaspăt întors trecu peste el, caldă şi mângâietoare, împreună cu mirosul mult mai neplăcut al transpiraţiei cailor.

— Hei, bunul meu prieten! spuse acelaşi om care le ordonase

soldaţilor să se oprească. Hei, măi! Cine eşti tu, de stai aici, în această splendidă dimineaţă, bând şi distrându-te cu un vesel joc de noroc, de parcă n-ai avea nicio grijă pe lume? Nu meritǎm curtoazia de a fi întâmpinaţi cu săbiile scoase? Cine eşti, măi?

Încet, de parcă abia observase prezenţa soldaţilor şi ar fi considerat-o de mică însemnătate, Roran îşi ridică privirea de la masă pentru a se uita la un bărbat mărunţel, bărbos, purtând un coif împodobit cu pene, ce stătea în faţa sa, călare pe un enorm cal de bătălie, de culoare neagră, ce sufla ca o pereche de foale.

— Nu sunt bunul prieten al nimănui, şi cu siguranţă nu al vostru, zise Roran, nefăcând niciun efort să îşi ascundă neplăcerea de a fi fost abordat într-un mod atât de familiar. Cine eşti tu, aş putea întreba, ca să îmi întrerupi jocul aşa de necuviincios?

Penele lungi, dungate de pe coiful bărbatului săltau şi fâlfâiau, în timp ce acesta îl cerceta pe Roran, de parcă Roran ar fi fost o creatură nemaiîntâlnită, peste care dăduse în timp ce se afla la vânătoare.

— Tharos cel Ager este numele meu, sunt Căpitan al Gărzii. Aşa necuviincios cum eşti, trebuie să îţi spun că m-ar întrista nespus să omor un om atât de îndrăzneţ ca tine fără a-i şti numele.

Ca pentru a-şi sublinia spusele, Tharos coborî suliţa pe care o ţinea până ce aceasta fu îndreptată spre Roran.

Trei şiruri de călăreţi se adunaseră strâns în spatele lui Tharos. Printre ei, Roran observă un bărbat subţirel, cu nasul coroiat, având braţele – dezgolite până la umeri – şi faţa descărnate într-un fel pe care Roran ajunsese să îl asocieze cu magicienii vardenilor. Brusc, se trezi sperând că poate Carn reuşise să facă aerul să sclipească. Însă nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea ca să se uite.

— Stronghammer e numele meu, zise el. Dintr-o singură mişcare dibace, adună arşicele, le aruncă spre cer şi prinse trei pe mâna sa. Roran Stronghammer, iar Eragon Biruitorul-Umbrei este vărul meu. Poate să fi auzit de el, dacă de mine nu ai auzit.

Un freamăt de nelinişte se împrăştie prin şirul de călăreţi şi lui Roran i se păru că, preţ de o clipă, Tharos făcuse ochii mari.

— O afirmaţie impresionantă, foarte, dar cum putem fi siguri de adevărul ei? Orice om poate spune că este altcineva, dacă lucrul acesta serveşte scopului său.

Roran îşi scoase ciocanul şi îl izbi de masă, cu un „trosc!” înăbuşit. Apoi, ignorându-i pe soldaţi, îşi reîncepu jocul. Scoase un sunet de lehamite când două dintre oase căzură de pe mâna sa, făcându-l să piardă tura.

— Ah, făcu Tharos, şi tuşi, dregându-şi glasul. Ai o faimă dintre cele mai strălucite, Stronghammer, deşi unii susţin că a fost exagerată peste măsură. Este adevărat, de exemplu, că tu, de unul singur, ai doborât trei sute de oameni în satul Deldarad, din Surda?

— Nu am aflat niciodată cum se numea locul acela, dar dacă Deldarad era numele lui, atunci da, am ucis mulţi soldaţi acolo. Însă au fost doar o sută nouăzeci şi trei şi am fost bine păzit de propriii mei oameni în timp ce luptam.

— Doar o sută nouăzeci şi trei? zise Tharos uimit. Eşti prea modest, Stronghammer. O asemenea ispravă poate face loc unui bărbat în multe cântece şi poveşti.

Roran dădu din umeri şi ridică la gură cornul, prefăcându-se că înghite, căci nu-şi putea permite să aibă mintea înceţoşată de ameţitoarea licoare a piticilor.

— Lupt ca să câştig, nu ca să pierd… îngăduie-mi să îţi ofer o băutură, ca de la un războinic la altul, spuse el şi întinse cornul către Tharos.

Războinicul cel scund ezită şi privirea-i fugi, pentru o clipă, către magicianul din spatele său. Apoi îşi umezi buzele şi zise:

— Poate că voi lua o gură.

Descălecând de pe cal, Tharos înmâna suliţa sa unuia dintre soldaţi, îşi scoase mănuşile şi păşi către masă, unde acceptă precaut cornul întins de Roran. Tharos adulmecă miedul, apoi dădu pe gât o duşcă bună. Penele de pe coiful său fremătară, când acesta se strâmbă.

— Nu este pe placul tău? întrebă Roran, amuzat.

— Mărturisesc, aceste băuturi de la munte sunt prea aspre pentru limba mea, zise Tharos dându-i cornul înapoi lui Roran. Prefer mult mai mult vinurile de la noi; au buchet bogat şi plăcut la gust şi-i fac pe oameni să-şi piardă minţile mai puţin.

— Ăsta-i dulce ca laptele de mamă, pentru mine, minţi Roran. Îl beau dimineaţa, la prânz şi seara.

Punându-şi din nou mănuşile, Tharos se apropie de calul său, se săltă în şa şi îşi luă înapoi suliţa de la soldatul ce i-o ţinuse. Aruncă o altă privire către magicianul cu nas coroiat din spatele

său, al cărui ten, observă Roran, căpătase o nuanţă cadaverică în scurtul răstimp de când Tharos pusese piciorul pe pământ. Probabil Tharos observase de asemenea metamorfoza magicianului său, căci expresia feţei i se încorda.

— Mulţumirile mele pentru ospitalitatea ta, Roran Stronghammer, spuse el, ridicându-şi vocea, astfel încât întreaga sa trupă să poată auzi. Poate voi avea curând cinstea de a te primi între zidurile Aroughsului. De va fi aşa, promit să îţi servesc cele mai bune vinuri din proprietatea familiei mele şi poate, cu ajutorul lor, voi putea să te dezvăţ de un lapte atât de barbar cum este cel pe care îl ai acolo. Cred că te vei convinge că vinul nostru are multe calităţi. Îl lăsăm să se învechească în butoaie de stejar timp de luni întregi, şi uneori chiar ani. Ar fi păcat ca toată această osteneală să fie în zadar şi butoaiele să fie sparte, iar vinul să fie lăsat să curgă pe străzi, înroşindu-le cu sângele strugurilor noştri.

— Ar fi o ruşine, fără îndoială, răspunse Roran, însă uneori nu poţi să nu verşi niţel vin când cureţi masa.

Ţinând cornul într-o parte, îl înclină şi vărsă puţinul mied rămas în iarba de dedesubt.

Tharos rămase complet nemişcat pentru un moment – până şi penele de pe coiful său erau nemişcate –, apoi, cu un mormăit furios, îşi întoarse brusc calul şi strigă la oamenii săi:

— În formaţie! în formaţie, am spus… Iaa!

Şi, cu acest ultim chiot, dădu pinteni calului, depărtându-se de Roran, iar soldaţii săi îl urmară, zorindu-şi armăsarii la galop, în timp ce făceau cale întoarsă către Aroughs.

Roran îşi păstră mina arogantă şi indiferentă până ce soldaţii fură destul de departe, apoi respiră adânc, încet, şi îşi sprijini coatele pe genunchi. Mâinile îi tremurau uşor.

„ A mers”, gândi el, uluit.

Îi auzi pe oameni alergând către el dinspre tabără şi privi peste umăr, ca să-i vadă pe Baldor şi Carn apropiindu-se, însoţiţi de cel puţin cincizeci dintre războinicii care se ascunseseră în corturi.

— Ai reuşit! exclamă Baldor, când se apropiară. Ai reuşit! Nu-mi vine să cred!

Râse şi îl bătu pe umăr pe Roran suficient de tare ca să-l lovească de masă.

Ceilalţi îl înconjurară, râzând de asemenea şi slăvindu-l cu

expresii extravagante, fălindu-se că sub conducerea lui vor pune stăpânire pe Aroughs fără nici măcar o singură pierdere şi ponegrind curajul şi caracterul locuitorilor oraşului. Cineva îi îndesă în mână un burduf călduţ, pe jumătate plin cu vin, la care el se uită cu neaşteptat dezgust, apoi îl dădu bărbatului ce se afla chiar în stânga sa.

— Ai aruncat vreo vrajă? îl întrebă el pe Carn, iar cuvintele abia i se auziră peste vacarmul sărbătoririi.

— Poftim? Carn se aplecă mai aproape şi Roran îşi repetă întrebarea, după care magicianul zâmbi şi dădu viguros din cap. Da. Am reuşit să fac aerul să sclipească, aşa cum ai vrut.

— Şi le-ai atacat vrăjitorul? Când au plecat, arăta de parcă era gata să leşine.

Zâmbetul lui Carn se întinse până la urechi.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui. A fost încercat să desfacă nălucirea pe care credea că am făcut-o – să străpungă perdeaua de aer sclipitor, ca să vadă ce se află în spate –, însă nu era nimic de desfăcut, nimic de străpuns, aşa că şi-a consumat toată puterea în zadar.

Atunci Roran chicoti, şi chicotitul i se transformă într-un râs îndelungat, viguros, ce se înălţă peste larma entuziastă şi se rostogoli peste câmpuri, în direcţia Aroughsului.

Timp de mai multe minute, se lăsă legănat de admiraţia oamenilor săi, până când auzi un strigăt puternic, de avertizare, venind dinspre una dintre străjile de la marginea taberei.

— Daţi-vă la o parte! Lăsaţi-mă să văd! zise Roran, şi sări în picioare. Războinicii se supuseră şi el zări departe, înspre vest, un om singur – pe care îl recunoscu ca făcând parte din unul dintre grupurile pe care le trimisese să cerceteze malurile canalelor – călărind zorit peste câmpuri, către tabără.

— Aduce-ţi-l aici! ordonă Roran, şi un spadasin deşirat, cu părul roşu, alergă în întâmpinarea călăreţului.

În timp ce aşteptau ca omul să ajungă, Roran strânse arşicele şi le lăsă să cadă, unul câte unul, în cana de piele. Oasele aterizară cu un huruit satisfăcător.

Când războinicul se află destul de aproape ca să poată auzi, Roran strigă:

— Hei! Totu-i bine? Aţi fost atacaţi?

Spre iritarea lui Roran, bărbatul rămase tăcut până ce ajunse la doar câţiva yarzi distanţă, după care sări de pe calul său şi se

prezentă în faţa lui Roran, rămânând ţeapăn şi drept ca un pin ce tânjeşte după soare, şi, cu o voce puternică, strigă:

— Căpitane, domnule!

La o privire mai atentă, Roran realiză că de fapt bărbatul era mai degrabă un băiat, că de fapt era acelaşi tânăr ciufulit care îi luase hăţurile în prima zi când sosise în tabără. Faptul acesta nu potolea însă cu nimic curiozitatea frustrată a lui Roran.

— Ei bine, ce e? Nu am toată ziua la dispoziţie.

— Domnule! Hamund m-a trimis să vă spun că am găsit toate bărcile de care avem nevoie şi că acum construieşte sănii, ca să le transporte până la celălalt canal.

Roran dădu aprobator din cap.

— Bine. Are nevoie de mai mult ajutor ca să le aducă aici la timp?

— Nu, domnule!

— Şi asta e tot?

— Da, domnule!

— Nu trebuie să-mi tot spui „domnule”. O dată e de ajuns. Înţeles?

— Da, domnule… ăă, da d… ăă, vreau să spun, da, desigur. Roran îşi înăbuşi un zâmbet.

— Te-ai descurcat bine. Ia-ţi ceva de mâncare şi după aceea mergi la mină, iar apoi dă-mi raportul. Vreau să ştiu ce au reuşit să facă până acum.

— Da, dom… Iertare, domnule… Adică, n-am… Plec imediat, Căpitane.

Două pete de roşeaţă apărură pe obrajii tânărului, în timp ce se bâlbâia, îşi coborî capul într-o plecăciune scurtă, apoi se grăbi înapoi la armăsarul său şi porni la trap către corturi.

Vizita îl lăsă pe Roran într-o stare de spirit mult mai serioasă, căci îi amintise că, deşi fuseseră norocoşi să obţină un răgaz în faţa săbiilor soldaţiilor, încă mai erau multe de făcut şi oricare dintre sarcinile ce le stăteau în faţă, dacă era tratată cu nepricepere, îi putea costa un asediu.

Războinicilor din jur le spuse:

— Înapoi în tabără, toţi! Până se înnoptează, vreau să fie săpate două rânduri de şanţuri în jurul corturilor; soldaţii ăia fricoşi ar putea să-şi schimbe părerea şi să se hotărască totuşi să atace, iar eu vreau să fim pregătiţi.

Câţiva oameni mârâiră când auziră de săpat şanţuri, însă

restul părură să accepte ordinul cu bună-dispoziţie. Cu o voce joasă, Carn spuse:

— N-ar trebui să-i istoveşti prea mult înaintea zilei de mâine.

— Ştiu, răspunse Roran, de asemenea pe un ton scăzut. Însă este nevoie să fortificăm tabăra, şi asta o să le ţină mintea ocupată. De altminteri, indiferent cât de epuizaţi ar fi mâine, bătălia le va da forţe noi. Întotdeauna e aşa.

Pentru Roran, ziua trecea repede când se concentra pe vreo problemă urgentă sau făcea vreun efort fizic intens şi trecea greu când mintea lui avea timp să cugete la situaţia în care se aflau. Oamenii săi munceau cu mult curaj – salvându-i de soldaţi, le câştigase loialitatea şi devotamentul într-un fel în care cuvintele nu ar fi putut niciodată să o facă –, însă i se părea din ce în ce mai limpede că, în ciuda eforturilor lor, nu vor fi în stare să termine pregătirile în scurtul răstimp ce le rămăsese.

Întreaga dimineaţă, după-miază şi seară un sentiment de disperare bolnăvicioasă crescu în Roran, şi el se blestemă singur pentru a fi ales un plan atât de complicat şi ambiţios.

„Ar fi trebuit să ştiu de la început că nu avem timpul necesar să facem asta”, gândi el. Însă era prea târziu ca să mai încerce alt plan. Singura alegere rămasă era să facă tot ce puteau şi să spere că, cine ştie cum, asta va fi îndeajuns să smulgă victoria din mijlocul greşelilor datorate incompetenţei lui.

Apoi căzu amurgul şi o scânteie slabă de optimism îi străbătu pesimismul, căci dintr-odată pregătirile începură să înainteze cu o viteză neaşteptată. Iar câteva ore mai târziu, când întunericul era deplin şi stelele străluceau luminoase deasupra capului, se trezi stând lângă mori, alături de aproape şapte sute dintre oamenii săi şi având terminate toate aranjamentele necesare, în cazul în care voiau să captureze Aroughs-ul înainte de sfârşitul zilei următoare.

Roran scoase un scurt râs de uşurare, mândrie şi neîncredere, în timp ce contempla obiectul trudei lor.

Apoi îi felicită pe războinicii din jurul său şi le ordonă să se întoarcă la corturile lor.

— Odihniţi-vă acum, cât mai puteţi. Atacăm la răsărit!

Şi oamenii se bucurară, în ciuda epuizării evidente.

Prietenul meu, duşmanul meu

În acea noapte, somnul lui Roran fu superficial şi tulbure. Îi era imposibil să se relaxeze complet, ştiind cât de importantă era bătălia ce urma şi că era foarte posibil să fie rănit în luptă, cum mai fusese de-atâtea ori înainte. Aceste două gânduri făcuseră ca între capul şi baza coloanei sale vertebrale să se formeze un soi de coardă, o coardă ce îl smulgea, la intervale regulate, din visele sale întunecate, prevestitoare.

Prin urmare, se trezi lesne când o bufnitură uşoară, surdă, se auzi în afara cortului său.

Deschise ochii şi se uită la bucata de stofă de deasupra capului. Interiorul cortului era abia vizibil, şi asta doar datorită dârei palide şi portocalii aruncate de făclie, strecurându-se prin fanta dintre cele două bucăţi de pânză de la intrare. Simţea pe piele aerul rece şi stătut, de parcă ar fi fost îngropat într-o hrubă, adânc sub pământ. Oricare ar fi fost ora, era foarte, foarte târziu. Până şi animalele nopţii se întorseseră în bârlogurile lor şi dormeau. Nimeni nu ar fi trebuit să fie treaz, cu excepţia străjilor, şi nicio strajă nu se afla în apropiere de cortul său.

Roran îşi menţinu răsuflarea pe cât se putea de uşoară şi de încetinită în timp ce asculta să prindă orice alt zgomot. Cel mai zgomotos lucru pe care îl auzea erau bătăile propriei inimi, care deveniră mai puternice şi mai iuţi, în timp ce coarda de tensiune din interiorul său zdrăngăna asemenea strunei ciupite a unei lăute.

Trecu un minut.

Apoi altul.

Apoi, exact când începuse să creadă că nu avea niciun motiv să se alarmeze, iar bătăile din venele sale începuseră să încetinească, o umbră se aşternu peste intrarea în cort, blocând lumina torţelor de afară.

Pulsul lui Roran se triplă, inima îi bătea tare de parcă ar fi urcat în fugă panta unui munte. Oricine ar fi fost acolo, nu avea cum să fi venit să îl trezească pentru asaltul asupra oraşului, nici

ca să-i aducă vreo informaţie, căci nu ar fi şovăit să îl strige pe nume şi să dea buzna înăuntru.

O mână purtând o mănuşă neagră – doar puţin mai întunecată decât întunericul din jur – alunecă printre pânzele de la intrare şi trase de şnurul ce le ţinea laolaltă.

Roran deschise gura ca să dea alarma, apoi se răzgândi. Ar fi fost o prostie să irosească avantajul surprizei. În afară de asta, dacă intrusul ar fi înţeles că a fost zărit, s-ar fi putut panica, iar panica l-ar fi putut face şi mai periculos.

Cu mâna dreaptă, Roran îşi trase cu grijă pumnalul de sub mantia împăturită pe care o folosea ca pernă şi ascunse arma lângă genunchi, sub o cută a păturii. În acelaşi timp, apucă marginea păturii cu cealaltă mână.

O ramă de lumină aurie încadra profilul intrusului, în timp ce acesta se furişă în cort. Roran văzu că omul purta o vestă căptuşită, de piele, dar nu avea pe el nici platoşă, nici zale. Apoi pânza de la intrare căzu la loc şi întunericul îi învălui din nou.

Silueta fără chip se strecură către locul unde se afla întins Roran.

Roran se simţi de parcă avea să rămână fără aer şi urma să leşine, tot încercând să îşi păstreze un ritm constant al respiraţiei ca să pară că doarme încă.

Când intrusul se află la jumătatea drumului spre patul de campanie, Roran îşi smulse păturile, le aruncă asupra omului şi, cu un urlet sălbatic, sări la acesta, trăgându-şi pumnalul ca să i-l implânte în măruntaie.

— Aşteaptă! ţipă omul. Surprins, Roran îşi opri mâna şi cei doi se prăbuşiră împreună la pământ. Prieten! Sunt un prieten!

Jumătate de clipă mai târziu, Roran icni, simţind două lovituri puternice în rinichiul stâng. Durerea aproape că îl lăsă fără reacţii, dar se forţă să se rostogolească de lângă intrus, încercând să pună ceva distanţă între ei.

Roran se ridică cu greu în picioare, apoi se năpusti din nou asupra atacatorului său, care încă se zbătea să se elibereze de pătură.

— Aşteaptă, îţi sunt prieten! ţipă omul, însă Roran nu avea de gând să se încreadă în el a doua oară. Şi bine a fost că nu se încrezu, căci, în timp ce îşi făcea drum către intrus, acesta îi prinse lui Roran braţul drept şi pumnalul – cu o răsucire a păturilor –, apoi repezi către Roran un cuţit pe care-l scosese din

vesta sa. Roran simţi o vagă smucitură de-a lungul pieptului, dar fu atât de slabă, încât nu-i dădu nicio atenţie.

Roran mugi şi trase cât putu de tare de pătură, dezechilibrându-l pe bărbat şi azvârlindu-l într-unui din pereţii cortului, care se prăbuşi peste ei, prinzându-i sub ţesătura grea. Roran îşi scutură pătura răsucită de pe braţ, apoi se târî către adversar, orbecăind prin întuneric.

Talpa dură a unei cizme lovi mâna stângă a lui Roran şi el simţi cum îi amorţesc vârfurile degetelor.

Aruncându-se înainte, Roran îl prinse pe bărbat de o gleznă, în timp ce acesta încerca să se întoarcă, pentru a-l înfrunta direct. Omul dădu din picioare ca un iepure şi desfăcu strânsoarea lui Roran, dar acesta îl prinse din nou de gleznă şi strânse, prin pielea subţire a cizmei, înfigându-şi degetele în tendonul din spatele călcâiului, până ce bărbatul urlă de durere.

Înainte ca acesta să-şi poată reveni, Roran se târî în sus pe trupul său şi îi ţintui la pământ mâna în care avea cuţitul. Roran încercă să înfigă cuţitul sub coastele bărbatului, însă se mişcă prea încet; adversarul său îi dibui încheietura mâinii şi i-o prinse într-o strânsoare de fier.

— Cine mai eşti şi tu? mârâi Roran.

— Sunt prietenul tău, spuse omul, cu răsuflarea sa caldă în faţa lui Roran. Mirosea a vin şi a cidru fiert. Apoi îl lovi rapid pe Roran de trei ori cu genunchiul în coaste.

Roran îşi izbi fruntea în nasul asasinului, rupându-i-l, cu un pocnet puternic. Omul mormăi şi se zvârcoli sub el, dar Roran nu-l lăsă să scape.

— Nu eşti… prietenul meu, spuse Roran, gemând în timp ce îi apăsa braţul drept şi împingea încet pumnalul către coasta bărbatului. În timp ce se opinteau unul în celălalt, Roran conştientiza vag prezenţa oamenilor ce ţipau în afara cortului căzut.

Într-un final, braţul bărbatului cedă şi, nespus de uşor, pumnalul străpunse vesta şi carnea moale. Omul se cutremură. Cât de repede putu, Roran îl mai înjunghie încă de câteva ori, apoi îi implântă pumnalul în piept.

Prin mânerul pumnalului, Roran simţi inima bărbatului fâlfâind ca o pasăre, în timp ce se făcea bucăţele sub tăişul ascuţit. Omul se mai înfiora şi se mai zbătu de două ori, apoi încetă să se mai împotrivească şi pur şi simplu rămase acolo, gâfâind.

Roran continuă să îl ţină, în timp ce viaţa se scurgea din el, într-o îmbrăţişare aproape pătimaşă. Cu toate că omul încercase să îl omoare şi cu toate că Roran nu ştia nimic despre el, cu excepţia acestui fapt, nu se putu abţine să nu simtă o apropiere grozavă faţă de el. Iată un alt om -o altă fiinţă vie şi raţională – a cărui viaţă se sfârşea din cauza a ceea ce făcuse el.

— Cine eşti tu? şopti el. Cine te-a trimis?

— Aproape… aproape te-am ucis, spuse omul, pe un ton nespus de satisfăcut. Apoi scoase un oftat prelung şi dogit, trupul său se lăsă moale şi îşi dădu duhul.

Roran îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui şi trase aer în piept, tremurând din creştet până în tălpi pe măsură ce şocul atacului îi cuprindea mădularele.

Oamenii începură să tragă de stofa care îl acoperea.

— Luaţi-o de pe mine! strigă Roran, lovind în gol cu mâna stângă, neputând să mai suporte greutatea apăsătoare a ţesăturii, bezna, spaţiul înghesuit şi aerul înăbuşitor.

Stofa de deasupra lui se despică, tăiată de cineva. Lumina caldă şi pâlpâitoare a unei făclii se revărsă prin deschizătură.

Disperat să scape din materialul care îl ţinea pizonier, Roran se ridică în picioare, împleticindu-se, se apucă de marginile deschizăturii şi se târî afară din cortul prăbuşit. Păşi în lumină clătinându-se, având pe el doar pantalonii, şi se uită ameţit în jur.

Baldor era acolo, alături de Carn, Delwin, Mandel şi încă zece alţi războinici, toţi cu săbiile şi securile la îndemână. Niciunul nu era complet îmbrăcat, cu excepţia a doi dintre ei, pe care Roran îi recunoscu ca fiind străjile din garda de noapte.

— Pe zei! exclamă cineva, şi Roran se răsuci ca să îl vadă pe unul dintre războinici trăgând într-o parte cortul prăbuşit ca să dezvăluie leşul asasinului.

Bărbatul mort era mic de statură, cu părul lung şi ciufulit strâns într-o coadă la spate şi cu un plasture de piele peste ochiul stâng. Avea nasul strâmb şi zdrobit – spart de către Roran – şi o mască de sânge îi acoperea partea de jos a feţei sale rase. Pe piept şi pe coaste avea şi mai mult sânge, iar pământul de sub el era scăldat şi el. Părea atât de mult încât n-ai fi crezut că provine de la un singur om.

— Roran, zise Baldor.

Roran continuă să se holbeze la asasin, incapabil să îşi

dezlipească privirea.

— Roran, spuse din nou Baldor, ceva mai tare. Roran, ascultă-mă. Eşti rănit? Ce s-a întâmplat?… Roran!

Îngrijorarea din glasul lui Baldor îi atrase în sfârşit atenţia lui Roran.

— Ce-i? întrebă el.

— Roran, eşti rănit?!

„De ce ar crede asta?” Nedumerit, Roran se privi. Părul de pe bustul său era năclăit de sânge închegat, de sus până jos, şi dâre de sânge îi acopereau braţele şi îi pătau partea de sus a pantalonilor.

— Sunt bine, spuse el, deşi avea dificultăţi în a formula cuvintele. A mai fost atacat altcineva?

Drept răspuns, Delwin şi Hamund se trase într-o parte, dând la iveală un corp căzut. Era copilandrul care îi adusese mesajele mai devreme.

— Ah! gemu Roran, şi îl cuprinse jalea. Ce treabă avea să rătăcească pe-aici?

Unul dintre războinici păşi în faţă.

— Am împărţit cortul cu el, Căpitane. Tot timpul trebuia să iasă noaptea, ca să se uşureze, fiindcă bea prea mult ceai înainte de culcare. Maică-sa i-a zis că asta o să-l ferească de boli… Era un băiat de ispravă, Căpitane. Nu merita să fie ucis pe la spate de un laş nemernic.

— Nu, nu merita, murmură Roran. „Dacă n-ar fi fost acolo, aş fi fost mort acum.” Arătă spre asasin. Mai e vreun ucigaş din ăsta liber?

Bărbaţii se înghiontiră, privind unul la altul; apoi Baldor spuse:

— Nu cred.

— Aţi verificat?

— Nu.

— Păi, verificaţi, atunci! Dar încercaţi să nu mai treziţi pe nimeni altcineva; au nevoie de somn. Şi aveţi grijă ca, începând de-acum, să fie puse străji lângă corturile tuturor comandanţilor. „… Trebuia să mă fi gândit la asta înainte.”

Roran rămase pe loc, ursuz şi îngândurat, în timp ce Baldor dădu o serie de ordine scurte şi toţi ceilalţi se împrăştiară, cu excepţia lui Carn, Delwin şi Hamund. Patru războinici ridicară trupul băiatului şi îl duseră să-l îngroape, în timp ce restul se apucară să cerceteze tabăra.

Ducându-se lângă asasin, Hamund împinse cuţitul cu vârful cizmei sale.

— Probabil i-ai speriat pe soldaţii ăia mai mult decât credeam, azi-dimineaţă.

— Probabil.

Roran tremura. Îi era frig peste tot, mai ales la mâini şi picioare, care erau ca gheaţa. Carn observă şi îi aduse o pătură.

— Poftim, zise Carn, şi o înfăşură pe umerii lui Roran. Vino şi aşază-te lângă unul dintre focuri. Pun să se încălzească nişte apă, ca să te poţi curăţa. Bine?

Roran dădu din cap, neîndrăznind să-şi folosească limba. Carn începu să-l conducă, însă, după câţiva paşi, magicianul se opri brusc, forţându-l pe Roran să se oprească şi el.

— Delwin, Hamund, zise Carn, aduceţi-mi un pat de campanie, ceva pe care să se poată sta, un urcior de mied şi câteva feşe, cât de repede puteţi. Acum, dacă nu vă supăraţi.

Speriaţi, cei doi bărbaţi se puseră în mişcare.

— De ce? întrebă Roran, tulburat. Ce s-a întâmplat? Cu o mină sinistră, Carn arătă către pieptul lui Roran.

— Dacă n-ai fost rănit, atunci spune-mi, rogu-te, ce-i asta?

Roran privi în direcţia arătată de Carn şi văzu, ascunsă în părul şi sângele închegat de pe pieptul său, o tăietură lungă, adâncă, ce începea la mijlocul pectoralului drept şi îi străbătea sternul, terminându-se chiar sub sfârcul stâng. În locul în care era cea mai deschisă, spintecătura semăna mai degrabă cu o gură fără buze, desfăcută într-un rânjet imens, înspăimântător. Însă cel mai îngrijorător aspect al rănii era absenţa totală a sângelui; nici măcar o singură picătură nu se prelingea din tăietură. Roran putea vedea clar stratul subţire de grăsime gălbuie de sub pielea sa şi, sub acesta, muşchiul roşu-închis al pieptului, asemenea cărnii de vânat crude.

Deşi obişnuit cu oribilele urme pe care săbiile, suliţele şi alte arme le puteau lăsa în carne şi os, Roran găsi totuşi priveliştea descurajantă. Suferise multe răni luptând împotriva Imperiului – îndeosebi când unul dintre Ra'zac îl muşcase de umărul drept, când o capturaseră pe Katrina în Carvahall –, însă niciodată până acum nu căpătase o rană atât de mare, atât de stranie.

— Doare? întrebă Carn.

Roran clătină din cap, fără să-şi ridice privirea.

— Nu.

Gâtul i se crispa, iar inima – care încă îi zvâcnea puternic după luptă -îşi dublă pulsul, bubuind atât de repede încât nu mai putea distinge o bătaie de alta. „Cuţitul era otrăvit?” se întrebă el.

— Roran, trebuie să te odihneşti, zise Carn. Cred că te pot vindeca, însă, dacă leşini, îmi vei face sarcina mult mai grea.

Sprijinindu-l de umăr, îl conduse pe Roran înapoi către patul pe care Hamund tocmai îl târâse afară dintr-un cort şi Roran se aşeză, ascultător.

— Şi cum aş putea să mă odihnesc? întrebă el, cu un râs scurt, firav.

— Inspiră profund şi imaginează-ţi că te afunzi în pământ de fiecare dată când expiri. Crede-mă, o să meargă.

Roran făcu ce i se spusese, însă, în clipa în care expiră pentru a treia oară, muşchii săi înnodaţi începură să se descleşteze şi sângele ţâşni din rană, împroşcându-l pe Carn pe faţă. Magicianul se dădu înapoi şi slobozi o sudalmă. Sânge proaspăt se revărsă peste pântecele lui Roran, fierbinte pe pielea sa goală.

— Acum doare, spuse el, scrâşnind din dinţi.

— Hei! strigă Carn şi dădu din mână către Delwin, care alerga spre ei, cu braţele pline de feşe şi alte lucruri.

Când săteanul puse grămada de obiecte pe marginea patului, Carn apucă un tampon de tifon şi îl apăsă pe rana lui Roran, oprind sângerarea pentru moment.

— Întinde-te! porunci el.

Roran se supuse şi Hamund aduse un scaun pentru Carn, care se aşeză şi el, menţinând în tot acest timp presiunea pe tampon. Întinzând mâna liberă, Carn pocni din degete şi spuse:

— Desfă miedul şi dă-mi-l.

După ce Delwin îi înmâna urciorul, Cam îl privi ţintă pe Roran şi zise:

— Mai întâi trebuie să curăţ rana, înainte de a o putea închide prin magie, înţelegi?

Roran dădu din cap.

— Dă-mi ceva să muşc.

Auzi zgomotul cataramelor şi curelelor ce erau desfăcute, apoi fie Delwin, fie Hamund îi vârî între dinţi o cingătoare groasă de sabie şi el strânse cu toată puterea.

— Fă-o! spuse cât de bine putea prin cureaua ce-i bloca gura.

Înainte ca Roran să aibă timp să reacţioneze, Carn smulse tifonul de pe pieptul lui şi, din aceeaşi mişcare, îi turnă mied pe rană, spălând tăietura de păr, sânge închegat şi mizeria adunată acolo. Când miedul îşi făcu efectul, Roran scoase un geamăt înăbuşit şi se încovoie, apucându-se de laturile patului.

— Poftim, e gata, zise Carn şi puse urciorul deoparte.

Cu fiecare muşchi din corp tremurându-i, Roran privi în sus, la stele, şi încercă să ignore durerea, în timp ce Carn îşi puse mâinile deasupra rănii şi începu să murmure formule în limba străveche.

După câteva clipe – deşi lui Roran îi părură minute –, simţi o mâncărime aproape insuportabilă în adâncul pieptului, atunci când Carn începu să vindece stricăciunile făcute de cuţitul asasinului. Mâncărimea urca încet către suprafaţa pielii şi, pe unde trecea, durerea dispărea. Dar senzaţia era atât de neplăcută, încât îi venea să se scarpine de să-şi rupă carnea.

Când se termină, Carn oftă şi se chirci, ţinându-şi capul în mâini.

Forţându-şi membrele rebele să-i facă pe plac, Roran îşi răsuci picioarele peste marginea patului şi se ridică în şezut. Îşi trecu o mână peste piept. Cu excepţia firelor de păr, acesta era perfect neted. Întreg. Nevătămat. Exact aşa cum fusese înainte ca bărbatul cu un singur ochi să se furişeze în cortul său.

Magie.

Într-o parte, Delwin şi Hamund stăteau şi priveau. Păreau puţin uluiţi, deşi Roran se îndoia că altcineva ar fi remarcat asta.

— Mergeţi la culcare, spuse el şi dădu din mână. Vom porni în câteva ore şi am nevoie să fiţi vioi.

— Eşti sigur că vei fi bine? întrebă Delwin.

— Da, da, minţi el. Vă mulţumesc pentru ajutor, dar acum plecaţi. Cum m-aş putea odihni cu voi doi stând pe capul meu ca două cloşti?

După ce ei plecară, Roran îşi frecă faţa şi apoi rămase uitându-se la mâinile sale pătate de sânge, tremurânde. Se simţea stors. Secătuit. De parcă ar fi făcut munca unei întregi săptămâni în doar câteva minute.

— Vei mai fi în stare să lupţi? îl întrebă pe Carn. Magicianul ridică din umeri.

— Nu atât de bine ca înainte… Dar a fost un preţ ce trebuia plătit. Nu putem merge la luptă fără tine, ca să ne conduci.

Roran nu se obosi să-l contrazică.

— Ar trebui să te odihneşti puţin. Răsăritul nu este departe.

— Şi tu?

— O să mă spăl, o să găsesc o tunică şi apoi o să văd dacă Baldor a mai descoperit vreun alt ucigaş de-al lui Galbatorix.

— N-o să te întinzi?

— Nu. Fără să vrea, îşi scarpină pieptul. Când îşi dădu seama ce face, se opri. Nu am putut dormi nici înainte, iar acum…

— Înţeleg. Carn se ridică încet de pe scaun. Sunt în cortul meu, dacă ai nevoie de mine.

Roran îl privi cum se împleticeşte greoi şi dispare în beznă. Când nu se mai văzu, Roran închise ochii şi se gândi la Katrina, încercând să se liniştească. Adunându-şi puţinele forţe rămase, se întoarse la cortul prăbuşit şi scotoci sub el până îşi găsi hainele, armele, armura şi un burduf de apă. În timp ce făcea asta, evită pe cât posibil să se uite la leşul asasinului, deşi uneori îl mai zărea pe când cotrobăia prin grămada de pânză încâlcită.

În cele din urmă, Roran îngenunche şi, ferindu-şi privirea, îşi smulse pumnalul din leş. Lama ieşi uşor, cu un sunet alunecos de metal zgâriind osul. Scutură bine cuţitul, ca să îndepărteze orice urmă de sânge, şi auzi clipocitul câtorva picături împroşcând pământul.

În liniştea rece a nopţii, Roran se pregăti încet de bătălie. Apoi îl căută pe Baldor – care îl asigură că nimeni altcineva nu mai trecuse de santinele – şi făcu un tur al taberei, trecând în revistă toate detaliile asaltului pe care urmau să îl lanseze asupra Aroughsului. După aceea, găsi o jumătate de găină rece pe care nu o terminase la cină şi începu să muşte din ea, uitându-se la stele.

Însă orice ar fi făcut, gândurile i se întorceau mereu la imaginea tânărului mort în faţa cortului său. „Cine oare hotărăşte când trebuie să moară cineva în locul altcuiva? Viaţa mea nu era mai de preţ decât a lui, şi totuşi el este cel îngropat, iar eu mai apuc să trăiesc măcar câteva ceasuri în plus pe pământ. Oare este pura şi cruda întâmplare, sau există un scop sau un plan ce ne depăşeşte putinţa de înţelegere?”

Făină făcută din flăcări

— **Îţi** place că ai o soră? îl întrebă Roran pe Baldor în timp ce călăreau unul lângă altul spre cel mai apropiat rând de mori, în lumina cenuşie şi palidă care preceda zorii.

— Păi, nu-i prea mult de plăcut, nu? Adică, nu-i prea mult din ea încă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Este cât un pisoi de mică. Baldor trase de hăţuri când calul încercă să zăbovească deasupra unui petic de iarbă mănoasă de la marginea drumului. E ciudat să am un frate sau o soră după atâta amar de vreme.

Roran încuviinţă. Răsucindu-se în şa, aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că şirul de şase sute cincizeci de oameni care îi urmau pe jos ţineau pasul cu ei. Odată ajunşi la mori, Roran descăleca şi îşi priponi calul de un stâlp, în faţa celei mai joase dintre cele trei clădiri. Un războinic rămase în urmă ca să ducă animalele înapoi în tabără.

Roran merse până la canal şi coborî treptele de lemn fixate în ţărmul noroios, ajungând astfel la marginea apei. Apoi păşi pe cea mai apropiată dintre barjele care pluteau acolo.

Acestea semănau mai degrabă cu nişte plute rudimentare decât cu ambarcaţiunile plate pe care veniseră sătenii din Narda până la Teirm, iar asta îl bucura pe Roran, căci însemna că nu aveau prore alungite. Munca lor fusese mult uşurată, astfel încât izbutiseră să prindă cele patru barje cap la cap cu scânduri, cuie şi funii, obţinând astfel o singură structură rigidă de vreo cinci sute de picioare lungime.

Bucăţile de gresie tăiată, pe care oamenii le aduseseră cu căruţele din mină, la indicaţia lui Roran, erau îngrămădite în partea din faţă a primei barje, cât şi pe laturile primelor două. Deasupra gresiei puseseră saci de făină – pe care îi găsiseră depozitaţi în mori – până când înălţaseră un zid ce le ajungea la brâu. Acolo unde gresia se termina, pe cea de-a doua barjă, zidul era completat numai cu saci: doi jos şi cinci deasupra.

Greutatea imensă a gresiei şi a făinei îndesate, combinată cu cea a barjelor, făcea ca întreaga structură plutitoare să arate ca un berbece masiv cu care Roran nădăjduia să străpungă poarta

de la capătul canalului ca pe un mănunchi de beţe putrezite. Chiar dacă poarta ar fi fost fermecată -deşi Carn nu credea că-i cazul –, Roran era sigur că niciun magician, cu excepţia lui Galbatorix, nu era îndeajuns de puternic încât să stăvilească impulsul barjelor odată ce acestea aveau să pornească pe râu în jos.

De asemenea, mormanele de piatră şi de făină aveau să îi apere de suliţe, săgeţi şi alte proiectile.

Roran îşi croi drum cu grijă pe punţile mişcătoare, până ajunse în capătul barjelor. Îşi rezemă suliţa şi scutul de un morman de gresie, apoi se întoarse să se uite cum războinicii se înşiruiau prin coridorul dintre ziduri.

Oamenii care urcau la bord făceau ca barjele şi-aşa încărcate să se afunde tot mai adânc în apă, până ce rămaseră doar cu câteva degete deasupra acesteia.

Carn, Baldor, Hamund, Delwin şi Mandel veniră lângă Roran. Printr-un consimţământ tacit, îşi aleseseră cu toţii cea mai periculoasă poziţie de pe berbecele plutitor. Dacă vardenii urmau să îşi croiască drum în Aroughs, aceasta avea să necesite un grad sporit de noroc şi de iscusinţă, şi niciunul dintre ei nu voia să lase pe umerii altcuiva povara încercării.

Spre capătul din spate al barjelor, Roran îl zări pe Brigman stând printre oamenii pe care îi condusese până cu câteva zile în urmă. După nesupunerea lui Brigman din ziua precedentă, Roran îi luase şi ce-i mai rămăsese din autoritate şi îl pusese sub arest în cortul său. Totuşi, Brigman îl implorase să i se îngăduie să participe la atacul final asupra Aroughsului, iar Roran acceptase, cu inima îndoită; Brigman mânuia sabia cu îndemânare şi fiecare om conta în lupta ce avea să urmeze.

Roran încă se întreba dacă luase hotărârea cea bună. Era sigur că oamenii îi erau credincioşi lui acum, nu lui Brigman, însă acesta le fusese căpitan luni întregi, şi asemenea legături nu se uitau uşor. Chiar dacă Brigman nu încerca să provoace scandal în rândul oamenilor, dovedise deja că este oricând pregătit să nu asculte ordinele primite, cel puţin atunci când cel care i le dădea era Roran.

„Dacă îmi dă cel mai mic motiv de suspiciune, îl dobor pe loc”, se gândi Roran. Însă hotărârea era inutilă. Dacă Brigman se întorcea împotriva lui, aceasta avea să se întâmple cel mai probabil în toiul unei asemenea confuzii încât Roran nu avea să

îşi dea seama decât atunci când ar fi fost prea târziu.

Când pe barje urcară aproape toţi oamenii, Roran îşi făcu mâinile căuş la gură şi strigă:

— Dezlegaţi-le!

Doi oameni stăteau pe berma de pe culmea dealului, care încetinea şi stăvilea şuvoiul de apă ce venea pe canal din smârcurile de la miazănoapte. La douăzeci de picioare sub ei se afla prima roată de moară şi heleşteul de sub ea. În faţa acelui heleşteu se afla cea de-a doua bermă, pe care stătea alţi doi oameni. La alte douăzeci de picioare sub ei era cea de-a doua roată de moară şi al doilea heleşteu adânc şi liniştit. În capătul îndepărtat al heleşteului se aflau ultima bermă şi ultimii doi oameni. Iar la baza ultimei berme era cea de-a treia şi ultima roată de moară. De acolo, curentul curgea lin prin ţinut până ajungea în Aroughs.

În cele trei berme erau clădite stăvilarele pe care Roran insistase să le închidă, cu ajutorul lui Baldor, în timpul primei lor vizite la mori. În cele două zile care se scurseseră, echipe de oameni cu lopeţi şi târnăcoape se scufundaseră în apa tot mai mare şi şubreziseră bermele dintr-o parte, până când straturile de pământ ajunseseră pe punctul de a ceda. Apoi înfipseseră bârne lungi şi straşnice în pământul din cele două părţi ale stăvilarelor.

Oamenii de pe berma de sus şi de pe cea din mijloc înşfăcaseră acum acele bârne – care ieşeau câteva picioare din diguri – şi începură să se opinteacă la ele înainte şi înapoi, într-un ritm constant. Conform planului lor, cei doi oameni de la ultima bermă aşteptară câteva clipe înainte să se alăture şi ei eforturilor.

Roran înşfacă un sac de făină, în timp ce privea. Dacă nu se sincronizau perfect, îi păştea dezastrul.

Vreme de un minut nu se întâmplă nimic.

Apoi, cu un huruit ameninţător, stăvilarul aflat cel mai sus se desprinse din ţâţâni. Berma fu împinsă în exterior, pământul se crăpă şi alunecă, iar o limbă imensă de apă noroioasă se revărsă peste roata de moară de dedesubt, învârtind-o mai repede decât fusese vreodată proiectată să se învârtă.

Când berma cedă, oamenii care stăteau pe ea săriră pe mal, aterizând la doar câteva degete de apă.

Un jet ţâşni la peste zece metri, când limba de apă se vărsă în

heleşteul lin şi negru de sub roata de moară. Impactul trimise un val înspumat de câteva picioare înălţime către următoarea bermă.

Văzându-l cum vine, cei doi războinici de acolo îşi abandonară postul, sărind pe pământul solid şi sigur.

Şi bine făcură. Când valul lovi berma, jeturi subţiri ca nişte ace ţâşniră prin următorul stăvilar, care apoi zbură din ţâţâni de parcă ar fi fost lovit de un dragon, iar heleşteul învolburat îndepărtă şi ce mai rămăsese din bermă.

Şuvoiul năvalnic se izbi de cea de-a doua roată de moară cu şi mai multă forţă decât o făcuse la prima. Lemnul trosni şi scârţâi sub presiune şi, pentru prima oară, lui Roran îi trecu prin minte că una dintre roţi ar putea să se desprindă. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, oamenii săi ar fi fost în mare pericol, la fel şi barjele, şi asta ar fi pus capăt atacului asupra Aroughsului înainte ca acesta să fi început măcar.

— Tăiaţi parâma! strigă el.

Unul dintre oameni tăie frânghia care îi priponea de ţărm, în timp ce alţii se aplecară şi ridicară prăjinile lungi de zece picioare, pe care le înfipseră în albia canalului, împingând cu toată puterea.

Barjele încărcate se aplecară înainte, prinzând viteză mult mai încet decât şi-ar fi dorit Roran.

Chiar şi atunci când avalanşa de apă se prăvăli asupra lor, cei doi oameni de pe berma aflată cel mai jos continuară să tragă de bârnele digului slăbit. Cu mai puţin de o secundă înainte ca apa să îi ia cu totul, berma se cutremură şi cedă, iar oamenii se aruncară de pe ea.

Apa făcu o gaură în digul de pământ, de parcă acesta ar fi fost făcut din pâine înmuiată, şi se izbi de ultima roată de moară. Lemnul se sfărâmă – cu un sunet asurzitor şi ascuţit, de gheaţă ce se sparge – şi roata se înclină în exterior cu câteva grade, dar, spre uşurarea lui Roran, rămase pe loc. Apoi, cu un bubuit asurzitor, coloana de apă se prăvăli la temelia dealului terasat, într-o explozie de ceaţă.

O pală rece de vânt îl izbi în faţă pe Roran, care se afla la mai bine de două sute de yarzi în josul râului.

— Mai repede! strigă el către oamenii care împingeau barja cu prăjinile, când o masă turbulentă de apă se ivi din perdeaua de ceaţă şi se năpusti în jos pe canal.

Puhoiul de apă îi ajunse din urmă cu o repeziciune incredibilă. Când se izbi de partea din spate a celor patru barje unite, ambarcaţiunea fu împinsă înainte, azvârlindu-i pe Roran şi pe războinici spre pupă şi doborându-i pe câţiva din picioare. Câţiva saci de făină căzură în canal sau se rostogoliră spre centrul barjei, deasupra oamenilor.

Când apa tot mai ridicată înălţă barja din spate cu câteva picioare deasupra celorlalte, vasul de aproape cinci sute de picioare lungime începu să îşi piardă echilibrul. Dacă lucrurile rămâneau aşa, Roran ştia că riscau să fie repede prinşi de-a curmezişul între ţărmurile canalului şi că, în câteva clipe, forţa curentului avea să rupă barjele.

— Menţineţi direcţia! urlă el, ridicându-se de pe sacii de făină pe care căzuse. Nu care cumva să ne răsucim!

La auzul vocii sale, războinicii se grăbiră să împingă vasul intrat în derivă departe de malurile povârnite şi spre centrul canalului. Sărind în vârful mormanelor de gresie de la proră, Roran începu să dea indicaţii şi, împreună, izbutiră să cârmească barjele pe canalul ce cotea.

— Am reuşit! exclamă Baldor, cu un rânjet prostesc pe faţă.

— Nu te bucura încă, îl avertiză Roran. Mai avem destul de mers.

Cerul dinspre răsărit devenise galben pai când ajunseră la acelaşi nivel cu tabăra lor, la o milă de Aroughs. În ritmul în care se deplasau, puteau să ajungă în oraş înainte ca soarele să urce deasupra orizontului, iar umbrele care acopereau pământul aveau să îi ascundă de privirile santinelelor postate pe metereze şi în turnuri.

Deşi valul îi depăşise deja, barjele prindeau tot mai multă viteză, având în vedere că oraşul se afla în josul morilor şi nu era niciun deal sau măgură care să le încetinească înaintarea.

— Ascultaţi-mă, zise Roran, făcându-şi mâinile căuş la gură şi ridicându-şi glasul ca să poată fi auzit de toată lumea. S-ar putea să cădem în apă când ne vom izbi de poarta exterioară, aşa că fiţi pregătiţi să înotaţi. Până nu ajungem pe uscat, o să fim nişte ţinte uşoare. Odată ajunşi la ţărm, avem un singur scop: să ne croim drum până la zidul interior înainte să le treacă prin cap să închidă porţile de-acolo, deoarece, dacă apucă să facă asta, nu vom cuceri niciodată Aroughs-ul. Dacă izbutim să trecem de cel de-al doilea zid, ar trebui să ne fie uşor să îl găsim

pe Seniorul Halstead şi să îl silim să se predea. Dacă nu reuşim să facem asta, vom ocupa fortificaţiile din centrul oraşului şi apoi vom ataca de acolo, cucerind stradă cu stradă până ce vom avea controlul asupra întregului Aroughs. Ţineţi minte, vom fi depăşiţi numeric mai mult de doi la unu, aşa că staţi aproape de cel de lângă voi şi rămâneţi în gardă. Nu plecaţi de capul vostru şi nu vă îndepărtaţi de restul grupului. Soldaţii ştiu străzile mai bine decât noi, aşa că ne vor atrage în capcane la tot pasul. Totuşi, dacă vă treziţi singuri, îndreptaţi-vă spre centru, căci acolo vom fi noi. Astăzi vom da o lovitură puternică în numele vardenilor. Astăzi vom dobândi onoare şi glorie cum cei mai mulţi oameni doar visează. Astăzi... astăzi ne trecem numele în cărţile de istorie. Barzii vor cânta o sută de ani ceea ce vom realiza noi în următoarele câteva ore. Gândiţi-vă la prietenii voştri. Gândiţi-vă la familiile voastre, la părinţii voştri, la soţiile voastre, la copiii voştri. Luptaţi bine, căci pentru ei luptăm. Luptăm pentru libertate! Oamenii răcniră drept răspuns.

Roran îi lăsă să ajungă la delir; apoi ridică o mână şi zise:

— Scuturi! Şi, ca unul, oamenii se ghemuiră şi îşi ridicară scuturile, acoperindu-se pe ei şi pe camarazii lor, astfel încât mijlocul berbecelui improvizat părea înveşmântat în platoşă de zale făcută pe măsura unui uriaş.

Mulţumit, Roran sări de pe mormanul de gresie şi se uită la Carn, Baldor şi la ceilalţi patru oameni care veniseră cu el din Belatona. Cel mai tânăr, Mandel, părea temător, dar Roran ştia că avea să îşi păstreze cumpătul.

— Gata? întrebă el, şi oamenii îi răspunseră afirmativ.

Atunci Roran izbucni în râs şi, când Baldor îl întrebă ce s-a întâmplat, îi zise:

— Dacă m-ar putea vedea tata acum! Baldor râse şi el.

Roran nu-şi luă ochii de la apele umflate. Odată ce acestea pătrundeau în oraş, soldaţii ar fi putut să observe că era ceva în neregulă şi să dea alarma. Voia ca ei să dea alarma, dar nu din acest motiv, aşa că, atunci când i se păru că şuvoiul ajunsese la vreo cinci minute de Aroughs, îi făcu semn lui Carn şi spuse:

— Dă semnalul.

Magicianul încuviinţă şi se încovoie, cu buzele mişcându-se în timp ce modulau formele ciudate ale limbii străvechi. După câteva clipe, se îndreptă şi zise:

— S-a făcut.

Roran privi către vest. Acolo, pe câmpia din faţa Aroughsului, se aflau catapultele, balistele şi turnurile de asediu ale vardenilor. Turnurile de asediu rămaseră nemişcate, însă celelalte maşinării de război se urniră din loc, azvârlindu-şi săgeţile şi pietrele în înalturi, croindu-şi drum spre zidurile imaculate ale oraşului. Iar el ştia că cincizeci dintre oamenii săi din capătul celălalt al oraşului suflau chiar atunci în trâmbiţe, scoţând strigăte de luptă, slobozind săgeţi aprinse şi făcând tot posibilul ca să atragă atenţia soldaţilor din oraş, ca şi cum o forţă mult mai impresionantă ar fi încercat să ia oraşul cu asalt.

Roran se simţi cuprins de o linişte profundă.

Bătălia era pe punctul de a începe.

Oamenii erau pe punctul de a muri.

El se putea număra printre ei.

Faptul că ştia asta îi limpezea gândurile, şi orice urmă de istovire dispăru, odată cu tremurul slab pe care îl resimţise de la tentativa de asasinare din urmă cu câteva ore. Nimic nu era la fel de înviorător ca lupta – nici mâncarea, nici râsul, nici munca, nici măcar dragostea – şi, deşi o ura, nu îi putea nega puterea de atracţie. Nu îşi dorise niciodată să ajungă războinic, dar asta ajunsese şi era hotărât să îi învingă pe toţi cei care i-ar fi ieşit în cale.

Ghemuindu-se, Roran se uită printre două bucăţi ascuţite de gresie la poarta care se apropia cu repeziciune şi care le bloca drumul. La suprafaţa apei şi puţin sub ea, căci nivelul ei se ridicase, poarta era făcută din scânduri masive de stejar, pătate de vreme şi de umezeală. Ştia că dedesubt era un grilaj de fier şi de lemn, ca o barieră-ghilotină, prin care apa putea să treacă. Partea de sus avea să fie mai greu de trecut, însă bănuia că perioadele îndelungate în care stătuse sub apă slăbiseră grilajul şi, dacă o parte din el putea fi smulsă, străpungerea scândurilor de stejar trebuia să fie mult mai uşoară. Aşa că ordonase ca doi buşteni zdraveni să fie prinşi sub barja din faţă. Cum aceştia erau scufundaţi, ei urmau să izbească partea inferioară a porţii chiar când prora avea să intre în partea superioară.

Era un plan îndrăzneţ, dar nu ştia încă dacă avea să meargă.

— Uşurel, şopti mai mult pentru el decât pentru altcineva, pe măsură ce poarta se apropia tot mai tare.

Câţiva războinici din partea de spate a ambarcaţiunii continuară să cârmească barjele cu prăjinile, însă ceilalţi

rămaseră ascunşi sub carapacea scuturilor.

Gura tunelului care ducea la poartă se căscă în faţa lor, precum intrarea într-o peşteră. Chiar când vârful vasului pătrunse prin bolta umbrită, Roran zări faţa unui soldat, rotundă şi albă ca o lună plină, ivindu-se pe metereze, la peste treizeci de picioare deasupra, şi uitându-se la barjă cu o uluială înfricoşată.

Barjele se mişcau atât de repede încât Roran nu mai avu timp decât să scoată o singură înjurătură muşcătoare, înainte de a fi traşi de curent în întunericul răcoros al culoarului iar tavanul boltit să-i ascundă privirii soldatul.

Barjele loviră poarta.

Forţa impactului îl azvârli pe Roran în faţă, izbindu-l de zidul de gresie după care se ghemuise. Capul său lovi piatra şi, deşi purta coif şi bonetă de protecţie, îi ţiuiră urechile. Puntea se cutremură şi se înălţă şi, cu tot zgomotul din urechi, auzi lemnul crăpându-se şi rupându-se, împreună cu sunetul ascuţit al metalului răsucit.

Una dintre bucăţile de gresie alunecă peste el, învineţindu-i braţele şi umerii. Apucă bucata de margini şi, cu forţa dată de mânie, o azvârli peste bord, unde aceasta se sfărâmă de peretele tunelului.

În bezna care îi înconjura era greu să vadă ce se întâmpla; totul în jur era un talmeş-balmeş şi o zarvă răsunătoare. Apa li se revărsă peste picioare şi el îşi dădu seama că barja era acoperită de ea, deşi nu îşi putea da încă seama dacă avea să se scufunde sau nu.

— Daţi-mi o secure! strigă el, ţinând o mână la spate. O secure, daţi-mi o secure!

Se clătină când barja mai înainta brusc încă o jumătate de picior, fiind cât pe ce să cadă. Poarta cedase parţial, dar se ţinea încă bine. În timp, presiunea constantă a apei ar fi putut împinge barja prin poartă, însă el nu îşi putea permite să lase natura să îşi urmeze cursul.

Pe când cineva îi strecura între degete mânerul neted al unei securi, şase dreptunghiuri strălucitoare se iviră în tavan pe măsură ce apărătorile erau trase la o parte de pe ferestruicile pentru arcaşi. Dreptunghiurile pâlpâiră şi săgeţi de arbaletă şuierară spre barje, adăugând propriile bocănituri zgomotoase la zarva din jur, când muşcau lemnul. Undeva se auzi ţipătul unui

om.

— Carn! strigă Roran. Fă ceva!

Lăsându-l pe magician să-şi vadă de treabă, Roran începu să se târască pe puntea înclinată, dincolo de mormanele de gresie de la prora barjei. Iar barja se mai înclină puţin în faţă. O altă trosnitură asurzitoare răsună din centrul porţii şi lumina se strecură prin crăpăturile din scândurile de stejar.

O săgeată ricoşa de pe bucata de gresie aflată lângă mâna dreaptă a lui Roran, lăsând o dâră pe piatră.

Îşi înteţi eforturile.

Chiar când ajunse în capătul barjei, un scrâşnet pătrunzător şi sfâşietor îl sili să îşi acopere urechile cu mâinile şi să se tragă îndărăt.

Un val imens îl izbi în plin, orbindu-l pentru o clipă. Clipind ca să îşi recapete vederea, văzu că acea parte a porţii se prăbuşise în canal; acum era suficient spaţiu pentru ca barja să poată pătrunde în oraş. Deasupra prorei însă, cioturi ascuţite de lemn ieşeau din rămăşiţele porţii, ajungându-le până la piept, gât sau cap.

Fără să şovăie, Roran se rostogoli în spate şi îşi dădu drumul dincolo de zidul de gresie.

— Capul jos! urlă el, acoperindu-se cu scutul.

Barjele alunecară înainte, ieşind din grindina de săgeţi ucigătoare şi intrând într-o imensă încăpere de piatră, luminată de făclii montate pe pereţi.

În capătul îndepărtat al încăperii, apa din canal se vărsa printr-o altă poartă coborâtă, aceasta fiind o barieră-ghilotină de sus şi până jos. Prin zăbrelele de lemn şi de metal, Roran putea să vadă clădirile din oraşul propriu-zis.

Dintr-un capăt în altul al încăperii se întindeau cheiuri de piatră pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor. Scripeţi, frânghii şi plase goale atârnau de tavan şi o macara era aşezată pe o platformă înaltă de piatră, în mijlocul ţărmului artificial. În partea din faţă şi în cea din spate a încăperii, scări şi pasarele ieşeau din pereţii mucegăiţi, astfel încât cineva să poată trece peste apă fără să se ude. De asemenea, pasarela din spate dădea înspre camerele străjilor de deasupra tunelului prin care trecuseră barjele, cât şi, din câte bănuia Roran, spre partea de sus a fortificaţiilor oraşului, cum erau meterezele unde îl văzuse pe soldat.

Roran simţi cum creşte frustrarea în el când văzu poarta coborâtă. Sperase să poată intra în oraş fără să fie prins pe apă de străji.

„Ei bine, acum nu mai am de ales”, se gândi el.

În spatele lor, soldaţi cu uniforme purpurii se revărsau din camerele străjilor pe pasarelă, unde îngenuncheau şi îşi întindeau arbaletele, pregătindu-se de o nouă salvă.

— Deasupra! strigă Roran, fluturându-şi braţul spre docurile din stânga. Războinicii apucară din nou prăjinile şi împinseră barjele îmbinate către marginea canalului. Zecile de săgeţi înfipte în scuturile lor făceau trupa să arate ca un arici.

Când barja se apropie de docuri, douăzeci dintre soldaţii care le apărau îşi traseră săbiile şi coborâră pe treptele pasarelei, ca să îi împiedice pe vardeni să ajungă pe ţărm.

— Grăbiţi-vă! răcni el.

O săgeată i se înfipse în scut, cu vârful ca un romb străpungând lemnul gros de-un deget şi ieşind chiar deasupra antebraţului său. Se împiedică, dar se echilibra rapid, ştiind că în câteva clipe arcaşii aveau să tragă în el.

Sări apoi pe doc, cu braţele întinse în lături ca să îşi păstreze echilibrul. Ateriza rău, lovind podeaua cu un genunchi, şi de-abia avu timp să îşi scoată ciocanul de la cingătoare înainte ca soldaţii să se năpustească asupra lui.

Roran îi întâmpină cu un sentiment de uşurare şi de bucurie sălbatică. Se săturase să tot urzească, să pună planuri la cale şi să îşi facă griji despre ce avea să urmeze. Măcar ăştia erau duşmani cinstiţi – nu asasini ticăloşi –, cu care se putea lupta şi pe care îi putea omorî.

Confruntarea fu scurtă, aprigă şi sângeroasă. Roran ucise sau scoase din luptă trei soldaţi încă din primele secunde. Apoi Baldor, Delwin, Hamund, Mandel şi ceilalţi i se alăturară ca să îi împingă pe soldaţi de lângă apă.

Roran nu era bun spadasin, aşa că nu încercă să se dueleze cu adversarii săi. În schimb, îi lăsă să îi lovească scutul cât voiau, folosindu-şi drept răspuns ciocanul ca să le sfărâme oasele. Din când în când, era nevoit să pareze o lovitură sau o împunsătură, dar încerca să evite să schimbe mai mult de două, trei lovituri cu un singur om, ştiind prea bine că lipsa lui de experienţă s-ar fi dovedit fatală. Descoperise cel mai folositor şiretlic în luptă: nu era vorba de o răsucire fantezistă sau de o

fandare complicată care necesita ani de zile de antrenament, ci pur şi simplu de preluarea iniţiativei şi de surprinderea adversarului.

Ieşind cu bine din încăierare, Roran ţâşni spre scările care duceau la pasarela unde se aflau arcaşii ce trăgeau în oamenii care coborau de pe barje.

Roran sări câte trei trepte deodată şi, legănându-şi ciocanul, îl izbi pe primul arcaş drept în faţă. Următorul soldat la rând apucase deja să tragă, aşa că îşi aruncă arbaleta şi duse mâna la sabia sa scurtă, trăgându-se înapoi în timp ce făcea asta.

Soldatul apucă să-şi scoată sabia din teacă doar pe jumătate, când Roran îl lovi în piept, rupându-i coastele.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Roran când venea vorba de mânuirea ciocanului era că nu trebuia să acorde prea multă atenţie armurii pe care o purtau adversarii săi. Ciocanul, ca orice armă contondentă, provoca răni prin tăria impactului, nu prin tăierea sau străpungerea cărnii. Simplitatea acestei abordări îl atrăgea.

Cel de-al treilea soldat de pe pasarelă reuşi să tragă spre el înainte să apuce să mai facă vreun pas. De această dată, săgeata pătrunse pe jumătate prin scut şi aproape că îl lovi în piept. Ţinând vârful ucigător departe de trup, Roran se repezi asupra omului şi dădu să îl lovească în umăr. Soldatul îşi folosi arbaleta ca să blocheze atacul, astfel încât Roran continuă imediat cu o lovitură dată cu scutul şi îl aruncă peste parapetul pasarelei pe soldatul ţipând şi dând din mâini.

Însă manevra îl lăsă pe Roran complet descoperit şi, când îşi întoarse privirea spre cei cinci soldaţi rămaşi pe pasarelă, văzu că trei dintre ei ţinteau drept spre inima sa.

Soldaţii traseră.

Chiar înainte ca săgeţile să îl străpungă, le văzu cotind la dreapta şi ricoşând din pereţii înnegriţi, ca nişte viespi furioase.

Roran ştia că fusese salvat de Carn şi îşi promise să găsească o cale de a-i mulţumi magicianului, odată ce n-ar mai fi fost în pericol de moarte.

Se năpusti asupra soldaţilor rămaşi şi îi răpuse cu o serie de lovituri violente, ca şi cum ar fi bătut nişte cuie. Apoi frânse săgeata de arbaletă care îi străpunsese scutul şi se întoarse să vadă cum se desfăşura lupta de jos.

Chiar în acea clipă, ultimul soldat de pe docuri se prăbuşi pe

podeaua plină de sânge, cu capul rostogolindu-i-se în canal, unde se scufundă într-un vârtej de bule.

Cam două treimi dintre vardeni debarcaseră şi se adunau în şiruri ordonate la marginea apei.

Roran deschise gura, pregătindu-se să le ordone să se îndepărteze de canal astfel încât oamenii rămaşi pe barje să aibă destul loc ca să coboare, când uşile din peretele stâng se dădură în lături şi o hoardă de soldaţi năvăli în încăpere.

„La naiba! De unde-or veni cu toţii? Şi câţi mai sunt?”

Chiar când Roran dădu să pornească spre scări, cu gândul de a-şi ajuta oamenii să le ţină piept nou-veniţilor, Carn – rămas tot pe prima dintre barje – îşi ridică braţele, arătă spre soldaţi şi articula o serie de cuvinte aspre şi încurcate în limba străveche.

La porunca sa misterioasă, doi saci de făină şi o bucată de gresie se înălţară de pe barje şi zburară în mijlocul şirurilor compacte de soldaţi, doborând peste o duzină. Sacii se rupseră după al treilea sau al patrulea impact şi nori de făină ivorie îi acoperiră pe soldaţi, orbindu-i şi înăbuşindu-i.

O secundă mai târziu, urmă o străfulgerare lângă zidul din spatele soldaţilor şi o minge uriaşă de foc, portocalie şi plină de funingine, trecu prin norii de făină, devorând praful fin cu lăcomie şi scoţând un sunet ce aducea cu cel produs de o sută de steaguri fluturând în bătaia vântului.

Roran se adăposti sub scut şi simţi dogoarea pe picioare şi pe pielea descoperită a obrajilor când mingea de foc se opri la doar câţiva yarzi depărtare de pasarelă iar firicelele de praf deveniră cenuşă ce se aşternu pe jos: o ploaie neagră, funestă, bună doar pentru o înmormântare.

Odată ce pălălaia neiertătoare se mai linişti, îşi înălţă capul cu băgare de seamă. Un fuior de fum încins şi urât mirositor îi gâdila nările şi îi înţepa ochii, iar el îşi dădu seama, tresărind, că barba îi luase foc. Blestemă, azvârli ciocanul şi lovi cu palmele flăcăruile mici până izbuti să le stingă.

— Hei! îi strigă el lui Carn. Mi-ai pârlit barba! Fii mai atent sau îţi înfig căpăţâna într-o suliţă!

Cei mai mulţi dintre soldaţi zăceau ghemuiţi la pământ, ţinându-şi în mâini feţele arse. Alţii se zbăteau cu hainele în flăcări sau se învârteau orbeşte cu armele în mâini, încercând să respingă atacurile vardenilor Oamenii lui Roran păreau să fi scăpat cu arsuri minore – cei mai mulţi fuseseră în afara razei

mingii de foc –, deşi incendiul neaşteptat îi lăsase dezorientaţi şi nesiguri pe picioare.

— Nu mai căscaţi gura ca proştii şi atacaţi-i odată pe nemernicii ăia bâjbâiţi, până nu îşi vin în fire! le ordonă el, izbind cu ciocanul în parapet, ca să se asigure că îl ascultau.

Vardenii îi copleşeau numeric pe soldaţi, astfel încât, atunci când Roran ajunse la capătul scării, omorâseră deja trei sferturi dintre ei.

Lăsând cei câţiva soldaţi rămaşi pe seama destoinicilor săi războinici, Roran porni spre uşa mare şi dublă din stânga canalului – uşă destul de largă ca să poată trece prin ea două căruţe, una lângă cealaltă. În timp ce făcea asta, dădu peste Carn, care stătea la baza platformei macaralei şi mânca dintr-o desagă de piele pe care o purta mereu cu el. Roran ştia că desaga conţinea un amestec de untură, miere, ficat de vită pisat, inimă de miel şi fructe de pădure. Singura dată când magicianul îi dăduse să guste, simţise că se îneacă, dar chiar şi numai câteva înghiţituri din acel amestec puteau ţine pe picioare un om după o zi întreagă de trudă.

Spre îngrijorarea lui Roran, magicianul părea nespus de istovit.

— Poţi continua? îl întrebă Roran, oprindu-se lângă el. Carn îi făcu semn că da.

— Am nevoie de câteva momente ca să îmi trag răsuflarea… Tunelul, apoi sacii de făină şi bucata de gresie… Mai luă o îmbucătură. A fost cam mult dintr-odată.

Puţin mai liniştit, Roran dădu să treacă mai departe, însă Carn îl apucă de braţ.

— N-am fost eu, zise el, iar ochii îi sclipiră ghiduş. Vreau să spun că nu eu ţi-am pârlit barba. Probabil că făcliile au iscat focul.

Roran mormăi şi îşi continuă drumul spre uşă.

— Alinierea! strigă el, lovindu-şi scutul cu ciocanul. Baldor, Delwin -voi veniţi în faţă, cu mine. Ceilalţi – aliniaţi-vă în spatele nostru. Cu scuturile în faţă, cu săbiile scoase, cu arcurile întinse. Probabil că Halstead încă nu ştie că am pătruns în oraş, aşa că nu lăsaţi să vă scape vreunul care ar putea să îl avertizeze… Sunteţi gata? Haideţi, după mine!

Împreună cu Baldor, ai cărui obraji şi nas erau roşii din cauza exploziei, desferecă uşile şi le împinse în lături, trezindu-se cu

Aroughs-ul înaintea lui.

Praf şi pulbere

Zeci de clădiri mari, tencuite, se ridicau ciorchine în jurul arcadei din zidul exterior al oraşului pe unde canalul intra în Aroughs. Toate clădirile – reci şi ameninţătoare, cu privirea goală a ferestrelor lor negre -păreau să fie magazii sau spaţii de depozitare, ceea ce, ţinând cont şi de faptul că era foarte devreme, însemna că era puţin probabil ca vreun locuitor să fi observat ciocnirea dintre vardeni şi gărzi.

Roran nu avea de gând să rămână prin preajmă ca să se convingă de asta.

Razele difuze ale luminii ce abia apăruse brăzdau orizontal oraşul, poleind vârfurile turnurilor, crenelurile, cupolele şi acoperişurile înclinate. Străzile şi aleile erau învăluite în umbre de un argintiu mat şi, prin canalul căptuşit cu piatră, apa curgea întunecată şi mohorâtă, brăzdată de dâre sângerii. Sus de tot, sclipea singuratică o stea rătăcitoare, o scânteie tainică pe vălul clar, albastru, unde strălucirea din ce în ce mai puternică a soarelui ascunsese vederii toate celelalte nestemate ale nopţii.

Vardenii înaintau la trap, târşâindu-şi bocancii de piele pe strada pietruită.

Undeva, în depărtare, cântă un cocoş.

Roran îi conducea prin labirintul de clădiri către zidul interior al oraşului, fără însă a urma traseul cel mai clar sau cel mai direct, astfel încât să reducă şansele de a întâlni pe cineva pe străzi. Mergeau pe străduţe înguste şi atât de întunecoase încât uneori Roran vedea cu greu unde pune piciorul.

Mizeria se adunase în rigolele străzilor. Duhoarea îl umplea de dezgust şi îl făcea să-i fie dor de câmpurile deschise cu care era obişnuit.

„Cum poate cineva suporta să trăiască în asemenea condiţii? se întrebă el. Nici măcar porcii nu s-ar tăvăli în propria mocirlă.”

Departe de zid, locul clădirilor fu luat de case şi prăvălii: înalte, arcuindu-se peste stradă, cu pereţi văruiţi şi cu armături din fier forjat pe uşi. În spatele ferestrelor cu obloanele lăsate, Roran auzea uneori sunet de voci sau zăngănit de vase, sau

târşâitul unui scaun tras pe o podea de lemn.

„Suntem în criză de timp, se gândi el. Câteva minute încă şi străzile se vor umple de locuitori.”

Parcă pentru a-i confirma temerile, doi bărbaţi ieşiră dintr-o alee drept în faţa coloanei de războinici. Amândoi purtau pe umeri cobiliţe având agăţate la capete ciubere cu lapte proaspăt.

Când îi zăriră pe vardeni, bărbaţii se opriră surprinşi, cu laptele revărsându-li-se din ciubere. Făcură ochii mari şi căscară gurile, gata să slobozească o exclamaţie.

Roran se opri, odată cu trupa din spatele său.

— Dacă ţipaţi, vă omoram, zise el pe un ton liniştit, prietenos. Bărbaţii se înfiorară şi se mişcară puţin într-o parte.

Roran făcu un pas în faţă.

— Dacă fugiţi, vă omoram. Fără să-şi ia ochii de la cei doi oameni înspăimântaţi, el rosti numele lui Carn şi, când magicianul ajunse lângă el, spuse:

— Fii bun şi adoarme-i.

Magicianul recită rapid o frază în limba străveche, încheind cu un cuvânt care lui Roran îi sună precum „slytha”. Cei doi bărbaţi se înmuiară, prăbuşindu-se la pământ, iar ciuberele li se răsturnară în clipa în care se loviră de caldarâm. Laptele se întinse peste tot, ţesând o plasă delicată de vinişoare albe în timp ce umplea şănţuleţele dintre pietrele străzii.

— Căraţi-i într-o parte, spuse Roran, să nu poată fi văzuţi.

De îndată ce războinicii săi îi traseră din drum pe cei doi oameni inconştienţi, el ordonă din nou vardenilor să înainteze, reluându-şi marşul grăbit către zidul interior.

Dar, înainte de a fi parcurs o sută de picioare, la o cotitură a drumului dădură peste un grup de patru soldaţi.

De această dată, Roran nu arătă nicio milă. Străbătu în fugă spaţiul ce-i separa de soldaţi şi, în timp ce aceştia încă încercau să se dezmeticească, îşi afundă partea plată a ciocanului său în gâtul celui din frunte.

În acelaşi chip, Baldor doborî un alt soldat, mânuindu-şi sabia cu o forţă pe care puţini oameni o aveau, o forţă dobândită de-a lungul anilor în care lucrase la fierăria tatălui său.

Ultimii soldaţi rămaşi ţipară alarmaţi, se întoarseră şi o tuliră.

O săgeată venită de undeva din spate zbură peste umărul lui Roran şi îl nimeri pe unul dintre soldaţi, culcându-l la pământ.

O clipă mai târziu, Carn răcni:

— Jierda!

Gâtul ultimului soldat se frânse cu o pocnitură sonoră şi acesta se prăbuşi, rămânând nemişcat în mijlocul străzii.

Soldatul cu săgeata înfiptă în el începu să ţipe:

— Vardenii sunt aici! Vardenii sunt aici! Trageţi alarma, var… Scoţându-şi pumnalul, Roran alergă către el şi-i tăie beregata. Îşi şterse lama de tunica bărbatului, apoi se ridică în picioare şi spuse:

— Mişcaţi-vă, imediat!

Ca unul, vardenii luară cu asalt străzile către zidul interior al Aroughsului.

Când ajunseră la doar o sută de picioare de acesta, Roran se opri pe o alee din spatele unei case şi ridică o mână, făcându-le semn oamenilor săi să aştepte. Apoi se furişă pe lângă casă şi aruncă o privire după colţ, către bariera-ghilotină montată în zidul înalt de granit.

Poarta era închisă.

Dar, undeva în stânga ei, o mică portiţă de atac[6] stătea larg deschisă. Chiar în timp ce se uita, un soldat ieşi în fugă şi se îndreptă către capătul vestic al oraşului.

Roran înjură pentru sine, în timp ce se uita ţintă la portiţa de atac. Nu avea de gând să renunţe, nu acum când ajunseseră atât de departe, însă poziţia lor devenea din ce în ce mai riscantă şi nu avea nicio îndoială că mai erau doar câteva minute până când se va trage clopotul de alarmă şi va fi dezvăluită prezenţa lor acolo.

Se retrase după casă şi, plecându-şi capul, începu să se gândească.

— Mandel, zise el, pocnind din degete. Delwin, Carn şi voi trei. Arătă către un trio de războinici cu aspect feroce – bărbaţi mai vârstnici care, dată fiind vârsta lor, trebuie să fi avut ceva deprindere să câştige bătălii. Veniţi cu mine. Baldor, tu îi conduci pe restul. Dacă nu reuşim să ne întoarcem, puneţi-vă la adăpost. E un ordin. Baldor dădu din cap, cu o expresie sumbră.

Împreună cu cei şase războinici pe care-i alesese, Roran înconjură calea principală ce ducea la poartă până ce ajunse la baza presărată de gunoaie a zidului exterior înclinat, cam la cincizeci de picioare de bariera-ghilotină şi de portiţa de atac deschisă.

În fiecare din cele două turnuri ale porţii se afla câte un soldat, însă pentru moment niciunul dintre ei nu se vedea şi, cu excepţia cazului în care şi-ar fi scos capetele peste marginea clădirilor, nu puteau să-i vadă apropiindu-se pe Roran şi pe tovarăşii acestuia.

Roran zise în şoaptă:

— Imediat ce trecem de uşă, tu, tu şi tu – arătă spre Carn, Delwin şi unul dintre ceilalţi războinici – ocupaţi-vă de postul de gardă care este de cealaltă parte, cât de repede puteţi. Noi ne vom ocupa de cel din partea asta. Faceţi orice-aţi face, numai deschideţi poarta aia. S-ar putea să fie numai de întors o roată or să fim nevoiţi cu toţii să punem mâna pentru a o ridica, aşa că nici nu vă gândiţi să vă duceţi şi să mă lăsaţi baltă. Gata?... Acum!

Încercând pe cât posibil să nu facă zgomot, Roran alergă de-a lungul zidului şi, răsucindu-se rapid, ţâşni prin portiţa de atac.

În faţa sa se afla o încăpere de douăzeci de picioare lungime, ce se deschidea către o piaţă largă având în centru ei o fântână în trepte. Oameni în haine bune se zoreau de colo până colo prin piaţă, mulţi dintre ei ţinând pergamente în mâini.

Fără să-i bage în seamă, Roran se întoarse către o uşă închisă, pe care o împinse cu mâna, stăpânindu-şi pornirea de a o deschise cu o izbitură de picior. Dincolo de uşă se afla o cameră de gardă întunecoasă, cu o scară în spirală construită într-unui dintre pereţi.

Alergă în sus pe scări şi, după primul cot, se trezi într-o cameră cu tavanul jos, în care cinci soldaţi fumau şi jucau zaruri la o masă aşezată lângă un troliu uriaş, înfăşurat în lanţuri groase cât braţul său.

— Salutări! spuse Roran, pe un ton pătrunzător, poruncitor. Am un mesaj foarte important pentru voi.

Soldaţii ezitară, apoi săriră în picioare, împingând înapoi băncile pe care stătuseră. Târâte pe podea, picioarele de lemn scrâşniră.

Prea târziu. Chiar aşa scurtă cum fusese, nehotărârea lor îi fusese de ajuns lui Roran ca să străbată distanţa până la ei, înainte ca soldaţii să-şi poată scoate armele.

Roran mugi în timp ce se aruncă în mijlocul lor, izbind în dreapta şi-n stânga cu ciocanul său şi împingându-i pe cei cinci într-un colţ. Apoi, Mandel şi ceilalţi doi războinici apărură lângă

el, cu săbiile scânteind. Împreună, terminară repede cu gărzile.

Când ajunse deasupra corpului în spasme al ultimului soldat, Roran scuipă pe jos şi spuse:

— Să nu vă încredeţi în străini.

Lupta umpluse camera cu un amestec de duhori oribile, ce părea să îl apese pe Roran asemenea unei pături groase, grele, făcute din cea mai neplăcută substanţă pe care şi-ar fi putut-o imagina. Abia putea să respire iară să i se facă rău, aşa că îşi acoperi nasul şi gura cu mâneca tunicii sale, încercând să filtreze o parte din mirosuri.

Toţi patru se duseră la troliu, fiind atenţi să nu alunece în bălţile de sânge, şi îl examinară puţin, ca să-i înţeleagă mecanismul.

Roran se răsuci, ridicându-şi ciocanul – auzise zăngănit de metal şi apoi scârţâitul răsunător al trapei de lemn ce fusese deschisă, urmat de un tropăit de paşi, în timp ce un soldat coborî scara spiralată, venind din turnul de deasupra.

— Taurin, ce naiba se întâmplă…

Vocea soldatului îi muri acestuia în gât şi el se opri la jumătatea drumului când îl zări pe Roran şi pe tovarăşii acestuia, precum şi cadavrele sfârtecate din colţ.

În dreapta lui Roran, un războinic trase o săgeată către soldat, dar acesta se feri şi săgeata lovi zidul de deasupra lui. Soldatul înjură şi o zbughi în patru labe înapoi, sus pe scări, dispărând după o cotitură a zidului.

O clipă mai târziu, trapa se trânti cu un „bum!” răsunător şi apoi îl auziră pe soldat suflând în corn şi strigând înnebunit avertismente către oamenii din piaţă.

Roran se încruntă şi se întoarse spre troliu.

— Lăsaţi-l, zise el, vârându-şi ciocanul în cingătoare. Se rezemă în roata cu spiţe ce ridica şi cobora barieră-ghilotină şi împinse cât de tare putu, încordindu-şi fiecare muşchi. Ceilalţi bărbaţi puseră şi ei umărul şi, încet, foarte încet, roata începu să se mişte, iar clichetul[7] aflat de-o parte a troliului ţăcăni zgomotos, în timp ce uriaşa piedică de lemn aluneca peste dintele de dedesubt.

Câteva clipe mai târziu, efortul necesar pentru a învârti roata scăzu simţitor, lucru pe care Roran îl puse pe seama echipei pe care o trimisese să pătrundă în celălalt post de gardă.

Nu îşi bătură capul să ridice complet bariera-ghilotină; după

jumătate de minut de gemut şi transpirat, cumplitele strigăte de luptă ale vardenilor le ajunseră la urechi, când oamenii ce aşteptaseră afară năvăliră pe poartă, în piaţă.

Roran dădu drumul roţii, apoi îşi scoase din nou ciocanul şi o luă pe scări, cu ceilalţi în spatele său.

Când ieşiră din postul de gardă, îi zări pe Carn şi Delwin, care tocmai apăreau din clădire, de partea cealaltă a porţii. Niciunul nu părea rănit, însă Roran observă că războinicul mai în vârstă ce îi însoţise lipsea acum.

În timp ce aşteptară ca grupul lui Roran să li se alăture, Baldor şi restul vardenilor se organizară într-un bloc compact de oameni, la marginea pieţei. Se dispuseseră în cinci şiruri, umăr la umăr, cu scuturile suprapuse.

În timp ce alerga spre ei, Roran văzu un contingent numeros de soldaţi apărând dintre clădirile aflate în capătul îndepărtat al pieţei. Acolo, aceştia se dispuseră în formaţie de apărare, înclinându-şi suliţele şi lăncile în afară, astfel încât aduceau cu o perniţă lungă, joasă, plină de ace. Socoti că erau cam o sută cincizeci de soldaţi – un număr pe care războinicii săi l-ar fi putut înfrânge, cu siguranţă, însă asta i-ar fi costat şi timp, şi oameni.

Se posomorî şi mai tare când acelaşi magician cu nas coroiat pe care îl văzuse cu o zi în urmă ieşi în faţa şirurilor de soldaţi şi îşi desfăcu braţele deasupra capului, cu o aureolă de lumină neagră pocnind în jurul ambelor sale mâini. Roran aflase destule despre magie de la Eragon ca să ştie că lumina era mai degrabă pentru spectacol decât pentru orice altceva, însă chiar şi aşa, nu avea nicio îndoială că magicianul inamic era extrem de periculos.

Carn ajunse lângă războinici la câteva secunde după Roran. Împreună, ei şi Baldor se uitară atent la magician şi la şirul de soldaţi adunaţi în faţa lor.

— Îl poţi omorî? întrebă Roran încet, pentru ca oamenii din spatele lui să nu îl audă.

— Va trebui să încerc, nu? răspunse Carn. Îşi şterse gura cu dosul palmei. Transpiraţia i se scurgea pe faţă.

— Dacă vrei, putem năvăli peste el. Nu ne poate ucide pe toţi înainte de a reuşi să-i înfrângem vrăjile şi să-i înfigem o sabie în inimă.

— Nu poţi şti… Nu, asta-i îndatorirea mea şi trebuie să mă ocup de ea.

— Putem ajuta cu ceva? Carn slobozi un râs nervos.

— Puteţi trage câteva săgeţi spre el. Va fi ocupat să le blocheze şi asta poate îl va slăbi îndeajuns ca să facă o greşeală. Dar orice aţi face, nu vă băgaţi între noi… Nu vom fi în siguranţă, nici voi, nici eu.

Roran îşi trecu ciocanul în mâna stângă, apoi îşi puse dreapta pe umărul lui Carn.

— Va fi bine. Ţine minte, nu-i el atât de isteţ. L-ai mai păcălit înainte şi îl poţi păcăli din nou.

— Ştiu.

— Noroc, spuse Roran.

Carn dădu din cap, apoi se duse spre fântâna din centrul pieţei. Lumina soarelui ajunsese la evantaiul de apă ce dansa şi sclipea asemenea unui pumn de diamante aruncate în aer.

Magicianul cu nas coroiat se îndreptă şi el către fântână, potrivindu-şi pasul cu cel al lui Carn, până ce ajunseră la doar douăzeci de picioare distanţă unul de celălalt, după care se opriră amândoi.

De unde se afla, lui Roran i se păru că cei doi îşi vorbeau, însă erau prea departe de el ca să îşi dea seama ce spun. Apoi amândoi magicienii înţepeniră, de parcă cineva ar fi vârât un pumnal în ei.

Asta aştepta Roran: un semn că aceştia se duelau cu minţile, fiind prea ocupaţi ca să mai dea vreo atenţie celor din jur.

— Arcaşi! se răsti el. Duceţi-vă acolo şi acolo, şi arătă spre cele două părţi ale pieţei. Băgaţi câte săgeţi puteţi în câinele ăla necredincios, să nu care cumva să-l atingeţi pe Carn, altfel vă dau de vii Saphirei.

Când cele două grupuri de arcaşi avansară până la jumătatea pieţei, soldaţii se foiră alarmaţi, însă niciuna dintre trupele înveşmântate în purpuriu ale lui Galbatorix nu rupse formaţia şi nu-i atacă pe vardeni.

„Probabil au mare încredere în vipera aia a lor”, gândi Roran, îngrijorat.

Zeci de săgeţi cafenii, împodobite cu pene de gâscă, ţâşniră învârtindu-se, şuierând, către magicianul inamic şi, pentru o clipă, Roran speră că poate îl vor putea omorî. Ajunse însă la cinci picioare de omul cu nas coroiat, toate săgeţile se spulberară şi căzură pe jos, de parcă s-ar fi izbit drept într-un zid de piatră.

Roran se tot înălţa pe călcâie, prea încordat ca să stea liniştit. Nu îi plăcea să aştepte fără să facă nimic în timp ce prietenul său era în pericol, în plus, fiecare clipă ce trecea era pentru Seniorul Halstead un prilej în plus să priceapă ce se întâmplă şi să pună la cale un răspuns eficient. Dacă oamenii lui Roran voiau să evite să fie zdrobiţi de forţele superioare ale Imperiului, trebuiau să-şi ţină inamicii în şah, astfel încât aceştia să fie nesiguri încotro s-o apuce şi ce să facă.

— Pe vârfuri! zise el, întorcându-se către războinici. Hai să vedem dacă putem face vreo treabă câtă vreme Carn se luptă ca să ne scape pielea. Îi vom ataca din coastă pe soldaţii ăia. Jumătate din voi veniţi cu mine; restul urmaţi-l pe Delwin. Nu pot bloca toate străzile, aşa că Delwin, tu şi oamenii tăi vă croiţi drum cât să treceţi de soldaţi, după care îi ocoliţi şi îi atacaţi din spate. Noi îi vom ţine ocupaţi aici, ca să nu opună mare rezistenţă. Dacă vreunul dintre soldaţi încearcă să fugă, lăsaţi-l. Oricum, ne-ar lua prea mult timp să-i omoram pe toţi. Aţi înţeles? Hai, hai, mişcaţi-vă!

Oamenii se împărţiră rapid în două grupuri. Conducându-l pe al său, Roran porni în fugă spre capătul din dreapta al pieţei, în timp ce Delwin o luă spre stânga.

Când ambele cete de oameni fură aproape lângă fântână, Roran văzu că magicianul duşman priveşte către el. A fost o privire fugară, piezişă, însă momentul de neatenţie, provocat sau nu, păru să aibă un efect imediat în duelul pe care magicianul îl purta împotriva lui Carn. Când bărbatul cu nas coroiat îşi întoarse privirea spre Carn, rânjetul de pe faţa lui se transformă într-un rictus dureros şi venele începură să i se umfle pe fruntea bombată şi pe grumazul aspru, iar întregul său cap se coloră într-un roşu întunecat, mânios, de parcă ar fi fost atât de umflat de sânge încât stătea să crape.

— Nu! urlă bărbatul, apoi strigă ceva în limba străveche, ceva ce Roran nu putu înţelege.

O fracţiune de secundă mai târziu, Carn strigă şi el ceva şi, pentru o clipa, vocile li se suprapuseră, într-un amestec atât de pătrunzător de teroare, durere, ură şi furie încât Roran simţi, până în măduva oaselor, că duelul luase o turnură îngrozitor de urâtă.

Carn dispăru în mijlocul unei explozii de lumină albastră. Apoi, o carapace albă, ca o cupolă, ţâşni din locul în care acesta se

aflase mai devreme şi se întinse peste piaţă atât de repede, că Roran nici nu avu timp să clipească.

Universul se întunecă. O dogoare insuportabilă îl izbi pe Roran şi totul se răsturnă şi se strâmbă în jurul acestuia, în timp ce cădea printr-un spaţiu fără formă.

Ciocanul îi fu smuls din mână şi o durere explodă într-o parte a genunchiului său drept. Apoi, un obiect dur îl lovi cu putere în gură şi el simţi cum îi sare un dinte şi cum se umple de sânge.

Când se linişti, în sfârşit, rămase unde se afla, întins pe burtă, prea năucit ca să se mişte. Îşi veni încet în fire şi văzu, sub nasul său, suprafaţa netedă, gri-verzuie, a unei dale de piatră, apoi mirosi mortarul ce înconjura piatra şi deveni conştient, cu tot corpul, de durerile şi vânătăile ce-şi disputau atenţia sa. Singurul sunet pe care-l putea auzi era cel al inimii sale ce bubuia.

Când începu să respire din nou, o parte din sângele ce-i umplea gura şi gâtul i se duse în plămâni. Disperat după aer, tuşi şi se ridică, scuipând cheaguri de flegmă neagră. Îşi văzu dintele, unul dintre incisivi, zburându-i afară şi săltând pe pavaj, uimitor de alb pe fondul petelor de sânge pe care le scuipase. Îl prinse şi îl examina; vârful incisivului era ciobit, însă rădăcina părea neatinsă, aşa că linse dintele până-l curăţă, apoi îl împinse la loc în gaura din gingii, strâmbându-se de durere când împunse carnea inflamată.

Se ridică în picioare. Fusese aruncat în pragul uneia dintre casele ce mărgineau piaţa. Oamenii săi erau împrăştiaţi în jurul lui, cu braţele şi picioarele strâmbe, coifurile căzute, săbiile rupte.

O dată în plus, Roran se bucură că purta cu el un ciocan, căci, în toată agitaţia, unii dintre vardeni reuşiseră să se rănească singuri sau îşi răniseră camarazii.

„Ciocanul? Unde este ciocanul meu?” se întrebă el, cu întârziere. Răscoli peste tot, până ce zări mânerul armei sale ieşind de sub picioarele unui războinic din apropiere. Îl trase afară, apoi se întoarse să privească piaţa.

Şi soldaţii, şi vardenii fuseseră zvârliţi în toate părţile. Din fântână nu mai rămăsese decât o mică grămadă de moloz, din care apa ţâşnea intermitent. Alături, acolo unde fusese Carn, se afla un cadavru înnegrit, uscat, cu membrele fumegânde încleştate, asemenea picioarelor unui păianjen mort, totul fiind

atât de carbonizat şi de ros şi de calcinat încât cu greu ţi-ai fi putut da seama că fusese cândva ceva viu sau uman. În mod inexplicabil, magicianul cu nas coroiat se afla încă în acelaşi loc, deşi explozia îi sfâşiase îmbrăcămintea de pe el, lăsându-l doar în pantaloni.

O furie de neoprit îl cuprinse pe Roran şi, fără să se gândească o clipă la propria siguranţă, porni împleticindu-se către centrul pieţei, hotărât să îl omoare pe magician, o dată pentru totdeauna.

Magicianul cu pieptul gol rămase pe loc, chiar şi când Roran se apropie. Ridicându-şi ciocanul, Roran porni într-un alergat târşâit şi răcni un strigăt de luptă pe care abia îl putea auzi.

Însă magicianul nu făcu niciun gest ca să se apere.

De fapt, observă Roran, acesta nu se mişcase nici măcar cu un deget după explozie. Ca şi cum ar fi fost statuia unui om, şi nu omul însuşi.

Aparenta indiferenţă a magicianului la apropierea lui îl ispitea pe Roran să nu bage în seamă reacţia neobişnuită a bărbatului – sau, mai bine zis, lipsa reacţiei – şi pur şi simplu să-i tragă una în cap înainte ca acesta să îşi revină din ciudata sa amorţeală. Totuşi, precauţia îi calmă lui Roran setea de răzbunare şi-l făcu să se oprească, la nici cinci paşi de magician.

Şi fu bucuros că făcuse asta.

În timp ce, de la oarecare distanţă, magicianul părea normal, ajuns aproape de el, Roran văzu că pielea acestuia era lăsată şi zbârcită, precum cea a unui om care avea de trei ori mai mulţi ani, şi că ea căpătase un aspect aspru, scorţos. De asemenea, ea i se înnegrise şi continua să i se înnegrească, de la o clipă la alta, de parcă întregul lui corp ar fi fost cuprins de îngheţ.

Pieptul bărbatului se ridica şi ochii i se învârteau în orbite, dându-se peste cap, însă în rest părea incapabil să facă vreo mişcare.

În timp ce Roran privea, braţele, gâtul şi pieptul bărbatului se stafidiră şi oasele îi ieşiră în relief – de la curba arcuită a claviculelor până la creasta golaşă a şoldurilor, unde stomacul îi atârna precum un burduf gol. Buzele i se zbârciră şi se traseră peste dinţii îngălbeniţi, dezvelindu-i într-un rânjet hidos, în vreme ce pupilele i se dezumflară, asemenea unor căpuşe îmbuibate ce fuseseră stoarse de sânge, iar pielea din jur se cufundă în interior.

Respiraţia omului – panicată, întretăiată – şovăi, însă nu se opri de tot.

Îngrozit, Roran se dădu înapoi. Simţi ceva lunecos sub cizme şi privi în jos, ca să constate că stătea într-o băltoacă de apă ce se tot mărea. La început, crezu că era de la fântâna dărâmată, însă apoi înţelese că apa şiroia de la picioarele magicianului înţepenit. Roran înjură, cuprins de o repulsie bruscă, şi sări pe o porţiune de pământ uscat. Văzând apa, înţelese ce făcuse Carn şi sentimentul său de groază spori. Carn, se părea, aruncase o vrajă ce absorbea fiecare strop de umezeală din corpul magicianului.

În doar alte câteva secunde, vraja îl reduse pe acesta la un schelet noduros, învelit într-o scoarţă de piele neagră, tare, mumificându-l de parcă ar fi fost lăsat o sută de ani în Deşertul Hadarac, pradă vântului şi soarelui şi nisipurilor mişcătoare. Deşi mai mult ca sigur era deja mort, el nu se prăbuşi, căci magia lui Carn îl ţinea în picioare: un spectru înspăimântător, rânjit, asemenea celor mai înfiorătoare lucruri pe care Roran le văzuse vreodată în coşmarurile sale sau pe câmpul de luptă – ceea ce era cam acelaşi lucru.

Apoi suprafaţa corpului deshidratat al bărbatului se estompă în timp ce se destrăma într-o pulbere fină, cenuşie, care se cernea în văluri străvezii şi rămânea, plutind, pe apa de dedesubt, asemenea cenuşii unei păduri arse. În curând îi urmară muşchii şi oasele, apoi organele pietrificate, şi apoi ultimele rămăşiţe ale magicianului cu nas coroiat se spulberară, lăsând în urmă doar o movilită conică de praf, ridicându-se din balta de apă ce îi susţinuse odată viaţa.

Roran privi către cadavrul lui Carn, apoi întoarse repede ochii, neputând să suporte priveliştea. „Măcar tu te-ai răzbunat pe el.” Apoi lăsă deoparte gândul la prietenul său ucis, căci era prea dureros ca să insiste pe el, şi se concentra, în schimb, asupra celei mai urgente probleme a momentului: soldaţii aflaţi în capătul estic al pieţei, care se ridicau cu greu de pe jos.

Roran văzu că vardenii făceau cam acelaşi lucru.

— Hei! răcni el. După mine! Nu vom mai avea o şansă mai bună decât asta! Arătă către unii din oamenii săi, care erau vizibil răniţi. Ajutaţi-i să se ridice şi băgaţi-i în mijlocul formaţiei. Niciunul să nu fie lăsat în urmă. Niciunul!

Buzele şi gura îi zvâcneau în timp ce vorbea, iar capul îl

durea, de parcă ar fi băut toată noaptea.

La auzul glasului său, vardenii se regrupară, grăbindu-se să i se alăture. În timp ce oamenii se adunau într-o coloană groasă în spatele lui, Roran îşi reluă locul din primul rând de războinici, între Baldor şi Delwin, care aveau amândoi zgârieturi crunte din cauza exploziei.

— Carn este mort? întrebă Baldor.

Roran dădu din cap şi îşi ridică scutul, cum făcuseră şi ceilalţi, astfel încât formară un zid compact.

— Atunci să sperăm că Halstead nu mai are vreun alt magician ascuns pe undeva, pe-aici, mormăi Delwin.

Când toţi vardenii îşi ocupară locurile, Roran răcni "Înainte marş!" şi războinicii traversară tropăind ceea ce mai rămăsese din curte.

Poate din pricină că aveau un conducător mai puţin priceput decât vardenii sau pentru că explozia le cauzase pierderi mult mai mari, soldaţii Imperiului nu reuşiseră să îşi revină la fel de repede, aşa că încă erau dezorganizaţi când vardenii se aruncară în mijlocul lor.

Roran mârâi şi se dădu un pas înapoi când o suliţă se înfipse în scutul său, amorţindu-i braţul şi trăgându-l în jos cu greutatea ei. Întinzându-se, el mătură cu ciocanul suprafaţa scutului. Acesta se lovi în coada suliţei, care nici nu se clinti.

Un soldat din faţa sa, poate chiar cel care aruncase suliţa, se folosi de ocazie ca să alerge către el şi să-şi fluture sabia spre gâtul lui. Roran încercă să-şi ridice scutul, cu tot cu suliţa înfiptă în el, dar era prea greu şi stânjenitor pentru el să se protejeze astfel. Aşa că, în loc de asta, îşi folosi ciocanul, izbind sabia ce cădea.

Îi era însă aproape imposibil să vadă lama săbiei, întoarsă pe muchie, şi nu păru bine lovitura, nereuşind să oprească sabia cu ciocanul său. Şi ar fi murit chiar atunci, dacă nu ar fi atins cu încheietura mâinii latul lamei, deviind-o câţiva centimetri într-o parte.

O durere arzătoare traversă umărul drept al lui Roran. Săgeţi parcă i se înfâpseră în coastă şi văzu stele verzi. Genunchiul său drept se îndoi şi el se prăvăli înainte.

Piatră dedesubt. Tălpi şi picioare în jurul lui, înconjurându-l, astfel încât nu se putea rostogoli într-o parte, la adăpost. Tot corpul îi era lent, amorţit, de parcă ar fi fost încleiat în miere.

„Prea lent, prea lent, gândi el, în timp ce se chinuia să-şi elibereze braţul din scut şi să-şi tragă picioarele sub el. Dacă rămânea pe jos, putea fi ori înjunghiat, ori călcat în picioare. Prea lent!”

Apoi îl văzu pe soldat prăbuşindu-se în faţa sa, ţinându-se de burtă, şi, o clipă mai târziu, cineva îl săltă pe Roran de gulerul platoşei şi îl ţinu drept până ce îşi recapătă echilibrul. Era Baldor.

Răsucindu-şi gâtul, Roran privi unde îl lovise soldatul. Cinci zale din cămaşa lui fuseseră despicate, dar cu excepţia lor, armura rezistase. În ciuda sângelui ce se prelingea prin crăpătură şi a durerii ce îi chinuia gâtul şi braţul, nu credea că rana era gravă şi nici nu avea de gând să se oprească pentru a verifica. Braţul drept încă era bun – cel puţin cât să continue lupta –, şi asta era tot ce conta pentru moment.

Cineva îi dădu un nou scut. Şi-l puse pe umăr, cu îndârjire, şi împinse mai departe, alături de oamenii săi, forţându-i pe soldaţi să se retragă pe strada largă ce ieşea din piaţă.

Foarte repede, soldaţii rupseră rândurile şi fugiră din faţa forţei copleşitoare a vardenilor, luând-o la goană pe nenumăratele străzi laterale şi alei ce se ramificau din strada principală.

În acel moment, Roran făcu o pauză şi trimise cincizeci dintre oamenii săi înapoi, ca să închidă bariera-ghilotină şi poarta de atac şi să le păzească de orice duşman care ar fi încercat să îi urmărească pe vardeni în inima Aroughsului. Majoritatea soldaţilor din oraş erau staţionaţi probabil lângă zidul exterior, ca să-i respingă pe atacatori, iar Roran nu avea niciun chef să îi înfrunte în luptă deschisă. Asta ar fi însemnat sinucidere, dat fiind numărul trupelor lui Halstead.

După aceea, vardenii întâlniră puţină rezistenţă, în timp ce înaintau prin oraşul interior către palatul trufaş, bine înzestrat, unde cârmuia Seniorul Halstead.

O curte spaţioasă, cu iaz artificial – pe care pluteau gâşte şi lebede albe –, se întindea în faţa palatului, ce se înălţa cu câteva caturi deasupra celorlalte clădiri ale Aroughsului. Palatul era o construcţie frumoasă, bogat ornamentată cu arcade, coloane şi balcoane largi, destinate dansului şi petrecerilor. Spre deosebire de castelul din centrul Belatonei, acesta fusese, în mod evident, ridicat de cineva care se gândise la plăceri, nu la apărare.

„Credeau probabil că nimeni n-ar fi putut trece de zidurile lor”, îşi spuse Roran.

Câteva zeci de gărzi şi de soldaţi aflaţi în curte se repeziră orbeşte la vardeni, imediat ce îi zăriră, scoţând, în tot timpul ăsta, strigăte de luptă.

— Rămâneţi în formaţie! ordonă Roran, în timp ce oamenii alergau către ei.

Pentru unu, două minute, zgomotul armelor ce se ciocneau umplu curtea. Gâştele şi lebedele gâgâiră alarmate şi bătură apa cu aripile, dar niciuna dintre ele nu îndrăzni să părăsească adăpostul iazului lor.

Vardenilor nu le luă prea mult ca să pună pe fugă soldaţii şi gărzile. Apoi, ei luară cu asalt intrarea în palat, ce era atât de bogat decorată cu picturi pe ziduri şi tavane – ca să nu mai vorbim de stucaturile aurite, mobilierul sculptat şi podeaua mozaicată – încât lui Roran îi fu greu să le perceapă pe toate odată. Bogăţia de care era nevoie ca să înalţi şi să întreţii o asemenea construcţie era mai mult decât putea el să înţeleagă. Întreaga fermă unde crescuse el nu făcea nici cât un scaun din sala cea mare.

Printr-o uşă deschisă, el văzu trei servitoare alergând cât le permiteau fustele pe un alt coridor lung.

— Nu le lăsaţi să scape! strigă el.

Cinci spadasini se desprinseră din formaţia vardenilor şi se năpustiră după femei, prinzându-le înainte ca acestea să ajungă la capătul holului. Femeile sloboziră ţipete ascuţite şi se zbătură grozav, zgâriindu-şi atacatorii, în timp ce bărbaţii le târau înapoi, spre locul unde aştepta Roran.

— Destul! zbieră Roran când ajunseră în faţa sa, şi femeile încetară să se mai zbată, deşi continuară să scâncească şi să geamă. Cea mai bătrână dintre ele, o matroană voinică, având părul argintiu prins strâns la spate într-un coc desfăcut şi purtând o legătură de chei la brâu, părea cea mai rezonabilă, aşa că Roran i se adresă:

— Unde este Seniorul Halstead? Femeia se îmbăţoşă, ridicându-şi bărbia.

— Fă ce vrei cu mine, domnule, dar nu-mi voi trăda stăpânul. Roran se apropie de ea până ajunse la câţiva centimetri.

— Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine, mârâi el. Aroughs-ul a căzut, iar tu şi oricine altcineva din oraşul ăsta sunteţi la mila

mea. Nimic din ceea ce poţi face nu va schimba asta. Spune-mi unde este Halstead şi te voi lăsa să pleci, pe tine şi pe tovarăşele tale. Nu-l poţi salva pe el de ce-l aşteaptă, dar vă puteţi salva pe voi.

Buzele îi erau atât de umflate, încât cu greu se putea face înţeles şi, la fiecare cuvânt, stropi de sânge îi zburau din gură.

— Soarta mea nu contează, domnule, spuse femeia, cu o expresie la fel de îndârjită precum a unui războinic.

Roran înjură şi îşi izbi ciocanul de scut, scoţând un „trosc!" strident, ce răsună puternic în sala cavernoasă. Femeia tresări la acest zgomot.

— Ţi-ai pierdut minţile? Merită să-ţi dai viaţa pentru Halstead? Merită Imperiul? Merită Galbatorix?

— Nu ştiu dacă Galbatorix sau Imperiul merită, domnule, dar Halstead a fost întotdeauna destul de bun cu noi, servitorii, şi n-am de gând să-l văd spânzurat de unii ca voi. Gunoi spurcat şi nerecunoscător, asta sunteţi.

— Zău? O privi feroce. Cât crezi că-ţi vei putea ţine gura dacă îi las pe oamenii mei să stoarcă adevărul de la tine?

— Nu mă vei face să vorbesc niciodată, spuse ea, şi el o crezu.

— Şi ele? Dădu din cap către celelalte femei, dintre care cea mai tânără nu putea avea mai mult de şaptesprezece ani. Vrei să le laşi să fie tăiate bucăţele doar ca să-ţi salvezi stăpânul?

Femeia pufni dispreţuitor, apoi zise:

— Seniorul Halstead se află în aripa de est a palatului. Luaţi-o pe coridorul de colo, treceţi prin Camera Galbenă şi prin grădina de flori a Doamnei Galiana şi veţi da de el, fără doar şi poate.

Roran ascultă neîncrezător. Capitularea ei părea prea rapidă şi prea uşoară, dată fiind rezistenţa de mai înainte. De asemenea, în timp ce ea vorbea, el observase că celelalte două femei fuseseră surprinse şi… şi o altă emoţie, pe care n-o putuse identifica. „Confuzie?" se întrebă el. În orice caz, nu reacţionaseră cum s-ar fi aşteptat, dacă femeia cu păr argintiu tocmai l-ar fi pus pe seniorul lor în braţele duşmanilor. Erau prea tăcute şi prea supuse, de parcă ar fi ascuns ceva.

Dintre cele două, fata era cea mai puţin pricepută în a-şi masca sentimentele, aşa că Roran se întoarse către ea, cu toată ferocitatea de care era în stare.

— Tu, de colo, ea minte, nu-i aşa? Unde este Halstead? Spune-

mi!

Fata deschise gura şi scutură din cap, fără un cuvânt. Încercă să se dea înapoi din faţa lui, dar unul dintre războinici o ţinu pe loc.

Roran păşi către ea, presă scutul de pieptul ei, lăsând-o fără aer, şi îşi lăsă toată greutatea pe scut, ţintuind-o între el şi omul din spatele ei. Ridicându-şi ciocanul, Roran îl atinse de obrazul ei.

— Eşti chiar drăguţă, însă îţi va trebui ceva vreme să găseşti pe cineva care să-ţi facă puţină curte, în afară de boşorogi, dacă îţi scot dinţii din faţă. Şi eu am pierdut un dinte azi, dar am reuşit să-l pun la loc. Vezi? îşi desfăcu buzele în ceva ce, fără îndoială, era o imitaţie înfiorătoare a unui zâmbet. Însă voi păstra dinţii tăi, ca să nu poţi face la fel. Vor fi un trofeu frumos, ce zici? Şi făcu o mişcare ameninţătoare cu ciocanul.

Fata se dădu înapoi şi ţipă:

— Nu! Vă rog, domnule, nu ştiu. Vă rog! Era la biroul său, se întâlnise cu căpitanii, dar după aceea el şi Doamna Galiana trebuiau să meargă la tunelul care duce la docuri şi…

— Thara, neghioabă ce eşti! strigă matroana.

— Îi aşteaptă o corabie acolo, şi nu ştiu unde este el acum, dar vă rog nu mă loviţi, nu ştiu nimic altceva, domnule, şi…

— Biroul lui, se răsti Roran. Unde este? Hohotind de plâns, fata îi spuse.

— Daţi-le drumul, zise el când ea termină, şi cele trei femei se repeziră pe uşă, cu tocurile tari ale încălţărilor ţăcănind pe podeaua lustruită.

Roran îi conduse pe vardeni prin imensa clădire, urmând instrucţiunile pe care i le dăduse fata. Grupuri de bărbaţi şi femei pe jumătate îmbrăcaţi le tăiară calea, dar niciunul nu se opri ca să lupte. Palatul răsuna de răcnete şi ţipete, atât de tare încât îi venea să-şi bage degetele în urechi.

În drum către destinaţia lor, dădură peste un atrium în centrul căruia se afla o statuie a unui imens dragon negru. Roran se întrebă dacă era vorba de dragonul lui Galbatorix, Shruikan. În timp ce treceau pe lângă statuie, Roran auzi un „bâz!” şi ceva îl lovi în spate.

Căzu pe banca de piatră din apropiere şi se agăţă de ea.

Durere.

O durere chinuitoare, ce-i lua minţile, ceva ce nu mai simţise

niciodată înainte. O durere atât de intensă încât şi-ar fi tăiat şi mâna, numai să o facă să înceteze. Simţea ca şi cum i se vârâse un vătrai încins în spate.

Nu se putea mişca…

Nu putea respira…

Până şi cea mai mică schimbare de poziţie îi provoca un chin insuportabil.

Umbre i se aşternură pe ochi şi îi auzi pe Baldor şi Delwin răcnind, apoi Brigman, ultimul la care s-ar fi aşteptat, spuse şi el ceva, deşi Roran nu putu înţelege ce.

Brusc, durerea se înteţi înzecit, şi el urlă, ceea ce nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile. Cu un efort suprem de voinţă, se forţă să stea complet nemişcat. Lacrimi i se scurgeau din colţurile ochilor strânşi.

Apoi Brigman îi vorbi:

— Roran, ai o săgeată în spate. Am încercat să punem mâna pe arcaş, dar ne-a scăpat.

— Doare… icni Roran.

— Asta pentru că săgeata ţi-a atins o coastă. Altfel, ar fi trecut direct prin tine. Ai noroc că nu a fost un centimentru mai sus sau mai jos şi că nu ţi-a atins şira spinării sau umărul.

— Scoate-o, spuse el, printre dinţii încleştaţi.

— Nu putem; săgeata are vârf cu ghimpi. Şi nu o putem împinge prin partea cealaltă. Trebuie tăiată. Am ceva experienţă cu lucrurile astea, Roran. Dacă ai încredere în mine, ca să mânuiesc cuţitul, pot s-o fac acum şi aici. Sau, dacă preferi, putem aştepta până găseşti un vraci. Trebuie să fie unul prin palat.

Deşi detesta să se lase pe mâna lui Brigman, Roran nu mai putea suporta durerea, aşa că spuse:

— Fă-o aici… Baldor…

— Da, Roran?

— Ia cincizeci de oameni şi găseşte-l pe Halstead. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să scape. Delwin… rămâi cu mine.

Urmă o scurtă discuţie între Baldor, Delwin şi Brigman, din care Roran nu auzi decât câteva cuvinte răzleţe. Apoi, o mare parte dintre vardeni părăsiră atriumul, care rămase mult mai liniştit după aceea.

La insistenţele lui Brigman, câţiva războinici aduseră scaune dintr-o cameră alăturată, le rupseră în bucăţi şi făcură un foc pe

cărarea mărginită cu pietriş aflată lângă statuie. Puseră în foc vârful unui pumnal, pe care Roran ştia că Brigman îl va folosi pentru a cauteriza rana din spatele lui, după ce va scoate săgeata, ca să nu sângereze până la moarte.

Cum stătea întins pe bancă, rigid şi tremurând, Roran se concentra să îşi controleze respiraţia, luând guri mici de aer, ca să-şi micşoreze durerea. Oricât de greu îi era, îşi goli mintea de orice alt gând. Ce se întâmplase şi ce putea să se întâmple nu avea nicio importanţă; tot ce conta era suflul regulat de aer ce intra şi ieşea pe nările sale.

Aproape că îşi pierduse cunoştinţa când patru oameni îl ridicară de pe bancă şi îl puseră pe pardoseală, cu faţa în jos. Cineva îi îndesă o mănuşă de piele în gură, înteţindu-i durerea din buzele zdrenţuite, şi, în acelaşi timp, mâini aspre îl apucară de picioare şi de braţe, întinzându-i-le la maximum şi ţintuindu-le bine.

Roran aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Brigman îngenunchind lângă el, cu un cuţit de vânătoare curbat într-o mână. Cuţitul începu să coboare şi Roran închise din nou ochii şi muşcă tare mănuşa.

Inspiră.

Expiră.

Apoi, pentru el, timpul şi amintirea dispărură cu totul.

Interregnum

Roran stătea aplecat peste marginea mesei, jucându-se cu un pocal încrustat cu bijuterii, la care se uita fără interes.

Se lăsase noaptea şi singura sursă de lumină din acel dormitor luxos venea de la cele două lumânări de pe masă şi de la micul foc ce ardea în căminul de lângă patul cu baldachin gol.

O briză uşor sărată adie prin ferestre, dând la o parte perdelele subţiri şi albe. Îşi întoarse capul pentru a simţi adierea, primind bucuros atingerea răcoroasă pe pielea sa fierbinte. Prin ferestre putea vedea întinderea Aroughsului. Ici şi colo se zăreau punctele luminoase ale făcliilor din intersecţii, însă altminteri oraşul era întunecat şi nemişcat – un lucru neobişnuit dar explicabil, având în vedere că toţi cei care puteau se ascundeau în casele lor.

Când briza încetă, mai luă o gură de vin din pocal, turnându-şi direct pe gât, pentru a evita să înghită. O picătură îi căzu pe rana de la buză şi îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca înţepătura de durere să treacă. Aşeză paharul pe masă, lângă farfuria cu pâine şi carne de miel şi lângă sticla de vin pe jumătate goală, apoi privi în oglinda sprijinită între cele două lumânări. Nu reflecta nimic altceva decât propria lui faţă obosită, însângerată şi cu o bună parte din jumătatea dreaptă a bărbii lipsă. Se uită în altă parte. Urma să îl contacteze ea când socotea de cuviinţă. Până atunci, avea să aştepte. Era tot ce putea face; avea dureri prea mari pentru a putea dormi. Luă din nou pocalul şi începu să îşi plimbe degetele pe el.

Timpul trecea.

Târziu în acea noapte, oglinda tremură, asemenea unei bălţi de argint-viu, făcându-l pe Roran să clipească şi s-o privească lung prin ochii înceţoşaţi, pe jumătate închişi.

Forma de lacrimă a feţei Nasuadei prinse contur în faţa lui, cu expresia ei gravă dintotdeauna.

— Ronan, spuse ea în loc de salut, cu vocea puternică şi clară.

— Domniţă Nasuada…

Se depărta de masă atât cât îndrăzni, adică doar câţiva centimetri.

— Ai fost prins?

— Nu

— Atunci să înţeleg că fie a murit Carn, fie este rănit.

— A murit în timp ce se lupta cu un alt magician.

— Îmi pare rău să aud asta… Părea un om de toată isprava şi cu greu ne putem permite să pierdem pe oricare dintre magicienii noştri. Făcu o pauză. Şi cu Aroughs-ul cum e?

— Oraşul e al nostru. Nasuada ridică din sprâncene:

— Adevărat? Sunt chiar impresionată. Spune-mi, cum a fost lupta? A mers totul conform planului?

Încercând să îşi deschidă gura cât mai puţin, pentru a evita disconfortul, Roran mormăi cele întâmplate în ultimele câteva zile, de la venirea sa în Aroughs la omul cu un singur ochi care îl atacase în cortul său, de la cum se rupseseră digurile morilor, la cum îşi croiseră vardenii drum prin Aroughs până la palatul Seniorului Halstead, inclusiv lupta lui Carn cu magicianul inamic.

Apoi Roran povesti cum fusese lovit pe la spate şi cum Brigman a scos săgeata din el.

— Sunt norocos că a fost acolo; a făcut treabă bună. Fără el n-aş mai fi fost de ajutor până nu găseam un vindecător. Tresări şi se chirci la amintirea rănilor lui cauterizate şi simţi din nou fierul încins atingându-i carnea.

— Sper că ai găsit totuşi un vindecător să se uite la rănile tale.

— Mda, dar nu era magician.

Nasuada se lăsă pe spate în scaun şi se uită mai bine la el.

— Sunt uimită că încă mai ai puterea să vorbeşti cu mine. Oamenii din Carvahall sunt într-adevăr tari ca piatra.

— După asta am pus pază la palat şi în restul oraşului, cu toate că mai sunt câteva locuri în care suntem destul de slabi. A fost destul de uşor să-i convingem pe soldaţi să se predea, odată ce au realizat că am pătruns deja în oraş şi am capturat centrul lui.

— Şi Seniorul Halstead? L-aţi prins şi pe el?

— Încerca să fugă din castel, când au dat peste el câţiva dintre oamenii mei. Halstead avea doar câţiva străjeri cu el, nu destui pentru a le putea ţine piept războinicilor, aşa că el şi însoţitorii lui s-au baricadat într-un beci… Roran îşi freca degetul

mare de un rubin al pocalului. Nu voiau să se predea, iar noi nu voiam să dărâmăm uşa, pentru că ar fi fost prea costisitor. Aşa că am dat ordin oamenilor să aducă găleţi cu ulei de la bucătărie, să le dea foc şi să le arunce lângă uşă.

— Ai încercat să-i faci să iasă afumându-i? întrebă Nasuada. Dădu încet din cap.

— Câţiva dintre soldaţi au fugit afară, odată ce uşa a fost doborâtă de foc, dar Halstead a aşteptat prea mult. L-am găsit pe podea, sufocat.

— Mare păcat.

— De asemenea… fata lui, Domniţa Galiana. Încă o mai putea vedea în gând: micuţă, delicată, înveşmântată într-o rochie frumoasă, liliachie, cu volane şi fundiţe.

Nasuada se încruntă.

— Cine este succesorul lui Halstead în comitatul Fenmark?

— Tharos cel Ager.

— Cel care a condus atacul de ieri?

— El.

Era după-amiază când oamenii lui îl aduseseră pe Tharos înaintea sa. Bărbatul micuţ şi bărbos părea zăpăcit, deşi nevătămat, şi nu mai avea coiful său cu pene viu colorate. Roran – care era întins pe burtă pe o canapea moale – îi spusese:

— Cred că îmi datorezi o sticlă de vin.

— Cum ai reuşit să faci asta? întrebase Tharos drept răspuns, cu disperarea răsunându-i în glas. Oraşul era imposibil de cucerit. Doar un dragon ar fi putut să spargă zidurile. Şi uite ce ai reuşit să faci. Nu eşti om ca toţi oamenii, eşti altceva…

Şi tăcuse, nemaiputând să scoată o vorbă.

— Cum a reacţionat la vestea morţii tatălui şi surorii? întrebă Nasuada. Roran îşi rezemă capul în mâini. Fruntea îi era alunecoasă şi asudată, aşa că o şterse cu dosul mânecii. Tremură. Cu toate că transpira, se simţea cuprins de frig, mai ales la mâini şi la picioare.

— Nu prea i-a păsat de tatăl său. În ce-o priveşte pe sora sa însă… Roran fu trecut de un fior când îşi aminti avalanşa de injurii pe care i le adresase Tharos, după ce aflase că Galiana e moartă.

— Dacă voi avea vreodată prilejul, o să te omor pentru asta, îţi jur, îi spusese Tharos.

— Atunci ai face bine să te grăbeşti, îi răspunsese Roran,

pentru că mai e cineva care şi-a propus să îmi ia viaţa şi, dacă e să mă omoare cineva, cel mai probabil ea va fi cea care o va face.

— …Roran?… Roran!

Realiză cu surprindere că Nasuada îl striga. Se uită la ea din nou, cu faţa încadrată de ramele oglinzii, ca un portret, şi încercă să îşi regăsească vocea. Într-un final, spuse:

— Tharos nu este tocmai succesorul Contelui de Fenmark. Este cel mai mic dintre cei şapte fii ai lui Halstead, dar toţi ceilalţi fraţi ai săi s-au ascuns sau au fugit. Deci, pentru moment, este singurul care ar putea să revendice tronul. Ar fi un intermediar bun între noi şi mai-marii oraşului. Totuşi, fără Carn, mi-e imposibil să îmi dau seama cine este jurat lui Galbatorix şi cine nu. Majoritatea lorzilor şi domniţelor sunt, îmi imaginez, şi bineînţeles soldaţii, dar e imposibil să îmi dau seama cine altcineva mai este.

Nasuada îşi încreţi buzele.

— Înţeleg… Dauth este cel mai apropiat oraş de voi. O voi ruga pe Domniţa Alarice – pe care cred că ai cunoscut-o – să trimită în Aroughs pe cineva priceput în citirea gândurilor. Majoritatea nobililor au o astfel de persoană în suita lor, aşa că lui Alarice îi va fi destul de uşor să ne onoreze cererea. Totuşi, când am plecat spre Câmpiile Înflăcărate, Regele Orrin a adus cu el toţi magicienii însemnaţi din Surda, ceea ce înseamnă că, pe oricine ar trimite Alarice, va fi cel mai probabil cineva care nu va putea face altceva decât să audă gândurile celorlalţi. Şi fără vrăjile potrivite va fi greu să prevenim atacurile celor loiali lui Galbatorix.

În timp ce Nasuada vorbea, privirea lui Roran alunecă de-a lungul mesei, până ajunse la sticla de vin. „Mă întreb dacă Tharos l-a otrăvit.” Acest gând nu reuşi să-l îngrijoreze.

Apoi Nasuada vorbi din nou:

— Sper că ţi-ai controlat oamenii şi nu i-ai lăsat să-şi facă de cap prin Aroughs dând foc, jefuind şi purtându-se rău cu locuitorii.

Roran era atât de obosit încât îi era greu să compună un răspuns coerent, dar până la urmă reuşi să spună:

— Sunt foarte puţini printre noi cu înclinaţie către fărădelegi. Ştiu şi ei la fel de bine ca mine că soldaţii ar putea recuceri oraşul, dacă le dăm şi cea mai mică ocazie.

— Tot răul spre bine... Ce pierderi ai avut de pe urma atacului?

— Patruzeci şi doi de oameni.

Pentru câtva timp, se lăsă liniştea între ei. Apoi Nasuada spuse:

— Carn avea familie?

Roran ridică din umeri, cu o vagă mişcare a umărului stâng:

— Nu ştiu. Era de undeva din nord, cred, dar niciunul din noi nu a suflat nimic despre vieţile noastre de dinainte... dinainte de toate astea... nu părea aşa important. O iritaţie spontană în gât îl făcu pe Roran să tuşească din nou şi din nou; se aplecă până când fruntea îi atinse masa, faţa i se schimonosi, în timp ce valuri de durere veniră din spate, din umăr şi din gura mutilată. Convulsiile lui erau atât de violente încât vinul din pocal sări peste buza paharului şi se vărsă pe mână şi pe încheietură.

În timp ce îşi reveni încet, Nasuada spuse:

— Roran, trebuie să chemi un vindecător să te vadă. Nu îţi este bine şi trebuie să stai în pat.

— Nu. Îşi şterse saliva din colţul gurii, apoi se uită în sus spre ea. Au făcut tot ce-au putut şi nu sunt un copil care trebuie dădăcit încontinuu.

Nasuada ezită apoi îşi lăsă capul în jos:

— Cum doreşti.

— Acum ce-o să se întâmple? întrebă Roran. Am terminat aici?

— Intenţia mea era să vă întoarceţi imediat după cucerirea Aroughsului -oricum s-ar fi realizat asta –, dar acum nu eşti în stare să vii călare tocmai până în Dras-Leona. Va trebui să aştepţi până când...

— Nu am de gând să aştept, o întrerupse Roran. Luă oglinda şi o trase spre el, până ce-i ajunse la câteva degete de chip. Nu mă cocoloşi, Nasuada. Pot călări, şi încă repede. Singurul motiv pentru care am venit aici a fost că Aroughs-ul reprezenta o ameninţare pentru vardeni. Acum, fiindcă acea ameninţare a fost eliminată (chiar de mine, dacă mi-e îngăduit s-o spun), nu am de gând să mai zăbovesc aici, în timp ce soţia şi copilul meu nenăscut stau într-o tabără la mai puţin de-o milă de Murtagh şi de dragonul lui!

Vocea Nasuadei deveni mai dură o clipă.

— Te-ai dus în Aroughs deoarece te-am trimis eu. Apoi, pe un

ton ceva mai relaxat, zise: Totuşi, înţeleg ce vrei să spui. Te poţi întoarce de îndată dacă eşti în stare. Nu mai are niciun rost să călăreşti zi şi noapte, cum ai făcut la dus, dar nici să nu pierzi prea mult timp. Gândeşte-te bine. N-aş vrea să fiu nevoită să-i explic Katrinei că ai murit pe drum, de epuizare. Pe cine crezi că ar trebui să lăsăm în locul tău, când pleci din Aroughs?

— Pe căpitanul Brigman.

— Pe Brigman? De ce? Nu ai avut neplăceri cu el?

— El a ţinut oamenii pe poziţii după ce am fost rănit eu. Nu gândeam prea limpede în acele clipe…

— Îmi închipui.

— Şi a avut grijă ca oamenii să nu se sperie şi să îşi piardă cumpătul. De asemenea, i-a condus în locul meu, în timp ce eu eram înţepenit în nenorocitul ăsta de castel. Era singurul care avea experienţa necesară ca să facă asta. Fără el nu am fi izbutit să ne extindem controlul asupra întregului oraş. Oamenii îl simpatizează şi se pricepe să planifice şi să organizeze. O să se descurce la cârma oraşului.

— Brigman să fie, atunci. Nasuada îşi întoarse privirea de la oglindă şi-i murmură ceva unei persoane pe care el nu o putea vedea. Revenind la el, îi spuse: Trebuie să recunosc că nu mi-am închipuit nici în ruptul capului că ai putea cuceri Aroughs-ul. Părea imposibil pentru cineva să treacă de mijloacele de apărare ale oraşului într-un timp atât de scurt, cu atât de puţini oameni şi fără ajutorul unui dragon sau Cavaler.

— Atunci de ce m-ai trimis aici?

— Deoarece trebuia să încerc ceva înainte să-i las pe Eragon şi pe Saphira să străbată o asemenea distanţă şi deoarece tu ţi-ai făcut un obicei din a întrece aşteptările şi a avea succes acolo unde alţii ar şovăi ori s-ar da bătuţi.

Roran pufni uşor. „Oare cât mai pot să ispitesc soarta, înainte de a muri precum Carn?”

— N-ai decât să râzi cât vrei, dar nu îţi poţi nega propriul succes. Ai repurtat o mare victorie pentru noi astăzi, Stronghammer. Sau, mai bine zis, căpitane Stronghammer. Ţi-ai câştigat rangul cu vârf şi îndesat. Îţi rămân veşnic recunoscătoare pentru ce ai făcut. Prin cucerirea Aroughsului, ne-ai eliberat de povara unui război pe două fronturi, care ne-ar fi dus la pieire. Toţi vardenii îţi sunt datori şi îţi promit că sacrificiile făcute de tine şi de oamenii tăi nu vor fi uitate.

Roran încercă să spună ceva, dar nu reuşi; încercă din nou, fără succes însă. De-abia a treia oară izbuti să îngaime:

— Voi… voi avea grijă ca oamenii să afle ce simţiţi; va însemna nespus de mult pentru ei.

— Te rog. Şi acum trebuie să ne luăm rămas-bun. Este târziu, tu eşti rănit şi eu te-am ţinut aici mai mult decât trebuia.

— Aşteaptă… Se întinse spre ea şi lovi cu vârful degetelor în oglindă. Aşteaptă. Nu mi-ai spus cum se desfăşoară asediul Dras-Leonei? Ea îl pironi cu o privire neutră.

— Rău. Şi nu sunt semne că lucrurile s-ar schimba în bine. Avem nevoie de ajutorul tău aici, Stronghammer. Dacă nu găsim o cale să punem capăt acestei situaţii, în curând toate cele pentru care am luptat vor fi pierdute.

— **Nu** ai nimic, zise Eragon, exasperat. Nu-ţi mai face atâtea griji. Oricum nu ai ce face în privinţa asta.

Saphira mârâi şi continuă să îşi privească imaginea în lac. Îşi întoarse capul dintr-o parte în alta, apoi răsuflă din greu, scoţând un nor de fum ce pluti deasupra apei ca într-o furtună, mic şi rătăcit.

„Eşti sigur? întrebă ea, uitându-se la el. Şi dacă nu mai creşte la loc?”

„Dragonilor le cresc mereu solzi noi. Doar ştii asta.”

„Da, dar mie nu mi-a mai căzut niciunul până acum!”

El nu se obosi să îşi ascundă surâsul; ştia că ea îi putea simţi amuzamentul.

„Nu ar trebui să te necăjeşti atâta. Nu era prea mare.” Se întinse şi îşi trecu degetul pe marginea în formă de romb a găurii de pe partea stângă a botului ei, acolo unde se ascunsese, până de curând, obiectul consternării sale. Gaura din platoşa ei sclipitoare era cât vârful degetului său mare de largă şi tot atât de adâncă. La capătul ei, se putea zări pielea albastră.

Curios, el îi atinse pielea cu vârful arătătorului. Aceasta era caldă şi netedă precum burta unui viţel.

Saphira pufni şi îşi trase capul de lângă el. „Opreşte-te; mă gâdili.”

El chicoti şi lovi în apa de sub bolovanul pe care stătea, savurând senzaţia pe care o simţea pe tălpile goale.

„Poate că n-o fi fost prea mare, zise ea, dar toată lumea îşi va da seama că lipseşte. Cum altfel? E ca şi cum ai trece cu vederea un petic de pământ pe creasta unui munte acoperit de zăpadă.”

Îşi roti ochii înainte, încercând să privească dincolo de botul ei lung, la micuţa gaură întunecată de deasupra nării.

Eragon pufni în râs şi o stropi cu apă. Apoi, ca să îi aline mândria rănită, îi spuse: „Nimeni n-o să bage de seamă, Saphira. Crede-mă. Pe deasupra, chiar dacă ar observa, ar lua-o

drept o rană căpătată în luptă şi te-ar socoti şi mai înfiorătoare datorită ei.”

„Serios? Se întoarse să îşi cerceteze imaginea oglindită în lac. Apa şi solzii ei se reflectau reciproc într-o mulţime orbitoare de pete irizate. Şi dacă un soldat o să mă înjunghie acolo? Sabia ar pătrunde ca prin unt. Poate că ar trebui să le cer piticilor să îmi facă o platoşă de metal cu care să acopăr zona aceea, până îmi creşte solzul la loc.”

„Ai arăta cât se poate de ridicol.”

„ Da?"

„Mm-hmm.” Dădu din cap, pe punctul de a izbucni din nou în râs.

Ea pufni. „Nu-i nevoie să mă iei peste picior. Tu cum te-ai simţi dacă ar începe să-ţi cadă blana aia de pe cap sau dacă ţi-ai pierde unul dintre cioturile alea caraghioase cărora le spuneţi dinţi? Atunci ar trebui să te consolez eu pe tine, fără îndoială.”

„Fără îndoială, se grăbi el să încuviinţeze. Pe de altă parte însă, dinţii nu cresc la loc.” Se săltă de pe bolovan şi se întoarse pe ţărm, unde îşi lăsase cizmele, păşind cu grijă ca să nu se rănească în pietrele şi ramurile presărate pe marginea apei. Saphira îl urmă, zdrobind pământul moale cu ghearele.

„Ai putea arunca o vrajă de apărare numai pentru acel loc”, zise ea, pe când el îşi trăgea cizmele în picioare. „Aş putea. Vrei să o fac?” „Da.”

El pregăti vraja în minte în timp ce îşi lega şireturile, apoi îşi puse palma dreaptă pe gaura din botul ei şi murmură cuvintele necesare din limba străveche. O lucire palidă şi azurie emană de sub mâna lui când isprăvi incantaţia.

„Gata, spuse el când termină. Acum nu mai ai de ce să-ţi faci griji.”

„Mda, doar că tot am un solz lipsă.”

El o înghionti în falcă.

„Haide, haide. Să ne întoarcem în tabără.”

Porniră împreună de lângă lac şi se căţărară pe ţărmul abrupt şi fărâmicios din spatele lor, Eragon folosind ca puncte de sprijin rădăcinile dezgropate ale copacilor.

Odată ajunşi sus, în faţa ochilor le apărură tabăra vardenilor, la jumătate de milă înspre est, cât şi întinsa harababură care era Dras-Leona, puţin mai la nord de tabără. Singurele semne de viaţă din oraş erau fuioarele de fum ce se înălţau din hornurile

caselor. Ca întotdeauna, Thorn stătea tolănit pe meterezele de la poarta de sud, scăldându-se în lumina puternică a după-amiezii. Dragonul roşu părea adormit, dar Eragon ştia din experienţă că, de fapt, stătea cu ochii pe vardeni şi că, în clipa în care cineva va încerca să se apropie de oraş, el avea să se trezească şi să le dea de ştire lui Murtagh şi celorlalţi dinăuntru.

Eragon sări în spatele Saphirei, iar ea îl duse agale înapoi în tabără.

Când sosiră, el îşi dădu drumul pe pământ şi o luă înainte printre corturi. Tabăra era cufundată în tăcere, totul dădea senzaţia de linişte şi amorţeală, de la tonurile joase şi tărăgănate ale conversaţiilor dintre războinici până la flamurile care atârnau neclintite în aerul dens. Singurele făpturi care păreau imune la apatia generală erau câinii zvelţi şi pe jumătate sălbatici împrăştiaţi prin tabără, amuşinând mereu după resturi de mâncare. O parte dintre câini aveau zgârieturi pe boturi şi pe coaste, ca urmare a greşelii nesăbuite, deşi de înţeles, de a fi urmărit şi chinuit vreo pisică fermecată ca şi cum ar fi fost o pisică obişnuită. Când făceau asta, scheunăturile lor de durere atrăgeau atenţia întregii tabere, iar oamenii râdeau când vedeau câinii fugind de pisica fermecată, cu coada între picioare.

Conştient de privirile pe care el şi Saphira le atrăgeau, Eragon îşi ţinu capul sus şi umerii drepţi, călcând apăsat, în încercarea de a transmite o impresie de hotărâre şi vigoare. Oamenii trebuiau să vadă că era încă plin de încredere şi că nu se lăsase doborât de plictisul situaţiei în care se aflau acum.

„Măcar de-ar pleca Murtagh şi Thorn, se gândi Eragon. Nu ar trebui să lipsească mai mult de-o zi ca să putem cuceri oraşul.”

Până acum, asediul Dras-Leonei se dovedise a fi neobişnuit de monoton. Nasuada refuzase să atace oraşul, spunându-i lui Eragon:

— De-abia ai reuşit să îl învingi pe Murtagh ultima oară când v-aţi înfruntat – ai uitat cum te-a înjunghiat în şold?... Şi te-a avertizat că va fi şi mai puternic când veţi da ochii din nou. Orice s-ar zice despre Murtagh, nu-mi vine să cred că e şi mincinos.

— Într-o înfruntare între magicieni, forţa nu este totul, îi atrase Eragon atenţia.

— Aşa este, dar asta nu înseamnă că nu contează deloc. Unde

mai pui că acum are şi sprijinul preoţilor din Helgrind, printre care bănuiesc că sunt destui magicieni. Nu voi risca să te las să dai piept cu ei şi cu Murtagh în bătălie, nici măcar cu magicienii lui Blodhgarm alături. Până nu izbutim să îi ademenim pe Murtagh şi pe Thorn afară din oraş, să îi prindem în capcană sau să obţinem un avantaj asupra lor, vom rămâne aici şi nu vom porni asaltul asupra oraşului.

Eragon protestase, explicându-i că nu se cădea să amâne invazia şi întrebând-o cum spera ea ca el să îl învingă pe Galbatorix, dacă nu putea să-i vină de hac nici măcar lui Murtagh? Însă Nasuada rămase neclintită în hotărârea ei.

Împreună cu Arya, Blodhgarm şi magicienii din Du Vrangr Gata, plănuiseră, inventaseră şi examinaseră căi de a obţine avantajul de care vorbise Nasuada. Dar strategiile pe care le luaseră în considerare fie necesitau mai mult timp şi resurse decât aveau vardenii la dispoziţie, fie nu izbuteau să rezolve problema uciderii, capturării sau izgonirii lui Murtagh şi a lui Thorn.

Nasuada mersese până şi la Elva, ca să o întrebe dacă îşi putea folosi abilitatea – care îi îngăduia să simtă durerea celorlalţi oameni, cât şi orice durerea aveau să îndure în viitorul apropiat – ca să îl învingă pe Murtagh sau ca să pătrundă în oraş pe ascuns. Fetiţa cu frunte argintie răsese de Nasuada, gonind-o cu vorbe de ocară şi insulte şi spunându-i:

— Nu sunt juruită nimănui, Nasuada, nici măcar ţie. Găseşte-ţi un alt copil care să-ţi câştige bătăliile; eu nu am de gând să o fac.

Şi astfel, vardenii continuară să aştepte.

Pe măsură ce treceau zilele, Eragon văzuse cum oamenii devin tot mai posomorâţi şi nemulţumiţi, iar Nasuada tot mai îngrijorată. O armată, după cum aflase Eragon, era precum o fiară hămesită şi nesătulă care murea şi se descompunea dacă miile sale de pântece nu îşi primeau constant porţia imensă de mâncare. Când înainta pe teritoriul inamic, armata îşi obţinea proviziile cu uşurinţă, confiscând mâncarea şi celelalte lucruri trebuincioase de la populaţia cucerită şi luând cu japca resursele din împrejurimi. Ca o invazie de lăcuste, vardenii lăsaseră în urma lor o fâşie stearpă de pământ, fâşie golită de cele necesare susţinerii vieţii.

Odată ce înaintarea se oprise, rezervele de hrană aflate la

îndemână se epuizaseră repede şi oamenii se văzuseră nevoiţi să trăiască din proviziile aduse din Surda şi din oraşele pe care le cuceriseră. Oricât de mărinimoşi ar fi fost oamenii din Surda şi oricât de bogate ar fi fost oraşele înfrânte, livrările regulate de bunuri nu aveau să le mai ajungă vardenilor prea mult timp.

Deşi Eragon ştia că războinicii erau devotaţi cauzei, nu se îndoia că, puşi în faţa unei morţi încete şi agonizante prin înfometare care nu avea să facă altceva decât să îi dea lui Galbatorix satisfacţia de a se bucura de înfrângerea lor, cei mai mulţi oameni aveau să aleagă să fugă în vreun colţ îndepărtat al Alagaesiei, unde să îşi trăiască restul zilelor la adăpost de Imperiu.

Clipa aceea nu sosise încă, dar se apropia cu repeziciune.

Eragon era sigur că tocmai teama de acea soartă o ţinea trează noaptea pe Nasuada, făcând-o să pară tot mai trasă la faţă cu fiecare dimineaţă care trecea, cu cearcănele de sub ochi părând nişte mici surâsuri triste.

Greutăţile pe care le aveau de înfruntat la Dras-Leona îl făceau pe Eragon să se bucure că Roran evitase să se împotmolească astfel în faţa Aroughsului şi îi sporeau admiraţia şi aprecierea pentru ceea ce izbutise să facă vărul său în oraşul de la miazăzi. „Este mai viteaz decât mine.” Nasuada nu avea să încuviinţeze asta, dar Eragon era hotărât ca, în momentul în care Roran urma să se întoarcă – ceea ce, dacă totul mergea bine, avea să fie peste numai câteva zile –, să îi ofere un set complet de vrăji de apărare. Eragon îşi pierduse deja prea mulţi membri ai familiei din pricina Imperiului şi a lui Galbatorix, aşa că nu avea de gând să permită ca Roran să aibă aceeaşi soartă.

Se opri ca să lase trei pitici ce se certau să traverseze drumul pe care mergea. Piticii nu purtau coifuri sau însemne, dar el ştia că nu erau din Durgrimst Ingeitum, căci bărbile lor erau împletite cu mărgele – o modă pe care nu o văzuse niciodată în rândul celor din clanul Ingeitum. Nu îşi dădea seama de ce se dondăneau piticii – nu putea înţelege mai mult de câteva cuvinte din graiul lor gutural –, însă subiectul părea extrem de important, dacă era să judece după glasurile lor ridicate, gesturile ample, expresiile exagerate, şi mai ales după faptul că nu băgaseră de seamă că el şi cu Saphira le stăteau în drum.

Eragon zâmbi în urma lor; găsea preocuparea lor oarecum comică, deşi ei erau cât se poate de serioşi. Spre marea uşurare

a vardenilor, armata piticilor, condusă de noul lor rege, Orik, sosise în Dras-Leona cu două zile mai devreme. Acest lucru, împreună cu vestea izbânzii lui Roran de la Aroughs, devenise de atunci principalul subiect de conversaţie prin tabără. Piticii aproape că dublaseră mărimea forţelor vardenilor şi aveau să crească în mod considerabil şansele acestora de a ajunge la Uru'baen şi la Galbatorix dacă se putea găsi o soluţie favorabilă pentru impasul reprezentat de Murtagh şi de Thorn.

Pe când mergea prin tabără alături de Saphira, Eragon o zări pe Katrina stând în faţa cortului ei, împletind haine pentru viitorul ei prunc. Ea îl salută, ridicându-şi o mână şi strigându-i:

— Vere!

El îi răspunse la fel, după cum obişnuia să o facă după căsătoria ei cu Roran.

După ce savurară un prânz pe cinste – ceea ce implică mult sfâşiat şi crănţănit din partea Saphirei –, cei doi se retraseră pe peticul de iarbă moale şi însorită de lângă cortul lui Eragon. La porunca Nasuadei, peticul era mereu la dispoziţia Saphirei, un dictat pe care vardenii îl respectau cu sfinţenie.

Saphira se încolăci ca să moţăie în căldura amiezii, în timp ce Eragon luă Domia abr Wyrda din coburi, apoi se strecură pe sub aripa ei stângă şi se cuibări în lăcaşul parţial adumbrit dintre curba grumazului ei şi piciorul vânjos din faţă. Lumina care se furişa printre cutele aripii ei, cât şi cea reflectată în fascicule sclipitoare de solzii ei făceau ca pielea să-i arate ciudat, vineţiu, şi acopereau paginile cărţii cu o brumă de forme lucitoare care îi îngreunau lectura runelor subţiri şi colţuroase. Însă lui nu-i păsa; plăcerea de a sta cu Saphira compensa pe deplin acest neajuns.

Rămaseră împreună un ceas sau două, până când Saphira îşi digeră prânzul iar Eragon se satură de descifrat propoziţiile întortocheate ale lui Heslant Călugărul. Apoi, plictisiţi, începură să hoinărească prin tabără, inspectând fortificaţiile şi schimbând din când în când o vorbă cu santinelele postate de-a lungul perimetrului.

În apropierea marginii de est a taberei, acolo unde se stabilise grosul armatei piticilor, dădură peste un pitic care stătea pe vine lângă o căldare cu apă, cu mânecile suflecate până peste coate, şi care modela cu mâinile o sferă de ţărână mare cât un pumn. La picioarele sale era o băltoacă de noroi şi un băţ care fusese folosit ca să amestece în ea.

Priveliştea era atât de nelalocul ei, încât lui Eragon îi trebuiră câteva momente până să îşi dea seama că piticul era Orik.

— Derundann, Eragon... Saphira, rosti Orik fără să-şi ridice privirea.

— Derundann, făcu Eragon, repetând salutul tradiţional al piticilor, apoi se aşeză pe vine în cealaltă parte a băltoacei. Se uită cum Orik şlefuia contururile sferei, netezind-o şi modelând-o cu degetul său mare. Din când în când, Orik se apleca, lua o mână de ţărână uscată şi o împrăştia peste globul gălbui de pământ, apoi îndepărta uşor surplusul.

— Nu am crezut niciodată că o să-l văd pe regele piticilor ghemuit pe pământ, jucându-se în ţărână ca un copil, zise Eragon.

Orik pufni, suflându-şi în mustaţă.

— Iar eu nu am crezut niciodată că un dragon şi un Cavaler o să se holbeze la mine când fac un Erothknurl.

— Şi ce anume este un Erothknurl?

— Un thardsvergundnzmal

— Un thardsver..? Eragon se dădu bătut la jumătatea cuvântului, neputând să şi-l amintească tot, cu atât mai puţin să îl pronunţe. Iar asta este...?

— Ceva care pare să fie altceva decât este cu adevărat. Orik ridică mingea de ţărână. Uite-aşa. Asta-i o piatră făcută din pământ. Sau, mai exact, aşa va arăta când voi isprăvi.

— O piatră din pământ... E magie la mijloc?

— Nu, este doar îndemânarea mea. Nimic altceva.

Când văzu că Orik nu avea de gând să-i spună mai multe, Eragon îl întrebă:

— Cum se face?

— Ai răbdare şi-o să vezi. Apoi, după o vreme, Orik se înduplecă şi spuse: Mai întâi, trebuie să găseşti nişte ţărână.

— Foarte greu, într-adevăr.

Orik îi aruncă o privire pe sub sprâncenele sale stufoase.

— Unele soiuri de ţărână sunt mai bune decât altele. Nisipul, de exemplu, nu este bun. Ţărâna trebuie să aibă particule de mărimi diferite, astfel încât să se coaguleze. De asemenea, trebuie să aibă şi nişte argilă în ea, cum are ţărâna asta. Dar, cel mai important, dacă fac aşa – şi bătu cu palma într-o fâşie stearpă de pământ printre peticele de iarbă strivită –, trebuie să fie mult praf în ţărână. Vezi? îşi ridică mâna, arătându-i lui

Eragon stratul de pulbere fină care îi rămăsese în palmă.

— De ce-i atât de important?

— A, făcu Orik, şi se lovi uşor peste nas, lăsând în urmă o dâră albicioasă. Se apucă din nou să frământe sfera cu mâinile, întorcând-o în aşa fel încât să rămână simetrică. Odată ce faci rost de ţărâna potrivită, o umezeşti şi o amesteci aşa cum amesteci apa şi făina, până obţii un noroi dens, numai bun. Arătă spre băltoaca de la picioarele sale. Din noroi faci o minge ca asta. După aceea o strângi şi o storci până la ultima picătură, dacă poţi. Apoi faci mingea perfect rotundă. Când începi să o simţi lipicioasă, faci ce fac eu acum: pui ţărână peste ea ca să absoarbă umezeala din interior. Faci asta până când mingea este suficient de uscată ca să îşi păstreze forma, dar nu atât de uscată încât să devină fârâmicioasă. Erothknurl-ul meu a ajuns aproape de acest punct. Când voi obţine asta, o să-l duc în cort şi o să-l las la soare o bună bucată de vreme. Lumina şi căldura vor scoate şi mai multă umezeală din centru; apoi voi presăra iarăşi ţărână peste el şi îl voi curăţa din nou. După trei sau patru daţi, suprafaţa Erothknurlului meu va fi la fel de tare precum pielea unui Nagra.

— Toate astea ca să obţii o minge de ţărână uscată? făcu Eragon, nedumerit. Saphira îi împărtăşea sentimentul.

Orik luă încă un pumn de ţărână.

— Nu, fiindcă nu te opreşti aici. Abia acum urmează partea în care ţărâna îţi este de folos. O iau, o presar pe suprafaţa Erothknurlului, formând o coajă subţire şi netedă. Apoi las mingea să se odihnească şi aştept să iasă şi mai multă umezeală la suprafaţă, iar presar ţărână, iar aştept, şi tot aşa.

— Şi cât îţi ia ca să faci asta?

— Până când nu se mai lipeşte praful de Erothknurl. Coaja pe care o formează este ceea ce dă frumuseţea unui Erothknurl. În decurs de o zi va căpăta un luciu strălucitor, ca şi cum ar fi făcută din marmură cizelată. Fără şlefuire, fără lustruire, fără magie – numai cu inima, mintea şi mâinile – vei fi obţinut o piatră din pământ obişnuit... o piatră fragilă, ce-i drept, însă o piatră.

În ciuda insistenţei lui Orik, lui Eragon tot îi venea greu să creadă că noroiul de la picioarele sale putea să se preschimbe în ceea ce îi descrisese piticul fără ajutorul magiei.

„Dar de ce faci aşa ceva, Orik, rege al piticilor? îl întrebă

Saphira. Probabil că ai numeroase îndatoriri, acum că eşti cârmuitorul poporului tău.” Orik mormăi.

— Nu am nimic de făcut momentan. Oamenii mei sunt gata de luptă, însă nu avem de purtat nicio bătălie şi nu s-ar cădea să îi cicălesc, precum o cloşcă. Nici nu vreau să stau singur în cort, aşteptând să-mi crească barba… Aşa că fac acest Erothknurl.

Rămase tăcut, însă lui Eragon i se păru că Orik avea ceva pe suflet, aşa că nu spuse nimic şi aşteptă să vadă dacă piticul va continua. După un minut, Orik îşi drese glasul şi zise:

— Înainte puteam să beau şi să joc zaruri cu cei din clanul meu fără să conteze că eram moştenitorul adoptat al lui Hrothgar. Puteam încă să vorbim şi să râdem împreună fără să ne simţim stingheriţi. Nu ceream favoruri şi nici nu le acordam. Însă acum lucrurile nu mai stau la fel. Prietenii mei nu pot uita că sunt regele lor, iar eu nu pot să nu observ cum s-a schimbat purtarea lor faţă de mine.

— Era de aşteptat, făcu Eragon. Îl înţelegea foarte bine pe Orik, căci şi el păţise acelaşi lucru după ce devenise Cavaler.

— Aşa o fi. Dar faptul că o ştiu nu o face mai uşor de îndurat. Orik scoase un sunet exasperat. Of, viaţa este o călătorie ciudată şi crudă câteodată… L-am admirat pe Hrothgar ca rege, însă adeseori mi se părea că este mult prea repezit cu cei cu care avea de-a face, chiar şi când nu era cazul. Acum înţeleg mai bine de ce era aşa. Orik strânse mingea de ţărână în mâinile făcute căuş şi o privi încruntat. Când te-ai întâlnit cu Grimstborith Gannel în Tarnag, ţi-a explicat cumva semnificaţia unui Erothknurin?

— Nu mi-a vorbit despre asta.

— Mda, cred că erau alte chestiuni mai presante despre care trebuia să discutaţi… Totuşi, ca membru al clanului Ingeitum şi ca un knurla adoptat, ar trebui să cunoşti importanţa şi simbolistica unui Erothknurl. Nu este doar o cale de a te concentra, de a-ţi petrece timpul şi de a-ţi crea un suvenir interesant. Nu. Facerea unei pietre din pământ este ceva sacru. Prin asta ne reafirmăm credinţa în puterea lui Helzvog şi îi aducem prinos. Trebuie să tratezi asta cu smerenie şi cu determinare. Făurirea unui Erothknurl este o formă de adorare, şi zeii nu îi privesc cu bunăvoinţă pe cei care execută acest ritual într-o manieră uşuratică… Din piatră, trup; din trup, ţărână; şi din ţărână, înapoi în piatră. Roata se întoarce şi noi nu

întrezărim decât o frântură din întreg.

Abia atunci pricepu Eragon profunzimea tulburării lui Orik.

— Ar trebui să o ai pe Hvedra alături, rosti el. Ea ţi-ar ţine de urât şi nu ar îngădui să te laşi copleşit de asemenea gânduri negre. Nu te-am văzut niciodată atât de fericit cum erai cu ea, în Fortăreaţa Bregan.

Cutele de la ochii abătuţi ai lui Orik se adânciră când zâmbi.

— Aşa este… Însă ea este grimstcarvlorss pentru Ingeitum, şi nu îşi poate abandona îndatoririle doar ca să îmi ofere mângâiere. Unde mai pui că n-aş putea fi liniştit ştiind-o la mai puţin de o sută de leghe de Murtagh şi de Thorn sau, şi mai rău, de Galbatorix şi de dragonul său negru şi blestemat.

Încercând să îl înveselească pe Orik, Eragon spuse:

— Îmi aminteşti de răspunsul la o ghicitoare: un rege pitic stând pe pământ, făcând o piatră din ţărână. Nu sunt sigur cum ar suna ghicitoarea, dar poate că ar fi ceva de genul ăsta:

Puternic şi îndesat,
Treisprezece stele-n frunte,
Ca o piatră vie face piatră moartă din praf mort.

— Nu rimează, dar nu te poţi aştepta să compun versuri reuşite într-o clipă. Îmi închipui că o asemenea ghicitoare ar face multă lume să îşi bată capul.

— Hmm, făcu Orik. Nu şi-un pitic. Chiar şi copiii noştri i-ar da de cap cât se poate de iute.

„Ca şi dragonii, de altfel”, interveni şi Saphira.

— Presupun că ai dreptate, zise Eragon.

Apoi îl întrebă pe Orik despre tot ce se petrecuse în rândul piticilor după ce el şi Saphira plecaseră din Tronjheim pentru a doua lor călătorie către pădurea elfilor. Eragon nu avusese încă prilejul să discute cu Orik pe îndelete de când sosiseră piticii în Dras-Leona, şi era nerăbdător să afle ce mai făcuse prietenul său de la urcarea pe tron.

Orik nu păru deloc deranjat să îi explice încâlcelile politicii piticilor. Ba mai mult, pe măsură ce vorbea, chipul i se lumină şi el deveni tot mai însufleţit. Îşi petrecu aproape un ceas povestindu-i despre gâlceava şi uneltirile care izbucniseră între clanurile piticilor înainte ca armata lor să se strângă laolaltă şi să pornească pentru a se alătura vardenilor. Clanurile erau

neascultătoare, după cum ştia prea bine Eragon şi, chiar dacă acum le era rege, Orik avea greutăţi în a le ţine în frâu.

— E ca şi cum ai încerca să ai grijă de un cârd de gâşte, îi explică Orik. Caută mereu să meargă în voia lor, fac un zgomot enervant şi te muşcă de mână cu prima ocazie pe care o prind.

În timp ce Orik îi povestea toate acestea, Eragon se gândi să îl întrebe de Vermund. Meditase adesea la ce se întâmplase cu căpetenia de clan care urzise asasinarea lui. Îi plăcea să ştie unde se află duşmanii săi, mai ales unul atât de periculos ca Vermund.

— S-a întors în satul său natal, Feldarast, spuse Orik. Din câte ştiu, stă acolo, bea şi urlă despre ce este şi ce-ar fi putut să fie. Însă acum nu îl mai ascultă nimeni. Knurlan-ii din Az Sweldn rak Anhuin sunt trufaşi şi încăpăţânaţi. În mod normal ar rămâne mai departe loiali lui Vermund, indiferent de ce-ar face sau de ce-ar spune celelalte clanuri, însă tentativa de asasinat asupra unui oaspete este o ofensă de neiertat. Şi nu toţi cei din Az Sweldn rak Anhuin te urăsc ca Vermund. Nu-mi prea vine să cred că vor accepta să rămână izolaţi de restul neamului lor doar ca să protejeze un grimstborith care şi-a pierdut şi ultima fărâmă de onoare. S-ar putea să treacă ani buni, dar în cele din urmă se vor întoarce împotriva lui. Deja am auzit că mulţi dintre ei îl evită pe Vermund întocmai cum şi ei sunt la rândul lor evitaţi.

— Ce crezi că o să se întâmple cu el?

— Va accepta inevitabilul şi se va da la o parte, altfel îi va strecura cineva otravă în mied sau un pumnal în coaste. Orice s-ar întâmpla însă, el nu mai reprezintă o ameninţare pentru tine ca şi căpetenie a clanului Az Sweldn rak Anhuin.

Continuară să vorbească până când Orik isprăvi primele etape din modelarea Erothknurlului său şi fu gata să ia mingea de ţărână şi să o pună la uscat pe o bucată de pânză, lângă cort. Când Orik se ridică în picioare, strângându-şi găleata şi băţul, îi zise:

— Îţi sunt recunoscător că ai fost atât de bun încât să mă asculţi, Eragon. Şi ţie de asemenea, Saphira. Oricât de ciudat ar părea, voi sunteţi singurii cu care pot vorbi liber, fără să o pun la socoteală pe Hvedra. Toţi ceilalţi… Ridică din umeri. Eh…

Eragon se ridică şi el în picioare.

— Eşti prietenul nostru, Orik, fie că eşti rege al piticilor, fie că

nu. Suntem oricând bucuroşi să vorbim cu tine. Şi ştii că nu trebuie să îţi faci griji că vom spune altcuiva ce ne-ai povestit tu.

— Ştiu, Eragon. Orik îşi miji ochii spre el. Iei parte la ceea ce se-ntâmplă, şi totuşi nu te-ai lăsat prins în toate uneltirile meschine care te înconjoară.

— Pentru că nu mă interesează. În plus, am lucruri mai importante de cumpănit pe moment.

— Asta-i bine. Un Cavaler ar trebui să rămână deoparte de toţi şi de toate. Altminteri cum ai putea să judeci lucrurile imparţial? Nu preţuiam independenţa Cavalerilor, însă acum o fac, fie şi numai din motive egoiste.

— Nu stau chiar deoparte, zise Eragon. V-am jurat credinţă, ţie şi Nasuadei.

Orik îşi înclină capul.

— Într-adevăr. Dar nu faci parte pe deplin nici dintre vardeni şi nici din clanul Ingeitum. Oricum ar sta lucrurile, mă bucur că pot avea încredere în tine.

Un surâs se înfiripă pe chipul lui Eragon.

— Şi eu mă bucur.

— La urma urmei, suntem fraţi vitregi, nu? Şi fraţii ar trebui să se ajute între ei.

„Aşa ar trebui”, se gândi Eragon, dar nu o spuse cu voce tare.

— Fraţi vitregi, încuviinţă el, bătându-l pe umăr pe Orik.

Mai târziu în acea după-amiază, când deveni tot mai evident că trupele imperiale nu aveau să lanseze vreun atac dinspre Dras-Leona în cele câteva ore rămase din zi, Eragon şi Saphira se duseră pe terenul de antrenament din capătul cel mai îndepărtat al taberei vardenilor.

Acolo Eragon se întâlni cu Arya, aşa cum făcuse în fiecare zi de când sosiseră aici. Îi dădu bineţe şi ea îi răspunse scurt – fusese prinsă într-o conferinţă obositoare cu Nasuada şi cu Regele Orrin încă din zori. Apoi Eragon şi Arya îşi scoaseră săbiile şi îşi ocupară poziţiile, unul în faţa celuilalt. De data aceasta se hotărâseră să folosească scuturi; era mai aproape de realitatea luptei adevărate şi introducea un element bine-venit de varietate în duelurile lor.

Îşi dădură târcoale cu paşi scurţi şi măsuraţi, mişcându-se ca nişte dansatori pe pământul accidentat, simţind terenul de sub ei cu picioarele, fără să îşi coboare privirile sau să îşi ia ochii unul de la altul.

Aceasta era partea preferată a lui Eragon în înfruntările lor. Era ceva cât se poate de intim în a o privi pe Arya în ochi fără să clipească sau să şovăie, iar ea să îi întoarcă privirea cu acelaşi grad de concentrare şi de intensitate. Cu toate că era oarecum tulburător, el aprecia senzaţia de legătură care se crea astfel între ei.

Arya atacă prima şi, în mai puţin de o secundă, Eragon se trezi încovoiat într-un unghi nefiresc, cu sabia ei apăsându-i partea stângă a gâtului, zdrelindu-i pielea în mod dureros. Eragon încremeni până când Arya socoti de cuviinţă să slăbească presiunea, îngăduindu-i să stea drept.

— Ai fost neatent, îi zise.

— Cum se face că mă învingi de fiecare dată? mormăi el, deloc mulţumit.

— Pentru că, replică ea, fandând spre umărul său drept şi făcându-l să îşi ridice scutul şi să sară înapoi temător, eu am avut peste o sută de ani în care să exersez. Ar fi ciudat dacă nu

te-aş învinge, nu crezi? Ar trebui să fii mândru că ai izbutit să punctezi şi tu. Puţini se pot lăuda cu asta.

Brisingr şuieră prin aer când Eragon lovi spre coapsa ei din faţă. Un zăngănit puternic răsună când Arya îi pară lovitura cu scutul. Ea ripostă cu o împunsătură răsucită şi dibace care îi atinse încheietura mâinii în care ţinea sabia, trimiţându-i ace de gheaţă prin braţ şi umăr, până la baza ţestei.

Tresărind, se trase îndărăt, căutând o scurtă pauză. Una dintre provocările ridicate de lupta cu elfii era reprezentată de iuţeala şi de forţa lor, datorită cărora ei se puteau năpusti înainte, atacând un duşman de la distanţe mult mai mari decât ar fi putut să o facă un om. De aceea, ca să fie la adăpost de Arya, fu nevoit să se îndepărteze cam la o sută de picioare de ea.

Înainte să pună ceva distanţă între ei, Arya sări după el, făcând două salturi în zbor, cu părul fluturându-i despletit pe umeri. Eragon încercă să o lovească în timp ce era în aer, însă ea se întoarse în aşa fel încât sabia lui îi trecu pe lângă trup, fără să i-l atingă. Apoi îşi strecură marginea scutului sub scutul său şi i-l smulse din mâini, lăsându-i pieptul complet expus. Cu iuţeală, îşi ridică iarăşi sabia şi i-o puse din nou la gât, de data aceasta sub bărbie.

Îl ţinu în acea poziţie, cu ochii ei mari la câteva degete de faţa lui. În expresia de pe chipul Aryei se citea o ferocitate şi o încordare pe care nu era sigur cum să le interpreteze, dar care îi tăiau elanul.

O umbră păru să treacă peste chipul Aryei atunci, şi ea îşi coborî sabia, dându-se înapoi.

Eragon îşi masă gâtul.

— Dacă tot ştii atâtea despre mânuirea săbiei, de ce nu mă poţi învăţa să mă descurc mai bine? o întrebă el.

Ochii ei se aprinseră cu şi mai mare intensitate.

— Mă străduiesc, îi răspunse, dar problema nu este aici. Îl atinse cu sabia pe braţul drept. Problema este aici. Îi atinse coiful, cu un zăngănit de metal. Şi nu ştiu cum să te învăţ altfel ce trebuie să ştii, decât arătându-ţi unde greşeşti, iar şi iar, până ce n-o să mai greşeşti. Îi atinse din nou coiful. Chiar dacă asta înseamnă să te bat măr ca să o fac.

Faptul că ea continua să îl învingă în mod constant îi rănea orgoliul, deşi nu voia să recunoască asta nici măcar în faţa Saphirei, şi îl făcea să se îndoiască de şansele pe care le-ar fi

avut într-o confruntare cu Galbatorix, Murtagh sau cu orice alt adversar cu adevărat formidabil, dacă avea să îl înfrunte în luptă dreaptă, fără ajutorul Saphirei sau al magiei.

Îndepărtându-se de Arya, Eragon se retrase într-un loc aflat la o distanţă de vreo zece yarzi.

— Ei bine? făcu el, cu dinţii încleştaţi. Ce mai aştepţi? Fă-o. Şi se puse în gardă, pregătindu-se de un nou atac.

Arya îşi miji ochii, astfel încât faţa ei colţuroasă căpătă o expresie răutăcioasă.

— Prea bine.

Se repeziră unul spre celălalt, scoţând amândoi strigăte de luptă, iar câmpul răsună de zgomotele încleştării lor încrâncenate. Luptară duel după duel, până obosiră, asudaţi şi prăfuiţi, iar Eragon fu acoperit de multe vânătăi dureroase. Şi totuşi continuară să se arunce unul asupra celuilalt cu o determinare de nezdruncinat, ce lipsise până atunci din duelurile lor. Niciunul dintre ei nu ceru să se pună capăt disputei brutale şi dătătoare de vânătăi, şi nici nu se oferi să isprăvească.

Saphira îi urmărea de pe margine, tolănită pe covorul primăvăratic de iarbă. Cel mai adesea îşi ţinea gândurile pentru ea, ca să nu îi distragă atenţia lui Eragon, însă din când în când făcea câte o observaţie scurtă în privinţa tehnicii sale sau a Aryei, observaţii care îi erau de mare ajutor lui Eragon. În plus, o bănuia că intervenise de mai multe ori ca să-l salveze de loviturile mai periculoase, căci uneori îşi simţea braţele şi picioarele mai uşoare decât ar fi trebuit sau se trezea că şi le mişcă mai iute decât ar fi fost posibil şi, când se întâmpla asta, simţea în adâncul minţii o gâdilătură care însemna că Saphira punea stăpânire pe o parte a cugetului său.

În cele din urmă, îi ceru să înceteze. „Trebuie să fiu în stare să fac asta de unul singur, Saphira, îi spuse. Nu îmi poţi sări mereu în ajutor.”

„Pot încerca.”

„Ştiu. Şi eu simt la fel în ceea ce te priveşte. Însă muntele ăsta trebuie să îl urc singur, fără tine.”

Ea strâmbă din buze. „De ce să îl urci când poţi zbura? Nu vei ajunge nicăieri cu picioarele alea mici şi scurte.”

„Nu-i adevărat, şi ştii bine asta. În plus, dacă aş zbura, aş face-o cu aripi de împrumut, şi nu aş câştiga nimic altceva decât

bucuria ieftină a unei izbânzi nemeritate.”

„Izbânda e tot izbândă, iar mortul tot mort, oricum ar fi.”

„Saphira…”, făcu el, amenințător.

„Micuțule.”

Totuși, spre ușurarea sa, ea îl lăsă în pace după aceea, deși continuă a-l urmări cu vigilență neostoită.

Alături de Saphira, elfii din garda lor personală se adunaseră la marginea terenului. Prezența lor îl stingherea pe Eragon – nu îi plăcea să-i vadă și altcineva slăbiciunile, în afară de Saphira sau de Arya –, însă știa că elfii nu ar fi acceptat să se întoarcă în corturile lor. Oricum, în afară de protecția pe care le-o ofereau lui și Saphirei, elfii îi mai erau de folos într-o privință: îi țineau departe de teren pe ceilalți războinici, care altminteri s-ar fi strâns ciorchine să caște gura la duelul încrâncenat dintre un Cavaler și o elfă. Magicienii lui Blodhgarm nu făceau ceva anume ca să îi descurajeze pe posibilii spectatori, însă simpla lor înfățișare era suficient de înfricoșătoare ca să alunge pe oricine.

Cu cât se lupta mai mult cu Arya, cu atât Eragon devenea mai frustrat. Câștigase două dueluri – la limită, precipitat, cu ajutorul unor șiretlicuri disperate care îi reușiseră mai mult prin noroc decât prin destoinicie și pe care nu le-ar fi încercat niciodată într-un duel adevărat decât dacă nu i-ar mai fi păsat de propria siguranță –, însă în afara acestor victorii izolate, Arya continuase să îl învingă cu o ușurință dezarmantă.

În cele din urmă, Eragon nu-și mai putu ține în frâu mânia și frustrarea și orice simț al proporției îl părăsi. Inspirat de metodele care îi asiguraseră puținele succese, Eragon își ridică brațul drept și se pregăti să o azvârle pe Brisingr în Arya, ca pe o halebardă.

Chiar în acea clipă, o altă minte atinse conștiința lui Eragon, o minte care nu aparținea nici Aryei, nici Saphirei, nici vreunuia dintre elfi, căci era negreșit masculină și negreșit de dragon. Eragon se feri de contact, grăbindu-se să își pună ordine în gânduri ca să poată respinge ceea ce el se temea că era un atac din partea lui Thorn. Însă înainte să poată face asta, un glas puternic îi răsună prin cotloanele adumbrite ale minții, precum sunetul unui munte ce se clintea sub propria greutate:

„Destul”, zise Glaedr.

Eragon înțepeni și se opri în loc, sprijinit pe vârfuri, tocmai când era gata să o azvârle pe Brisingr. Îi văzu sau simți pe Arya,

Saphira şi pe magicienii lui Blodhgarm reacţionând şi ei, tresărind surprinşi, şi îşi dădu seama că, la rândul lor, îl auziseră pe Glaedr.

Mintea dragonului era la fel ca înainte – bătrână, de nepătruns şi sfâşiată de durere. Însă pentru prima oară de la moartea lui Oromis la Gil'ead, Glaedr părea cuprins de dorinţa de-a face şi altceva decât să se cufunde în mlaştina atotcuprinzătoare a propriilor chinuri.

„Glaedr-elda!” făcură Eragon şi Saphira în acelaşi timp.

„Ce faci…”

„Eşti bine…”

„Ai…”

Mai erau şi alţii care i se adresau – Arya, Blodhgarm şi încă doi elfi pe care Eragon nu îi putu identifica –, iar cuvintele lor amestecate se învălmăşiră într-o zarvă de neînţeles.

„Destul, repetă Glaedr, pe un ton istovit şi exasperat. Vreţi să atrageţi atenţia asupra voastră?”

Ca la un semn, tăcură toţi, aşteptând să audă ce avea să spună mai departe dragonul auriu. Nerăbdător, Eragon schimbă o privire cu Arya.

Glaedr nu vorbi imediat, ci îi mai privi câteva minute, timp în care prezenţa sa apăsă din greu asupra minţii lui Eragon, aşa cum Eragon era sigur că se întâmplă şi cu ceilalţi.

Apoi, cu glasul său răsunător şi sobru, Glaedr zise: „Până aici! Eragon, nu ar trebui să îţi pierzi atât de mult timp duelându-te. Asta îţi distrage atenţia de la chestiuni mai arzătoare. Nu de sabia din mâna lui Galbatorix trebuie să te temi cel mai mult, nici de cea din gura lui, ci mai degrabă de sabia din mintea sa. Cel mai mare talent al lui constă în iscusinţa cu care izbuteşte să se strecoare până în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei tale şi să te silească să i te supui. În loc să te lupţi aşa cu Arya, ar trebui să te concentrezi către îmbunătăţirea controlului pe care îl ai asupra propriilor tale gânduri; din păcate ele sunt încă neascultătoare… Şi-atunci de ce îţi iroseşti timpul cu asemenea îndeletniciri fără rost?”

O mulţime de răspunsuri îi veniră în minte lui Eragon: pentru că îi plăcea să încrucişeze sabia cu Arya, în ciuda frustrării pe care o acumula; pentru că voia să fie un spadasin destoinic – cel mai bun din lume, dacă se putea; pentru că acest exerciţiu îl ajuta să se liniştească şi să-şi menţină trupul în formă; şi multe

alte motive pe lângă acestea. Încercă să stăvilească şuvoiul de gânduri, atât ca să păstreze o oarecare intimitate, cât şi pentru a nu-l copleşi pe Glaedr cu informaţii nedorite, ceea ce nu ar fi făcut decât să confirme părerea dragonului despre lipsa lui de disciplină. Nu izbuti pe deplin însă, şi simţi un uşor aer de dezamăgire la Glaedr.

Eragon îşi alese cele mai solide argumente. „Dacă izbutesc să-l ţin la distanţă cu mintea pe Galbatorix – chiar dacă nu îl pot învinge –, dacă izbutesc măcar să îl ţin la distanţă, atunci s-ar putea ca această confruntare să se hotărască tot cu sabia. În orice caz, regele nu este singurul duşman de care trebuie să ne facem griji: mai este şi Murtagh, de exemplu, cât şi cine ştie ce alţi oameni sau făpturi o mai fi având Galbatorix în slujba sa. Nu am fost în stare să îi înving de unul singur nici pe Durza, nici pe Varaug şi nici pe Murtagh. Mereu am fost ajutat. Dar nu mă pot bizui pe Arya, Saphira sau Blodhgarm să mă scoată din bucluc de fiecare dată. Trebuie să mă descurc mai bine cu sabia, şi totuşi se pare că nu progresez mai deloc, oricât de mult m-aş strădui.”

„Varaug? rosti Glaedr, întrebător. Nu am mai auzit acest nume înainte.”

Astfel că Eragon fu nevoit să îi povestească lui Glaedr despre cucerirea Feinsterului şi despre felul în care reuşise, împreună cu Arya, să omoare Umbra nou-născută, chiar în momentul în care Oromis şi Glaedr îşi găseau sfârşitul – prin morţi diferite, însă la fel de teribile – în timpul bătăliei de deasupra Gil'eadului. Eragon îi prezentă pe scurt şi acţiunile vardenilor de după aceea, căci îşi dădu seama că Glaedr se izolase într-atât încât nu ştia mare lucru despre tot ce se petrecuse între timp. Asta îi luă câteva minute lui Eragon, timp în care el şi elfii rămaseră încremeniţi pe teren, cu privirile pierdute şi cu ochii tulburi, cu atenţia îndreptată spre sine pe când se concentrau asupra schimbului rapid de gânduri, imagini şi sentimente.

Urmă o altă tăcere lungă în timp ce Glaedr rumega ceea ce aflase. Când binevoi să vorbească din nou, în glas i se simţi o notă de amuzament: „Eşti mult prea ambiţios dacă îţi propui să ucizi Umbre fără să păţeşti nimic. Până şi cei mai bătrâni şi mai înţelepţi dintre Cavaleri ar fi şovăit să atace o Umbră pe cont propriu. Tu ai supravieţuit deja la două confruntări cu ele, ceea ce e de două ori mai mult decât destul. Bucură-te că ai fost atât

de norocos şi lasă lucrurile aşa. Să încerci să învingi o Umbră este ca şi cum ai încerca să te înalţi mai sus decât soarele însuşi.”

„Aşa este, replică Eragon, însă duşmanii noştri sunt cel puţin la fel de puternici ca o Umbră, dacă nu chiar mai puternici, iar Galbatorix poate să mai creeze câteva Umbre ca să ne încetinească înaintarea. Le foloseşte cu nesocotinţă, fără să-i pese de distrugerea pe care o provoacă prin lume.”

Ebrithil, are dreptate, interveni Arya. Duşmanii noştri sunt de-a dreptul ucigători… după cum bine ştii – adăugă ea pe un ton blând –, iar Eragon nu are încă atât de multă experienţă. Ca să fie pregătit pentru ce ne-aşteaptă, trebuie să stăpânească la perfecţie mânuirea săbiei. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să îl învăţ, însă această stăpânire la perfecţie trebuie să vină din interior, nu din afară."

Faptul că îi sărise în apărare îi încălzi inima lui Eragon.

Ca şi mai înainte, Glaedr răspunse cu greu. „Eragon nu îşi stăpâneşte nici gândurile încă aşa cum ar trebui. Niciuna dintre aceste abilităţi, mentală sau fizică, nu este de mare folos de una singură, însă dintre ele prima este cea mai importantă. O bătălie împotriva unui magician şi a unui spadasin poate fi câştigată doar cu ajutorul minţii. Este de preferat să existe un echilibru între minte şi trup, dar dacă eşti nevoit să alegi între ele, trebuie să alegi mintea fără să pregeţi. Arya… Blodhgarm… Yaela… ştiţi bine că acesta este adevărul. De ce nu a preluat niciunul dintre voi pregătirea lui Eragon în acest domeniu?”

Arya îşi lăsă privirea în pământ, ca un copil dojenit, în timp ce blana de pe umerii lui Blodhgarm se înfoie iar el îşi ridică buzele, dezvăluindu-şi vârfurile colţilor ascuţiţi şi albi.

Blodhgarm fu cel care îndrăzni să răspundă, într-un final. Vorbind numai în limba străveche, primul dintre ei care făcea asta, el zise: „Arya este aici ca sol al neamului nostru. Eu şi trupa mea suntem aici ca să le protejăm vieţile Saphirei Solzi-Sclipitori şi lui Eragon Biruitorul-Umbrei, iar asta a fost o sarcină grea, care ne-a ocupat tot timpul. Am încercat cu toţii să îl ajutăm pe Eragon, însă nu este datoria noastră să pregătim un Cavaler, nici nu am cuteza să încercăm aşa ceva atâta vreme cât unul dintre maeştrii săi este încă în viaţă şi prezent… chiar dacă acel maestru şi-a neglijat îndatoririle.

Nori negri de mânie se strânseră în Glaedr, asemenea norilor

uriaşi de furtună care se ivesc la orizont. Eragon se îndepărtă de conştiinţa lui Glaedr, temându-se de furia dragonului. Glaedr nu mai era capabil să rănească fizic pe nimeni, însă rămânea nespus de primejdios, iar dacă îşi ieşea din fire şi îi ataca cu mintea, niciunul dintre ei nu ar fi putut să îi ţină piept.

Asprimea şi insensibilitatea lui Blodhgarm îl şocară pe Eragon la început – nu mai auzise niciun elf vorbindu-i astfel unui dragon –, însă după o clipă de cugetare Eragon îşi dădu seama că Blodhgarm o făcuse probabil ca să îl scoată pe Glaedr din ale lui şi să-l împiedice să se retragă în carapacea nefericirii sale. Eragon admiră curajul elfului, însă nu se putu abţine să se întrebe dacă a-l insulta pe Glaedr era cea mai bună abordare. Cu siguranţă nu era cea mai sigură metodă.

Norii ameninţători de furtună deveneau din ce în ce mai mari, luminaţi de scânteieri scurte, ca nişte fulgere, pe când mintea lui Glaedr sărea de la un gând la altul. „Ai întrecut măsura, elfule, mârâi el, tot în limba străveche. Nu se cade să-mi pui tu la îndoială acţiunile. Tu nici nu poţi cuprinde cu mintea măsura pierderii mele. Dacă nu ar fi fost Eragon, Saphira şi datoria pe care o am faţă de ei, aş fi înnebunit până acum. Aşa că nu mă acuza de neglijenţă, Blodhgarm, fiu al lui Ildrid, decât dacă doreşti să te masori cu ultimul dintre Cei Străvechi.”

Rânjindu-şi colţii şi mai mult, Blodhgarm sâsâi. Totuşi, Eragon detecta o urmă de satisfacţie pe chipul elfului. Spre disperarea sa, Blodhgarm insistă, spunând: „Atunci nu da vina pe noi pentru că nu ţi-ai îndeplinit îndatoririle tale, nu ale noastre, tu, Cel Străvechi. Tot neamul nostru îţi jeleşte pierderea, dar nu te poţi aştepta să facem concesii ca să îţi plângi tu de milă în timp ce noi ne războim cu cel mai primejdios duşman din istorie – acelaşi duşman care aproape că ţi-a exterminat neamul şi care ţi-a omorât Cavalerul.”

Furia lui Glaedr deveni vulcanică. Neagră şi cumplită, îl izbi pe Eragon cu o asemenea forţă încât îşi simţi însăşi structura fiinţei pe punctul de a se destrăma precum o pânză umflată de vânt. În cealaltă parte a terenului, văzu oameni scăpându-şi armele din mâini şi apucându-se de cap, schimonosindu-se de durere.

„Îmi plâng de milă?” făcu Glaedr, apăsând pe fiecare cuvânt, şi fiecare cuvânt sună ca o osândă. În cotloanele minţii dragonului, Eragon simţi cum se naşte ceva neplăcut care, dacă apuca să se împlinească, ar fi provocat multă mâhnire şi regret.

Atunci interveni Saphira, iar vocea ei mentală tăie prin emoţiile învolburate ale lui Glaedr ca un cuţit prin apă. „Maestre, mi-am făcut griji în privinţa ta, zise ea. Mă bucur să văd că eşti bine şi în putere din nou. Niciunul dintre noi nu te poate înfrunta de la egal la egal, şi avem nevoie de ajutorul tău. Fără tine nu putem nădăjdui să învingem Imperiul."

Glaedr hurui ameninţător, dar nu o ignoră, nu o întrerupse şi nici nu o insultă. Mai mult, lauda ei părea să-l fi mulţumit, măcar puţin. La urma urmei, se gândi Eragon, dacă dragonii aveau vreo slăbiciune, atunci aceea era linguşirea, după cum ştia prea bine şi Saphira.

Fără să se oprească pentru a-i îngădui lui Glaedr să răspundă, Saphira continuă: „De vreme ce nu îţi mai poţi folosi aripile, lasă-mă să ţi le ofer pe-ale mele în schimb. Văzduhul este liniştit, cerul este senin şi ar fi o plăcere să zbori în înalturi, mai sus decât îndrăznesc să zboare vulturii. După ce ai fost prins atâta vreme în miezul inimii, bănuiesc că tânjeşti să laşi toate astea în urmă şi să simţi curenţii de aer sub aripi."

Furtuna înnegurată din Glaedr se mai domoli, însă rămase imensă şi ameninţătoare, la limita unei furii sălbatice aţâţate. „Asta… mi-ar face plăcere."

„Atunci vom zbura împreună în curând. Dar, maestre…?"

„Da, puişorule?"

„Vreau să îţi cer ceva mai întâi."

„Cere-mi."

„Vrei să îl ajuţi pe Eragon la mânuirea săbiei? Poţi să îl ajuţi? Nu este destul de iscusit cum ar trebui, iar eu nu vreau să îmi pierd Cavalerul." Saphira îşi păstră demnitatea când îi ceru asta, dar în glasul ei se simţea o notă rugătoare care îi puse un nod în gât lui Eragon.

Norii de furtună se absorbiră în ei înşişi, lăsând în urmă un peisaj dezolant şi cenuşiu ce i se păru nespus de trist lui Eragon. Glaedr făcu o pauză. Forme ciudate, pe jumătate vizibile, se mişcară la marginea peisajului -monoliţi uriaşi pe care Eragon nu dorea cu niciun chip să îi vadă mai de-aproape.

„Prea bine, rosti Glaedr într-un sfârşit. Voi face tot ce pot pentru Cavalerul tău, dar după ce isprăvim cu acest domeniu, trebuie să mă lase să îl învăţ cum socot eu de cuviinţă."

„De acord", zise Saphira. Eragon îi văzu pe Arya şi pe ceilalţi elfi relaxându-se, de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea până atunci.

Eragon se retrase de lângă ei pentru o clipă când Trianna şi alţi magicieni de-ai vardenilor îl contactară, cerând să afle ce simţiseră că le sfâşia minţile şi ce tulburase într-atât oamenii şi animalele din tabără. Trianna îi acoperi pe ceilalţi, spunând: „Ai fost atacat, Biruitorul-Umbrei? Te-a atacat Thorn? Shruikan?!" Panica din glasul ei era atât de puternică încât îl făcu pe Eragon să vrea să îşi azvârle sabia şi scutul cât colo şi să fugă la adăpost.

„Nu, este totul în regulă", spuse el pe un ton cât se poate de liniştit. Existenţa lui Glaedr rămăsese o taină pentru cei mai mulţi dintre vardeni, inclusiv pentru Trianna şi pentru magicienii din subordinea ei. Eragon nu voia să o dezvăluie de teamă că ea ar putea ajunge la urechile iscoadelor Imperiului. Era nemaipomenit de greu să minţi când te aflai în legătură cu mintea unei alte persoane – de vreme ce era aproape imposibil să eviţi să te gândeşti la ce voiai să ţii secret –, aşa că Eragon scurtă conversaţia cât putu de mult. „Elfii şi cu mine făceam exerciţii de magie. Îţi explic mai încolo, dar nu sunt motive de îngrijorare."

Îşi dădea seama că asigurările sale verbale nu îi convinseseră pe deplin, însă ei nu cutezară să scoată o explicaţie mai amănunţită, aşa că îşi luaseră bun-rămas de la el, ridicându-şi iarăşi zidurile din jurul minţilor lor pentru a se ascunde de ochiul minţii sale.

Probabil că Arya observase o schimbare în atitudinea sa, căci se apropie de el şi îl întrebă în şoaptă:

— E totul în regulă?

— Da, e bine, replică Eragon pe un ton la fel de coborât. Făcu un semn din cap către oamenii care îşi luau armele de pe jos. A trebuit să răspund la câteva întrebări.

— Aha… Nu le-ai spus cine…

— Bineînţeles că nu.

„Ocupaţi-vă poziţiile de dinainte", tună Glaedr, iar Eragon şi Arya se îndreptară în direcţii opuse douăzeci de paşi.

Ştiind că s-ar fi putut să greşească, dar neputându-se abţine, Eragon întrebă: „Maestre, chiar poţi să mă înveţi tot ce trebuie să ştiu înainte să ajungem în Uru'baen? Ne-a rămas atât de puţin timp…"

„Te pot învăţa chiar acum, dacă mă asculţi, zise Glaedr. Însă va trebui să fii cu mai mare băgare de seamă decât până

acum.”

„Te ascult, maestre.” Totuşi, Eragon nu se putu abţine să nu se întrebe cât de multe ştia cu adevărat dragonul despre lupta cu sabia. Glaedr probabil că aflase destul de multe de la Oromis – aşa cum o făcuse şi Saphira de la Eragon –, dar în ciuda acestor experienţe împărtăşite, Glaedr nu ţinuse niciodată o sabie în mână – nici nu ar fi putut, de altminteri. Lecţia de scrimă pe care avea să o primească de la Glaedr trebuia să aibă la fel de mulţi sorţi de izbândă ca o lecţie de zbor pe care i-ar fi dat-o Eragon unui dragon despre cum să navigheze pe curenţii calzi ce se ridică de pe coasta unui munte; Eragon putea să o facă, însă nu ar fi fost în stare să explice la fel de bine ca Saphira, căci cunoştinţele sale erau indirecte şi, oricât ar fi stat să mediteze, tot nu ar fi putut depăşi un asemenea dezavantaj.

Eragon îşi păstră îndoielile pentru sine, dar pesemne că o parte din ele trecură de bariere şi ajunseră la Glaedr, deoarece dragonul scoase un sunet amuzat – sau mai degrabă imită sunetul în gând, de vreme ce obiceiurile trupului erau greu de uitat – şi zise: „Toate marile lupte sunt la fel, Eragon, tot aşa după cum toţi marii războinici sunt la fel. Dincolo de un anumit punct, nu mai contează dacă mânuieşti o sabie, o gheară, un dinte sau o coadă. Într-adevăr, trebuie să fii destoinic cu arma pe care o alegi, însă oricine are timp şi înclinaţie poate dobândi această pricepere. Totuşi, ca să ajungi la măreţie ai nevoie de măiestrie. Ai nevoie de imaginaţie şi de chibzuinţă, cele două calităţi pe care cei mai buni războinici le împărtăşesc chiar dacă, la suprafaţă, par complet diferiţi. Glaedr se opri o clipă, apoi continuă: Ce ţi-am spus eu acum ceva timp?

Eragon nu stătu prea mult pe gânduri. „Mi-ai spus că trebuie să învăţ să văd cu adevărat ceea ce privesc. Şi m-am străduit, Maestre. Chiar m-am străduit.”

„Şi totuşi încă nu vezi. Uită-te la Arya. De ce a izbutit ea să te învingă în mod repetat? Deoarece te înţelege, Eragon. Ştie cine eşti şi cum gândeşti, şi asta îi permite să te învingă atât de categoric. De ce a reuşit Murtagh să te bată măr pe Câmpiile Înflăcărate, chiar dacă nu era nici pe departe la fel de iute sau de puternic ca tine?”

„Pentru că eram obosit şi…”

„Şi cum de a reuşit să te rănească la şold când v-aţi înfruntat ultima oară, în timp ce tu nu ai putut decât să-i laşi o zgârietură

pe obraz? Îţi spun eu de ce, Eragon. Asta nu s-a întâmplat pentru că tu erai obosit şi el nu. Nu, s-a întâmplat pentru că el te înţelege, Eragon, iar tu nu îl înţelegi. Murtagh ştie mai multe decât tine, şi de aceea are putere asupra ta, la fel ca Arya. Glaedr continuă: Uită-te la ea, Eragon. Uită-te bine la ea. Ea te vede întocmai cum eşti, dar oare tu o vezi? Oare o vezi destul de limpede ca să o învingi în luptă?”

Eragon privi în ochii Aryei şi observă în ei un amestec de hotărâre şi de atitudine defensivă, de parcă ea l-ar fi provocat să încerce să îi afle tainele, temându-se în acelaşi timp de ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi izbutit. Eragon se simţi copleşit de îndoieli. Oare o ştia chiar atât de bine precum credea? Sau se amăgise singur, confundând ceea ce se vedea la suprafaţă cu ceea ce era de fapt în străfundul sufletului ei?

„Ţi-ai lăsat mânia să te conducă, zise Glaedr, cu blândeţe. Mânia are rostul ei, dar acum nu te va ajuta. Calea războinicului este calea cunoaşterii. Dacă acea cunoaştere îţi cere să-ţi foloseşti mânia, atunci îţi foloseşti mânia, însă nu poţi obţine cunoaştere pierzându-ţi cumpătul. Dacă încerci să faci asta, vei obţine numai durere şi frustrare. Trebuie, în schimb, să încerci să rămâi calm, chiar dacă ţi-ar sufla în ceafă o sută de duşmani periculoşi. Goleşte-ţi mintea şi las-o să devină un iaz liniştit care oglindeşte tot ce-i în jur şi totuşi rămâne neatins. În acea pustietate vei căpăta înţelegerea, când vei fi scăpat de temerile iraţionale cu privire la izbândă şi înfrângere, viaţă şi moarte. Nu poţi prezice tot ce se va întâmpla şi nu poţi fi sigur de succes de fiecare dată când îţi înfrunţi un duşman, însă dacă vezi tot şi nu treci cu vederea nimic, te poţi adapta fără preget la orice schimbare. Războinicul care se poate adapta cel mai uşor este războinicul care va avea cea mai lungă viaţă. Aşa că uită-te la Arya, vezi ceea ce priveşti şi apoi acţionează cum crezi de cuviinţă. Odată ce începi să te mişti, nu-ţi mai lăsa gândurile să-ţi distragă atenţia. Gândeşte fără să te gândeşti, acţionând din instinct, nu după cum îţi dictează raţiunea. Hai, încearcă acum.”

Lui Eragon îi luă un minut să se reculeagă şi să pună cap la cap tot ce ştia despre Arya: ce îi plăcea şi ce nu îi plăcea, obiceiurile şi particularităţile ei, evenimentele importante din viaţa sa, lucrurile de care se temea şi cele la care nădăjduia şi, mai presus de orice, esenţa firii sale – cea care îi dicta felul în care aborda viaţa… şi lupta. Le luă pe toate în considerare şi

încercă să extragă din ele esenţa personalităţii ei. Era o sarcină descurajantă, mai ales pentru că se străduia să nu o vadă aşa cum o percepea de obicei – ca pe femeia frumoasă pe care o admira şi după care tânjea –, ci ca pe fiinţa care era în realitate, în întregime, completă şi deosebită de nevoile şi dorinţele sale.

Trase ce concluzii putea într-un timp atât de scurt, deşi se temea că observaţiile sale erau copilăreşti şi mult prea simpliste. Apoi se dezbără de nesiguranţă, făcu un pas în faţă şi îşi ridică sabia şi scutul.

Ştia că Arya avea să se aştepte ca el să încerce ceva diferit, aşa că începu duelul la fel cum făcuse deja de două ori înainte: îndreptându-se în zigzag spre umărul ei drept, ca şi cum ar fi vrut să treacă dincolo de scutul ei şi să o atace din flancul rămas descoperit. Şiretlicul nu avea să o păcălească, însă urma să îi menţină nesiguranţa cu privire la ce avea el de gând, ceea ce era în avantajul său.

O pietricică aspră se desprinse sub piciorul său drept. Se aplecă într-o parte ca să-şi menţină echilibrul.

Mişcarea produse o poticneală aproape imperceptibilă în mersul său altminteri lin, însă Arya observă abaterea şi se năpusti asupra sa, scoţând un ţipăt puternic, cristalin.

Săbiile li se încrucişară, o dată, de două ori, iar apoi Eragon se întoarse şi – cuprins de o convingere bruscă şi nestrămutată că Arya avea să îl lovească în cap – împunse cu sabia spre pieptul ei, cât de iute putu, ţintind către un loc din apropierea sternului pe care ea l-ar fi lăsat descoperit dacă ar fi vrut să îl lovească în coif.

Intui corect, dar aprecie greşit.

Se mişcă atât de repede încât Arya nu mai apucă să-şi tragă braţul din calea sa, iar mânerul săbiei sale respinse vârful de un albastru-închis al lui Brisingr şi îl devie pe lângă obraz, fără să îi facă nimic.

O clipă mai târziu, lumea se înclină în jurul lui Eragon şi scântei roşii şi portocalii îi apărură în faţa ochilor. Se împletici şi căzu într-un genunchi, sprijinindu-se cu ambele mâini de pământ. Un sunet înfundat îl asurzi.

Sunetul îşi pierdu treptat din intensitate, şi atunci Glaedr spuse: „Nu încerca să te mişti repede, Eragon. Nu încerca să te mişti încet. Doar mişcă-te la momentul potrivit, şi lovitura ta nu va fi nici prea rapidă, nici prea înceată, ci pur şi simplu uşoară.

Sincronizarea face totul în luptă. Trebuie să acorzi mare atenţie tiparului şi ritmului în care îşi mişcă trupul duşmanii tăi: unde sunt puternici, unde sunt slabi, unde sunt rigizi şi unde flexibili. Adaptează-te acestor ritmuri când îţi convine şi tulbură-le când nu-ţi sunt pe plac, şi astfel vei izbuti să îndrepţi lupta pe făgaşul potrivit. Trebuie să înţelegi bine asta. Fixează-ţi-o bine în cap şi gândeşte-te la ea mai târziu… Şi-acum încearcă din nou!”

Aruncându-i Aryei o căutătură cruntă, Eragon se ridică în picioare, îşi scutură capul ca să şi-l limpezească şi, pentru a suta oară, după cum i se părea, se puse iarăşi în gardă. Vânătăile şi urmele de bici îl arseră, cu reînnoită durere, făcându-l să se simtă ca un bătrân cu reumatism.

Arya îşi dădu pletele pe spate şi îi zâmbi, arătându-şi dinţii albi şi puternici.

Gestul nu mai avu niciun efect asupra lui. Era concentrat asupra a ceea ce trebuia să facă şi nu avea să se lase păcălit de acelaşi şiretlic a doua oară.

Nici nu i se ştersese zâmbetul de pe buze că el se şi repezi spre ea, cu sabia lăsată în jos, într-o parte, şi cu scutul în faţă. Aşa cum sperase, poziţia săbiei sale o făcu pe Arya să se pripească şi să lovească prima: o lovitură ce i-ar fi nimerit clavicula dacă şi-ar fi atins ţinta.

Eragon se feri din faţa loviturii, parând-o cu scutul, şi îşi ridică sabia de parcă ar fi vrut să îi reteze picioarele de-a lungul coapselor. Ea îi pară lovitura cu scutul, apoi îl îmbrânci, făcându-l să-şi piardă răsuflarea.

Urmă un scurt răgaz în care îşi dădură târcoale, căutând amândoi o breşă în garda adversarului de care să profite. Aerul dintre ei era încărcat şi tensionat în timp ce se studiau unul pe celălalt, mişcările lor erau iuţi şi smucite, ca mişcările unor păsări, de la prea multa energie ce le curgea prin vine.

Încordarea se sparse asemeni unei baghete de sticlă frânte în două.

O atacă, iar ea îi pară lovitura, mişcându-şi săbiile cu asemenea repeziciune încât aproape că nu se mai vedeau. În timp ce se luptau, Eragon îşi ţinu ochii aţintiţi asupra ei, însă, aşa cum îl sfătuise Glaedr, încercă şi să-i observe ritmul şi tiparul trupului, ţinând minte cine era ea şi cum era mai probabil să acţioneze şi să reacţioneze. Voia din toată inima să câştige, simţind că avea să plesnească dacă nu reuşea.

Şi totuşi, în ciuda eforturilor sale, Arya îl luă prin surprindere, aplicându-i o lovitură în coaste cu dosul mânerului săbiei.

Eragon se opri şi scăpă o înjurătură.

„A fost mai bine, zise Glaedr. Mult mai bine. Te-ai sincronizat aproape perfect.”

“Însă nu perfect.”

„Nu, nu perfect. Eşti încă prea mânios şi ai mintea prea tulbure. Nu scăpa din vedere lucrurile pe care trebuie să ţi le aminteşti, dar nici nu le lăsa să îţi distragă atenţia de la ce se întâmplă. Găseşte-ţi o oază de linişte interioară şi lasă grijile lumii să treacă peste tine fără să te ia pe sus. Ar trebui să te simţi ca atunci când Oromis te-a pus să asculţi gândurile făpturilor din pădure. Atunci erai conştient de tot ce se petrecea în jurul tău fără să te concentrezi însă asupra unui singur detaliu. Nu o privi pe Arya doar în ochi. Te concentrezi asupra unui punct prea îngust, prea detaliat.”

„Dar Brom mi-a spus…”

„Sunt multe feluri în care îţi poţi folosi ochii. Brom îl avea pe-al său, dar acesta nu era cel mai flexibil stil, nici cel mai potrivit pentru o bătălie. El şi-a petrecut cea mai mare parte din viaţă în lupte unul contra unul sau în încăierări de grupuri mici, iar obiceiurile sale reflectau asta. Este mai indicat să ai o vedere de ansamblu decât să priveşti îndeaproape şi să laşi să-ţi scape vreun aspect al locului sau al situaţiei. Înţelegi?”

„Da, Maestre.”

„Atunci luptă din nou, şi de data asta relaxează-te şi lărgeşte-ţi perspectiva.”

Eragon trecu iarăşi în revistă tot ce ştia despre Arya. Când se hotărî asupra unui plan, îşi închise ochii, îşi încetini ritmul respiraţiei şi se cufundă în sine. Simţi cum se eliberează de temeri şi nelinişti, şi în urma lor nu mai rămase decât un pustiu deplin care amorţi durerea rănilor sale şi îi dădu o senzaţie de neobişnuită limpezime. Deşi nu îşi pierduse interesul pentru izbândă, eventualitatea înfrângerii nu îl mai tulbura. Ce-o fi o fi; nu avea să se lupte cu soarta fără rost.

— Eşti gata? îl întrebă Arya când îşi deschise ochii din nou.

— Sunt gata.

Îşi ocupară poziţiile şi rămaseră nemişcaţi, fiecare aşteptându-l pe celălalt să atace primul. Soarele era în dreapta lui Eragon, ceea ce însemna că, dacă reuşea să o facă pe Arya

să se mişte în direcţia opusă, ea avea să se trezească dintr-odată cu lumina în ochi. Încercase deja asta, fără succes, dar acum se gândise la o cale prin care să aibă sorţi de izbândă.

Ştia că Arya era încrezătoare în puterea ei de a-l convinge. Era sigur că ea nu îi desconsidera abilităţile, însă oricât de conştientă ar fi fost de destoinicia şi de aspiraţia lui către perfecţiune, câştigase totuşi majoritatea covârşitoare a duelurilor. Acele experienţe îi arătaseră că el era uşor de învins, chiar dacă mintea ei îi spunea să rămână în gardă. Astfel încât această încredere a ei era totodată şi slăbiciunea ei cea mare.

„Crede că se pricepe mai bine decât mine la mânuirea săbiei, îşi zise el. Poate că o fi aşa, dar pot să-i folosesc aşteptările împotriva ei. Doar aşa o pot învinge.”

Făcu câţiva paşi în faţă şi îi zâmbi Aryei cum îi surâsese şi ea mai devreme. Chipul ei rămase neclintit. O clipă mai târziu, ea se repezi spre el de parcă ar fi vrut să-l doboare la pământ.

El sări în spate şi în dreapta, ca să o determine să se aşeze în direcţia dorită de el.

Arya se opri la numai câţiva yarzi de el şi încremeni ca un animal sălbatic surprins într-un luminiş. Apoi trasă cu sabia un semicerc în faţa ei, fără să-şi desprindă privirea de la el. Eragon bănuia că prezenţa lui Glaedr o făcea să îşi dorească şi mai mult să ofere un spectacol pe cinste.

Îl luă prin surprindere apoi, scoţând un mârâit uşor, ca de pisică. La fel ca zâmbetul de mai devreme, mârâitul era tot o armă menită să îl prindă pe picior greşit. Şiretlicul funcţiona doar parţial, deoarece el ajunsese să se aştepte la asemenea gesturi, chiar dacă nu exact la acesta.

Arya străbătu distanţa care îi separa dintr-un singur salt şi începu să îl atace cu lovituri grele şi ample, pe care el le bloca cu scutul. O lăsă să îl atace fără să îi opună rezistenţă, de parcă loviturile ei ar fi fost prea puternice pentru ca el să mai poată face şi altceva decât să se apere. Cu fiecare zgâlţâitură dureroasă a braţului şi a umărului, bătea tot mai mult în retragere, împleticindu-se din când în când ca să dea impresia că pierde teren.

Cu toate acestea, îşi păstră calmul şi stăpânirea de sine – golit de sentimente.

Ştia că momentul potrivit avea să vină, chiar dinainte ca acesta să sosească, iar când se întâmplă asta, acţionă fără să se

mai gândească sau să mai şovăie, fără să mai încerce să fie rapid sau încet, căutând numai să profite la maximum de potenţialul acelei unice clipe perfecte.

Pe când sabia Aryei se îndrepta către el într-un arc de cerc fulgerător, el se răsuci spre dreapta, ferindu-se de tăiş şi în acelaşi timp lăsând soarele drept în spatele său.

Vârful săbiei se înfipse în pământ cu un zgomot sec.

Arya îşi întoarse capul ca să nu îl piardă din ochi şi făcu greşeala de a se uita direct în soare. Îşi miji ochii, iar pupilele ei se micşorară, ajungând nişte puncte mici şi întunecate.

Până să-şi recapete vederea, Eragon îi strecură sabia pe sub braţul drept, împungând-o în coaste. Ar fi putut să o lovească în ceafă – şi aşa ar fi făcut dacă s-ar fi luptat cu adevărat –, însă se abţinu, căci chiar şi cu o sabie tocită o asemenea lovitură putea fi fatală.

Arya scăpă un strigăt ascuţit când simţi lovitura lui Brisingr, şi se trase câţiva paşi înapoi. Continuă să îşi apese coastele cu braţul şi îl privi încruntată, cu o expresie ciudată pe chip.

„Excelent! jubilă Glaedr. Încă o dată!”

Eragon simţi un fior scurt de satisfacţie; apoi lăsă emoţia să treacă şi reveni la starea de veghe detaşată de mai devreme.

Când chipul Aryei se limpezi şi ea îşi coborî braţul, cei doi începură să îşi dea iarăşi târcoale până ce niciunul dintre ei nu mai avea soarele în ochi, după care o luară de la capăt. Eragon observă repede că Arya îl trata cu mai multă precauţie decât înainte. În mod normal, asta l-ar fi bucurat şi l-ar fi făcut să atace mai agresiv, dar acum rezistă tentaţiei, căci i se părea evident că ea făcea asta dinadins. Dacă ar fi înghiţit momeala, s-ar fi aflat în curând la cheremul ei, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori înainte.

Duelul dură doar câteva secunde, deşi fu suficient de lung ca ei să schimbe o serie de lovituri năprasnice. Scuturile crăpară, brazde de iarbă zburară primprejur şi săbiile răsunară pe măsură ce ei treceau dintr-o poziţie în alta, cu trupurile răsucindu-se prin aer ca nişte stâlpi de fum îngemănaţi.

În cele din urmă, rezultatul fu acelaşi ca mai înainte. Eragon trecu de garda Aryei cu un joc dibaci de picioare şi cu o întorsătură a încheieturii, sfârşind prin a o lovi pe Arya peste piept, de la umăr la stern.

Lovitura o făcu pe Arya să se împleticească şi să cadă într-un

genunchi, unde rămase, încruntându-se şi răsuflând întretăiat prin nările mărite. Obrajii i se albiră nefiresc, cu excepţia unor pete stacojii care îi colorau pometii.

“Încă o dată!” ordonă Glaedr.

Eragon şi Arya se supuseră fără să crâcnească. Cele două victorii ale lui Eragon îi diminuaseră oboseala, având un efect invers pentru Arya.

Următorul duel nu avu un câştigător clar; Arya îşi reveni şi izbuti să dejoace toate şiretlicurile şi capcanele lui Eragon, la fel cum făcu şi el cu ale ei. Lupta tărăgăna până ce obosiră amândoi atât de tare încât niciunul nu mai fu în stare să continue, şi rămaseră rezemaţi de săbiile pe care nu le mai puteau ridica de la pământ, gâfâind şi cu sudoarea şiroindu-le pe feţe.

“Încă o dată”, spuse Glaedr cu o voce joasă.

Eragon se strâmbă când o trase pe Brisingr din pământ. Cu cât era mai istovit, cu atât îi era mai greu să-şi păstreze mintea limpede şi să ignore obiecţiile trupului său îndurerat. De asemenea, îi era tot mai greu să-şi păstreze sângele rece şi să nu cadă pradă stării detestabile care îl cuprindea când avea nevoie de odihnă. Bănuia că rezistenţa în faţa unei asemenea provocări se afla printre lucrurile pe care le avea de învăţat de la Glaedr.

Umerii îl ardeau prea tare ca să-şi mai poată ţine ridicate sabia şi scutul, aşa că Eragon le lăsă să îi atârne pe lângă trup, sperând că avea să le poată ridica destul de iute când va fi nevoie. Arya făcu la fel.

Se îndreptară unul spre celălalt, într-o tristă imitare a graţiei lor de mai devreme.

Eragon era stors de vlagă, dar refuza să se dea bătut. Într-un fel pe care nu îl înţelegea pe deplin, duelul lor părea să fi devenit ceva mai mult decât un simplu antrenament cu armele; îl punea cu totul la încercare -firea, tăria şi rezistenţa. Nu Glaedr era cel care îl punea la încercare, ci mai degrabă Arya. Era ca şi cum voia ceva de la el, ca şi cum voia ca el să dovedească… nu ştia ce, dar era hotărât să se achite de sarcină onorabil. Oricât de mult ar fi dorit ea să lupte, era hotărât să ţină pasul, indiferent de cât de mult avea să îl doară asta.

Broboane de sudoare îi şiroiră în ochi. Clipi, iar Arya se năpusti spre el, răcnind.

Se prinseră iarăşi în dansul lor mortal, şi iarăşi lupta se sfârşi cu o remiză. Oboseala îi făcea să greşească, însă se mişcau amândoi cu o armonie aspră ce îi împiedica să obţină victoria.

În cele din urmă, ajunseră faţă în faţă, cu săbiile prinse la mâner, împingându-se unul pe celălalt cu puterile rămase.

Apoi, pe când stăteau acolo, prinşi într-o încleştare fără sorţi de izbândă, Eragon rosti cu un glas jos şi fioros:

— Te... văd.

O scânteie strălucitoare se ivi în ochii Aryei, apoi dispăru la fel de iute cum apăruse.

GLAEDR îi puse să se mai lupte de două ori. Duelurile erau tot mai scurte şi se terminau inevitabil printr-o remiză, ceea ce îl frustra pe dragonul auriu mai mult decât pe Eragon sau pe Arya.

Glaedr ar fi dorit ca lupta să continue până se putea spune cu siguranţă care dintre ei era un războinic mai bun, însă la capătul celui de-al doilea duel erau amândoi atât de istoviţi încât se prăbuşiră la pământ, unul lângă celălalt, trăgând aer în piept cu nesaţ, şi până şi Glaedr fu nevoit să admită că nu ar fi avut niciun rost, ba chiar ar fi fost de-a dreptul periculos ca ei să continue.

După ce îşi reveniră îndeajuns cât să poată sta în picioare şi să meargă, Glaedr îi chemă în cortul lui Eragon.

Mai întâi, cu energie de la Saphira, îşi oblojiră rănile mai dureroase. Apoi îşi duseră scuturile înapoi la armurierul vardenilor, Fredric, care le dădu altele în schimb, după ce îi mustră cu asprime pentru felul în care înţelegeau să aibă grijă de echipamentul lor.

Când sosiră la cort, o găsiră pe Nasuada aşteptându-i, împreună cu garda ei obişnuită.

— Era şi timpul, rosti ea pe un ton aspru. Dacă aţi terminat cu încercările de a vă face bucăţele unul pe celălalt, trebuie să vorbim. Fără să mai zică altceva, se strecură înăuntru.

Blodhgarm şi ceilalţi magicieni elfi formară un cerc larg în jurul cortului, ceea ce îi nelinişti pe străjerii Nasuadei, din câte îşi putea da seama Eragon.

Eragon şi Arya o urmară pe Nasuada în cort; apoi Saphira îi surprinse vârându-şi partea dinainte a capului printre pânzele de la intrare şi umplând deodată spaţiul înghesuit cu mirosul de fum şi de carne arsă.

Apariţia bruscă a botului solzos al Saphirei o lăsă cu gura căscată pe Nasuada, însă îşi reveni repede. Adresându-i-se lui Eragon, ea spuse:

— Pe Glaedr l-am simţit mai devreme, nu-i aşa?

El aruncă o privire spre intrarea cortului, sperând că gărzile ei

erau prea departe ca să-i audă, apoi încuviinţă:

— El a fost.

— Ah, ştiam eu! exclamă ea, pe un ton satisfăcut. Apoi expresia ei deveni nesigură. Pot să îi vorbesc? Este... îngăduit, sau nu comunică decât cu elfi şi cu Cavaleri?

Eragon şovăi, uitându-se la Arya pentru confirmare.

— Nu ştiu, zise el. Nu şi-a revenit complet. S-ar putea să nu vrea să...

„Voi vorbi cu tine, Nasuada, fiică a lui Ajihad, rosti Glaedr, cu glasul său răsunându-le în minte. Întreabă-mă ce doreşti, apoi lasă-ne să ne vedem de treabă; mai sunt multe de făcut pentru ca Eragon să fie pregătit de provocările ce îl aşteaptă."

Eragon nu o mai văzuse niciodată pe Nasuada copleşită, însă acum aşa arăta. „Unde este?" bâigui ea, întinzându-şi braţele.

El îi arătă un petic de pământ de lângă patul său.

Nasuada ridică din sprâncene; apoi dădu din cap şi, adunându-se, îl salută solemn pe Glaedr. Urmă un schimb de politeţuri, timp în care Nasuada îl întrebă pe Glaedr de sănătate şi dacă vardenii îl puteau ajuta cu ceva. Drept răspuns la prima întrebare – care îl neliniştise pe Eragon –, Glaedr îi explică politicos că era bine sănătos; cât priveşte cea de-a doua întrebare, el îi spuse că nu are nevoie de nimic de la vardeni, deşi îi era recunoscător pentru preocupare.

„Nu mai mănânc, îi zise el; nu mai beau; şi nici nu mai dorm, cel puţin nu în sensul în care aţi putea voi înţelege. Singura plăcere care mi-a mai rămas, singura grijă pe care-o mai am, este să mă gândesc la felul în care aş putea contribui la căderea lui Galbatorix."

— Înţeleg bine asta, căci şi eu simt cam acelaşi lucru, îi dădu Nasuada dreptate.

Apoi îl întrebă pe Glaedr dacă avea vreun sfat care să îi ajute pe vardeni să cucerească Dras-Leona fără ca aceasta să îi coste nenumărate vieţi şi material de război, precum şi, în cuvintele ei:

— ...fără să îi dea Imperiului pe tavă pe Eragon şi pe Saphira, ca pe nişte pui legaţi de aripi şi de picioare.

Îşi petrecu ceva timp explicându-i în amănunt situaţia lui Glaedr, iar acesta, după ce chibzui o vreme, îi spuse:

„Nu am nicio soluţie simplă pentru tine, Nasuada. Voi continua să mă gândesc la asta, dar pe moment nu văd nicio

cale limpede pentru vardeni. Dacă Murtagh şi Thorn ar fi fost singuri, mi-ar fi fost uşor să pun stăpânire pe minţile lor. Însă Galbatorix le-a dat mult prea mulţi Eldunari ca să mai pot face asta. Chiar şi cu ajutorul lui Eragon, al Saphirei şi al elfilor, victoria tot nu ar fi sigură."

Dezamăgită în mod evident, Nasuada rămase tăcută câteva momente; apoi îşi apăsă mâinile pe piept şi îi mulţumi lui Glaedr pentru timpul acordat, îşi luă rămas-bun şi plecă, păşind cu atenţie pe lângă capul Saphirei, pentru a nu o atinge.

Eragon se relaxa puţin când se aşeză pe pat, în timp ce Arya se aşeză pe un scăunel cu trei picioare. El îşi şterse palmele de pantaloni – căci îşi simţea mâinile lipicioase, ca şi restul corpului – şi îi oferi Aryei burduful său cu apă, pe care ea îl primi cu recunoştinţă. Când termină de băut, i-l dădu înapoi şi el sorbi cu nesaţ la rândul său. Duelul îl lăsase cu o foame de lup. Apa îi mai înăbuşi chiorăielile maţelor, însă el spera că Glaedr nu avea să-i mai reţină mult. Soarele era aproape de asfinţit şi el voia să servească o masă caldă de la bucătarii vardenilor înainte ca ei să îşi stingă focurile şi să se ducă la culcare. Altfel, ştia că ar fi sfârşit prin a roade pâine râncedă, bucăţi de carne uscată, brânză mucegăită de oaie şi, dacă avea noroc, o ceapă sau două, iar gândul acesta nu îl atrăgea deloc.

După ce se aşezară amândoi, Glaedr începu să vorbească, explicându-i lui Eragon principiile luptei cu mintea. Eragon era deja familiarizat cu ele, dar ascultă cu atenţie şi, când dragonul auriu îi spuse să facă un anumit lucru, îi urmă instrucţiunile fără să pună întrebări sau să se plângă.

În curând, trecură de la maxime la practică. Glaedr începu prin a testa mijloacele de apărare ale lui Eragon, atacându-l tot mai puternic, ceea ce duse la lupte făţişe în care fiecare dintre ei se străduia să pună stăpânire, chiar şi pentru o clipă, pe gândurile adversarului.

În timp ce se înfruntau, Eragon se întinse pe pat cu ochii închişi, cu toate energiile concentrate asupra furtunii provocate de Glaedr în sinea sa. Eforturile de mai devreme îl lăsaseră slăbit şi buimac – pe când dragonul auriu era proaspăt şi bine odihnit, unde mai pui că era şi foarte puternic –, ceea ce îl împiedica pe Eragon să facă şi altceva în afară de a încerca să respingă atacurile lui Glaedr. Totuşi, izbuti să se descurce onorabil, ştiind însă că într-o luptă adevărată câştigător ar fi ieşit

Glaedr, fără nicio îndoială.

Din fericire, Glaedr făcu unele concesii, dată fiind starea lui Eragon, deşi îi spuse: „Trebuie să fii pregătit să îţi aperi mintea în orice moment, chiar şi când dormi. Se prea poate să ajungi să dai piept cu Galbatorix sau cu Murtagh într-un moment în care vei fi la fel de istovit ca acum.”

După încă două confruntări, Glaedr se retrase în rolul de spectator (foarte vorbăreţ), lăsând-o pe Arya să îi ia locul ca adversar al lui Eragon. Şi ea era la fel de obosită ca Eragon, dar acesta află foarte repede că, atunci când venea vorba de un duel al minţilor, ea se ridica la înălţimea lui cu vârf şi îndesat. Singura dată când minţile lor se înfruntaseră ea aproape că îl omorâse, şi asta în condiţiile în care era încă ameţită după captivitatea sa din Gil'ead. Gândurile lui Glaedr erau disciplinate şi concentrate, însă nici măcar el nu putea rivaliza cu stăpânirea de fier pe care o avea Arya asupra propriei conştiinţe.

Stăpânirea de sine era o trăsătură comună elfilor, din câte observase Eragon. Cel mai destoinic în această privinţă fusese Oromis, care era atât de sigur pe sine încât nu păruse niciodată tulburat de îndoieli sau de griji. Eragon socotea această reţinere a elfilor drept o caracteristică înnăscută a rasei lor, dar şi un rezultat natural al educaţiei lor riguroase şi al faptului că foloseau limba străveche. Vorbitul şi gânditul într-o limbă care te împiedica să minţi – şi în care fiecare cuvânt rostit putea activa o vrajă -descurajau neglijenţa în gândire şi în vorbire şi produceau o aversiune pentru scăparea emoţiilor din frâu. De regulă, elfii aveau o stăpânire de sine mult mai mare decât celelalte rase.

El şi Arya îşi încleştară minţile preţ de câteva minute – el căutând să scape de prinsoarea ei atotcuprinzătoare, ea căutând să îl ţintuiască locului pentru a-şi impune voinţa asupra gândurilor lui. Îl prinse de câteva ori, dar de fiecare dată el reuşi să scape după o secundă sau două, deşi ştia că, dacă ea i-ar fi vrut răul, ar fi fost prea târziu ca să se mai salveze.

Şi, în tot acest timp în care minţile lor se atingeau, Eragon putu auzi acordurile stranii ale unei muzici ce plutea prin spaţiile întunecate ale conştiinţei Aryei. Ele îl ademeneau în afara trupului şi ameninţau să îl prindă în mrejele unor melodii ciudate şi nepământene, care nu semănau cu nimic de pe această lume. El s-ar fi lăsat bucuros pradă farmecului muzicii, dacă nu ar fi

fost distras de atacurile Aryei şi de gândul că niciun om nu sfârşea bine dacă devenea prea fascinat de lucrăturile minţii unui elf. Ar fi putut scăpa nevătămat. Era Cavaler, la urma urmei. Era diferit. Dar era un risc pe care nu voia să şi-l asume, cel puţin nu atâta timp cât îşi preţuia sănătatea mentală. Auzise că inspectarea minţii lui Blodhgarm îl transformase pe Garven, unul dintre străjerii Nasuadei, într-un visător şi un gură-cască.

Aşa că rezistă ispitei, oricât de greu îi venea.

Apoi Glaedr o puse pe Saphira să intervină şi ea în confruntare, uneori ca adversară a lui Eragon, alteori ca aliată a lui, căci, după cum spunea bătrânul dragon: „Trebuie să fii la fel de priceputâ ca Eragon în asta, Solzi-Sclipitori.” Intervenţia Saphirei schimbă întru totul rezultatul confruntărilor mentale. Alături de ea, Eragon izbuti să respingă atacurile Aryei în mod repetat, chiar dacă nu uşor. Puterea lor combinată le îngădui chiar să o învingă pe Arya de două ori. Însă, când Saphira trecu de partea Aryei, cele două îl întrecură pe Eragon atât de mult încât acesta renunţă la orice gând de atac şi se retrase în străfundul fiinţei sale, ghemuindu-se ca un animal rănit în timp ce recita frânturi de versuri şi aştepta ca valurile de energie mentală pe care le azvârleau spre el să înceteze.

În cele din urmă, Glaedr îi puse să formeze perechi – el cu Arya şi Eragon cu Saphira – şi se duelară astfel, ca şi cum ar fi fost două perechi de Cavaleri şi dragoni ce se înfruntă în bătălie. În primele minute, situaţia fu cât de cât echilibrată, însă în cele din urmă puterea şi experienţa lui Glaedr, combinate cu priceperea riguroasă a Aryei, se dovediră a fi prea mult pentru Eragon şi Saphira şi aceştia fură nevoiţi să îşi recunoască înfrângerea.

După aceea, Eragon simţi nemulţumirea emanând dinspre Glaedr. Rănit, spuse: „Ne vom descurca mai bine mâine, Maestre.”

Glaedr se posomorî şi mai mult. Până şi el părea ostenit din pricina antrenamentului. „Te-ai descurcat destul de bine, puiule. N-aş fi putut să vă cer mai mult nici dacă mi-aţi fi fost ucenici în Vroengard. Totuşi, vă va fi cu neputinţă să învăţaţi tot ce trebuie în câteva zile sau săptămâni. Timpul ni se scurge printre degete ca apa şi în curând totul va dispărea. Pentru a stăpâni arta de a lupta folosindu-ţi mintea ai nevoie de ani de zile: ani, decenii, veacuri întregi, şi chiar şi-atunci tot mai rămân multe de învăţat,

multe de descoperit – despre tine, despre duşmanii tăi şi despre temeliile lumii.” Mârâi mânios şi rămase tăcut.

„Atunci vom învăţa cât putem şi vom lăsa soarta să hotărască ce-o mai fi, zise Eragon. În plus, chiar dacă Galbatorix a avut la dispoziţie o sută de ani ca să îşi călească mintea, nu-i mai puţin adevărat că au trecut mai bine de o sută de ani de când l-ai învăţat ceva ultima oară. Sigur a uitat ceva în tot acest timp. Cu ajutorul tău, ştiu că îl putem învinge.”

Glaedr pufni. „Eşti tot mai mieros la vorbă, Eragon Biruitorul-Umbrei.” Totuşi, părea mulţumit. Îi îndemnă să mănânce şi să se odihnească şi se retrase din minţile lor, nemaispunând nimic.

Eragon era sigur că dragonul auriu îi privea în continuare, dar nu îi mai putea simţi prezenţa, şi îl cuprinse o senzaţie de pustietate.

Simţi un fior ce i se strecura prin mădulare şi se cutremură.

Rămase cu Saphira şi cu Arya în cortul tot mai întunecos, fără ca vreunul dintre ei să scoată o vorbă. Apoi, venindu-şi în fire, Eragon zise:

— Pare că-i mai bine. Glasul său sună spart, după atâta timp în care nu-l folosise, aşa că îşi întinse iarăşi mâna după burduf.

— Îi prinde bine, rosti Arya. Voi îi sunteţi de folos. Fără ceva care să-i dea un ţel, mâhnirea l-ar fi răpus. Faptul că a supravieţuit este de-a dreptul… remarcabil. Îl admir pentru asta. Puţine fiinţe – fie ele oameni, elfi sau dragoni – ar putea trece printr-o asemenea pierdere fără să-şi piardă minţile.

— Brom a putut.

— Şi el a fost la fel de remarcabil.

„Dacă îi ucidem pe Galbatorix şi pe Shruikan, cum crezi că va reacţiona Glaedr? întrebă Saphira. Crezi că va continua aşa sau pur şi simplu va… renunţa?”

Pupilele Aryei sclipiră în lumină când se uită dincolo de Eragon, spre Saphira.

— Numai cu timpul se va vedea. Deşi trag nădejde să nu se întâmple asta, cred că dacă ieşim victorioşi la Uru'baen, s-ar putea ca Glaedr să socoată că nu mai este în stare să continue de unul singur, fără Oromis.

— Dar nu îl putem lăsa să renunţe! „Aşa zic şi eu.”

— Nu se cade să îl oprim dacă se hotărăşte să se ducă în vid, rosti Arya cu asprime. Alegerea îi aparţine în întregime.

— Da, dar putem încerca să-l convingem că viaţa merită

trăită. Ea rămase nemişcată o vreme, cu chipul solemn, apoi zise:

— Nici eu nu vreau să moară. Niciun elf nu vrea asta. Totuşi, dacă orice clipă în care este conştient reprezintă un chin pentru el, nu credeţi că i-ar fi mai bine dacă ar căuta tihna altundeva?

Nici Eragon, nici Saphira nu îi putură da un răspuns.

Cei trei continuară să discute o vreme despre întâmplările din acea zi; apoi Saphira îşi trase capul afară din cort şi se duse să se întindă pe peticul de iarbă de lângă acesta. „Mă simt ca o vulpe care şi-a prins capul într-o vizuină de iepure, se plânse ea. Simt cum mă mănâncă solzii când nu pot vedea dacă se furişează cineva în spatele meu."

Eragon se aştepta ca Arya să plece şi ea, însă, spre surprinderea sa, aceasta rămase, părând mulţumită să vorbească despre una şi despre alta cu el. Ceea ce lui îi convenea de minune. Foamea pe care o simţise mai devreme dispăruse în timpul duelurilor mentale cu ea, cu Saphira şi cu Glaedr şi, oricum, era mai mult decât dornic să sară peste o masă caldă în schimbul plăcerii de a-i ţine companie.

Afară se făcu noapte, iar peste tabără se lăsă liniştea pe măsură ce conversaţia lor trecea de la un subiect la altul. Eragon se simţea buimac de oboseală şi de emoţie – ca şi cum ar fi băut prea mult mied – şi observă că şi Arya părea mai relaxată decât de obicei. Vorbiră despre multe lucruri: despre Glaedr şi despre dueluri; despre asediul Dras-Leonei şi despre ce s-ar fi putut face în privinţa sa; şi despre alte chestiuni, mai puţin importante, cum ar fi cocorul pe care Arya îl văzuse vânând la marginea lacului, despre felul în care se schimba anotimpul şi zilele deveneau tot mai reci. Însă se întorceau mereu la subiectul care nu le dădea pace: Galbatorix şi ceea ce îi aştepta în Uru'baen.

În vreme ce făceau presupuneri, aşa cum mai făcuseră de-atâtea ori înainte, asupra tipurilor de capcane magice pe care Galbatorix le-ar fi putut pregăti pentru ei şi cum ar fi fost mai bine să le evite, Eragon îşi aminti de întrebarea Saphirei legată de Glaedr şi zise:

— Arya?

— Da? Ea rosti cuvântul cu un glas ce se ridica şi cobora, uşor cântat.

— Ce ai de gând să faci după ce se termină totul? „Asta în

cazul în care mai suntem în viaţă.”

— Tu ce ai de gând să faci?

El îşi trecu degetul peste mânerul lui Brisingr, în timp ce chibzui asupra întrebării.

— Nu ştiu. Nu prea m-am gândit la ce-o să fie după Uru'baen... Depinde şi de ce vrea Saphira, însă dacă ea este de acord, cred că ne-am întoarce în Valea Palancar. Aş putea înălţa un castel pe unul dintre povârnişurile munţilor. Chiar dacă nu ne vom petrece prea mult timp acolo, măcar am avea o casă la care să ne întoarcem când nu cutreierăm Alagaesia de la un capăt la altul. Zâmbi cu jumătate de gură. Sunt sigur că o să fim în continuare foarte ocupaţi, chiar şi după ce Galbatorix va fi murit... însă tot nu mi-ai răspuns la întrebare: ce ai tu de gând să faci dacă ieşim victorioşi? Trebuie să ai o idee. Tu ai avut mai mult timp de gândire decât mine.

Arya îşi ridică un picior pe scaun, îl cuprinse cu braţele şi îşi rezemă bărbia pe genunchi. În semiîntunericul din cort, chipul ei părea să plutească pe fundalul negru şi fără forme, ca o nălucă ivită din noapte.

— Mi-am petrecut mai mult timp printre oameni şi pitici decât printre alfakyn, spuse ea, folosind numele elfilor din limba străveche. M-am obişnuit cu asta, şi nu aş vrea să mă întorc să locuiesc în Ellesmera. Acolo nu se întâmplă prea multe lucruri; pot trece veacuri întregi fără să observi, cât timp stai şi admiri stelele. Nu, cred că voi continua să-i slujesc mamei drept ambasador. Motivul pentru care am plecat din Du Weldenvarden a fost că voiam să ajut la îndreptarea balanţei în lume. Cum ziceai şi tu, o să fie încă multe de făcut dacă izbutim să îl dăm jos pe Galbatorix, multe lucruri care vor trebui îndreptate, şi eu vreau să iau parte la asta.

— Ah. Nu era chiar ce sperase că va spune, dar măcar acum ştia că există posibilitatea să nu piardă complet legătura cu ea după Uru'baen şi să o poată vedea din când în când.

Dacă ea îi observase dezamăgirea, nu lăsă deloc să se întrevadă asta. Mai vorbiră câteva minute, apoi Arya îşi luă rămas-bun şi dădu să plece.

Pe când trecea pe lângă el, Eragon se întinse spre ea, ca şi cum ar fi vrut să o oprească, apoi îşi trase repede mâna înapoi.

— Aşteaptă, spuse el uşor, nesigur în privinţa a ce spera, dar sperând oricum. Inima începu să îi bată tot mai tare, zvâcnindu-i

în ureche, iar obrajii i se îmbujorară.

Arya se opri cu spatele la el, la ieşirea din cort.

— Noapte bună, Eragon, rosti ea. Apoi se strecură afară şi se făcu nevăzută în noapte, lăsându-l singur în întuneric.

Descoperirea

URMĂTOARELE trei zile trecură repede pentru Eragon, chiar dacă nu şi pentru vardenii care rămăseseră cufundaţi în letargie. Situaţia din Dras-Leona nu se schimbase deloc, deşi avuseseră parte de puţină agitaţie când Thorn îşi schimbase locul său obişnuit de deasupra porţilor din faţă, mutându-se către o secţiune a zidului de apărare aflată la câteva sute de picioare mai la dreapta.

După multe discuţii – şi după ce se consultă îndelung cu Saphira –, Nasuada şi sfetnicii ei căzură de acord că Thorn îşi schimbase locul din comoditate; cealaltă parte a zidului de apărare era cumva mai plată şi mai lungă. Pe lângă asta, asediul nu prezenta nicio schimbare. În acest timp, Eragon îşi petrecea dimineţile şi serile învăţând cu Glaedr şi după-amiezile antrenându-se cu Arya şi cu alţi elfi. Meciurile lui cu elfii nu erau atât de lungi şi ostenitoare pe cât fuseseră cele de dinainte cu Arya – pentru că ar fi fost prostesc să se forţeze peste limită în fiecare zi –, însă orele petrecute cu Glaedr erau cât se poate de intense. Bătrânul dragon stăruia în efortul de a-i desăvârşi abilităţile şi cunoaşterea lui Eragon, fără să îngăduie greşeli sau oboseală. Eragon era încântat să vadă că era în sfârşit capabil să ţină piept unui elf. Dar era un efort mental mare, căci într-un singur moment de lipsă de concentrare s-ar fi putut trezi cu o sabie înfiptă în coaste sau apăsată pe gât.

Cu lecţiile primite de la Glaedr, progresase exemplar pentru

---

[1] Termenul original, „changeling”, înseamnă „copil schimbat”, cu referire la credinţele populare despre copiii de leagăn furaţi şi înlocuiţi de spiriduşi.

[2] Cobur, coburi – desagi mici de piele, care se pun înaintea şeii şi în care călăreţii ţin mâncare şi alte lucruri

[3] Referire la jocul de arşice, un fel de zaruri confecţionate din os

[4] Arşic, arşice - os al articulaţiei genunchiului, la picioarele (de dinapoi ale) mieilor şi caprelor

[5] Sacrificare a unui pion alb sau a altei piese la începutul unei partide de şah, pentru obţinerea unui avantaj în atac

[6] Poartă în zidul unei fortificaţii destinată ieşirilor sau atacurilor din interior

[7] Piesă care împiedică rotirea într-un anumit sens a unei roţi dinţate

nişte împrejurări normale, dar în situaţia de faţă atât el, cât şi Glaedr erau nemulţumiţi de ritmul în care acumula cunoştinţe.

A doua zi, în timpul lecţiei de dimineaţă cu Glaedr, Eragon se gândi să spună: „Maestre, când am ajuns prima oară la vardeni în Farthen Dur, Gemenii m-au testat – mi-au testat cunoaşterea limbii străvechi şi a magiei în general. ”

„I-ai spus deja asta lui Oromis. De ce mi-o repeţi şi mie?”

„Pentru că acum mi-a venit în minte… Gemenii mi-au cerut să invoc adevărata formă a unui inel de argint. La acea vreme nu ştiam cum să fac asta. Arya mi-a explicat mai târziu: cum, cu limba străveche, poţi invoca esenţa oricărui lucru sau creaturi. Cu toate acestea, Oromis nu a vorbit niciodată despre aşa ceva, şi mă întrebam… de ce nu?”

Glaedr păru că oftează. „Invocarea adevăratei forme a unui obiect este o magie dificilă. Pentru a avea succes, trebuie să înţelegi tot ce e important despre obiectul în cauză, la fel cum trebuie să faci şi dacă vrei să ghiceşti numele adevărat al unei persoane sau al unui animal. Mai departe de-atât nu are mare valoare practică. Şi e periculos. Foarte periculos. Vraja nu poate fi structurată într-un proces pe care să îl închei oricând. Ori reuşeşti să invoci adevărata formă a unui obiect… ori nu reuşeşti şi mori. Oromis nu avea de ce să te pună să încerci ceva atât de riscant şi nici nu erai suficient de pregătit pentru a putea vorbi cu tine despre asta.”

Eragon se cutremură în sinea lui realizând acum cât de mânioasă trebuie să fi fost Arya dacă invocase adevărata formă a inelului în faţa Gemenilor. Apoi spuse: „Aş vrea să încerc acum.”

Eragon simţi întreaga forţă a atenţiei lui Glaedr concentrată asupra sa.

„De ce?”

„Trebuie să ştiu dacă am acel nivel de înţelegere, chiar şi numai pentru un lucru mărunt.” „Dar de ce?”

Neputând să explice în cuvinte, Eragon canaliza amestecul de gânduri către conştiinţa lui Glaedr. Când termină, Glaedr tăcu puţin, digerând fluxul de informaţie. „Să înţeleg că, începu dragonul, pentru tine aceasta înseamnă la fel de mult ca a-l învinge pe Galbatorix? Crezi că dacă faci asta şi rămâi în viaţă, atunci ai putea să îl învingi pe rege?”

„Da”, zise Eragon uşurat. Nu putea să îşi articuleze motivul la

fel de clar cum o făcuse dragonul, dar era întocmai aşa cum spusese acesta.

„Eşti hotărât să faci asta?”

„Da, Maestre.”

„Ar putea să te omoare”, îi atrase Glaedr atenţia.

„Ştiu.”

„Eragon! exclamă Saphira, cu gândurile ei palide în mintea lui. Zbura foarte sus deasupra taberei, uitându-se după posibile primejdii în timp ce el învăţa cu Glaedr. E prea periculos. N-o să îngădui una ca asta.”

„Trebuie să o fac”, răspunse el încet.

Glaedr îi spuse Saphirei, dar şi lui Eragon: „Dacă insistă, atunci e mai bine să încerce aici, unde pot să-l supraveghez. Dacă nu îi ajunge cunoaşterea, aş putea intrerveni cu informaţia necesară şi l-aş putea salva.”

Saphira mârâi – un sunet mânios şi sfâşietor umplu mintea lui Eragon –, apoi din afara cortului se auzi o rafală puternică de vânt şi ţipete speriate de oameni şi elfi, pe măsură ce se apropia de pământ. Ateriza cu atâta forţă încât cortul şi tot ce era în el se zguduiră. Câteva secunde după aceea îşi băgă capul în cort şi îl privi încruntată pe Eragon. Gâfâia, şi aerul din nările ei îi flutură părul şi îi făcu ochii să lăcrimeze de la mirosul de carne arsă.

„Eşti la fel de căpos ca un kull”, spuse ea.

„Nu mai căpos decât tine.”

Buza i se încreţi în semn de nemulţumire. „Ce mai aştepţi? Dacă trebuie să faci asta, hai să terminăm odată!”

„Ce alegi să invoci? întrebă Glaedr. Trebuie să fie ceva ce cunoşti îndeaproape.”

Eragon lăsă privirea să îi zboare prin cort, apoi în jos, spre inelul de la mâna dreaptă. „Aren…” Scosese foarte rar inelul de când i-l dăduse Ajihad din partea lui Brom. Devenise parte din corpul lui, la fel ca braţele şi picioarele. Atâta timp petrecuse uitându-se la el încât memorase fiecare curbă şi fiecare faţetă, şi dacă închidea ochii putea readuce în minte o reproducere perfectă a obiectului. Dar cu toate acestea erau multe lucruri pe care nu le ştia despre inel – istoria lui, cum îl făcuseră elfii şi, în cele din urmă, ce vrăji erau ţesute în materialul din care era făcut.

„Nu, nu Aren.”

Apoi privirea îi alunecă de la inel la mânerul lui Brisingr, în colţul cortului unde sabia stătea rezemată.

— Brisingr, murmură el.

Un sunet înăbuşit se auzi din lama săbiei şi aceasta ieşi jumătate de deget din teacă, de parcă ar fi fost împinsă de dedesubt, şi mici limbi de foc atinseră partea de jos a mânerului.

Flăcările dispărură şi sabia alunecă înapoi în teacă imediat ce Eragon încetă vraja neintenţionată. „Brisingr” se gândi el, convins pe deplin de alegerea sa. Priceperea lui Rhunon făurise sabia, dar el fusese cel care mânuise uneltele şi tot el fusese cel unit cu mintea elfei-fierar pe toată durata procesului. Dacă exista un obiect în toată lumea pe care să îl înţeleagă cu totul şi cu totul, acesta era sabia lui.

„Eşti sigur?” întrebă Glaedr.

Eragon dădu din cap, apoi îşi aminti că dragonul auriu nu îl putea vedea. „Da, Maestre… O singură întrebare, totuşi: este Brisingr adevăratul nume al săbiei şi, dacă nu, am nevoie de adevăratul nume al ei pentru ca vraja să funcţioneze?”

„Brisingr este numele focului, după cum bine ştii. Numele adevărat al săbiei este, fără îndoială, unul mult mai complicat, deşi ar putea foarte bine să includă brisingr în descrierea sa. Dacă doreşti, poţi să te referi la ea folosind numele adevărat, dar ai putea la fel de bine să îi spui Sabie şi să obţii acelaşi rezultat, atâta timp cât păstrezi cunoaşterea necesară pe planul întâi al minţii tale. Numele este doar o etichetă pentru cunoaştere şi nu ai nevoie de etichetă pentru a folosi cunoaşterea. Este o distincţie subtilă, dar una importantă. Ai înţeles?”

„Am înţeles.”

„Atunci poţi începe când vrei.”

Eragon stătu o clipă să se adune. Apoi găsi uşiţa din mintea sa, o deschise şi ajunse la resursa de energie a corpului său. Canalizând acea energie în cuvântul pe care îl pronunţă, în timp ce se gândea la tot ceea ce ştia despre sabie, spuse clar şi distinct:

— Brisingr!

Eragon simţi cum îi scade puterea. Alarmat, încercă să vorbească, să se mişte, dar vraja îl ţinea nemişcat. Nu putea nici măcar să clipească sau să respire. Spre deosebire de momentul

anterior, sabia nu mai izbucni în flăcări; tremură, ca o imagine oglindită în apă. Apoi, lângă sabie apăru o nălucă transparentă: o copie perfectă şi strălucitoare a lui Brisingr, fără teacă. La fel de bine făurită precum sabia în sine – şi Eragon nu îi găsise niciodată nici măcar un defect –, dublura care plutea în faţa lui era încă şi mai bine cizelată. Era ca şi cum ar fi văzut conceptul de sabie, un concept pe care nici măcar Rhunon, cu toată experienţa sa, nu putea spera să îl cuprindă. De îndată ce manifestarea deveni vizibilă, Eragon putu din nou să respire şi să se mişte. Păstră vraja pentru câteva secunde, pentru a se putea minuna de frumuseţea invocată, apoi lăsă vraja să-i scape şi sabia-fantomă începu să dispară treptat. În absenţa ei, interiorul cortului păru neaşteptat de întunecat. Abia atunci Eragon deveni conştient de Saphira şi Glaedr, care îi urmăreau cu atenţie fiecare gând ce îi trecea prin minte. Ambii dragoni erau mai încordaţi decât îi văzuse vreodată Eragon. Dacă ar fi împuns-o pe Saphira, îşi imagina că ar fi fost atât de speriată încât s-ar fi răsucit în cercuri.

„Dar, dacă te-aş înghionti eu pe tine, nu ar mai rămâne decât o pată de ulei”, replică ea.

Eragon zâmbi şi se întinse pe jos, obosit. În mintea sa auzi un sunet ca o adiere de vânt pe un platou singuratic pe măsură ce Glaedr se relaxa.

„Te-ai descurcat bine, Biruitorul-Umbrei.” Vorbele de laudă ale lui Glaedr îl surprinseră pe Eragon; bătrânul dragon îi făcuse foarte puţine complimente de când începuseră lecţiile. „Dar să nu mai încercăm asta din nou.”

Eragon se înfiora şi îşi frecă braţele, încercând să scape de frigul care i se strecurase în oase. „De acord, Maestre.”

Nu era o experienţă pe care ar fi vrut să o repete. Totuşi, se simţea profund împlinit. Dovedise fără îndoială că exista cel puţin un lucru în Alagaesia pe care îl putea face cât se poate de bine. Şi asta îi dădea speranţă.

În dimineaţa celei de-a treia zile, Roran se întoarse la vardeni, împreună cu tovarăşii săi: obosit, rănit şi ponosit de pe urma călătoriei. Reîntoarcerea lui Roran îi mai scoase din apatie pe vardeni pentru câteva ore – el şi cei cu care venise fiind primiţi ca nişte eroi –, dar atmosfera de plictiseală se instaura iarăşi peste cei mai mulţi dintre vardeni.

Eragon era uşurat să îl vadă pe Roran. Ştia că vărul lui era în

siguranţă, îl observase de la depărtare de multe ori cât timp fusese plecat. Cu toate acestea, faptul că îl putea vedea în carne şi oase îl eliberă pe Eragon de o nelinişte de care nu îşi dăduse seama până atunci. Roran era singurul rămas în viaţă din familia lui – Murtagh nu conta, în ceea ce îl privea pe Eragon –, şi Eragon nu ar fi putut îndura să îl piardă. Văzându-l pe Roran de aproape, Eragon fu şocat de cum arăta. Se aştepta ca Roran şi ceilalţi să fie epuizaţi, dar Roran părea mult mai ostenit decât tovarăşii săi; arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani pe parcursul călătoriei. Avea ochii încercănaţi şi roşii, fruntea plină de riduri şi mişcările rigide, ca şi cum fiecare Parte a corpului său era acoperită de vânătăi. Şi mai era şi barba, care îi fusese arsă pe jumătate şi care acum arăta pestriţă şi ciopârţită.

Cei cinci bărbaţi – cu unul mai puţin decât fuseseră la început – merseră mai întâi la vindecătorii din Du Vrangr Gata, unde magicienii le îngrijiră rănile. Apoi se înfăţişară dinaintea Nasuadei, în pavilionul ei. După ce îi lăudă pentru curajul lor, Nasuada îi lăsă pe toţi să plece, mai puţin pe Roran, căruia îi ceru să-i dea detalii despre drumul către şi de la Aroughs, cât şi despre cucerirea oraşului. Povestea dură ceva timp, dar atât Nasuada, cât şi Eragon – care stătea în dreapta ei – ascultară absorbiţi şi, din când în când, oripilaţi, povestea lui Roran. Când încheie, Nasuada îi surprinse pe amândoi numindu-l pe Roran la comanda unui batalion varden. Eragon se aştepta ca vestea să îl bucure pe Roran. În loc de asta, văzu cum ridurile de pe faţa acestuia se adânciră, iar sprâncenele i se încruntară. Nu se împotrivi şi nu se plânse, ci făcu o plecăciune şi spuse cu vocea lui aspră:

— Cum doriţi, Domniţă Nasuada.

Mai târziu, Eragon îl conduse pe Roran la cort, unde îl aştepta Katrina. Îl întâmpină pe Roran cu o emoţie atât de evidentă încât Eragon îşi feri privirea ruşinat. Mâncară toţi trei, împreună cu Saphira, dar Eragon şi Saphira se scuzară cât de repede putură, căci era evident că Roran nu avea chef de companie, iar Katrina îl voia doar pentru ea.

Plimbându-se prin tabără în întunericul tot mai profund al amurgului, Eragon auzi pe cineva în spatele lui strigând:

— Eragon! Eragon! Aşteaptă puţin!

Se întoarse şi văzu trupul uscăţiv şi deşirat al cărturarului Jeod care alega spre el cu pletele fluturându-i pe lângă faţa alungită.

În mână ţinea strâns un hrisov învechit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Eragon îngrijorat.

— Asta! exclamă Jeod, cu ochii lucindu-i. Ridică pergamentul şi îl scutură. Am reuşit din nou, Eragon! Am găsit o cale! În lumina slabă, cicatricea de pe cap şi tâmplă părea palidă în comparaţie cu pielea lui bronzată.

— Ce ai reuşit iar? Ce cale ai găsit? Mai încet, că nu te înţeleg! Jeod se uită hoţeşte înjur, apoi se aplecă lângă Eragon şi îi şopti:

— Toate lecturile şi cercetările mele au fost răsplătite. Am descoperit un tunel secret care duce direct în Dras-Leona!

Decizii

— **EXPLICĂ-MI** încă o dată, zise Nasuada. Eragon se foi nerăbdător, însă nu spuse nimic.

Din mormanele de hrisoave şi de cărţi din faţa sa, Jeod scoase un volum subţire legat în piele roşie şi îşi începu povestea pentru a treia oară:

— Acum cinci sute de ani, din câte îmi pot da seama... Jormundur îl întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Sări peste rezervele tale. Ştim că tot ce spui acum este doar o speculaţie.

Jeod o luă de la capăt:

— Acum cinci sute de ani, Regina Forna l-a trimis pe Erst Barbă-Sură în Dras-Leona, sau mai degrabă în ceea ce avea să devină Dras-Leona.

— Şi de ce l-a trimis? întrebă Nasuada, jucându-se cu tivul mânecii sale.

— Piticii erau în toiul unui război între clanuri, iar Forna spera să poată obţine sprijinul rasei noastre ajutându-l pe Regele Radgar la planificarea şi construirea fortificaţiilor oraşului, la fel cum făcuseră piticii şi în cazul sistemului de apărare al Aroughsului.

Nasuada făcu sul între degete o bucată de material.

— Iar apoi Dolgrath într-o Doagă a ucis-o pe Forna...

— Da. Iar Erst Barbă-Sură nu a avut de ales şi a trebuit să se întoarcă în Munţii Beor cât de repede a putut, pentru a-şi apăra clanul de atacurile lui într-o Doagă. Însă – Jeod ridică un deget, apoi deschise cartea roşie – înainte să plece, se pare că Erst şi-a început treaba. Mai-marele sfetnicilor Regelui Radgar, Seniorul Yardley, a scris în memoriile sale că Erst începuse să schiţeze planurile pentru sistemul de canalizare de sub centrul oraşului, de vreme ce asta avea să afecteze felul în care urmau să fie construite fortificaţiile.

Din locul său aflat în capul mesei care ocupa centrul pavilionului Nasuadei, Orik încuviinţă şi spuse:

— Da, este adevărat. Trebuie să afli unde şi cum este

distribuită greutatea şi să determini ce este mai potrivit pentru soiul de pământ cu care ai de-a face. Altminteri se prea poate ca pământul să se năruie.

Jeod continuă:

— Bineînţeles, Dras-Leona nu are canalizare subterană, aşa că am presupus că planurile lui Erst nu au mai fost puse în practică. Cu toate acestea, câteva pagini mai încolo, Yardley zice… Vârându-şi nasul în carte, Jeod citi:

…şi, printr-o regretabilă întorsătură de situaţie, tâlharii au ars multe case şi au scăpat cu averile multor familii. Soldaţii s-au mişcat prea încet, pentru că fuseseră puşi să lucreze în subteran, trudind ca nişte ţărani de rând.

Jeod lăsă cartea jos.

— Întrebarea care se pune acum este: ce excavau? Nu am mai reuşit să găsesc vreo altă menţiune a activităţilor subterane din Dras-Leona sau din împrejurimi până când… Lăsând jos volumul roşu, alese o altă carte, un tom masiv, legat în coperte de lemn şi gros de aproape un picior. Întâmplarea face că eu frunzăream Faptele lui Taradas şi alte taine ale fenomenelor oculte însemnate de-a lungul vremii de oameni, pitici şi străvechii elfi, când…

— Este o lucrare plină de greşeli, interveni Arya. Stătea în stânga mesei, sprijinindu-se cu ambele mâini pe o hartă a oraşului. Autorul nu ştia prea multe despre neamul meu şi, unde nu a ştiut, a inventat.

— Se prea poate, admise Jeod, dar ştia foarte multe despre oameni, şi ei ne interesează acum. Jeod deschise cartea aproape de mijloc şi lăsă cu grijă cealaltă jumătate pe masă, astfel încât cartea rămase desfăcută. În timpul învestigaţiilor sale, Othman şi-a petrecut o vreme pe aceste meleaguri. S-a preocupat îndeosebi de Helgrind şi de întâmplările ciudate asociate cu acesta, însă iată ce a avut de spus despre Dras-Leona:

Locuitorii oraşului se plâng adeseori de zgomote şi mirosuri ciudate ce se ridică de sub străzile şi podelele lor, mai ales pe timp de noapte, punându-le pe seama fantomelor, spiritelor şi altor făpturi nelumeşti, însă dacă sunt cu adevărat spirite, atunci nu seamănă deloc cu cele de care am mai auzit până acum, căci

spiritele de aiurea par să evite locurile închise.

Jeod închise cartea.

— Din fericire, Othman era foarte meticulos şi a marcat locurile din care se auzeau zgomote pe o hartă a Dras-Leonei, unde, după cum puteţi vedea, acestea formează o linie aproape dreaptă prin partea veche a oraşului.

— Şi tu crezi că asta indică prezenţa unui tunel, zise Nasuada. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Aşa cred, replică Jeod, dând din cap.

Aşezat lângă Nasuada, Regele Orrin, care nu vorbise mai deloc, interveni.

— Nimic din ce ne-ai arătat până acum, maestre Jeod, nu demonstrează că acesta este cu adevărat un tunel. Dacă există un spaţiu gol sub oraş, ar putea fi la fel de bine o pivniţă, o catacombă sau vreo altă încăpere care duce doar la camera de deasupra. Chiar dacă este un tunel, nu ştim încă dacă ieşirea lui este în afara oraşului, nici unde ar putea duce el, presupunând că există. În inima palatului, poate? Pe deasupra, aşa cum ne-ai povestit chiar dumneata, este foarte probabil ca acest tunel să nu fi fost terminat niciodată.

— Mi se pare puţin probabil să fie altceva decât un tunel, Majestatea Voastră, spuse Jeod. Nicio pivniţă sau o catacombă nu ar fi atât de îngustă sau de lungă. Cât priveşte stadiul în care se află… ştim că nu a fost folosit pentru scopul iniţial, dar mai ştim şi că a rezistat măcar până în vremea lui Othman, ceea ce înseamnă că tunelul, coridorul sau ce-o mai fi el trebuie să fi fost terminat într-o oarecare măsură, altminteri inflitrarea apei l-ar fi distrus cu mult timp în urmă.

— Cum rămâne cu ieşirea însă, ori intrarea, dacă preferi? întrebă regele. Jeod scotoci prin mormanul de hrisoave câteva clipe înainte să scoată o altă hartă a Dras-Leonei, o hartă ce prezenta împrejurimile.

— Nu pot fi sigur în această privinţă, dar dacă într-adevăr iese din oraş, atunci ar trebui să o facă undeva pe-aici… îşi puse degetul arătător pe un loc aproape de partea estică a oraşului. Majoritatea clădirilor din afara zidurilor ce protejau inima Dras-Leonei se aflau în partea de vest a oraşului, aproape de lac. Aceasta însemna că locul pe care îl arăta Jeod, deşi pustiu, era mai aproape de centrul Dras-Leonei decât ar fi putut ajunge

cineva din orice direcţie fără să dea peste clădiri. Însă îmi este cu neputinţă să vă spun fără să merg acolo şi să văd cu ochii mei.

Eragon se încruntă. Crezuse că descoperirea lui Jeod era mai sigură.

— Trebuie să te felicit pentru cercetările dumitale, maestre Jeod, spuse Nasuada. S-ar putea să fi făcut din nou un mare serviciu vardenilor.

Se ridică din jilţul său şi veni să studieze harta. Poalele rochiei foşniră când şi le târî pe pământ.

— Dacă trimitem o iscoadă să învestigheze, riscăm să atragem atenţia Imperiului asupra interesului pe care îl avem în acea zonă. Presupunând că tunelul există, asta nu ne-ar mai fi de prea mare folos; Murtagh şi Thorn ne-ar aştepta la capătul celălalt. Se uită la Jeod. Cât de larg crezi că ar putea fi acest tunel? Câţi oameni ar putea să încapă în el?

— N-aş putea să vă zic. S-ar putea… Orik îşi drese glasul, întrerupându-l:

— Pământul de aici este moale şi cleios, cu destul de mult mâl depus pe el – oribil pentru săpat tunele. Dacă Erst ştia ce face, în niciun caz nu ar fi lăsat ca mizeria oraşului să se scurgă printr-un singur canal mare; ar fi conceput câteva conducte mai mici, pentru a reduce riscul unei surpări. Cred că niciuna dintre ele nu ar fi mai mare de un yard şi ceva.

— Prea îngustă ca să poată trece mai mult de un om odată, zise Jeod.

— Prea îngustă ca să poată trece mai mult de-un pitic odată, adăugă Orik.

Nasuada se întoarse la locul ei şi ţintui harta cu privirea pierdută, de parcă s-ar fi uitat undeva în depărtare.

După câteva clipe de tăcere, Eragon spuse:

— Aş putea căuta tunelul. Ştiu cum să mă ascund cu ajutorul magiei; santinelele nu m-ar observa.

— Poate, murmură Nasuada. Dar nu pot sta liniştită la gândul că tu sau altcineva vă veţi vântura pe-acolo. Riscul ca Imperiul să prindă de veste e mult prea mare. Dacă Murtagh stă la pândă? L-ai putea amăgi şi pe el? Ştii măcar de ce este în stare acum? Clătină din cap. Nu, trebuie să acţionăm ca şi cum tunelul există şi să luăm hotărârile corespunzătoare în conformitate cu asta. Dacă se dovedeşte că lucrurile nu stau

chiar aşa, nu ne va costa nimic, însă dacă tunelul chiar este acolo… ar trebui să ne îngăduie să cucerim Dras-Leona o dată pentru totdeauna.

— Ce ai de gând? întrebă Regele Orrin pe un ton precaut.

— Ceva îndrăzneţ; ceva… neaşteptat. Eragon pufni uşor.

— Poate că ar trebui să îi ceri sfatul lui Roran, în acest caz.

— Nu am nevoie de ajutorul lui Roran ca să-mi pun la cale planurile, Eragon.

Nasuada rămase din nou tăcută şi toţi cei din pavilion, inclusiv Eragon, aşteptară să audă planul său. În cele din urmă, ea se clinti şi spuse:

— Iată ce-o să facem: vom trimite un mic grup de războinici să deschidă porţile pe dinăuntru.

— Şi cum crezi că ar putea cineva să facă una ca asta? întrebă Orik. Ar fi destul de greu de realizat şi dacă ar avea de înfruntat doar cele câteva sute de soldaţi postaţi acolo, însă, în caz că ai uitat cumva, mai este prin preajmă şi o şopârlă uriaşă care scuipă foc, şi mai mult ca sigur o să fie interesată dacă va vedea pe cineva că încearcă să deschidă porţile. Asta fără să-l mai pun pe Murtagh la socoteală.

Înainte ca discuţia să degenereze, Eragon zise:

— Pot eu s-o fac.

Cuvintele sale avură un efect imediat şi şocant asupra conversaţiei.

Eragon se aştepta ca Nasuada să îi respingă sugestia fără să mai stea pe gânduri, însă ea îl surprinse chibzuind asupra acesteia. Apoi îl surprinse şi mai mult când spuse:

— Foarte bine.

Toate argumentele pe care Eragon şi le pregătise se destrămară, iar el se holbă la Nasuada uluit. Se pare că şi ea urmase acelaşi lanţ al raţionamentului ca şi el.

În cort izbucni un vacarm de voci când toată lumea încercă să vorbească deodată. Arya acoperi hărmălaia şi zise:

— Nasuada, nu poţi îngădui ca Eragon să se pună astfel în primejdie. Ar fi lipsit de scrupule. Trimite câţiva dintre magicienii lui Blodhgarm mai degrabă; ştiu că ei ar primi să te-ajute, şi sunt războinici pe măsura oricui, chiar şi-a lui Eragon.

Nasuada clătină din cap.

— Niciunul dintre oamenii lui Galbatorix nu ar cuteza să îl ucidă pe Eragon – nici Murtagh, nici magicienii din slujba regelui,

nici cel din urmă soldat. Ar trebui să folosim asta în avantajul nostru. În plus, Eragon este cel mai puternic magician pe care îl avem, şi s-ar putea să fie nevoie de multă forţă pentru a deschide porţile. Dintre toţi, el are cele mai mari şanse de izbândă.

— Şi dacă este luat prizonier? Nu îi poate ţine piept lui Murtagh. Doar ştii asta!

— O să îi ademenim pe Murtagh şi pe Thorn în altă parte, oferindu-i lui Eragon prilejul de care are nevoie.

Arya îşi ridică bărbia.

— Cum? Cum îi vei ademeni?

— Ne vom preface că atacăm Dras-Leona dinspre miazăzi. Saphira va zbura pe deasupra oraşului, dând foc clădirilor şi omorând soldaţii de pe metereze. Thorn şi Murtagh nu vor avea de ales şi o vor urmări, mai ales că va părea ca şi cum Eragon este cu Saphira în tot acest timp. Blodhgarm şi magicienii săi pot invoca o imagine a lui Eragon, cum au mai făcut-o şi înainte. Câtă vreme Murtagh nu se apropie prea mult, nu va descoperi vicleşugul nostru.

— Te-ai decis să faci asta?

— Da.

Chipul Aryei se înăspri.

— Atunci îl voi însoţi pe Eragon.

Eragon simţi o mare uşurare. Sperase că ea va veni cu el, dar nu ştiuse cum să i-o ceară, temându-se că îl va refuza. Nasuada oftă.

— Eşti fiica lui Islanzadi. Nu aş vrea să te pun într-o asemenea primejdie. Dacă ar fi să mori… Adu-ţi aminte cum a reacţionat mama ta când a crezut că Durza te-a omorât. Nu ne putem permite să pierdem sprijinul neamului tău.

— Mama mea… Arya strânse din buze, oprindu-se, apoi o luă de la capăt: Te asigur, Domniţă Nasuada, că Regina Islanzadi nu îi va lăsa pe vardeni de izbelişte, indiferent de ce se va întâmpla cu mine. În privinţa asta poţi să stai fără grijă. Îl voi însoţi pe Eragon, împreună cu doi dintre magicienii lui Blodhgarm.

Nasuada clătină din cap.

— Nu, puteţi lua doar unul. Murtagh ştie câţi elfi îl apără pe Eragon. Dacă observă că lipsesc doi sau mai mulţi, s-ar putea să intre la bănuieli şi să miroasă capcana. Oricum, Saphira va avea nevoie de tot ajutorul posibil pentru a nu cădea în mâinile lui

Murtagh.

— Trei oameni nu sunt de ajuns pentru a se încumeta la o asemenea misiune, insistă Arya. Nu am putea nici măcar să îi asigurăm spatele lui Eragon, cu atât mai puţin să deschidem porţile.

— Atunci puteţi lua cu voi pe cineva din Du Vrangr Gata. O urmă de zeflemea se putu citi în expresia Aryei.

— Niciunul dintre magicienii voştri nu este destul de puternic sau de iscusit. Vom fi depăşiţi, mai mult de o sută la unu. Vom avea de înfruntat atât spadasini obişnuiţi, cât şi magicieni antrenaţi. Numai elfii şi Cavalerii...

— Sau Umbrele, mormăi Orik.

— Sau Umbrele, încuviinţă Arya, deşi Eragon îi desluşi iritarea din glas. Numai aceştia ar putea spera să iasă învingători în asemenea condiţii vitrege. Şi nici atunci nu ar fi ceva bătut în cuie. Lasă-ne să luăm doi dintre magicienii lui Blodhgarm. Nimeni altcineva nu este potrivit pentru misiunea asta, nimeni dintre vardeni.

— Oh, şi eu ce-s, ficat tocat?

Toată lumea se întoarse, surprinsă, când Angela făcu un pas în faţă dintr-un cotlon al cortului. Eragon nici măcar nu îşi dăduse seama că era acolo.

— Ce expresie ciudată, făcu vânzătoarea de ierburi. Cine s-ar compara pe sine cu ficatul tocat, la urma urmei? Dacă ar fi să alegi un organ, de ce nu o vezică sau o glandă timus mai degrabă? Ar fi mult mai interesant decât un ficat. Sau ce-aţi spune de... Zâmbi. Eh, presupun că nu-i important. Se opri în faţa Aryei şi o privi. Ai ceva de obiectat dacă v-aş însoţi eu, alfa? Nu sunt chiar din rândul vardenilor, dar sunt dispusă să completez cvartetul ăsta al vostru.

Spre surprinderea lui Eragon, Arya îşi înclină capul şi spuse:

— Sigur că nu, înţeleapto. Nu am vrut să te jignesc. Ar fi o onoare dacă ai veni cu noi.

— Bine! exclamă Angela. Asta în caz că nu ai tu ceva împotrivă, zise ea, adresându-i-se Nasuadei.

Părând puţin uimită, Nasuada clătină din cap.

— Dacă te oferi, iar Eragon şi Arya nu au nimic de obiectat, nu văd niciun motiv pentru care să nu mergi cu ei. Însă nu înţeleg de ce ai vrea să faci asta.

Angela îşi flutură pletele.

— Chiar te aştepţi să îţi explic fiecare decizie pe care o iau?... Of, fie, o să-ţi satisfac curiozitatea: să spunem că am ceva de împărţit cu preoţii din Helgrind şi aş vrea să profit de ocazia asta ca să le fac o poznă. Pe deasupra, dacă Murtagh îşi face totuşi apariţia, am şi eu în mânecă un truc sau două cu care să îl fac să se răzgândească.

— Ar trebui să îi cerem şi Elvei să vină cu noi, interveni Eragon. Dacă e cineva care ne poate ajuta să nu dăm de bucluc...

Nasuada se încruntă.

— Ultima oară când am vorbit cu ea, şi-a expus destul de clar poziţia. Nu am de gând să mă ploconesc în faţa ei, doar-doar s-o răzgândi.

— O să vorbesc eu cu ea, zise Eragon. Eu sunt cel pe care este supărată, aşa că eu ar trebui să îi cer asta.

Nasuada trase de tivul rochiei sale aurii. Făcu sul între degete câteva aţe, apoi zise brusc:

— Fă cum vrei. Nu îmi place ideea de a trimite în luptă un copil -chiar şi unul înzestrat, precum Elva. Totuşi, bănuiesc că este în stare să-şi poarte singură de grijă.

— Câtă vreme durerea celor din jur nu o copleşeşte, zise Angela. Ultimele bătălii au făcut-o să se ghemuiască, de-abia putea să se mişte sau să mai respire.

Nasuada îşi stăpâni degetele şi se uită la Eragon cu o privire gravă.

— Este imprevizibilă. Dacă alege să vă însoţească, ai grijă cu ea, Eragon.

— Voi avea, făgădui el.

Apoi Nasuada începu să discute aspecte logistice cu Orrin şi cu Orik, iar Eragon se retrase oarecum din conversaţie, deoarece nu putea contribui prea mult la ea.

La adăpostul minţii sale, se întinse după Saphira, care ascultase, prin intermediul său, tot ce se petrecuse. „Ei bine? întrebă el. Ce crezi? Ai fost foarte tăcută. Am crezut că o să spui ceva când a venit Nasuada cu ideea să ne furişăm în Dras-Leona.”

„Nu am zis nimic fiindcă nu am avut nimic de zis. Mi se pare un plan bun.”

„Eşti de acord cu ea?!”

„Nu mai suntem nişte pui nepricepuţi, Eragon. Or fi duşmanii

noştri grozavi, dar şi noi suntem la fel. A sosit vremea să le amintim asta.”

„Nu te deranjează că vom fi separaţi?”

„Sigur că mă deranjează, mârâi ea. Oriunde te duci, duşmanii trag la tine ca muştele la carne. Dar nu mai eşti nici tu atât de neajutorat ca pe vremuri.” Şi aproape că începu să toarcă.

„Eu, neajutorat?” făcu el, prefăcându-se revoltat.

„Numai un pic. Însă muşcătura ţi-e mai primejdioasă decât înainte.”

„Cum e şi-a ta.”

„Mmm… mă duc la vânătoare. Se anunţă o furtună de să-ţi rupi aripa, şi nu voi mai avea ocazia să mănânc din nou până după atac.” „Zboară cu grijă”, îi spuse el.

Simţind cum ea se retrage din mintea lui, Eragon îşi întoarse atenţia spre conversaţia din cort, căci ştia că viaţa sa şi a Saphirei avea să depindă de deciziile pe care urmau să le ia Nasuada, Orik şi Orrin.

Sub deal şi stâncă

ERAGON îşi scutură umerii, încercând să îşi aşeze platoşa de zale mai confortabil pe sub tunica pe care o purta ca să-i mascheze armura.

Totul era cufundat în întuneric în jurul lor, un întuneric greu şi apăsător. Un strat gros de nori acoperea luna şi stelele. Fără lumina roşiatică din palmele Angelei, nici măcar Eragon şi elfii nu ar fi putut vedea nimic.

Aerul era umed, şi Eragon simţi de câteva ori nişte picături de ploaie lovindu-i obrajii.

Elva îi râsese în faţă şi îl refuzase când se dusese să îi ceară ajutorul. Se străduise îndelung să o convingă, dar în zadar. La un moment dat, intervenise şi Saphira, zburând până la cortul în care stătea copila fermecată şi aşezându-şi capul la doar câteva picioare distanţă de fetiţă, silind-o astfel să se uite într-unui din ochii ei strălucitori şi ficşi.

Elva nu mai avusese curaj să râdă atunci, însă se încăpăţânase în refuzul ei. Această încăpăţânare îl enervase pe Eragon. Cu toate acestea, nu se putuse abţine să nu îi admire tăria de caracter; nu era de colo să refuzi şi un Cavaler, şi un dragon. La fel de adevărat era că ea îndurase nespus de multă durere în scurta ei viaţă, iar experienţa o călise până la un punct neatins nici măcar de cei mai hârşâiţi războinici.

Lângă el, Arya îşi prindea o mantie lungă de gât. Şi Eragon purta o asemenea mantie, la fel ca Angela şi Wyrden, elful cu plete negre ales de Blodhgarm ca să îi însoţească. Mantiile erau necesare pentru a-i proteja de frigul nopţii, dar şi pentru a le ascunde armele odată ajunşi în oraş, dacă expediţia lor ar fi fost încununată de succes.

Nasuada, Jormundur şi Saphira îi însoţiseră până la marginea taberei, unde se aflau acum. Printre corturi, soldaţii vardeni, piticii şi urgalii se pregăteau să pornească asaltul.

— Nu uitaţi, zise Nasuada cu răsuflarea aburindă, dacă nu puteţi ajunge la porţi până în zori, găsiţi un loc unde să aşteptaţi până mâine-dimineaţă şi vom încerca din nou atunci.

— S-ar putea să nu ne putem permite să aşteptăm, spuse Arya. Nasuada îşi frecă braţele şi încuviinţă. Părea mai îngrijorată decât de obicei.

— Ştiu. Oricum, vom fi gata de atac de îndată ce ne daţi un semn, indiferent de ora din zi sau din noapte. Siguranţa voastră este mai importantă decât cucerirea Dras-Leonei. Ţineţi minte lucrul acesta. Privirea ei se îndreptă spre Eragon când rosti asta.

— Ar trebui să pornim, spuse Wyrden. Se face tot mai târziu. Eragon îşi apăsă fruntea de cea a Saphirei pentru o clipă. „Vânătoare plăcută”, îi zise ea cu blândeţe. „Şi ţie la fel.”

Se despărţiră fără tragere de inimă, iar Eragon se alătură Aryei şi lui Wyrden, urmând-o pe Angela afară din tabără, către marginea de est a oraşului.

Nasuada şi Jormundur murmurară urări de bine şi vorbe de rămas-bun când trecură pe lângă ei, şi apoi totul se cufundă într-o linişte tulburată doar de zgomotul răsuflării lor şi al cizmelor.

Angela micşoră lumina din palmă până ce aceasta de-abia dacă mai rămase suficient de puternică pentru ca Eragon să îşi vadă picioarele. Fu nevoit să-şi mijească ochii pentru a vedea pietrele şi crengile din calea lor.

Merseră în tăcere aproape o oră, când vânzătoarea de ierburi se opri şi şopti:

— Am ajuns, din câte-mi pot da seama. Mă pricep destul de bine la socotit distanţe, dar tot s-ar putea să fim la mai bine de o sută de paşi depărtare. E greu să fii sigur de ceva în bezna asta.

În stânga lor, vreo şase puncte de lumină pluteau deasupra orizontului, singura dovadă că se apropiaseră cât de cât de Dras-Leona. Luminile păreau suficient de aproape ca să le înhaţi din aer.

Eragon şi cele două femei se strânseră în jurul lui Wyrden când elful îngenunche şi îşi scoase mănuşa de la mâna dreaptă. Punându-şi palma pe pământul gol, Wyrden începu să rostească vraja învăţată de la magicianul pitic trimis de Orik să îi instruiască în metodele de detectare a încăperilor subterane.

În timp ce elful cânta, Eragon privi în negura din jur, ascultând şi urmărind orice semn al duşmanilor. Stropii de ploaie îi cădeau tot mai repede pe faţă. Spera ca vremea să se îmbunătăţească înainte să înceapă bătălia, asta dacă avea să fie vreo bătălie.

De undeva se auzi ţipătul unei bufniţe şi el duse mâna la Brisingr, oprindu-se la timp şi încleştându-şi pumnul. „Barzul”, îşi zise în sinea lui, folosind înjurătura preferată a lui Orik. Era mai agitat decât ar fi trebuit. Gândul că s-ar putea lupta cu Murtagh şi Thorn din nou – cu unul sau cu amândoi deodată – îl făcea să stea ca pe ace.

„Dacă o ţin tot aşa, sigur o să pierd”, se gândi el. Aşa că îşi încetini respiraţia şi începu primul dintre exerciţiile mentale învăţate de la Glaedr, ca să îşi recapete controlul asupra emoţiilor sale.

Bătrânul dragon nu fusese prea entuziasmat de misiune când Eragon îi spusese despre ea, dar nici nu se opusese. După ce luară în calcul mai multe întâmplări neprevăzute, Glaedr îi zisese: „Ai grijă la umbre, Eragon. Tot felul de făpturi ciudate se ascund prin locurile întunecoase.” Eragon îşi spuse că ăsta nu era nici pe departe un mesaj de încurajare.

Îşi şterse umezeala de pe faţă, ţinându-şi cealaltă mână aproape de mânerul săbiei. Pielea mănuşii era caldă şi fină pe pielea sa.

Coborându-şi mâna, îşi vârî degetul în cingătoarea de care era agăţată sabia, cingătoarea lui Beloth cel înţelept, conştient de greutatea celor douăsprezece diamante ascunse înăuntru. În acea dimineaţă se dusese la ţarcurile de animale şi, pe măsură ce bucătarii omorau păsările şi oile pentru micul dejun al armatei, transferase energia animalelor muribunde în nestemate. Ura să facă asta; când se întindea cu mintea spre un animal -dacă încă avea capul pe umeri –, frica şi durerea animalului îi erau transferate, iar când acestea se pierdeau în vid se simţea de parcă el ar fi fost cel care murea. Era o experienţă cumplită şi îl panica de fiecare dată.

Ori de câte ori putea, le şoptea animalelor cuvinte din limba străveche, încercând să le liniştească. Uneori mergea, alteori nu. Deşi făpturile ar fi murit oricum, şi cu toate că avea nevoie de energie, Eragon ura această metodă, deoarece îl făcea să se simtă responsabil de morţile lor. Îl făcea să se simtă impur.

Acum cingătoarea i se părea şi mai grea decât înainte, încărcată cum era cu energia atâtor animale. Chiar dacă diamantele dinăuntru ar fi fost lipsite de valoare, Eragon tot ar fi socotit cingătoarea mai valoroasă decât aurul, date fiind zecile de vieţi cu care o încărcase. Când Wyrden se opri din cântat,

Arya îl întrebă:

— Ai găsit?

— Pe aici, spuse Wyrden, ridicându-se în picioare.

Uşurarea şi agitaţia îl străbătură pe Eragon. „Jeod avusese dreptate!” Wyrden îi conduse pe un drum şi peste un şir de mici coline, apoi în jos, într-o mlaştină puţin adâncă, ascunsă între ridicaturile terenului.

— Gura tunelului trebuie să fie pe undeva pe-aici, spuse elful, şi arătă către malul vestic al depresiunii.

Vânzătoarea de ierburi spori flacăra felinarului său vrăjit îndeajuns de mult ca ei să poată căuta; apoi Eragon, Arya şi Wyrden începură să scotocească prin tufişurile de pe mal, împungând pământul cu nişte beţe. De vreo două ori, Eragon îşi jupui gambele de cioturile unor mesteceni căzuţi şi durerea îi tăie răsuflarea. Îşi dorea să fi purtat apărători, dar le lăsase în tabără, împreună cu scutul său, pentru că ar fi atras prea multă atenţie în oraş.

Timp de douăzeci de minute căutară, bătând malul în sus şi în jos, îndepărtându-se de punctul de plecare. Într-un sfârşit, Eragon auzi un clic metalic, iar apoi Arya îi chemă încetişor:

— Aici.

El şi ceilalţi alergară către locul unde se afla ea, lângă o mică văgăună năpădită de buruieni, săpată în mal. Arya dădu la o parte desişul, descoperind un tunel pietruit, înalt de cinci picioare şi lat de trei. Un grilaj de fier ruginit acoperea gaura.

— Uite, spuse Arya, şi arătă în jos.

Eragon privi şi văzu o cărare ce ieşea din tunel. Chiar şi la lumina ciudată, roşiatică pe care o dădea felinarul fermecat al vânzătoarei de ierburi, Eragon putea observa că poteca fusese făcută de mersul picioarelor. Unul sau mai mulţi oameni trebuie să fi folosit tunelul ca să intre şi să iasă pe ascuns din Dras-Leona.

— Trebuie să fim precauţi, şopti Wyrden. Angela scoase un sunet slab din gâtlej.

— Şi cum altfel ai fi vrut să procedezi? Cu surle şi trâmbiţe? Zău aşa… Elful se abţinu să răspundă, dar păru în mod clar stânjenit.

Arya şi Wyrden dădură la o parte grilajul şi intrară precauţi în tunel. Amândoi făcură să apară propriile lor lumini fermecate. Sferele fără flacără pluteau deasupra capetelor lor asemenea

unor sori mici, roşii, deşi nu luminau mai tare ca o mână de cărbuni încinşi.

Eragon ezită, apoi îi spuse Angelei:

— De ce sunt elfii atât de respectuoşi cu tine? Pare că aproape le este teamă de tine.

— Nu merit respect? El şovăi.

— Ştii, într-una din zilele astea va trebui să-mi povesteşti despre tine.

— Ce te face să crezi asta? Şi îl împinse, trecând pe lângă el ca să intre în tunel, cu mantia fluturându-i precum aripile unui Lethrblaka.

Scuturând din cap, Eragon o urmă.

Micuţa vânzătoare de ierburi nu trebui să se aplece prea tare ca să nu se lovească de tavan, însă Eragon se încovoie ca un bătrân bolnav de reumatism, şi la fel făcură şi cei doi elfi. În cea mai mare parte, tunelul era gol. Un strat subţire de mizerie întărită acoperea solul. Câteva beţe şi pietre, şi chiar şi o piele de şarpe se aflau împrăştiate aproape de gura tunelului. Pasajul mirosea a paie umede şi a aripi de molie.

Eragon şi ceilalţi mergeau încercând să nu facă zgomot, însă tunelul amplifica sunetele. Fiecare izbitură şi fiecare târşâit răsuna, umplând aerul cu o mulţime de şoapte suprapuse, ce păreau să murmure şi să ofteze ca nişte făpturi vii. Şoaptele îl făceau pe Eragon să simtă că erau parcă înconjuraţi de o mulţime de spirite fără trup, ce le comentau fiecare mişcare.

„Mda, s-a cam dus furişatul pe la spatele cui o fi”, gândi el în timp ce îşi lovi cizma de o piatră care sări în peretele tunelului cu un „clac” puternic, ce se multiplică însutit în timp ce se răspândea prin tunel.

— Scuze, bâigui el când toţi se întoarseră să îl privească.

Un zâmbet strâmb i se înfiripă pe buze. „Măcar acum ştim ce provoacă sunetele ciudate din subteranele Dras-Leonei.” Va trebui să-i spună lui Jeod la întoarcere.

După ce străbătură o bună bucată din tunel, Eragon se opri şi privi înapoi către intrarea pierdută deja în întuneric. Bezna părea aproape palpabilă, ca o pânză grea întinsă peste lume. Alături de zidurile apropiate între ele şi de tavanul jos, îl făcea să se simtă înghesuit şi presat. În mod normal, nu avea nicio problemă cu spaţiile închise, însă tunelul îi amintea de labirintul de coridoare toate dintr-o bucată din interiorul Helgrindului,

acolo unde el şi Roran se luptaseră cu Ra'zac – ceea ce cu greu putea fi numită o amintire plăcută.

Trase aer adânc în piept, apoi îl lăsă încet să iasă.

Chiar când se pregătea să înainteze, observă doi ochi mari ce sclipeau în umbră, ca o pereche de pietre de lună arămii.

O înşfacă pe Brisingr şi apucă să scoată sabia din teacă vreo două degete când Solembum îşi făcu apariţia din întuneric, păşind în tăcere.

Pisica fermecată se opri chiar pe buza luminii. Dădu uşor din urechile sale cu vârfuri negre, iar fălcile i se desfăcură în ceva ce părea să fie o expresie amuzată.

Eragon se relaxa şi îşi înclină uşor capul înspre pisica fermecată. „Ar fi trebuit să-mi dau seama. Oriunde mergea Angela, Solembum o urma negreşit. Eragon se minună iarăşi în privinţa trecutului vânzătoarei de ierburi: Cum a izbutit să îi dobândească loialitatea?”

Când restul grupului se îndepărtă, umbrele îl învăluiră din nou pe Solembum, ascunzându-l de privirea lui Eragon.

Puţin mai liniştit acum, ştiindu-şi spatele păzit de pisica fermecată, Eragon se grăbi să îi ajungă pe ceilalţi din urmă.

Înainte ca grupul să plece din tabără, Nasuada îi pusese la curent cu numărul exact al soldaţilor din oraş, cu poziţiile în care se aflau aceştia şi cu îndatoririle şi obiceiurile lor. De asemenea, le dăduse amănunte despre locul de dormit al lui Murtagh, despre ce mânca şi chiar despre starea lui de spirit din seara precedentă. Informaţiile ei erau extrem de precise. Când o întrebaseră cum le obţinuse, ea zâmbise şi le explicase că, de la sosirea vardenilor, pisicile fermecate pătrunseseră în Dras-Leona ca iscoade. După ce Eragon şi însoţitorii săi aveau să ajungă în oraş, pisicile fermecate urmau să îi escorteze până la porţile de sud, fără să-şi dezvăluie însă prezenţa în faţa Imperiului, altfel nemaiputându-i oferi informaţii Nasuadei cu asemenea eficienţă. La urma urmei, cine ar fi putut bănui că pisica neobişnuit de mare ce stă tolănită prin preajmă este de fapt o iscoadă a inamicului?

Când îşi aminti de instructajul Nasuadei, Eragon îşi dădu seama că una dintre cele mai mari slăbiciuni ale lui Murtagh consta în faptul că acesta trebuia încă să doarmă. „Dacă nu reuşim să îl prindem sau să îl ucidem astăzi, data viitoare când ne vom întâlni ne-ar ajuta dacă am găsi o cale prin care să îl

trezim în miezul nopţii – chiar mai multe nopţi la rând, dacă se poate. După trei sau patru nopţi de nesomn n-o să mai fie în stare să lupte."

Continuară să meargă prin tunelul ce ducea tot înainte, fără să cotească deloc. Lui Eragon i se păru că simte o uşoară ridicătură a podelei -ceea ce ar fi avut sens, de vreme ce fusese construit pentru scoaterea mizeriei din oraş –, dar nu putea băga mâna în foc.

După o vreme, pământul de sub picioarele lor începu să devină tot mai moale şi să li se lipească de cizme, noroios. Din tavan picura apă, uneori căzându-i pe ceafa lui Eragon şi scurgându-i-se pe spate, ca atingerea unui deget rece. Alunecă o dată pe noroi şi, când dădu să se prindă de perete ca să nu-şi piardă echilibrul, descoperi că acesta era acoperit de mâzgă.

Trecu o bună bucată de vreme, dar nu-şi putură da seama cât. Poate că trecuse o oră de când erau în tunel. Poate că trecuseră zece. Sau poate că nu erau acolo decât de câteva minute.

Oricum ar fi stat lucrurile, gâtul şi umerii lui Eragon îl dureau din cauza faptului că fusese nevoit să stea încovoiat, şi se plictisi să vadă ceea ce păreau a fi aceleaşi douăzeci de picioare de piatră trandafirie. În cele din urmă, observă că ecourile devin tot mai stinse şi că sunetele încep să se repete cu întârziere. Curând după aceea, tunelul îi scoase într-o încăpere mare şi dreptunghiulară, cu un tavan striat şi uşor boltit, de peste cincisprezece picioare înălţime. Încăperea era goală, cu excepţia unui butoi putrezit într-un colţ. În partea opusă, trei arcade dădeau în trei cămăruţe întunecate, identice. Încotro duceau acestea, Eragon nu putea să vadă.

Grupul se opri, iar Eragon îşi îndreptă încet spatele, tresărind când muşchii săi încordaţi se întinseră.

— Asta nu cred că făcea parte din planurile lui Erst Barbă-Sură, zise Arya.

— Pe ce cale ar trebui să o apucăm? întrebă Wyrden.

— Păi, nu-i limpede? întrebă vânzătoarea de ierburi. Pe cea din stânga, întotdeauna pe cea din stânga. Şi se îndreptă spre arcada despre care vorbea.

Eragon nu se putu abţine.

— Stânga conform cărei direcţii? Dacă ai fi pe partea cealaltă, stânga…

— Stânga ar fi dreapta şi dreapta ar fi stânga, da, da, îl

întrerupse vânzătoarea de ierburi. Ochii i se îngustară. Câteodată deşteptăciunea strică,

Biruitorul-Umbrei... Fie, vom face cum spui tu. Dar să nu-mi zici că nu v-am avertizat dacă o să rătăcim pe-aici câteva zile.

La drept vorbind, Eragon ar fi preferat să meargă prin arcada centrală, aceasta părându-i-se varianta cea mai sigură de a ajunge pe străzile de deasupra, însă nu dorea să se certe cu vânzătoarea de ierburi. „Oricum, o să dăm de scări în curând, se gândi el. Nu pot fi atât de multe încăperi sub Dras-Leona."

Ţinând lumina ridicată, Angela trecu în faţă. Wyrden şi Arya o urmară, iar Eragon rămase în spate.

Încăperea în care dădea arcada din dreapta era mai mare decât păruse la început, căci se întindea vreo douăzeci de picioare pe o latură, apoi cotea şi continua încă vreo câţiva yarzi, terminându-se printr-un coridor presărat cu lăcaşuri goale pentru sfeşnice de perete. În capătul coridorului se afla o altă încăpere mică ce dădea în alte trei arcade, fiecare dintre ele ducând în încăperi cu alte arcade, şi tot aşa.

„Cine a construit aşa ceva şi de ce?" se întrebă Eragon, nedumerit. Toate încăperile pe care le vedeau erau părăsite şi nemobilate. Nu găsiră acolo decât un scaun cu două picioare care se rupse când îl împinse cu vârful cizmei şi un morman de ceramică spartă aruncată într-un colţ, sub un văl de pânze de păianjen.

Angela nu şovăia şi nici nu părea confuză în privinţa direcţiei pe care trebuiau să o urmeze, căci alegea negreşit drumul din dreapta. Eragon ar fi obiectat, numai că nu putea oferi o alternativă mai bună la metoda ei.

Vânzătoarea de ierburi se opri când ajunseră într-o încăpere circulară cu şapte arcade plasate de-a lungul pereţilor. Şapte coridoare, incluzându-l pe cel prin care veniseră, dădeau în aceste arcade.

— Însemnaţi locul pe unde am venit, altfel o să începem să mergem în cerc, zise Arya.

Eragon se întoarse pe coridor şi scrijeli un semn pe perete cu mânerul lui Brisingr. Făcând asta, aruncă şi o privire în întuneric, încercând să îl zărească pe Solembum, însă nu-i văzu nici măcar o mustaţă. Eragon spera că pisica fermecată nu se rătăcise prin labirintul de încăperi. Fu cât pe ce să îl caute cu mintea, dar rezistă tentaţiei; dacă l-ar fi simţit cineva scotocind cu gândul

primprejur, asta i-ar fi putut da de gol.

— Ah! exclamă Angela, şi umbrele din jurul lui Eragon se mişcară când vânzătoarea de ierburi se înălţă pe vârfuri şi ridică lumina cât de sus putu.

Eragon se grăbi în centrul încăperii, unde se afla ea împreună cu Arya şi cu Wyrden.

— Ce s-a întâmplat? şopti el.

— Tavanul, Eragon, murmură Arya. Uită-te la tavan.

Făcu întocmai cum i se spusese, dar nu văzu decât blocuri vechi de piatră, acoperite de mucegai, străbătute de atâtea crăpături încât părea o minune că tavanul nu se prăbuşise până acum.

Apoi pricepu şi rămase cu gura căscată.

Dungile nu erau crăpături, ci rune săpate adânc în piatră – şiruri întregi de rune. Erau îngrijite şi mici, cu unghiuri ascuţite şi forme drepte. Mucegaiul şi trecerea veacurilor acoperiseră părţi din text, dar acesta putea fi citit încă, în mare parte.

Eragon se chinui să identifice runele o vreme, însă nu recunoscu decât unele cuvinte, şi acelea scrise diferit de cum le ştia el.

— Ce scrie? întrebă el. Este limba piticilor?

— Nu, făcu Wyrden. Este limba neamului tău, dar aşa cum era ea vorbită şi scrisă cu mult timp în urmă, şi într-un dialect anume: cel al habotnicului Tosk.

Numele îi sună cunoscut lui Eragon.

— Când Roran şi cu mine am salvat-o pe Katrina, i-am auzit pe preoţii din Helgrind pomenind de o carte a lui Tosk.

Wyrden dădu din cap.

— Aceasta le slujeşte drept temei pentru credinţa lor. Tosk nu a fost primul care a înălţat rugăciuni Helgrindului, dar a fost primul care şi-a însemnat credinţele şi practicile, şi multă lume l-a imitat de atunci înainte. Cei care se închină Helgrindului cred că este un profet al zeului. Iar asta – elful îşi întinse braţele în lături – este o istorie a lui Tosk, de la naştere până la moarte: o istorie adevărată, pe care discipolii săi nu au împărtăşit-o niciodată cu cei din afara sectei.

— Am putea afla multe de aici, spuse Angela, fără să-şi ia ochii de la tavan. Dacă am avea timp… Eragon fu surprins să o vadă atât de absorbită.

Arya aruncă o privire iute la cele şapte coridoare.

— Un scurt răgaz, fie, dar citiţi repede.

În timp ce Angela şi Wyrden sorbeau din priviri runele cu nesaţ, Arya se duse la una dintre arcade şi începu să murmure o vrajă de găsire şi identificare, pe un ton jos. Când termină, aşteptă o clipă cu urechile ciulite, apoi trecu la următoarea arcadă.

Eragon mai privi o vreme runele. Apoi se întoarse la capătul coridorului prin care ajunseseră în încăpere şi se rezemă de perete, aşteptând. Răceala din pietre i se strecură şi în umăr.

Arya se opri în faţa celei de-a patra arcade. Cadenţa deja familiară a incantaţiei se auzi ca un oftat uşor al vântului.

Tot nimic.

O furnicătură pe dosul palmei îl făcu pe Eragon să-şi coboare privirea. Un greiere imens şi fără aripi se agăţase de mănuşa sa. Gângania era hidoasă: neagră şi umflată, cu picioarele zimţate şi cu un cap masiv în formă de craniu. Carapacea sa lucea ca uleiul.

Eragon se înfioră, simţind cum i se face pielea ca de găină, şi îşi scutură braţul, azvârlind greierele înapoi în întuneric.

Acesta ateriza cu un zgomot răsunător.

Nici cel de-al cincilea coridor nu se dovedi mai norocos pentru Arya. Ea trecu de arcada în pragul căreia stătea Eragon şi se poziţiona în faţa celei de-a şaptea arcade. Înainte să-şi poată rosti vraja, un mieunat gutural răsună de-a lungul coridoarelor, părând să vină din toate părţile deodată; apoi se auzi un sâsâit, un scuipat şi un ţipăt ce-i ridică părul pe spate lui Eragon.

Angela se răsuci brusc.

— Solembum!

Ca la un semn, toţi patru îşi scoaseră săbiile.

Eragon se trase îndărăt până în mijlocul încăperii, cu privirea trecându-i de la o arcadă la alta. Gedwey ignasia îl mânca şi îl ustura ca o pişcătură de purice – un avertisment fără rost, căci nu îi arăta de unde venea pericolul sau care era acesta.

— Pe-aici, zise Arya, îndreptându-se către cea de-a şaptea arcadă. Vânzătoarea de ierburi refuză să o urmeze.

— Nu! şopti ea, hotărâtă. Trebuie să îl ajutăm.

Eragon observă că sabia ei era scurtă şi cu un tăiş ciudat, fără culoare, ce sclipea ca o nestemată în lumină. Arya se încruntă.

— Dacă află Murtagh că suntem aici, o să…

Totul se petrecu atât de repede şi de silenţios, încât Eragon

nici nu ar fi băgat de seamă dacă nu s-ar fi uitat în direcţia potrivită: şase uşi ascunse în pereţii a trei coridoare se deschiseră, şi prin ele ieşiră vreo treizeci de oameni în straie negre, alergând spre ei cu săbiile în mâini.

— Letta! strigă Wyrden, şi oamenii dintr-un grup se învălmăşiră ca şi cum cei din primul rând intraseră cu capul într-un perete.

Apoi ceilalţi atacatori se năpustiră asupra lor şi nu mai rămase timp pentru magie. Eragon pară o lovitură cu uşurinţă şi, cu o mişcare întoarsă, îi reteză capul adversarului. Asemenea celorlalţi, omul purta un văl peste faţă, astfel încât i se puteau vedea doar ochii, iar vălul fâlfâi când capul se rostogoli pe podea.

Eragon simţi o mare uşurare când văzu cum Brisingr străpunge carnea. O clipă se temuse că adversarii lor erau protejaţi de vrăji sau de armuri – sau, şi mai rău, că nu erau tocmai oameni.

Despică un alt om, străpungându-i coastele, şi tocmai se întorsese să se ocupe de alţi doi duşmani când o sabie ce nu ar fi trebuit să fie acolo străbătu aerul, îndreptându-i-se spre beregată. Vrăjile sale de apărare îl salvară de la o moarte sigură, însă cu tăişul săbiei la mai puţin de-un deget depărtare de gâtul său, Eragon trebui să se retragă împleticindu-se.

Spre uimirea sa, omul pe care îl înjunghiase era încă în picioare, cu sângele şiroindu-i într-o parte, părând să nu bage în seamă gaura pe care Eragon i-o făcuse.

Eragon simţi cum îl cuprinde spaima.

— Nu simt durerea, strigă el, în timp ce bloca disperat săbii venind din trei direcţii diferite. Dacă îl auzise cineva, nu primi totuşi niciun răspuns.

Nu mai pierdu vremea cu vorbele, ci se concentra pe lupta cu oamenii din faţa lui, având încredere că spatele îi va fi asigurat de camarazii săi.

Eragon se întindea, para şi se ferea, şfichiuind cu sabia prin aer ca şi cum ar fi fost uşoară ca o nuia. În mod normal ar fi putut răpune într-o singură clipă pe oricare dintre acei oameni, însă faptul că erau rezistenţi la durere însemna că trebuia fie să îi decapiteze, fie să îi înjunghie în inimă, fie să îi taie şi să îi ţină la distanţă până ce scurgerea sângelui îi făcea să-şi piardă cunoştinţa. Altfel, atacatorii încercau să îl omoare, indiferent de

rănile lor. Cu un asemenea număr de oameni, îi era greu să evite toate loviturile şi să mai şi lovească la rândul său. Ar fi putut să nu se mai protejeze, lăsându-şi vrăjile de apărare să facă asta în locul lui, dar nu ar fi făcut decât să obosească la fel de repede. Şi cum nu putea prezice cu exactitate când aveau să îi cedeze vrăjile de apărare – iar asta urma să se întâmple la un moment dat, sau altfel l-ar fi omorât –, şi cum ştia că va avea nevoie de ele mai târziu, se lupta cu mare băgare de seamă şi cu precauţie, de parcă ar fi luptat cu oameni ale căror săbii îl puteau ucide sau schilodi dintr-o singură lovitură.

Alţi războinici în straie negre ieşiră prin uşile ascunse în coridoare. Se îngrămădiră în jurul lui Eragon, împingându-l înapoi prin numărul lor tot mai mare. Simţi mâini apucându-l de picioare şi de braţe, ameninţând să îl imobilizeze.

— Kverst, şopti el în barbă, rostind unul dintre cele douăsprezece cuvinte de moarte învăţate de la Oromis. Aşa cum bănuise, vraja sa nu avu efect: oamenii erau protejaţi împotriva atacurilor magice directe. Pregăti repede vraja pe care o folosise Murtagh cândva împotriva sa: Thrysta vindr! Era o cale ocolită de a-i lovi pe oameni, de vreme ce nu îi ataca direct, ci pur şi simplu împingea aerul înspre ei. Oricum, funcţiona.

O pală de vânt străbătu încăperea, fluturându-i pletele şi mantia lui Eragon şi aruncându-i pe oamenii de lângă el în compatrioţii lor, eliberând un spaţiu de vreo zece picioare în faţa sa. Forţa sa scăzu simţitor, dar nu atât de mult încât să îl scoată din luptă.

Se întoarse să vadă cum se descurcau ceilalţi. Nu fusese primul care găsise o cale de a evita vrăjile de apărare ale oamenilor; din braţul drept al lui Wyrden ţâşneau fulgere, învăluind orice războinic destul de ghinionist ca să treacă prin faţa sa. Lanţurile strălucitoare de energie păreau aproape lichide când îşi cuprindeau victimele.

Însă tot mai mulţi oameni îşi croiau drum în încăpere.

— Pe aici! strigă Arya, şi ţâşni spre cel de-al şaptelea coridor – cel pe care nu mai apucase să îl cerceteze înainte de ambuscadă.

Wyrden o urmă, la fel şi Eragon. Angela veni ultima, şchiopătând şi ţinându-şi mâna pe o rană însângerată de pe umăr. În spatele lor, oamenii înveşmântaţi în negru şovăiră, înghesuindu-se în încăpere pentru o clipă. Apoi, cu un răcnet

cumplit, se luară după ei.

Pe când sprinta prin coridor, Eragon se strădui să compună o variantă a vrăjii de mai devreme care să îi permită să-i ucidă pe oameni în loc să-i doboare numai. Născoci una rapid şi o pregăti pentru momentul în care avea să vadă un număr mai mare de atacatori.

„Cine-or mai fi şi ei? se întrebă el. Şi câţi or mai fi?”

În faţa sa zări o deschizătură prin care se strecura o lumină palidă, uşor purpurie. De-abia avu timp să se întrebe care îi era sursa, când vânzătoarea de ierburi scoase un ţipăt puternic, după care urmă un fulger portocaliu şi o bufnitură scrâşnită, iar în aer se simţi miros de pucioasă.

Eragon se răsuci la timp ca să vadă cum cinci oameni o târau pe vânzătoarea de ierburi printr-o uşă ce se deschisese pe latura coridorului.

— Nu! răcni Eragon, însă înainte să îi poată opri, uşa se închise la fel de încet cum se deschisese, şi peretele păru din nou la fel de solid ca mai înainte.

— Brisingr! strigă el, şi sabia sa izbucni în flăcări. Sprijini vârful de perete şi încercă să îl împingă prin piatră, având de gând să taie prin uşă. Însă piatra era groasă şi se topea greu, şi îşi dădu seama în curând că îl va costa mai multă energie decât era dispus să sacrifice.

Apoi Arya se ivi lângă el, îşi puse o mână pe uşă şi murmură:

— Ladrin. Deschide-te. Uşa se încăpăţâna să rămână închisă, însă Eragon se ruşina deoarece nu-i trecuse prin cap să încerce asta mai întâi.

Urmăritorii lor se apropiaseră atât de mult încât el şi Arya fură nevoiţi să se întoarcă şi să îi înfrunte. Eragon ar fi vrut să folosească vraja pe care tocmai o inventase, dar coridorul era îngust, permiţând ca doar doi oameni să se apropie deodată; nu ar fi izbutit să îi omoare şi pe ceilalţi, fiindcă îi erau ascunşi vederii. Era mai bine să păstreze secretă vraja, hotărî el, pentru un moment în care ar fi putut să-i nimicească pe aproape toţi războinicii dintr-un foc.

El şi cu Arya decapitară primii doi oameni, apoi îi atacară pe următorii doi când aceştia păşiră peste leşuri. Cu repeziciune, uciseră încă şase oameni, însă aceştia păreau să nu se mai termine.

— Pe aici! strigă Wyrden.

— Stenr slauta! exclamă Arya, şi de-a lungul coridorului – de la câţiva yarzi de locul în care se afla ea – pietrele din pereţi ţâşniră spre interior. Grindina de bucăţi ascuţite îi făcu pe oamenii în negru să se ghemuiască şi să se clatine pe picioare, şi câţiva se prăbuşiră la podea, schilodiţi.

Eragon şi Arya se răsuciră ca să îl urmeze pe Wyrden, care alerga către deschizătura de la capătul coridorului. Elful era la numai treizeci de picioare distanţă de ea.

Apoi la zece…

La cinci…

Şi-apoi un desiş de ţepi din ametist ieşiră din găuri ascunse în podea şi în tavan, prinzându-l pe Wyrden la mijloc. Elful păru să plutească în mijlocul coridorului, cu ţepii la mai puţin de un deget de trup, când vrăjile sale de apărare respinseră ghimpii de cristal. Apoi o descărcare sfârâitoare de energie străbătu ţepii, vârfurile ascuţite ca nişte ace străluciră dureros de puternic şi, cu un zgomot neplăcut, îşi atinseră ţinta.

Wyrden ţipă şi se zbătu, apoi lumina sa se stinse şi el nu se mai mişcă.

Eragon privi scena, nevenindu-i să creadă, şi se opri chiar înainte de ţepi. Cu toată experienţa căpătată în bătălii, nu mai fusese niciodată de faţă la moartea unui elf. Wyrden, Blodhgarm şi ceilalţi magicieni păreau desăvârşiţi, iar Eragon crezuse că singura cale prin care ar fi putut muri ar fi fost în luptă împotriva lui Galbatorix sau a lui Murtagh.

Arya părea la fel de uluită. Îşi veni însă repede în fire.

— Eragon, rosti ea pe un ton imperios, croieşte-ne drum cu Brisingr.

El pricepu. Sabia sa, spre deosebire de-a ei, ar fi rezistat în faţa magiei negre din ţepi.

Îşi trase braţul în spate şi lovi cu toată puterea. Vreo şase ţepi se sfărâmară sub tăişul ca de diamant al lui Brisingr. Ametistul scoase un sunet ca de clopot când se sparse, iar când cioburile căzură pe podea, zăngăniră ca gheaţa.

Eragon insistă pe partea dreaptă a coridorului, asigurându-se că nu atinge ţepii însângeraţi care îl ţintuiau pe Wyrden. Lovi o dată, şi încă o dată, croindu-şi drum prin desişul sclipitor. Cu fiecare lovitură, împrăştia prin aer aşchii de ametist. Una dintre ele îi zgârie obrazul, iar el tresări, surprins şi îngrijorat că vrăjile sale de apărare dăduseră greş.

Rămăşiţele zimţate ale ţepilor sfărâmaţi îl siliră să se mişte cu atenţie. Cioturile de dedesubt puteau să îi străpungă cizmele cu uşurinţă, în timp ce cele de deasupra ameninţau să îl rănească la cap şi la gât. Cu toate acestea, izbuti să treacă de partea cealaltă a desişului, alegându-se cu o singură tăietură pe gamba dreaptă, care îl ustura de fiecare dată când se sprijinea pe acel picior.

Războinicii în negru aproape că îi ajunseseră din urmă când el o ajută pe Arya să treacă de ultimele rânduri de ţepi. Odată ce se eliberă şi ea, se grăbiră să iasă prin deschizătură şi păşiră în lumina purpurie, gândul lui Eragon fiind acela de a se întoarce să îşi înfrunte atacatorii şi să îi ucidă pentru a răzbuna moartea lui Wyrden.

De cealaltă parte a deschizăturii se afla o încăpere întunecată şi cioplită aspru ce îi aminti lui Eragon de peşterile de sub Tronjheim. O formă circulară şi imensă de piatră încrustată – marmură, calcedonie şi hematit şlefuit – ocupa centrul podelei. La marginea discului cu model se aflau bucăţi neşlefuite de ametist, mari cât un pumn, prinse în coliere de argint. Toate bucăţile purpurii luceau uşor – sursa luminii pe care o văzuseră din coridor. Dincolo de disc, pe peretele opus, se afla un altar mare şi negru acoperit cu o pânză aurie-stacojie. De-o parte şi de alta a altarului se aflau stâlpi şi sfeşnice, precum şi câte o uşă închisă.

Eragon văzu toate acestea pe când năvăli în încăpere, în momentul scurt de dinainte să îşi dea seama că inerţia avea să îl proiecteze prin inelul de bucăţi de ametist, până în mijlocul discului. Încercă să se oprească, încercă să se dea la o parte, însă se mişca prea repede.

Disperat, făcu singurul lucru care-i trecu prin minte: sări spre altar, sperând să evite discul printr-un singur salt.

Pe când plutea peste primele bucăţi de ametist, ultima senzaţie care îl cuprinse fu o părere de rău, iar ultimul său gând se îndreptă spre Saphira.

Hrană unui zeu

PRIMUL lucru pe care îl remarcă Eragon fu diferenţa de culoare. Blocurile de piatră din tavan păreau mai puternic colorate decât înainte. Detalii care fuseseră ascunse săreau acum în ochi, însufleţite, în vreme ce altele, care ieşiseră în evidenţă, acum păleau. Sub el, caracterul măreţ al discului cu diagramă era şi mai vizibil.

După o clipă, înţelese motivul schimbării: felinarul roşu, fermecat al Aryei nu mai lumina încăperea. În schimb, puţina lumină care era provenea de la licărirea opacă a cristalelor şi de la lumânările aprinse în candelabru.

Abia atunci realiză că avea ceva vârât în gură, ceva ce îi deschidea dureros de tare falca, şi că atârna de încheieturi, într-un lanţ prins în tavan, încercă să se mişte şi descoperi că gleznele îi erau încătuşate şi prinse strâns de un belciug de metal din podea.

Răsucindu-se pe loc, o văzu pe Arya alături, legată şi atârnată în acelaşi mod. Ca şi el, avea gura astupată cu un ghem de cârpă şi o zdreanţă legată în jurul capului, ca să i-l ţină nemişcat.

Era deja trezită şi îl privea, iar el văzu că era uşurată să-l vadă că îşi recapătă cunoştinţa.

„De ce ea nu evadase deja? se minună el. Apoi: Ce s-a întâmplat?” Îşi simţi gândurile greoaie şi lente, de parcă ar fi fost mort de oboseală.

Privi în jos şi văzu că fusese deposedat de armele şi de armura sa; mai avea pe el doar izmenele. Cingătoarea lui Beloth cel înţelept dispăruse, ca şi colanul pe care i-l dăduseră piticii şi care nu permitea nimănui să îl „citească”.

Privind în sus, văzu că inelul elfesc Aren lipsea de pe mâna sa.

Un fior de panică îl cuprinse. Apoi se linişti la gândul că nu era chiar neajutorat, nu atâta vreme cât putea folosi magia. Din cauza cârpei din gură, va trebui să arunce vraja fără a o rosti cu voce tare, ceea ce era cumva mai periculos decât prin metoda normală – deoarece, dacă gândurile i-o luau razna, ar fi putut

alege cuvintele nepotrivite –, dar nu la fel de periculos ca în cazul în care ar fi aruncat o vrajă fără a folosi deloc limba străveche, lucru care ar fi fost cu adevărat periculos. În orice caz, i-ar trebui doar puţină energie ca să se elibereze şi era sigur că poate s-o facă fără prea multe probleme.

Închise ochii şi îşi adună forţele, pregătindu-se. În timp ce făcea asta, o auzi pe Arya zăngănindu-şi lanţul şi scoţând sunete înfundate.

Aruncând o privire spre ea, văzu că aceasta clătina din cap către el. El îşi ridică sprâncenele într-o întrebare nerostită: „Ce este?” Dar ea nu putea face altceva decât să mormăie, continuând să clatine din cap.

Neputincios, Eragon îşi întinse prudent mintea către ea – atent la cel mai mic semn de intruziune a cuiva din afară –, dar spre neliniştea sa, simţi în jurul lui doar o apăsare moale, nedesluşită, de parcă mintea i-ar fi fost înconjurată de baloţi de lână.

Panica începu să crească din nou în el, în ciuda eforturilor sale de a o controla.

Nu era drogat. Era sigur de asta. Dar nu ştia ce altceva, în afara unui drog, l-ar fi putut împiedica să atingă mintea Aryei. Dacă era magie, era o magie diferită de cea pe care o cunoştea el.

El şi Arya se priviră un moment unul pe celălalt; apoi o mişcare îl făcu pe Eragon să ridice ochii şi el văzu şuviţe de sânge prelingându-se în jos pe braţele ei din locul în care cătuşele din jurul încheieturilor îi zdreliseră pielea.

Îl cuprinse turbarea. Apucă lanţul de deasupra sa şi trase de el cât de tare putu. Verigile rezistară, dar el nu vru să renunţe. Într-un acces de furie, trase de el iar şi iar, fără să-i pese de răul pe care şi-l făcea singur.

Într-un sfârşit, se opri şi atârnă moale, în vreme ce sânge cald îi picura din încheieturi pe ceafă şi umeri.

Hotărât să scape, se scufundă în curentul de energie ce îi străbătea corpul şi, îndreptându-şi vraja asupra cătuşelor sale, strigă în gând: „Kverst malmr du huildrs edtha, mar frema ne thon eka threyja!”.

Ţipă în căluş, în timp ce fiecare nerv din corpul său împietri de durere. Neputând să-şi menţină concentrarea, scăpă descântecul de sub control şi vraja se opri.

Durerea dispăru imediat, dar îl lăsă cu suflarea tăiată şi cu inima bătându-i puternic de parcă tocmai ar fi sărit de pe o stâncă. Experienţa fusese asemănătoare convulsiilor pe care le avusese înainte ca dragonii să îi vindece cicatricea de pe spate, în timpul Sărbătorii Frăţiei de Sânge.

În timp ce îşi revenea încet, văzu că Arya îl privea cu o expresie îngrijorată. „Probabil că a încercat şi ea o vrajă. Apoi: Cum se putuse întâmpla una ca asta?" Amândoi legaţi şi neputincioşi, Wyrden mort, vânzătoarea de ierburi capturată sau ucisă şi Solembum, foarte probabil, zăcând rănit pe undeva prin labirintul subpământean, dacă nu cumva războinicii în negru nu omorâseră deja pisica fermecată. Eragon nu putea înţelege. El, Arya, Wyrden şi Angela fuseseră o echipă cu nimic mai puţin destoinică şi periculoasă decât oricare alta din Alagaesia. Şi totuşi eşuaseră, iar el şi Arya erau la mâna duşmanilor lor.

„Dacă nu putem scăpa"… îndepărtă acest gând; nu suporta ideea. Mai mult decât orice, îşi dorea să o poată contacta pe Saphira, fie şi numai pentru a se asigura că ea era încă în siguranţă şi să se liniştească în compania ei. Deşi Arya era cu el, se simţea incredibil de singur şi asta îl descuraja cel mai tare.

În ciuda durerilor cumplite de la încheieturi, începu să tragă iar de lanţ, convins că, dacă reuşea să facă asta suficient de mult timp, ar putea să îl desprindă din tavan. Încercă să răsucească lanţul, gândindu-se că i-ar fi mai uşor să-l rupă astfel, însă cătuşele din jurul gleznelor nu-l lăsau să se învârtă prea tare în nicio parte.

În cele din urmă, rănile de la încheieturi îl forţară să se oprească. Îl ardeau cumplit şi se temea să nu sfârşească prin a-şi tăia muşchiul, dacă mai continua. Şi se mai temea că ar putea pierde prea mult sânge, căci rănile sângerau deja puternic, iar el nu ştia cât timp mai trebuia să atârne acolo, aşteptând, împreună cu Arya.

Era imposibil de spus cât de târziu se făcuse, însă bănuia că fuseseră captivi doar pentru câteva ore cel mult, dat fiind că nu simţea nevoia să mănânce, să bea sau să se uşureze. Dar situaţia avea să se schimbe, încetul cu încetul, şi apoi neplăcerea lor va spori, cu certitudine.

Durerea de la încheieturi făcea ca fiecare minut să pară insuportabil de lung. Din când în când, el şi Arya priveau unul la celălalt şi încercau să comunice, dar eforturile lor dădură greş

de fiecare dată. De două ori, rănile sale prinseră coajă îndeajuns ca să rişte să tragă din nou de lanţ, dar fără niciun rezultat. Cea mai mare parte din timp, el şi Arya răbdară.

Apoi, când Eragon începuse să se întrebe dacă într-adevăr avea să mai vină cineva, auzi, de undeva din tuneluri şi coridoare, clinchetul clopoţeilor de fier, şi uşile aflate de o parte şi de alta a altarului negru se deschiseră silenţios. Muşchii lui Eragon se încordară, în aşteptare. Îşi fixă ochii pe deschizături, şi Arya făcu acelaşi lucru.

Trecu un minut aparent interminabil.

Cu un dăngănit repezit, strident, clopoţeii sunară din nou, umplând încăperea cu un roi de ecouri mânioase. Prin uşi păşiră trei novici: tineri îmbrăcaţi în veşminte aurite, fiecare purtând un cadru de metal de care erau agăţaţi clopoţei. În urma lor veneau douăzeci şi patru de bărbaţi şi femei, niciunul neavând toate membrele întregi. Spre deosebire de predecesorii lor, schilozii purtau sutane din piele neagră, croite pe măsura infirmităţilor fiecăruia dintre ei. Şi, în spatele tuturor, şase sclavi unşi cu uleiuri purtau un catafalc pe care se afla, sprijinită în poziţie verticală, o făptură fără braţe, fără picioare, fără dinţi şi fără un gen aparent: Marele Preot al Helgrindului. Pe cap i se înălţa o creastă de trei picioare, care făcea acea creatură să pară şi mai diformă.

Preoţii şi novicii se dispuseră pe marginea discului cu diagramă trasat pe podea, în timp ce sclavii coborâră încet catafalcul pe altarul din capătul încăperii. Apoi cei trei tineri întregi, chipeşi, sunară clopoţeii încă o dată, stârnind un zgomot strident, iar preoţii înveşmântaţi în piele psalmodiară o frază scurtă, atât de repede încât Eragon nu fu sigur ce ziseseră, deşi sunase ca o litanie. Prin învălmăşeala de cuvinte, el prinse numele celor trei piscuri ale Helgrindului: Gorm, Uda şi Fell Angvara.

Marele Preot se uită lung la el şi la Arya, cu ochii asemenea unor bucăţi de obsidian.

— Bine-aţi venit în sălile lui Tosk, spuse el, şi gura lui veştejită îi stâlci cuvintele. E a doua oară când năvăleşti în sanctuarele noastre ascunse, Cavaler al Dragonului. Nu vei mai avea ocazia să faci asta din nou… Galbatorix ar vrea să vă cruţăm viaţa şi să vă trimitem la Uru'baen. El crede că te poate sili să-l slujeşti. Visează să reînvie Cavalerii şi să refacă rasa dragonilor. Eu zic că

visurile lui sunt o nebunie. Tu eşti prea periculos, iar noi nu vrem să vedem reapărând dragonii. Lumea crede că noi ne închinăm Helgrindului. E o minciună pe care o spunem altora, ca să ascundem adevărata natură a religiei noastre. Nu Helgrind-ul îl venerăm, ci pe Cei Străvechi, care şi-au făcut bârlog înăuntru şi cărora le aducem jertfă carnea şi sângele nostru. Ra'zac sunt zeii noştri, Cavaler al Dragonului – Ra'zac şi Lethrblaka.

Groaza îl cuprinse pe Eragon, ca o senzaţie de greaţă.

Marele Preot scuipă spre el şi saliva i se prelinse de pe buza veştedă.

— Nu există caznă destul de cumplită pentru nelegiuirea ta, Cavalere. Ne-ai ucis zeii, tu şi dragonul tău blestemat. Pentru asta, trebuie să mori.

Eragon se zbătu în lanţurile sale şi încercă să strige prin căluş. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi putut câştiga timp, poate, spunându-le care fuseseră ultimele cuvinte ale acelor Ra'zac sau ameninţându-i cu răzbunarea Saphirei. Însă cei care îi ţineau captivi nu dădură niciun semn că i-ar scoate căluşul.

Cu o grimasă hidoasă, Marele Preot zâmbi, arătându-şi gingiile cenuşii.

— Nu vei scăpa niciodată, Cavalerule. Cristalele pe care le vezi aici au fost vrăjite, astfel încât să prindă în capcană pe oricine ar încerca să ne profaneze templul sau să ne fure comorile, chiar şi pe unul ca tine. Şi nu mai este nimeni care să te scape. Doi dintre tovarăşii tăi sunt morţi – da, chiar şi vrăjitoarea aia băgăcioasă –, iar Murtagh nu ştie nimic despre faptul că eşti aici. Astăzi este ziua judecăţii tale, Eragon Biruitorul-Umbrei.

Apoi Marele Preot îşi răsturnă capul pe spate şi scoase un şuierat oribil, gâlgâitor.

Prin intrarea întunecată din stânga altarului apărură patru sclavi cu pieptul dezgolit. Aceştia purtau pe umeri o platformă ce avea în mijlocul ei două proeminenţe largi, concave, ca nişte cupe. În interiorul lor se afla o pereche de obiecte ovale, fiecare având cam un picior şi jumătate lungime şi o jumătate de picior grosime. Obiectele erau negre-albăstrui şi poroase ca gresia.

Lui Eragon i se păru că timpul s-a oprit în loc. „Nu pot fi…” gândi el. Oul Saphirei fusese neted totuşi, şi cu nervuri, asemenea marmurei. Orice ar fi fost obiectele acelea, nu erau ouă de dragon. Alternativele îl înfricoşau şi mai tare.

— Întrucât tu i-ai ucis pe Cei Străvechi, zise Marele Preot, este numai potrivit ca tu să le serveşti drept hrană la renaşterea lor. Nu meriţi o onoare atât de mare, dar aceasta va fi pe placul Celor Străvechi, şi noi dorim mai cu seamă să le satisfacem poftele. Noi suntem slujitorii lor credincioşi, iar ei sunt stăpânii noştri cruzi şi necruţători: zeul cu trei feţe – vânătorii de oameni, mâncătorii de carne şi băutorii de sânge. Lor le oferim trupurile noastre, în speranţa revelării misterelor acestei vieţi şi în speranţa iertării greşelilor noastre. Cum scris-a Tosk, aşa va fi.

Preoţii înveşmântaţi în piele repetară în cor:

— Cum scris-a Tosk, aşa va fi. Marele Preot dădu din cap.

— Cei Străvechi şi-au făcut dintotdeauna cuib în Helgrind, dar pe vremea tatălui bunicului meu, Galbatorix le-a furat ouăle şi le-a ucis puii, şi i-a silit să îi jure credinţă, ca să nu le stârpească în întregime spiţa. A săpat grote şi tunele pe care, de atunci, ei le folosesc, şi nouă, devotaţilor lor slujitori, ne-a dat în păstrare ouăle lor – să le păzim şi să le îngrijim până ce va fi nevoie de ele. Aceasta am şi făcut, şi nimeni nu ar putea găsi vreun cusur felului în care ne-am făcut treaba. Dar ne rugăm ca într-o zi Galbatorix să fie răsturnat, căci nimeni nu ar trebui să-i supună voinţei sale pe Cei Străvechi. Aceasta este o ruşine.

Diforma creatură îşi linse buzele şi, spre scârba sa, Eragon văzu că o parte din limba acestuia lipsea, tăiată de un cuţit.

— Şi pe tine te vrem mort, Cavalerule. Dragonii erau cei mai mari duşmani ai Celor Străvechi. Fără ei şi fără Galbatorix, nu va mai fi nimeni care să-i împiedice pe Cei Străvechi să se ospăteze unde şi cum vor vrea.

În timp ce Marele Preot vorbea, cei patru sclavi ce purtau platforma înaintară şi, dând-o jos de pe umeri, o aşezară cu grijă pe discul cu diagramă, la câţiva paşi în faţa lui Eragon şi a Aryei. Când terminară, îşi plecară capetele şi se retraseră prin intrarea pe care veniseră.

— Cine şi-ar putea dori ceva mai mult decât să hrănească un zeu cu măduva oaselor sale? întrebă Marele Preot. Bucuraţi-vă amândoi, căci astăzi veţi primi binecuvântarea Celor Străvechi şi, prin sacrificiul vostru, toate păcatele vă vor fi spălate, iar voi veţi merge în viaţa de apoi puri ca nişte nou-născuţi.

Apoi Marele Preot şi discipolii acestuia îşi înălţară feţele către tavan şi începură să psalmodieze un cântec ciudat, accentuat într-un fel curios, pe care Eragon nu îl putea înţelege. Se întrebă

dacă era în dialectul lui Tosk. Din când în când, auzea ceea ce credea că sunt cuvinte în limba străveche – deformate şi folosite greşit, dar totuşi în limba străveche.

Când grotesca adunare termină, cu un alt cor de „Cum scris-a Tosk, aşa va fi”, cei trei novici scuturară clopoţeii, într-un delir de fervoare religioasă, şi gălăgia ce urmă păru că va surpa tavanul.

Încă scuturând din clopoţei, novicii ieşiră din încăpere. Apoi plecară ceilalţi douăzeci şi patru de preoţi şi, în urma lor, încheind procesiunea, stăpânul lor schilod, transportat pe catafalcul său de cei şase sclavi unşi cu uleiuri.

Uşa se închise în spatele lor cu un bubuit ameninţător şi Eragon auzi un drug greu căzând la loc, de partea cealaltă.

Se întoarse să o privească pe Arya. În ochii ei se citea disperarea şi el ştiu că nici ea nu avea nici cea mai mică idee despre cum să scape.

Privi din nou în sus şi trase de lanţul care îl ţinea, folosind cât îndrăzni din forţa sa. Rănile de la încheieturi i se deschiseră din nou, stropindu-l cu sânge.

În faţa lor, oul aflat mai la stânga începu să se clatine uşor înainte şi înapoi şi dinăuntru se auzi un ciocănit slab, asemeni bătăilor unui ciocan micuţ.

O senzaţie de repulsie profundă îl cuprinse pe Eragon. Din toate felurile de-a muri imaginabile, să fie mâncat de viu de un către Ra'zac era, de departe, cel mai cumplit. Smuci de lanţ cu şi mai multă hotărâre, muşcându-şi căluşul ca să suporte suferinţa din braţe. Durerea ce urmă îi făcu vederea să tremure.

Lângă el, Arya se zvârcolea şi se răsucea şi ea, zbătându-se amândoi în tăcere ca să se elibereze.

Şi „cioc-cioc-cioc” -ul în coaja de ou neagră-albăstruie continuă.

„Nu are niciun rost”, îşi dădu seama Eragon. Lanţul nu va ceda. Imediat ce acceptă acest fapt, deveni clar că îi va fi imposibil să evite să fie rănit mult mai rău decât era deja. Singura întrebare era dacă rănile îi vor fi provocate sau vor fi alegerea lui. „Trebuie să o salvez pe Arya.”

Studie legăturile de fier din jurul încheieturilor sale. „Dacă mi-aş putea rupe degetele mari, mi-aş putea elibera mâinile. Atunci măcar pot lupta. Poate că aş putea pune mâna pe o bucată din coaja Ra'zacului şi aş folosi-o ca pe un cuţit." Cu ceva tăios la îndemână, putea să îşi elibereze şi picioarele, deşi gândul era

atât de înfricoşător, încât refuză să-l ia deocamdată în calcul. „Tot ce va trebui să fac este să mă târăsc în afara cercului de pietre." Atunci ar putea folosi magia şi ar putea opri durerea şi sângerarea. Ce intenţiona să facă urma să îi ia doar câteva minute, dar ştia că vor fi cele mai lungi minute din viaţa lui.

Inspiră adânc, pregătindu-se. „Mai întâi mâna stângă".

Înainte de a începe, Arya ţipă.

Eragon se răsuci către ea şi scoase o exclamaţie mută când văzu degetele mutilate ale mâinii ei drepte. Pielea îi era împinsă către unghii, ca o mănuşă, şi prin muşchiul sângeriu se vedea albul osului. Pentru un moment, Arya se lăsă să atârne, părând că şi-a pierdut cunoştinţa; apoi îşi reveni şi trase încă o dată de braţ. Eragon ţipă odată cu ea, în timp ce mâna ei alunecă din cătuşa metalică, ce smulse pielea şi carnea. Braţul Aryei căzu într-o parte, ascunzându-i vederii mâna, deşi el putea vedea sângele stropind podeaua de la picioarele ei.

Lacrimile îi înceţoşară ochii şi el îi strigă numele în căluş, însă ea nu părea să-l audă.

În timp ce Arya îşi aduna puterile ca să repete procedeul, uşa din dreapta altarului se deschise şi unul dintre novicii în sutană aurită se furişă în încăpere. La vederea acestuia, Arya ezită, deşi Eragon ştia că îşi va trage şi cealaltă mână afară din cătuşă, la cel mai mic semn de primejdie.

Tânărul se uită chiorâş la Arya, apoi îşi croi precaut drum către centrul discului cu diagramă, aruncând priviri temătoare către oul ce se legăna înainte şi înapoi. Tânărul era subţirel, cu ochi mari şi trăsături delicate; lui Eragon îi era clar că fusese ales în acea funcţie datorită înfăţişării sale.

— Pst, şopti tânărul. Am adus astea. Scoase din faldurile sutanei o pilă, o daltă şi un ciocan de lemn. Dacă dau o mână de ajutor, va trebui să mă luaţi cu voi. Nu mai suport să stau aici. Urăsc locul ăsta. Este oribil! Promite-mi că mă luaţi cu voi!

Nici nu terminase de vorbit, că Eragon dădu din cap, încuviinţând, însă când tânărul porni către el, Eragon mormăi şi arătă cu capul în direcţia Aryei. Novicelui îi trebuiră câteva secunde ca să înţeleagă.

— Ah, da, murmură tânărul, şi se îndreptă în schimb spre Arya. Eragon scrâşni din dinţi, prin căluş, mânios pe încetineala tânărului.

În scurt timp, hârşâitul aspru al pilei acoperi ciocănitul care se

auzea din oul ce se clătina.

Eragon urmărea concentrat, în timp ce aşa-zisul lor salvator tăia lanţul, undeva, deasupra mâinii stângi a Aryei. „Ţine pila pe aceeaşi verigă, nerod ce eşti!” Eragon turba. Novicele părea că nu mai folosise o pilă până acum, şi Eragon se îndoia că tânărul avea forţa sau rezistenţa necesară ca să taie până şi cea mai mică bucăţică de metal.

În timp ce novicele lucra, Arya atârna fără vlagă, cu părul ei lung acoperindu-i faţa. Tremura, la intervale regulate, şi sângele continua să curgă din mâna ei distrusă.

Spre exasperarea lui Eragon, pila nu părea să lase vreun semn pe lanţ. Oricare ar fi fost vrăjile care protejau metalul, acestea erau prea puternice pentru ca un obiect atât de simplu precum o pilă să le învingă.

Novicele pufăia, părând iritat de faptul că nu avansa. Se opri şi îşi şterse fruntea, apoi, încruntându-se, atacă din nou lanţul, agitând din coate, cu pieptul zvâcnindu-i şi cu mânecile sutanei fâlfaindu-i nebuneşte.

„Nu îţi dai seama că nu are să meargă? gândi Eragon. Mai bine încearcă cu dalta pe cătuşele de la gleznele ei.”

Tânărul continuă ceea ce făcea.

Un pocnet strident răsună în cameră, şi Eragon văzu o crăpătură subţire apărând în vârful oului întunecat, poros. Crăpătura se mări şi o reţea de fisuri fine se răspândiră din aceasta.

Apoi cel de-al doilea ou începu să se clatine şi el, şi din interiorul acestuia se auzi un alt „cioc-cioc-cioc”, care se alătură celui dintâi, formând un ritm înnebunitor.

Novicele păli, apoi aruncă pila şi se îndepărtă de Arya, scuturând din cap:

— Îmi pare rău... îmi pare rău. Este prea târziu. Faţa i se încreţi şi lacrimi i se rostogoliră din ochi. Îmi pare rău.

Panica lui Eragon se înteţi când tânărul scoase un pumnal din sutană.

— Nu mai pot face nimic altceva, spuse el, de parcă ar fi vorbit pentru sine. Nimic altceva... îşi trase nasul şi se îndreptă către Eragon. Este mai bine aşa.

În timp ce tânărul înainta către el, Eragon se smuci în lanţurile sale, încercând să îşi elibereze una dintre mâini. Însă cătuşele de fier erau prea strâmte, şi tot ce reuşi să facă fu să îşi

zdrelească şi mai tare pielea de la încheieturi.

— Îmi pare rău, şopti tânărul, oprindu-se în faţa lui Eragon, şi ridică pumnalul.

„Nu!” strigă Eragon în minte.

O bucată de ametist scânteietor ţâşni din tunelul prin care Eragon şi Arya fuseseră aduşi în cameră. Aceasta îl izbi pe novice în ceafă şi el căzu peste Eragon. Eragon tresări când simţi vârful jungherului alunecându-i de-a lungul coastelor. Apoi tânărul se prăbuşi pe podea şi rămase acolo, inconştient.

Din adâncurile tunelului apăru şchiopătând o siluetă micuţă. Eragon se holbă şi, pe măsură ce silueta ieşi în lumină, văzu că era nimeni altul decât Solembum.

Un fior de uşurare îl străbătu pe Eragon.

Pisica fermecată avea forma sa umană şi era dezbrăcată, cu excepţia unei zdrenţe prinse în jurul şoldurilor, care părea că fusese smulsă din hainele atacatorilor. Avea părul zbârlit şi un rânjet sălbatic îi schimonosea buzele. Câteva tăieturi îi acopereau braţele, urechea stângă atârna moale într-o parte a capului şi îi lipsea o fâşie din pielea acestuia. Ţinea în mână un cuţit mânjit de sânge.

Şi, la câţiva paşi în spatele pisicii fermecate, venea vânzătoarea de ierburi, Angela.

Necredincioşi în libertate

— **Ce** prost, declară Angela, repezindu-se către marginea discului cu diagrama de pe podea. Sângera din mai multe tăieturi şi zgârieturi şi hainele îi erau pătate cu şi mai mult sânge, care, bănuia Eragon, nu era al ei. Altfel, părea nevătămată.

— Tot ce trebuia să facă era… asta!

Şi, rotindu-şi sabia cu lamă transparentă pe deasupra capului, izbi cu mânerul acesteia unul dintre ametistele ce înconjurau discul. Cristalul se sfărâmă cu un pocnet straniu, asemănător celui al unui şoc de electricitate statică, şi lumina pe care o radia pâlpâi şi se stinse. Celelalte cristale continuară să strălucească.

Fără să se oprească, Angela se duse la următoarea bucată de ametist şi o sfărâmă, apoi pe următoarea, şi tot aşa.

Eragon nu fusese în viaţa sa atât de recunoscător să vadă pe cineva.

Îşi plimba privirea de la vânzătoarea de ierburi la crăpăturile ce se lărgeau în vârful primului ou. Ra'zac-ul aproape îşi terminase de scobit ieşirea, lucru de care părea să îşi dea seama, deoarece cârâia şi ciocănea cu şi mai multă putere. Printre bucăţile de coajă, Eragon zări o membrană albă, groasă, şi capul cu cioc al Ra'zacului împingând orbeşte prin aceasta, oribil şi monstruos.

„Grăbeşte-te, grăbeşte-te”, gândi Eragon, în timp ce un fragment mare cât mâna sa căzu din ou şi păcăni pe podea, asemenea unei farfurii de lut ars.

Membrana se rupse şi micul Ra'zac îşi scoase capul din ou, arătându-şi limba ghimpată, purpurie, în vreme ce scoase un cârâit triumfător. O mâzgă picura din carapace şi o duhoare ca de ciuperci invada încăperea.

Eragon se smuci din nou în cătuşele sale, chiar dacă era zadarnic.

Ra'zac-ul cârâi din nou, apoi se zbătu să iasă din restul de ou. Reuşi să-şi elibereze un braţ ce se termina cu o gheară, dar,

făcând asta, dezechilibră oul, care se înclină pe-o parte, împrăştiind pe discul decorat un lichid gros, gălbui. Preţ de-o clipă, grotescul pui rămase căzut pe-o parte, surprins. Apoi se urni şi se ridică în picioare, rămânând aşa, clătinându-se nesigur, clămpănind pentru sine, ca o insectă agitată.

Eragon se holba, consternat şi îngrozit, dar şi fascinat.

Ra'zac-ul avea un piept scobit, cu şira spinării proeminentă; coastele păreau că îi sunt în afara corpului, şi nu înăuntrul acestuia. Picioarele creaturii erau subţiri şi noduroase, ca nişte beţe, iar mijlocul îi era mult mai îngust decât cel al unui om. Fiecare picior avea în plus o articulaţie ce se îndoia spre spate, ceva ce Eragon nu mai văzuse până atunci, dar care explica mersul tulburător al Ra'zacului. Carapacea părea moale şi flexibilă, spre deosebire de cea a Ra'zac-ilor maturi pe care Eragon îi întâlnise. Fără îndoială, avea să se întărească odată cu trecerea timpului.

Ra'zac-ul îşi înclină capul într-o parte – ochii săi imenşi, proeminenţi, fără pleoape, dăduseră de lumină – şi ciripi, de parcă tocmai descoperise ceva foarte interesant. Apoi făcu un pas de încercare spre Arya… şi încă unul… şi apoi încă unul, cu ciocul clămpănindu-i în timp ce se opintea către balta de sânge de la picioarele ei.

Eragon ţipă în căluşul său, sperând să-i distragă atenţia creaturii, însă, cu excepţia unei scurte priviri, aceasta îl ignoră.

— Acum! strigă Angela, şi sparse ultimul cristal.

Exact în clipa în care cioburile de ametist se împrăştiau pe podea, Solembum sări la Ra'zac. Silueta pisicii fermecate vâjâi prin aer – capul i se micşoră, picioarele i se scurtară, blana apăru peste tot – şi aceasta ateriza pe toate cele patru picioare, având din nou corpul unui animal.

Ra'zac-ul şuieră şi dădu cu gheara către Solembum, dar pisica fermecată evită lovitura şi, mai iute ca gândul, plesni capul Ra'zacului cu una dintre labele sale mari, grele.

Gâtul Ra'zacului se frânse cu un pocnet şi creatura zbură prin încăpere şi ateriza într-un morman contorsionat, ce zvâcni preţ de câteva secunde.

Solembum sâsâi, cu singura sa ureche întreagă lipită de craniu; apoi se scutură de pânza ce-i rămăsese prinsă în jurul şoldurilor şi se duse să aştepte lângă celălalt ou.

— Ce-aţi făcut cu voi? spuse Angela şi se grăbi către Arya.

Arya îşi ridică obosită capul, dar nu făcu nicio încercare să răspundă.

Cu trei lovituri iuţi ale lamei ei incolore, vânzătoarea de ierburi spintecă ce mai rămăsese din cătuşele Aryei, de parcă metalul călit ar fi fost o bucată de brânză.

Arya căzu în genunchi şi se încovoie, apăsându-şi mâna rănită pe burtă. Cu cealaltă mână îşi smulse căluşul.

Fierbinţeala din umerii lui Eragon se calmă când Angela îl eliberă şi putu să-şi coboare în sfârşit braţele. Îşi scoase cârpa din gură şi, cu o voce răguşită, spuse:

— Credeam că ai murit.

— Vor trebui să se spetească mai tare de-atât dacă vor să mă omoare. Nişte cârpaci, cei mai mulţi dintre ei.

Încă îndoită de mijloc, Arya începu să îngâne vrăji de bandajare şi vindecare. Vorbea încet, încordat, dar nu ezită şi nu pronunţă nimic greşit.

În timp ce ea era ocupată să-şi lecuiască mâna, Eragon îşi vindecă tăietura de pe coaste şi plăgile de la încheieturi. Apoi îi făcu semn lui Solembum şi spuse:

— Pleacă de-acolo.

Pisica fermecată plesni uşor din coadă, dar făcu ce-i ceruse Eragon. Ridicându-şi mâna dreaptă, Eragon spuse:

— Brisingr!

O coloană de flăcări albastre izbucni în jurul celui de-al doilea ou. Creatura dinăuntru ţipă: un sunet înfiorător, nepământean, asemănător mai degrabă cu un metal ce se rupe decât cu ţipătul unei persoane sau al unei fiare.

Mijindu-şi ochii din cauza fierbinţelii, Eragon privi cu satisfacţie cum ardea oul. „Fie ca acesta să fie ultimul dintre ei.” Când ţipătul încetă, el stinse flacăra şi aceasta se topi în aer, de jos în sus. Liniştea care urmă fu neaşteptat de adâncă, întrucât Arya îşi terminase incantaţiile şi în jur totul era nemişcat.

Angela fu prima care se clinti. Se duse la Solembum şi se aplecă asupra lui, murmurând în limba străveche, în timp ce îi vindeca urechea şi celelalte răni.

Eragon îngenunche lângă Arya şi îşi puse o mână pe umărul ei. Ea îl privi, apoi îşi îndreptă puţin corpul, cât să îi arate mâna. Pielea de la baza degetului mare, de pe marginea exterioară a palmei şi de pe dosul mâinii era lucioasă, de un roşu aprins. Însă muşchii de dedesubt păreau nevătămaţi.

— De ce nu ai vindecat-o de tot? întrebă el. Dacă eşti prea obosită, pot să…

Ea clătină din cap.

— Am câţiva nervi atinşi… şi se pare că eu nu îi pot reface. Am nevoie de ajutorul lui Blodhgarm; e mult mai priceput să transforme carnea decât mine.

— Poţi lupta.

— Dacă sunt atentă.

Pentru o clipă, el îşi intensifică strânsoarea pe umărul ei.

— Ce ai făcut…

— Am făcut doar ce era raţional.

— Cei mai mulţi nu ar fi avut puterea… Am încercat, dar mâna mea era prea mare. Vezi? Şi îşi lipi mâna de a ei.

Ea dădu din cap, apoi îl apucă de braţ şi se ridică încet în picioare. Eragon se ridică odată cu ea, oferindu-i sprijin.

— Trebuie să ne găsim armele, spuse el, şi inelul meu, cingătoarea mea şi colanul pe care mi l-au dat piticii.

Angela se încruntă.

— Cingătoarea? De ce? Este fermecată?

Cum Eragon ezita, nesigur dacă să-i spună sau nu adevărul, Arya zise:

— Poate că nu cunoşti numele creatorului ei, înţeleapto, dar prin călătoriile tale sigur ai auzit vorbindu-se de cingătoarea celor douăsprezece stele.

Vânzătoarea de ierburi făcu ochii mari.

— Acea cingătoare?! Dar credeam că s-a pierdut, cu peste patru secole în urmă, că a fost distrusă în timpul…

— Am refăcut-o, zise scurt Arya.

Lui Eragon îi era clar că vânzătoarea de ierburi ar fi vrut să mai pună şi alte întrebări, însă aceasta spuse doar:

— Înţeleg… însă nu putem pierde vremea căutând în fiecare încăpere din labirintul ăsta. Când preoţii îşi vor da seama că aţi scăpat, o să-i avem pe toţi grămadă pe urmele noastre.

Eragon arătă către novicele întins pe podea şi zise:

— Poate că ştie el unde ne-au dus lucrurile.

Aşezându-se pe vine, vânzătoarea de ierburi îşi puse două degete pe vena jugulară a tânărului, simţindu-i pulsul. Apoi îl pălmui peste obraji şi îi ridică pleoapele.

Novicele rămase moale, nemişcat.

Lipsa lui de reacţie păru să o irite pe vânzătoarea de ierburi.

— O clipă, spuse ea, închizând ochii. O uşoară încruntare îi străbătu fruntea. Pentru un timp, ea rămase nemişcată; apoi sări în sus, cu neaşteptată rapiditate. Ce mic egoist ticălos! Nu-i de mirare că părinţii l-au trimis să se facă preot. Sunt uimită că l-au suportat atâta vreme.

— Ştie ceva ce ne-ar fi de folos? întrebă Eragon.

— Doar calea către ieşirea la suprafaţă. Arătă către uşa din stânga altarului, aceeaşi prin care preoţii intraseră şi ieşiseră. Este extraordinar faptul că a încercat să te elibereze; cred că e prima dată în viaţa lui când a făcut ceva de bunăvoie.

— Trebuie să îl luăm cu noi. Lui Eragon nu-i plăcea să spună asta, dar datoria îl silea. Am promis că vom face asta, dacă ne ajută.

— A încercat să te omoare!

— Mi-am dat cuvântul.

Angela oftă şi îşi dădu ochii peste cap. Se întoarse către Arya:

— Bănuiesc că nu-l poţi convinge să renunţe?

Arya scutură din cap, apoi, aparent fără niciun efort, îl săltă pe tânăr pe umărul său.

— Îl duc eu, zise ea.

— În cazul ăsta, îi spuse vânzătoarea de ierburi lui Eragon, ar fi mai bine să iei asta, de vreme ce se pare că tu şi cu mine vom fi cei care vor lupta. Îi întinse sabia ei scurtă, apoi scoase dintre faldurile rochiei ei un jungher cu mâner ornat cu pietre preţioase.

— Din ce e făcută? întrebă Eragon şi privi prin lama transparentă a săbiei, observând felul în care aceasta capta şi reflecta lumina. Substanţa îl ducea cu gândul la diamant, dar nu îşi putea imagina că oarecine ar face o armă dintr-o piatră preţioasă; cantitatea de energie necesară ca să împiedice piatra să se spargă din cauza loviturilor ar fi istovit în scurt timp orice magician obişnuit.

— Nu din piatră sau metal, spuse vânzătoarea de ierburi. Un avertisment, totuşi. Mare grijă când o mânuieşti. Să nu-i atingi muchia sau să laşi orice lucru la care ţii să se apropie de ea, altfel o să regreţi. De asemenea, să nu sprijini niciodată sabia de ceva de care ai nevoie – piciorul tău, de exemplu.

Precaut, Eragon ţinu sabia mai departe de corp:

— De ce?

— Deoarece, zise vânzătoarea de ierburi cu o evidentă

satisfacţie, aceasta este cea mai ascuţită lamă din câte există. Nicio altă sabie, cuţit sau secure nu are tăiş atât de ascuţit, nici măcar Brisingr. Este întruchiparea supremă a unui instrument de tăiat. Aceasta – făcu o pauză, pentru a sublinia ideea – este arhetipul unui plan înclinat... Nu vei găsi nicăieri ceva pe măsură. Poate trece prin orice nu este protejat prin magie, şi asta înseamnă multe lucruri. Încearc-o dacă nu mă crezi.

Eragon se uită în jur după ceva pe care să încerce sabia. În cele din urmă, păşi către altar şi izbi cu sabia într-un colţ al lespezii de piatră.

— Nu aşa repede! ţipă Angela.

Lama transparentă trecu prin cei zece centimetri de piatră ca prin brânză, apoi îşi continuă traiectoria în jos, către picioarele sale. Eragon ţipă şi sări înapoi, abia reuşind să-şi oprească braţul înainte de a se tăia singur.

Colţul altarului ricoşa în treapta de dedesubt, apoi se rostogoli huruind către centrul încăperii.

Eragon îşi dădu seama că lama săbiei putea fi la fel de bine din diamant, la urma urmei. Nu avea nevoie de atâta protecţie cum crezuse el, de vreme ce rareori ar fi întâmpinat vreo rezistenţă serioasă.

— Uite, spuse Angela. Ar fi mai bine să ai şi asta. Desfăcu teaca săbiei şi i-o dădu. Este unul dintre puţinele lucruri pe care nu-l poţi tăia cu lama aia.

Lui Eragon îi trebui un timp ca să-şi recapete glasul, după ce aproape îşi tăiase degetele de la picioare.

— Sabia are un nume? Angela râse.

— Bineînţeles. În limba străveche, numele ei este Albitr, care înseamnă exact ce crezi. Dar eu prefer să-i spun Moartea-cu-Clopoţei.

— Moartea-cu-Clopoţei!

— Da. Din cauza sunetului pe care îl scoate lama când o loveşti. Le arătă, bătând cu vârful unghiei, şi zâmbi la auzul notei ascuţite ce străbătu camera întunecată asemenea unei raze de soare. Şi acum, o ştergem?

Eragon controla să nu fi uitat ceva, apoi dădu din cap, se duse la uşa din stânga şi o deschise cât putu de discret.

Prin cadrul uşii se vedea un coridor lung, larg, luminat de torţe. Şi, stând de pază în două şiruri drepte, de-o parte şi de alta a coridorului, se aflau douăzeci dintre războinicii

înveşmântaţi în negru care îi capturaseră mai devreme.

Priviră către Eragon şi duseră mâinile la arme.

Lui Eragon îi trecu prin minte o înjurătură şi sări în faţă, vrând să atace înainte ca războinicii să-şi poată trage săbiile şi să se organizeze într-un grup eficient. Însă abia făcuse câţiva paşi, când pâlpâirea unei mişcări apăru lângă fiecare dintre bărbaţi: un tremur uşor, o pată vagă, precum fâlfâitul unei flamuri suflate de vânt, văzută cu coada ochiului.

Fără să scoată nici măcar un strigăt, cei douăzeci de oameni se crispară şi căzură pe podea, morţi până la ultimul.

Speriat, Eragon îşi încetini goana, oprindu-se înainte să dea peste cadavre. Fiecare om fusese înjunghiat într-unui din ochi, cu mare precizie.

Se întoarse să le întrebe pe Arya şi Angela dacă ştiau ce se întâmplase, dar cuvintele i se opriră în gât când o văzu pe vânzătoarea de ierburi. Aceasta se ţinea de un perete, aplecată peste genunchi şi suflând greu. Pielea îi devenise de un alb cadaveric şi mâinile îi tremurau. Din jungherul ei picura sânge.

Respectul şi teama îl năpădiră pe Eragon. Orice făcuse vânzătoarea de ierburi, era peste puterea sa de înţelegere.

— Înţeleapto, zise Arya, părând şi ea nesigură, cum ai reuşit să faci asta?

Între două răsuflări, vânzătoarea de ierburi chicoti, apoi zise:

— Am făcut o şmecherie… Am învăţat-o de la maestrul meu… Tenga…

Acum un car de ani. Fie ca o mie de păianjeni să-i pişte urechile şi părţile noduroase.

— Da, dar cum ai facut-o? insistă Eragon. „O scamatorie ca asta ar putea fi de folos în Uru'baen.”

Vânzătoarea de ierburi chicoti din nou.

— Ce e timpul, dacă nu mişcare? Şi ce este mişcarea, dacă nu căldură? Şi oare nu sunt căldura şi energia doar nume diferite pentru acelaşi lucru? Se desprinse de zid, păşi către Eragon şi îl bătu uşor pe obraz. Când vei înţelege semnificaţia acestui lucru, vei înţelege ce şi cum am făcut… Astăzi nu voi mai putea folosi vraja încă o dată, nu fără să-mi fac rău, aşa că nu vă aşteptaţi să omor pe toată lumea următoarea dată când mai dăm peste o gaşcă.

Cu oarecare greutate, Eragon îşi înghiţi curiozitatea şi dădu din cap.

Scoase de pe unul dintre oamenii căzuţi o tunică şi o vestă căptuşită şi, după ce îşi puse hainele, o luă înainte, prin coridor şi prin arcada din capătul celălalt.

Prin complexul de încăperi şi coridoare ce urmă, nu mai întâlniră pe nimeni şi nu găsiră nicio urmă a lucrurilor furate. Deşi Eragon era bucuros să evite să fie văzuţi, absenţa până şi a servitorilor îl îngrijora. Spera că el şi însoţitorii săi nu declanşaseră alarme ce îi preveniseră pe preoţi cu privire la evadarea lor.

Spre deosebire de încăperile părăsite pe care le văzuseră înaintea ambuscadei, cele prin care treceau acum erau pline de tapiserii, mobilă şi mecanisme bizare, făcute din bronz şi cristal, al căror scop Eragon nu îl putea înţelege. De mai multe ori, vederea unui pupitru sau a unui dulap cu cărţi îl tentă să se oprească şi să îi cerceteze conţinutul, însă de fiecare dată rezistă impulsului. Nu aveau timp să citească vechi hârtii prăfuite, oricât de interesante ar fi părut.

Angela alegea calea pe care o urmau, ori de câte ori era de ales, însă Eragon rămase în fruntea lor, strângând atât de tare mânerul înfăşurat în fir metalic al Morţii-cu-Clopoţei încât mâna i se crispa.

Destul de repede, ajunseră la un culoar terminat cu o scară de piatră, ce se îngusta pe măsură ce urca. Doi novici stăteau lângă trepte, de o parte şi de alta a acestora, fiecare ţinând câte un suport cu clopoţei, asemenea celor pe care Eragon le văzuse mai devreme.

Alergă către cei doi tineri şi reuşi să înjunghie în gât un novice înainte ca acesta să poată striga sau să poată scutura clopoţeii. Însă celălalt avu timp să le facă pe amândouă, înainte ca Solembum să sară pe el şi să-l doboare la pământ, sfâşiindu-i faţa, şi ca întreg culoarul să răsune de ţipete.

— Repede! strigă Eragon, urcând scările în salturi.

În vârful scărilor se afla un zid de sine stătător, lat de vreo zece picioare, acoperit cu ornamente sculptate şi gravuri ce-i păreau vag familiare lui Eragon. El ocoli zidul şi se trezi scăldat într-un fascicul de lumină rozalie atât de puternică încât se clătină, zăpăcit. Ridică teaca Morţii-cu-Clopoţei, pentru a-şi feri ochii.

La nici măcar cinci picioare în faţa lui, Marele Preot şedea pe catafalcul său, cu sângele picurându-i dintr-o tăietură din umăr.

Un alt preot -o femeie căreia îi lipseau ambele mâini – stătea în genunchi într-o parte a catafalcului, prinzând cascada de sânge într-un potir de aur pe care îl ţinea strâns între antebraţele sale. Şi ea, şi Marele Preot se holbară surprinşi la Eragon.

Apoi Eragon privi dincolo de ei şi văzu, ca într-o serie de imagini-fulger, coloane masive, canelate, urcând către un tavan boltit ce dispărea în umbră. Ferestre cu vitralii făcute în zidurile înalte – ferestrele din stânga, învăpăiate de lumina soarelui ce răsărea; cele din dreapta, mohorâte şi fără viaţă. Statui palide înălţate între ferestre. Şiruri de strane din granit, împestriţate cu diferite culori, întinzându-se până la îndepărtata intrare în naos. Şi, umplând primele patru şiruri, un grup de preoţi înveşmântaţi în piele, cu feţele îndreptate în sus, cântând, cu gurile deschise ca nişte pui cerând de mâncare.

Cu oarecare întârziere, Eragon îşi dădu seama că se afla în marea catedrală din Dras-Leona, de cealaltă parte a altarului în faţa căruia îngenunchease cândva, în semn de respect, cu mult timp în urmă.

Femeia fără mâini scăpă potirul şi se ridică în picioare, desfăcându-şi larg braţele, protejându-l cu trupul său pe Marele Preot. În spatele ei, Eragon văzu teaca albastră a lui Brisingr, aşezată lângă marginea catafalcului, iar alături i se păru că zăreşte inelul Aren.

Înainte de a putea duce mâna la sabie, două străji alergară către el dintr-o parte şi din alta a altarului, repezind către el suliţe gravate, cu ciucuri roşii. Se feri de primul străjer şi îi despică în două coada suliţei, zburându-i vârful prin aer. Apoi Eragon despică şi omul în două; Moartea-cu-Clopoţei trecu prin carnea şi oasele acestuia cu o uşurinţă terifiantă.

Eragon ucise la fel de repede al doilea străjer şi se întoarse să înfrunte alţi doi, care se apropiau din spate. Vânzătoarea de ierburi i se alătură, învârtindu-şi jungherul, şi, undeva în stânga sa, Solembum mârâi. Arya se ţinea departe de luptă, încă purtându-l pe tânăr.

Sângele scurs din potir mânjise podeaua din jurul altarului. Străjile alunecară în băltoacă şi omul aflat mai în spate căzu, dărâmându-l şi pe tovarăşul său. Eragon alergă către ei – fără să-şi ridice tălpile de pe podea, pentru a nu-şi pierde echilibrul – şi, înainte ca străjile să poată reacţiona, le omorî pe amândouă, având grijă să controleze lama fermecată a vânzătoarei de

ierburi, care trecu fără nicio greutate prin cei doi oameni.

În timp ce făcea asta, Eragon îl auzi pe Marele Preot ţipând, ca de la o mare distanţă:

— Omorâţi-i pe necredincioşi! Omorâţi-i! Nu-i lăsaţi pe blasfematori să scape! Trebuie pedepsiţi pentru nelegiuirile ce le-au înfăptuit împotriva Celor Străvechi!

Adunarea de preoţi începu să urle şi să bată din picioare şi Eragon le simţi minţile înfigându-se în a sa, asemeni unei haite de lupi ce sfâşie o căprioară istovită. Se retrase adânc în sine, respingând atacurile cu tehnici pe care le exersase sub îndrumarea lui Glaedr. Însă era dificil să se apere de atâţia duşmani şi se temea că nu îşi va putea menţine barierele mult timp. Singurul său avantaj era că preoţii panicaţi, dezorganizaţi, îl atacau singuri, nu în grup; forţa lor reunită l-ar fi copleşit.

Apoi simţi conştiinţa Aryei străbătând-o pe a sa – o prezenţă familiară, mângâietoare, în mijlocul strânsorii duşmanilor ce bâjbâiau după sinele său interior. Uşurat, se deschise către ea şi îşi uniră minţile, aşa cum ar fi făcut cu Saphira, şi pentru un timp identităţile lor se contopiră, iar el îşi pierdu puterea de a determina de unde veneau multe din gândurile şi senzaţiile lor comune.

Împreună, străpunseră cu minţile lor mintea unuia dintre preoţi. Omul se zbătu să scape din strânsoarea lor, ca un peşte zvârcolindu-se printre degete, însă ei îşi intensificară strânsoarea şi nu-l lăsară să scape. Bărbatul recita o frază bombastică, formulată ciudat, în încercarea de a-i ţine în afara conştiinţei sale; Eragon bănuia că era un fragment de scriptură din Cartea lui Tosk.

Însă preotului îi lipsea disciplina şi, în scurt timp, concentrarea sa şovăi, când acesta gândi: „Necredincioşii sunt prea aproape de Stăpân. Trebuie să-i omoram înainte… Aşteaptă! Nu! Nu…!”

Eragon şi Arya profitară de slăbiciunea preotului şi supuseră rapid gândurile bărbatului voinţei lor. Când fură siguri că acesta nu se mai poate întoarce împotriva lor, cu mintea sau cu trupul, Arya aruncă o vrajă care, din câte cercetase amintirile preotului, ştia că s-ar putea strecura printre vrăjile de protecţie ale acestuia.

În al treilea rând de strane, un om ţipă şi izbucni în flăcări, cu un foc verde revărsându-i-se prin urechi, gură şi ochi. Flăcările aprinseră hainele

câtorva preoţi din apropierea lui şi aceştia, bărbaţi şi femei arzând, începură să afurisească şi să fugă înnebuniţi de colo-colo, întrerupând atacurile împotriva lui Eragon. Flăcările unduitoare trosneau ca nişte crengi frânte de furtună.

Vânzătoarea de ierburi coborî de pe altar şi se strecură printre preoţi, înjunghiind ici şi colo. Solembum o urma îndeaproape, luându-le viaţa celor pe care îi dobora ea.

După aceea, lui Eragon şi Aryei le-a fost uşor să invadeze şi să preia controlul asupra minţilor adversarilor lor. Continuând să acţioneze împreună, mai uciseră patru preoţi, moment în care restul adunării se destramă, împrăştiindu-se. Unii fugiră prin vestibulul care, îşi amintea Eragon, ducea la mănăstirea de lângă catedrală, în timp ce alţii se ghemuiră în spatele stranelor, acoperindu-şi capul cu braţele.

Şase preoţi însă nu fugiră şi nu se ascunseră, ci se aruncară asupra lui Eragon, fluturând cuţite încovoiate cu ceea ce le mai rămăsese din mâini. Eragon îl lovi pe primul preot înainte ca acesta să-l poată ataca. Spre necazul său, femeia era protejată de o vrajă ce opri Moartea-cu-Clopoţei la câţiva centimetri de grumazul ei, făcând sabia să i se răsucească în mână în timp ce un şoc îi străbătea braţul. Cu mâna stângă, Eragon o izbi pe femeie. Din cine ştie ce motiv, vraja nu îi opri pumnul, şi el simţi cum oasele din pieptul femeii cedară când el o lovi, răsturnând-o peste oamenii din spatele ei.

Preoţii rămaşi se eliberară din grămadă şi îşi reluară atacul. Păşind înainte, Eragon pară o lovitură stângace a preotului care era în frunte; apoi -scoţând un „Ha!” – îşi înfipse pumnul în pântecele omului şi îl zbură într-o stranã, pe care preotul o izbi cu un trosnet urât.

Eragon îl ucise pe următorul în acelaşi fel. O suliţă verde cu galben se înfipse în gâtul preotului din dreapta sa şi Solembum, ca o umbră roşiatică, sări pe deasupra lui şi atacă un altul din grup.

Acum, în faţa sa mai rămăsese doar unul dintre adepţii lui Tosk. Cu mâna cea liberă, Arya o înşfacă pe femeie de sutana de piele şi o aruncă, ţipând, vreo zece metri peste strane.

Patru novici săltaseră catafalcul Marelui Preot şi îl purtau, cu pas grăbit, de-a lungul laturii de est a catedralei, îndreptându-se către intrarea principală a clădirii.

Văzând că aceştia scapă, Eragon scoase un urlet şi sări pe

altar, dărâmând pe jos o farfurie şi un potir. De acolo, sări peste cadavrele preoţilor căzuţi. Ateriza graţios în naos şi goni spre capătul catedralei, tăindu-le calea novicilor.

Când văzură că Eragon ajunsese la uşi, cei patru tineri se opriră.

— Întoarceţi-vă! ţipă Marele Preot. Întoarceţi-vă!

Slujitorii săi se supuseră, însă dădură de Arya, care stătea în spatele lor, cu unul de-al lor atârnându-i pe umărul drept.

Novicii ţipară şi o apucară pieziş, fugind printre două şiruri de strane. Nu se îndepărtaseră prea mult, că Solembum apăru de după capătul stranelor şi începu să păşească uşor către ei. Urechile pisicii fermecate erau lipite de ţeastă, iar sunetul grav, continuu al mârâitului său îi ridică părul pe ceafa lui Eragon. În spatele acestuia venea Angela, traversând catedrala dinspre altar, ţinând într-o mână jungherul ei şi în cealaltă o săgeată verde cu galben. Eragon se întrebă câte arme avea asupra ei.

Spre cinstea lor, novicii nu îşi pierdură curajul şi nu îşi abandonară stăpânul. În loc de asta, cei patru chirăiră şi alergară şi mai repede către Solembum, probabil pentru că pisica fermecată era cel mai mic şi cel mai apropiat dintre adversarii lor, şi pentru că se gândeau că va fi cel mai uşor de învins.

Se înşelau.

Cu o singură mişcare mlădioasă, Solembum se ghemui şi sări de pe podea în vârful unei strane. Apoi, fără să se oprească, sări către unul dintre novicii aflaţi în frunte.

În timp ce pisica fermecată plutea prin aer, Marele Preot strigă ceva în limba străveche – Eragon nu recunoscu cuvântul, dar în mod clar era în limba maternă a elfilor. Oricare ar fi fost vraja, păru să nu aibă niciun efect asupra lui Solembum, deşi Eragon o văzu pe Angela poticnindu-se, de parcă ar fi fost lovită.

Solembum se ciocni de novicele spre care se aruncase şi tânărul se rostogoli pe podea, ţipând în timp ce Solembum îl sfârteca. Restul novicilor se împiedicară de trupul tovarăşului lor şi căzură grămadă, scăpându-l pe Marele Preot de pe catafalcul lui într-una din strane, unde creatura rămase, zvârcolindu-se ca un vierme.

O clipă mai târziu, Eragon îi ajunse şi, din trei lovituri iuţi, îi ucise pe toţi novicii, cu excepţia celui a cărui beregată Solembum o ţinea strâns între fălcile sale.

Când Eragon fii sigur că oamenii erau morţi, se întoarse ca să îl doboare, o dată pentru totdeauna, pe Marele Preot. În timp ce porni către făptura fără membre, o altă minte o invada pe a sa, cercetându-i şi învăluindu-i cele mai intime părţi ale sinelui său, căutând să-i controleze gândurile. Perversul atac îl forţă pe Eragon să se oprească şi să se concentreze pentru a se apăra de intrus.

Cu coada ochiului, văzu că Arya şi Solembum păreau, de asemenea, imobilizaţi. Vânzătoarea de ierburi era singura excepţie. Se oprise o clipă, când începuse atacul, dar apoi continuase să meargă către Eragon cu paşi lenţi, târşâiţi.

Marele Preot se uita fix la Eragon cu ochii săi încercănaţi, adânciţi în orbite, arzând de ură şi furie. Dacă acea creatură ar fi avut braţe şi picioare, Eragon era convins că ea ar fi încercat să-i smulgă inima din piept cu mâinile goale. Chiar şi aşa, răutatea privirii lui era atât de intensă, încât Eragon aproape se aştepta ca preotul să se târâie din strană şi să înceapă să-l muşte de glezne.

Atacul asupra minţii sale se intensifică, pe măsură ce Angela se apropia. Marele Preot – căci el trebuia să fi fost răspunzător de asta – era, de departe, mult mai iscusit decât oricare dintre supuşii săi. Ca să intri într-o bătălie mentală cu patru oameni diferiţi în acelaşi timp şi să prezinţi o ameninţare serioasă pentru fiecare din cei patru, era o performanţă remarcabilă, cu atât mai mult cu cât adversarii erau un elf, un Cavaler al Dragonului, o vrăjitoare şi o pisică fermecată. Marele Preot avea una dintre cele mai formidabile minţi pe care Eragon le întâlnise vreodată; dacă nu ar fi avut sprijinul tovarăşilor săi, Eragon bănuia că ar fi cedat atacurilor violente ale creaturii. Preotul făcea lucruri cu care Eragon nu mai avusese de-a face până atunci, cum ar fi faptul că prinsese la un loc gândurile rătăcite ale lui Eragon cu cele ale Aryei şi ale lui Solembum, legându-le într-un asemenea nod de confuzie încât, pentru scurt timp, Eragon pierdu sensul propriei identităţi.

În sfârşit, Angela intră în spaţiul dintre strane. Îşi croi drum pe lângă Solembum – care se ghemuise alături de novicele pe care îl omorâse, cu blana zbârlită – şi apoi păşi cu grijă peste cadavrele celor trei novici pe care îi ucisese Eragon.

Când ea se apropie, Marele Preot începu să se zvârcolească precum un peşte în cârlig, în încercarea de a se împinge mai

sus, pe şirul de bănci, în acelaşi timp, presiunea de pe mintea lui Eragon scăzu, deşi nu suficient ca acesta să rişte a se mişca.

Vânzătoarea de ierburi se opri când ajunse lângă Marele Preot şi acesta, spre surprinderea lui Eragon, încetă să se mai zbată şi rămase gâfâind pe bancă. Timp de un minut, creatura cu ochii adânciţi în orbite şi femeia micuţă, cu înfăţişare neînduplecată, se priviră fix unul pe altul, între ei având loc o nevăzută luptă a voinţelor.

Apoi Marele Preot clipi şi un zâmbet se ivi pe buzele Angelei. Aceasta îşi aruncă jungherul şi scoase dintre veşminte un hanger micuţ, cu lama de culoarea apusului roşiatic. Aplecându-se deasupra Marelui Preot, ea şopti foarte încet:

— Ar fi trebuit să-mi ştii numele, tu, cel fără limbă. Dacă l-ai fi ştiut, nu ai fi îndrăznit niciodată să ni te opui. Poftim, dă-mi voie să ţi-l spun…

Apoi vocea ei scăzu şi mai mult, prea mult pentru ca Eragon să audă, însă în timp ce ea vorbea, Marele Preot păli şi gura sa încreţită se deschise, formând un oval negru. Un urlet înspăimântător îi ieşi din gât şi întreaga catedrală răsună de lătratul creaturii.

— Oh, tacă-ţi gura! strigă vânzătoarea de ierburi şi îşi înfipse hangerul de culoarea apusului în mijlocul pieptului Marelui Preot.

Lama sclipi, incandescentă, şi dispăru cu un sunet de tunet îndepărtat. Zona din jurul rănii sclipea ca un lemn arzând; apoi pielea şi carnea începură să se dezintegreze într-o funingine fină, neagră, ce se scurse în pieptul Marelui Preot. Cu un gâlgâit strangulat, urletul creaturii încetă la fel de brusc precum începuse.

Vraja devoră cu repeziciune ce rămăsese din Marele Preot, reducându-i trupul la o movilită de pudră neagră, a cărei formă păstrase conturul capului şi pieptului său.

— Călătorie sprâncenată! spuse Angela, dând aprig din cap.

Dangătul clopotului

ERAGON se scutură de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

Acum că nu mai trebuia să se lupte cu Marele Preot, îşi dădu încet-încet seama de bătaia clopotului abaţiei – un sunet puternic şi insistent, amintindu-i de momentul în care cei doi Ra'zac îl alungaseră din catedrală la prima sa vizită în Dras-Leona, împreună cu Brom.

„Murtagh şi Thorn o să ajungă aici în curând, se gândi el. Trebuie să plecăm până atunci."

Băgă Moartea-cu-Clopoţei înapoi în teacă şi i-o dădu Angelei.

— Poftim, zise el, cred că o să ai nevoie de ea. Apoi trase într-o parte leşurile novicilor până ce dădu de Brisingr. Când puse mâna pe mâner, simţi un val de uşurare scăldându-l. Deşi sabia vânzătoarei de ierburi era eficientă şi periculoasă, nu era arma lui. Fără Brisingr se simţea despuiat, vulnerabil – la fel cum se simţea ori de câte ori era departe de Saphira.

Mai avu nevoie de câteva momente de căutări ca să-şi găsească inelul, rostogolit sub una dintre strane, şi colanul, agăţat de unul dintre mânerele catafalcului. În mormanul de leşuri găsi şi sabia Aryei, pe care ea se bucură să o recupereze. Însă cingătoarea sa, cingătoarea lui Beloth cel înţelept, nu era de găsit nicăieri.

Eragon se uită pe sub toate stranele din apropiere, ba chiar alergă înapoi la altar şi cercetă zona dimprejur.

— Nu-i aici, rosti el în cele din urmă, deznădăjduit. Se întoarse către peretele ce ascundea intrarea în încăperile subterane. Probabil că au lăsat-o în tunele. Aruncă o privire în direcţia abaţiei. Sau poate… Şovăi, neştiind ce să aleagă.

Mormăind cuvintele în barbă, aruncă o vrajă ce ar fi trebuit să găsească cingătoarea şi să îl conducă la ea, dar singurul rezultat pe care îl obţinu fu imaginea unui pustiu neclar şi cenuşiu. Aşa cum se temuse, cingătoarea avea asupră-i vrăji de protecţie ce o ascundeau de observaţia sau intervenţia prin magie, întocmai cum vrăji asemănătoare o protejau pe Brisingr.

Eragon se încruntă şi făcu un pas către zidul de sine stătător.

Clopotul sună şi mai tare.

— Eragon, îl strigă Arya din celălalt capăt al catedralei, trecându-i novicele leşinat de pe un umăr pe celălalt. Trebuie să plecăm.

— Dar…

— Oromis ar înţelege. Nu e vina ta.

— Dar…

— Las-o! Cingătoarea a mai fost pierdută şi în trecut. O s-o găsim din nou. Însă acum trebuie să fugim. Grăbeşte-te!

Eragon blestemă, se răsuci şi li se alătură Aryei, Angelei şi lui Solembum în partea din faţă a catedralei. „Dintre toate lucrurile pe care le puteam pierde…” I se părea un adevărat sacrilegiu să abandoneze cingătoarea când se gândea câte făpturi pieriseră ca să o umple cu energie, în plus, îl cuprinsese un sentiment cumplit că s-ar putea să aibă mare nevoie de acea energie până la sfârşitul zilei.

Chiar când el şi vânzătoarea de ierburi deschiseră uşile grele către curtea catedralei, Eragon îşi direcţionă gândurile spre Saphira, ştiind că ea zbura pe deasupra oraşului, aşteptând ca el să o contacteze. Trecuse vremea discreţiei şi lui Eragon nu îi mai păsa dacă Murtagh sau vreun alt magician îi simţeau prezenţa.

În curând, primi atingerea familiară a conştiinţei Saphirei. Când gândurile li se împreunară din nou, Eragon avu senzaţia că scapă de o strângere de inimă.

„Ce v-a luat atâta?” izbucni Saphira. Aproape că îi putea simţi îngrijorarea pe limbă şi îşi dădu seama că ea mai avea puţin şi s-ar fi pogorât asupra Dras-Leonei, făcând oraşul bucăţele în căutarea sa.

El îşi revărsă amintirile în mintea ei, împărtăşindu-i tot ce i se întâmplase de când se despărţiseră. Procesul dură câteva secunde, timp în care el, Arya, Angela şi pisica fermecată ieşiră din catedrală, coborând în fugă pe treptele de la intrare.

Fără să se oprească pentru a-i da Saphirei prilejul de a pune în ordine amintirile sale amestecate, Eragon spuse: „Avem nevoie de o diversiune – acum!”

Ea îi arătă că a înţeles şi el o simţi cum plonjează către sol.

„Totodată, spune-i Nasuadei să pornească atacul. Vom ajunge la poarta de miazăzi în câteva minute. Dacă vardenii nu sunt acolo când o deschidem, nu ştiu cum vom mai putea scăpa.”

Peştera-sfrânciocului[8] — Negru-Thorn

AERUL-făcut-din-apă rece şi jilav al dimineţii şuieră pe lângă capul Saphirei pe când ea se năpustea înspre oraşul-cuib-de-şobolani pe jumătate luminat de soarele ce răsărea. Razele joase de lumină scoteau în evidenţă clădirile-alb-gălbui-din-lemn-rău-mirositor, în timp ce laturile dinspre apus ale acestora rămâneau în umbră.

Elful-lup-cu-înfăţişarea-lui-Eragon de pe spatele ei îi strigă ceva, dar vântul flămând îi înghiţi vorbele şi ea nu îşi putu da seama ce îi spusese. El începu să îi pună întrebări cu mintea lui plină de cântec, însă ea nu îl lăsă să termine. Îi zise de cele petrecute cu Eragon şi îi ceru să o anunţe pe Nasuada că venise momentul să treacă la atac.

Cum putea oare umbra-lui-Eragon pe care o purta Blodhgarm să păcălească pe cineva, Saphira nu pricepea. El nu mirosea ca partenerul-de-suflet-şi-de-cuget, iar gândurile sale nu semănau cu cele ale lui Eragon. Totuşi, cei-cu-două-picioare păreau impresionaţi de nălucă, şi ei erau cei pe care încercau să îi păcălească.

În partea stângă a oraşului-cuib-de-şobolani, pe meterezele de deasupra porţii sudice, se afla întinsă silueta sclipitoare a lui Thorn. Acesta îşi săltă capul stacojiu, iar ea îşi dădu seama că o observase prăvălindu-se către pământul-frânge-oase, după cum se şi aştepta. Sentimentele ei faţă de Thorn erau prea complicate ca să fie rezumate în câteva impresii scurte. De fiecare dată când se gândea la el, era copleşită de nesiguranţă şi confuzie, ceva neobişnuit pentru ea.

Cu toate acestea, nu avea de gând să îl lase pe plodul obraznic să o învingă în luptă.

Pe măsură ce hornurile întunecate şi acoperişurile ascuţite deveneau tot mai mari, îşi întinse aripile puţin mai mult, simţind încordarea sporită din piept, umeri şi muşchii aripilor când începu să încetinească. Când ajunse la numai câteva sute de

[8] Pasăre carnivoră care se hrăneşte cu insecte, şopârle, şoareci şi păsări mici, pe care le înfige uneori în ghimpii unor tufe

picioare deasupra aglomerării de clădiri, o luă brusc în sus, lăsându-şi aripile să se întindă la maximum. Efortul necesar ca să se oprească din cădere era imens; o clipă, se simţi de parcă vântul urma să-i smulgă aripile din umeri.

Îşi învârti coada ca să-şi menţină echilibrul, apoi dădu rotocoale pe deasupra oraşului până găsi peştera-sfrânciocului-negru-Thorn, în care preoţii-nebuni-după-sânge îşi ţineau slujbele. Smucindu-şi iarăşi aripile, coborî ultima porţiune rămasă şi, cu o bufnitură răsunătoare, ateriza pe acoperişul catedralei.

Îşi înfipse ghearele în ţiglele de pe acoperiş, pentru a nu aluneca pe strada de dedesubt. Apoi îşi dădu capul pe spate şi urlă cât putu de tare, într-o provocare adresată întregii lumi.

În turnul clădirii de lângă peştera-sfrânciocului-negru-Thorn se auzea dangătul unui clopot. Zgomotul o deranja, aşa că îşi întoarse capul şi scaldă clopotniţa într-un val de flăcări albastre şi galbene. Turnul nu luă foc, căci era de piatră, dar funia şi bârnele ce susţineau clopotul se aprinseră şi, câteva secunde mai târziu, acesta se prăbuşi în interiorul turnului.

Asta o mulţumi, ca şi mulţimea celor-cu-două-picioare-şi-urechi-boante ce se împrăştie din zonă, ţipând. La urma urmei, era un dragon. Era şi normal să se teamă de ea.

Unul dintre cei-cu-două-picioare-şi-urechi-boante se opri la marginea pieţei din faţa peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn şi ea îl auzi cum pronunţă o incantaţie către ea, cu un glas chiţăit ca de şoarece speriat. Indiferent de ce incantaţie fusese, vrăjile de apărare puse de Eragon asupra ei o protejară – cel puţin aşa presupuse –, deoarece nu observă nicio diferenţă în felul în care se simţea sau în felul în care arăta lumea din jurul ei.

Elful-lup-cu-înfaţişarea-lui-Eragon îl ucise pe magician în locul ei. Ea simţi cum Blodhgarm pune stăpânire asupra minţii vrăjitorului şi supune gândurile celui-cu-două-picioare-şi-urechi-boante, după care Blodhgarm rosti un singur cuvânt în limba-străveche-a-magiei-elfilor şi cel-cu-două-picioare-şi-urechi-boante se prăbuşi la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din gura căscată.

Apoi elful-lup o bătu pe umăr şi îi spuse:

— Pregăteşte-te, Solzi-Sclipitori. Iată-i că vin.

Îl văzu pe Thorn înălţându-se peste marginea acoperişurilor, cu Murtagh-fratele-vitreg-al-lui-Eragon pe spate, o siluetă micuţă

şi întunecată. În lumina soarelui de dimineaţă, Thorn strălucea şi scânteia aproape la fel de tare ca ea. Solzii ei erau însă mai curaţi decât ai lui, căci se îngrijise de asta în mod special mai devreme. Nu îşi putea imagina cum ar fi putut pleca la luptă fără să arate cât se poate de bine. Duşmanii ei nu trebuiau doar să se teamă de ea, ci şi să o admire.

Ştia că era o vanitate din partea ei, dar nu îi păsa. Nicio altă rasă nu se putea compara cu măreţia dragonilor. În plus, ea era ultima femelă din specia ei şi voia ca toţi cei care o vedeau să se minuneze la apariţia ei şi să o ţină minte bine, astfel încât, dacă dragonii aveau să dispară o dată pentru totdeauna, cei-cu-două-picioare să vorbească în continuare despre ei cu respectul, smerenia şi uimirea de cuviinţă.

Când Thorn se înălţă la mai bine de o mie de picioare deasupra oraşului-cuib-de-şobolani, Saphira aruncă o privire iute împrejur ca să se asigure că Eragon-partenerul-sufletului-şi-al-cugetului-său nu era prin apropierea peşterii-sfrâncioculuinegru-Thorn. Nu voia să îl rănească din greşeală în lupta ce urma să aibă loc. El era un vânător pe cinste, însă era micuţ şi uşor de strivit.

Încă se mai chinuia să desluşească amintirile-dureroase-răsunând-întunecat pe care Eragon i le împărtăşise, însă pricepuse îndeajuns ca să ştie că lucrurile se petrecuseră cum crezuse ea dintotdeauna: când ea şi partenerul-sufletului-şi-al-cugetului-său erau despărţiţi, el dădea de bucluc într-un fel sau altul. Ştia că Eragon nu ar fi fost de acord cu asta, dar ultima sa păţanie nu o convinsese deloc de contrariu şi ea simţea o satisfacţie perversă ştiind că avusese dreptate.

Odată ce Thorn ajunse la înălţimea potrivită, se răsuci şi se repezi asupra ei, scoţând flăcări printre fălcile deschise.

Ea nu se temea de foc – vrăjile de protecţie puse de Eragon urmau să o ocrotească de el –, însă greutatea şi forţa lui Thorn aveau să îi epuizeze cu repeziciune vrăjile menite să o ocrotească de primejdia fizică. Pentru a se proteja, ea se feri şi se lipi cu burta de catedrală, întorcându-şi capul şi clănţănind spre pântecele palid al lui Thorn.

Un zid de limbi de foc învârtejite o cuprinse din toate părţile, mugind şi huruind ca o cascadă uriaşă. Flăcările erau atât de strălucitoare încât, din reflex, ea îşi închise pleoapele interioare, întocmai cum făcea când se scufunda în apă, şi apoi lumina nu o

mai orbi.

Flăcările dispărură repede şi, când Thorn trecu pe deasupra ei, vârful cozii sale groase, învineţeşte-coaste, lăsă o brazdă pe membrana aripii ei drepte. Zgârietura sângera, dar nu foarte tare, şi ea îşi dădu seama că, deşi aceasta era dureroasă, nu avea să o incomodeze în zbor.

Thorn se năpusti din nou asupra ei, încercând să o ademenească în văzduh. Însă ea refuză să se mişte şi, după câteva încercări, el se plictisi să o hărţuiască şi ateriză în celălalt capăt al peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn, cu imensele-i aripi întinse, ca să îşi menţină echilibrul.

Întreaga clădire se zgudui când Thorn se lăsă pe cele patru picioare, şi multe dintre ferestrele-din-nestemate-cu-picturi din pereţii de dedesubt se sfărâmară şi căzură zăngănind pe pământ. Thorn era mai mare decât ea acum, drept urmare a amestecului lui Galbatorix-spărgătorul-de-ouă, însă ea nu se speria aşa uşor. Avea mai multă experienţă decât Thorn şi, în plus, se pregătise sub comanda lui Glaedr, care fusese mai mare decât ei doi la un loc. Pe deasupra, Thorn nu îndrăznea să o omoare… şi nici nu părea să vrea asta.

Dragonul roşu îşi rânji colţii la ea, făcând un pas înainte, cu vârfurile ghearelor râcâind ţiglele de pe acoperiş. Ea mârâi la el, dându-se înapoi câţiva paşi, până ce simţi cum coada îi este presată de temelia clopotniţelor ce se înălţau ca un zid în faţa peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn.

Vârful cozii lui Thorn zvâcni şi ea îşi dădu seama că acesta se pregătea să sară.

Trase aer în piept şi îl scaldă într-un şuvoi de flăcări pâlpâitoare. Sarcina ei era să îi împiedice pe Thorn şi pe Murtagh să îşi dea seama că în spatele ei nu se afla Eragon. Pentru a face asta, putea fie să se ţină departe de Thorn, astfel încât Murtagh să nu-i poată citi gândurile elfului-lup-cu-înfăţişarea-lui-Eragon, fie să îi atace atât de des şi de crunt, încât Murtagh să nu aibă acest prilej – ceea ce ar fi fost mai greu, de vreme ce Murtagh era obişnuit să lupte de pe spatele lui Thorn chiar şi când Thorn se răsucea şi se învârtea prin aer. Totuşi, erau aproape de pământ şi asta avea să-i fie de ajutor, căci ea prefera atacul. Mereu atacul.

— Doar atâta poţi? strigă Murtagh cu un glas amplificat prin magie, din mijlocul coconului de foc mişcător.

Chiar când ultimele flăcări i se stingeau în gură, Saphira sări către Thorn. Îl izbi drept în piept, iar gâturile li se încolăciră, lovindu-şi capetele pe când încercau să îşi înfigă colţii unul în beregata celuilalt. Forţa impactului îl împinse pe Thorn jos de pe acoperişul peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn şi el dădu din aripi, înghiontind-o pe Saphira în timp ce se prăvăleau amândoi spre pământ.

Aterizară cu o bufnitură ce crăpă caldarâmul şi zgâlţâi casele din apropiere. Ceva trosni în umărul stâng al lui Thorn şi spatele acestuia se arcui nefiresc când vrăjile lui Murtagh îl împiedicară pe dragon să îl facă una cu pământul.

Saphira îl putu auzi pe Murtagh blestemând de sub Thorn şi hotărî că ar fi fost mai înţelept să se îndepărteze înainte ca, înfuriat, cel-cu-două-picioare-şi-urechi-boante să înceapă să arunce cu vrăji.

Sări, lovindu-l pe Thorn în burtă, şi ateriza pe cornişa casei aflate în spatele dragonului roşu. Clădirea era prea şubredă ca să o susţină, aşa că îşi luă din nou zborul şi, doar ca să se asigure, dădu foc clădirilor.

„Lasă-i să-şi bată capul cu asta”, se gândi ea satisfăcută, pe când flăcările mistuiau structurile de lemn.

Întorcându-se la peştera-sfrânciocului-negru-Thorn, îşi vârî ghearele pe sub ţigle şi începu să tragă de acoperiş, dezvelindu-l, aşa cum făcuse şi cu acoperişul castelului din Durza-Gil'ead. Numai că acum ea era mai mare. Mai puternică. Iar blocurile de piatră păreau tot atât de grele pentru ea cum ar fi fost nişte pietricele pentru Eragon. Preoţii-nebuni-după-sânge care îşi ţineau slujbele înăuntru îl răniseră pe partenerul-sufletului-şi-cugetului-său, o răniseră pe Arya-elfa-cu-sânge-de-dragon, pe Angela-cea-cu-chipul-tânăr-şi-mintea-bătrână şi pe pisica fermecată Solembum – cel cu multe nume – şi îl uciseseră pe Wyrden. Pentru asta, Saphira era hotărâtă să distrugă peştera-sfrânciocului-negru-Thorn, drept răzbunare.

În câteva secunde, izbuti să facă o gaură mare în tavanul clădirii. Dădu drumul unui şuvoi de flăcări înăuntru, apoi înhaţă cu ghearele capetele tuburilor de bronz ale orgii şi le smulse din peretele din spate al catedralei. Acestea se prăbuşiră pe stranele de dedesubt, zăngănind.

Thorn mugi, apoi ţâşni din stradă drept în văzduhul de deasupra peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn şi rămase acolo,

dând din aripi ca să-şi menţină poziţia. Pe fundalul de flăcări ce se ridica din casele aflate în spate, el părea o siluetă nedesluşită şi neagră, cu excepţia aripilor sale transparente, ce luceau în portocaliu şi stacojiu.

Se năpusti spre ea, întinzându-şi ghearele zimţate.

Saphira aşteptă până în ultimul moment; apoi sări într-o parte, aruncându-se de pe peştera-sfrânciocului-negru-Thorn, iar Thorn intră cu capul în baza clopotniţei centrale a catedralei. Spinul-înalt-de-piatră-plin-de-găuri se cutremură sub impact şi vârful său – un par auriu, bogat împodobit – se prăbuşi mai mult de patru sute de picioare, în piaţa de dedesubt.

Mugind de frustrare, Thorn se chinui să se îndrepte. Picioarele sale din faţă alunecară în deschizătura pe care o făcuse Saphira în acoperiş, şi el încercă să se agate cu disperare de ţigle pentru a se căţăra la loc.

În timp ce făcea asta, Saphira zbură în faţa peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn şi se aşeză de partea cealaltă a clopotniţei de care se izbise Thorn.

Îşi adună puterile şi lovi clopotniţa cu laba dreaptă din faţă.

Statuile şi decoraţiunile sculptate se zguduiră sub piciorul ei; bucăţi de piatră şi de mortar se prăvăliră în piaţă. Însă clopotniţa rezistă, aşa că ea o izbi din nou.

Răgetul lui Thorn căpătă o notă agitată când îşi dădu seama ce voia ea să facă şi acesta se strădui din răsputeri să se elibereze din prinsoare.

La cea de-a treia lovitură a Saphirei, spinul-înalt-de-piatră se crăpă la temelie şi, cu o încetineală agonizantă, se prăbuşi spre acoperiş. Thorn nu mai avu timp decât să scoată un mârâit furios, apoi mormanul de dărâmături ateriză pe el, doborându-l în găoacea clădirii năruite şi îngropându-l.

Zgomotul clopotniţei ce se făcea fărâme răsună prin tot oraşul-cuib-de-şobolani precum ropotul unui tunet bubuitor.

Saphira îşi rânji colţii drept răspuns, de data aceasta cuprinsă de un simţământ de izbândă sălbatică. Thorn avea să scape curând, însă până atunci se afla la cheremul ei.

Înclinându-şi aripile, începu să dea roată peşterii-sfrânciocului-negru-Thorn. Când trecu pe lângă laturile clădirii, izbi contraforturile canelate ce sprijineau zidurile, dărâmându-le unul după celălalt. Blocurile de piatră se prăbuşiră, creând un vuiet dezagreabil.

Când îndepărtă toate contraforturile, zidurile rămase fără sprijin începură să se clatine şi să se umfle în exterior. Strădaniile lui Thorn de a se elibera din dărâmături nu făcură decât să înrăutăţească situaţia şi, după câteva secunde, zidurile cedară. Întreaga structură se prăbuşi cu un bubuit ca de avalanşă şi o trâmbă imensă de praf se înălţă în aer.

Saphira scoase un răget victorios; apoi ateriza pe picioarele din spate lângă movila de dărâmături şi începu să scalde blocurile de piatră în cel mai încins şuvoi de foc pe care îl putea produce. Flăcările erau uşor de respins cu ajutorul magiei, însă respingerea arşiţei propriu-zise necesita un efort şi o energie mult mai mari. Silindu-l pe Murtagh să îşi irosească şi mai mult din puteri ca să se protejeze pe el şi pe Thorn de focul dogoritor, dar şi ca să evite să fie strivit, ea spera că acesta îşi va goli rezervele de energie suficient de mult pentru ca Eragon şi cei-cu-două-picioare-şi-urechi-ascuţite să aibă o şansă de a-l învinge.

În timp ce ea scotea foc pe gură, elful-lup de pe spatele ei rostea vrăji, deşi ea nu ştia la ce foloseau, şi nici nu-i păsa. Avea încredere în cel-cu-două-picioare. Orice făcea, era sigură că le prindea bine.

Saphira se trase înapoi când blocurile din centrul movilei fură azvârlite în toate părţile şi Thorn ieşi dintre dărâmături cu un răget. Aripile îi erau mototolite precum cele ale unui fluture strivit şi sângera în mai multe locuri de pe picioare şi de pe spate.

Îi aruncă o privire fioroasă şi îşi rânji colţii la ea, cu ochii rubinii întunecaţi de furia luptei. Pentru prima oară îl mâniase cu adevărat şi putea vedea că era nerăbdător să muşte din ea şi să-i guste sângele.

„Bun”, se gândi ea. Poate că nu era totuşi o înfricoşată-potaie-bătută cum crezuse ea. Murtagh îşi băgă mâna într-o desagă prinsă la cingătoare şi scoase de acolo un obiect mic şi rotund. Din experienţă, Saphira ştiu că obiectul era fermecat şi că el îl va folosi ca să-i oblojească rănile lui Thorn.

Fără să mai aştepte, ea îşi luă zborul, încercând să se înalţe cât mai sus înainte ca Thorn să pornească pe urmele ei. După câteva bătăi de aripi, aruncă o privire în jos şi îl văzu urcând către ea cu o viteză furioasă, un uliu-mare-şi-roşu-cu-gheare-ascuţite.

Se răsuci în văzduh şi se pregăti să se năpustească asupra lui, când îl auzi pe Eragon strigând în adâncurile minţii ei:

„Saphira!”

Alarmată, continuă să se răsucească până când se întoarse cu faţa spre poarta boltită de la miazăzi, unde îi simţise prezenţa lui Eragon. Îşi lipi aripile de trup cât putu de mult şi se pogorî într-un unghi ascuţit asupra porţii.

Thorn se întinse după ea când trecu pe lângă el şi ştiu, fără să se mai uite înapoi, că o urma îndeaproape.

Astfel, cei doi goniră spre zidul subţire al oraşului-cuib-de-şobolani, iar aerul-făcut-din-apă rece al dimineţii urlă ca un lup rănit în urechile Saphirei.

Ciocanul şi coiful

"**Î**N sfârşit!" gândi Roran când goarnele vardenilor anunţară înaintarea. Aruncă o privire spre Dras-Leona şi o zări pe Saphira plonjând spre clădirile întunecate, cu solzii lucindu-i în lumina dimineţii. Dedesubt, ca o mare pisică abia trezită după ce a lenevit în soare, Thorn se urni şi porni după ea.

Roran se simţi străbătut de un val de energie. În sfârşit, începea lupta şi abia aştepta să se termine. Pentru o clipă, se simţi îngrijorat pentru Eragon, apoi se ridică de pe buturuga unde stătuse şi merse repede să se alăture celorlaţi bărbaţi care se grupau într-o mare formaţie dreptunghiulară.

Roran se uită în sus şi în jos printre rânduri, pentru a verifica dacă detaşamentul era gata. Aşteptaseră aproape toată noaptea şi bărbaţii erau obosiţi, dar ştia că foarte curând frica şi agitaţia le va limpezi mintea. Roran era obosit şi el, dar nu dădea atenţie faptului; putea dormi când lupta avea să se termine. Până atunci, singura lui grijă era să-şi ţină în viaţă oamenii şi pe sine însuşi.

Ar fi dorit totuşi să aibă timp de o cană cu ceai fierbinte, pentru a-şi linişti stomacul. Mâncase la cină ceva ce nu-i priise şi de atunci îndura crampe şi stări de greaţă. Cu toate astea, disconfortul nu era atât de mare încât să nu poată lupta. Sau cel puţin aşa spera el.

Mulţumit de situaţia trupei sale, Roran îşi puse coiful, îndesându-l peste apărătoarea căptuşită. Apoi îşi scoase ciocanul şi îşi luă scutul în mâna stângă.

— La comanda ta, spuse Horst apropiindu-se de el.

Roran dădu din cap. Îl alesese pe fierar ca următorul pe linie de comandă, o decizie pe care Nasuada o acceptase fără nicio obiecţie. În afară de Eragon, nu mai era nimeni altul pe care Roran l-ar fi vrut alături. Era un gest egoist, ştia – Horst avea un nou-născut, iar vardenii aveau nevoie de priceperea sa în prelucrarea metalului –, însă Roran nu se putea gândi la nimeni altcineva mai potrivit pentru această funcţie. Horst nu păruse extraordinar de mulţumit de promovare, dar nici nu păruse

supărat, în schimb, îi organizase batalionul lui Roran cu tot calmul, siguranţa de sine şi competenţa pe care Roran ştia că acesta le avea.

Goarnele se auziră din nou şi Roran îşi ridică ciocanul deasupra capului.

— Înainte! strigă el.

Prelua conducerea, în timp ce sutele de soldaţi porniră la luptă, acompaniaţi, de-o parte şi de alta, de celelalte patru batalioane ale vardenilor. Pe măsură ce războinicii mărşăluiau de-a lungul câmpurilor deschise care îi despărţeau de Dras-Leona, strigăte de groază răsunau dinspre oraş. Clopote şi goarne se auziră puţin mai târziu şi, în scurt timp, întregul oraş se umplu de zarva făcută de locuitorii ieşiţi pentru a se apăra. La acestea se adăugau răgete şi bubuituri dintre cele mai teribile, care veneau din centrul oraşului, unde se luptau cei doi dragoni. Din când în când, Roran îl vedea pe câte unul dintre ei apărând pe deasupra acoperişurilor, cu pielea-i scânteietoare, dar în rest cei doi giganţi rămâneau ascunşi vederii.

Labirintul de clădiri dărăpănate care înconjura zidurile cetăţii era tot mai aproape. Străzile înguste şi întunecoase îi păreau ameninţătoare şi prevestitoare de rău. Ar fi fost foarte uşor pentru soldaţii Imperiului – sau chiar pentru cetăţenii Dras-Leonei – să îi prindă într-o ambuscadă pe străduţele acelea. O luptă în cartiere atât de înghesuite ar fi fost mai brutală, mai derutantă şi cu mai multe pagube decât în mod normal. Dacă se ajungea la aşa ceva, Roran ştia că foarte puţini din batalionul lui ar scăpa nevătămaţi.

Cum ajunse în umbra streşinilor primului rând de bordeie, Roran simţi un nod greu în stomac, accentuându-i starea de rău. Îşi umezi buzele, simţind cum i se face rău.

„Eragon ar face bine să deschidă porţile alea”, gândi el. „Dacă nu… vom fi prinşi aici ca nişte miei duşi la tăiere.”

Şi zidurile căzură...

SUNETUL de zidărie prăbuşită îl făcu pe Eragon să se oprească şi să privească înapoi.

Printre acoperişurile a două case din depărtare văzu un spaţiu gol, acolo unde se aflase înainte clopotniţa zimţată a catedralei. În locul acesteia, o coloană de praf se înălţa spre nori, ca un stâlp de fum alb.

Eragon zâmbi în sinea lui, mândru de Saphira. Când venea vorba de semănat haos şi distrugere, dragonii nu aveau egal. „Hai”, se gândi el. „Fă-le bucăţi! Îngroapă-le locurile sfinte sub o mie de picioare de piatră!”

Apoi îşi reluă mersul pe strada pavată, întunecată şi şerpuitoare, alături de Arya, Angela şi Solembum. Pe străzi ieşiseră deja nişte oameni: negustori ce tocmai îşi deschideau prăvăliile, străjeri de noapte îndreptându-se spre paturile lor, nobili beţi ieşind de la petreceri, vagabonzi dormind în pragul uşilor, soldaţi alergând în neorânduială către zidurile oraşului.

Toţi, chiar şi cei care alergau, priveau în direcţia catedralei, pe măsură ce zgomotul luptei celor doi dragoni se răspândea prin oraş. Toţi – de la cerşetorii suferinzi până la soldaţii călăreţi şi nobilii în straie scumpe – păreau îngroziţi şi niciunul dintre ei nu le aruncă nici măcar o privire lui Eragon şi însoţitorilor săi.

Probabil că îi ajuta şi faptul că el şi cu Arya puteau trece drept oameni obişnuiţi, la o privire fugară.

La cererea lui Eragon, Arya îl lăsase pe novicele leşinat pe o alee aflată la distanţă sigură de catedrală.

— I-am făgăduit că îl vom lua cu noi, îi explicase Eragon, dar nu i-am zis până unde. Se poate descurca şi singur de aici. Arya încuviinţase şi păruse uşurată să scape de povara novicelui.

Pe când toţi patru alergau pe stradă, Eragon fu cuprins de o senzaţie ciudat de familiară. Ultima sa vizită în Dras-Leona se sfârşise cam la fel: el alergând printre clădirile murdare şi înghesuite, sperând să ajungă la una dintre porţile oraşului înainte ca Imperiul să îl găsească. Numai că, de această dată, trebuia să se teamă de mai mult decât de cei doi Ra'zac.

Privi din nou spre catedrală. Saphira nu trebuia decât să îi ţină ocupaţi pe Murtagh şi pe Thorn încă două, trei minute şi apoi va fi prea târziu pentru ca aceştia să-i mai poată opri pe vardeni. Totuşi, minutele puteau trece greu ca nişte ore în timpul bătăliei, iar Eragon era cât se poate de conştient de rapiditatea cu care se putea răsturna raportul de forţe.

Rezistă! se gândi el, fără să trimită cuvintele către Saphira, de teamă să nu îi distragă atenţia sau să nu îşi dea de gol poziţia. Încă puţin!"

Pe măsură ce se apropiau de zidul oraşului, străzile erau tot mai înguste, iar clădirile – în marea lor parte case – blocau totul cu excepţia unei fâşii subţiri de cer azuriu. În şanţurile de la marginea clădirilor era mizerie clocită; Eragon şi Arya îşi folosiră mânecile ca să-şi acopere nasurile şi gurile. Duhoarea nu părea să o afecteze pe vânzătoarea de ierburi, deşi Solembum mârâi şi dădu din coadă nervos.

O mişcare iute pe acoperişul unei clădiri din apropiere îi atrase atenţia lui Eragon, însă, orice ar fi fost, dispăru până să se uite el. Continuă să privească în sus şi, după câteva momente, începu să observe anumite semne ciudate: o pată albă pe cărămizile pline de funingine ale unui horn; forme ciudate şi ascuţite conturate pe cerul dimineţii; o pată mică şi ovală, de mărimea unei monede, sclipind ca o văpaie din umbră.

Şocat, îşi dădu seama că acoperişurile erau înţesate de zeci de pisici fermecate – toate în forma lor animală. Acestea alergau de la o clădire la alta, urmărind în tăcere de sus cum Eragon şi însoţitorii săi îşi croiesc drum prin labirintul întunecat al oraşului.

Eragon ştia că, făpturi înşelătoare, Cele-cu-Multe-Forme nu ar fi catadicsit să le sară în ajutor decât în cele mai disperate împrejurări – doreau să îşi păstreze legătura cu vardenii secretă faţă de Galbatorix cât puteau de mult –, însă se simţea îmbărbătat la gândul că erau atât de aproape.

Strada se termina într-o intersecţie cu alte cinci drumuri. Eragon se sfătui cu Arya şi cu vânzătoarea de ierburi; se hotărâră să urmeze strada opusă celei de pe care veneau şi să continue în aceeaşi direcţie.

O sută de picioare mai în faţă, drumul pe care îl aleseseră coti brusc, dând în piaţa de la poarta de miazăzi a Dras-Leonei. Eragon se opri.

Sute de soldaţi erau adunaţi în faţa porţii. Oamenii se agitau

zăpăciţi, luându-şi arme şi armuri, iar comandanţii împărţeau ordine, răcnind. Firul auriu cusut pe tunicile stacojii ale soldaţilor scânteia în timp ce aceştia alergau de colo-colo.

Prezenţa soldaţilor îl descumpăni pe Eragon, însă fu şi mai descurajat când văzu că apărătorii oraşului înălţaseră un morman de dărâmături în dreptul porţii, pentru a-i împiedica pe vardeni să îşi croiască drum pe acolo.

Eragon blestemă. Movila era atât de mare încât ar fi fost nevoie de o echipă de cincizeci de oameni care să muncească timp de câteva zile pentru a o îndepărta. Saphira ar fi putut să rezolve situaţia în câteva minute, dar Murtagh şi Thorn nu i-ar fi dat în niciun caz ocazia.

„Avem nevoie de o altă diversiune”, se gândi el. Însă ce diversiune… asta nu ştia. „Saphira!” strigă el, direcţionându-şi gândurile către ea. Ea îl auzi, de asta era sigur, dar nu mai avu timp să îi explice situaţia căci, chiar în acel moment, unul dintre soldaţi se opri şi arătă spre Eragon şi însoţitorii săi.

— Rebeli!

Eragon o smulse pe Brisingr din teacă şi sări în faţă înainte ca restul soldaţilor să poată da atenţie avertismentului omului. Nu avea de ales. Dacă se retrăgeau, ar fi însemnat să îi lase pe vardeni la mila Imperiului, în plus, nu putea să o lase pe Saphira să se ocupe de una singură şi de zid, şi de soldaţi.

Strigă când sări, la fel ca Arya, care i se alătură în şarja nebunească, îşi croiră drum împreună prin mijlocul soldaţilor surprinşi. Câteva momente, oamenii fură atât de uluiţi, încât o parte dintre ei nici nu îşi dădură seama că Eragon le era duşman până ce acesta nu îi înjunghie.

Rafale de săgeţi se prăvăliră asupra pieţei, trase de arcaşii plasaţi pe metereze. O mână de săgeţi fură respinse de vrăjile de apărare ale lui Eragon. Restul îi uciseră sau îi răniră chiar pe oamenii Imperiului.

Oricât de iute era, Eragon nu putea bloca toate săbiile, suliţele şi pumnalele ce îl ţinteau. Simţea cum îi scad puterile într-un ritm îngrijorător, pe când magia sa respingea atacurile. Dacă nu izbutea să scape din învălmăşeală, soldaţii aveau să îl epuizeze până în punctul în care nu ar mai fi putut lupta.

Scoţând un strigăt de luptă fioros, începu să se învârtească, ţinând-o pe Brisingr aproape de mijloc, pe când îi secera pe toţi soldaţii din preajma sa.

Sabia albastră şi irizată sfârteca oasele şi carnea de parcă ar fi fost imateriale. Sângele ţâşnea din vârful ei în panglici lungi, răsucite, ce se răsfirau încet în picături scânteietoare, ca nişte sfere de coral şlefuit, în vreme ce oamenii pe care îi tăia se îndoiau de mijloc, ţinându-se de pântece, în încercarea de a-şi închide rănile.

Fiecare amănunt părea strălucitor şi contrastant, ca şi cum ar fi fost sculptat în sticlă. Eragon putea să distingă firele de păr din barba spadasinului din faţa sa. Putea număra broboanele de sudoare ce se scurgeau pe pielea de sub ochii omului şi ar fi putut indica fiecare pată, cută şi ruptură din straiele spadasinului.

Zgomotul luptei era dureros pentru urechile sale sensibile, însă Eragon era cuprins de un profund sentiment de calm. Nu era imun la temerile care îl tulburaseră în trecut, dar ele nu îl mai scoteau din fire atât de uşor, ceea ce îl făcea să lupte mai bine.

Îşi completă răsucirea şi tocmai se îndrepta către spadasin, când Saphira zbură pe deasupra. Avea aripile strânse pe lângă trup, fluturându-i ca nişte frunze în vijelie. Când trecu pe deasupra, o pală de vânt îi ciufuli părul lui Eragon şi îl culcă la pământ.

O clipă mai târziu, Thorn o urmă pe Saphira, cu colţii rânjiţi şi cu flăcări revărsându-i-se pe gură. Cei doi dragoni goniră încă o jumătate de milă dincolo de zidul galben de pământ al Dras-Leonei; apoi se răsuciră şi se întoarseră în viteză.

De dincolo de ziduri, Eragon auzi urale puternice. „Vardenii trebuie să fie aproape de porţi.”

O porţiune de piele de pe antebraţul său stâng îl ardea de parcă cineva ar fi turnat seu încins pe ea. Suflă şi îşi scutură braţul, însă senzaţia persistă. Apoi văzu o pată de sânge umezindu-i tunica. Îşi întoarse privirea către Saphira. Trebuie să fi fost sânge de dragon, însă nu-şi dădea seama al cui.

Pe când dragonii se apropiau, Eragon profită de uluiala de moment a soldaţilor ca să mai omoare trei dintre ei. Apoi ceilalţi îşi veniră în fire şi lupta continuă încrâncenată.

Un soldat cu o halebardă păşi în faţa lui Eragon şi dădu să îl atace. La jumătatea loviturii, Arya îl răpuse cu o tăietură din spate care aproape îl despică în două.

Cu un semn iute din cap, Eragon îi mulţumi pentru ajutor.

Printr-o înţelegere nerostită, se puseră spate în spate şi îi înfruntară pe soldaţi împreună.

Simţea că Arya gâfâie la fel de tare ca el. Deşi erau mai puternici şi mai iuţi decât majoritatea oamenilor, rezistenţa lor avea o limită, la fel ca şi resursele lor. Omorâseră deja câteva zeci, dar mai rămâneau câteva sute şi Eragon ştia că în curând urmau să sosească întăriri din alte părţi ale oraşului.

— Ce facem acum? strigă el, parând o suliţă ce îi ţintise coapsa.

— Folosim magia! replică Arya.

În timp ce respingea atacurile soldaţilor, Eragon începu să recite toate vrăjile care îi treceau prin minte şi cu care ar fi putut să îşi omoare duşmanii.

O altă pală de vânt îi ciufuli părul şi o umbră rece trecu peste el când Saphira se învârti pe deasupra, pentru a mai pierde din viteza aiuritoare. Bătu din aripi şi începu să se prăvălească spre metereze.

Înainte să poată ateriza, Thorn o ajunse din urmă. Dragonul roşu se năpusti asupra ei, scoţând un jet de flăcări lung de peste treizeci de metri. Saphira scoase un răget de frustrare şi se îndepărtă de zid, dând repede din aripi pentru a se înălţa. Cei doi dragoni îşi dădură târcoale în cer, muşcându-se şi zgâriindu-se, pradă furiei.

Gândul că Saphira este în primejdie nu făcu decât să îi sporească hotărârea lui Eragon. Îşi mări viteza cu care vorbea, incantând cuvintele din limba străveche cât de repede putea, fără să le pronunţe greşit, însă orice ar fi încercat, nici vrăjile sale, nici cele ale Aryei nu aveau efect asupra soldaţilor.

Atunci glasul lui Murtagh tună din văzduh, precum glasul unui uriaş:

— Oamenii aceia sunt sub protecţia mea, Frate!

Eragon îşi ridică privirea şi îl văzu pe Thorn plonjând spre piaţă. Schimbarea bruscă de direcţie a dragonului roşu o luase pe Saphira pe nepregătite. Ea încă anina în înalturi, deasupra oraşului, o siluetă de un albastru întunecat pe fundalul mai deschis al cerului.

„Ştiu”, se gândi Eragon, şi spaima îi copleşi calmul de mai devreme.

Îşi coborî privirea şi o trecu peste mulţime. Tot mai mulţi soldaţi veneau de pe străzile din cealaltă parte a zidului Dras-

Leonei. Vânzătoarea de ierburi stătea cu spatele la una dintre casele din apropiere, aruncând sticluţe cu o mână şi mânuind-o pe Moartea-cu-Clopoţei cu cealaltă. Sticluţele eliberau nori de vapori verzui când se spărgeau şi toţi soldaţii aflaţi prin preajmă căzeau la pământ, ţinându-se de gât şi zvârcolindu-se, în timp ce ciupercuţe maronii le acopereau fiecare părticică de piele expusă. În spatele Angelei se afla Solembum, ghemuit pe un zid de grădină cu marginea plată. Pisica fermecată se folosea de poziţie pentru a zgâria feţele soldaţilor şi pentru a le scoate coifurile de pe cap, distrăgându-le atenţia când încercau să se apropie de vânzătoarea de ierburi. Cei doi păreau încolţiţi, iar Eragon se îndoia că aveau să mai reziste multă vreme.

Nimic din ceea ce vedea Eragon nu îi dădea mari speranţe. Îşi întoarse ochii spre trupul imens al lui Thorn exact când dragonul roşu îşi umfla aripile cu aer, încetinindu-şi coborârea.

— Trebuie să plecăm! strigă Arya.

Eragon şovăi. Ar fi fost uşor să-i ridice pe Arya, Angela, Solembum, cât şi pe sine, peste zid, acolo unde se aflau vardenii. Însă, dacă fugeau, vardenii n-ar fi stat mai bine decât înainte. Armata lor nu îşi mai putea permite să aştepte: după câteva zile şi-ar isprăvi proviziile şi oamenii ar începe să dezerteze. Odată ce s-ar întâmpla aşa ceva, Eragon ştia că n-ar mai izbuti niciodată să unească toate rasele împotriva lui Galbatorix.

Trupul şi aripile lui Thorn acoperiră cerul, cufundând zona într-o întunecime arămie şi ascunzând-o vederii pe Saphira. Stropi de sânge, fiecare dintre ele mare cât pumnul lui Eragon, picurară de pe gâtul şi picioarele lui Thorn, şi mai mulţi soldaţi urlară de durere când lichidul îi atinse.

— Eragon! Acum! strigă Arya. Îl apucă de braţ şi-l trase, însă el rămase tare pe poziţie, nedorind să-şi recunoască înfrângerea.

Arya trase mai tare, silindu-l pe Eragon să îşi coboare privirea în pământ, pentru a-şi menţine echilibrul. Făcând asta, ochii i se opriră asupra degetului mijlociu de la mâna dreaptă, acolo unde îl avea pe Aren.

Sperase să păstreze energia din inel pentru ziua în care ar fi dat piept, în sfârşit, cu Galbatorix. Energia de-acolo nu se compara cu ce adunase regele de-a lungul domniei sale îndelungate, însă reprezenta cel mai mare depozit de energie pe

care îl avea Eragon, şi ştia că nu va mai avea prilejul să îl umple la loc înainte ca vardenii să ajungă în Uru'baen, dacă avea să se întâmple aşa ceva. În plus, era unul dintre puţinele lucruri pe care i le lăsase Brom. Din aceste două motive, nu îl lăsa inima să folosească oricât de puţin din acea energie.

Cu toate acestea, nu se putea gândi la nicio alternativă.

Rezerva de energie din Aren i se păruse mereu enormă lui Eragon; acum se întreba dacă avea să fie de ajuns pentru ce plănuia.

Cu coada ochiului îl văzu pe Thorn întinzându-se către el cu gheare mari cât un om, şi o părticică din el îi urlă să fugă înainte ca monstrul de deasupra să îl înhaţe şi să-l mănânce de viu.

Eragon trase aer în piept, apoi deschise nepreţuita rezervă din Aren şi strigă:

— Jierda!

Şuvoiul de energie care îl străbătu era mai mare decât tot ce simţise până atunci; era precum un râu rece ca gheaţa care ardea şi vibra cu o intensitate aproape insuportabilă. Senzaţia era şi chinuitoare, şi extatică.

La comanda lui, mormanul imens de dărâmături ţâşni spre cer într-un stâlp solid de pământ şi piatră. Dărâmăturile îl izbiră pe Thorn în coaste, sfâşiindu-i aripa şi azvârlindu-l dincolo de zidurile Dras-Leonei. Apoi stâlpul se răsfiră împrejur, formând o cupolă deşirată deasupra părţii de sud a oraşului.

Lansarea dărâmăturilor zgudui piaţa şi îi trânti pe toţi la pământ. Eragon ateriza în mâini şi în genunchi şi rămase acolo, ţinându-şi privirea în sus în timp ce menţinea vraja.

Când energia din inel fu aproape golită, el şopti:

— Ganga raehta.

Precum un nor întunecat prins într-o vijelie, cupola alunecă spre dreapta, în direcţia docurilor şi a Lacului Leona. Eragon continuă să împingă dărâmăturile departe de centrul oraşului cât putu de mult; după aceea, când ultimele rămăşiţe de energie i se scurseră prin vene, el puse capăt vrăjii.

Cu un sunet înşelător de slab, norul de dărâmături se prăbuşi în sine însuşi. Elementele mai grele – pietrele, bucăţile crăpate de lemn şi bulgării de pământ – căzură drept, tulburând suprafaţa lacului, în timp ce particulele mai mici rămaseră aninate în aer, formând o pată mare şi cafenie ce continuă să se îndrepte încet către vest.

Pe locul unde fuseseră dărâmăturile se afla acum un crater gol. Golul era mărginit de pietre de caldarâm sfărâmate, ca un cerc de dinţi sparţi. Porţile oraşului se legănau deschise, îndoite şi crăpate, stricate şi imposibil de reparat.

Prin porţile distruse Eragon îi văzu pe vardenii înghesuiţi pe străzile de dincolo de acestea. Expiră şi îşi lăsă bărbia să-i cadă în piept, epuizat. „A mers”, gândi uluit. Apoi se îndreptă încetişor de mijloc, oarecum conştient de faptul că primejdia nu trecuse încă.

În timp ce soldaţii se ridicau în picioare cu greu, vardenii se revărsară în Dras-Leona, scoţând strigăte de luptă şi lovindu-şi săbiile de scuturi. Câteva secunde mai târziu, Saphira ateriza printre ei, şi ceea ce ar fi trebuit să fie o bătălie cumplită se transformă într-o fugă dezordonată a soldaţilor care căutau să-şi scape pielea.

Eragon îl zări pe Roran în marea de oameni şi de pitici, însă îl pierdu din vedere înainte să-i poată atrage atenţia vărului său.

„Arya…?” Eragon se întoarse şi se sperie când îşi dădu seama că ea nu-i era alături. Îşi atinse căutarea şi o observă imediat la jumătatea pieţei, înconjurată de douăzeci şi ceva de soldaţi. Oamenii o ţineau de mâini şi de picioare cu o tenacitate îndârjită, încercând să o ducă de-acolo. Arya îşi eliberă una dintre mâini şi lovi un om în bărbie, frângându-i beregata, însă un alt soldat îi luă locul acestuia înainte ca ea să poată lovi din nou.

Eragon ţâşni către ea. Obosit fiind, îşi lăsă sabia să atârne prea jos şi vârful lui Brisingr se agăţă în platoşa unui soldat răpus, smulgându-i mânerul din prinsoare. Sabia zăngăni de pământ şi Eragon şovăi, neştiind sigur dacă era mai bine să se întoarcă, însă apoi văzu cum doi dintre soldaţi încercau să o înjunghie pe Arya cu pumnalele, aşa că alergă şi mai repede.

Chiar când ajunse lângă ea, Arya izbuti să scape de atacatori preţ de o clipă. Oamenii întinseră mâinile către ea, însă înainte ca ei să o poată prinde din nou, Eragon îl lovi pe unul dintre ei în coaste, înfigându-şi pumnul în cutia toracică a bărbatului. Un soldat cu o pereche de mustăţi pomădate încercă să îl înjunghie în piept. Eragon prinse tăişul cu mâinile goale, îl smulse din strânsoarea soldatului, rupse sabia în două şi-l spintecă pe soldat cu ciotul propriei lui arme. În câteva secunde, toţi soldaţii care o ameninţaseră pe Arya zăceau acolo morţi sau aproape

morţi. Cei pe care nu îi omorâse Eragon fuseseră răpuşi de Arya.

La sfârşit, Arya zise:

— Le-aş fi venit de hac şi singură.

Eragon se aplecă, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi, în timp ce îşi trăgea sufletul.

— Ştiu… Făcu un semn către mâna ei dreaptă – cea la care Arya se rănise când îşi scosese mâna din cătuşele de fier şi pe care acum o ţinea răsucită pe lângă picior. Poţi să o consideri felul meu de a-ţi mulţumi.

— Cumplit cadou.

Însă rosti aceasta cu un surâs slab în colţul gurii.

Cei mai mulţi soldaţi fugiseră din piaţă; cei care rămăseseră fuseseră încolţiţi lângă zidurile caselor, înconjuraţi de vardeni. Chiar când Eragon privi, zeci de oameni de-ai lui Galbatorix îşi aruncară armele şi se predară.

Împreună cu Arya îşi recuperă sabia, după care se duseră la zidul de chirpici galben, unde pământul era cât de cât curat. Rezemându-se de zid, priviră cum vardenii mărşăluiesc în oraş.

Saphira li se alătură în scurt timp. Îl amuşină pe Eragon, care îi zâmbi şi îi scarpină botul. Ea toarse drept răspuns. „Ai făcut-o.”

„Noi am făcut-o”, replică el.

Pe spatele ei, Blodhgarm slăbi chingile ce îi ţineau picioarele în şa, apoi se lăsă să alunece de pe ea. Pentru o secundă, Eragon trăi experienţa extrem de tulburătoare de a da ochi în ochi cu el însuşi. Decise de îndată că nu îi plăcea felul în care i se cârlionţa părul la tâmple.

Blodhgarm rosti un cuvânt nedesluşit în limba străveche; apoi forma sa tremură precum o reflexie datorată arşiţei şi el reveni din nou la forma sa naturală: înalt, cu blană, cu ochi galbeni, urechi lungi şi dinţi ascuţiţi. Nu părea nici elf, nici om, dar în expresia sa încordată şi rigidă Eragon detecta o urmă de mâhnire amestecată cu mânie.

— Biruitorul-Umbrei, zise el, şi se înclină în faţa lui Eragon şi a Aryei. Saphira mi-a spus de soarta lui Wyrden. Eu…

Înainte să-şi poată termina propoziţia, cei zece elfi rămaşi sub comanda lui Blodhgarm ieşiră din înghesuiala vardenilor şi se grăbiră spre ei, cu săbiile în mâini.

— Biruitorul-Umbrei! exclamară ei. Argetlam! Solzi-Sclipitori! Eragon îi întâmpină obosit şi se strădui să le răspundă la

întrebări, chiar dacă ar fi preferat să nu facă nimic.

Şi-atunci un răget le întrerupse conversaţia şi o umbră trecu peste ei, iar Eragon îşi ridică privirea şi îl văzu pe Thorn – teafăr şi nevătămat din nou – menţinându-şi echilibrul într-o coloană de aer din înalturi.

Eragon blestemă şi se aruncă pe Saphira, scoţând-o pe Brisingr, în vreme ce Arya, Blodhgarm şi ceilalţi elfi formară un cerc de protecţie în jurul ei. Puterea lor combinată era formidabilă, însă Eragon nu ştia dacă avea să fie îndeajuns pentru a-i ţine piept lui Murtagh.

Toţi ca unul, vardenii îşi ridicară privirile. Oricât de viteji ar fi fost, chiar şi cel mai viteaz se poate face mic în faţa unui dragon.

— Frate! strigă Murtagh, cu glasul amplificat atât de tare, încât Eragon îşi acoperi urechile. Vei plăti pentru rănile pe care i le-ai provocat lui Thorn! N-ai decât să iei Dras-Leona dacă vrei. Asta nu înseamnă nimic pentru Galbatorix. Însă nu am terminat cu tine, Eragon Biruitorul-Umbrei, îţi jur.

După aceea, Thorn se întoarse şi zbură înspre miazănoapte, pe deasupra Dras-Leonei, dispărând în curând în vălul de fum ce se înălţa din casele care ardeau lângă catedrala năruită.

Pe malul Lacului Leona

ERAGON mergea prin tabăra întunecată, cu pumnii strânşi şi fălcile încleştate.

Îşi petrecuse ultimele câteva ceasuri într-o consfătuire cu Nasuada, Orik, Arya, Garzhvog, Regele Orrin şi diverşii lor sfetnici, discutând întâmplările din acea zi şi evaluând situaţia actuală a vardenilor. Aproape de sfârşitul întrunirii, o contactaseră pe Regina Islanzadi ca să o informeze că vardenii cuceriseră Dras-Leona, cât şi pentru a-i spune despre moartea lui Wyrden.

Lui Eragon nu-i făcuse deloc plăcere să-i explice reginei cum pierise unul dintre cei mai bătrâni şi mai puternici magicieni ai ei, şi nici regina nu primise veştile prea bine. Reacţia ei iniţială fusese una de o asemenea amărăciune, încât îl surprinsese; nu crezuse că regina îl ştia pe Wyrden atât de bine.

Discuţia cu Islanzadi îl lăsase pe Eragon într-o stare proastă, căci îi întărise convingerea că moartea lui Wyrden fusese întâmplătoare şi fără rost. „Dacă aş fi fost eu în faţă, eu aş fi fost cel înfipt în ţepii aceia, se gândi el în timp ce îşi continua căutările prin tabără. Sau ar fi putut fi Arya.”

Saphira ştia ce avea el de gând, dar hotărâse să se întoarcă în spaţiul de lângă cort unde dormea de obicei, căci, aşa cum îi spusese, „dacă aş începe să tropăi printre corturi, nu i-aş lăsa pe vardeni să doarmă, şi ei şi-au câştigat dreptul la odihnă cu prisosinţă.” Minţile lor rămaseră conectate însă, şi el ştia că, la nevoie, ea i-ar fi fost alături în câteva secunde.

Pentru a-şi păstra vederea nocturnă, Eragon evită să se apropie de focurile de tabără din faţa corturilor, având însă grijă să cerceteze fiecare petic luminat, în căutarea prăzii sale.

Pe când vâna, îi trecu prin minte că ea s-ar putea să-i scape cu totul. Sentimentele lui faţă de ea nu erau nici pe departe prietenoase, şi asta i-ar fi îngăduit să îl simtă venind şi să-l evite, dacă voia. Însă nu credea că era laşă. În ciuda tinereţii sale, era una dintre cele mai călite persoane pe care le întâlnise, fie ele oameni, fie elfi, fie pitici.

În cele din urmă, o zări pe Elva stând în faţa unui cort micuţ, banal, împletind o „moară”[9] la lumina unui foc mocnit. Lângă ea se afla îngrijitoarea copilei, Greta, cu o pereche de andrele lungi de lemn în mâinile sale noduroase.

O clipă, Eragon rămase nemişcat, privindu-le. Bătrâna părea mai fericită decât o văzuse el vreodată şi îi venea greu să-i tulbure tihna. Atunci Elva grăi:

— Nu te pierde cu firea tocmai acum, Eragon. Nu acum, când ai ajuns până aici. Avea glasul neobişnuit de moale, de parcă ar fi plâns, dar când îşi ridică ochii, privirea îi era la fel de neînfricată şi provocatoare.

Greta tresări când Eragon păşi în lumină; îşi strânse ghemul şi andrelele şi făcu o plecăciune, spunând:

— Bine-ai venit, Biruitorul-Umbrei. Îţi pot oferi ceva de mâncare sau de băut?

— Nu, mulţumesc. Eragon se opri în faţa Elvei şi se uită în jos către fetiţa mărunţică. Ea îi întoarse privirea preţ de o clipă, apoi începu din nou să răsucească aţa între degete. Ochii ei violeţi, observă el cu un gol în stomac, aveau aceeaşi culoare precum cristalele de ametist folosite de preoţii din Helgrind ca să îl omoare pe Wyrden şi să îi captureze pe el şi pe Arya.

Eragon îngenunche şi apucă încâlceala de aţă, oprind-o pe Elva.

— Ştiu ce ai de gând să-mi spui, rosti ea.

— Chiar şi-aşa, mârâi el, tot ţi-o voi spune. L-ai ucis pe Wyrden – e ca şi cum l-ai fi înjunghiat cu mâna ta. Dacă ai fi venit cu noi, ai fi putut să îl avertizezi despre capcană. Ai fi putut să ne avertizezi pe toţi. Wyrden a murit sub ochii mei, iar Arya şi-a smuls jumătate de mână din cauza ta. Din cauza mâniei tale. Din cauza încăpăţânării tale. Din cauza mândriei tale... Nu ai decât să mă urăşti pe mine dacă vrei, dar să nu îndrăzneşti să îi mai faci şi pe alţii să sufere din cauza asta. Dacă vrei ca vardenii să piardă, du-te şi alătură-i-te lui Galbatorix şi termină o dată pentru totdeauna cu asta. Spune-mi, asta vrei?

Elva clătină încet din cap.

— Atunci nu mai vreau să aud că ai refuzat să o ajuţi pe Nasuada doar ca să-i faci în ciudă, altfel vei avea de-a face cu mine, Elva Clarvăzătoarea, şi din asta nu vei ieşi în câştig.

---

[9] Joc cu o sfoară trecută pe după degete

— Nu ai putea să mă învingi, murmură ea, cu glasul încărcat de emoţie.

— Ai fi surprinsă. Ai un talent valoros, Elva. Vardenii au nevoie de ajutorul tău, acum mai mult ca niciodată. Nu ştiu cum îl vom putea învinge pe rege la Uru'baen, dar dacă eşti de partea noastră – dacă îţi foloseşti abilitatea împotriva lui – s-ar putea să avem o şansă.

Elva păru să se lupte cu sine. Apoi încuviinţă, iar Eragon văzu că plângea, cu lacrimile şiroindu-i din ochi. Nu îi făcea deloc plăcere să o vadă necăjită, dar simţea o anumită satisfacţie că vorbele sale o afectaseră atât de puternic.

— Îmi pare rău, şopti ea.

El dădu drumul aţei şi se ridică în picioare.

— Scuzele tale nu îl pot aduce înapoi pe Wyrden. Poartă-te mai bine pe viitor şi poate că vei izbuti să îţi ispăşeşti greşeala.

Îşi înclină capul spre bătrâna Greta, care rămăsese tăcută în tot acest timp, apoi ieşi din lumină şi se întoarse printre şirurile întunecate de corturi.

„Te-ai descurcat bine, zise Saphira. O să se poarte altfel de-acum înainte, cred.”

„Sper.”

Mustrarea Elvei fusese o experienţă neobişnuită pentru Eragon. El îşi aminti de momentele în care Brom şi Garrow îl dojeniseră pentru că greşise, şi acum faptul că el era cel care dojenea îl făcea să se simtă... altfel... mai aproape de maturitate.

„Şi-uite-aşa se-ntoarce roata”, se gândi el.

Se plimbă prin tabără fără să se grăbească, bucurându-se de briza plăcută ce venea dinspre lacul ascuns în umbre.

După cucerirea Dras-Leonei, Nasuada îi luase pe toţi prin surprindere insistând ca vardenii să nu îşi petreacă noaptea în oraş. Nu dăduse nicio explicaţie pentru decizia ei, însă Eragon bănuia că aceasta era cauzată de faptul că întârzierea mare pe care o suferiseră la Dras-Leona o făcuse cu atât mai nerăbdătoare să îşi continue drumul spre Uru'baen, dar şi de faptul că nu dorea cu niciun chip să zăbovească în oraş, unde s-ar fi putut ascunde mulţi dintre agenţii lui Galbatorix.

După ce vardenii verificară străzile, Nasuada lăsă un grup de războinici în oraş, sub comanda lui Martland Barbă-Roşie.

Apoi vardenii plecară din Dras-Leona şi porniră spre

miazănoapte, urmând ţărmul lacului din apropiere. Pe drum, un flux neîntrerupt de mesageri călăreau încolo şi-ncoace între vardeni şi Dras-Leona, pe măsură ce Martland şi Nasuada se sfătuiau cu privire la nenumăratele probleme ce ţineau de gospodărirea unui oraş.

Înainte ca vardenii să plece, Eragon, Saphira şi magicienii lui Blodhgarm se întorseseră în catedrala dărâmată, recuperaseră trupul lui Wyrden şi căutaseră cingătoarea lui Beloth cel înţelept. Saphira avusese nevoie doar de câteva minute ca să dea la o parte mormanele de piatră care blocau intrarea în încăperile din subteran, iar Blodhgarm şi ceilalţi elfi îl găsiseră pe Wyrden la fel de repede. Însă oricât de mult căutară, oricâte vrăji folosiră, nu reuşiră defel să dea de cingătoare.

Elfii îl scoseseră pe Wyrden pe scuturi afară din oraş, ducându-l pe un dâmb aflat lângă un mic pârâu. Îl îngropară acolo, îngânând în limba străveche mai multe lamentaţii ce frângeau sufletul – cântece atât de triste încât pe Eragon îl podidi plânsul, iar păsările şi animalele din preajmă se opriră să asculte.

Elfa cu păr argintiu Yaela îngenunchease lângă mormânt, scosese o ghindă din desaga de la cingătoare şi o sădise chiar deasupra pieptului lui Wyrden. Apoi cei doisprezece elfi, inclusiv Arya, îi cântaseră ghindei, iar aceasta prinse rădăcini, răsări şi crescu – două trunchiuri îngemănate întinzându-se către cer precum o îmbrăţişare.

Când elfii isprăviră, stejarul înfrunzit era înalt de douăzeci de picioare, cu ciorchini de flori verzi în vârful crengilor.

Lui Eragon i se păru cea mai frumoasă înmormântare la care participase. Prefera asta în loc de obiceiul piticilor de a-şi îngropa morţii sub piatra tare şi rece din adâncurile pământului şi îi plăcea ideea ca trupul cuiva să asigure hrana unui copac ce putea trăi sute de ani. Dacă era să moară, hotărî să ceară să fie îngropat cu un măr sădit deasupra sa, astfel încât prietenii şi rudele sale să poată mânca fructe născute din trupul său.

Ideea îl amuzase grozav, deşi într-un fel destul de morbid.

În afară de scotocirea catedralei şi recuperarea trupului lui Wyrden, Eragon mai făcuse ceva important în Dras-Leona, după ce o cuceriseră. Cu încuviinţarea Nasuadei, îi eliberase pe toţi sclavii din oraş, ducându-se personal în unele conace şi case de licitaţii şi eliberându-i pe mulţi dintre bărbaţii, femeile şi copiii

înlănţuiţi acolo. Această faptă îi oferise nespus de multă satisfacţie şi spera că ea va îmbunătăţi vieţile oamenilor pe care îi eliberase.

Când se apropie de cort, o văzu pe Arya aşteptându-l la intrare. Mări pasul, însă înainte să o poată saluta cineva strigă:

— Biruitorul-Umbrei!

Eragon se întoarse şi îl văzu pe unul dintre pajii Nasuadei îndreptându-se către ei.

— Biruitorul-Umbrei, repetă băiatul, cu respiraţia întretăiată, şi făcu o plecăciune în faţa Aryei. Domniţa Nasuada ar vrea să veniţi în cortul ei cu o oră înainte de răsăritul soarelui, mâine-dimineaţă, ca să vă sfătuiţi cu ea. Ce să îi spun, Domniţă Arya?

— Poţi să-i spui că voi fi acolo oricând doreşte, replică Arya, aplecându-şi uşor capul.

Pajul făcu o altă plecăciune, apoi se întoarse pe călcâie şi fugi înapoi în direcţia din care venise.

— Este greu să eviţi confuzia, acum că am omorât amândoi câte o Umbră, observă Eragon, cu un zâmbet şters.

Arya zâmbi şi ea, mişcarea buzelor fiind aproape invizibilă în întuneric.

— Ai fi preferat să îl las pe Varaug să trăiască?

— Nu… nu, nicidecum.

— L-aş fi putut ţine ca sclav, pentru a face tot ce-i cer.

— Acum mă tachinezi, zise el.

Ea scoase un sunet oarecum amuzat.

— Poate că ar trebui să-ţi spun prinţesă de-acum înainte – Prinţesa Arya. Repetă, pentru că îi plăcea felul în care i se rostogolea cuvântul pe limbă.

— Nu ar trebui să îmi spui aşa, zise ea, puţin mai serioasă. Nu sunt prinţesă.

— De ce nu? Mama ta este regină. Cum să nu fii prinţesă? Titlul ei este drottning, al tău este drottningu. Unul înseamnă „regină”, celălalt…

— Nu înseamnă „prinţesă”, îl întrerupse ea. Nu tocmai. Nu există un echivalent în limba voastră.

— Dar dacă s-ar întâmpla ca mama ta să moară sau să renunţe la tron tu i-ai lua locul la cârma regatului vostru, nu-i aşa?

— Nu este chiar atât de simplu.

Arya nu păru dispusă să explice mai departe, aşa că Eragon

spuse:

— Vrei să intri?

— Da.

Eragon trase pânza de la intrarea în cortul său, iar Arya se aplecă şi pătrunse înăuntru. După ce-i aruncă o privire rapidă Saphirei – care era încolăcită în apropiere, respirând adânc pe măsură ce se cufunda în somn –, Eragon o urmă.

Se duse la felinarul atârnat de stâlpul din centrul cortului şi murmură „Istalri”, evitând să folosească brisingr, pentru a nu-şi aprinde sabia. Flacăra produsă scaldă interiorul într-o lumină caldă şi blândă, ce dădea cortului militar sărăcăcios mobilat un aer aproape confortabil.

Se aşezară şi Arya spuse:

— Am găsit asta printre lucrurile lui Wyrden şi m-am gândit că am putea să o savurăm împreună. Din buzunarul lateral al pantalonilor săi scoase o ploscă din lemn sculptat mare cât mâna lui Eragon şi i-o dădu.

Eragon scoase dopul şi mirosi deschizătura. Îşi ridică sprâncenele când simţi aroma puternică şi dulce a licorii.

— Este faelnirv? întrebă el, referindu-se la băutura făcută de elfi din boabe de soc şi raze de lună, după cum susţinea Nari.

Arya râse, şi glasul ei sună ca oţelul călit.

— Într-adevăr, dar Wyrden a mai adăugat ceva.

— Oh?

— Frunzele unei plante care creşte în partea de răsărit a pădurii Du Weldenvarden, pe malurile Lacului Rona.

El se încruntă.

— Ştiu numele plantei?

— Probabil, dar nu are importanţă. Hai, bea. O să-ţi placă, îţi promit. Şi râse din nou, ceea ce îl puse pe gânduri. Nu o mai văzuse niciodată astfel. Părea confuză şi cam îndrăzneaţă, şi el îşi dădu seama, surprins, că era deja puţin ameţită.

Eragon şovăi, întrebându-se dacă nu cumva Glaedr îi urmărea. Apoi duse plosca la buze şi luă o gură de faelnirv. Licoarea avea un gust diferit de cel cu care era obişnuit; avea o aromă intensă, ca de mosc, asemănătoare cu mirosul de jder sau de hermelină.

Eragon se strâmbă şi se strădui să nu se înece când faelnirv-ul îi arse gâtlejul. Luă încă o gură, mai mică, şi îi dădu înapoi plosca Aryei, care bău şi ea.

Ziua fusese plină de sânge şi de groază. Îşi petrecuse cea mai mare parte din timp luptând, omorând, aproape fiind omorât, şi avea nevoie să se descarce… Avea nevoie să uite. Tensiunea pe care o simţea era mult prea adâncă pentru a se putea destinde doar cu ajutorul trucurilor mentale. Era nevoie de altceva. Ceva care să vină din exterior, aşa cum şi violenţa la care luase parte fusese aproape în întregime externă, nu internă.

Când Arya îi dădu înapoi plosca, el înghiţi ceva mai mult şi pufni în râs, neputându-se abţine.

Arya îşi ridică o sprânceană şi îl privi cu un aer gânditor, dar voios.

— Ce te amuză atât de tare?

— Asta… Noi… Faptul că suntem încă în viaţă, iar ei – flutură o mână în direcţia Dras-Leonei – nu mai sunt. Viaţa mă amuză, viaţa şi moartea.

O văpaie caldă i se aprinsese în stomac, iar vârfurile urechilor îl furnicau.

— Este plăcut să fii în viaţă, încuviinţă Arya.

Continuară să treacă plosca de la unul la altul până ce o goliră, şi atunci Eragon puse dopul la loc – după mai multe încercări, căci îşi simţea degetele groase şi neîndemânatice, iar patul părea să se clatine sub el, ca puntea unei corăbii pe mare.

Îi dădu plosca goală Aryei şi, când ea o luă, el îi prinse mâna dreaptă şi o trase la lumină. Pielea era din nou netedă şi fără pată. Nu mai rămăsese niciun semn de rană.

— Te-a vindecat Blodhgarm? zise Eragon. Arya încuviinţă, iar el îi dădu drumul.

— În mare parte. Îmi pot folosi mâna ca înainte. Îi dovedi asta încleştând-o şi descleştând-o de câteva ori. Însă mi-a rămas un petic de piele la baza degetului unde nu pot simţi nimic. Îi indică locul cu arătătorul stâng.

Eragon atinse uşor zona respectivă.

— Aici?

— Aici, spuse ea, mişcându-i mâna mai la dreapta.

— Şi Blodhgarm nu a reuşit să facă nimic în privinţa asta? Ea clătină din cap.

— A încercat vreo cinci, şase vrăji, dar nervii refuză să se lipească la loc. Dădu din mână. Nu contează. Încă pot mânui o sabie şi pot trage cu arcul. Asta-i tot ce contează.

Eragon şovăi, apoi spuse:

— Ştii… cât de recunoscător îţi sunt pentru ce-ai făcut… pentru ce-ai încercat să faci. Îmi pare rău că ai rămas cu un semn permanent. Dacă aş fi putut împiedica asta cumva…

— Nu te necăji din cauza asta. Nu poţi trece prin viaţă fără să păţeşti nimic. Nici nu ar trebui să îţi doreşti aşa ceva. Ne măsurăm atât nesăbuinţele, cât şi realizările prin rănile pe care le adunăm.

— Angela mi-a zis ceva asemănător despre duşmani – dacă nu ţi-ai făcut duşmani, înseamnă că eşti un laş, sau chiar mai rău.

Arya încuviinţă.

— Este un pic de adevăr în asta.

Continuară să vorbească şi să râdă, pe măsură ce noaptea se adâncea, în loc să slăbească, efectele faelnirv-ului modificat deveneau tot mai puternice. O ceaţă ameţitoare îl cuprinse pe Eragon, şi el observă că zonele de umbră din cort arătau de parcă s-ar fi învârtit, în timp ce lumini ciudate şi fulgerătoare – precum cele pe care le vedea de obicei când închidea ochii noaptea – îi pluteau prin faţa ochilor. Vârfurile urechilor îi ardeau, febrile, iar pielea de pe spate îl mânca şi i se înfiora, ca şi cum ar fi trecut pe ea furnici. De asemenea, anumite sunete căpătaseră o intensitate deosebită – ţârâitul ritmic al gâzelor de pe lac, de exemplu, şi trosnetul făcliei din faţa cortului său; îi puseseră într-atât de mult stăpânire pe auz, încât îi era greu să distingă orice alt zgomot.

„Oare am fost otrăvit?” se întrebă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Arya, observându-i panica.

Îşi umezi buzele, care i se uscaseră nespus de mult şi de dureros, şi îi spuse prin ce trecea.

Arya râse şi se lăsă pe spate, cu pleoapele grele acoperindu-i pe jumătate ochii.

— Aşa şi trebuie. Senzaţiile se vor mai atenua până în zori. Până atunci, relaxează-te şi bucură-te de ele.

Eragon se luptă o clipă cu sine, gândindu-se să folosească o vrajă pentru a-şi limpezi mintea – dacă ar fi putut –, însă se hotărî să aibă încredere în Arya şi să-i urmeze sfatul.

Când lumea se curbă în jurul său, Eragon îşi dădu seama cât de mult depindea de simţurile sale ca să determine ce era real şi ce nu. Ar fi băgat mâna în foc că luminile fulgerătoare erau acolo, deşi raţiunea îi spunea că erau doar năluci provocate de

faelnirv.

Continuă să discute cu Arya, însă conversaţia lor deveni tot mai dezlânată şi incoerentă. Cu toate acestea, Eragon era convins că tot ceea ce spuneau era de importanţă maximă, deşi nu putea explica de ce, nici nu îşi putea aminti ce vorbiseră cu numai câteva clipe în urmă.

Ceva mai târziu, Eragon auzi sunetul grav şi gutural al unui fluier de trestie, la care cânta cineva din tabără. La început, se gândi că îşi imaginează tonurile ritmate, însă apoi o văzu pe Arya ridicându-şi capul şi întorcându-se în direcţia din care se auzea muzica, de parcă ar fi auzit-o şi ea.

Cine cânta şi de ce, Eragon nu putea spune. Nici nu-i păsa. Era ca şi cum melodia izvorâse din însăşi întunecimea nopţii, ca un vânt, singuratică şi părăsită.

Ascultă cu capul dat pe spate şi cu pleoapele aproape închise, în timp ce imagini fantastice îi alergau prin minte, imagini produse de faelnirv, dar conturate de muzică.

Pe măsură ce înainta, melodia devenea tot mai sălbatică, şi ceea ce fusese tânguitor la început devenea imperios, iar notele curgeau atât de repede, atât de insistent, atât de complicat şi atât de alarmant, încât Eragon începu să se teamă pentru siguranţa muzicianului. Părea de-a dreptul nenatural să cânţi atât de repede şi de măiastru, chiar şi pentru un elf.

Arya râse când muzica atinse o anumită notă febrilă şi sări în picioare ridicându-şi braţele deasupra capului. Lovi cu piciorul în pământ şi bătu din palme – o dată, de două ori, de trei ori –, după care, spre uimirea lui Eragon, începu să danseze.

Mişcările îi fură lente la început, aproape languroase, însă în curând ritmul crescu, până ce ajunse la acelaşi nivel cu ritmul frenetic al muzicii.

Muzica ajunse în curând la punctul culminant, apoi începu să se domolească treptat, pe măsură ce suflătorul relua şi stingea temele melodiei, însă, înainte ca muzica să se oprească, o mâncărime bruscă îl făcu pe Eragon să îşi apuce mâna dreaptă şi să se scarpine în palmă. În acelaşi moment, simţi o durere ascuţită în adâncurile minţii, în timp ce una dintre vrăjile sale de protecţie îl avertiză de pericol.

O secundă mai târziu, se auzi răgetul unui dragon în văzduh.

Eragon simţi cum o frică rece îi îngheaţă sufletul.

Răgetul nu era al Saphirei.

Cuvântul unui cavaler

ERAGON îşi înşfacă sabia şi ţâşni afară din cort împreună cu Arya.

Afară, Eragon se împletici şi căzu într-un genunchi când pământul păru să se aplece sub el. Se apucă de un smoc de iarbă, folosindu-l ca pe o ancoră, în timp ce aştepta să-i treacă ameţeala.

Când îndrăzni să îşi ridice privirea, fu nevoit să-şi mijească ochii. Lumina de la făcliile din preajmă era dureros de strălucitoare; flăcările înotau prin faţa sa ca nişte peşti, părând desprinse de cârpele înmuiate în ulei care le hrăneau.

„Mi-am pierdut echilibrul, se gândi Eragon. Nu mai pot avea încredere în vedere. Trebuie să îmi limpezesc mintea. Trebuie să…”

O frântură de mişcare îi atrase atenţia şi el se ghemui la pământ. Coada Saphirei trecu peste el, la numai câteva degete de capul său, izbind un cort şi făcându-l una cu pământul, sfărâmând stâlpii de lemn de parcă ar fi fost crengi uscate.

Saphira mârâi, muşcând în gol în timp ce se ridica în picioare. Apoi se opri, confuză.

„Micuţule, ce…”

Un sunet ca o pală puternică de vânt o întrerupse şi din întunecimea cerului se ivi Thorn, roşu ca sângele şi scânteind ca un milion de stele schimbătoare. Ateriza lângă pavilionul Nasuadei şi pământul se cutremură sub impactul greutăţii sale.

Eragon auzi gărzile Nasuadei strigând; apoi Thorn mătură cu laba din faţă pământul şi jumătate din strigăte amuţiră.

De pe frânghiile legate de-o parte şi de alta a dragonului roşu, zeci de soldaţi săriră şi se împrăştiară, sfârtecând corturi şi retezând străjerii care alergau spre ei.

Goarnele răsunară prin toată tabăra. În acelaşi timp, sunete de luptă izbucniră în apropierea fortificaţiilor exterioare, marcând, se gândi Eragon, un al doilea atac, dinspre miazănoapte.

„Câţi soldaţi or fi? se întrebă el. Oare suntem încercuiţi?” Simţi

cum se înfiripă panica în sufletul său, atât de puternică, încât aproape că îi copleşi raţiunea şi îl făcu să fugă orbeşte în noapte. Numai gândul că faelnirv-u\ era responsabil de reacţia sa îl opri locului.

Murmură o vrajă rapidă de vindecare, sperând că va izbuti să contracareze efectele licorii, dar fără niciun succes. Dezamăgit, se ridică încet, îşi scoase sabia şi i se alătură Aryei pentru a înfrunta cinci soldaţi care alergau spre ei. Eragon nu era sigur cum aveau să le ţină piept, în starea în care erau.

Oamenii ajunseseră la mai puţin de douăzeci de picioare de ei, când Saphira mârâi şi lovi pământul cu coada, trântindu-i pe soldaţi. Eragon, care simţise ce avea de gând să facă Saphira, o apucă pe Arya şi, sprijinindu-se unul pe celălalt, izbutiră să rămână în picioare.

Apoi Blodhgarm şi un alt elf, Laufin, ţâşniră din hăţişul de corturi şi îi uciseră pe cei cinci soldaţi înainte ca aceştia să se ridice iarăşi în picioare. Ceilalţi elfi îi urmau îndeaproape.

Un alt grup, de peste douăzeci de soldaţi, alergă către Eragon şi Arya, ca şi cum oamenii ar fi ştiut unde să-i găsească.

Elfii se înşiruiră în faţa lui Eragon şi a Aryei. Însă, înainte ca soldaţii să se poată apropia de săbiile elfilor, unul dintre corturi se deschise brusc şi Angela sări urlând în mijlocul soldaţilor, luându-i pe nepregătite.

Vânzătoarea de ierburi purta o cămaşă de noapte roşie, părul ei cârlionţat era despletit şi în mâini ţinea câte un darac[10]. Acestea erau lungi de trei picioare şi aveau două rânduri de dinţi de oţel montaţi la capete. Dinţii erau mai lungi decât antebraţul lui Eragon şi ascuţiţi ca nişte ace – el ştia că, dacă te înţepai în ei, riscai să îţi otrăveşti sângele din cauza lânii nespălate prin care trecuseră.

Doi dintre soldaţi căzură când Angela îşi împlântă daracele în ei, străpungându-le platoşele. Vânzătoarea de ierburi era mai scundă cu două capete decât unii dintre oameni, însă nu dădea niciun semn de frică în timp ce sărea printre ei. Din contră, era o adevărată întruchipare a ferocităţii, cu părul ei sălbatic, cu ţipetele şi înfăţişarea ei întunecată.

Soldaţii o încercuiră pe Angela, ascunzând-o vederii, şi pentru o clipă Eragon se temu că aveau să o copleşească.

---

[10] Unealtă de pieptănat şi de scărmănat lâna, cânepa sau inul, formată dintr-un sistem de piepteni cu dinţi mari de oţel, fixaţi pe un suport

Atunci, din altă parte a taberei, îl văzu pe Solembum gonind spre pâlcul de soldaţi, cu urechile date pe spate. În urma sa veneau şi alte pisici fermecate: douăzeci, treizeci, patruzeci – o haită întreagă, toate în forma lor animală.

Un amestec de sâsâituri, miorlăituri şi ţipete umplu noaptea atunci când pisicile fermecate se năpustiră asupra soldaţilor şi îi doborâră la pământ, sfâşiindu-i cu ghearele şi cu colţii. Soldaţii se luptară cât puteau de bine, dar nu izbutiră să le ţină piept pisicilor mari şi zbârlite.

Întreaga scenă, de la apariţia Angelei până la intervenţia pisicilor fermecate, se derula cu o asemenea repeziciune, încât Eragon de-abia dacă avu timp să reacţioneze. Când pisicile îi copleşiră pe soldaţi, el clipi şi îşi umezi gura uscată, cuprins de senzaţia că tot ce se întâmpla în jur nu era real.

Apoi Saphira rosti „lute, treci pe spatele meu” şi se ghemui pentru ca el să se poată urca.

— Aşteaptă, zise Arya şi îi puse o mână pe braţ. Murmură câteva formule în limba străveche. O clipă mai târziu, tulburarea ce cuprinsese simţurile lui Eragon dispăru, iar el se află din nou în deplina stăpânire a corpului său.

Îi aruncă o privire recunoscătoare Aryei, apoi aruncă teaca lui Brisingr peste rămăşiţele cortului său, se caţără pe piciorul din faţă al Saphirei şi se aşeză în poziţia obişnuită de la baza gâtului ei. Fără şa, marginile ascuţite ale solzilor i se înfigeau în partea interioară a pulpelor, o senzaţie pe care şi-o amintea prea bine de la primul lor zbor împreună.

— Avem nevoie de Dauthdaert, strigă el în jos, către Arya.

Ea încuviinţă şi porni în fugă spre cortul ei, aflat la câteva sute de paşi depărtare, în partea estică a taberei.

O altă conştiinţă, diferită de a Saphirei, apăsă asupra minţii lui Eragon, şi el îşi retrase gândurile pentru a se proteja. Apoi îşi dădu seama că fiinţa era Glaedr şi îi îngădui dragonului auriu să treacă de garda sa.

„O să vă ajut”, spuse Glaedr. Dincolo de cuvintele sale, Eragon simţea o mânie cumplită şi clocotindă îndreptată împotriva lui Thorn şi Murtagh, o mânie ce părea îndeajuns de puternică pentru a face lumea scrum.

„Uniţi-vă minţile cu mine, Eragon, Saphira. Şi tu, Blodhgarm, şi tu, Laufin, şi toţi cei din neamul vostru. Lăsaţi-mă să văd prin ochii voştri, lăsaţi-mă să aud prin urechile voastre, ca să vă pot

sfătui ce aveţi de făcut şi ca să vă pot împrumuta forţa mea la nevoie."

Saphira sări în faţă, pe jumătate zburând şi pe jumătate alunecând peste rândurile de corturi înspre silueta mătăhăloasă şi rubinie a lui Thorn. Elfii o urmară pe jos, ucigând soldaţii care le ieşeau în cale.

Saphira avea avantajul înălţimii, căci Thorn stătea nemişcat pe pământ. Plonja către el – intenţionând, după cum bine ştia Eragon, să aterizeze pe spatele lui Thorn şi să-şi încleşteze fălcile pe grumazul său –, însă când o văzu venind, dragonul roşu îşi rânji colţii şi se întoarse în întâmpinarea ei, ghemuindu-se ca un căţelandru ce înfruntă un dulău mai mare.

Eragon de-abia avu timp să observe că şaua lui Thorn era liberă, că dragonul se şi trase pe picioarele din spate şi întinse spre Saphira una dintre labele sale groase şi musculoase. Laba grea şuieră zgomotos prin aer. În întuneric, ghearele lui erau surprinzător de albe.

Saphira se aplecă într-o parte, răsucindu-şi trupul ca să evite lovitura. Pământul şi cerul se învârtiră în jurul lui Eragon, şi el se trezi privind tabăra pe când vârful aripii drepte a Saphirei sfâşia cortul cuiva.

Forţa răsucirii îl făcu pe Eragon să se dezechilibreze. Solzii Saphirei îi alunecară printre picioare. Îşi încleşta coapsele şi se apucă şi mai strâns de ţepul din faţa lui, însă mişcarea Saphirei era mult prea violentă ca să o poată contracara, aşa că, o secundă mai târziu, strânsoarea îi cedă şi el se trezi rostogolindu-se prin aer, fără să ştie prea bine care era susul şi care josul.

Chiar şi în cădere, se asigură că o ţinea strâns pe Brisingr, departe de trup; chiar dacă avea vrăji de protecţie asupra sa, sabia tot îl putea răni, datorită vrăjii pe care o pusese asupra ei Rhunon.

„Micuţule!”

— Letta! strigă Eragon şi, cu o hurducătură, rămase nemişcat în văzduh, la vreo zece picioare deasupra pământului. Câteva secunde, în timp ce lumea părea să se învârtă în continuare, zări silueta scânteietoare a Saphirei dându-i roată, în încercarea de a-l recupera.

Thorn scoase un răget şi scaldă şirurile de corturi dintre el şi Eragon cu un val de flăcări incandescente, care ţâşniră spre cer.

De îndată izbucniră urletele de agonie ale oamenilor dinăuntru, arşi de vii.

Eragon îşi ridică o mână ca să îşi acopere faţa. Magia îl proteja de rănile mai grave, însă dogoarea era neplăcută. „N-am păţit nimic. Nu vă întoarceţi, spuse el, nu doar către Saphira, ci şi către Glaedr şi elfi. Trebuie să îi opriţi. Ne întâlnim la pavilionul Nasuadei.”

Dezaprobarea Saphirei fu evidentă, însă ea îşi schimbă direcţia pentru a-şi relua atacul asupra lui Thorn.

Eragon încetă vraja şi se lăsă pe pământ. Ateriza uşor, pe vârfurile picioarelor, apoi o luă la fugă printre corturile cuprinse de flăcări, multe dintre ele prăbuşindu-se deja, ridicând jerbe de scântei portocalii.

Fumul şi duhoarea de lână arsă îi îngreunau respiraţia lui Eragon. Tuşi, iar ochii îi lăcrimară, înceţoşându-i partea de jos a vederii.

La câteva sute de picioare în faţă se încăierau Saphira şi Thorn, doi uriaşi în noapte. Pe Eragon îl cuprinse un sentiment de frică primitivă. Cum se făcea că alerga înspre ei, înspre o pereche de fiare ce se muşcau şi îşi arătau colţii, fiecare dintre ele mai mare decât o casă – iar în cazul lui Thorn, mai mare decât două case – şi având ghearele, colţii şi ţepii mai mari decât trupul său? Chiar şi după ce primul impuls de spaimă se domoli, îi rămase o mică agitaţie în timp ce alerga nebuneşte înainte.

Spera că Roran şi Katrina erau în siguranţă. Cortul lor se afla în cealaltă parte a taberei, însă Thorn şi soldaţii puteau să se întoarcă în acea direcţie în orice moment.

— Eragon!

Arya sări prin dărâmăturile cuprinse de flăcări, ţinând-o pe Dauthdaert în mâna stângă. O aură verzuie şi palidă înconjura lama zimţată a lancei, deşi lucirea era greu de observat pe fundalul învăpăiat. Alături de ea venea Orik, care înainta printre limbile de foc de parcă nu ar fi fost mai primejdioase decât nişte fuioare de aburi. Piticul nu purta cămaşă sau coif. Ţinea într-o mână străvechiul ciocan Volund, iar în cealaltă un mic scut rotund. Ciocanul îi era mânjit de sânge.

Eragon îi întâmpină cu o mână ridicată şi cu un strigăt, bucuros să îi aibă alături pe prietenii săi. Când ajunse lângă el, Arya îi oferi lancea, însă Eragon clătină din cap.

— Ţine-o! îi zise el. Avem şanse mai mari să îl oprim pe Thorn dacă tu o mânuieşti pe Niernen şi eu pe Brisingr.

Arya încuviinţă şi strânse şi mai tare lancea în mână. Pentru prima oară, Eragon se întrebă dacă ea, fiind elf, ar fi fost în stare să ucidă un dragon.

Apoi alungă acest gând. Dacă ştia ceva despre Arya, atunci acesta era faptul că ea făcea întotdeauna ce trebuia, oricât de greu i-ar fi fost.

Thorn zgârie coastele Saphirei, iar Eragon icni când simţi durerea prin legătura lor. Din mintea lui Blodhgarm înţelese că elfii erau aproape de dragoni, ocupaţi să se lupte cu soldaţii. Nici măcar ei nu cutezau să se apropie de Saphira şi de Thorn, de teamă să nu fie striviţi sub labele acestora.

— Acolo, spuse Orik, arătând cu ciocanul către un pâlc de soldaţi aflat între şirurile de corturi distruse.

— Lasă-i, rosti Arya. Trebuie să o ajutăm pe Saphira. Orik mormăi:

— Bine, atunci să mergem.

Cei trei ţâşniră în faţă, însă Eragon şi Arya îl lăsară în curând în urmă pe Orik. Niciun pitic nu putea spera să ţină pasul cu ei, nici măcar unul puternic şi călit ca Orik.

— Duceţi-vă! strigă Orik din spate. Vin şi eu cât de repede pot!

Pe când Eragon se ferea de bucăţile de pânză arzânde care pluteau prin văzduh, îl zări pe Nar Garzhvog împresurat de un grup de zece soldaţi. Kull-ul încornorat părea de-a dreptul grotesc la lumina arămie a flăcărilor; buzele îi erau trase de pe colţi, iar umbrele de pe muchia frunţii dădeau feţei sale o expresie brutală şi necioplită, ca şi cum ţeasta i-ar fi fost săpată într-un bolovan cu o daltă boantă. Luptând cu mâinile goale, el înşfacă un soldat şi îl sfâşie la fel de uşor cum ar fi sfâşiat Eragon un pui fript.

Câţiva paşi mai încolo, şirul de corturi arzânde se termină. De cealaltă parte a flăcărilor, totul era cuprins de confuzie.

Blodhgarm şi doi dintre magicienii săi stăteau în faţa a patru oameni în robe negre, despre care Eragon presupuse că erau magicieni de-ai Imperiului. Nici elfii, nici oamenii nu se mişcau, deşi pe feţele lor se putea citi o strădanie imensă. Zeci de soldaţi zăceau morţi la pământ, însă alţii încă alergau, unii dintre ei cu răni atât de cumplite încât Eragon ştiu de îndată că

oamenii erau imuni la durere.

Nu putea vedea restul elfilor, însă le putea simţi prezenţa în partea cealaltă a pavilionului roşu al Nasuadei, aflat chiar în mijlocul prăpădului.

Grupuri de pisici fermecate fugăreau soldaţii încolo şi-ncoace prin luminişul din jurul pavilionului. Regele Jumătat'-de-Labă şi perechea sa, Vânătoarea-de-Năluci, conduceau două dintre grupuri; Solembum îl conducea pe-al treilea.

În apropierea pavilionului se afla vânzătoarea de ierburi, duelându-se cu un bărbat voinic şi mătăhălos – ea luptându-se cu daracele, el cu un buzdugan într-o mână şi cu un îmblăciu[11] în cealaltă. Disputa părea echilibrată, în ciuda diferenţelor de gen, greutate, înălţime, bătaie şi echipament.

Spre surprinderea lui Eragon, Elva era şi ea acolo, stând pe capacul unui butoi. Copilul-vrăjitoare se ţinea cu mâinile de stomac, părând bolnavă de moarte, însă participa şi ea la bătălie, deşi într-un mod aparte. În faţa ei erau adunaţi vreo zece soldaţi şi Eragon văzu că ea le vorbea cu repeziciune, pentru că mişcările gurii ei micuţe erau greu de distins. În timp ce vorbea, fiecare bărbat reacţiona diferit: unul rămânea încremenit, nemaiputându-se clinti; altul se chircea şi îşi îngropa faţa în palme; unul îngenunchea şi se înjunghia cu un pumnal lung; altul îşi azvârlea armele şi o lua la fugă prin tabără; iar altul rămânea bolborosind ca un nebun. Niciunul nu îşi ridică sabia împotriva ei şi niciunul nu mai atacă pe nimeni.

Şi, deasupra măcelului, înălţându-se ameninţător ca doi munţi vii, erau Saphira şi Thorn. Trecuseră în stânga pavilionului şi îşi dădeau târcoale, călcând în picioare corturile. Limbi de flăcări pâlpâiau în adâncurile nărilor şi în spaţiile dintre dinţii lor ascuţiţi ca nişte săbii.

Eragon şovăi. Învălmăşeala de sunete şi de mişcări era covârşitoare şi nu ştia sigur unde este nevoie de el mai mult.

„Murtagh?” îl întrebă pe Glaedr.

„Nu l-am găsit încă, dacă a venit şi el. Nu îi pot simţi mintea, dar este greu de spus cu atâţia oameni şi atâtea vrăji într-un singur loc.”

Prin legătura lor, Eragon îşi dădu seama că dragonul auriu

[11] Unealtă agricolă formată dintr-o prăjină lungă la capătul căreia este legat un băţ gros mobil şi mai multe curele, cu care se lovesc spicele de cereale sau păstăi le de legume spre a li se scoate boabele

făcea mai multe lucruri deodată, în afară de faptul că vorbea cu el; Glaedr asculta în acelaşi timp gândurile Saphirei şi ale elfilor şi îi ajuta pe Blodhgarm şi pe cei doi camarazi ai acestuia în lupta lor mentală cu magicienii Imperiului.

Eragon era încrezător că ei vor izbuti să îi învingă pe magicieni, la fel cum era încrezător că Angela şi Elva erau în stare să se apere singure de restul soldaţilor. Saphira, pe de altă parte, era deja rănită în mai multe locuri şi se străduia din greu să îl împiedice pe Thorn să atace restul taberei.

Eragon se uită la Dauthdaert, aflat în mâna Aryei, apoi la siluetele masive ale dragonilor. „Trebuie să îl omoram", se gândi Eragon, cu o strângere de inimă. Apoi ochii îi căzură pe Elva şi o nouă idee i se înfiripă în minte. Cuvintele fetei erau mai puternice decât orice armă; nimeni, nici măcar Galbatorix, nu putea să le reziste. Dacă ar fi putut să îi vorbească lui Thorn, ar fi reuşit să îl alunge.

„Nu! mârâi Glaedr. Îţi pierzi timpul, puiule. Du-te la dragonul tău -acum! Are nevoie de ajutorul tău. Trebuie să îl ucizi pe Thorn, nu să îl pui pe fugă! Este distrus şi nu mai ai ce să faci ca să îl salvezi."

Eragon se uită la Arya, iar ea îi întoarse privirea.

— Elva ar fi mai rapidă, zise el.

— O avem pe Dauthdaert…

— Prea periculos. Prea greu.

Arya şovăi, apoi încuviinţă. Porniră amândoi către Elva.

Înainte să ajungă la ea, Eragon auzi un ţipăt înăbuşit. Se întoarse şi văzu cu groază cum Murtagh iese din pavilion, trăgând-o pe Nasuada de încheieturi.

Părul Nasuadei era despletit. O zgârietură urâtă îi brăzda unul dintre obraji, iar cămaşa ei galbenă de noapte era sfâşiată în mai multe locuri. Lovi spre genunchiul lui Murtagh, însă piciorul îi fu respins de o vrajă de protecţie şi nu izbuti să îl atingă. El o trase mai aproape, smucind-o cu cruzime, apoi o lovi în tâmplă cu mânerul lui Zar'roc, facând-o să-şi piardă cunoştinţa.

Eragon răcni şi se abătu către ei.

Murtagh îi aruncă o privire scurtă. Apoi îşi vârî sabia la loc în teacă, o săltă pe Nasuada pe umăr şi se lăsă pe un genunchi, aplecându-şi capul de parcă s-ar fi rugat.

Un junghi de durere din partea Saphirei îi distrase atenţia lui Eragon, şi ea strigă: „Ai grijă! Mi-a scăpat!"

În timp ce sărea peste un morman de leşuri, Eragon riscă şi aruncă o privire în sus, unde văzu pântecele sclipitor al lui Thorn şi aripile sale catifelate acoperind jumătate din stelele de pe cer. Dragonul roşu se învârti uşor când pluti spre pământ, ca o frunză mare şi greoaie.

Eragon se aruncă într-o parte, rostogolindu-se în spatele pavilionului şi încercând să pună distanţă între el şi dragon. O piatră îl împunse în umăr când căzu la pământ.

Fără să încetinească, Thorn îşi întinse piciorul din faţă, gros şi noduros ca un trunchi de copac, şi îi cuprinse în laba sa enormă pe Murtagh şi pe Nasuada. Ghearele sale se înfipseră în pământ, săpând tranşee adânci de câteva picioare în timp ce îi apuca pe cei doi oameni.

Apoi, cu un răget victorios şi cu aripile fâlfâinde vibrând până la os din cauza bufniturilor, Thorn se arcui şi începu să se înalţe din nou.

Din locul în care se luptase cu Thorn, Saphira porni pe urmele lui, lăsând în spate dâre de sânge din muşcăturile şi semnele făcute de gheare pe picioarele ei.

Era mai iute decât Thorn, dar, chiar dacă l-ar fi prins, Eragon nu vedea cum ar fi putut să o salveze pe Nasuada fără să o rănească.

O pală de vânt îi flutură părul când Arya se repezi pe lângă el. Ea urcă în fugă pe o grămadă de butoaie şi sări, iar săritura o împinse prin aer mai sus decât ar fi putut ajunge vreun elf de unul singur. Întinzându-se, se prinse de coada lui Thorn şi rămase atârnată de ea ca un ornament.

Eragon făcu o jumătate de pas în faţă, încercând să o oprească, apoi blestemă şi mârâi:

— Audr!

Vraja îl proiectă prin aer, ca o săgeată trasă dintr-un arc. Îşi întinse mintea către Glaedr, iar bătrânul dragon îi oferi energia necesară pentru a-i susţine ascensiunea.

Eragon arse energia fără să-i pese de costuri, dorindu-şi numai să ajungă la Thorn înainte să i se întâmple ceva groaznic Nasuadei sau Aryei.

Pe când ţâşnea pe lângă Saphira, Eragon văzu cum Arya începe să se caţăre pe coada lui Thorn. Se agăţă de ţepii de pe spatele său cu mâna dreaptă, folosindu-i ca pe treptele unei scări. Cu mâna stângă, o înfipse pe Dauthdaert în Thorn,

ancorându-se cu ajutorul tăişului suliţei, în timp ce se căţăra tot mai sus pe trupul lui masiv. Thorn se zvârcoli, se răsuci şi încercă să o muşte, ca un cal enervat de o muscă, însă nu putu ajunge la ea.

Apoi, dragonul sângeriu îşi trase aripile şi picioarele şi, ţinându-şi prada preţioasă la piept, se năpusti spre pământ, învârtindu-se într-o spirală a morţii. Lancea se smulse din carnea lui Thorn şi Arya rămase agăţată doar de un ţep cu mâna dreaptă – mâna ei slăbită, mâna la care se rănise în catacombele de sub Dras-Leona.

În scurt timp, degetele îi alunecară şi ea căzu de pe Thorn, cu braţele şi picioarele răsfirate, precum spiţele unei roţi. Ca urmare a vrăjii pe care o aruncă, fără îndoială, ea încetini şi apoi se opri complet din învârtire şi din cădere, până ajunse să plutească pe cerul nopţii. Luminată de lucirea suliţei pe care încă o ţinea în mână, ea îi apăru lui Eragon ca un licurici verde plutind în întuneric.

Thorn dădu din aripi şi se pogorî către ea. Capul Aryei se întoarse şi ea se uită la Saphira; apoi se răsuci în văzduh ca să dea piept cu Thorn.

O lumină malefică se ivi între fălcile lui Thorn, iar în clipa următoare un zid de flăcări atotcuprinzător se revărsă din botul lui şi se rostogoli peste Arya, ascunzându-i trupul.

În acea clipă, Eragon ajunsese la mai puţin de cincizeci de picioare distanţă – destul de aproape ca să simtă dogoarea în obraji.

Flăcările se opriră, dezvăluindu-l pe Thorn care se îndepărta de Arya, repliindu-se pe cât de repede îi permitea mărimea sa. Pe când făcea asta, dădu din coadă, şfichiuind cu ea prin aer mai repede decât ar fi putut ea să o evite.

— Nu! strigă Eragon.

Se auzi un trosnet când coada o izbi pe Arya. O azvârli în întuneric, ca o piatră trasă dintr-o praştie, şi lancea îi căzu din mână, după care lucirea ei se stinse treptat, până dispăru cu totul.

Cercuri de fier părură să-i cuprindă pieptul lui Eragon, lăsându-l fără suflare. Thorn se îndepărta, însă Eragon l-ar fi putut ajunge, dacă lua mai multă energie de la Glaedr. Totuşi, legătura lui cu Glaedr era tot mai slabă şi Eragon nu putea spera să îi învingă pe Thorn şi pe Murtagh de unul singur, în înaltul

cerului, nu atâta timp cât Murtagh avea cu el zeci de Eldunari.

Eragon blestemă, întrerupse vraja care îl proiecta prin aer şi plonja cu capul înainte pe urmele Aryei. Vântul îi urlă în urechi, trăgându-l de păr şi de haine, şi îi presă pielea obrajilor, silindu-l să îşi mijească ochii. O gânganie îl lovi în gât; impactul fu la fel de puternic ca şi cum ar fi fost lovit de o piatră.

În timp ce cădea, Eragon căută cu mintea conştiinţa Aryei. De-abia desluşise un licăr din ea, undeva în bezna de sub el, când Saphira se năpusti dedesubt, cu solzii maţi în lumina stelelor. Se răsuci cu faţa în sus şi Eragon văzu cum se întinde şi prinde un obiect mic şi întunecat cu labele din faţă.

Un junghi de durere străbătu mintea pe care o atinsese Eragon; apoi toate gândurile din ea amuţiră şi el nu o mai simţi. „Am prins-o, micuţule”, zise Saphira.

— Letta, rosti Eragon, şi încetini până se opri.

Se uită din nou după Thorn, însă nu văzu decât stele şi întuneric. Înspre răsărit auzi de două ori sunetul neclar al unei bătăi de aripi, apoi totul rămase cufundat în tăcere.

Eragon se uită spre tabăra vardenilor. Resturi de foc străluceau portocalii şi triste printre straturi de fum. Sute de corturi mototolite în colb, alături de oamenii care nu reuşiseră să scape de sub picioarele Saphirei şi ale lui Thorn. Însă acei oameni nu erau singurele victime ale atacului. De la înălţimea la care se afla, Eragon nu putea deosebi leşurile, însă ştia că soldaţii omorâseră cu zecile.

Gustul de cenuşă îi umplu gura lui Eragon. Tremura tot; lacrimi de mânie, frică şi frustrare îi acopereau ochii. Arya era rănită – poate chiar moartă. Nasuada fusese capturată şi în curând avea să încapă pe mâna celor mai iscusiţi torţionari ai lui Galbatorix.

Eragon simţi cum îl copleşeşte deznădejdea.

Cum puteau să mai continue acum? Cum mai putea spera la izbândă, acum că nu o mai aveau pe Nasuada ca să-i conducă?

Conclavul regilor

DUPĂ ce ateriză în tabăra vardenilor împreună cu Saphira, Eragon se lăsă să alunece jos şi fugi la peticul de iarbă unde dragonul o aşezase delicat pe Arya.

Elfa zăcea cu faţa în jos, nemişcată şi fără vlagă. Când Eragon o întoarse cu faţa în sus, ea deschise ochii.

— Thorn… Ce s-a întâmplat cu Thorn? şopti ea. „A scăpat”, zise Saphira.

— Şi… Nasuada? Aţi salvat-o?

Eragon îşi lăsă privirea în pământ şi clătină din cap. O umbră de amărăciune trecu peste chipul Aryei. Tuşi şi tresări, apoi dădu să se ridice. În colţul gurii i se prelingea un firicel de sânge.

— Aşteaptă, spuse Eragon. Nu te mişca. Îl aduc pe Blodhgarm.

— Nu e nevoie. Apucându-se de umărul lui, Arya se săltă de pe pământ, apoi, cu băgare de seamă, se ridică în picioare. Îşi pierdu suflul când îşi întinse muşchii şi Eragon văzu durerea pe care ea se străduia să o ascundă. Sunt doar lovită, nu sfărâmată. Vrăjile de apărare m-au protejat de cea mai cruntă dintre loviturile lui Thorn.

Eragon se îndoia de spusele ei, dar acceptă.

„Ce facem acum?” întrebă Saphira, apropiindu-se de ei. Mirosul puternic, ca de mosc, al sângelui ei îi umplu nările lui Eragon.

Eragon se uită împrejur la flăcările şi prăpădul din tabără. Se gândi iarăşi la Roran şi la Katrina şi se întrebă dacă supravieţuiseră atacului, “Într-adevăr, ce facem acum?”

Primi imediat răspuns la întrebare. Mai întâi, doi soldaţi răniţi se iviră din fum şi îi atacară pe el şi pe Arya. Până îi ucise Eragon, opt dintre elfi ajunseseră lângă ei.

După ce Eragon îi convinse că era teafăr, elfii îşi îndreptară atenţia către Saphira şi insistară să îi oblojească rănile făcute de muşcăturile şi zgârieturile lui Thorn, chiar dacă Eragon ar fi preferat să facă asta personal.

Ştiind că procesul de vindecare avea să dureze câteva minute, Eragon o lăsă pe Saphira cu elfii şi o luă la fugă printre

şirurile de corturi, către zona din apropierea pavilionului Nasuadei, acolo unde Blodhgarm şi ceilalţi doi magicieni elfi erau încă încleştaţi în lupta lor mentală cu ultimul dintre cei patru magicieni duşmani.

Magicianul rămas era îngenuncheat pe pământ, ţinându-şi fruntea lipită de genunchi şi braţele pe ceafă. În loc să îşi alăture gândurile în cofruntarea nevăzută, Eragon se duse lângă magician, îl bătu pe umăr şi strigă:

— Ha!

Magicianul se înfiora, surprins, şi momentul de neatenţie le îngădui elfilor să se strecoare pe sub garda lui. Eragon îşi dădu seama de asta din felul în care omul se rostogoli şi se zvârcoli, dându-şi ochii peste cap, cu o spumă gălbuie bolborosindu-i la gură. Curând după aceea, el încetă să mai respire.

Cu propoziţii scurte, Eragon îi explică lui Blodhgarm şi celorlalţi doi elfi ce li se întâmplase Aryei şi Nasuadei. Blana lui Blodhgarm se zbârli, iar ochii săi galbeni sclipiră de mânie. Însă zise doar atât, în limba străveche:

— Ne-au ajuns vremuri întunecate, Biruitorul-Umbrei. Apoi o trimise pe Yaela să găsească şi să recupereze lancea Dauthdaert de unde căzuse.

Eragon, Blodhgarm şi Uthinare, elful care rămăsese cu ei, străbătură tabăra, încercuind şi omorând puţinii soldaţi care scăpaseră de colţii pisicilor fermecate şi de săbiile oamenilor, piticilor, elfilor şi urgalilor. Îşi folosiră magia şi pentru a stinge unele focuri mai mari, înăbuşindu-le la fel de uşor ca pe flacăra unei lumânări.

În tot acest timp, un sentiment copleşitor de spaimă punea stăpânire pe Eragon, apăsându-l asemeni unui vălătuc de lână udă şi strivindu-i mintea astfel încât cu greu se mai putea gândi la altceva decât la moarte, înfrângere şi eşec. Simţea că lumea se prăbuşeşte în jurul său, că tot ceea ce se străduiseră să realizeze vardenii se destrăma cu repeziciune iar el nu putea face nimic ca să recapete controlul asupra situaţiei. Senzaţia de neajutorare îi submina voinţa de a face altceva decât să stea într-un colţ şi să se lase pradă nefericirii. Totuşi, rezistă impulsului, căci dacă ar fi cedat, ar fi fost ca şi mort. Aşa că merse mai departe, trudind cot la cot cu elfii, în ciuda deznădejdii sale.

Nu-i îmbunătăţi starea de spirit nici faptul că Glaedr îl

contactă şi îi spuse: „Dacă m-ai fi ascultat, am fi putut să îl oprim pe Thorn şi să o salvăm pe Nasuada.”

„Sau poate că nu, făcu Eragon. Nu voia să discute mai departe despre asta, dar simţi nevoia să adauge: Îţi laşi mânia să-ţi întunece judecata. Uciderea lui Thorn nu era singura soluţie, iar tu nu ar trebui să fii atât de dornic să-l nimiceşti pe unul dintre puţinii membri rămaşi ai neamului tău.”

„Să nu crezi că îmi poţi da tu lecţii, puiule! se răsti Glaedr. Nici măcar nu poţi înţelege ce am pierdut.”

“Înţeleg mai bine decât multă lume”, replică Eragon, însă Glaedr se retrăsese deja din mintea lui, iar Eragon nu credea că dragonul îi auzise ultimele cuvinte.

Eragon de-abia stinsese un foc şi se îndrepta spre următorul când Roran veni în fugă la el şi îl apucă de braţ.

— Eşti rănit?

Eragon simţi o mare uşurare când îşi văzu vărul viu şi nevătămat.

— Nu, zise el.

— Şi Saphira?

— Elfii i-au oblojit deja rănile. Dar Katrina? Este în siguranţă? Roran încuviinţă, destinzându-se uşor, însă rămânând la fel de tulburat.

— Eragon, zise el, apropiindu-se, ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă? L-am văzut pe Jormundur alergând pe-aici ca o găină cu capul tăiat, iar gărzile Nasuadei arată cumplit, şi nimeni nu vrea să-mi spună nimic. Suntem încă în primejdie? Ne atacă Galbatorix?

Eragon aruncă o privire în jur, apoi îl luă pe Roran deoparte, unde nu îi putea auzi nimeni.

— Nu poţi spune nimănui. Nu încă, îl avertiză el.

— Ai cuvântul meu.

În câteva propoziţii rapide, Eragon îi rezumă situaţia lui Roran. Când isprăvi, chipul lui Roran devenise palid.

— Nu îi putem lăsa pe vardeni să se împrăştie, rosti el.

— Sigur că nu. Şi nici nu se va întâmpla asta, însă s-ar putea ca Regele Orrin să încerce să preia comanda sau… Eragon rămase tăcut când un grup de războinici trecu pe lângă ei. Apoi continuă: Rămâi cu mine? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

— Ajutorul meu? Pentru ce ai nevoie de ajutorul meu?

— Toată armata te admiră, Roran, chiar şi urgalii. Eşti Stronghammer, eroul de la Aroughs, iar părerea ta are greutate. Şi asta s-ar putea dovedi foarte important.

Roran rămase tăcut o clipă, apoi încuviinţă.

— Voi face tot ce pot.

— Pe moment, acoperă-mă, în caz că mai sunt soldaţi rămaşi, spuse Eragon, mergând mai departe spre focul în direcţia căruia se îndrepta mai devreme.

Jumătate de oră mai târziu, pe măsură ce liniştea şi ordinea începeau să coboare din nou în tabără, un mesager îl anunţă pe Eragon că Arya îl chema de îndată în pavilionul Regelui Orik.

Eragon şi Roran schimbară o privire, apoi porniră către colţul de nord-vest al taberei, acolo unde îşi ridicaseră corturile cei mai mulţi dintre pitici.

— Nu avem de ales, zise Jormundur. Nasuada şi-a exprimat dorinţa foarte clar. Eragon, tu trebuie să îi iei locul la cârma vardenilor.

Feţele celor din cort erau aspre şi neînduplecate. Umbre întunecate le atârnau pe la tâmple şi în încruntaturile adânci ale celor-cu-două-picioare, cum le-ar fi zis Saphira. Singura care nu se încrunta era chiar Saphira – capul ei era îndesat prin intrarea pavilionului pentru ca ea să poată lua parte la conclav –, însă buzele îi erau uşor trase de pe colţi, de parcă ar fi fost gata să mârâie.

De faţă mai erau Regele Orrin, cu o mantie purpurie trasă peste cămaşa de noapte; Arya, părând zdruncinată, dar hotărâtă; Regele Orik, care găsise o tunică de zale cu care să se acopere; regele pisicilor fermecate, Grimrr Jumătat'-de-Labă, cu un bandaj alb de pânză înfăşurat pe o tăietură făcută de-o sabie pe umărul său drept; kull-ul Nar Garzhvog, aplecându-se ca să nu dea cu coarnele de tavan; şi Roran, care stătea într-un colţ al cortului, ascultând ce se discută fără să spună nimic.

Nimeni altcineva nu fusese lăsat în pavilion. Nici gărzi, nici sfetnici, nici slujitori, nici măcar Blodhgarm sau ceilalţi elfi. Afară, un grup de oameni, pitici şi urgali stăteau întunecaţi în faţa intrării – aveau sarcina de a împiedica pe oricine, oricât de puternic sau de periculos ar fi fost, să deranjeze întrunirea. Iar cortul era împresurat cu vrăji aruncate la repezeală, care împiedicau trasul cu urechea, fie ea obişnuită sau magică.

— Nu mi-am dorit niciodată asta, zise Eragon, privind harta

Alagaesiei întinsă pe masa din centrul pavilionului.

— Nimeni nu şi-a dorit asta, rosti Regele Orrin, pe un ton muşcător. Fusese înţelept din partea Aryei să convoace întrunirea în pavilionul lui Orik, se gândi Eragon. Regele piticilor era cunoscut ca un susţinător de nădejde al Nasuadei şi al vardenilor – unde mai pui că era şi şeful de clan şi fratele vitreg al lui Eragon –, însă nimeni nu îl putea acuza că ar fi râvnit la poziţia Nasuadei, şi nici nu ar fi fost acceptat de oameni în locul ei.

Totuşi, convocând întrunirea în pavilionul lui Orik, Arya îi întărise poziţia lui Eragon şi îi slăbise pe criticii săi, fără să pară că îl favorizează sau că adoptă o atitudine agresivă. Eragon fu nevoit să admită că ea era mult mai iscusită decât el când venea vorba de manipularea celorlalţi. Singurul risc era ca nu cumva să se creadă că Orik îi era stăpân, însă acesta era un risc pe care Eragon era pregătit să şi-l asume pentru a-şi asigura sprijinul prietenului său.

— Nu mi-am dorit niciodată asta, repetă el, apoi îşi ridică privirea, ca să înfrunte ochii atenţi ai celor din jur. Însă acum că s-a întâmplat, jur pe mormintele tuturor celor pe care i-am pierdut că voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a mă ridica la înălţimea Nasuadei şi pentru a-i conduce pe vardeni spre victoria asupra lui Galbatorix şi a Imperiului. Se strădui să proiecteze o atitudine încrezătoare, însă adevărul era că amploarea situaţiei îl înfricoşa şi nu avea nici cea mai mică idee dacă era pregătit pentru aşa ceva. Nasuada fusese impresionant de capabilă şi era de-a dreptul intimidant să încerce să facă măcar jumătate din ce realizase ea.

— Vrednic de laudă, sunt sigur, spuse Regele Orrin. Totuşi, vardenii au lucrat mereu la unison cu aliaţii lor – cu oamenii din Surda; cu prietenul nostru regesc, Regele Orik, şi cu piticii din Munţii Beor; cu elfii; şi acum, mai recent, cu urgalii conduşi de Nar Garzhvog şi cu pisicile fermecate, îşi înclină uşor capul către Grimrr, care îi răspunse cu acelaşi gest. Nu s-ar cădea ca soldaţii de rând să ne vadă certându-ne în public. Nu crezi?

— Ba da.

— Aşa deci, făcu Regele Orrin. Să înţeleg atunci că vei continua să te consulţi cu noi asupra chestiunilor importante, aşa cum făcea Nasuada?

Eragon şovăi, dar înainte să poată răspunde, Orrin continuă:

Toţi cei de-aici – şi arătă spre cei prezenţi în cort – au riscat enorm participând la această expediţie, şi nici unuia nu i-ar conveni să i se dicteze. Nici nu ne-am supune, de altfel. Să fiu cinstit, în ciuda nenumăratelor tale isprăvi, Eragon Biruitorul-Umbrei, eşti încă tânăr şi neexperimentat, iar această lipsă de experienţă s-ar putea să ne coste. Toţi cei de-aici au mulţi ani de experienţă în a conduce trupele, sau au privit pe alţii cum conduc. Te putem ajuta să rămâi pe drumul cel drept şi poate că împreună vom izbuti să găsim o cale de a pune ordine în încurcătura asta şi de a-l da jos pe Galbatorix.

Tot ce spunea Orrin era adevărat, se gândi Eragon – era încă tânăr şi neexperimentat, şi chiar avea nevoie de sfaturile celorlalţi –, însă nu putea recunoaşte lucrul acesta fără să pară slab.

Astfel încât, în schimb, răspunse:

— Puteţi sta fără grijă: mă voi consulta cu voi la nevoie. Însă hotărârile vor fi doar ale mele.

— Iartă-mă, Biruitorul-Umbrei, dar mi-e greu să cred asta. Apropierea ta de elfi – Orrin îi aruncă o privire Aryei – este cunoscută de toată lumea. Pe deasupra, mai eşti şi un membru adoptiv al clanului Ingeitum, supus autorităţii şefului de clan, care întâmplător este tocmai Regele Orik. Poate că mă înşel, dar mă îndoiesc că hotărârile vor fi chiar ale tale.

— Mai întâi mă sfătuieşti să îmi ascult aliaţii. Acum îmi spui să nu o fac. Poate că ai prefera să te ascult doar pe tine? Mânia lui Eragon crescu pe măsură ce vorbea.

— Aş prefera ca alegerile tale să fie în interesul neamului nostru, nu al altor rase!

— Aşa a şi fost, mârâi Eragon. Şi aşa va fi în continuare. Este adevărat că am jurat credinţă atât vardenilor, cât şi clanului Ingeitum, dar îi sunt credincios şi Saphirei, şi Nasuadei, şi familiei mele. Mulţi au drepturi asupra mea, aşa cum mulţi au drepturi asupra dumneavoastră, Maiestate. Totuşi, prima mea grijă este să îl învinge pe Galbatorix şi Imperiul său. Aşa a fost dintotdeauna, şi dacă există vreun conflict între loialităţile mele, aceasta va avea mereu întâietate. Nu ai decât să îmi pui la îndoială judecata, dacă ţii neapărat, dar nu-mi pune la îndoială motivele. Şi ţi-aş fi recunoscător dacă te-ai abţine de la a sugera că aş fi un soi de trădător!

Orrin se încruntă, cu tot sângele năvălindu-i în obraji, şi era

cât pe ce să răspundă obraznic când o bubuitură puternică îl întrerupse: Orik lovise în scut cu ciocanul său, Volund.

— Gata cu prostiile astea! exclamă Orik, încruntându-se. Vă faceţi griji în privinţa unei crăpături din podea când tot muntele este gata să se prăbuşească peste noi!

Orrin se încruntă şi mai tare, dar nu mai insistă. Îşi luă cupa de vin de pe masă şi se cufundă înapoi în scaun, de unde îi aruncă lui Eragon o privire întunecată şi mocnită.

„Cred că te urăşte”, spuse Saphira.

„Fie asta, fie urăşte ceea ce reprezint eu. Oricum, sunt un obstacol pentru el. Ar fi bine să nu-l scăpăm din ochi.”

— Problema cu care ne confruntăm este una simplă, zise Orik. Ce-i de făcut acum, că Nasuada nu mai este? Aşează ciocanul pe masă şi îşi trecu mâna noduroasă prin păr. Sunt de părere că situaţia nu s-a schimbat cu nimic faţă de azi-dimineaţă. Dacă nu vrem să ne recunoaştem înfrânţi şi să cerem pace, avem o singură variantă: să mărşăluim către Uru'baen cât de repede putem. Nasuada nu avea de gând să se lupte personal cu Galbatorix. Asta va cădea în sarcina voastră – arătă spre Eragon şi Saphira – şi a elfilor. Nasuada ne-a adus până aici şi, cu toate că îi vom simţi lipsa, nu avem nevoie de ea ca să continuăm. Nu ne putem abate prea mult de la calea noastră. Chiar dacă ar fi fost de faţă, nu cred că ar fi spus altceva. Trebuie să mergem la Uru'baen, şi cu asta basta.

Grimrr se juca cu un pumnal mic, cu tăişul negru, nepărând să bage în seamă ce se discuta.

— Sunt de acord, spuse Arya. Nu avem de ales.

Deasupra lor, capul masiv al lui Garzhvog se aplecă, făcând să alunece pe pereţii pavilionului umbre neregulate.

— Piticul vorbeşte bine. Urgralgra vor rămâne cu vardenii câtă vreme Sabie-de-Foc este căpetenia lor. Cu el şi cu Limbă-de-Flăcări în frunte, ne vom lua partea de sânge pe care ne-o datorează încă trădătorul fără coarne, Galbatorix.

Eragon se foi, stânjenit.

— Toate bune şi frumoase, făcu Regele Orrin, dar tot nu am auzit cum îi vom învinge pe Murtagh şi pe Galbatorix după ce ajungem în Uru'baen.

— Avem lancea Dauthdaert, observă Eragon, căci Yaela recuperase suliţa, şi cu ea putem…

Regele Orrin flutură o mână.

— Da, da, lancea Dauthdaert. Nu te-a ajutat să îl opreşti pe Thorn, şi nu prea cred că Galbatorix te va lăsa să te apropii cu ea de el sau de Shruikan. În orice caz, nu schimbă cu nimic faptul că nu te poţi pune deocamdată cu trădătorul ăla cu sufletul negru. La naiba, Biruitorul-Umbrei, nu te poţi pune nici măcar cu fratele tău, iar el este Cavaler de mai puţină vreme decât tine!

„Frate vitreg”, se gândi Eragon, dar îşi ţinu gura. Nu găsea nicio cale prin care să respingă argumentele lui Orrin; acestea erau justificate, până la ultimul, şi îl făceau să se simtă ruşinat.

Regele continuă:

— Am intrat în acest război cu gândul că vei găsi o cale de a contracara forţa nenaturală a lui Galbatorix. Aşa ne-a făgăduit şi ne-a asigurat Nasuada. Şi totuşi, iată-ne pe cale să ne confruntăm cu cel mai puternic magician din istoria consemnată şi noi nu suntem cu nimic mai aproape de a-l învinge decât atunci când am început!

— Am mers la război, rosti Eragon încet, deoarece era prima oară de la căderea Cavalerilor când aveam cea mai măruntă şansă de a-l da jos pe Galbatorix. Ştii bine asta.

— Ce şansă? ripostă regele. Suntem nişte marionete cu toţii, dansând după bunul-plac al lui Galbatorix. Singurul motiv pentru care am ajuns atât de departe este că ne-a lăsat el. Galbatorix vrea să ajungem la Uru'baen. Vrea să i te aducem. Dacă ar fi vrut să ne oprească, ar fi zburat până pe Câmpiile Înflăcărate şi ar fi dat piept cu noi acolo, zdrobindu-ne o dată pentru totdeauna. Şi, după ce va pune mâna pe tine, exact asta va face: ne va zdrobi.

Aerul din cort păru că se încordează între ei.

„Ai grijă, îi spuse Saphira lui Eragon. O să părăsească haita dacă nu îl poţi convinge altfel.”

Arya părea la fel de îngrijorată.

Eragon îşi întinse mâinile pe masă şi rămase o clipă pe gânduri. Nu voia să mintă, însă în acelaşi timp trebuia să găsească o cale prin care să-i insufle speranţă lui Orrin, ceea ce era greu de făcut când nici el nu avea prea mari speranţe. „Oare aşa s-o fi simţit şi Nasuada de fiecare dată când ne reunea în numele cauzei, convingându-ne să mergem mai departe chiar când nu vedeam prea bine încotro ne îndreptăm?"

— Poziţia noastră nu este chiar atât de... precară cum ai

prezentat-o tu, zise Eragon.

Orrin pufni şi luă o înghiţitură din cupă.

— Lancea Dauthdaert este o ameninţare pentru Galbatorix, continuă Eragon, şi asta este în avantajul nostru. O să se teamă de ea. Aşa că îl putem sili să facă şi ce vrem noi, măcar un pic. Chiar dacă nu o putem folosi ca să îl omoram pe el, s-ar putea să izbutim să îl omoram pe Shruikan. Ei nu formează o adevărată pereche dragon-Cavaler, însă moartea lui Shruikan tot l-ar răni cumplit.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, făcu Orrin. Acum ştie că avem lancea şi o să-şi ia măsurile de precauţie cuvenite.

— Poate că nu. Mă îndoiesc că Murtagh şi Thorn au recunoscut-o.

— Nu contează; Galbatorix o va recunoaşte când le va cerceta amintirile. „Şi va afla şi de existenţa lui Glaedr, dacă nu îi spuseseră deja”, îi zise Saphira lui Eragon.

Moralul lui Eragon scăzu şi mai mult. Nu se gândise la asta, dar ea avea dreptate. „Şi uite-aşa s-a dus orice speranţă de a-l lua prin surprindere. Nu mai avem niciun secret faţă de el.”

„Viaţa este plină de secrete. Galbatorix nu poate prezice cu siguranţă cum vom alege să îl înfruntăm. Măcar prin asta îl putem încurca.”

— Pe care dintre suliţele morţii aţi găsit-o, Biruitorul-Umbrei? întrebă Grimrr pe un ton aparent plictisit.

— Pe Du Niernen, Orhideea.

Pisica fermecată clipi, şi Eragon avu impresia că fusese surprinsă, deşi expresia lui Grimrr rămase la fel de goală ca de obicei.

— Orhideea. Nu mai spune… Ce ciudat să găseşti o asemenea armă în vremurile noastre, mai ales… acea armă.

— De ce? întrebă Jormundur.

Grimrr îşi trecu limba mică şi trandafirie peste colţi.

— Niernen este faimoasssă. Lungi ultima silabă printr-un sâsâit scurt, înainte ca Eragon să poată scoate mai mult de la pisica fermecată,

Garzhvog interveni, cu vocea scrâşnind asemenea unor bolovani:

— Ce este suliţa asta a morţii despre care vorbeşti, Sabie-de-Foc? Este lancea care a rănit-o pe Saphira în Belatona? Am auzit poveşti despre ea, şi încă dintre cele mai ciudate.

Eragon îşi aminti cu întârziere că Nasuada nu le spusese nici urgalilor, nici pisicilor fermecate adevărul despre Niernen. „Ei bine, se gândi el. N-am ce face.”

Îi explică lui Garzhvog ce era cu Dauthdaert, apoi insistă ca toţi cei din pavilion să jure în limba străveche că nu vor discuta despre suliţă cu nimeni altcineva fără să primească permisiunea. Se auziră câteva bombăneli, dar în cele din urmă se supuseră cu toţii, chiar şi pisica fermecată. Cu toate că nu mai avea rost să încerce a-i ascunde prezenţa suliţei lui Galbatorix, Eragon nu credea că ajuta cu ceva dacă ajungeau la urechile tuturor vorbe despre lancea Dauthdaert.

Când isprăviră cu toţii de rostit jurămintele, Eragon continuă:

— Mai întâi, avem lancea Dauthdaert, ceea ce este mai mult decât am avut înainte. În al doilea rând, nu am de gând să îi înfrunt pe Murtagh şi pe Galbatorix la un loc; nici nu mi-am propus să fac asta. Când vom sosi la Uru'baen, îl vom ademeni pe Murtagh în afara oraşului şi apoi îl vom încercui, cu toată armata dacă trebuie – inclusiv cu elfii – şi îl vom ucide sau captura o dată pentru totdeauna. Aruncă o privire împrejur, uitându-se la cei adunaţi acolo, încercând să le dea ceva din puterea convingerii sale. În al treilea rând – şi asta trebuie să o credeţi din tot sufletul –, Galbatorix nu este invulnerabil, oricât de puternic ar fi. Chiar dacă a pus mii de vrăji de apărare asupra sa, în ciuda a tot ceea ce ştie şi a vicleniei sale, există totuşi vrăji care îl pot ucide, dacă suntem destul de isteţi ca să ne gândim la ele. Poate că voi găsi chiar eu vraja cu care îl vom învinge, dar la fel de bine ar putea să o facă unul dintre elfi sau din Du Vrangr Gata. Galbatorix pare de neatins, ştiu, dar întotdeauna există o slăbiciune – întotdeauna există o crăpătură pe unde poţi strecura o sabie şi astfel să îţi înjunghii duşmanul.

— Cavalerii din vechime nu i-au putut găsi slăbiciunea. Ce te face să crezi că vom izbuti noi? întrebă Regele Orrin.

Eragon îşi întinse braţele în lături, cu palmele în sus.

— Poate că nu vom izbuti. Nimic nu este sigur în viaţă, cu atât mai puţin în război. Totuşi, dacă magicienii din cele cinci rase ale noastre nu îi pot veni de hac, atunci nu ne rămâne decât să acceptăm că Galbatorix va domni cât va pofti, şi nimic din ce am face noi nu va schimba asta.

Tăcerea se lăsă peste cort, scurtă şi adâncă. Apoi Roran făcu un pas în faţă.

— Aş dori să iau cuvântul, zise el.

Eragon îi văzu pe cei de la masă schimbând priviri între ei.

— Spune ce ai pe suflet, Stronghammer, rosti Orik, spre evidenta nemulţumire a Regelui Orrin.

— Iată: s-au vărsat prea multe lacrimi şi prea mult sânge ca să facem acum cale-ntoarsă. Ar fi o lipsă de respect, atât pentru morţi cât şi pentru cei care şi-i amintesc pe cei morţi- O fi asta o luptă între zei – părea întru totul serios în timp ce spunea asta –, însă eu am de gând să continui lupta până când mă vor trăsni zeii sau până îi trăsnesc eu. Un dragon poate omorî zece mii de lupi unul câte unul, dar zece mii de lupi pot omorî împreună un dragon.

„Nu chiar”, pufni Saphira, în intimitatea spaţiului din minte pe care ea îl împărţea cu Eragon. Roran zâmbi fără veselie.

— Şi avem şi noi dragonul nostru. Luaţi ce hotărâre vreţi. Însă eu unul am de gând să merg la Uru'baen şi să îl înfrunt pe Galbatorix, chiar dacă trebuie să o fac de unul singur.

— Nu de unul singur, spuse Arya. Ştiu că vorbesc pentru Regina Islanzadi când vă zic că neamul nostru îţi va sta alături.

— Şi al nostru, bubui Garzhvog.

— Şi al nostru, adăugă Orik.

— Şi al nostru, rosti Eragon pe un ton ce spera că va descuraja eventualele păreri diferite.

Când, după o pauză, cei patru se întoarseră către Grimrr, pisica fermecată pufni şi zise:

— Ei bine, presupun că vom fi şi noi acolo. Îşi cercetă ghearele ascuţite. Cineva trebuie să se strecoare dincolo de liniile duşmanului, şi sigur n-o să facă asta piticii care tropăie în cizmele lor de fier.

Orik îşi ridică sprâncenele, dar îşi ascunse bine orice urmă de supărare. Orrin mai dădu pe gât încă două înghiţituri; apoi se şterse la gură cu dosul palmei şi spuse:

— Prea bine, cum doreşti; vom merge mai departe spre Uru'baen. Cum cupa i se golise, întinse mâna către sticla din faţa lui.

Un labirint fară sfârşit

ERAGON şi ceilalţi petrecură restul conclavului discutând chestiuni practice: liniile de comunicare – cine în faţa cui trebuia să răspundă; împărţirea responsabilităţilor; reorganizarea santinelelor şi a vrăjilor de protecţie a taberei, pentru a evita ca Thorn sau Shruikan să se furişeze din nou printre ei; şi cum să facă rost de echipament nou pentru oamenii ale căror lucruri fuseseră arse sau zdrobite în timpul atacului. De comun acord, deciseră ca până a doua zi să nu dea de veste ce s-a întâmplat cu Nasuada; era mai important ca războinicii să prindă puţin somn, cât le mai rămăsese până ce răsăritul avea să lumineze orizontul.

Şi totuşi, lucrul pe care nu îl discutară deloc a fost dacă ar fi trebuit să încerce a o salva pe Nasuada. Era limpede că singura cale de a o elibera ar fi fost să cucerească Uru'baen-ul, dar până atunci, probabil, ea va fi fost deja moartă, rănită sau juruită lui Galbatorix în limba străveche. Aşa că evitară cu totul subiectul, de parcă pomenirea acestuia ar fi fost interzisă.

Însă ea era prezentă mereu în gândurile lui Eragon. De fiecare dată când închidea ochii, îl vedea pe Murtagh lovind-o, apoi ghearele solzoase ale labei lui Thorn strângându-se în jurul ei şi dragonul roşu zburând în noapte. Amintirile îl făceau pe Eragon să se simtă şi mai jalnic, însă nu se putea opri să le retrăiască.

Când conclavul se împrăştie, Eragon le făcu semn lui Roran, Jormundur şi Aryei. Aceştia îl urmară fără întrebări înapoi la cortul lui, unde Eragon petrecu ceva timp cerându-le sfatul şi făcând planuri pentru ziua următoare.

— Sfatul înţelepţilor îţi va da ceva bătaie de cap, sunt sigur, zise Jormundur. Nu te consideră atât de priceput la politică precum Nasuada, şi vor încerca să profite de acest lucru.

De la atac, războinicul cu păr lung manifestase un calm nefiresc, într-atât încât Eragon bănuia că este fie în pragul lacrimilor, fie al furiei, fie poate al amândurora.

— Nici nu sunt, spuse Eragon. Jormundur îşi înclină capul.

— Oricum ar fi, trebuie să te ţii tare. Te pot ajuta şi eu un pic,

dar cel mai mult depinde de cum te porţi tu. Dacă le vei permite să îţi influenţeze prea mult deciziile, vor socoti că ei au moştenit conducerea vardenilor, nu tu.

Îngrijorat, Eragon aruncă o privire către Arya şi Saphira.

„Să n-aveţi nicio teamă, le spuse Saphira tuturor. Nimeni nu îl va supune câtă vreme eu stau de veghe”.

Când cea de-a doua întrunire a lor, în cerc mai restrâns, luă sfârşit, Eragon aşteptă până ce Arya şi Jormundur părăsiră cortul; apoi îl prinse pe Roran de umăr.

— Ai vorbit serios când ai zis că asta este o bătălie între zei? Roran îl privi fix.

— Da… Tu, şi Murtagh, şi Galbatorix sunteţi mult prea puternici ca să fiţi învinşi de către o persoană normală. Nu este drept. Nu este corect. Dar asta este. Noi, restul, suntem ca nişte furnici sub cizmele voastre. Ai vreo idee câţi oameni ai omorât de unul singur?

— Mult prea mulţi.

— Exact. Mă bucur că eşti aici, că lupţi pentru noi, şi mă bucur să te socot întru totul – mai puţin numele – fratele meu, însă aş fi vrut să nu trebuiască să ne bizuim pe un Cavaler, sau pe un elf, sau pe orice fel de magician ca să câştige războiul ăsta pentru noi. Nimeni n-ar trebui să fie la mila altei persoane. Nu în felul ăsta. Strică echilibrul lumii.

Apoi Roran ieşi din cort.

Eragon se lăsă să cadă pe patul său de campanie, simţindu-se de parcă ar fi fost izbit în piept. Rămase acolo o vreme, punându-şi întrebări şi meditând, până ce tensiunea insuportabilă a gândurilor sale îl făcu să se ridice brusc şi să ţâşnească afară.

Când ieşi din cort, cei şase Şoimi ai Nopţii săriră în picioare, pregătindu-şi armele, pentru a-l însoţi oriunde s-ar fi dus.

Eragon le făcu semn să rămână pe loc. Deşi protestase, Jormundur insistase să îi dea gărzile Nasuadei, pe lângă Blodhgarm şi ceilalţi elfi, pentru protecţia lui.

— Niciodată nu putem fi îndeajuns de atenţi, zisese el.

Lui Eragon nu îi plăcea să aibă încă şi mai mulţi oameni care să se ţină după el, însă fusese obligat să accepte.

Trecând de gărzi, Eragon păşi grăbit către locul unde Saphira şedea încolăcită pe pământ.

Când el se apropie, ea deschise un ochi apoi îşi ridică aripa,

astfel încât el se târî sub ea şi se cuibări lângă pântecul cald. „Micuţule”, spuse ea şi începu să toarcă încetişor.

Eragon stătea sprijinit de ea, ascultându-i torsul şi freamătul slab al aerului ce intra şi ieşea din plămânii ei puternici. În spatele lui, pântecul ei se ridica şi cobora cu o cadenţă blândă, liniştitoare.

În oricare alt moment, simpla ei prezenţă ar fi fost suficientă ca să îl calmeze, dar nu acum. Mintea sa refuza să funcţioneze mai încet, pulsul continua să îi bubuie, iar mâinile şi picioarele îi erau nesuferit de fierbinţi.

Îşi păstră emoţiile pentru sine, ca să nu o tulbure pe Saphira. Ea era istovită după cele două încleştări cu Thorn şi se cufundă repede într-un somn adânc, cu torsul pierzându-se în sunetul omniprezent al respiraţiei ei.

Însă gândurile lui Eragon nu-i dădeau pace. Iar şi iar, se întorcea la acelaşi fapt insuportabil, incontestabil: era conducătorul vardenilor. El, care fusese nimic altceva decât cel mai tânăr membru al unei familii sărace de fermieri, era acum conducătorul celei de-a doua armate, ca mărime, din Alagaesia. Însuşi faptul că se întâmplase aşa era scandalos, de parcă soarta s-ar fi jucat cu el, atrăgându-l într-o capcană care îl va distruge. Nu şi-o dorise niciodată, nu o căutase niciodată, şi totuşi evenimentele îl împinseseră către asta.

„La ce s-a gândit Nasuada când m-a ales ca succesor al ei? se minună el. Îşi aminti motivele pe care i le dăduse ea, dar acestea nu îi potoliră cu nimic îndoielile. Chiar a crezut că îi pot lua locul? De ce nu Jormundur? A fost zeci de ani printre vardeni şi ştie atât de multe despre comandă şi strategie.”

Eragon îşi aminti când Nasuada hotărâse să accepte oferta de alianţă a urgalilor, în ciuda urii şi a obidei ce exista între cele două rase ale lor şi în ciuda faptului că urgalii fuseseră cei care îi uciseseră tatăl. „Eu aş fi putut face asta? îşi imagina că nu – cel puţin nu la momentul respectiv. Aş putea lua asemenea decizii acum, dacă ele ar fi necesare pentru a-l învinge pe Galbatorix?”

Nu era sigur.

Făcu un efort să îşi calmeze mintea. Închizând ochii, se concentra asupra respiraţiilor sale, numărând din zece în zece. Era dificil să-şi menţină atenţia asupra acestei sarcini; la fiecare câteva secunde, un alt gând sau o altă senzaţie ameninţa să-l distragă şi pierdu şirul de multe ori.

În cele din urmă însă, corpul său începu să se relaxeze şi, aproape fără să-şi dea seama, viziunile mişcătoare, ireale ale viselor sale în stare de veghe se furişară în el.

Văzu multe lucruri – unele groaznice şi neliniştitoare, precum visele ce oglindeau evenimentele zilei ce trecuse. Altele erau dulci-amărui: amintiri ale lucrurilor ce fuseseră sau care şi-ar fi dorit să fie.

Apoi, ca la o schimbare bruscă a vântului, visele îi vibrară şi îi deveniră mai solide, mai materiale, de parcă ar fi fost realităţi palpabile, pe care le putea ajunge şi atinge. Totul dispăru în jurul său şi zări un alt timp şi spaţiu – unul ce îi părea deopotrivă străin şi familiar, ca şi cum l-ar fi văzut cândva, cu multă vreme în urmă, şi apoi i-ar fi ieşit din minte.

Eragon deschise ochii, însă imaginile rămaseră, ascunzând vederii tot ce era în jurul lui, şi el ştiu că ceea ce trăia nu era un vis obişnuit:

„O câmpie întunecată şi pustie se întindea în faţa lui, străbătută de un singur fir de apă ce curgea leneş către răsărit: o panglică de argint strălucind sub razele unei luni pline... Plutind pe râul fără nume, o corabie înaltă şi semeaţă, cu pânzele de un alb pur ridicate, pregătite... Şiruri de războinici ce poartă suliţe şi două siluete cu glugă păşind printre ei, ca într-o procesiune grandioasă. Mirosul sălciilor şi al plopilor şi sentimentul unei tristeţi de-o clipă... Apoi strigătul îndurerat al unui bărbat, o străfulgerare de solzi şi un amestec de mişcări care mai mult ascunse decât dezvălui.

Apoi tăcere şi întuneric, şi nimic altceva."

Vederea lui Eragon se limpezi şi se trezi din nou privind partea de dedesubt a aripii Saphirei. Îşi eliberă răsuflarea stăpânită – nu realizase că îşi ţinuse respiraţia – şi, cu o mână tremurătoare, îşi şterse lacrimile de la ochi. Nu putea înţelege de ce viziunea îl tulburase atât de puternic.

„Fusese o premoniţie? se întrebă el. Sau ceva ce se întâmpla chiar în momentul ăsta? Şi de ce este important pentru mine?”

După aceea, nu se mai putu odihni. Grijile reveniră grămadă şi îl asaltară fără milă, rozându-i mintea asemenea unei hoarde de şobolani, şi fiecare muşcătură părea să îl infecteze cu o otravă lentă.

În cele din urmă, se strecură afară de sub aripa Saphirei –

având grijă să nu o trezească – şi porni către cortul său.

Ca şi înainte, Şoimii Nopţii se ridicară în picioare când îl văzură. Comandantul lor, un bărbat îndesat, cu un nas coroiat, păşi în faţă pentru a-l întâmpina pe Eragon.

— Ai nevoie de ceva, Biruitorul-Umbrei? întrebă el.

Eragon îşi aminti vag că numele omului era Garven şi că Nasuada îi spusese ceva despre faptul că bărbatul îşi pierduse cunoştinţa după ce cercetase minţile elfilor. Omul părea destul de bine în prezent, deşi privirea sa avea o oarecare tentă visătoare. Totuşi, Eragon presupuse că Garven era în stare să-şi îndeplinească sarcinile; altfel, Jormundur nu i-ar fi permis niciodată să se întoarcă la postul lui.

— Nu pentru moment, căpitane, spuse Eragon cu voce joasă. Mai făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Câţi Şoimi ai Nopţii au fost ucişi în noaptea asta?

— Şase, domnule. Toată straja. Vom fi mai puţini preţ de câteva zile, până vom putea găsi înlocuitori potriviţi. Şi, în plus, vom avea nevoie de şi mai mulţi recruţi. Vrem să dublăm efectivele din jurul dumneavoastră.

O expresie de durere tulbură privirea altminteri rece a lui Garven.

— Am părăsit-o la greu, Biruitorul-Umbrei. Dacă am fi fost mai mulţi, poate că…

— Toţi am părăsit-o la greu, zise Eragon. Şi, dacă ar fi fost mai mulţi dintre voi acolo, ar fi murit mai mulţi.

Omul ezită, apoi încuviinţă, cu o expresie nefericită.

„Am părăsit-o la greu”, gândi Eragon, intrând în cortul său. Nasuada era seniorul lui; protecţia ei era datoria lui, chiar mai mult decât a Şoimilor Nopţii. Şi totuşi, singura dată când ea avusese nevoie de ajutorul lui, el nu fusese în stare să o salveze.

Blestemă o dată, cu ranchiună, pentru sine.

În calitate de vasal al ei, ar fi trebuit să caute o cale de a o salva, lăsând orice altceva la o parte. Dar mai ştia şi că ea nu ar fi vrut ca el să îi abandoneze pe vardeni doar de dragul ei. Ea mai degrabă ar fi suferit şi ar fi murit decât să permită ca lipsa ei să dăuneze cauzei căreia ea îşi dedicase viaţa.

Eragon blestemă din nou şi începu să facă ture prin cort, încolo şi-ncoace.

„Sunt conducătorul vardenilor.”

Abia acum, că ea nu mai era, înţelese Eragon că Nasuada

ajunsese mai mult decât seniorul şi comandantul lui; ea devenise prietena lui şi el simţea aceeaşi nevoie de a o proteja pe care o avea adeseori faţă de Arya. Însă dacă încerca, ar fi putut sfârşi prin a-i face pe vardeni să piardă războiul.

„Sunt conducătorul vardenilor.”

Se gândi la toţi oamenii care erau acum în responsabilitatea sa: Roran şi Katrina şi restul sătenilor din Carvahall; sutele de războinici alături de care luptase şi mulţi alţii; piticii; pisicile fermecate; până şi urgalii. Toţi se aflau acum sub comanda lui şi depinzând de el, pentru ca el să ia deciziile corecte astfel încât să-l învingă pe Galbatorix şi Imperiul său.

Pulsul lui Eragon galopa, făcându-i vederea să tremure. Se opri din patrulat şi se apucă strâns de stâlpul din centrul cortului, apoi îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi de pe buza de sus.

Şi-ar fi dorit să aibă pe cineva cu care să vorbească. Se gândi să o trezească pe Saphira, însă dădu ideea la o parte. Era mai important ca ea să se odihnească decât să-i asculte tânguielile. Şi nici nu voia să îi încarce pe Arya sau pe Glaedr cu probleme pe care ei nu le puteau rezolva. În orice caz, se îndoia că ar găsi un ascultător înţelegător în Glaedr, când ultima lor conversaţie fusese atât de spinoasă.

Eragon îşi reluă circuitul monoton: trei paşi în faţă, întoarcere, trei paşi în spate, întoarcere, şi iarăşi de la început.

Pierduse cingătoarea lui Beloth cel înţelept. Le permisese lui Murtagh şi lui Thorn să o captureze pe Nasuada. Iar acum se afla la conducerea vardenilor.

Iar şi iar, aceleaşi câteva gânduri continuară să i se frământe prin minte şi, de fiecare dată sentimentul său de nelinişte sporea. Se simţea de parcă ar fi fost prins într-un labirint fără sfârşit, şi după fiecare colţ ascuns pândeau monştri, gata să atace. În ciuda celor spuse în timpul întâlnirii cu Orik, Orrin şi ceilalţi, nu vedea cum ar fi putut el, vardenii sau aliaţii acestora să îl înfrângă pe Galbatorix.

„Nu aş fi în stare nici măcar să o salvez pe Nasuada, presupunând că aş putea să mă duc după ea şi să încerc.” Amărăciunea îl inundă. Sarcina ce le stătea în faţă părea fără nicio speranţă. De ce-a trebuit să dea asta peste noi? Blestemă şi îşi muşcă obrazul din interior până ce nu mai putu suporta durerea.

Se opri din mersul său agitat şi se ghemui pe jos, împreunându-şi mâinile le ceafă. „Nu se poate face asta. Nu se poate face asta, şopti el, stând în genunchi şi legănându-se. Nu se poate.”

În disperarea sa, Eragon se gândi să se roage la Guntera pentru ajutor, cum mai făcuse şi înainte. Să îşi aştearnă grijile la picioarele unuia mai puternic decât el şi să-şi încredinţeze soarta acelei forţe ar fi fost o uşurare. Asta i-ar fi permis să accepte soarta sa, precum şi a celor pe care-i iubea, cu o linişte mai mare, căci nu ar mai fi fost direct răspunzător de tot ce s-ar fi întâmplat.

Însă Eragon nu se putu hotărî să rostească rugăciunea. Era răspunzător de sorţile lor, fie că îi plăcea, fie că nu, şi simţea că ar fi greşit să paseze această responsabilitate altcuiva, chiar şi unui zeu – sau ideii de zeu.

Problema era că el nu credea că mai era în stare să facă ce trebuia făcut. Putea să îi comande pe vardeni; de asta era destul de sigur. Cât despre felul în care ar putea proceda pentru a cuceri Uru'baen-ul şi a-l omorî pe Galbatorix, în privinţa asta era dezorientat. Nu avea puterea să îl înfrunte pe Murtagh, şi cu atât mai puţin pe rege, şi părea extrem de puţin probabil că ar putea găsi o soluţie împotriva oricăreia dintre vrăjile de protecţie ale acestora.

Să pună stăpânire pe minţile lor, sau măcar pe a lui Galbatorix, părea la fel de improbabil.

Eragon îşi scarpină ceafa, trecând în revistă fiecare posibilitate, oricât de puţine şanse de reuşită ar fi avut.

Apoi se gândi la sfatul pe care i-l dăduse Solembum în Teirm, cu atâta timp în urmă. Pisica fermecată spusese: „Ascultă-mă bine, îţi voi spune două lucruri. Când va veni vremea şi vei avea nevoie de o armă, caută sub rădăcinile copacului Menoa. Apoi, când totul va părea pierdut şi puterea ta nu va fi de-ajuns, du-te la Stânca lui Kuthian şi rosteşte-ţi numele, ca să deschizi Bolta Sufletelor.”

Spusele lui privind copacul Menoa se adeveriseră; sub acesta, Eragon găsise oţelul de care avusese nevoie pentru lama săbiei sale. O speranţă nebunească pâlpâi în Eragon, în timp ce cântări cea de-a doua profeţie a pisicii fermecate.

„Dacă vreodată puterea mea nu a fost de-ajuns şi dacă vreodată a părut totul pierdut, acuma este”, gândi Eragon.

Oricum, nu avea încă nicio idee despre unde se aflau sau ce erau Stânca lui Kuthian sau Bolta Sufletelor. Îi întrebase, în diverse momente, pe Oromis şi pe Arya, dar ei nu îi dăduseră niciodată un răspuns.

Eragon îşi întinse mintea, căutând prin tabără, până ce dădu de senzaţia aparte a minţii unei pisici fermecate. „Solembum, spuse el, am nevoie de ajutorul tău! Vino, te rog, la cortul meu.”

După un moment, simţi încuviinţarea silnică din partea pisicii fermecate şi întrerupse contactul.

Apoi, Eragon stătu singur în întuneric… şi aşteptă.

Fragmente, pe jumătate văzute şi neclare

TRECU peste un sfert de oră până când pânza de la intrarea în cortul lui Eragon se dădu la o parte şi Solembum intră, cu labele sale moi aproape silenţioase pe pământ.

Pisica fermecată roşcată trecu pe lângă Eragon fără să îl privească, sări pe pat şi se aşeză printre pături, după care începu să se lingă între ghearele de la lăbuţa dreaptă. Fără să se uite la Eragon, zise: „Nu sunt un câine, ca să vin şi să plec când mă chemi, Eragon.”

— Nici nu m-am gândit vreodată că ai fi, replică Eragon. Dar am nevoie de tine, şi este ceva urgent.

„Mmh.” Hârşâitul limbii lui Solembum deveni tot mai puternic, pe măsură ce acesta se concentra asupra părţii catifelate a piciorului. „Atunci vorbeşte, Biruitorul-Umbrei. Ce vrei?”

— Stai o clipă. Eragon se ridică şi se duse la stâlpul de care atârna felinarul. O să-l aprind, îl avertiză el pe Solembum. Apoi Eragon rosti un cuvânt în limba străveche şi o văpaie prinse viaţă din fitilul felinarului, răspândind o lumină caldă şi pâlpâitoare în cort.

Eragon şi Solembum îşi mijiră ochii, aşteptând să li se adapteze la lumina bruscă. Atunci când ea nu îi mai stânjeni atât de mult, Eragon se aşeză pe scaun, nu departe de pat.

Pisica fermecată, observă el nedumerit, îl privea cu ochi albaştri ca gheaţa.

— Nu aveai ochii de altă culoare? întrebă el.

Solembum clipi o dată şi ochii săi trecură de la albastru la auriu. Apoi continuă să îşi cureţe laba. „Ce vrei, Biruitorul-Umbrei? Noaptea este bună ca să faci lucruri, nu ca să stai şi să pălăvrăgeşti." îşi mişcă nervos vârful cozii sale cu ciucure.

Eragon îşi umezi buzele, agitat de speranţa pe care o nutrea.

— Solembum, mi-ai spus că, atunci când mi se va părea totul pierdut şi puterea mea nu va mai fi de-ajuns, trebuie să mă duc la Stânca lui Kuthian şi să deschid Bolta Sufletelor.

Pisica fermecată se opri din lins.

— Ah, asta.

— Da, asta. Şi trebuie să aflu ce ai vrut să zici. Dacă este ceva care ne poate ajuta în lupta noastră împotriva lui Galbatorix, trebuie să aflu chiar acum – nu mai târziu, nu după ce reuşesc să dezleg o ghicitoare sau alta, ci acum. Aşa că spune-mi unde pot găsi Stânca lui Kuthian, cum pot deschide Bolta Sufletelor şi ce voi găsi înăuntru?

Solembum îşi lăsă uşor pe spate urechile cu vârfuri negre, scoţându-şi ghearele de la laba pe care o curăţa pe jumătate afară din teacă. „Nu ştiu."

— Nu ştii?! exclamă Eragon, nevenindu-i să creadă.

„Chiar trebuie să repeţi tot ce zic?"

— Cum să nu ştii?

„Nu ştiu."

Aplecându-se în faţă, Eragon înhaţă laba mare şi grea a lui Solembum. Pisica fermecată îşi lipi urechile de cap, sâsâi şi îşi încorda laba, înfigându-şi ghearele în mâna lui Eragon. Eragon zâmbi crispat şi ignoră durerea. Pisica fermecată era mai puternică decât se aşteptase, aproape îndeajuns de puternică pentru a-l da jos de pe scaun.

— Gata cu ghicitorile, zise Eragon. Am nevoie de adevăr, Solembum. De unde ai primit această informaţie şi ce înseamnă ea?

Solembum îşi zbârli blana de pe spate. „Uneori ghicitorile reprezintă adevărul, om greu de cap ce eşti! Acum dă-mi drumul, dacă nu vrei să îţi sfâşii faţa şi să-ţi arunc măruntaiele la corbi."

Eragon îşi mai menţinu puţin strânsoarea, apoi îi dădu drumul lui Solembum şi se lăsă pe spate. Îşi strânse mâna ca să-şi calmeze durerea şi ca să oprească sângerarea.

Solembum îl privi fioros printre pleoapele lăsate, renunţând la orice urmă de indiferenţă. „Am zis că nu ştiu deoarece, indiferent de ce crezi tu, chiar nu ştiu. Nu ştiu unde se află Stânca lui Kuthian, nici cum ai putea deschide Bolta Sufletelor, nici ce ar putea conţine această boltă."

— Spune asta în limba străveche.

Solembum îşi îngustă ochii şi mai mult, dar repetă în limba elfilor, şi Eragon îşi dădu seama că spunea adevărul.

O mulţime de întrebări îl năpădiră pe Eragon, aşa că de-abia se hotărî pe care să o rostească mai întâi.

— Atunci cum ai aflat de Stânca lui Kuthian?

Coada lui Solembum zvâcni din nou, îndreptând cutele de pe pături. „Pentru ultima oară, nu ştiu. Nimeni din neamul meu nu ştie.”

— Atunci cum…? Eragon se opri, pradă confuziei.

„Curând după căderea Cavalerilor, membrii rasei noastre au căpătat o anumită convingere conform căreia, dacă ar fi să întâlnim vreodată un nou Cavaler, unul care să nu îi fie supus lui Galbatorix, să îi spunem ce ţi-am spus eu ţie: despre copacul Menoa şi despre Stânca lui Kuthian.”

— Dar… de unde aţi primit această informaţie?

Solembum îşi încreţi botul, dezgolindu-şi colţii într-un zâmbet neplăcut. „Asta nu îţi pot spune, doar că oricine sau orice o fi fost în spatele ei îţi vrea binele.”

— Cum poţi şti asta? exclamă Eragon. Dacă a fost Galbatorix? Ar putea încerca să vă păcălească. Ar putea încerca să ne păcălească pe mine şi pe Saphira, ca să ne captureze.

„Nu, făcu Solembum, înfigându-şi ghearele în pătura de sub el. Pisicile fermecate nu sunt aşa uşor de păcălit precum alţii. Nu Galbatorix este în spatele acestei poveşti. Sunt sigur de asta. Oricine a dorit ca tu să primeşti această informaţie este aceeaşi persoană sau făptură care a avut grijă să găseşti metalul pentru sabia ta. Ar fi făcut asta Galbatorix?”

Eragon se încruntă.

— Nu aţi încercat să aflaţi cine este în spatele poveştii?

„Ba da.”

— Şi?

„Nu am reuşit. Pisica fermecată îşi înfoie blana. Sunt două posibilităţi. Fie amintirile noastre au fost modificate împotriva voinţei noastre şi noi suntem pionii unei entităţi malefice, fie am primit de bunăvoie modificarea, oricare o fi fost motivul. Poate că am scos amintirile chiar noi. Îmi vine greu să cred că ar fi putut cineva să se joace astfel cu minţile noastre. Cu câţiva dintre noi, aş mai zice. Dar cu toată rasa? Nu. Nu se poate.”

— Dar de ce vi s-ar fi încredinţat această informaţie tocmai vouă, pisicilor fermecate?

„Bănuiesc că are de-a face cu faptul că am fost dintotdeauna prietenii Cavalerilor şi ai dragonilor… Noi suntem paznicii. Cei care ascultă. Rătăcitorii. Umblăm singuri prin locurile întunecate din lume şi ne amintim cele ce sunt şi cele ce au fost.

Solembum îşi îndreptă privirea în altă parte. Trebuie să înţelegi, Eragon. Nici unuia dintre noi nu i-a convenit situaţia asta. Ne-am gândit mult şi bine dacă nu cumva am face mai mult rău transmiţând informaţia mai departe, când se va ivi prilejul. În cele din urmă, hotărârea mi-a aparţinut mie, iar eu am hotărât să îţi spun, căci păreai să ai nevoie de tot ajutorul din lume. Poţi să înţelegi ce vrei din asta."

— Dar ce trebuie să fac? rosti Eragon. Cum ar trebui să găsesc Stânca lui Kuthian?

„Asta nu ştiu."

— Atunci cu ce mă ajută informaţia? La fel de bine aş fi putut să nu o aud niciodată.

Solembum clipi o dată. „Mai este un lucru pe care ţi-l pot zice. S-ar putea să nu aibă mare însemnătate, dar poate că îţi va arăta calea de urmat."

— Ce? Ce anume?

„Dacă ai răbdare un pic, îţi spun. Când te-am întâlnit prima oară, în Teirm, am avut o senzaţie ciudată că ar trebui să ai cartea Domia abr Wyrda. Mi-a luat ceva timp ca să mă ocup de asta, dar eu am fost cel care l-a convins pe Jeod să îţi dea cartea." Apoi pisica fermecată îşi înălţă cealaltă labă şi, după o examinare rapidă, începu să o spele.

— Ai mai avut şi alte senzaţii ciudate în ultimele luni? întrebă Eragon.

„Numai impulsul de a mânca o ciupercă mică şi roşie, dar mi-a trecut repede."

Eragon bombăni şi se aplecă, luând cartea de sub pat, acolo unde o ţinea la un loc cu celelalte ustensile de scris. Se uită la volumul mare, legat în piele, înainte să-l deschidă la o pagină oarecare. Ca de obicei, hăţişul de rune dinăuntru nu îi spuse mare lucru la prima vedere. Abia după ce se strădui o vreme izbuti să descifreze câteva dintre ele:

…care, dacă este să-i dăm crezare lui Taladorous, ar însemna că munţii înşişi erau rezultatul unei vrăji. Ceea ce este absurd, desigur, căci…

Eragon mârâi, frustrat, şi închise cartea.

— Nu am timp de aşa ceva. Este prea mare, iar eu citesc prea încet. Am trecut deja printr-un număr măricel de capitole şi nu

am găsit nimic legat de Stânca lui Kuthian sau de Bolta Sufletelor.

Solembum îl privi o clipă. „Ai putea cere cuiva să o citească în locul tău, dar dacă este vreo taină ascunsă în Domia abr Wyrda, s-ar putea ca tu să fii singurul care o poate vedea.”

Eragon rezistă dorinţei de a blestema. Sărind de pe scaun, începu să umble iarăşi încolo şi-ncoace.

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme?

„Nu mi s-a părut important. Sfatul meu cu privire la boltă şi la stâncă putea fi sau nu de ajutor, şi aflarea sau neaflarea adevărului despre originile acelei informaţii nu… ar… fi… schimbat… nimic!”

— Dar dacă aş fi ştiut că avea ceva de-a face cu Bolta Sufletelor, mi-aş fi petrecut mai mult timp citind-o.

„Dar nici măcar nu ştim dacă aşa stau lucrurile”, făcu Solembum. Îşi trecu limba peste mustăţi, netezindu-le. „Cartea ar putea să nu aibă nimic de-a face cu Stânca lui Kuthian sau cu Bolta Sufletelor. Cine poate şti? Pe deasupra, deja te apucaseşi să o citeşti. Chiar ai fi petrecut mai mult timp cu ea dacă ţi-aş fi spus că am un sentiment – ţine cont, nimic mai mult – cum că ar putea avea oarecare importanţă pentru tine? Hmm?”

— Probabil că nu… Dar tot ar fi trebuit să îmi spui.

Pisica fermecată îşi ascunse lăbuţele sub piept şi nu răspunse. Eragon se încruntă, apucând de carte, simţind că vrea să o rupă în bucăţi.

— Nu poate fi doar atât. Trebuie să mai fie ceva ce ai uitat.

„Multe, dar niciuna nu cred că are legătură cu asta.”

— În toate călătoriile tale din jurul Alagaesiei, cu Angela sau fără ea, nu ai găsit nimic ce ar putea explica acest mister? Sau măcar ceva ce ar putea folosi împotriva lui Galbatorix?

„Te-am găsit pe tine, nu?”

— Nu e deloc amuzant, mormăi Eragon. La naiba, trebuie să ştii mai mult.

„Ba nu ştiu.”

— Atunci gândeşte-te! Dacă nu pot găsi ceva care să mă ajute împotriva lui Galbatorix, vom pierde, Solembum. Vom pierde, şi majoritatea vardenilor, inclusiv pisicile fermecate, vor muri.

Solembum sâsâi din nou. „Ce te aştepţi de la mine, Eragon? Nu pot să inventez ceva de ajutor dacă nu există. Citeşte cartea.”

— Vom ajunge la Uru'baen înainte să apuc să o termin. Cartea e ca şi cum nu ar fi existat.

Solembum îşi lăsă din nou urechile pe spate. „Nu e vina mea.”

— Nu-mi pasă dacă este. Vreau doar să găsesc o cale prin care să nu murim sau să ajungem sclavi. Gândeşte-te! Trebuie să mai fie ceva!

Solembum scoase un mârâit foarte jos, ca un murmur. „Nu ştiu. Şi…”

— Trebuie, sau suntem pierduţi!

În timp ce spunea asta, Eragon observa cum pisica fermecată se schimba deodată. Urechile lui Solembum se ridicară până când ajunseră perfect drepte, mustăţile i se relaxară şi privirea i se înmuie, pierzându-şi sclipirea tăioasă. În acelaşi timp, mintea pisicii deveni neobişnut de pustie, ca şi cum conştiinţa îi încremenise sau îi fusese îndepărtată.

Eragon înlemni, nesigur de ceea ce se întâmpla. Apoi îl simţi pe Solembum spunând prin gânduri monotone, incolore ca o baltă sub un cer înnorat de iarnă: „Capitolul patruzeci şi şapte. Pagina trei. Începe cu al doilea pasaj şi mai departe.”

Privirea lui Solembum deveni ascuţită, iar urechile îşi reluară poziţia. „Ce-i? spuse el, evident iritat. De ce căşti gura aşa la mine?”

— Ce ai zis?

„Am zis că nu ştiu nimic altceva. Şi că…”

— Nu, nu, celălalt lucru, despre capitol şi pagină.

„Nu te juca cu mine. Nu am zis aşa ceva.”

— Ba da.

Solembum se uită atent la el pentru câteva secunde. Apoi, cu gânduri foarte calme, îi zise: „Spune-mi întocmai ce ai auzit, Cavaler al Dragonului.”

Aşa că Eragon repetă cuvintele lui cât mai precis cu putinţă. Când termină, pisica fermecată rămase tăcută pentru câtva timp. „Nu îmi amintesc asta.”

— Ce crezi că înseamnă?

“Înseamnă că ar trebui să te uiţi ce scrie la pagina trei din capitolul patruzeci şi şapte.”

Eragon ezită, apoi dădu din cap şi răsfoi paginile cărţii. În timp ce dădea paginile, îşi aminti de capitolul în cauză; era cel despre consecinţele despărţirii Cavalerilor de elfi, ca urmare a unui scurt război dintre oameni şi elfi. Eragon citise începutul, dar îi

păruse doar o descriere aridă a tratatelor şi negocierilor, aşa că lăsase pe altă dată.

În curând ajunse la pagina potrivită. Urmărind rândurile de rune cu vârful degetului, Eragon citi cu voce tare:

...În mod remarcabil, insula are o climă temperată în comparaţie cu alte zone de pe continent aflate la aceeaşi latitudine. Verile sunt adesea răcoroase şi ploioase, însă iernile sunt blânde şi lipsite de gerul aprig al părţilor nordice din Şiră, ceea ce înseamnă că grânele pot fi cultivate o bună parte din an. După părerea generală, pământul este mănos şi rodnic – singurul avantaj al munţilor de foc care erup din când în când, acoperind insula cu un strat gros de cenuşă – iar pădurile sunt pline cu vânat mare cum le place dragonilor să vâneze, incluzând multe specii care nu se găsesc în alte părţi ale Alagaesiei.

Eragon se opri.

— Nimic din toate astea nu mi se pare relevant.

„Citeşte mai departe.”

Încruntându-se, Eragon trecu la următorul paragraf:

Acolo, în marea depresiune din centrul Vroengardului, Cavalerii au clădit oraşul lor renumit, Doru Araeba.

Doru Araeba! Singurul oraş din istorie proiectat astfel încât să găzduiască şi dragoni, pe lângă elfi şi oameni. Doru Araeba! Un loc al magiei, al învăţării şi al misterelor străvechi. Doru Araeba! Până şi numele pare încărcat de emoţie. Niciodată nu a mai existat un asemenea oraş şi niciodată nu va mai exista un altul, căci acum este pierdut, distrus – făcut una cu pământul de uzurpatorul Galbatorix.

Clădirile erau construite în stilul elfilor – cu unele influenţe din partea Cavalerilor în ultima vreme –, însă din piatră, nu din lemn; aşa cum cititorul îşi poate da lesne seama, clădirile din lemn nu o duc prea bine în preajma unor făpturi cu gheare ascuţite şi cu capacitatea de a scuipa flăcări. Totuşi, cea mai notabilă caracteristică a oraşului rămâne scara enormă la care a fost construit. Toate străzile erau îndeajuns de late pentru ca doi dragoni să meargă umăr la umăr şi, cu câteva excepţii, încăperile şi uşile erau îndeajuns de mari ca să poată găzdui

dragoni de aproape orice mărime.

Drept urmare, Doru Araeba era ceva uriaş, întins, presărat cu clădiri de asemenea proporţii încât chiar şi un pitic ar fi rămas impresionat. Grădinile şi fântânile erau răspândite prin oraş, datorită nemărginitei iubiri a elfilor pentru natură, şi printre sălile şi fortăreţele Cavalerilor erau multe turnuri înalte.

Pe piscurile din jurul oraşului, Cavalerii plasaseră foişoare şi cetăţui – ca să se apere împotriva vreunui atac –, şi nu puţini dragoni şi Cavaleri îşi aleseseră câte o peşteră în înaltul munţilor în care să locuiască departe de restul ordinului lor. Dragonii mai bătrâni şi mai mari preferau această situaţie, căci îndrăgeau mai degrabă singurătatea, iar faptul că locuiau deasupra depresiunii le uşura mult zborul.

Frustrat, Eragon se opri. Descrierea oraşului Doru Araeba era destul de interesantă, dar citise însemnări mult mai amănunţite despre el când fusese în Ellesmera. Nici nu îi făcea plăcere să descifreze runele înghesuite, un proces anevoios chiar şi în cele mai bune momente.

— Nu are rost, făcu el, lăsând jos cartea.

Solembum părea la fel de enervat ca şi Eragon. „Nu te da bătut încă. Mai citeşte două pagini. Dacă tot nu găseşti nimic, te poţi opri.”

Eragon trase aer în piept şi încuviinţă. Îşi trecu degetul peste pagină până ce regăsi locul unde ajunsese, după care începu din nou să citească:

Oraşul adăpostea multe minuni, de la Fântâna Cântătoare a Eldimirimilor până la fortăreaţa de cleştar Svellhjall şi la cuiburile dragoni lor, însă, cu toată splendoarea acestora, cea mai de preţ comoară a oraşului era biblioteca sa. Nu, aşa cum ar putea crede cineva, datorită structurii sale impozante – deşi era cu adevărat impozantă –, ci fiindcă de-a lungul veacurilor Cavalerii adunaseră acolo unul dintre cele mai cuprinzătoare depozite de cunoştinţe din întreg ţinutul. La căderea Cavalerilor, mai erau doar trei biblioteci care rivalizau cu ea – cea din Ilirea, cea din Ellesmera şi cea din Tronjheim –, însă niciuna dintre acestea nu conţinea atât de multe informaţii despre lucrarea magiei precum cea din Doru Araeba.

Biblioteca se afla la marginea de nord-vest a oraşului,

aproape de grădinile care înconjurau Turnul Moraeta, cunoscut şi sub numele de Stânca lui Kuthian…

Eragon simţi că îi rămân vorbele în gât pe când se uita încremenit la nume. După o clipă, continuă, şi mai încet:

…cunoscut şi sub numele de Stânca lui Kuthian (vezi capitolul doisprezece) şi aflat în apropierea măreţului tron, acolo unde conducătorii Cavalerilor îşi aveau curtea când veneau în vizită tot soiul de regi şi de regine.

Eragon simţi cum îl copleşeşte un sentiment de smerenie şi de teamă. Cineva sau ceva avusese grijă ca el să afle exact bucăţica aceea de informaţie, acelaşi cineva sau ceva care îl ajutase să găsească metalul pentru sabie. Gândul era de natură să intimideze, şi acum, că Eragon ştia unde avea de mers, nu mai era atât de sigur că voia să facă asta.

„Ce îi aştepta oare în Vroengard?” se întrebă el. Se temea să speculeze, ca nu cumva să îşi facă singur speranţe ce ar fi fost imposibil de realizat.

Întrebări fără răspuns

ERAGON căută în Domia abr Wyrda până ce, în capitolul al doisprezecelea, găsi o trimitere la Kuthian. Spre dezamăgirea sa, tot ce spuneau era că acest Kuthian fusese unul dintre primii Cavaleri care explorase Insula Vroengard.

În cele din urmă, închise cartea şi rămase privind-o fix, plimbându-şi degetul pe o încreţitură ce brăzda cotorul. Pe pat, Solembum tăcea şi el.

— Crezi că în Bolta Sufletelor se află spirite? întrebă Eragon.

„Spiritele nu sunt sufletele celor morţi."

— Nu, dar ce altceva ar putea fi?

Solembum se ridică de pe locul unde stătuse şi se întinse, cu un fior unduindu-i corpul de la cap la coadă. „Dacă afli, m-ar interesa să aud ce ai descoperit."

— Aşadar, crezi că eu şi Saphira ar trebui să mergem?

„Nu îţi pot spune ce ar trebui să faci. Dacă este o capcană, atunci cei mai mulţi din rasa mea au fost înfrânţi şi înrobiţi fără ca măcar să îşi dea seama, iar vardenii ar putea să se predea pe loc, căci nu îl vor păcăli pe Galbatorix niciodată. Dar dacă nu este o capcană, atunci ar putea fi o bună ocazie să găseşti ajutor acolo unde nu credeam că ar putea găsi cineva. N-aş putea spune. Va trebui să decizi singur dacă merită să îţi încerci norocul. Cât despre mine, m-am săturat de misterul ăsta."

Sări de pe patul de campanie şi merse către ieşirea cortului, unde se opri şi aruncă o privire înapoi, către Eragon. „Sunt multe puteri ciudate ce acţionează în Alagaesia, Biruitorul-Umbrei. Am văzut lucruri ce sfidează imposibilul: vârtejuri de lumină rotindu-se în grote din adâncurile pământului, oameni care întineresc, pietre care vorbesc şi umbre care se furişează. Încăperi care sunt mai mari pe dinăuntru decât pe dinafară.. Galbatorix nu este singura putere din lume de care trebuie să ţii seamă şi s-ar putea să nu fie nici cea mai puternică. Alege cu grijă, Biruitorul-Umbrei, iar dacă alegi să te duci, ia-o încetişor. Şi apoi, pisica fermecată se prelinse afară din cort şi dispăru în întuneric."

Eragon respiră profund şi se lăsă pe spate. Ştia ce avea de făcut; trebuia să meargă în Vroengard. Dar nu putea lua o decizie fără să se sfătuiască şi cu Saphira.

Cu un ghiont uşor al minţii, o trezi şi, după ce o asigură că nu se întâmplase nimic rău, îi împărtăşi amintirile vizitei lui Solembum. Uimirea ei fu tot atât de mare ca şi a lui.

Când el termină, ea spuse: „Nu-mi place ideea de a mă juca cu cel care a fermecat pisicile, oricine ar fi acela.”

„Nici mie, dar ce altă posibilitate avem? Dacă Galbatorix este în spatele acesteia, atunci o să-i picăm direct în braţe. Dar dacă rămânem pe loc, vom face acelaşi lucru, doar că asta se va întâmpla când vom ajunge în Uru'baen.”

„Diferenţa este că îi vom avea cu noi pe vardeni şi pe elfi.”

„E drept.”

Tăcerea se aşternu o vreme între ei. Apoi Saphira zise: „Sunt de acord. Sunt de acord; ar trebui să mergem. Avem nevoie de gheare mai lungi şi dinţi mai ascuţiţi, dacă vrem să îi învingem pe Galbatorix şi Shruikan, pe lângă Murtagh şi Thorn. În plus, Galbatorix se aşteaptă să gonim către Uru'baen, în speranţa de a o salva pe Nasuada. Şi dacă este un lucru care îmi dă mâncărime în solzi, acesta este să fac ceea ce se aşteaptă duşmanii noştri.”

Eragon încuviinţă. „Şi dacă este o capcană?”

Un mârâit uşor se auzi din afara cortului. „Atunci îl vom învăţa pe cel care ne-a întins-o să se teamă de numele noastre, chiar dacă acesta este Galbatorix.”

El zâmbi. Pentru prima oară de când Nasuada fusese răpită, simţea că merge într-o direcţie clară. Iată că era ceva ce puteau face – ceva prin care puteau influenţa desfăşurarea evenimentelor, în loc să stea deoparte, ca nişte simpli observatori.

— Bine, atunci, murmură el.

Arya ajunse la cortul lui la doar câteva secunde după ce o contactase. Rapiditatea ei îl nedumeri, până ce ea îi dezvălui că făcuse de strajă, împreună cu Blodhgarm şi cu ceilalţi elfi, ca nu cumva Murtagh şi Thorn să se întoarcă.

Odată ce ea fu acolo, Eragon îşi întinse mintea către Glaedr şi reuşi a-l convinge să se alăture discuţiei lor, deşi ursuzul dragon nu avea niciun chef de vorbă.

După ce toţi patru, inclusiv Saphira, fură uniţi prin gânduri, Eragon izbucni în sfârşit: „Ştiu unde se află Stânca lui Kuthian!”

„Ce stâncă mai e şi asta?” mormăi Glaedr, irascibil.

„Numele îmi pare cunoscut, spuse Arya, dar nu ştiu de unde să-l iau.”

Eragon se încruntă uşor. Amândoi îl mai auziseră vorbind despre sfatul lui Solembum. Şi niciunul nu era genul care să uite.

Cu toate acestea, Eragon repetă povestea întâlnirii sale cu Solembum în Teirm, apoi le spuse despre cele mai proaspete dezvăluiri ale pisicii fermecate şi le citi respectivul fragment din cartea Domia abr Wyrda.

Arya îşi dădu o şuviţă de păr după una dintre urechile ei ascuţite. Vorbind în acelaşi timp cu mintea şi cu vocea, ea zise:

— Mai spune o dată, care este numele acestui loc?

— Turnul Moraetei sau Stânca lui Kuthian, răspunse Eragon în acelaşi mod. Ezitase o fracţiune de secundă, oarecum nedumerit de întrebarea ei. E un zbor lung, dar…

„… dacă Eragon şi cu mine plecăm numaidecât…” zise Saphira.

— …putem călători până acolo şi înapoi…

„… înainte ca vardenii să ajungă în Uru'baen. Asta…”

— … este singura noastră şansă să plecăm.

„Nu vom avea timp…”

— … să facem călătoria mai târziu.

„Şi totuşi, încotro aveţi de gând să zburaţi?” întrebă Glaedr.

— Ce… ce vrei să spui?

„Exact ce am spus, mârâi dragonul, şi mintea sa se întunecă. Cu toată trăncăneala voastră, mai trebuie totuşi să ne spuneţi unde se află acest misterios… lucru.”

— Dar v-am spus! făcu Eragon, consternat. E pe Insula Vroengard!

„În sfârşit, un răspuns sincer…”

O încruntătură încreţi fruntea Aryei.

— Dar ce veţi face în Vroengard?

— Nu ştiu! zise Eragon, începând să se enerveze. Cugetă dacă merita să-l înfrunte pe Glaedr pentru spusele lui; dragonul părea că-l sâcâie dinadins pe Eragon. Depinde peste ce vom da. Odată ajunşi acolo, vom încerca să deschidem Stânca lui Kuthian şi să descoperim ce secrete ascunde. Dacă este o capcană… Dădu

din umeri. Atunci vom lupta.

Expresia Aryei devenea din ce în ce mai neliniştită.

— Stânca lui Kuthian... Numele îmi pare încărcat de semnificaţie, dar n-aş putea spune de ce; îmi răsună în minte, precum un cântec pe care l-am ştiut cândva, dar pe care l-am uitat. Îşi scutură capul şi îşi duse mâinile la tâmple. Of, acum a dispărut... Ridică privirea. Iertaţi-mă, despre ce vorbeam?

— Despre plecarea în Vroengard, spuse Eragon încet.

— Ah, da... dar în ce scop? E nevoie de tine aici, Eragon. Oricum, nu s-a păstrat nimic de valoare în Vroengard.

„Da, spuse Glaedr. Este un loc mort şi părăsit. După căderea oraşului Doru Araeba, puţinii dintre noi care au scăpat s-au întors să caute ceva ce-ar fi putut fi de folos, însă Sperjurul deja curăţase ruinele."

Arya încuviinţă.

— Şi, în primul rând, de unde ţi-a venit ideea asta? Nu înţeleg cum ar putea fi înţelept să îi părăseşti pe vardeni acum, când sunt cel mai vulnerabili. Şi pentru ce? Ca să zbori în celălalt capăt al Alagaesiei fără niciun motiv? Mă aşteptam la mai mult din partea ta... Nu poţi pleca doar pentru că nu îţi convine noua ta poziţie, Eragon.

Eragon îşi decupla mintea de Arya şi Glaedr, făcându-i semn Saphirei să îi urmeze exemplul. „Nu îşi aduc aminte!... Nu îşi pot aduce aminte!"

„Este magie. Magie profundă, ca vraja ce ascunde numele dragonilor care i-au trădat pe Cavaleri."

„Dar tu nu ai uitat despre Stânca lui Kuthian, nu?"

„Sigur că nu, zise ea, cu mintea străfulgerându-i în nuanţe verzi de supărare. Cum aş putea uita când suntem atât de strâns uniţi?"

Eragon fu cuprins de o senzaţie de ameţeală când cântări implicaţiile. „Pentru a fi eficientă, vraja trebuie să şteargă mai întâi amintirile tuturor celor care ştiau despre stâncă, cât şi amintirile oricui ar fi auzit sau ar fi citit despre ea mai apoi. Ceea ce înseamnă... că toată Alagaesia este supusă acestui farmec. Nimeni nu-i poate scăpa."

"În afara noastră."

"În afara noastră, încuviinţă el. Şi a pisicilor fermecate."

„Şi, poate, a lui Galbatorix."

Eragon se cutremură; se simţea de parcă păianjeni făcuţi din

cristale de gheaţă i se plimbau pe şira spinării. Proporţiile amăgirii îl uluiau, fâcându-l să se simtă mic şi vulnerabil. Întunecarea minţilor elfilor, piticilor, oamenilor şi dragonilor laolaltă, fără a trezi nici cea mai mică urmă de suspiciune, era o ispravă atât de greu de dus la bun sfârşit încât se îndoia că ar fi putut fi realizată printr-o aplicare voită a magiei; mai degrabă credea că ar fi putut fi făcută prin instinct, căci o asemenea vrajă ar fi fost mult prea complicată pentru a fi transpusă în cuvinte.

Trebuia să afle cine era responsabil pentru manipularea tuturor locuitorilor din Alagaesia, şi de ce. Dacă era Galbatorix, atunci Eragon se temea că Solembum avea dreptate şi înfrângerea vardenilor era inevitabilă.

„Crezi că este lucrarea dragonilor, cum s-a întâmplat în cazul Ştergerii Numelor?” întrebă el.

Saphira răspunse destul de încet. „Poate. Însă, aşa cum ţi-a spus şi Solembum, sunt multe puteri în Alagaesia. Până nu mergem în Vroengard, nu vom şti cu siguranţă cum stau lucrurile.”

„Dacă vom şti vreodată.”

„Da.”

Eragon îşi trecu degetele prin păr. Se simţea deodată nemaipomenit de istovit. „De ce trebuie să fie totul atât de greu?” se întrebă el.

„Deoarece toţi vor să mănânce şi nimeni nu vrea să fie mâncat”, îi explică Saphira.

El pufni, cuprins de un amuzament sinistru.

În ciuda repeziciunii cu care el şi Saphira puteau face schimb de gânduri, conversaţia lor dură destul de mult pentru ca Arya şi Glaedr să bage de seamă.

— De ce v-aţi închis minţile faţă de noi? întrebă Arya. Privirea îi fugi către unul dintre pereţii cortului – peretele cel mai apropiat de locul în care Saphira stătea încolăcită în întunericul de afară. S-a întâmplat ceva?

„Pari tulburat”, adăugă Glaedr.

Eragon îşi înăbuşi un chicotit sec.

— Poate pentru că sunt. Arya îl urmări cu îngrijorare cum se duce şi se aşază pe marginea patului. Îşi lăsă braţele să îi atârne greoaie şi fără vlagă printre picioare. Rămase tăcut un moment, făcând trecerea de la limba sa maternă la cea a elfilor şi a

magiei şi spunând: Aveţi încredere în Saphira şi în mine?

Pauza care urmă fii scurtă, din fericire.

— Am încredere, replică Arya, tot în limba străveche.

„Şi eu”, rosti şi Glaedr.

„Le zic eu sau le zici tu?” o întrebă Eragon iute pe Saphira.

„Tu vrei să le spui, aşa că spune-le.”

Eragon o privi pe Arya. Apoi, tot în limba străveche, le zise amândurora:

— Solembum mi-a dezvăluit numele unui loc, un loc de pe Vroengard, unde Saphira şi cu mine am putea găsi pe cineva sau ceva care să ne ajute să îl învingem pe Galbatorix. Totuşi, numele este vrăjit. De fiecare dată când îl rostesc, voi îl uitaţi. O slabă expresie de uimire apăru pe chipul Aryei. Mă credeţi?

— Te cred, rosti Arya cu încetul.

„Iar eu cred că tu crezi ce spui, mârâi Glaedr. Dar asta nu înseamnă neapărat că aşa şi stau lucrurile.”

— Cum altfel aş putea să îţi dovedesc? Tu nu îţi poţi aminti dacă îţi dezvălui numele sau dacă îţi împărtăşesc amintirile mele. Ai putea să îl întrebi pe Solembum, dar la ce bun?

„La ce bun? În primul rând, am putea afla dacă nu cumva ai fost păcălit sau amăgit de ceva care doar părea să fie Solembum. Cât despre vrajă, s-ar putea să fie o cale prin care să îi demonstrăm existenţa. Cheamă pisica fermecată şi vom vedea ce se poate face.”

„Vrei să-l chemi tu?” o întrebă Eragon pe Saphira. Se gândea că erau şanse mai mari ca pisica fermecată să vină dacă o chema Saphira.

O clipă mai târziu, o simţi cum caută cu mintea prin tabără şi apoi simţi atingerea dintre conştiinţa lui Solembum şi cea a Saphirei. După ce ea şi pisica fermecată schimbară câteva gânduri, Saphira le zise: „Vine acum.”

Aşteptară în tăcere, iar în timpul acesta Eragon îşi privi mâinile, gândindu-se la o listă cu provizii de care va avea nevoie în călătoria spre Vroengard.

Când Solembum dădu la o parte pânza de la intrarea în cort, Eragon fu surprins să vadă că acum era în forma lui omenească: cea a unui băieţel, obraznic şi cu ochi negri. În mâna stângă, pisica fermecată ţinea un picior de gâscă friptă pe care îl rodea. Un inel de grăsime îi acoperea buzele şi bărbia, şi picături de seu îi căzuseră pe pieptul dezgolit.

Mestecând o bucată de carne, Solembum arătă cu bărbia sa ascuţită şi colţuroasă spre peticul de pământ unde se afla miezul inimii lui Glaedr.

„Ce vrei, răsuflare-de-foc?” întrebă el.

„Vreau să ştiu dacă eşti cine pari a fi!” spuse Glaedr, şi conştiinţa dragonului păru să o împresoare pe cea a lui Solembum, apăsând-o spre interior ca nişte nori negri în jurul unei flăcări puternice, dar bătute de vânt. Forţa dragonului era imensă şi Eragon ştia, din experienţă personală, că foarte puţini puteau spera să îi ţină piept.

Cu un mieunat gâlgâit, Solembum scuipă îmbucătura din gură şi sări înapoi, de parcă ar fi călcat pe o năpârcă. Rămase apoi pe loc, tremurând de efort, cu colţii săi ascuţiţi rânjiţi şi cu o asemenea furie în ochii roşietici încât Eragon duse mâna la sabie ca să fie sigur. Flacăra începu să pâlpâie, dar rezistă: un punct dogoritor de lumină într-o mare de nori învolburaţi de furtună.

După un minut, furtuna se potoli şi norii se retraseră, fără să dispară complet.

„Iartă-mă, pisică fermecată, dar trebuia să fiu sigur”, spuse Glaedr.

Solembum sâsâi, iar părul de pe cap i se zbârli, facându-l să semene cu un mărăcine înmugurit. „Dacă ai mai fi avut încă trup, străvechiule, ţi-aş fi retezat coada pentru ce-ai făcut.”

„Tu, pisicuţo? N-ai fi reuşit decât să mă zgârii.”

Solembum sâsâi din nou, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre intrarea în cort, cu umerii apropiaţi de urechi.

„Aşteaptă, spuse Glaedr. I-ai vorbit tu lui Eragon despre acest loc de pe Vroengard, acest loc tainic pe care nu şi-l poate aminti nimeni?”

Pisica fermecată se opri şi, fără să se întoarcă, mârâi şi roti piciorul de gâscă pe deasupra capului într-un gest de nerăbdare şi de lehamite. „Da.”

„Şi i-ai spus despre pagina din Domia abr Wyrda la care să găsească indicii despre acest loc?”

„Aşa se pare, deşi nu îmi aduc aminte, şi sper că orice veţi găsi pe Vroengard vă va pârli mustăţile şi vă va arde labele.”

Intrarea în cort fâlfâi când Solembum o dădu în lături; apoi silueta sa micuţă se pierdu printre umbre, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Eragon rămase neclintit şi, cu vârful cizmei, împinse afară din cort bucata de carne mâncată pe jumătate.

— N-ar fi trebuit să fii atât de dur cu el, făcu Arya.

„Nu am avut de ales”, replică Glaedr.

— Chiar aşa? Ai fi putut să-i ceri voie mai întâi.

„Şi să-i dau prilejul să se pregătească? Nu. S-a terminat; nu mai insista, Arya.”

— Nu pot. I-ai rănit mândria. Ar trebui să încerci să îl îmbunezi. Ar fi periculos să ai o pisică fermecată drept duşman.

„Este şi mai periculos să ai un dragon drept duşman. Nu mai insista, elfişorule.”

Tulburat, Eragon schimbă o privire cu Arya. Tonul lui Glaedr îl deranja – şi pe ea, de altfel, din ce se vedea –, însă Eragon nu se putea hotărî ce să facă în privinţa asta.

„Şi-acum, Eragon, începu dragonul auriu, mă vei lăsa să îţi cercetez amintirile discuţiei tale cu Solembum?”

— Dacă vrei, dar… de ce? Oricum o să sfârşeşti prin a uita.

„Poate că da. Şi totuşi, poate că nu. Vom vedea.” Adresându-i-se

Aryei, Glaedr zise: „Separă-ţi mintea de cugetele noastre şi nu lăsa amintirile lui Eragon să îţi atingă conştiinţa.”

— Cum doreşti, Glaedr-elda. Pe când spuse asta, muzica gândurilor ei se îndepărtă tot mai mult. O clipă mai târziu, melodia nelumească amuţi complet.

Atunci Glaedr îşi întoarse atenţia către Eragon. „Arată-mi”, îi ordonă el.

Nebăgându-şi în seamă tremurul, Eragon îşi proiectă mintea în trecut, la momentul în care sosise prima oară în cortul său Solembum, şi îşi aminti cu mare atenţie tot ce se petrecuse între ei doi. Conştiinţa lui Glaedr se uni cu a lui Eragon pentru ca dragonul să poată retrăi experienţele alături de el. Era o senzaţie tulburătoare; era ca şi cum el şi dragonul reprezentau două imagini imprimate pe aceeaşi faţă a monedei.

Când termină, Glaedr se retrase puţin din mintea lui Eragon şi îi spuse Aryei: „Dacă uit cumva, repetă-mi următoarele cuvinte: Andume şi Fironmas la dealul amărăciunilor, şi carnea lor ca sticla. Acest loc din Vroengard… Îl ştiu. Sau îl ştiam cândva. Era ceva important, ceva… Gândurile dragonului se înceţoşară o secundă, de parcă o negură se lăsase peste dealurile şi văile făpturii sale, acoperindu-le. Ei bine? întrebă el, recăpătându-şi

atitudinea sa repezită de dinainte. De ce mai zăbovim? Eragon, arată-mi amintirile tale.”

— Ţi le-am arătat deja.

Chiar când Glaedr trecea la neîncredere, Arya rosti:

— Glaedr, aminteşte-ţi: Andume şi Fironmas la dealul amărăciunilor, şi carnea lor ca sticla.

„Cum… dădu Glaedr să spună, şi apoi mârâi cu o asemenea forţă încât Eragon aproape că se aşteptă să audă sunetul pe viu. Arrg. Urăsc vrăjile care se leagă de memoria cuiva. Sunt cea mai rea formă de magie, ducând mereu la haos şi confuzie. Unde mai pui că de cele mai multe ori se sfârşesc cu membrii aceleiaşi familii omorându-se între ei fără să-şi dea seama ce fac.”

„Ce înseamnă propoziţia pe care ai folosit-o?” întrebă Saphira.

„Nimic pentru voi; era ceva între mine şi Oromis. Şi tocmai asta era ideea; nimeni nu avea de unde să ştie decât dacă îi spuneam eu.”

Arya oftă.

— Deci vraja este reală. Bănuiesc că va trebui să te duci pe Vroengard, în cazul ăsta. Ar fi o nesăbuinţă din partea noastră dacă am trece cu vederea ceva de o asemenea importanţă. În cel mai rău caz, trebuie măcar să aflăm cine este păianjenul din centrul acestei pânze.

„Voi veni şi eu, zise Glaedr. Dacă are cineva de gând să vă facă rău, s-ar putea să nu se aştepte la o luptă cu doi dragoni în loc de unul. Oricum, veţi avea nevoie de o călăuză. Vroengard a devenit un loc primejdios de la nimicirea Cavalerilor, şi nu vreau să cădeţi pradă vreunei nenorociri de mult uitate.”

Eragon ezită când observă dorinţa ciudată din privirea Aryei, şi apoi îşi dădu seama că ea ar fi vrut să îi însoţească.

— Saphira va zbura mai repede dacă va duce o singură persoană, rosti el pe un ton scăzut.

— Ştiu… Numai că mi-am dorit dintotdeauna să vizitez casa Cavalerilor.

— Sunt sigur că o vei face într-o bună zi.

Ea încuviinţă.

— Într-o bună zi.

Eragon îşi adună forţele într-o clipă şi se gândi la tot ce trebuia făcut înainte ca el, Saphira şi Glaedr să poată porni la drum. Apoi trase adânc aer în piept şi se ridică de pe pat.

— Căpitane Garven! strigă el. Vrei să vii puţin?

Plecarea

Mai întâi, Eragon îl rugă pe Garven, în secret, să trimită un Şoim de Noapte pentru a aduna proviziile necesare călătoriei spre Vroengard. Saphira se hrănise după cucerirea Dras-Leonei, dar nu se îndestulase, altfel ar fi fost prea grea şi prea înceată pentru a se lupta dacă ar fi fost cazul, cum de altfel se şi întâmplase. Era destul de bine hrănită pentru a zbura până la Vroengard fără oprire, dar odată ajunşi Eragon ştia că Saphira ar fi trebuit să caute de mâncare pe insulă sau în jurul insulei, iar acest lucru îl îngrijora.

„Pot oricând să mă întorc cu stomacul gol”, îl asigurase ea, dar Eragon nu era atât de sigur.

Apoi trimise un sol să îi aducă pe Jormundur şi pe Blodhgarm. Odată ajunşi, lui Eragon, Aryei şi Saphirei le luă o oră ca să le explice situaţia, şi încă şi mai mult să îi convingă cu privire la necesitatea călătoriei. Blodhgarm fu cel mai uşor de câştigat, pe când Jormundur se opuse foarte zgomotos. Nu pentru că se îndoia de veridicitatea informaţiei de la Solembum, nici măcar pentru că s-ar fi îndoit de importanţa ei – în ambele privinţe acceptă cuvântul lui Eragon fără nicio urmă de îndoială –, ci, după cum spunea el, pentru că vardenii ar fi distruşi dacă s-ar trezi că Nasuada a fost răpită iar Eragon şi Saphira au dispărut nu se ştie unde.

— Ba mai mult de atât, nici nu îndrăznim să îl lăsăm pe Galbatorix să afle că ne-aţi lăsat singuri, spuse Jormundur. Nu când suntem atât de aproape de Uru'baen. L-ar putea trimite pe Murtagh să îi zdrobească o dată pentru totdeauna pe vardeni. Nu putem risca.

Eragon era nevoit să accepte că grijile lui erau întemeiate. După multe discuţii, ajunseră la o soluţie: Blodhgarm şi ceilalţi elfi urmau să creeze năluci ale lui Eragon şi Saphirei, aşa cum făcuseră pentru Eragon când fusese plecat în Munţii Beor pentru a participa la alegerea şi încoronarea succesorului lui Hrothgar. Imaginile aveau să fie replici perfecte ale lui Eragon şi ale Saphirei: vii, respirând şi gândind, dar dacă cineva le-ar fi

pătruns în minte, trucul le-ar fi fost descoperit, căci minţile lor erau goale. De aceea Saphira nu ar fi putut vorbi, iar cu toate că elfii ar fi putut să îl facă pe Eragon să vorbească, ar fi fost de preferat să poată evita asta pentru ca nu cumva stranietatea dicţiei să îi facă pe ceilalţi să creadă că lucrurile nu sunt aşa cum par. Limitările iluziilor însemnau că ar fi mers mai degrabă de la distanţă şi că oamenii care ar avea un motiv să interacţioneze cu Eragon şi cu Saphira pe plan personal – cum ar fi fost regii Orrin şi Orik – şi-ar fi dat seama foarte repede că ceva e în neregulă. Aşa că Eragon îi porunci lui Garven să-i trezească pe toţi Şoimii Nopţii şi să îi cheme la el cât mai discret posibil. Când întregul grup se adună în faţa cortului său, Eragon le explică oamenilor, piticilor şi urgalilor de ce el şi Saphira trebuiau să plece, deşi a fost vag într-adins cu privire la detaliile călătoriei şi nu le-a destăinuit destinaţia. Apoi le spuse cum elfii aveau să le ascundă absenţa şi îi puse să jure în limba străveche că nu vor spune nimănui. Avea încredere în ei, dar nu putea fi suficient de precaut când era vorba de Galbatorix şi spionii lui. După aceea Eragon şi Arya îi vizită pe Orrin, pe Orik şi pe Roran, şi pe vrăjitoarea Trianna. La fel ca în cazul Şoimilor Nopţii, explicară situaţia şi de la fiecare dintre ei obţinu jurăminte.

Regele Orrin se dovedi cel mai intransigent, după cum se şi aştepta Eragon. Îşi exprimă indignarea la perspectiva plecării lor spre Vroengard şi contrazise vehement ideea călătoriei. Puse la îndoială actul de vitejie al lui Eragon, puse la îndoială valoarea informaţiilor de la Solembum şi ameninţă cu retragerea sprijinului său dacă Eragon continua în această direcţie prostească şi nechibzuită. Mai mult de o oră de ameninţări, măguliri şi linguşiri a fost nevoie pentru a-l face să-şi schimbe poziţia, şi cu toate astea Eragon se temea că Orrin îşi va încălca cuvântul dat. Vizitele la Orik, Roran şi Trianna au fost mai scurte, dar Eragon şi Arya trebuiră totuşi să petreacă nerezonabil de mult timp, din punctul de vedere al lui Eragon, stând de vorbă cu toţi. Nerăbdarea îl făcea să pară tăios şi nestăpânit; voia să plece, şi fiecare minut care trecea îl făcea să simtă tot mai vehementă nevoia de plecare. În timp ce el şi Arya mergeau de la o persoană la alta, Eragon deveni conştient, prin legătura sa cu Saphira, de incantaţia subtilă şi ritmată a elfilor prezentă în tot ceea ce auzea ca un fir împletit cu viclenie pe dedesubtul lumii înconjurătoare. Saphira rămăsese în cortul său iar elfii

făcuseră un cerc în jurul ei cu braţele întinse, atingându-se cu vârfurile degetelor în timp ce cântau. Scopul acestei lungi şi complicate vrăji era acela de a strânge informaţia vizuală de care aveau nevoie pentru a crea o reprezentare cât mai exactă a Saphirei. Era destul de greu să imite forma unui om sau a unui elf; cea a unui dragon era încă şi mai greu de realizat, în special din cauza efectului strălucitor al solzilor. Dar cel mai complicat efect, aşa cum îi spusese Blodhgarm lui Eragon, era acela prin care trebuia reprodusă greutatea Saphirei asupra lucrurilor dimprejurul ei de fiecare dată când îşi lua zborul sau când ateriza.

Când în sfârşit Eragon şi Arya îşi încheiară rondul, se luminase deja de ziuă, iar soarele dimineţii atârna la o palmă deasupra orizontului. Sub razele lui, pagubele aduse taberei în urma atacului păreau încă şi mai mari. Eragon ar fi fost bucuros să plece atunci împreună cu Glaedr şi cu Saphira, dar Jormundur insistă că trebuia să se adreseze vardenilor ca noul lor conducător. Astfel că, imediat după ce armata se adună, Eragon urcă într-o căruţă goală şi privi câmpul de feţe îndreptate în sus – unele de oameni, altele nu –, dorindu-şi să fie oriunde în altă parte. Eragon îi ceruse sfatul lui Roran cu puţin înainte, iar acesta îi spusese:

— Ţine minte, nu sunt duşmanii tăi. Nu ai de ce să te temi de ei. Vor să te placă. Vorbeşte clar, vorbeşte cinstit şi, orice ai face, nu le împărtăşi îndoielile tale. Aşa îi câştigi de partea ta. Vor fi speriaţi şi dezorientaţi când vor auzi de cele întâmplate cu Nasuada. Oferă-le siguranţa de care au nevoie şi vor veni cu tine până în Uru'baen. Cu toată încurajarea lui Roran, lui Eragon îi era încă teamă înainte să ţină discursul. Arareori vorbise în faţa mulţimii, şi niciodată mai mult de câtorva rânduri de oameni. Cum se uita la războinicii arşi de soare, ponosiţi de pe urma luptei, realiză că ar fi preferat să înfrunte singur sute de duşmani decât să rişte dezaprobarea publicului. Până când deschise gura, Eragon nu era sigur ce urma să spună. Odată ce începu să vorbească, cuvintele păreau să curgă din propria lor voinţă, dar era atât de încordat încât nu putu să-şi amintească ce spusese. Discursul trecu precum o ceaţă; impresiile lui erau de căldură şi transpiraţie, agitaţia războinicilor când auziră ce păţise Nasuada, uralele răguşite când îi îndemnase să fie

victorioşi şi răcnetele generale când îşi încheiase discursul. Uşurat, sări din căruţă şi se îndreptă spre Arya şi Orik, care îl aşteptau lângă Saphira. Gărzile formară un cerc în jurul celor patru, apărându-i de mulţime, ţinându-i departe pe cei care voiau să-i vorbească.

— Te-ai descurcat de minune, Eragon! spuse Orik, bătându-l pe umăr.

— Oare? întrebă Eragon zăpăcit.

— Ai fost foarte elocvent, spuse Arya.

Eragon ridică din umeri jenat. Se simţea intimidat ştiind că Arya îi cunoscuse pe toţi conducătorii vardenilor şi se gândea că Ajihad sau Deynor s-ar fi descurcat mult mai bine cu discursul decât o făcuse el.

Orik îşi suflecă mâneca. Eragon se aplecă spre pitic. Cu o voce aproape şoptită, Orik îi spuse:

— Sper ca lucrul pe care îl vei găsi să merite călătoria pe care o faci. Ai grijă să nu fii omorât, auzi?

— O să încerc.

Spre surpriza lui Eragon, Orik îl prinse de mână şi îl trase spre el, îmbrăţişându-l cu putere.

— Guntera să te aibă în pază!

Când se desfăcură din îmbrăţişare, Orik întinse mâna şi îşi plesni palma de spatele Saphirei:

— Şi pe tine de asemenea. Călătorie ferită de primejdii vă doresc amândurora!

Saphira răspunse cu un mârâit gros.

Eragon se uită spre Arya. Era deodată cuprins de un sentiment ciudat, neputându-se gândi să spună nimic altceva decât ce era evident. Frumuseţea ochilor ei îl captiva încă; efectul pe care îl avea asupra lui nu se diminuase.

Apoi ea îi luă capul în mâini şi îl sărută o singură dată, formal, pe frunte. Eragon se uită la ea stupefiat.

— Gulia waise medh ono, Argetlam. Norocul să fie cu tine, Mână-Argintie.

Când îi dădu drumul, îi prinse mâinile într-ale lui.

— N-o să ni se întâmple nimic rău. N-o să permit asta. Nici dacă însuşi Galbatorix ne aşteaptă. Dacă voi fi nevoit, voi rupe munţii cu mâinile mele, dar promit că ne vom întoarce cu bine.

Înainte ca ea să poată răspunde, îi dădu drumul la mâini şi se sui pe spinarea Saphirei. Mulţimea începu din nou să aplaude

văzându-l aşezat în şa. Le făcu semn cu mâna şi aceştia strigară de două ori mai tare, bătând din picioare şi lovind în scuturi cu mânerele săbiilor. Eragon îi văzu pe Blodhgarm şi pe ceilalţi elfi într-un grup strâns, pe jumătate ascuns după un pavilion din apropiere. Le făcu semn cu capul, iar ei îi răspunseră la fel. Planul era simplu: el şi Saphira aveau să îşi ia zborul ca şi când aveau de gând să inspecteze zona – aşa cum făceau de obicei când armata mărşăluia –, dar după câteva cercuri Saphira avea să intre într-un nor şi Eragon să spună o vrajă prin care să o facă invizibilă celor de jos. Apoi elfii urmau să creeze spectrele care aveau să ţină locul lui Eragon şi al Saphirei cât ei îşi continuau drumul. Şi pe partea cealaltă a norului ar fi ieşit spectrele. Sperau ca datorită distanţei nimeni să nu bage de seamă. Cu uşurinţa experienţei, Eragon strânse chingile de la picioare şi verifică în spatele său coburii pentru a vedea dacă sunt bine prinşi. Era deosebit de atent cu cel din stânga, pentru că în el se afla – bine înfăşurat în haine şi pături – miezul preţios al inimii lui Glaedr, Eldunari-ul lui.

„Să pornim la drum”, spuse bătrânul dragon.

„Spre Vroengard!” exclamă Saphira, şi lumea se întunecă, cufundându-se în jurul lui Eragon, în timp ce Saphira se înălţă de la pământ şi o pală de vânt trecu pe lângă Eragon când ea bătu din aripile masive, ca de liliac, afundându-se tot mai adânc în văzduhuri. Eragon strânse mai puternic de ţepul de la gâtul Saphirei, se aplecă împotriva curentului produs de viteză şi se uită la pielea lustruită a şeii. Respiră adânc şi încercă să nu se mai preocupe de ceea ce avea să îl aştepte. Nu putea să facă nimic altceva decât să aştepte – să aştepte şi să spere că Saphira putea să zboare până în Vroengard şi înapoi înainte ca Imperiul să îi atace din nou pe vardeni; să spere că Roran şi Arya vor fi în siguranţă; să spere că ar putea să o salveze cumva pe Nasuada; şi să spere că a fost o decizie înţeleaptă să meargă în Vroengard, căci nu mai era mult şi avea să fie nevoit să îi facă faţă lui Galbatorix.

Chinul nesiguranţei

Nasuada deschise ochii.

Tavanul întunecat şi boltit era acoperit cu lespezi, iar pe acestea erau vopsite modele unghiulare în roşu, albastru şi auriu: o matrice complexă de linii care îi captivară privirea atât de mult, încât pierdu şirul.

Într-un târziu, îşi mobiliza toată voinţa ca să se uite în altă parte.

O lucire portocalie şi neîntreruptă emana dintr-o sursă aflată undeva în spatele său. Lucirea era îndeajuns de puternică pentru a dezvălui forma octogonală a încăperii, însă nu într-atât încât să împrăştie umbrele agăţate precum o ceaţă pe la colţuri.

Înghiţi în sec şi descoperi că avea gâtlejul uscat.

Suprafaţa pe care era întinsă era rece, netedă şi neplăcut de dură; simţi ceva ca piatra sub călcâie şi sub buricele degetelor. Frigul i se strecurase în oase şi asta o făcu să îşi dea seama că singurul lucru pe care îl purta era cămaşa de noapte subţire şi albă în care dormise.

„Unde mă aflu?”

Amintirile reveniră toate odată, fără sens sau ordine: o cavalcadă nedorită care dădu buzna în mintea ei cu o forţă aproape fizică în intensitatea sa.

Icni şi încercă să se ridice în capul oaselor – să sară, să fugă, să lupte dacă era nevoie –, însă descoperi că nu putea să se mişte mai mult de câteva degete în orice direcţie. La încheieturi şi la glezne avea cătuşe căptuşite, iar capul îi era fixat de dală cu o curea groasă de piele, care o împiedica să şi-l întoarcă sau să şi-l ridice.

Trase de cătuşe, însă acestea erau prea solide ca să le poată rupe.

Scoţând aerul din piept, rămase fără vlagă şi ţintui din nou tavanul cu privirea. Îşi simţi pulsul zvâcnindu-i în urechi, ca nişte bătăi turbate de tobă. Un val de căldură îi scaldă trupul; obrajii i se aprinseră, iar mâinile şi picioarele păreau umplute cu seu topit. „Deci aşa voi muri.”

O clipă, deznădejdea şi autocompătimirea puseră stăpânire pe ea. Era de-abia la începutul vieţii şi acum aceasta era pe cale să se sfârşească, în cel mai mârşav şi nenorocit mod cu putinţă. Şi, ce era mai rău, nu dusese la bun sfârşit niciunul dintre lucrurile pe care şi le propusese. Nici în război, nici în dragoste, nici în naştere sau viaţă. Singurele ei odrasle erau bătăliile, leşurile şi lanţurile de aprovizionare; stratageme prea numeroase ca să şi le aducă aminte; jurăminte de prietenie şi de credinţă care valorau acum mai puţin decât făgăduielile unui făţarnic; şi o armată greoaie, nesupusă şi mult prea vulnerabilă, condusă acum de un Cavaler chiar mai tânăr decât ea. Nu părea o moştenire demnă de amintirea numelui său. Căci doar o amintire avea să mai rămână. Era ultima din familia ei. La moartea ei, nu va mai rămâne nimeni care să îi continue linia de sânge.

Gândul o chinuia, şi ea se mustră că nu făcuse copii când ar fi putut.

— Iartă-mă, şopti ea, văzând chipul tatălui său trecându-i prin faţa ochilor.

Apoi se oţeli şi alungă deznădejdea. Singurul control pe care îl avea asupra situaţiei sale era autocontrolul, şi ea nu avea de gând să îl piardă pentru plăcerea nesigură oferită de îndoieli, temeri şi păreri de rău. Câtă vreme era stăpână pe gândurile şi pe trăirile ei, nu era întru totul neajutorată. Era cea mai măruntă dintre libertăţi – cea a propriei minţi –, dar era recunoscătoare şi pentru atât, ştiind că avea să fie văduvită şi de aceasta cât de curând, şi cu atât mai hotărâtă să şi-o exerseze.

În orice caz, mai avea o ultimă datorie de îndeplinit: să reziste interogatoriului. Pentru a reuşi asta, trebuia să fie complet stăpână pe sine. Altminteri avea să cedeze repede.

Îşi încetini ritmul respiraţiei şi se concentra pe fluxul constant de aer ce-i trecea prin gâtlej şi nări, lăsând acea senzaţie să le înăbuşe pe toate celelalte. Când se simţi suficient de calmă, încercă să se hotărască asupra lucrurilor la care se putea gândi în siguranţă. Erau atâtea subiecte periculoase – periculoase pentru ea, periculoase pentru vardeni, periculoase pentru aliaţii lor sau pentru Eragon şi Saphira. Nu făcu un bilanţ al lucrurilor de evitat, ceea ce le-ar fi dat pe loc temnicerilor ei informaţiile pe care le căutau. În schimb, alese o mână de gânduri şi de amintiri ce-i părură inofensive şi se strădui să le ignore pe

celelalte – se strădui să se convingă pe sine că tot ce era, tot ce fusese vreodată consta doar din acele câteva elemente.

De fapt, încerca să îşi creeze o identitate nouă şi mai simplă astfel încât, atunci când avea să fie întrebată despre una sau alta, să poată invoca neştiinţa cu deplină sinceritate. Era o tehnică primejdioasă; ca să dea roade, trebuia să îşi creadă propria amăgire şi, dacă avea să fie eliberată vreodată, urma să aibă greutăţi în redobândirea personalităţii sale adevărate.

Însă oricum nu era nicio speranţă să fie salvată sau eliberată. Nu putea îndrăzni decât să spere că le va zădărnici planurile temnicerilor ei.

„Gokukara, dă-mi tăria de a îndura încercările care mă aşteaptă. Ai grijă de puiul tău de bufniţă şi, de-o fi să mor, du-mă în siguranţă din acest loc… du-mă în siguranţă pe câmpiile tatălui meu.”

Privirea îi rătăci prin încăperea acoperită cu lespezi, pe când o cercetă mai pe îndelete. Bănuia că se afla în Uru'baen. Logic ar fi fost ca Murtagh şi Thorn să o fi dus acolo, şi asta ar fi explicat aspectul elfesc al încăperii; elfii ridicaseră o mare parte din Uru'baen, oraşul pe care ei îl numeau Ilirea, fie înainte de războiul lor cu dragonii – cu mult, mult timp în urmă –, fie după ce oraşul ajunsese capitala Regatului Broddring şi Cavalerii îşi stabiliseră aici reşedinţa oficială.

Cel puţin aşa îi spusese tatăl ei. Ea una nu îşi amintea nimic din oraşul propriu-zis.

Cu toate acestea, se putea afla în cu totul alt loc: una dintre moşiile lui Galbatorix, de exemplu. Iar încăperea putea să nici nu fie măcar aşa cum o percepea ea. Un magician iscusit putea manipula tot ce vedea, simţea, auzea şi mirosea ea, putea preface lumea din jurul ei astfel încât ea să nu bage de seamă niciodată.

Orice i s-ar fi întâmplat – orice i s-ar fi părut că i se întâmplă – nu avea să se lase înşelată. Chiar de-ar fi dat buzna Eragon pe uşă şi ar fi eliberat-o din lanţuri, ea tot ar fi crezut că era un şiretlic de-al temnicerilor săi. Nu se putea încrede nici măcar în simţurile ei.

Din clipa în care Murtagh o răpise din tabără, lumea ei devenise o minciună şi nu putea şti unde se sfârşea această minciună, dacă avea să se sfârşească vreodată. Singurul lucru de care putea fi sigură era faptul că exista. Orice altceva era sub

semnul îndoielii, chiar şi propriile-i gânduri.

După ce trecu şocul iniţial, apăsarea aşteptării începu să o roadă. Nu putea să îşi dea seama de trecerea timpului decât după foame şi sete, iar foamea ei venea şi trecea la intervale aparent neregulate. Încercă să marcheze trecerea orelor numărând, însă se plictisi şi, oricum, când ajungea la zeci de mii pierdea şirul.

În ciuda ororilor care o aşteptau, îşi dorea ca temnicerii ei să se grăbească şi să se arate. Ţipă minute bune, dar nu primi decât ecouri tânguitoare drept răspuns.

Lumina mată din spatele ei nu pâlpâia, nici nu scădea în intensitate; bănuia că era un felinar fără flacără, precum cele făurite de pitici. Strălucirea continuă îi îngreuna somnul, însă într-un sfârşit extenuarea o copleşi iar ea aţipi.

Gândul că avea să viseze o îngrozea. Era cât se poate de vulnerabilă în somn şi se temea că mintea ei inconştientă ar fi adus la suprafaţă exact informaţiile pe care se străduia să le ţină ascunse. Oricum, nu prea avea de ales. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să doarmă, iar dacă se silea să rămână trează şi-ar fi făcut mai mult rău.

Aşa că adormi. Însă odihna ei fu zbuciumată şi nesatisfăcătoare, şi ea se trezi obosită.

O bufnitură o făcu să tresară.

Undeva deasupra şi în spatele său auzi un zăvor ridicat, apoi scârţâitul unei uşi ce se deschidea.

Pulsul i se acceleră. Din câte îşi putea da seama, trecuse mai mult de o zi de când îşi recăpătase cunoştinţa. Era nespus de însetată, avea limba umflată şi lipicioasă, iar trupul o durea din pricina poziţiei în care stătea de atâta vreme.

Paşi coborând trepte. Cizme cu tălpi moi călcând pe piatră… O pauză. Metal zăngănind. Chei? Cuţite? Ceva mai rău?… Apoi paşii, din nou. Acum se apropiau de ea. Mai aproape… tot mai aproape… Un bărbat trupeş, înveşmântat cu o cămaşă cenuşie de lână, intră în câmpul ei vizual, purtând o tavă de argint pe care se afla mâncare: brânză, pâine, carne, vin şi apă. Se opri şi lăsă tava la baza zidului, apoi se întoarse şi veni spre ea, cu paşi scurţi, iuţi şi precişi. Aproape graţioşi.

Uşor gâfâind, se rezemă de marginea dalei şi începu să o privească fix. Avea capul asemănător unei tigve: umflat spre

creştet, umflat spre bărbie şi îngust la mijloc. Era proaspăt ras şi aproape chel, cu excepţia unor franjuri scurte de păr întunecat ce îi înconjurau craniul. Partea superioară a frunţii sale era lucioasă, obrajii cărnoşi erau rumeni, iar buzele îi erau cenuşii precum tunica. Avea ochii cât se poate de banali: cafenii şi apropiaţi.

Îşi trecu limba peste buze şi ea văzu că dinţii lui se atingeau la vârfuri precum fălcile unei menghine şi că ieşeau în afară mai mult decât era normal, oferindu-i oarecum un aspect de bot.

Respiraţia sa caldă şi umedă mirosea a ficat şi a ceapă. Flămândă cum era, mirosul i se păru dezgustător.

Era cât se poate de conştientă de faptul că stătea acolo aproape dezbrăcată, în vreme ce privirea bărbatului i se plimba pe trup. O făcea să se simtă vulnerabilă, de parcă ar fi fost o jucărie sau un animal întins acolo pentru plăcerea lui. Simţi cum i se aprind obrajii de mânie şi de umilinţă.

Hotărâtă să nu aştepte ca el să îşi facă intenţiile cunoscute, ea încercă să vorbească, pentru a-i cere apă, însă avea gâtlejul prea uscat; nu reuşi să scoată decât un hârâit.

Bărbatul în tunică cenuşie ţâţâi şi, spre marea ei uimire, începu să îi desfacă legăturile.

În clipa în care fu liberă, se ridică în capul oaselor pe dală şi, cu muchia palmei sale drepte, lovi spre gâtul bărbatului.

El îi prinse încheietura în zbor, fără prea mare efort. Ea mârâi şi încercă să îl împungă în ochi cu degetele celeilalte mâini.

El îi prinse iarăşi încheietura. Ea se zbătu, dar prinsoarea lui era prea strânsă ca să-i poată scăpa; era ca şi cum ar fi avut mâinile prinse în piatră.

Frustrată, se repezi şi îşi înfipse dinţii în antebraţul drept al bărbatului. Sângele fierbinte îi ţâşni în gură, sărat şi metalic. Ea se înecă, dar continuă să îl muşte, în vreme ce sângele se scurgea de sub buzele ei. Între dinţi şi pe limbă putea simţi muşchii antebraţului bărbatului încordindu-se, ca nişte şerpi ce încercau să scape.

În afară de asta, el nu reacţiona defel.

În cele din urmă, ea reuşi să scape din strânsoare, îşi trase capul înapoi şi îi scuipă sângele în faţă.

Bărbatul continuă să o privească cu aceeaşi expresie placidă, fără să clipească sau să dea vreun alt semn de durere sau de mânie.

Ea mai încercă să îl lovească în mâini de două ori, apoi îşi trase şoldurile şi picioarele pe dală ca să îl izbească în stomac.

Înainte să poată face asta, el dădu drumul încheieturii ei stângi şi o plesni cu putere peste faţă.

O lumină albă îi străfulgera prin faţa ochilor şi o explozie mută păru sa erupă în jurul ei. Capul îi fu smucit într-o parte, dinţii îi clănţăniră în gură şi simţi cum o străbate durerea, de la şira spinării până la baza craniului.

Când privirea i se limpezi din nou, se uită încruntată la bărbat, dar nu mai făcu nicio încercare de a-l lovi. Pricepu că era la discreţia lui… înţelese că trebuia să caute ceva cu care să îi taie beregata sau să îl înjunghie în ochi dacă voia să îl doboare.

El îi dădu drumul celeilalte încheieturi şi scoase din tunica sa o batistă albă, obişnuită. Îşi tampona faţa, ştergându-şi orice urmă de sânge sau de scuipat.

Apoi îşi legă batista la antebraţul rănit, folosindu-se de dinţii săi ca de o menghină pentru a ţine un capăt al pânzei.

Ea tresări când el se întinse şi o apucă de braţ cu degetele-i mari şi groase. O trase jos de pe dala de culoarea cenuşii, iar picioarele ei i se înmuiară când atinse podeaua. Rămase atârnată ca o păpuşă în strânsoarea bărbatului, cu braţul răsucit într-un unghi ciudat deasupra capului.

O săltă în picioare. De această dată ea nu mai căzu. Sprijinind-o pe jumătate, o călăuzi până la o uşiţă lăturalnică pe care ea nu o putuse vedea din locul în care stătea întinsă pe spate. Lângă ea erau nişte trepte care duceau la o a doua uşă, mai mare – uşa prin care intrase temnicerul. Aceasta era închisă, însă avea un mic grilaj de metal în mijloc, şi prin el putu să zărească o tapiserie bine luminată ce atârna pe un perete neted de piatră.

Bărbatul împinse uşa lăturalnică şi o conduse într-o încăpere strâmtă, ce servea drept latrină. Spre alinarea ei, o lăsă singură acolo. Ea cercetă camera, căutând orice ar fi putut folosi drept armă sau mijloc de scăpare, dar spre dezamăgirea ei nu găsi decât praf, aşchii de lemn şi, mai cumplit încă, pete uscate de sânge.

Aşa că rămase acolo cât era necesar şi, când ieşi din latrină, bărbatul asudat în tunică cenuşie o apucă de braţ şi o duse înapoi la dală.

Pe măsură ce se apropiau de aceasta, ea începu să lovească

şi să se zbată; prefera să fie lovită decât să îi îngăduie să o lege ca mai înainte. Totuşi, în ciuda eforturilor sale, nu îl putu opri sau încetini pe bărbat.

Mădularele acestuia păreau de fier sub loviturile ei, şi chiar şi burdihanul lui aparent moale nu ceda aproape deloc când îl izbea.

Mânuind-o cu tot atâta uşurinţă ca şi cum ar fi fost un copilaş, o săltă pe dală, îi lipi umerii de piatră şi apoi îi prinse cătuşele la încheieturi şi la glezne. La urmă, îi trase cureaua de piele deasupra frunţii şi o strânse, destul de tare cât să îi ţină capul nemişcat, dar nu atât de tare încât să îi provoace durere.

Ea se aştepta ca el să se ducă şi să îşi mănânce prânzul – sau cina, sau ce masă o fi fost –, însă el luă tava, o aduse lângă ea şi îi oferi un pahar de vin îndoit cu apă.

Era greu să înghită întinsă pe spate, aşa că fu nevoită să soarbă repede lichidul din potirul de argint pe care i-l dusese la buze. Senzaţia dată de vinul diluat ce i se scurgea pe gâtlejul uscat era una de uşurare, răcorire şi alinare.

Când potirul se goli, bărbatul îl aşeză deoparte, tăie felii de pâine şi de brânză şi le întinse spre ea.

— Cum… zise ea, cu glasul răspunzându-i în sfârşit la comenzi. Cum te numeşti?

Bărbatul o privi fără nicio urmă de emoţie. Fruntea sa bombată sclipea ca fildeşul lustruit în lumina felinarului fără flacără. El întinse pâinea şi brânza către ea.

— Cine eşti? Sunt în Uru'baen? Eşti şi tu prizonier ca mine? Am putea să ne ajutăm unul pe celălalt. Galbatorix nu este atotştiutor. Împreună am putea găsi o cale de scăpare. Poate că pare cu neputinţă, dar nu-i aşa, îţi jur. Continuă să vorbească pe un ton uşor şi calm, sperând să spună ceva ce fie va câştiga simpatia omului, fie îi va trezi interesul.

Ştia că putea fi convingătoare – ceasurile îndelungate pe care le petrecuse negociind în numele vardenilor îi dovediseră asta din plin –, însă cuvintele ei nu păreau să aibă niciun efect asupra omului. Dacă nu ar fi respirat, ai fi crezut că era mort, cum stătea acolo, cu pâinea şi brânza întinse spre ea. Îi trecu prin cap că ar putea fi surd, însă el reacţionase când îi ceruse apă, aşa că ea excluse această posibilitate.

Vorbi până rămase fără argumente şi rugăminţi şi, când se opri pentru a se gândi la o nouă abordare, bărbatul îi lipi pâinea

şi brânza de buze şi le ţinu acolo. Furioasă, îi ceru să le ia de lângă ea, însă el nu îşi clinti mâna şi continuă să se uite la ea cu aceeaşi privire inexpresivă şi dezinteresată.

Simţi cum i se ridică părul pe ceafă când îşi dădu seama că el nu se prefăcea; pur şi simplu, ea nu însemna nimic pentru el. Ar fi înţeles dacă ar fi urât-o, sau dacă ar fi torturat-o cu o plăcere perversă, sau dacă ar fi fost un sclav ce îndeplinea ordinele lui Galbatorix fără tragere de inimă, dar niciunul dintre aceste lucruri nu părea adevărat. Mai degrabă el era nepăsător, lipsit de orice urmă de înţelegere. Nu avea nicio îndoială că ar fi omorât-o cu aceeaşi promptitudine cu care se îngrijea de ea, şi că asta l-ar fi afectat tot atât de mult ca strivirea unei furnici.

Blestemând în tăcere necesitatea actului, ea îşi deschise gura şi îi îngădui să-i pună bucăţile de pâine şi de brânză pe limbă, în ciuda impulsului de a-i muşca degetele.

El o hrăni. Ca pe un copil. Cu mâna, punându-i în gură fiecare bucăţică de mâncare cu atâta grijă, de parcă acestea ar fi fost globuri de sticlă ce se puteau sparge la o mişcare mai bruscă.

O cuprinse o silă profundă. Să ajungă din conducătoarea celei mai mari alianţe din istoria Alagaesiei la… Nu, nu, nimic din toate astea nu exista. Era fiica tatălui său. Trăise în Surda în praf şi arşiţă, printre strigătele răsunătoare ale negustorilor de pe străzile aglomerate ale pieţei. Nimic mai mult. Nu avea niciun motiv să fie cu nasul pe sus, niciun motiv să îşi deplângă căderea.

Cu toate acestea, îl ura pe bărbatul de lângă ea. Ura faptul că insista să o hrănească, atunci când ar fi putut face asta singură. Ura faptul că Galbatorix, sau cine-o fi fost cel care-i supraveghea captivitatea, încerca să îi ia până şi ultima fărâmă de mândrie şi de demnitate. Şi ura faptul că, până la un punct, chiar reuşeau să facă asta.

Se hotărî: avea să îl ucidă pe bărbat. Chiar de-ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut, voia să îi provoace moartea temnicerului său. Numai scăparea i-ar mai fi adus atâta satisfacţie. „Indiferent ce va trebui să fac, voi găsi o cale.”

Ideea o mulţumi şi mancă ce mai rămăsese cu plăcere, gândindu-se în tot acest timp cum i-ar putea aduce bărbatului sfârşitul.

Când isprăvi, omul luă tava şi plecă.

Îi ascultă paşii îndepărtându-se, uşa deschizându-se şi închizându-se în spatele ei, zgomotul clanţei şi apoi sunetul apăsat al unui zăvor căzând în lăcaşul său de partea cealaltă a uşii, ca o condamnare.

Rămase din nou singură, neavând nimic altceva de făcut decât să aştepte şi să rumege felurile în care l-ar fi putut ucide.

O vreme, se amuză singură urmărind una dintre liniile pictate pe tavan, în încercarea de a determina dacă avea sau nu un început sau un sfârşit. Linia pe care o alesese era albastră; culoarea o atrăgea datorită asocierilor cu persoana la care nu îndrăznea să se gândească nici în ruptul capului.

Cu timpul, se plictisi de linii şi de fanteziile de răzbunare, îşi închise ochii şi căzu într-un somn tulburat, în care ceasurile păreau să treacă (cu logica paradoxală a coşmarurilor) fie mai repede, fie mai încet decât era normal.

Când bărbatul în tunică cenuşie se întoarse, ea fu aproape bucuroasă să îl vadă, o reacţie pentru care se dispreţui, socotind-o drept un semn de slăbiciune.

Nu era sigură de cât timp aştepta – nu putea fi sigură decât dacă i-ar fi zis cineva –, însă ştia că fusese o perioadă mai scurtă decât înainte.

Totuşi, aşteptarea păruse interminabilă şi se temuse că avea să fie lăsată legată şi izolată – deşi nu ignorată, cu siguranţă – pentru aceeaşi perioadă lungă de timp. Spre dezgustul ei, simţi o anumită recunoştinţă pentru faptul că bărbatul avea să o viziteze mai des decât crezuse iniţial. Faptul că zăcea întinsă pe o bucată plată de piatră ore în şir era destul de dureros, însă interzicerea oricărui contact cu o altă făptură vie – fie ea şi una greoaie şi urâcioasă precum temnicerul ei – era o adevărată tortură, de departe cea mai grea încercare pe care o avea de îndurat.

Când omul îi desfăcu cătuşele, ea observă că rana de pe antebraţ îi fusese tămăduită; pielea era netedă şi rozalie precum cea a unui purceluş.

Nu mai încercă să se lupte, însă pe drumul către latrină se prefăcu că se împleticeşte şi cade, sperând să se apropie suficient de mult de platou pentru a putea fura cuţitaşul de cojit folosit de bărbat pentru a tăia mâncarea. Însă platoul era prea departe, iar bărbatul era prea solid ca să îl târască după ea fără

să se dea de gol. Cum planul nu dăduse roade, se sili să se supună de bunăvoie celorlalte servicii ale sale; trebuia să îl convingă că se dăduse bătută, pentru ca el să devină delăsător şi, cu puţin noroc, neatent.

În timp ce o hrănea, îi cercetă unghiile. Mai devreme fusese prea mânioasă ca să le dea atenţie, dar acum, că se mai liniştise, ciudăţenia lor o fascină.

Avea unghiile groase şi foarte arcuite. Erau înfipte adânc în carne iar semilunile albe de lângă cuticule erau mari şi late. În definitiv, nu foarte diferite de unghiile multora dintre oamenii şi piticii cu care avusese de-a face.

Când avusese de-a face cu ei?… Nu-şi mai aducea aminte.

Ceea ce îi făcea unghiile deosebite era grija cu care fuseseră cultivate. Şi cultivate părea descrierea potrivită, ca şi cum unghiile erau nişte flori rare pe care un grădinar le îngrijise ore întregi. Cuticulele erau curate şi îngrijite, fără vreun semn sau vreun defect, în timp ce unghiile în sine fuseseră tăiate drept – nici prea lungi, nici prea scurte – iar marginile teşite uşor. Vârfurile unghiilor fuseseră lustruite până ajunseseră să strălucească precum o oală smălţuită, iar pielea din jurul lor arăta de parcă ar fi fost frecată cu ulei sau cu unt.

Numai printre elfi mai văzuse pe cineva cu asemenea unghii perfecte.

Elfii? Alungă acest gând, supărată pe sine. Nu cunoştea niciun elf.

Unghiile erau o enigmă; o ciudăţenie într-un cadru altminteri de înţeles; un mister pe care voia să îl elucideze, deşi nu avea probabil niciun rost să încerce.

Se întrebă cine era responsabil pentru starea exemplară a unghiilor. Să fi fost chiar bărbatul însuşi? Părea extrem de cusurgiu şi ea nu şi-l putea închipui având o soţie, o fiică, o slujitoare sau pe altcineva atât de apropiat încât să acorde o asemenea atenţie vârfurilor degetelor sale. Desigur, îşi dădea seama că se putea înşela. Mulţi veterani căliţi în luptă – oameni aspri şi tăcuţi ce nu păreau să iubească decât vinul, femeile şi războiul – o surprinseseră cu câte un aspect al caracterului lor care contrazicea înfăţişarea exterioară: o pasiune pentru cioplitul în lemn, o tendinţă de a memora poeme de dragoste, o slăbiciune pentru ogari sau o dăruire deplină faţă de o familie pe care o ţineau ascunsă de ochii lumii. Trecuseră ani buni înainte

să afle că Jor…

Îşi întrerupse gândul, înainte ca acesta să meargă mai departe.

În orice caz, întrebarea pe care o tot răsucea în minte era una simplă: de ce? Motivul ar fi dezvăluit multe, chiar dacă era vorba de asemenea lucruri mărunte precum unghiile.

Dacă unghiile erau opera altcuiva, atunci trebuie să fi fost o trudă izvorâtă dintr-o mare dragoste sau dintr-o mare teamă. Însă se îndoia că aşa stăteau lucrurile; ceva era în neregulă.

Dacă, în schimb, erau opera bărbatului, atunci erau posibile mai multe explicaţii. Poate că unghiile erau o modalitate prin care el îşi exercita un minimum de control asupra unei vieţi care nu îi mai aparţinea. Sau poate că le vedea ca fiind singura parte din trupul său care putea fi atrăgătoare. Sau poate că îngrijirea lor nu era decât un tic nervos, un obicei care nu servea la nimic altceva decât la trecerea timpului.

Oricare ar fi fost adevărul, era limpede că cineva îi curăţase, îi tăiase, îi pilise şi îi unsese unghiile, iar acesta nu fusese un efort întâmplător sau distrat.

Continuă să cugete la această chestiune în timp ce mânca, de-abia simţind gustul mâncării. Din când în când îşi arunca privirea la chipul omului, căutând un indiciu, însă fără succes.

După ce îi dădu şi ultimul dumicat de pâine, bărbatul se trase de la marginea dalei, luă platoul şi se întoarse.

Mestecă şi înghiţi pâinea cât putu de repede fără să se înece; apoi, cu glasul răguşit şi scârţâietor după atâta nefolosire, zise:

— Ai unghii frumoase. Sunt foarte… lucioase.

Omul se opri brusc, întorcându-şi capul mare şi greoi spre ea. Pentru o clipă, se gândi că avea să o lovească din nou, însă el îşi depărta încet buzele cenuşii şi îi zâmbi, arătându-şi ambele şiruri de dinţi.

Ea îşi înăbuşi un fior; el arăta de parcă era pe cale să smulgă capul unei găini.

Păstrându-şi aceeaşi expresie tulburătoare, bărbatul ieşi din câmpul ei vizual şi, câteva secunde mai târziu, auzi uşa celulei deschizându-se şi închizându-se.

Propriu-i zâmbet îi alunecă pe buze. Mândria şi vanitatea erau slăbiciuni pe care le putea exploata. Dacă era un lucru la care se pricepea, acesta era abilitatea de a-i face pe ceilalţi să se supună vrerii sale. Bărbatul îi oferise cel mai mic punct de sprijin

posibil – într-adevăr, nu mai mult de un deget, sau mai degrabă o unghie, s-ar putea spune –, dar nici nu avea nevoie de mai mult. Acum putea începe urcuşul.

Sala prezicătoarei

CÂND o vizită a treia oară, Nasuada dormea. Zgomotul uşii trântite de perete o făcu să tresară din somn, cu inima la gură. Îi luă câteva secunde să-şi amintească unde se afla. Când îşi aminti, se strâmbă dezgustată şi clipi încercând să îşi limpezească vederea. Îşi dorea să se poată freca la ochi. Expresia i se schimonosi şi mai tare când se uită în jos la trupul ei şi observă pe cămaşa ei de noapte o pată mică şi încă umedă de vin îndoit cu apă, vărsat în timpul ultimei mese.

„De ce se întorsese atât de repede?”

Tresări de teamă când bărbatul trecu pe lângă ea cărând un mangal plin cu cărbune pe care îl lăsă la câteva picioare mai departe de dala de piatra. Peste cărbuni erau trei drugi lungi de fier. Sosise momentul de care se temuse cel mai mult. Încercă să îi surprindă privirea, dar bărbatul refuză să o privească în ochi în timp ce scotea amnarul şi cremenea dintr-un săculeţ ce-i atârna la curea şi aprindea un mănunchi de iască în mijlocul mangalului. Pe măsură ce scânteile se împrăştiau şi ardeau, iasca strălucea ca o minge făcută din sârme încinse. Bărbatul se aplecă, îşi ţuguie buzele şi suflă în flacăra abia aprinsă, cu grijă, ca o mamă care îşi sărută copilul, iar scânteile izbucniră în limbi de foc. Câteva minute bune îngriji focul, formând un pat de cărbuni gros de câteva degete, în timp ce fumul se înălţa spre un grilaj de deasupra. Nasuada se uita cu o fascinaţie morbidă, fără să îşi poată întoarce privirea, cu toate că ştia ce o aştepta. Niciunul din ei nu vorbi; era ca şi cum amândoi erau ruşinaţi de ce urma să se întâmple şi nu puteau recunoaşte asta. Mai suflă încă o dată în cărbuni, apoi se întoarse şi plecă. „Nu te lăsa bătută”, îşi spuse ea în gând, încordindu-se. Îşi strânse pumnii şi îşi ţinu respiraţia când bărbatul se îndreptă spre ea… mai aproape… tot mai aproape…

O aripă de vânt îi trecu peste faţă când bărbatul trecu pe lângă ea, iar ea ascultă cum zgomotul paşilor săi era înghiţit de linişte tot mai mult pe măsură ce urca scările şi ieşea din cameră. Gemu fără să vrea în timp ce se destinse. Cărbunii

aprinşi îi captară din nou privirea ca un magnet. O lumină palidă şi ruginie se reflecta pe vergelele de fier care ieşeau din mangal. Îşi umezi buzele şi se gândi ce bună ar fi fost o înghiţitură de apă. Un cărbune trosni şi se rupse în două, însă în rest încăperea era cufundată în linişte. Cum stătea acolo fără să poată lupta sau evada, se străduia să nu se mai gândească. Gânditul nu făcea decât să îi slăbească determinarea. Orice avea să se întâmple avea să se întâmple, şi oricât de frică i-ar fi fost şi oricât de neliniştită ar fi fost, aceasta nu schimba cu nimic lucrurile. Alte urme de paşi răsunară pe coridor, dincolo de uşă: de data asta era un grup, unii păşind apăsat, alţii nu. Împreună se auzeau ca o ştire de ecouri răguşite, fiindu-i cu neputinţă să îşi dea seama de numărul persoanelor care se apropiau. Convoiul se opri înainte de a trece de uşă, auzi murmur de voci, apoi auzi paşii a două persoane, încălţate cu cizme de călărie cu talpă groasă, ghici ea, care intrară în sală. Uşa se închise cu o pocnitură înăbuşită. Paşii se auziră pe scări, domoli şi hotărâţi. Văzu cu coada ochiului un braţ care trase un jilţ de lemn încrustat. Un bărbat se aşeză pe el. Era mătăhălos: nu gras, dar lat în spate. O manta lungă şi neagră atârna în jurul lui ca o perdea. Părea grea, ca şi cum ar fi fost căptuşită cu zale. Lumina de la cărbunii încinşi şi de la felinare dădea un contur auriu formei sale robuste, dar trăsăturile nu i se distingeau în întuneric. Umbrele totuşi nu puteau ascunde conturul ascuţit al coroanei de pe frunte. Tresări. Cu greu inima ei îşi recapătă ritmul alert. Al doilea bărbat, acesta purtând o vestă şi apărătoare castanii, tivite cu fir de aur, se duse în dreptul mangalului şi, stând cu spatele la ea, amestecă în cărbuni cu unul dintre drugii de fier. Omul din jilţ îşi scoase degetele din mănuşă unul câte unul, apoi îşi trase mănuşile. Sub ele, mâinile lui erau de culoarea bronzului mat. Când vorbi, glasul îi sună grav, bogat şi dominator. Oricărui bard care ar fi avut un instrument atât de melodios i s-ar fi dus vestea măiestriei în întreg regatul. La auzul vocii lui, Nasuada simţi cum o furnică pielea, în timp ce cuvintele rostite de el păreau să o cuprindă ca nişte valuri de apă caldă, mângâind-o, înduplecând-o, îmbiind-o. Îşi dădu seama că era la fel de primejdios să îl asculte cum era să o asculte pe Elva.

— Bine ai venit în Uru'baen, Nasuada, fiică a lui Ajihad, spuse bărbatul de pe scaun. Bine ai venit aici, în casa mea, sub acest

morman de pietre. De mult nu am mai avut prilejul să ne bucurăm de un oaspete aşa de seamă precum dumneata. Am fost nevoit să îmi dedic energia treburilor de altă natură, dar te asigur că de acum înainte nu îmi voi mai nesocoti datoria de gazdă.

Spre sfârşit, o notă ameninţătoare îi alunecă în glas, ca o gheară care iese din teacă. Nu îl mai văzuse niciodată de Galbatorix în persoană, doar auzise descrieri şi studiase desene, dar efectul pe care glasul bărbatului îl avea asupra ei era atât de visceral, atât de puternic, încât nu avea nicio îndoială că este chiar regele. În accentul cu care vorbea şi în dicţia sa era ceva foarte diferit, ca şi cum limba pe care o vorbea nu era limba pe care o vorbise de mic. Era o diferenţă subtilă, dar imposibil de ignorat odată ce o observai. Probabil, se gândi ea, din cauză că limba se schimbase în anii care trecuseră de când se născuse el. Aceasta părea cea mai raţională explicaţie, căci felul lui de a vorbi îi amintea de… Nu, nu, nu îi amintea de nimic.

Se aplecă spre ea şi simţi cum o pătrunde cu privirea.

— Eşti mai tânără decât mă aşteptam. Ştiam că de curând ai împlinit vârsta majoratului, şi totuşi nu eşti decât un copil. Mai toţi îmi par copii mie, de la un timp: înfumuraţi, fuduli, copii nesăbuiţi care nu ştiu ce e mai bine pentru ei – copii care au nevoie de îndrumare de la cei mai bătrâni şi mai înţelepţi.

— Aşa ca tine? spuse ea batjocoritor, îl auzi chicotind.

— Ai prefera să ne conducă elfii? Sunt singurul din rasa noastră care îi poate ţine la respect. După judecata lor, chiar şi cei mai în vârstă dintre noi sunt consideraţi tinerei neîncercaţi, nepotriviţi pentru responsabilităţile pe care le cere maturitatea.

— După judecata lor, şi tu la fel. Nu ştia de unde îi venea curajul, dar se simţea puternică şi sfidătoare. Chiar dacă regele avea să o pedepsească pentru asta, era hotărâtă să spună ce gândea.

— Dar eu cuprind mai mult decât cele trăite în anii mei de viaţă. Am amintirile altor sute. Viaţă peste viaţă: iubiri, uri, lupte, victorii, înfrângeri, lecţii învăţate, greşeli făcute – toate se află în mintea mea, şoptindu-mi la ureche înţelepciunea lor. Îmi amintesc eoni întregi. În toată istoria consemnată nu a existat un altul asemenea mie, nici măcar printre elfi.

— Dar cum se poate? spuse ea în şoaptă. El se foi în scaun.

— Nu te preface în faţa mea, Nasuada. Ştiu că Glaedr şi-a dat

miezul inimii lui Eragon şi Saphirei şi că se află printre vardeni chiar acum. Înţelegi despre ce vorbesc.

Nasuada îşi înăbuşi un fior de spaimă. Faptul că Galbatorix era dispus să discute cu ea despre asemenea lucruri, faptul că era dispus să se refere, chiar şi pe ocolite, la sursa lui de putere, elimina chiar şi cea mai mică speranţă de eliberare.

Apoi el făcu un gest larg către încăpere.

— Înainte să începem, trebuie să ştii câte ceva despre istoria acestui loc. Când elfii s-au aventurat pentru prima oară în partea asta a lumii, au descoperit o crevasă îngropată la baza coastei care se vede dincolo de platourile din această zonă. Coasta o preţuiau pentru că îi ajuta atunci când erau atacaţi de dragoni, dar crevasa o preţuiau din cu totul şi cu totul alt motiv. Întâmplarea a făcut să descopere că vaporii care ieşeau prin crăpătura din piatră îi făceau pe aceia care dormeau în apropiere să poată vedea în viitor, chiar dacă neclar. Aşadar, de-a lungul a două milenii şi jumătate, elfii au construit o încăpere deasupra fisurii şi un oracol a venit să locuiască acolo pentru câteva sute de ani, chiar şi după ce elfii s-au retras din Ilirea. Stătea unde stai tu acum şi îşi petrecea timpul visând la tot ceea ce existase şi tot ceea ce avea să existe. Cu timpul, aerul şi-a pierdut din putere iar oracolul şi discipolii săi au plecat. Cine era şi unde s-a dus nu poate şti nimeni. Nu avea alt nume decât Prezicătoarea, iar unele poveşti ne îndeamnă să credem că nu era nici om, nici elf, nici pitic, ci cu totul altceva. Oricum ar fi fost, în timpul cât a stat ea aici, această încăpere s-a numit, după cum era de aşteptat, Sala Prezicătoarei, şi aşa e ştiută şi azi, numai că acum tu eşti Prezicătoarea, Nasuada, fiică a lui Ajihad. Galbatorix îşi depărtă braţele. În acest loc se spun adevăruri… şi sunt auzite. Nu voi trece cu vederea nicio minciună între aceşti pereţi, nici măcar cea mai neînsemnată înşelătorie. Oricine stă pe acea lespede de piatră este ultimul prezicător, şi cu toate că mulţi acceptă cu dificultate acest rol, în final niciunul nu l-a refuzat. Tu nu vei fi cu nimic diferită.

Picioarele jilţului hârşâiră pe jos, apoi simţi respiraţia caldă a lui Galbatorix aproape de urechea ei.

— Ştiu că asta va fi dureros pentru tine, Nasuada, mai dureros decât s-ar putea crede. Va trebui să-ţi schimbi natura înainte ca mândria să îţi îngăduie să te supui. În toate lumile, nimic nu e mai greu decât să te schimbi pe tine însuţi. Înţeleg asta pentru

că şi eu la rândul meu am făcut asta, şi nu doar o dată. În orice caz, eu voi fi aici, ţinându-te de mână, ca să te ajut în această trecere. Nu eşti nevoită să faci călătoria asta singură. Şi te poţi împăca ştiind că nu te voi minţi niciodată. Nimeni nu o va face. Nu între aceşti pereţi. Nu ai decât să te îndoieşti, dar în timp vei ajunge să mă crezi. Acest loc este sfânt pentru mine şi mai degrabă mi-aş tăia mâna singur decât să întinez această sală. Ne poţi întreba tot ce doreşti, Nasuada, fiică a lui Ajihad, şi vei şti că îţi spunem adevărul. Ca rege al acestor ţinuturi, îţi dau cuvântul meu.

Ea îşi mişcă maxilarul înainte şi înapoi, încercând să decidă ce să răspundă. Apoi zise printre dinţi:

— N-am să-ţi spun niciodată ce vrei tu să ştii! Un hohot rar şi adânc umplu încăperea.

— M-ai înţeles greşit; nu te-am adus aici pentru că am nevoie de informaţii. Nimic din ceea ce ai putea să-mi spui nu îmi este necunoscut. Numărul şi amplasarea trupelor; situaţia proviziilor, locaţia resurselor; felul în care vreţi să asediaţi cetatea; sarcinile, obiceiurile şi abilităţile lui Eragon şi ale Saphirei; lancea Dauthdaert pe care aţi găsit-o în Belatona; chiar şi puterile copilei Elva, pe care ai avut-o cu tine până de curând - ştiu toate astea şi mai multe. Să îţi zic şi cifrele?… Nu? Ei, bine. Iscoadele mele sunt mai numeroase şi mai bine plasate decât ţi-ai putea închipui, iar pe de altă parte am şi alte metode de a obţine informaţii. Nu ai niciun secret faţă de mine, Nasuada, nici măcar unul; prin urmare, e inutil să te ambiţionezi să nu vorbeşti.

Cuvintele lui o loviră ca nişte ciocane, dar se strădui să nu se lase deznădăjduită.

— Atunci de ce?

— De ce te-am adus aici? Pentru că, draga mea, ai darul de a conduce, şi asta e mai periculos decât orice vrajă. Eragon nu este o ameninţare pentru mine, şi nici elfii, pe când tu… tu eşti periculoasă într-un fel în care ei nu sunt. Fără tine vardenii vor fi ca un taur orbit; vor pufni, se vor înfuria şi vor porni direct înainte, negândindu-se la ce îi aşteaptă. Atunci îi voi prinde, datorită nechibzuinţei lor, şi îi voi distruge. Dar nu pentru a-i putea distruge pe vardeni eşti tu aici. Nu, tu eşti aici pentru că ai dovedit că meriţi să îţi acord atenţie. Eşti curajoasă, tenace, ambiţioasă şi inteligentă – calităţile pe care le preţuiesc cel mai

mult la slujitorii mei. Îmi doresc să te am de partea mea, Nasuada, drept cel mai de frunte sfătuitor al meu şi general al armatei mele când voi pune în fapt ultima etapă a măreţului meu plan, la care lucrez de mai bine de un veac. O nouă ordine se va instaura în Alagaesia, şi te voi face părtaşă la ea. De când au murit cei Treisprezece, am căutat oameni potriviţi să le ia locul. Până de curând, eforturile mele au fost în zadar. Durza era o unealtă folositoare, dar fiind o Umbră, avea anumite limitări: lipsa de preocupare pentru propria lui conservare, ca să dau doar un exemplu. Dintre toţi candidaţii examinaţi de mine, Murtagh a fost primul pe care l-am considerat demn şi primul care a supravieţuit încercării la care a fost supus. Tu vei fi următoarea, sunt sigur. Iar Eragon al treilea.

Nasuada fu cuprinsă de groază ascultându-l. Ceea ce îi propunea era mult mai rău decât îşi închipuise ea. Bărbatul înveşmântat în castaniu o făcu să tresară, împingând unul dintre drugii de fier cu atâta putere în cărbuni încât acesta se lovi de bolul de cupru de dedesubt.

Galbatorix continuă să vorbească:

— În cazul în care vei supravieţui, vei avea ocazia de a săvârşi mult mai multe decât ai fi putut vreodată alături de vardeni. Gândeşte-te! În slujba mea vei putea aduce pace întregii Alagaesia, iar tu vei fi principala arhitectă a acestor schimbări.

— Mai degrabă mă las muşcată de o mie de vipere decât să intru în slujba ta! Şi scuipă în aer.

Ecoul hohotului umplu din nou încăperea: era vocea unui om care nu se teme de nimic, nici măcar de moarte.

— Vom vedea.

Se trase înapoi simţind un deget care o atinge pe partea din interior a cotului. Acesta trasă încet un cerc, apoi alunecă spre prima dintre cicatricile ei de pe antebraţ şi se opri cu căldura lui deasupra pielii încreţite. Degetul lovi de trei ori înainte să treacă la celelalte cicatrici, apoi reveni şi trecu peste ele ca peste o scândură de spălat rufe.

— Ţi-ai învins un rival în Judecata Pumnalelor, spuse Galbatorix, şi unul cu mai multe tăieturi decât oricine. Asta înseamnă că eşti hotărâtă şi că îţi poţi stăpâni imaginaţia – căci imaginaţia prea activă îi transformă pe oameni în nişte laşi, şi nu un acces de frică, aşa cum ar crede cei mai mulţi. Cu toate

acestea, niciuna dintre aceste trăsături nu-ţi va fi de ajutor acum. Ba dimpotrivă, o să te încurce. Cu toţii avem o limită fizică sau psihică. Singura întrebare este cât durează până ajungem la acel punct. Şi vei ajunge la acel punct, îţi jur. Puterea ta ar putea amâna momentul, dar nu îl poate evita. Şi nici vrăjile tale de protecţie nu îţi vor fi de ajutor cât timp vei fi aici. Prin urmare, de ce să suferi degeaba? Nimeni nu îţi pune la îndoială curajul; deja ai demonstrat lumii întregi curajul tău. Supune-te acum. Nu e nicio ruşine să accepţi inevitabilul. Să continui înseamnă să te supui unei serii de torturi doar pentru a-ţi satisface simţul obligaţiei. Potoleşte-ţi sentimentul de obligaţie acum, jură-mi credinţă în limba străveche şi în mai puţin de un ceas vei avea o duzină de servitori la dispoziţie, robe de mătase şi de damasc, un rând de odăi doar ale tale şi un loc la masa mea.

Se opri, aşteptându-i răspunsul, însă ea fixă cu privirea liniile de pe tavan şi refuză să vorbească.

El continuă să îşi treacă degetul peste braţul ei, ducându-l de la cicatrice până la încheietură, unde îl apăsă pe o venă.

— Foarte bine. Cum doreşti. Presiunea de pe venă dispăru. Murtagh, vino, arată-te. Eşti nepoliticos cu oaspetele nostru.

„Ah, nu şi el”, se gândi ea, simţind deodată o mare tristeţe.

La mangal, omul în roşu se întoarse încet, şi chiar dacă purta o mască argintie peste partea de sus a feţei, ea îl recunoscu pe Murtagh. Avea ochii pierduţi în umbre, iar gura şi fălcile îi erau încleştate într-o expresie aspră.

— Murtagh a intrat în slujba mea fără prea mare tragere de inimă, dar de atunci s-a dovedit a fi un învăţăcel foarte capabil. Are talentul tatălui său. Nu-i aşa?

— Da, domnule, rosti Murtagh, cu glasul aspru.

— M-a surprins când l-a omorât pe bătrânul Rege Hrothgar pe Câmpiile Înflăcărate. Nu mă aşteptam să se întoarcă împotriva foştilor săi prieteni cu atâta nerăbdare, însă Murtagh al nostru este mânios şi însetat de sânge. I-ar sfâşia beregata unui kull cu mâinile goale dacă i-aş oferi ocazia, şi i-am oferit-o. Nu-i nimic care să îţi placă mai mult decât să omori, nu-i aşa?

Muşchii din gâtul lui Murtagh se încordară.

— Într-adevăr, domnule. Galbatorix râse uşor.

— Murtagh Ucigaşul-de-Regi… Este un nume pe cinste, un nume potrivit pentru o legendă, dar nu unul pe care să îl

dobândeşti fără voia mea. Apoi se întoarse spre ea: Până acum am neglijat instruirea lui în artele subtile ale convingerii, de aceea l-am adus astăzi aici. Are o oarecare experienţă ca obiect al acestor arte, însă nu ca practicant, şi a sosit vremea să le stăpânească. Ce modalitate mai bună de a le deprinde decât aici, cu tine? În fond, Murtagh a fost cel care m-a convins că meriţi să te alături celei mai noi generaţii de discipoli ai mei.

Simţi o ciudată senzaţie de trădare punând stăpânire pe ea. În pofida a tot ceea ce se petrecuse, avusese o părere mai bună despre Murtagh. Îi căută privirea pentru o explicaţie, dar el rămase ţeapăn ca o santinelă de gardă şi nu se uită la ea; nu putu să discearnă nimic din expresia lui.

Apoi regele făcu un semn spre mangal şi, pe un ton degajat, spuse:

— Ia un drug.

Murtagh îşi încleşta pumnii. În afară de asta, nu se clinti.

În urechile Nasuadei răsună un cuvânt, precum dangătul unui clopot imens. Însăşi urzeala lumii păru să vibreze din pricina sunetului, ca şi cum un uriaş ar fi tras de iţele realităţii şi le-ar fi făcut să tremure. O clipă, ea avu senzaţia unei căderi în gol, iar aerul din faţa ei sclipi ca apa. În ciuda puterii sale, ea nu îşi putu aminti literele din care era compus cuvântul, nici măcar limba căreia îi aparţinea, căci acesta îi trecu doar prin minte, lăsând în urmă numai amintirea efectelor sale.

Murtagh se cutremură; apoi se răsuci, apucă unul dintre drugii de fier şi îl scoase din mangal cu o mişcare poticnită. Scânteile ţâşniră în aer când fierul ieşi din cărbuni, şi câţiva tăciuni căzură la podea ca seminţele ce cad din conul de pin.

Capătul drugului lucea într-un galben strălucitor şi palid care, sub ochii ei, se închise până la un portocaliu de bronz. Lumina metalului încins se oglindi în masca lustruită a lui Murtagh, dându-i o înfăţişare înfiorătoare şi neomenească. Ea se văzu şi pe sine oglindită în mască, cu forma sa răsucită într-un trunchi nedesluşit cu picioare de fus ce se prefăceau în linii subţiri şi negre de-a lungul curbei obrazului lui Murtagh.

Deşi ştia că nu avea niciun rost, nu se abţinu să nu se zbată când el se apropie de ea.

— Nu înţeleg, îi zise ea lui Galbatorix cu un calm prefăcut. Nu ai de gând să-ţi foloseşti mintea împotriva mea? Nu că şi-ar fi dorit aşa ceva, dar ar fi preferat să se apere de un atac asupra

conştiinţei sale decât să îndure durerea provocată de fier.

— Este timp şi pentru aşa ceva, dacă va fi nevoie, spuse Galbatorix. Pe moment sunt curios să văd cât de curajoasă eşti cu adevărat, Nasuada, fiică a lui Ajihad. În plus, aş prefera să nu pun stăpânire pe mintea ta şi să te silesc să îmi juri credinţă. Vreau ca tu să faci asta din proprie iniţiativă şi cât încă eşti în deplinătatea facultăţilor tale mintale.

— De ce? rosti ea, cu glas răguşit.

— Deoarece îmi face mie plăcere. Şi-acum, pentru ultima oară, ai de gând să te supui?

— Niciodată.

— Cum pofteşti. Murtagh?

Drugul coborî spre ea, cu vârful său ca un rubin imens şi sclipitor.

Nu îi dăduseră nimic de care să muşte, aşa că nu avu de ales şi ţipă, iar încăperea cu opt laturi răsună de sunetele agoniei sale până ce glasul i se sparse şi un întuneric atotcuprinzător o învălui.

Pe aripile unui dragon

ERAGON îşi înălţă capul, trase adânc aer în piept şi simţi cum îi dispar o parte din griji.

A călări un dragon nu era tocmai odihnitor, dar apropierea de Saphira era liniştitoare atât pentru el, cât şi pentru ea. Simpla plăcere a contactului fizic îl alina aşa cum puţine lucruri izbuteau să o facă. De asemenea, sunetul şi mişcarea constantă a zborului ei îl ajutau să uite de gândurile negre care nu îi dăduseră pace.

În ciuda caracterului imperios al călătoriei lor şi a naturii precare a împrejurărilor, în general, Eragon se bucura să plece de lângă vardeni. Recenta vărsare de sânge îl făcuse să nu se mai simtă în apele lui.

De când se întorsese printre vardeni la Feinster, îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului luptându-se sau aşteptând să se lupte, şi efortul începuse să-şi spună cuvântul în privinţa sa, mai ales după violenţa şi groaza din Dras-Leona. În numele vardenilor, omorâse sute de soldaţi – dintre care doar câţiva avuseseră chiar şi cea mai mică şansă de a-l răni – şi, cu toate că acţiunile sale fuseseră justificate, amintirea lor nu îi dădea pace. Nu voia ca fiecare luptă să fie disperată şi ca fiecare adversar să îi fie pe măsură – nici pe departe –, dar, în acelaşi timp, masacrarea atât de simplă a unui număr atât de mare de oameni îl făcea să se simtă mai degrabă măcelar decât războinic. Moartea, ajunsese el să creadă, era un lucru coroziv, şi cu cât era mai mult în preajma ei, cu atât îi măcina mai mult adevărata-i fire.

Totuşi, acum că era singur cu Saphira – şi cu Glaedr, deşi dragonul auriu fusese foarte rezervat de când plecaseră –, Eragon începu să îşi recapete starea sa obişnuită. Se simţea mai în largul lui când era de unul singur sau în grupuri mici şi prefera să stea departe de oraşe sau chiar de tabere, precum cea a vardenilor.

Spre deosebire de cei mai mulţi oameni, el nu ura pustietatea, nici nu se temea de ea; oricât de pustii erau acele meleaguri,

ele aveau o graţie şi o frumuseţe cu care nu putea rivaliza nimic artificial şi care i se păreau de-a dreptul revigorante.

Aşa că îşi lăsă atenţia distrasă de zborul Saphirei şi, în cea mai mare parte a zilei, nu mai făcu altceva decât să admire peisajul pe deasupra căruia trecea.

De la tabăra vardenilor, aflată pe malurile Lacului Leona, Saphira porni să străbată întinderea largă de apă, cotind spre nord-vest şi urcând atât de sus încât Eragon fu nevoit să folosească o vrajă pentru a se proteja de frig.

Lacul părea peticit: strălucitor şi sclipitor în zonele în care unghiul valurilor reflecta lumina soarelui către Saphira, mat şi cenuşiu în celelalte părţi. Eragon nu se mai sătura să privească modificarea constantă a jocurilor de lumină; nu era nimic pe lume care să se compare cu ele.

Vulturi pescari, cocori, gâşte, raţe, grauri şi alte păsări zburau pe sub ei. Cele mai multe dintre ele nu o băgau în seamă pe Saphira, însă câţiva vulturi zburară spre ea şi o însoţiră o bucată de drum, părând mai degrabă curioşi decât speriaţi. Doi dintre ei îndrăzniră chiar să vireze în faţa ei, la nici câteva picioare de colţii lungi şi ascuţiţi.

În multe privinţe, aprigele păsări răpitoare, cu ghearele lor coroiate şi cu ciocul lor galben, îi aminteau lui Eragon de Saphira, o observaţie care îi făcea plăcere dragonului, căci şi ea îi admira pe vulturi, deşi nu atât pentru felul în care arătau, cât pentru dibăcia lor la vânătoare.

Ţărmul din urma lor se pierdu într-o linie înceţoşată şi purpurie, apoi dispăru cu totul. Pentru mai mult de jumătate de oră, nu mai văzură în tării decât păsări şi nori, şi uriaşa pânză de apă ondulată de vânt ce acoperea suprafaţa pământului.

Apoi, în faţă şi la stânga, conturul zimţat şi cenuşiu al Şirei se ivi la orizont, o privelişte bine-venită pentru Eragon. Deşi aceştia nu erau munţii copilăriei lui, aparţineau totuşi aceluiaşi şir muntos şi, văzându-i, el se simţi mai aproape de vechea lui casă.

Munţii deveniră tot mai mari, până ce piscurile stâncoase şi acoperite de zăpadă răsăriră în faţa lor ca meterezele ştirbe ale unui castel. De-a lungul versanţilor lor întunecaţi şi acoperiţi de verdeaţă curgeau zeci de pâraie albe, croindu-şi drum printre încreţiturile pământului până ce se vărsau în marele lac ce se întindea la poalele lor. Pe ţărm sau în apropierea sa se aflau vreo

cinci, şase sate, însă, datorită magiei lui Eragon, oamenii din ele nu o observară pe Saphira când aceasta trecu pe deasupra lor.

Când privi satele, Eragon îşi dădu seama cât de mici şi de izolate erau şi de-abia acum înţelese cât de mic şi de izolat fusese şi Carvahall. Comparativ cu marile oraşe pe care le vizitase, satele nu erau decât nişte mănunchiuri de cocioabe, nepotrivite chiar şi pentru ultimii sărmani. Ştia că mulţi dintre bărbaţii şi femeile din ele nu călătoriseră niciodată mai mult de câteva mile depărtare de locul lor de naştere şi că aveau să îşi petreacă tot restul vieţii într-o lume îngrădită de limitele vederii lor.

„Ce existenţă îngustă”, se gândi el.

Şi totuşi, se întrebă dacă nu cumva nu era mai bine să rămâi într-un singur loc şi să afli tot ce puteai despre el decât să rătăceşti încontinuu în lung şi-n lat. Oare o educaţie largă, dar superficială era superioară uneia înguste, dar profunde?

Nu era sigur. Îşi aduse aminte că Oromis îi spusese cândva că întreaga lume putea fi dedusă din cel mai mărunt fir de nisip, dacă îl studiai îndeaproape.

Şira era doar o frântură din înălţimea Munţilor Beor, însă piscurile sale abrupte tot se înălţau la o mie de picioare sau chiar mai mult deasupra Saphirei pe când ea îşi croia drum printre ele, urmând defileurile pline de umbre şi văile cu care era presărat lanţul muntos. Din când în când, era nevoită să se înalţe deasupra câte unei trecători sterpe şi înzăpezite, iar când făcea asta şi câmpul vizual al lui Eragon se lărgea, munţii îi apăreau ca nişte molari ieşind din gingiile cafenii ale pământului.

Pe când Saphira aluneca pe deasupra unei văi deosebit de adânci, el zări pe fundul acesteia o poiană cu un pârâu subţirel ce şerpuia prin câmpul de iarbă. Pe marginile poienii văzu ceva ce aducea a case – sau poate a corturi, era greu de spus – ascunse sub coroanele dese ale molizilor ce acopereau versanţii munţilor din vecinătate. Un singur foc strălucea printr-un luminiş, precum o bucăţică de aur rătăcită printre straturile de ace negre, şi i se păru că zăreşte o siluetă singuratică îndepărtându-se de pârâu. Silueta părea neobişnuit de masivă, iar capul îi era prea mare în comparaţie cu trupul.

„Cred că era un urgal.”

„Unde?” întrebă Saphira, şi el îi simţi curiozitatea.

“În luminişul din spatele nostru. Îi împărtăşi amintirea. Aş fi vrut să avem timp pentru a ne întoarce şi a afla. Mi-ar plăcea să văd cum trăiesc. ”

Ea pufni. Un fuior de fum încins îi ieşi pe nări, apoi îi alunecă pe gât şi îl învălui pe el. „S-ar putea să nu fie foarte încântaţi dacă se trezesc cu un dragon şi cu un Cavaler printre ei, fără niciun avertisment.”

El tuşi şi clipi, cu ochii înlăcrimaţi. „Te-ar supăra dacă ai înceta?”

Ea nu îi răspunse, însă dâra de fum ce îi ieşea pe nări se opri şi aerul din jurul lor se limpezi în curând.

Nu mult după aceea, forma munţilor începu să îi fie tot mai familiară lui Eragon, iar apoi o despicătură mare apăru în faţa Saphirei şi el îşi dădu seama că zburau peste trecătoarea ce ducea în Teirm – aceeaşi trecătoare prin care călărise împreună cu Brom de două ori. Era aşa cum şi-o amintea: ramura apuseană a râului Toark curgea încă la fel de năvalnic spre îndepărtata mare, iar suprafaţa apei era vârstată de coame albe acolo unde bolovanii îi întrerupeau cursul. Drumul greoi pe care îl urmase împreună cu Brom pe marginea râului era o linie palidă şi colbuită, abia un pic mai lată decât o potecă de căprioare.

I se păru chiar că recunoaşte un pâlc de copaci lângă care se opriseră să mănânce.

Saphira se întoarse spre vest şi urmă linia râului până când munţii lăsară loc unor câmpuri mănoase, udate de ploaie, după care îşi ajusta cursul pe o direcţie mai nordică. Eragon nu îi puse la îndoială hotărârea; ea nu părea să îşi piardă niciodată orientarea, nici măcar într-o noapte fără stele sau când fusese adânc sub pământ, în Farthen Dur.

Soarele se apropia de linia orizontului când lăsară în urmă Şira. În timp ce amurgul se lăsa peste ei, Eragon începu să îşi bată capul cu găsirea unor căi prin care să îl captureze, să îl omoare sau să îl păcălească pe Galbatorix. După o vreme, Glaedr ieşi din izolarea pe care şi-o impusese singur şi i se alătură în eforturile sale. Îşi petrecură mai bine de un ceas discutând diverse strategii, apoi începură să exerseze atacul şi apărarea într-o luptă a minţilor. Saphira participă şi ea la exerciţiu, deşi fără prea mare succes, căci zborul o împiedica să

se concentreze la altceva.

Mai târziu, Eragon privi o vreme stelele albe şi reci. Apoi îl întrebă pe Glaedr: „Oare Bolta Sufletelor ar putea conţine Eldunari pe care Cavalerii i-au ascuns de Galbatorix?”

„Nu, rosti Glaedr fără şovăială. E cu neputinţă. Oromis şi cu mine am fi ştiut dacă Vrael ar fi aprobat o asemenea măsură. Şi, dacă ar fi rămas Eldunari pe Vroengard, i-am fi găsit când ne-am întors să scotocim insula. Nu este atât de uşor precum crezi tu să ascunzi o făptură vie.”

„De ce nu?”

„Dacă un arici se face ghem, asta nu înseamnă că devine invizibil, nu? Minţile sunt la fel. Îţi poţi ascunde gândurile de ceilalţi, dar existenţa ta încă poate fi intuită de cineva care cercetează zona.”

„Da, dar cu o vrajă sunt sigur că…”

„Dacă ar fi fost pusă vreo vrajă care să ne păcălească simţurile, am fi ştiut, căci avem vrăji de apărare care previn asemenea situaţii.”

„Deci nu sunt Eldunari”, concluzionă Eragon, abătut.

„Nu, din păcate.”

Zburară în tăcere pe când luna aflată în al treilea pătrar se înălţa deasupra piscurilor zimţate ale Şirei. La lumina ei, pământul părea făcut din cositor, iar Eragon se amuză închipuindu-şi că era de fapt o sculptură imensă pe care piticii o ciopliseră şi o ascunseseră într-o peşteră mare cât toată Alagaesia.

Eragon putea simţi plăcerea lui Glaedr de a zbura din nou. Asemeni lui Eragon şi Saphirei, bătrânul dragon părea să se bucure de prilejul de a lăsa în urmă grijile de pe pământ, fie şi numai pentru scurt timp, şi de a zbura liber în înaltul cerului.

Saphira fu cea care vorbi apoi. Între bătăile încete şi puternice ale aripilor sale, ea îi zise lui Glaedr: „Spune-ne o poveste, Ebrithil.”

„Ce fel de poveste ai vrea să asculţi?”

„Povestea felului în care aţi fost prinşi, tu şi Oromis, de către Trădători, şi cum aţi izbutit să scăpaţi.”

Eragon ciuli urechile când auzi asta. Fusese mereu curios să afle ce se petrecuse, dar nu îşi luase niciodată inima în dinţi ca să îl întrebe pe Oromis.

Glaedr rămase tăcut o vreme, apoi zise: „Când Galbatorix şi Morzan s-au întors din pustietate şi au început campania împotriva ordinului nostru, la început nu ne-am dat seama de gravitatea ameninţării. Ne făceam griji, desigur, dar nu mai multe decât dacă am fi aflat că o Umbră bântuie prin lume. Galbatorix nu era primul Cavaler care îşi pierdea minţile, deşi era primul care făcuse un discipol precum Morzan. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns ca să înţelegem primejdia în care ne aflam, însă nu ne-am dat seama decât prea târziu.

La acea vreme, nu ne-am gândit că Galbatorix ar fi putut aduna şi alţi adepţi sau că ar fi încercat măcar să facă aşa ceva. Părea absurd ca vreunul dintre confraţii noştri să aplece urechea la şoaptele otrăvite ale lui Galbatorix. Morzan era încă un învăţăcel; slăbiciunea lui era de înţeles, însă cei care erau deja Cavaleri întru totul? Lor nu le-am pus nicio clipă la îndoială loialitatea. Căci doar când au fost ispitiţi şi-au dezvăluit măsura în care ura şi slăbiciunile puseseră stăpânire pe ei. Unii voiau să se răzbune pentru răni mai vechi; alţii credeau că puterea dragonilor şi a Cavalerilor ne dădea dreptul să cârmuim întreaga Alagaesie; iar alţii, trebuie să recunosc, pur şi simplu doreau să profite de prilejul oferit ca să distrugă tot ce se făcuse şi să îşi satisfacă toate poftele."

Bătrânul dragon se opri, iar Eragon simţi vechile uri şi amărăciuni umbrindu-i mintea. Apoi Glaedr continuă: “În acel moment, lucrurile care se petreceau erau… confuze. Nu se ştia mare lucru, iar rapoartele pe care le primeam erau presărate de atâtea zvonuri şi speculaţii încât nu ne erau de niciun folos. Oromis şi cu mine am început să bănuim că se petrecea ceva mult mai grav decât îşi dădeau seama cei mai mulţi. Am încercat să convingem câţiva dintre dragonii şi Cavalerii mai bătrâni, însă ei ne-au contrazis şi ne-au respins temerile. Nu erau nesăbuiţi, însă veacurile de pace le întunecaseră minţile şi nu mai erau în stare să vadă că lumea se schimba chiar sub ochii noştri.

Nemulţumiţi din pricina acestei necunoaşteri, Oromis şi cu mine am plecat din Ilirea ca să descoperim noi înşine ce puteam. Am luat doi Cavaleri tineri cu noi, amândoi elfi şi războinici desăvârşiţi, care se întorseseră de curând dintr-o misiune de cercetare din regiunea nordică a Şirei. În mare parte la îndemnul lor am pornit în acea expediţie. S-ar putea să le

recunoaşteţi numele, căci acestea erau Kialandi şi Formora."

— Ah, făcu Eragon, înţelegând deodată.

„Da. După o zi şi jumătate de călătorie, ne-am oprit la Edur Naroch, un turn de strajă ridicat din vechime ca să vegheze asupra Pădurii-de-Argint

Fără ca noi să ştim, Kialandi şi Formora vizitaseră turnul înainte şi îi uciseseră pe cei trei paznici elfi postaţi acolo. Apoi puseseră o capcană pe pietrele care împrejmuiau turnul, o capcană care ne-a prins în clipa în care am atins cu ghearele iarba de pe dâmb. Era o vrajă iscusită; Galbatorix îi învăţase chiar el. Nu ne puteam apăra împotriva ei, căci nu ne făcea niciun rău, ci doar ne ţinea locului şi ne încetinea, de parcă ni s-ar fi vărsat miere peste trupuri şi minţi. În timp ce eram prinşi astfel, minutele treceau iute ca secundele. Kialandi, Formora şi dragonii lor zburau în preajma noastră mai repede decât nişte colibri; nu îi vedeam decât ca pe nişte pete înceţoşate şi întunecate, cu coada ochiului.

Când au socotit că sunt pregătiţi, ne-au eliberat de sub vrajă. Aruncaseră zeci de vrăji – vrăji care să ne ţină locului, vrăji care să ne orbească şi vrăji care să îl împiedice pe Oromis să vorbească, şi astfel să îi îngreuneze capacitatea de a arunca propriile-i vrăji. Din nou, magia lor nu ne făcea rău, aşa că nu ne puteam apăra împotriva ei. În clipa în care am putut, i-am atacat pe Kialandi, Formora şi pe dragonii lor cu minţile, iar ei au ripostat, şi ore bune ne-am luptat cu ei. Erau mai slabi şi mai puţin pricepuţi decât Oromis şi decât mine, dar erau doi la unu, şi mai aveau cu ei şi miezul inimii unui dragon pe nume Agaravel – căruia îi omorâseră Cavalerul –, iar forţa acestuia se adăuga la a lor. Drept urmare, ne-a fost destul de greu să ne apărăm. Intenţia lor, după cum am descoperit, era să ne silească să îi ajutăm pe Galbatorix şi pe Trădători să pătrundă în Ilirea pe furiş, astfel încât să îi ia prin surprindere pe Cavaleri şi să pună mâna pe Eldunarii care se aflau pe atunci în oraş."

— Cum aţi reuşit să scăpaţi? întrebă Eragon.

“În curând ne-am dat seama că nu vom izbuti să îi învingem. Aşa că Oromis s-a hotărât să rişte şi să folosească magia în încercarea de a ne elibera, deşi ştia că asta avea să îi provoace pe Kialandi şi pe Formora să ne atace cu magie la rândul lor. Era un plan disperat, însă nu aveam de ales. La un moment dat, fără să ştiu de planul lui Oromis, i-am atacat pe duşmani, încercând

să îi rănesc. Oromis aşteptase tocmai un asemenea moment. Îl ştia de multă vreme pe Cavalerul care îi instruise pe Kialandi şi pe Formora în folosirea magiei şi cunoştea îndeaproape judecata strâmbă a lui Galbatorix. Ştiind toate acestea, a reuşit să ghicească felul în care îşi rostiseră vrăjile Kialandi şi Formora şi locurile în care era cel mai probabil să găsească greşeli în farmecele lor. Oromis nu a avut decât câteva secunde la dispoziţie ca să acţioneze; în momentul în care a început să folosească magia, Kialandi şi Formora şi-au dat seama ce avea de gând, s-au panicat şi au început să arunce propriile lor vrăji. De trei ori a încercat Oromis să frângă legăturile care ne ţineau prizonieri. Cum a reuşit să o facă, nu pot să-mi dau seama. Mă îndoiesc că a înţeles el măcar. Mai pe scurt, ne-a deplasat un deget mai departe de locul în care fuseserăm înainte."

„Ca atunci când Arya mi-a trimis oul din Du Weldenvarden până în Şiră?" întrebă Saphira.

„Da şi nu, replică Glaedr. Da, ne-a transportat dintr-un loc în altul fără să ne mişte prin spaţiul dintre ele. Însă nu ne-a schimbat doar poziţia, ci însăşi substanţa trupurilor noastre, rearanjând-o astfel încât nu am mai fost tocmai la fel. Multe dintre părticelele trupurilor noastre pot fi înlocuite între ele fără vreun efect negativ, şi asta a făcut cu fiecare muşchi, os şi organ."

Eragon se încruntă. O asemenea vrajă era o ispravă nemaipomenită, o minune a dibăciei magice pe care doar câţiva în toată istoria ar fi putut spera să o ducă la bun sfârşit. Totuşi, chiar dacă era foarte impresionat, Eragon nu se putu abţine să nu întrebe:

— Dar cum se poate aşa ceva? Ai fi rămas totuşi aceeaşi fiinţă de dinainte.

„Da, şi totuşi nu chiar aceeaşi. Diferenţa între ce fusesem înainte şi ce am devenit apoi era măruntă, dar a fost îndeajuns ca să ridice toate vrăjile pe care le ţesuseră asupra noastră Kialandi şi Formora."

„Cum rămâne însă cu vrăjile pe care le-au aruncat ei când au băgat de seamă ce făcea Oromis?" întrebă Saphira.

Lui Eragon îi trecu prin faţa ochilor o imagine a lui Glaedr zbârlindu-şi aripile, de parcă ar fi obosit să stea în aceeaşi poziţie atâta amar de vreme.

„Prima vrajă, cea a Formorei, era menită să ne ucidă, însă

vrăjile noastre de apărare au oprit-o. Cea de-a doua, aruncată de Kialandi... asta a fost cu totul altceva. Era o vrajă pe care Kialandi o învăţase de la Galbatorix, iar acesta la rândul lui de la spiritele care îl posedau pe Durza. Ştiu asta deoarece eram în contact cu mintea lui Kialandi chiar când a rostit farmecul. Era o vrajă isteaţă şi drăcească, al cărei scop era să îl împiedice pe Oromis să atingă şi să manipuleze fluxul de energie din jurul său, împiedicându-l astfel să folosească magia."

— Şi Kialandi ţi-a făcut la fel şi ţie?

„Ar fi făcut-o, dar s-a temut că fie mă va omorî, fie îmi va reteza legătura cu miezul inimii, creând astfel două versiuni independente ale sinelui meu, pe care ar fi trebuit apoi să le supună. Dragonii depind de magie pentru a supravieţui, chiar mai mult decât elfii; fără ea, am fi murit repede."

Eragon putu să simtă cum se stârnise curiozitatea Saphirei. „S-a întâmplat aşa ceva vreodată? A fost retezată vreodată legătura dintre un dragon şi Eldunari-ul său în timp ce trupul dragonului era încă viu?"

„Da, dar asta este o poveste pentru altă dată."

Saphira cedă, însă Eragon îşi dădu seama că ea avea de gând să aducă subiectul în discuţie cu prima ocazie ivită.

— Dar vraja lui Kialandi nu l-a oprit pe Oromis să folosească magia, nu?

„Nu întru totul. Deşi era menită să facă asta, Kialandi a aruncat vraja chiar când Oromis ne-a deplasat dintr-un loc în altul, astfel încât efectele ei au fost oarecum reduse. Totuşi, l-a împiedicat să mai arunce alte vrăji decât cele mărunte şi, după cum ştiţi, vraja a rămas cu el tot restul vieţii, în ciuda strădaniilor celor mai înţelepţi vindecători ai noştri."

— De ce vrăjile sale de apărare nu l-au protejat?

Glaedr păru să ofteze. „Asta rămâne un mister. Nimeni nu mai făcuse aşa ceva înainte, Eragon, iar dintre cei rămaşi în viaţă, doar Galbatorix mai ştie secretul ei. Vraja a fost îndreptată către mintea lui Oromis, însă se prea poate să nu îl fi afectat în mod direct. În schimb, s-ar putea să fi acţionat asupra energiei din jurul lui sau asupra legăturii sale cu aceasta. Elfii au studiat îndelung magia, însă nici măcar ei nu înţeleg pe deplin cum interacţionează materialul şi imaterialul. Este o enigmă care probabil nu va fi rezolvată niciodată. Totuşi, pare rezonabil să presupunem că spiritele ştiu mai multe decât noi, atât despre

material, cât şi despre imaterial, dacă ţinem cont de faptul că ele sunt întruparea celui de-al doilea şi că îl ocupă pe primul sub forma Umbrelor.

Oricare ar fi adevărul, rezultatul a fost următorul: Oromis şi-a aruncat vraja şi ne-a eliberat, însă efortul l-a solicitat peste măsură şi a fost cuprins de o criză, prima dintr-o serie îndelungată. Nu a mai fost niciodată în stare să arunce o vrajă atât de puternică şi, de atunci înainte, a suferit de o slăbiciune a trupului care l-ar fi omorât dacă nu ar fi fost atât de iscusit la magie. Slăbiciunea era deja în el când ne-au prins în capcană Kialandi şi Formora, însă când ne-a deplasat şi ne-a rearanjat părţile trupurilor, a adus-o în prim-plan. Altfel, boala se prea poate să fi rămas în stadiu latent încă mulţi ani.

Oromis s-a prăbuşit la pământ, neajutorat ca un pui de-abia ieşit din găoace, chiar când Formora şi dragonul ei, o făptură cafenie şi urâtă, s-au năpustit asupra noastră, cu ceilalţi pe urmele lor. Am sărit peste Oromis şi i-am atacat. Dacă şi-ar fi dat seama că era slăbit, ar fi profitat de starea sa ca să i se strecoare în minte şi să pună stăpânire pe ea. A trebuit să le distrag atenţia până îşi revenea Oromis... Nu m-am luptat niciodată atât de aprig ca în ziua aceea. Ei erau patru, cinci dacă îl pui la socoteală şi pe Agaravel. Semenii mei, cafeniul şi purpuriul lui Kialandi, erau mai mici decât mine, însă aveau colţii ascuţiţi şi ghearele iuţi. Totuşi, mânia pe care o simţeam mi-a dat forţe noi şi le-am făcut multe răni grave amândurora. Kialandi a fost suficient de nesăbuit ca să se apropie de mine, aşa că l-am prins în gheare şi l-am azvârlit în propriul dragon. Glaedr scoase un chicotit. Magia nu l-a mai protejat de data asta. A intrat într-unui dintre ţepii de pe spatele purpuriului şi l-aş fi omorât pe loc dacă nu m-ar fi silit cafeniul să mă retrag.

Cred că ne-am luptat vreo cinci minute până să îl aud pe Oromis strigându-mi că trebuie să fugim. Le-am azvârlit praf în ochi duşmanilor, apoi m-am întors la Oromis, l-am înşfăcat cu laba dreaptă şi mi-am luat zborul de pe Edur Naroch. Kialandi şi dragonul său nu ne puteau urmări, însă Formora şi cafeniul puteau, şi asta au şi făcut.

Ne-au prins din urmă la nicio milă depărtare de turnul de strajă. Ne-am apropiat de câteva ori unii de alţii, apoi cafeniul a coborât sub mine şi am văzut-o pe Formora gata să mă lovească în piciorul drept cu sabia. Cred că încerca să mă facă să îl scap

pe Oromis, sau poate că voia să îl omoare. M-am răsucit ca să evit lovitura şi, în loc să mă nimerească în piciorul drept, m-a lovit în cel stâng, retezându-mi-l."

Amintirea care îi trecu prin minte lui Glaedr fu cea a unei senzaţii aspre, reci şi usturătoare, ca şi cum sabia Formorei ar fi fost făurită din gheaţă, nu din oţel.

Sentimentul îi provocă greaţă lui Eragon. Înghiţi în sec şi se apucă şi mai strâns de partea din faţă a şeii, recunoscător că Saphira era în siguranţă.

„A durut mai puţin decât îţi închipui, însă am ştiut că nu mai pot continua lupta, aşa că m-am întors şi am gonit spre Ilirea cât am putut de repede. Într-un fel, izbânda Formorei s-a întors împotriva ei, căci fără povara piciorului meu am izbutit să măresc distanţa faţă de cafeniu şi astfel am scăpat.

Oromis a reuşit să oprească sângerarea, însă nu a putut face mai mult şi era deja prea slăbit ca să îi poată contacta pe Vrael şi pe ceilalţi Cavaleri bătrâni ca să îi avertizeze de planurile lui Galbatorix. După ce Kialandi şi Formora i-ar fi raportat cele petrecute, ştiam că Galbatorix va ataca Ilirea de îndată. Dacă aştepta, nu făcea decât să ne dea timp să ne pregătim şi, oricât de puternic devenise, pe vremea aceea surpriza era cea mai mare armă a sa. Când am sosit în Ilirea, ne-a cuprins deznădejdea când am văzut cât de puţini membri ai ordinului nostru mai erau acolo; în lipsa noastră, cei mai mulţi dintre ei plecaseră în căutarea lui Galbatorix sau ca să se sfătuiască personal cu Vrael în Vroengard. I-am convins pe cei rămaşi acolo de primejdie şi i-am pus să îi avertizeze pe Vrael şi pe ceilalţi dragoni şi Cavaleri bătrâni. Nu voiau să creadă că Galbatorix avea forţele necesare să atace Ilirea – sau că ar fi cutezat să facă aşa ceva –, însă în cele din urmă am reuşit să îi facem să înţeleagă. Drept urmare, ca o măsură de siguranţă, au hotărât ca toţi Eldunarii din Alagaesia să fie duşi în Vroengard.

Părea o măsură prudentă, dar ar fi trebuit să îi trimitem mai bine în Ellesmera. Sau să îi lăsăm măcar pe cei din Du Weldenvarden la locul lor. Cel puţin o parte dintre ei i-ar fi scăpat atunci printre degete lui Galbatorix. Însă, vai, niciunul dintre noi nu s-a gândit că ar fi mai în siguranţă printre elfi decât în Vroengard, în însuşi centrul ordinului nostru.

Vrael a ordonat ca toţi dragonii şi Cavalerii aflaţi la câteva zile depărtare de Ilirea să sară în ajutorul oraşului, însă Oromis şi cu

mine ne-am temut că era deja prea târziu. Şi oricum, nici nu eram în stare să ajutăm la apărarea oraşului. Aşa că am strâns proviziile de trebuinţă şi, împreună cu cei doi învăţăcei care ne mai rămăseseră – Brom şi dragonul după care ai fost numită tu, Saphira –, am părăsit oraşul chiar în acea noapte. Cred că ai văzut minunea pe care a făcut-o Oromis când am plecat."

Eragon încuviinţă, cu mintea pierdută, amintindu-şi de imaginea frumosului oraş înţesat de turnuri, ridicat pe un povârniş şi luminat de luna plină.

„Şi uite-aşa se face că noi nu eram în Ilirea când Galbatorix şi Trădătorii au atacat-o, câteva ore mai târziu. Şi tot de aceea nu eram nici în Vroengard când sperjurii au învins toate forţele noastre şi au prădat Doru Araeba. Din Ilirea ne-am dus în Du Weldenvarden, în speranţa că vindecătorii elfi vor reuşi să îl tămăduiască pe Oromis şi să îi redea abilitatea de a folosi magia. Neizbutind, am hotărât să rămânem unde eram, căci părea mai sigur decât să zburăm până în Vroengard când eram amândoi stingheriţi de rănile căpătate şi puteam fi prinşi în capcană în orice moment al călătoriei.

Însă Brom şi Saphira nu au rămas cu noi. Împotriva sfatului nostru, au plecat să se alăture luptei, şi în acea bătălie a murit cea căreia îi porţi numele, Saphira… Iar acum aţi aflat cum ne-au prins Trădătorii şi cum am scăpat."

După o clipă, Saphira zise: “Îţi mulţumim pentru poveste, Ebrithil.”

„Cu plăcere, Bjartskular, dar să nu mă mai întrebi niciodată de asta.”

Când luna se apropie de zenit, Eragon văzu un cuib de lumini portocalii şi palide plutind în întuneric. Îi luă o clipă să îşi dea seama că vedea făcliile şi felinarele din Teirm, aflat la multe mile depărtare. Şi, mult deasupra celorlalte lumini, un punct galben şi strălucitor se ivi pentru o secundă, ca un ochi mare ce se holba la el; apoi dispăru şi reapăru, clipind într-un ciclu neschimbat.

„Farul din Teirm este aprins”, le spuse el Saphirei şi lui Glaedr.

“Înseamnă că se apropie furtuna”, zise Glaedr.

Saphira îşi opri bătăile aripilor, iar Eragon simţi cum se înclină şi îşi începe coborârea înceată şi îndelungată către pământ.

Trecu jumătate de oră până ateriză. Teirm era deja o lucire

palidă la miazăzi, iar raza farului nu era mai strălucitoare decât o stea.

Saphira ateriză pe o plajă pustie presărată cu buşteni strâmbi plutitori. La lumina lunii, coasta plată şi dusă părea aproape albă, în timp ce valurile care se spărgeau de ea erau cenuşii şi negre, părând mânioase, de parcă oceanul ar fi încercat să devoreze uscatul cu fiecare talaz pe care îl trimitea.

Eragon desfăcu curelele de la picioare, apoi se lăsă să alunece de pe Saphira, bucuros de prilejul oferit pentru a-şi dezmorţi muşchii. Remarcă mirosul apei de mare când o luă la fugă de-a lungul plajei spre un buştean impozant, cu mantia fluturându-i în urmă. Ajuns la bucata de lemn, se răsuci şi o luă la fugă înapoi către Saphira.

Ea rămăsese acolo unde o lăsase, uitându-se spre mare. El se opri, întrebându-se dacă avea de gând să vorbească – căci putea simţi că avea ceva pe suflet –, însă cum ea rămase tăcută, el se răsuci pe călcâie şi o luă din nou la fugă către buştean. Avea să îi vorbească la un moment dat, când va fi fost pregătită.

Eragon alergă înainte şi înapoi până ce se încălzi peste tot şi picioarele începură să îi tremure.

Şi în tot acest timp Saphira îşi ţinu privirea fixată pe un punct din depărtare.

Când Eragon se azvârli pe un petic de rogoz de lângă ea, Glaedr zise: „Ar fi o nesăbuinţă să încerci”.

Eragon îşi înălţă capul, neştiind cui se adresa dragonul.

„Ştiu că pot să o fac”, zise Saphira.

„Nu ai mai fost niciodată în Vroengard, replică Glaedr. Şi dacă izbucneşte furtuna, s-ar putea să te arunce în larg, sau chiar mai rău. Mulţi dragoni au pierit dintr-o încredere exagerată în forţele proprii. Vântul nu îţi este prieten, Saphira. Te poate ajuta, dar te şi poate distruge.”

„Nu sunt un pui ca să mă dădăceşti în privinţa vântului!”

„Nu, dar eşti încă tânără şi nu cred că eşti pregătită pentru aşa ceva.”

„Celălalt drum ar dura prea mult!”

„Poate că da, însă e mai bine să ajungem acolo în siguranţă decât deloc.”

— Despre ce vorbiţi? interveni Eragon.

Nisipul de sub picioarele din faţă ale Saphirei scrâşni când ea

îşi înfipse ghearele adânc în pământ.

„Avem de făcut o alegere, îi explică Glaedr. De aici, Saphira poate fie să zboare direct spre Vroengard, fie să urmeze coasta înspre nord până ce ajunge la punctul cel mai apropiat de insulă şi abia atunci să se întoarcă spre vest şi să traverseze marea.”

„Care drum ar fi mai rapid?” întrebă Eragon, deşi ghicise deja răspunsul.

„Zborul direct peste mare”, zise Saphira.

“Însă dacă face asta, o să fie deasupra mării în tot acest timp.”

Saphira se zbârli. „Nu-i mai mult decât distanţa de la vardeni până aici. Sau nu am dreptate?”

„Eşti mai obosită acum, şi dacă vine o furtună…”

„Atunci o s-o ocolesc!” îl întrerupse ea, pufnind şi scoţând o văpaie galbenă-albăstruie pe nări.

Văpaia i se întipări pe retină lui Eragon, lăsând în urmă o imagine pâlpâitoare.

— Ah! Acum nu mai văd. Se frecă la ochi, încercând să alunge imaginea de pe retină. „E chiar atât de primejdios zborul direct peste mare?”

„Ar putea fi”, mormăi Glaedr.

„Cât timp am pierde dacă am lua-o de-a lungul coastei?” „O jumătate de zi, poate puţin mai mult.”

Eragon se scarpină în barbă în timp ce privea întinderea înfricoşătoare de apă. Apoi îşi ridică privirea către Saphira şi, pe o voce joasă, o întrebă:

— Eşti sigură că poţi face asta?

Ea îşi întoarse capul spre el şi îl privi cu un ochi imens. Pupila i se dilatase până ajunsese aproape rotundă; era atât de mare şi de neagră, încât lui Eragon i se păru că ar putea să se târască înăuntru şi să dispară cu totul.

„Cât se poate de sigură”, îi răspunse ea.

El dădu din cap şi îşi trecu mâna prin păr, obişnuindu-se cu gândul. „Atunci trebuie să riscăm… Glaedr, dacă este nevoie, o poţi călăuzi? O poţi ajuta?”

Bătrânul dragon rămase tăcut o vreme; apoi îl surprinse pe Eragon fredonând în mintea sa, aşa cum făcea şi Saphira când era mulţumită sau amuzată.

„Prea bine. Dacă tot trebuie să ispitim soarta, haideţi să nu fim laşi! Drept peste mare vom zbura.”

Odată lămurită problema, Eragon se caţără la loc pe spatele Saphirei şi, dintr-un singur salt, ea lăsă în urmă siguranţa uscatului şi îşi luă zborul peste valuri.

Sunetul glasului său, atingerea mâinii sale

— Aggghhh!

— Îmi juri credinţă în limba străveche?

— Niciodată!

Întrebarea lui şi răspunsul ei deveniseră un ritual pe care îl împărtăşeau, ca într-un joc de copii, doar că în acest joc ea pierdea chiar şi atunci când câştiga.

Doar ritualurile îi mai îngăduiau Nasuadei să îşi păstreze sănătatea mintală. Prin ele îşi punea în ordine lumea, prin ele reuşea să reziste de la un moment la altul, căci ele îi ofereau ceva de care să se agaţe chiar şi după ce i se luase orice altceva. Ritualuri de gândire, ritualuri de acţiune, ritualuri de durere şi de uşurare: acestea deveniseră cadrul de care depindea viaţa ei. Fără ele ar fi fost pierdută, o oaie fără păstor, un habotnic fără credinţă… un Cavaler fără dragon.

Din nefericire, acest ritual anume se sfârşea mereu la fel: cu o altă atingere a fierului.

Ţipă şi îşi muşcă limba, iar sângele îi năvăli în gură. Tuşi, încercând să îşi elibereze gâtlejul, dar era prea mult sânge şi începu să se înece. Plămânii o ardeau din cauza lipsei aerului iar liniile de pe tavan tremurară şi se înceţoşară, apoi amintirile ei luară sfârşit şi nu mai fu nimic, nici măcar întunericul.

După aceea, Galbatorix îi vorbi în timp ce se încingea fierul.

Şi acesta devenise unul dintre ritualurile lor.

Îi vindecase limba – cel puţin credea că fusese el, şi nu Murtagh –, căci, aşa cum îi zisese:

— Nu mi-ar folosi la nimic dacă nu ai putea vorbi. Cum altfel aş putea să-mi dau seama când vei fi gata să intri în slujba mea?

Ca şi mai devreme, regele stătea în dreapta sa, chiar la marginea câmpului său vizual, acolo unde tot ce putea zări din el era o umbră cu margini aurii a cărei formă era parţial ascunsă sub mantia lungă şi grea pe care o purta.

— L-am cunoscut pe tatăl tău pe când era majordom al moşiei principale a lui Enduriel, spuse Galbatorix. Ţi-a zis vreodată asta?

Ea se cutremură şi îşi închise ochii, simţind cum i se scurg lacrimi pe la colţuri. Ura să îl asculte. Glasul său era prea puternic, prea seducător; o făcea să îşi dorească să îi facă pe plac numai pentru a-l putea auzi rostind şi cea mai măruntă laudă.

— Da, murmură ea.

— Nu l-am băgat în seamă la momentul respectiv. De ce aş fi făcut-o? Nu era decât un servitor, nu vreo persoană importantă. Enduriel i-a acordat mai multă libertate ca să poată administra mai bine treburile moşiei -prea multă libertate, după cum s-a văzut. Regele făcu un gest a lehamite, iar lumina îi prinse mâna subţire, ca o gheară. Enduriel a fost dintotdeauna mult prea îngăduitor. Dragonul lui era cel viclean; Enduriel doar făcea ce i se spunea… Ce înşiruire ciudată şi amuzantă de evenimente a aranjat soarta! Când te gândeşti că omul care avea grijă ca bocancii mei să fie mereu lustruiţi a ajuns cel mai aprig duşman al meu după Brom, iar acum tu, fiica lui, te-ai întors în Uru'baen şi eşti pe punctul de a intra în slujba mea, întocmai ca tatăl tău… Foarte ironic, nu crezi?

— Tatăl meu a scăpat şi aproape că l-a omorât pe Durza când a făcut-o, ripostă ea. Toate vrăjile şi jurămintele tale nu l-au putut supune, aşa cum nu mă vor supune nici pe mine.

I se păru că Galbatorix se încruntase.

— Da, păcat că s-a întâmplat aşa. Durza a fost foarte supărat din cauza asta la vremea aceea. Se pare că familiile îi fac pe oameni să se schimbe mai uşor, împreună cu numele lor adevărat, motiv pentru care acum îmi aleg slujitorii personali numai dintre cei necăsătoriţi şi care nu pot avea copii. Totuşi, te înşeli amarnic dacă îţi închipui că vei scăpa de-aici. Din Sala Prezicătoarei nu poţi pleca decât dacă îmi juri credinţă mie sau dacă mori.

— Atunci voi muri.

— Câtă mărginire! Umbra aurită a regelui se aplecă spre ea. Te-ai gândit vreodată că lumea ar fi fost un loc mai rău dacă nu i-aş fi înlăturat eu pe Cavaleri, Nasuada?

— Cavalerii menţineau pacea, zise ea. Apărau întreaga Alagaesie de război, de molime… de ameninţarea Umbrelor. În vremuri de foamete, le aduceau mâncare celor flămânzi. Cum poate fi ţinutul acesta un loc mai bun fără ei?

— Este mai bun, deoarece serviciile lor aveau un preţ. Tu, mai

presus de oricine altcineva, ar trebui să ştii că totul pe lumea asta se plăteşte, fie în timp, fie în sânge. Nu există nimic fără un preţ anume, nici măcar Cavalerii, în niciun caz Cavalerii. Da, ei menţineau pacea, dar făceau asta înăbuşind rasele de pe acest pământ, nu doar pe oameni, ci şi pe elfi şi pitici. Ce se zice despre Cavaleri când sunt slăviţi de barzii care le plâng dispariţia? Că domnia lor s-a întins de-a lungul a mii de ani şi că în timpul acestei mult-lăudate „epoci de aur” puţine lucruri s-au schimbat în afară de numele regilor şi reginelor ce stăteau încrezuţi şi liniştiţi pe tronurile lor. Ei, mai erau şi momente de teamă: o Umbră ici, o incursiune a urgalilor colo, o încăierare între două clanuri de pitici asupra unei mine de care numai lor le păsa. Însă în ansamblu, ordinea lucrurilor rămânea neschimbată, ca atunci când au apărut Cavalerii.

Ea auzi clinchetul metalului când Murtagh răvăşi cărbunii din mangal. Ar fi vrut să îi poată vedea chipul astfel încât să îi cântărească reacţia la vorbele lui Galbatorix, însă, după cum îi era obiceiul, el stătea cu spatele la ea, uitându-se la cărbuni. Singura dată când se uita la ea era atunci când trebuia să o împungă cu metalul încins. Acesta era propriul său ritual, şi ea bănuia că avea nevoie de el aşa cum şi ea avea nevoie de ritualurile sale.

Galbatorix continuă să vorbească:

— Nu ţi se pare cel mai rău lucru care poate fi făcut, Nasuada? Viaţa este schimbare, şi totuşi Cavalerii au înăbuşit această schimbare pentru ca tot pământul să zacă într-un somn tulburat, fără să-şi poată da jos lanţurile care îl legau fără să poată avansa sau să se retragă, aşa cum era firesc… fără să poată deveni ceva nou. Am văzut cu ochii mei hrisoave în subteranele din Vroengard şi aici, în subteranele din Ilirea, care prezentau în amănunt descoperiri – magice, mecanice şi din toate domeniile filosofiei naturale –, descoperiri pe care Cavalerii le ţineau ascunse, temându-se de ce s-ar putea întâmpla dacă acele lucruri ar fi ajuns la urechile tuturor. Cavalerii erau laşi, fideli unui mod învechit de viaţă şi de gândire, pe care erau hotărâţi să îl apere până la moarte. Tirania lor era blândă, însă tot tiranie era.

— Oare crima şi trădarea erau singura soluţie? întrebă ea, fără să-i pese dacă avea să o pedepsească pentru asta.

El râse, părând de-a dreptul amuzat.

— Câtă ipocrizie! Mă condamni exact pentru ce încerci tu să faci. Dacă ai putea, m-ai omorî pe loc, ca pe un câine turbat.

— Tu eşti un trădător; eu nu sunt.

— Eu sunt învingătorul. La sfârşit, doar asta contează. Nu suntem atât de diferiţi cum crezi, Nasuada. Vrei să mă ucizi deoarece crezi că moartea mea ar fi un pas înainte pentru Alagaesia şi deoarece tu – care încă eşti aproape un copil – crezi că poţi fi mai bună decât mine în fruntea Imperiului. Aroganţa ta i-ar face pe alţii să te dispreţuiască. Însă nu pe mine, fiindcă eu înţeleg. Eu am ridicat armele împotriva Cavalerilor din aceleaşi motive, şi am avut dreptate să o fac.

— Şi răzbunarea nu a avut nimic de-a face cu asta? I se păru că zâmbeşte.

— Poate că asta a fost motivaţia mea iniţială, însă nici ura, nici răzbunarea nu m-au călăuzit. Eram îngrijorat de felul în care ajunseseră Cavalerii şi eram convins, aşa cum încă mai sunt, că doar după ce ei nu vor mai fi noi vom putea înflori ca rasă.

O clipă, durerea din rănile ei o împiedică să vorbească. Apoi izbuti să şoptească:

— Dacă este adevărat ceea ce zici – şi nu am niciun motiv să te cred, dar fie şi-aşa –, atunci nici tu nu eşti mai presus de Cavaleri. Le-ai prădat bibliotecile şi ai pus mâna pe depozitele lor de cunoaştere, şi până acum nu ai împărtăşit nimic din această cunoaştere cu nimeni.

Veni mai aproape de ea, iar ea îi simţi răsuflarea în ureche.

— Asta deoarece, împrăştiate prin mormanul lor de secrete, am găsit indicii despre un adevăr mai mare, un adevăr care ar putea oferi răspunsul la una dintre cele mai uluitoare întrebări din istorie.

Un fior îi trecu pe şira spinării.

— Ce… întrebare?

Se lăsă pe spate în scaun şi îşi aranja marginea mantiei.

— Întrebarea privitoare la modul în care un rege sau o regină îşi poate pune în vigoare legile când printre oamenii săi se află supuşi care pot folosi magia. Când mi-am dat seama încotro se îndreaptă indiciile, am lăsat deoparte orice altceva şi m-am apucat să vânez acest adevăr, acest răspuns, căci ştiam că era de maximă importanţă. De aceea am ţinut pentru mine secretele lor; am fost ocupat cu căutările mele. Răspunsul la această problemă trebuie pus în aplicare până să fac publice

celelalte descoperiri. Lumea este deja un loc agitat, şi este mai bine să liniştim apele înainte de a le tulbura din nou... Mi-au trebuit aproape o sută de ani ca să găsesc informaţia de care aveam nevoie, şi acum, că am găsit-o, o voi folosi ca să preschimb întreaga Alagaesie. Magia este marea nedreptate de pe lumea asta. Nu ar fi atât de nedrept dacă abilitatea s-ar manifesta doar printre cei slabi – căci atunci ar compensa pentru ceea ce le-au răpit soarta sau împrejurările –, însă lucrurile nu stau aşa. Cei puternici au aceeaşi şansă de a folosi magia, şi au şi mai mult de câştigat de pe urma ei. E destul să te uiţi la elfi ca să vezi că am dreptate. Problema nu se rezumă doar la indivizi; afectează la fel de mult şi relaţiile dintre rase. Elfilor le vine cel mai uşor să menţină ordinea în societatea lor, căci aproape toţi pot folosi magia, astfel încât puţini elfi ajung vreodată la cheremul cuiva. În această privinţă ei au noroc, însă nu acelaşi lucru se poate spune despre noi, despre pitici sau chiar despre blestemaţii de urgali. Noi nu ne-am putut stabili în Alagaesia decât pentru că ne-au îngăduit elfii. Dacă voiau, ar fi putut să ne mături de pe faţa pământului la fel de uşor cum un potop mătură un muşuroi de furnici. Până aici însă! Nu se va mai întâmpla asta câtă vreme sunt eu aici ca să mă opun puterii lor.

— Cavalerii nu i-ar fi lăsat niciodată să ne omoare sau să ne alunge.

— Nu, însă pe vremea Cavalerilor noi depindeam de bunăvoinţa lor, şi nu este corect să trebuiască să ne bizuim pe alţii când vine vorba de siguranţa noastră. La început, Cavalerii au fost doar un mijloc de menţinere a păcii între elfi şi dragoni, însă în cele din urmă ţelul lor principal a ajuns să fie menţinerea domniei legii în toată lumea. Totuşi, nu erau destui pentru a izbuti asta, aşa cum nici propriii mei magicieni, cei din Mâna Neagră, nu sunt destui. Problema este mult prea complicată pentru a fi combătută de un singur grup. Propria mea viaţă stă mărturie pentru asta. Chiar dacă ar exista o trupă de magicieni de încredere îndeajuns de bine pregătiţi ca să-i supravegheze pe toţi ceilalţi magicieni din Alagaesia – gata să intervină la cel mai mărunt semn de fărădelege –, tot ar trebui să ne bizuim pe cei ale căror puteri am încercat să le ţinem în frâu. Şi astfel, acest tărâm nu ar fi cu nimic mai sigur decât este acum. Nu, pentru a rezolva problema, ea trebuie abordată la un nivel mai profund, unul fundamental. Cei din vechime ştiau cum se poate face

asta, şi acum am aflat şi eu.

Galbatorix se foi în jilţ, apoi ea surprinse o licărire a ochilor săi, precum un felinar lăsat în adâncul unei peşteri.

— Voi face în aşa fel încât niciun magician nu va mai putea face rău vreunei alte persoane, fie ea om, pitic sau elf. Nimeni nu va mai fi în stare să arunce o vrajă decât dacă are permisiune, şi numai magia bună şi binefăcătoare va mai fi îngăduită. Chiar şi elfii vor fi legaţi de această normă şi vor învăţa să îşi măsoare cuvintele cu grijă sau să nu mai vorbească deloc.

— Şi cine le va acorda această permisiune? întrebă ea. Cine va hotărî ce este îngăduit şi ce nu? Tu?

— Cineva trebuie să o facă. Eu am fost cel care şi-a dat seama ce trebuie făcut, eu am descoperit mijloacele prin care se poate face şi eu voi fi cel care le pune în aplicare. Surâzi batjocoritor când auzi una ca asta? Ei bine, atunci întreabă-te singură, Nasuada: am fost un rege rău? Fii sinceră acum. Conform standardelor predecesorilor mei, nu am întrecut măsura.

— Ai fost crud.

— Asta e altceva... I-ai condus pe vardeni; înţelegi şi tu greutăţile cârmuirii. Trebuie să fi realizat că magia este o primejdie la adresa stabilităţii oricărui regat. Ca să îţi dau un singur exemplu, mi-am petrecut mai mult timp trudind asupra farmecelor prin care să protejez moneda regatului meu de falsificare decât asupra oricărui alt aspect al îndatoririlor mele. Şi totuşi, nu mă îndoiesc că există pe undeva un solomonar isteţ care a găsit o cale de a-mi ocoli vrăjile de protecţie şi care acum este ocupat cu producerea sacilor de monede de plumb cu care să-i păcălească pe nobili şi pe oamenii de rând deopotrivă. De ce altceva crezi că am fost atât de atent să limitez folosirea magiei în Imperiu?

— Deoarece reprezintă o ameninţare la adresa ta.

— Nu! Aici greşeşti. Nu este o ameninţare la adresa mea. Nimeni şi nimic nu este. Totuşi, magicienii sunt o ameninţare la bunul mers al acestui regat, şi nu am de gând să tolerez aşa ceva. După ce îi voi supune pe toţi magicienii din lume legilor pământului, imaginează-ţi pacea şi bunăstarea care vor domni. Oamenii şi piticii nu vor mai trebui să se teamă de elfi. Cavalerii nu vor mai putea să îşi impună voinţa asupra altora. Cei care nu

pot folosi magia nu vor mai fi pradă sigură pentru cei care o pot folosi... Alagaesia va fi transformată, şi cu siguranţa proaspăt dobândită vom clădi un viitor minunat, un viitor din care poţi face parte. Intră în slujba mea, Nasuada, şi vei avea prilejul să supraveghezi creaţia unei lumi aşa cum nu s-a mai văzut vreodată – o lume în care o persoană va triumfa sau va eşua bizuindu-se numai pe forţa braţelor sau pe agerimea minţii, nu pe o abilitate de a folosi magia acordată la întâmplare. Omul îşi poate antrena braţele şi îşi poate perfecţiona mintea, dar nu poate învăţa niciodată să folosească magia dacă s-a născut fără această abilitate. După cum spuneam, magia este marea nedreptate, şi pentru binele tuturor voi impune limite fiecărui magician care există.

Ea ţintui cu privirea liniile de pe tavan şi încercă să nu îl bage în seamă. O mare parte din ce zicea el semăna cu propriile-i gânduri. Avea dreptate: magia era cea mai distrugătoare forţă de pe pământ şi, dacă ar fi putut fi reglementată, Alagaesia ar fi fost un loc mai bun. Ura faptul că nimic nu îl împiedicase pe Eragon să...

Albastru. Roşu. Tipare de culoare întreţesute. Zvâcnetul arsurilor sale. Se strădui cu disperare să se concentreze asupra a orice altceva decât... decât nimicul. Indiferent de ceea ce ar fi încercat să gândească, acesta nu era nimic, acesta nu avea existenţă.

Orice ar fi fost, acum nu mai exista.

— Spui că sunt rău. Mă blestemi şi încerci să mă dai jos de la putere, însă aminteşte-ţi, Nasuada: nu eu am început războiul, nu eu sunt responsabil pentru cei care şi-au pierdut viaţa ca urmare a acestuia. Eu nu mi-am dorit aşa ceva. Voi v-aţi dorit asta. Eu m-aş fi mulţumit să mă dedic studiului, dar vardenii au insistat să fure oul Saphirei din vistieria mea, iar tu şi oamenii tăi sunteţi responsabili pentru tot sângele vărsat şi pentru toată amărăciunea care a urmat. La urma urmei, voi sunteţi cei care cutreieraţi pe aceste meleaguri dând foc şi prădând după bunul plac, nu eu. Şi totuşi, îndrăzniţi să spuneţi că eu sunt cel vinovat! Dacă aţi intra în casele ţăranilor, ei v-ar zice că de vardeni se tem cel mai mult. V-ar zice cum se aşteaptă ca soldaţii mei să îi ocrotească şi cum speră ca Imperiul să îi învingă pe vardeni astfel încât totul să fie ca înainte.

Nasuada îşi umezi buzele. Chiar dacă ştia că îndrăzneala avea

să o coste, rosti:

— Mi se pare că te plângi cam mult… Dacă ţi-ar fi păsat atât de mult de bunăstarea supuşilor tăi, ai fi zburat cu săptămâni în urmă să îi înfrunţi pe vardeni, în loc să laşi o armată să-şi facă de cap între hotarele regatului tău. Asta dacă nu cumva nu eşti nici tu chiar atât de sigur pe puterea ta precum pretinzi. Sau te temi oare că elfii vor cuceri capitala în timp ce tu nu eşti aici? După cum îi intrase în obicei, vorbea despre vardeni ca şi cum nu ştia mai multe despre ei decât orice altă persoană din Imperiu.

Galbatorix se foi, şi ea îşi dădu seama că era pe cale să răspundă, dar nu isprăvise încă.

— Şi cum rămâne cu urgalii? Nu mă poţi convinge că urmezi o cauză dreaptă câtă vreme ai fi în stare să extermini o rasă întreagă doar ca să îţi mai alini durerea pricinuită de moartea primului tău dragon. Ai vreun răspuns pentru asta, sperjurule?… Vorbeşte-mi atunci despre dragoni. Explică-mi de ce ai omorât atât de mulţi dintre ei încât le-ai condamnat neamul la o dispariţie înceată şi inevitabilă. Şi, în sfârşit, explică-mi felul în care te-ai purtat cu Eldunarii pe care i-ai capturat. În mânia ei, îşi îngăduise această mică scăpare. I-ai supus şi i-ai legat de voinţa ta. Nu este nici urmă de dreptate în ceea ce faci, doar egoism şi o sete neostoită de putere.

Galbatorix o privi în tăcere o bună bucată de vreme. Apoi ea îi văzu silueta şi îşi dădu seama că îşi încrucişase braţele pe piept.

— Cred că fierul este suficient de încins. Murtagh, fii bun, te rog…

Ea îşi încleştă pumnii, înfigându-şi unghiile în carne, şi muşchii începură să îi tremure, în ciuda eforturilor sale de a-i stăpâni. Unul dintre drugii de fier scrâşni pe buza mangalului când Murtagh îl scoase de acolo. Se întoarse spre ea, iar ea nu se putu abţine să nu privească vârful metalului strălucitor. Apoi se uită în ochii lui Murtagh şi putu citi vina şi scârba faţă de sine din ei, şi un sentiment de mâhnire profundă o copleşi.

„Ce nesăbuiţi suntem, se gândi ea. Ce nesăbuiţi jalnici şi amărâţi…”

După aceea nu mai avu putere să se gândească, aşa că reveni la ritualurile sale împământenite, agăţându-se de ele ca să supravieţuiască aşa cum un om care se îneacă se agaţă de un buştean.

Când plecară Murtagh şi Galbatorix, ea simţea o durere mult prea mare pentru a face altceva decât să privească tiparele de pe tavan cu mintea rătăcită, în timp ce se abţinea cu greu să nu urle. Era asudată şi tremura totodată, de parcă ar fi avut febră, şi i se părea cu neputinţă să se concentreze asupra unui singur lucru pentru mai mult de câteva secunde. Durerea arsurilor sale nu scădea, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost tăiată sau bătută; în schimb, zvâcnetul rănilor părea să fie tot mai puternic odată cu trecerea timpului.

Îşi închise ochii şi se concentra asupra încetinirii respiraţiei, încercând astfel să îşi liniştească trupul.

Prima oară când o vizitaseră Galbatorix şi Murtagh, fusese mult mai curajoasă. Îi blestemase, îi tachinase şi făcuse tot posibilul pentru a-i răni cu vorbele ei. Totuşi, prin Murtagh, Galbatorix o făcuse să sufere pentru neobrăzarea ei, iar ea îşi pierduse în curând gustul pentru răzvrătirea făţişă.

Fierul o intimida; până şi simpla sa amintire o făcea să vrea să se strângă într-un ghem micuţ. În timpul celei de-a doua vizite, spusese cât putuse de puţin până la izbucnirea imprudentă de la sfârşit.

Încercase să pună la încercare afirmaţia lui Galbatorix cum că nici el, nici Murtagh nu aveau să o mintă. Făcuse asta punându-le întrebări despre treburile interne ale Imperiului, lucruri pe care iscoadele ei i le aduseseră la cunoştinţă dar pe care Galbatorix nu avea niciun motiv să creadă că le ştie. Din ce îşi putuse da seama, Galbatorix şi Murtagh îi spuseseră adevărul, dar ea nu avea de gând să se încreadă în ce îi spunea regele câtă vreme nu avea nicio posibilitate să-i verifice spusele.

În privinţa lui Murtagh nu mai era atât de sigură. Când era cu regele, nu punea mare preţ pe vorbele lui, însă când era singur…

La câteva ore după prima întrevedere chinuitoare cu Regele Galbatorix -când izbutise în sfârşit să cadă într-un somn tulburat şi uşor –, Murtagh venise singur în Sala Prezicătoarei, cu privirea înceţoşată şi mirosind a băutură. Venise până la blocul de piatră pe care ea era întinsă şi o privise cu o expresie atât de stranie şi de chinuită încât nu fusese sigură ce avea de gând să facă.

În cele din urmă se întorsese, se dusese până la cel mai apropiat perete şi se lăsase pe podea. Rămăsese acolo, cu

genunchii lipiţi de piept, cu părul său lung şi sălbatic ascunzându-i chipul şi cu sângele curgându-i din degetele zdrelite ale mâinii drepte. După câteva minute, îşi băgase mâna în vesta castanie – căci purta aceleaşi haine de mai devreme, mai puţin masca – şi scosese o sticluţă de piatră. Trăsese câteva înghiţituri şi apoi începuse să vorbească.

Vorbea, iar ea îl asculta. Nu avea de ales, însă nu îşi îngăduise să creadă ce zicea el. Nu la început. Din ce ştia ea, tot ce îi spunea sau ce făcea era un vicleşug menit să îi câştige încrederea.

Murtagh începuse prin a-i spune o poveste trunchiată despre un om pe nume Tornac, care avea de-a face cu un accident de călărie şi cu un soi de sfat pe care Tornac i-l dăduse cu privire la felul în care ar trebui să îşi ducă viaţa un om de onoare. Nu îşi putuse da seama dacă acest Tornac era un prieten, un servitor, o rudă îndepărtată sau o combinaţie a acestora, dar oricine ar fi fost, era limpede că însemnase foare mult pentru Murtagh.

Când îşi terminase povestea, Murtagh rostise:

— Galbatorix avea de gând să te omoare… Ştia că Elva nu te mai păzeşte ca înainte, aşa că hotărâse că a venit vremea să te asasineze. Eu am aflat de planul lui din întâmplare; pur şi simplu s-a nimerit să fiu prin preajmă când a dat ordinul Mâinii Negre. Murtagh clătinase din cap. Este vina mea. Eu l-am convins că e mai bine să te aducă aici. I-a plăcut asta; ştia că astfel îl va ademeni pe Eragon încoace mult mai repede… A fost singura cale prin care l-am putut împiedica să te ucidă… Iartă-mă… Iartă-mă… Şi îşi îngropase faţa în palme.

— Aş fi preferat să mor.

— Ştiu, zisese el cu glas răguşit. Poţi să mă ierţi?

Ea nu îi răspunsese. Dezvăluirea lui o tulburase şi mai mult. De ce ar fi ţinut el să îi salveze viaţa? Şi ce aştepta în schimb?

Murtagh nu mai spusese nimic o vreme. Apoi, când plângând, când înfuriindu-se, îi zisese despre felul în care crescuse la curtea lui Galbatorix, despre neîncrederea şi pizma pe care le avusese de înfruntat ca fiu al lui Morzan, despre nobilii care încercaseră să îl folosească pentru a câştiga bunăvoinţa regelui şi despre dorul pentru o mamă pe care de-abia dacă şi-o mai aducea aminte. De două ori îl pomeni pe Eragon, blestemându-l pentru soarta care îi surâsese.

— El nu s-ar fi descurcat atât de bine dacă am fi fost unul în

locul celuilalt, însă mama a ales să îl ducă pe el în Carvahall, nu pe mine. Scuipă pe podea.

Tot acest episod i se păru siropos şi plin de văicăreală, iar slăbiciunea lui nu îi inspiră decât dispreţ până când el îi povesti cum îl răpiseră Gemenii din Farthen Dur, cum îl chinuiseră pe drumul spre Uru'baen şi cum îl supusese Galbatorix după ce sosiseră aici. Unele dintre torturile pe care le descria erau mai cumplite decât ale sale şi, dacă spunea adevărul, o făceau să aibă o oarecare înţelegere pentru propriile-i chinuri.

— Thorn m-a dat gata, îi mărturisi Murtagh într-un sfârşit. Când a ieşit din ou pentru mine şi ne-am legat... Scutură din cap. Îl iubesc. Cum aş putea să nu îl iubesc? Îl iubesc aşa cum o iubeşte Eragon pe Saphira. În clipa în care l-am atins, am fost pierdut. Galbatorix l-a folosit împotriva mea. Thorn a fost mai puternic decât mine. El nu a cedat nicio clipă. Însă eu nu puteam să îndur să-l văd suferind, aşa că am jurat credinţă regelui şi după aceea... Buzele lui Murtagh se strâmbară de scârbă. După aceea, Galbatorix mi-a intrat în minte. A aflat totul despre mine şi apoi mi-a dezvăluit numele meu adevărat. Şi acum sunt al lui... Pentru totdeauna.

Apoi îşi rezemă capul de perete şi îşi închise ochii, iar ea văzu cum i se rostogolesc lacrimile pe obraji.

În cele din urmă, se ridică şi, în drumul său spre uşă, se opri lângă ea şi o atinse pe umăr. Avea unghiile curate şi îngrijite, dar nici pe departe precum cele ale temnicerului ei. Murmură câteva cuvinte în limba străveche şi, o clipă mai târziu, durerea ei se topi, deşi rănile arătau la fel.

Când îşi luă mâna de pe ea, ea zise:

— Nu te pot ierta... dar te înţeleg.

El dădu încet din cap şi porni împleticit spre uşă, lăsând-o să se întrebe dacă nu cumva îşi găsise un nou aliat.

Mici răzvrătiri

Nasuada zăcea pe lespede, asudând şi tremurând, cu fiecare părticică a trupului ei zvâcnind de durere, şi îşi dorea ca Murtagh să se întoarcă, măcar pentru a-i pune capăt agoniei.

Când, în cele din urmă, uşa încăperii cu opt laturi se dădu la perete, ea nu îşi putu înăbuşi uşurarea, însă această uşurare lăsă locul unei dezamăgiri crunte când auzi paşii târşiţi ai temnicerului coborând treptele ce duceau în cameră.

Aşa cum făcuse şi înainte, omul îngust în umeri şi îndesat îi spălă rănile cu o cârpă umedă, apoi le legă cu fâşii de pânză. Când îi desfăcu legăturile, ca ea să poată merge la privată, ea îşi dădu seama că era prea slăbită ca să facă vreo încercare de a pune mâna pe cuţitul de pe tava cu mâncare.

În schimb, îi mulţumi bărbatului pentru ajutor şi, pentru a doua oară, îl complimentă pentru unghii, care erau şi mai lucioase decât înainte şi pe care era limpede că el voia ca ea să le vadă, deoarece îşi ţinea mâinile la vedere în aşa fel încât ea să nu se poată abţine să nu le privească.

După ce o hrăni şi plecă, ea încercă să adoarmă, însă durerea constantă a rănilor sale nu îi îngădui decât să moţăie.

Îşi deschise larg ochii atunci când auzi drugul de la uşa încăperii ridicându-se.

„Nu din nou! se gândi ea, simţind cum o cuprinde panica. Nu atât de curând! Nu pot să îndur… Nu sunt destul de puternică. Apoi îşi stăpâni teama şi îşi zise: Gata. Nu mai spune asemenea lucruri, dacă nu vrei să ajungi să le şi crezi.” Totuşi, deşi îşi putea stăpâni reacţiile conştiente, nu îşi putea opri inima să bată de două ori mai tare decât de obicei.

În odaie răsună o singură pereche de paşi şi apoi ea îl zări pe Murtagh cu colţul ochiului. Nu purta masca şi era posomorât.

De această dată începu prin a o vindeca, fără să mai aştepte. Uşurarea pe care o simţi când durerea se potoli fu atât de intensă, încât părea un adevărat extaz. În întreaga ei viaţă nu mai trăise niciodată o senzaţie atât de plăcută ca aceea de a simţi agonia părăsindu-i trupul.

Senzaţia o făcu să suspine uşor.

— Mulţumesc.

Murtagh dădu din cap; apoi se duse la perete şi se aşeză în acelaşi loc ca mai înainte.

Ea îl cercetă o vreme. Pielea de pe degete era netedă şi întreagă din nou, iar el părea treaz, chiar dacă era ursuz şi necomunicativ. Straiele sale fuseseră elegante cândva, dar acum erau sfâşiate, mototolite şi peticite, şi ea zări ceva ce semăna cu nişte tăieturi pe partea de dedesubt a mânecilor. Se întrebă dacă el se luptase.

— Galbatorix ştie unde eşti? îl întrebă ea, în cele din urmă.

— S-ar putea, dar mă îndoiesc. Este ocupat să se hârjonească cu ibovnicele sale favorite. Fie asta, fie doarme. Este miezul nopţii. În plus, am aruncat o vrajă pentru a împiedica pe oricine să ne asculte. Ar putea să o rupă dacă ar vrea, însă mi-aş da seama.

— Şi dacă află? Murtagh ridică din umeri.

— Va afla până la urmă, dacă trece de vrăjile mele de apărare.

— Atunci nu îl lăsa. Eşti mai puternic decât mine; nu ai pe nimeni pe care să-l poată ameninţa. Îi poţi ţine piept, spre deosebire de mine… Vardenii se apropie cu repeziciune, la fel şi elfii dinspre miazănoapte. Dacă mai poţi rezista câteva zile, există o şansă… există o şansă ca ei să te elibereze.

— Nu crezi că mă vor putea elibera, nu-i aşa? El ridică din nou din umeri.

— … Atunci ajută-mă să scap.

Un râs aspru şi lătrat îi ieşi prin gâtlej.

— Cum? De-abia dacă îmi pot trage cizmele fără să-i cer voie lui Galbatorix.

— Mi-ai putea slăbi legăturile şi ai putea uita să pui zăvorul la uşă când pleci.

Buza lui de sus se încreţi într-un surâs zeflemitor.

— Sunt doi oameni postaţi afară, sunt vrăji puse în încăperea asta care să îl avertizeze pe Galbatorix dacă iese din ea vreun prizonier, şi sunt sute de străjeri între acest loc şi cea mai apropiată poartă. Ar fi o minune dacă ai izbuti să ajungi măcar la capătul holului.

— Poate că ai dreptate, dar aş vrea să încerc.

— Nu ai face decât să sfârşeşti prin a fi ucisă.

— Atunci ajută-mă. Dacă ai vrea, ai putea găsi o cale să îi ocoleşti vrăjile.

— Nu pot. Jurămintele mele nu mă lasă să folosesc magia împotriva lui.

— Dar străjerii? Dacă i-ai întârzia suficient de mult ca să ajung la poartă, m-aş putea ascunde în oraş şi nu ar mai conta dacă Galbatorix ar şti…

— Oraşul e al lui. În plus, oriunde te-ai duce, ar putea să dea de tine cu o vrajă. Singura cale prin care ai fi la adăpost de el ar fi să ajungi destul de departe până ca el să prindă de ştire, şi nu ai putea face asta nici măcar cu ajutorul unui dragon.

— Trebuie să existe o cale!

— Dacă ar fi existat… El zâmbi cu amărăciune şi îşi lăsă privirea în podea. Nu are rost să-ţi baţi capul.

Frustrată, ea îşi mută privirea în tavan câteva clipe. Apoi îi zise:

— Măcar scoate-mi legăturile astea.

El lăsă să-i scape o răsuflare exasperată.

— Doar ca să mă ridic, îi zise ea. Urăsc să stau întinsă pe lespedea asta şi mă dor ochii să mă tot uit după tine.

El şovăi, apoi se ridică în picioare cu o singură mişcare graţioasă, veni până la lespede şi începu să-i desfacă legăturile căptuşite de la încheieturi şi glezne.

— Să nu crezi că mă poţi omorî, rosti el cu glasul coborât. Nu poţi.

Imediat ce o eliberă, reveni în poziţia de dinainte şi se lăsă iarăşi la podea, unde rămase să privească în depărtare. Era încercarea lui de a-i acorda puţină intimitate, cât timp ea se ridica şi îşi trecea picioarele peste marginea lespezii. Cămaşa de noapte era zdrenţe – arsă în zeci de locuri – şi de-abia dacă îi acoperea formele, nu că ar fi făcut asta prea bine înainte.

Podeaua de marmură era rece sub tălpi şi ea se duse spre Murtagh şi se aşeză lângă el. Se prinse cu braţele de umeri, într-o încercare de a rămâne decentă.

— Chiar a fost Tornac singurul tău prieten din copilărie? îl întrebă ea.

Murtagh tot nu se uită la ea.

— Nu, dar a fost ca un tată pentru mine. M-a învăţat, m-a alinat… m-a dojenit când eram prea arogant şi m-a scos dintr-o grămadă de situaţii în care m-aş fi făcut de râs. Dacă ar mai fi

fost în viaţă, m-ar fi bătut măr pentru halul în care m-am îmbătat ieri.

— Ziceai că a murit când ai fugit din Uru'baen? El pufni.

— Credeam că sunt isteţ. L-am mituit pe unul dintre străjeri ca să lase o poartă lăturalnică deschisă pentru noi. Urma să ne strecurăm afară din oraş la adăpostul întunericului, iar Galbatorix nu avea să afle decât după ce-ar fi fost prea târziu ca să ne mai prindă. Însă el ştia totul, de la bun început. Cum, nu îmi dau seama, dar bănuiesc că îmi citise gândurile în tot acest timp. Când am ieşit pe poartă cu Tornac, am dat peste soldaţi care ne aşteptau în cealaltă parte... Primiseră ordine să ne aducă înapoi teferi şi nevătămaţi, dar noi ne-am luptat şi unul dintre ei l-a ucis pe Tornac. Cel mai iscusit spadasin din Imperiu răpus de un cuţit înfipt în spate.

— Însă Galbatorix te-a lăsat să scapi.

— Nu cred că se aştepta să opunem rezistenţă. În plus, atenţia lui era îndreptată altundeva în acea noapte.

Ea se încruntă când văzu cum pe buzele lui Murtagh se înfiripează un surâs straniu.

— Am numărat zilele, explică el. A fost noaptea în care cei doi Ra'zac au ajuns în Valea Palancar, căutând oul Saphirei. Aşa că, vezi tu, Eragon şi-a pierdut tatăl adoptiv aproape în acelaşi timp cu mine. Soarta are un simţ al umorului nespus de crud, nu crezi?

— Da, într-adevăr... însă dacă Galbatorix îţi putea citi gândurile, de ce nu te-a urmărit mai târziu, ca să te aducă înapoi în Uru'baen?

— Cred că se juca cu mine. M-am dus să stau pe moşia unui om în care credeam că pot avea încredere. Ca de obicei, mă înşelam, dar nu am aflat asta decât mai târziu, când m-au adus Gemenii înapoi aici. Galbatorix ştia unde eram şi ştia că eram încă mânios pentru moartea lui Tornac, aşa că s-a mulţumit să mă lase pe moşie, în timp ce el îi căuta pe Eragon şi pe Brom... însă eu l-am surprins; am plecat şi, până să prindă el de veste, eram deja pe drum către Dras-Leona. De aceea s-a dus Galbatorix în Dras-Leona. Nu a făcut-o ca să îl muştruluiască pe Seniorul Tabor pentru purtarea sa – deşi a făcut şi asta –, ci ca să mă găsească pe mine. Însă era prea târziu. Când a ajuns el în oraş, eu mă întâlnisem deja cu Eragon şi cu Saphira şi pornisem spre Gil'ead.

— De ce ai plecat? întrebă ea.

— Nu ţi-a spus Eragon? Deoarece…

— Nu, nu din Dras-Leona. De ce ai plecat de pe moşie? Erai în siguranţă acolo, sau cel puţin aşa credeai. Deci, de ce ai plecat?

Murtagh rămase tăcut o vreme.

— Voiam să mă răzbun pe Galbatorix şi să îmi fac singur un renume astfel încât să nu mai stau în umbra tatălui meu. Toată viaţa, oamenii m-au tratat diferit fiindcă sunt fiul lui Morzan. Voiam să mă respecte pentru faptele mele, nu pentru ale lui. Se uită în sfârşit spre ea, cu o privire rapidă, din colţul ochiului. Bănuiesc că am primit ce-am vrut, însă, aşa cum spuneam, soarta are un simţ al umorului nespus de crud.

Ea se întrebă dacă mai fusese şi altcineva la curtea lui Galbatorix la care el ţinuse, însă îşi dădu seama că ar fi fost periculos să abordeze un asemenea subiect. Aşa că îl întrebă altceva:

— Cât de mult ştie Galbatorix cu adevărat despre vardeni?

— Totul, din câte îmi pot da seama. Are mai multe iscoade decât îţi închipui.

Ea se apucă de burtă, simţind un gol în stomac.

— Ştii vreun fel în care poate fi omorât?

— Cu cuţitul. Cu sabia. Cu arcul. Cu otravă. Prin magie. Toate căile obişnuite. Problema este că are prea multe vrăji ţesute în jurul său pentru ca o fiinţă sau un lucru să aibă vreo şansă de a-i face rău. Eragon este mai norocos decât ceilalţi, din punctul acesta de vedere: Galbatorix nu vrea să îl omoare, aşa că el s-ar putea să aibă mai multe ocazii de a-l ataca pe rege. Însă chiar dacă Eragon l-ar putea ataca de o sută de ori, tot nu ar găsi nicio cale să treacă de vrăjile sale de apărare.

— Orice ghicitoare are o soluţie şi orice om are o slăbiciune, insistă Nasuada. Îşi iubeşte vreuna dintre ibovnice?

Expresia de pe chipul lui Murtagh o lămuri. Apoi el spuse:

— Ar fi chiar atât de rău dacă ar rămâne el rege? Lumea pe care şi-o imaginează el este bună. Dacă îi învinge pe vardeni, pacea se va instaura în întreaga Alagaesie. Va pune capăt abuzurilor magiei; elfii, piticii şi oamenii nu vor mai avea motive să se urască între ei. Ba mai mult, dacă vardenii pierd, Eragon şi cu mine putem fi împreună, aşa cum fraţii ar trebui să fie. Însă dacă învinge ei, asta ne va aduce moartea, mie şi lui Thorn. Nu se poate altfel.

— Da? Şi cum rămâne cu mine? întrebă ea. Dacă Galbatorix învinge, voi ajunge sclava lui, să îmi poruncească aşa cum crede el de cuviinţă? Murtagh refuză să răspundă, dar ea văzu cum i se încordează tendoanele de la mâini. Nu te poţi da bătut, Murtagh.

— Ce pot să fac? strigă el, făcând să răsune încăperea. Ea se ridică şi îl privi de sus.

— Poţi lupta! Uită-te la mine... Uită-te la mine! El îşi ridică privirea, fără tragere de inimă.

— Poţi găsi modalităţi prin care să acţionezi împotriva lui. Asta poţi face! Chiar dacă jurămintele nu îţi îngăduie decât cele mai mărunte răzvrătiri, tocmai aceste răzvrătiri s-ar putea dovedi decisive pentru a-l răpune. Îi reluă întrebarea, pentru un efect sporit. Ce poţi să faci? Poţi continua să te simţi neajutorat şi nefericit tot restul vieţii. Poţi să-l laşi pe Galbatorix să te preschimbe într-un monstru. Sau poţi lupta! îi arătă braţele, pentru ca el să vadă arsurile de pe ele. Îţi face plăcere să mă răneşti?

— Nu! exclamă el.

— Atunci luptă, la naiba! Trebuie să lupţi sau chiar vei pierde tot ceea ce eşti. Şi Thorn de asemenea.

Rămase neclintită când el sări în picioare, sprinten ca o pisică, şi se apropie la numai câteva degete de ea. Muşchii fălcii i se strângeau şi i se încordau în vreme ce o privea ameninţător, răsuflând furios pe nări. Ea îi recunoscu expresia, căci i-o mai văzuse de multe ori înainte. Era expresia unui om rănit în mândria sa şi care voia să se răzbune pe persoana care îl jignise. Era periculos să îi pună răbdarea la încercare, dar ştia că nu are de ales, căci putea să nu mai aibă altă ocazie.

— Dacă eu pot lupta, trebuie să poţi şi tu, îi zise ea.

— Înapoi pe lespede, rosti el, cu glas aspru.

— Ştiu că nu eşti un laş, Murtagh. Mai bine să mori decât să trăieşti ca un sclav în slujba unuia ca Galbatorix. Măcar aşa ai realiza ceva, iar numele tău ar fi pomenit cu oarecare bunăvoinţă când nu vei mai fi.

— Înapoi pe lespede, mârâi el, înşfăcând-o de braţ şi târând-o până la dală.

Ea îi dădu voie să o salte pe blocul cenuşiu de piatră, să îi prindă legăturile la încheieturile mâinilor şi la glezne şi apoi să îi fixeze cureaua în jurul capului.

Când isprăvi, rămase privnid-o cu ochii negri şi sălbatici şi trăsăturile încordate ca nişte strune.

— Trebuie să decizi dacă eşti dispus să îţi rişti viaţa ca să te salvezi, spuse ea. Nu doar tu, ci şi Thorn. Şi trebuie să te hotărăşti acum, cât încă mai este timp. Întreabă-te şi tu: ce ar fi vrut Tornac să faci?

Fără să-i răspundă, Murtagh îşi întinse braţul drept şi îi puse mâna pe partea de sus a pieptului, cu palma fierbinte lipită de piele. Ea simţi cum îşi pierde răsuflarea la atingerea lui.

Apoi, aproape în şoaptă, el începu să vorbească în limba străveche. Pe măsură ce cuvintele străine i se rostogoleau de pe buze, simţea cum o cuprinde tot mai mult teama.

O pală de aer rece trecu peste pieptul ei când Murtagh îşi retrase mâna. El se dădu un pas înapoi şi încercă să treacă pe lângă ea, ca să se ducă la uşa încăperii. Ea fu cât pe ce să îl strige – ca să îl întrebe ce îi făcuse –, când el se opri şi spuse:

— Asta ar trebui să te ferească de durerea pricinuită de cele mai multe răni, dar va trebui să te prefaci, sau Galbatorix va descoperi ce-am făcut.

După care plecă.

— Mulţumesc, şopti ea către încăperea pustie.

Se gândi îndelung la conversaţia lor. Părea puţin probabil ca Galbatorix să îl fi trimis pe Murtagh să vorbească cu ea, dar nu putea să excludă această posibilitate. De asemenea, nu îşi putea da seama dacă Murtagh era un om bun sau rău în adâncul sufletului. Îşi aduse aminte de Regele Hrothgar – care îi fusese ca un unchi în copilărie – şi de felul în care îl omorâse Murtagh pe Câmpiile Înflăcărate. Apoi îşi aduse aminte de copilăria lui Murtagh şi de greutăţile pe care le avusese el de înfruntat, şi de faptul că le lăsase libertatea lui Eragon şi Saphirei, când ar fi putut foarte uşor să îi aducă în Uru'baen.

Însă chiar dacă Murtagh fusese cândva un om onorabil şi de încredere, ea ştia că supunerea lui forţată ar fi putut să îl corupă.

În cele din urmă, se hotărî să lase la o parte trecutul lui Murtagh şi să îl judece doar din perspectiva faptelor lui din prezent. Bun sau rău, rămânea un posibil aliat, iar ea avea nevoie de ajutorul său, dacă îl putea obţine. Dacă se dovedea că o amăgise, situaţia ei nu avea să se schimbe în mai rău decât

era deja. Însă dacă se dovedea că este sincer, atunci exista o şansă ca ea să scape din Uru'baen, o şansă pentru care merita să rişte.

În absenţa durerii, dormi adânc şi bine pentru prima oară de când sosise în capitală. Se trezi, simţindu-se mai optimistă decât înainte, şi se apucă iarăşi să urmărească liniile vopsite pe tavan. Linia albastră şi subţire pe care o urmărea o făcu să observe o formă albă şi măruntă în colţul unei dale, ceva ce trecuse cu vederea înainte. Îi luă un moment să îşi dea seama că decolorarea reprezenta locul gol lăsat de o ciobitură.

Imaginea o amuză, căci i se părea comic – şi întru câtva reconfortant – să ştie că încăperea perfectă a lui Galbatorix nu era chiar perfectă, la urma urmei, şi că, în ciuda a tot ceea ce susţinea regele, el nu era nici atotştiutor, nici infailibil.

Când se deschise din nou uşa încăperii, temnicerul intră, aducându-i ceea ce ea intui că ar fi fost masa de prânz. Îl întrebă dacă ar putea mânca mai întâi, înainte să o dezlege, zicându-i că îi este foame mai presus de orice, ceea ce nu era tocmai neadevărat.

Spre mulţumirea ei, el încuviinţă, deşi nu scoase nicio vorbă, ci pur şi simplu zâmbi, cu zâmbetul său hidos, ca un cleşte, şi se aşeză pe marginea lespezii. În timp ce îi vâra terci cald în gură, mintea ei lucra nebuneşte, căutând soluţii pentru orice eventuală situaţie neprevăzută, căci ştia prea bine că nu avea decât o singură încercare.

Nerăbdarea o făcu să înghită cu greu mâncarea fără gust. Cu toate acestea, se descurcă şi, când se goli castronul şi bău pe săturate, se pregăti de ceea ce avea să urmeze.

Ca şi până atunci, bărbatul lăsase tava cu mâncare la baza peretelui, aproape de locul în care se aşezase Murtagh şi la vreo zece picioare de uşa către privată.

După ce fu dezlegată, ea coborî de pe blocul de piatră. Omul cu capul ca o tărtăcuţă dădu să o apuce de braţul stâng, însă ea ridică o mână şi zise, pe cel mai mieros ton:

— Acum pot sta şi singură în picioare, mulţumesc.

Temnicerul şovăi, apoi zâmbi din nou şi clănţăni din dinţi de două ori, de parcă ar fi vrut să spună: „Ei bine, mă bucur pentru tine!”

Porniră către privată, ea în faţă, iar el puţin în urma ei. Când

făcu cel de-al treilea pas, îşi răsuci intenţionat glezna dreaptă şi se împletici de-a curmezişul prin încăpere. Bărbatul strigă şi încercă să o prindă – ea îi simţi degetele groase apucând în gol aerul de deasupra gâtului său , însă se mişcă prea încet şi ea îi scăpă printre degete.

Căzu de-a lungul pe tavă, spărgând urciorul – care avea încă în el destul de mult vin îndoit – şi împingând castronul de lemn, care se rostogoli zdrăngănind prin cameră. Ateriza intenţionat cu mâna dreaptă sub ea şi, când simţi tava, începu să pipăie în căutarea lingurii de metal.

— Ah! exclamă ea, prefăcându-se rănită, apoi se întoarse şi se uită la bărbat, făcând tot posibilul să pară mâhnită. Poate că totuşi nu sunt încă pregătită, rosti ea, oferindu-i un zâmbet de scuză. Atinse mânerul lingurii cu degetul mare şi îl apucă strâns, chiar în clipa în care bărbatul o săltă în picioare, luând-o de celălalt braţ.

O cercetă cu privirea şi strâmbă din nas, părând dezgustat de cămaşa ei de noapte, udă leoarcă de vin. Pe când făcea asta, ea duse mâna la spate şi strecură mânerul lingurii printr-o gaură de lângă tivul cămăşii. Apoi întinse mâna, arătându-i că nu luase nimic.

Bărbatul mormăi, o înşfacă de celălalt braţ şi o conduse către privată. După ce ea intră, el se întoarse la tavă, bombănind în barbă.

În clipa în care închise uşa, ea scoase lingura de sub cămaşă şi o apucă cu dinţii, ţinând-o astfel în timp ce îşi smulgea câteva şuviţe de păr de la ceafă, acolo unde erau mai lungi. Mişcându-se cât putea de repede, apucă unul dintre firele adunate între degetele mâinii stângi şi apoi întinse pe coapsă, cu palma dreaptă, şuviţele smulse, răsucindu-le într-un singur şnur. Simţi cum i se înfioară pielea când îşi dădu seama că şnurul era prea scurt. Bâjbâind grăbită, legă capetele, apoi lăsă şnurul pe podea.

Smulse încă o şuviţă şi o răsuci până obţinu un al doilea şnur, pe care îl legă la fel ca pe primul.

Ştiind că nu mai avea decât câteva secunde la dispoziţie, se lăsă într-un genunchi şi înnodă şnururile între ele. Apoi luă lingura din gură şi, cu firul subţire, o legă de piciorul stâng, în locul pe care marginea cămăşii avea să îl acopere.

Alesese piciorul stâng deoarece Galbatorix stătea întotdeauna

în dreapta.

Se ridică şi se asigură că lingura nu se vede, apoi făcu câţiva paşi ca să se asigure că nu o să cadă.

Nu căzu.

Uşurată, îşi îngădui să răsufle. Acum, marea provocare era să se întoarcă la lespede fără să-l lase pe temnicer să-şi dea seama ce făcuse.

Bărbatul o aştepta când deschise uşa privatei. Se încruntă la ea, iar sprâncenele sale rare se uniră, formând o singură linie continuă.

— Lingura, zise el, mestecând cuvântul cu limba de parcă ar fi fost o bucată de păstârnac ars.

Ea îşi ridică bărbia şi arătă către capătul din spate al privatei.

Încruntătură lui se adânci. Intră în cameră şi cercetă cu atenţie pereţii, podeaua, tavanul şi toate cele, înainte să iasă cu paşi apăsaţi. Îşi clănţăni iarăşi dinţii şi se scarpină în capul bombat, părând întristat şi puţin jignit că ea se gândise să arunce lingura.

Fusese bună cu el şi ştia că un asemenea gest de sfidare meschină avea să îl nedumerească şi să îl supere.

Rezistă impulsului de a se trage înapoi când el făcu un pas în faţă, îşi puse mâinile grele pe capul ei şi îi trecu degetele prin păr. Cum nu găsi lingura, faţa i se prăbuşi. O înşfacă de braţ şi o duse înapoi la lespede, punându-i iarăşi cătuşele.

Apoi, cu o expresie posomorâtă, luă tava de pe jos şi ieşi din încăpere.

Ea aşteptă până fu complet sigură că plecase, înainte să îşi întindă degetele mâinii stângi şi, puţin câte puţin, să ridice marginea cămăşii.

Un zâmbet larg i se întinse pe chip când simţi capătul lingurii cu vârful degetului său arătător.

Acum avea o armă.

O coroană de gheaţă şi omăt

CÂND primele raze palide de lumină brăzdară suprafaţa încreţită a mării, luminând crestele valurilor translucide – care sclipeau de parcă ar fi fost sculptate în cleştar –, Eragon încetă să mai viseze cu ochii deschişi şi privi către nord-vest, curios să vadă ce se putea desluşi din norii ce se formau în depărtare.

Ceea ce zări îl descumpăni: norii acopereau aproape jumătate din orizont, iar cel mai mare dintre fuioarele albe, dense, părea la fel de înalt ca piscurile Munţilor Beor, mult prea înalt pentru ca Saphira să poată trece pe deasupra lui. Singura porţiune de cer senin se afla în spatele ei, şi chiar şi pe aceea aveau să o piardă, pe măsură ce braţele furtunii se strângeau în jurul lor.

„Va trebui să zburăm prin ea”, zise Glaedr, iar Eragon simţi tremurul Saphirei.

„De ce nu încercăm să o ocolim?” îl întrebă ea.

Prin Saphira, Eragon îşi dădu seama că Glaedr cerceta structura norilor, în cele din urmă, dragonul auriu spuse: „Nu vreau să te îndepărtezi prea mult de curs. Mai avem multe leghe de străbătut, şi dacă te lasă puterile…”

„Atunci îmi poţi împrumuta tu energie ca să rămânem în aer.”

„Hhmm… Chiar şi aşa, este mai bine să fim precauţi în nesăbuinţa noastră. Am mai văzut furtuni din astea înainte. Este mai mare decât îţi închipui. Ca să o ocoleşti, ar trebui să zbori atât de mult înspre vest, încât ai ajunge dincolo de Vroengard şi ţi-ar lua încă o zi să atingi uscatul.”

„Distanţa până la Vroengard nu este atât de mare”, replică ea.

„Nu, dar vântul ne va încetini. În plus, ceva îmi spune că furtuna se întinde până la insulă. Într-un fel sau altul, va trebui să zburăm prin ea. Totuşi, nu este nevoie să trecem chiar prin centrul ei. Vezi crăpătura dintre stâlpii aceia de la apus?"

„Da."

„Du-te acolo şi poate că vom găsi o cale mai sigură de a trece printre nori.”

Eragon se prinse mai bine de şa când Saphira îşi înclină

umărul stâng şi se întoarse către vest, îndreptându-se spre crăpătura pe care i-o arătase Glaedr. Când ea se îndreptă, Eragon căscă şi se frecă la ochi; apoi se răsuci şi scoase un măr şi câteva fâşii de carne uscată din coburii prinşi în spatele său. Era un mic dejun sărăcăcios, dar nu îi era foarte foame, şi zborul cu burta plină pe spatele Saphirei îi provoca greaţă.

În timp ce mânca, privea pe rând norii şi marea scânteietoare. I se părea neliniştitor să ştie că sub ei nu era decât apă şi că uscatul cel mai apropiat – continentul – se afla, după estimările sale, la peste cincizeci de mile depărtare. Se cutremură la gândul scufundării în adâncurile reci şi hrăpăreţe ale mării. Se întreba ce ar fi putut găsi pe fundul acesteia şi îşi spuse că ar fi putut folosi magia ca să coboare până acolo şi să afle, însă perspectiva nu îl atrăgea în mod deosebit. Abisul de apă era prea întunecat şi prea primejdios ca să fie pe gustul său. Simţea că nu era locul cel mai potrivit pentru cei de felul său. Era mai bine să îl lase făpturilor ciudate care sălăşluiau deja acolo.

Pe măsură ce dimineaţa se apropia de sfârşit, deveni tot mai limpede că norii erau mai departe decât păruseră la început şi că, aşa cum zisese Glaedr, furtuna era mai mare decât îşi închipuiseră ei.

Un vânt potrivnic începu să sufle uşor, iar zborul Saphirei deveni ceva mai anevoios, însă ea continuă să înainteze.

Când se aflau încă la câteva leghe de marginea furtunii, Saphira îi luă prin surprindere intrând deodată în picaj şi zburând mai aproape de suprafaţa apei.

În timp ce ea cobora, Glaedr o întrebă: „Saphira, ce ai de gând?”

„Sunt curioasă, îi răspunse ea. Şi aş vrea să îmi odihnesc aripile înainte de a intra în nori.”

Plană deasupra apei, iar oglindirea ei de dedesubt şi umbra din faţă o însoţiră ca doi tovarăşi fantomatici de drum, unul întunecat şi celălalt luminos. Apoi, ea îşi roti capetele aripilor şi, din trei bătăi rapide, încetini şi ateriză pe apă. Un evantai de stropi ţâşni în ambele părţi ale gâtului ei când pieptul i se scufundă, împroşcându-l pe Eragon cu sute de picături.

Apa era rece, dar, după ce petrecuseră atâta timp în înalturile cerului, aerul era cald şi plăcut – atât de cald, încât Eragon îşi scoase mantia şi mănuşile.

Saphira îşi strânse aripile şi pluti liniştită, săltată de valuri. Eragon observă câteva mănunchiuri de alge maronii în dreapta lor. Plantele arătau ca nişte perii de frecat şi aveau umflături dispuse la articulaţii, de-a lungul tulpinilor.

Mult deasupra lor, aproape de locul în care Saphira se aflase mai devreme, Eragon zări doi albatroşi cu vârfurile aripilor negre zburând pe lângă peretele masiv de nori. Priveliştea îi adânci neliniştea; păsările îi aminteau de momentul în care văzuse o haită de lupi fugind alături de o turmă de căprioare, ca să scape de un incendiu izbucnit în pădurile Şirei.

„Dacă am avea câtuşi de puţin capul pe umeri, am face cale întoarsă”, îi zise el Saphirei.

„Dacă am avea câtuşi de puţin capul pe umeri, am pleca din Alagaesia şi nu ne-am mai întoarce niciodată”, replică ea.

Arcuindu-şi gâtul, îşi scufundă botul în apa mării, apoi îşi scuturâ capul şi plescăi de câteva ori, de parcă ar fi pus limba pe ceva neplăcut la gust.

Deodată, Eragon simţi panica lui Glaedr, iar bătrânul dragon îi mugi în minte: “Înalţă-te! Acum, acum, acum! Înalţă-te!”

Saphira nu pierdu timpul punând întrebări. Cu un bubuit ca de tunet, ea îşi întinse aripile şi începu să le mişte, ridicându-se din apă.

Aplecându-se înainte, Eragon se apucă de marginea şeii, ca să nu fie azvârlit în spate. Bătaia aripilor Saphirei ridică un perete de ceaţă care aproape îl orbi, aşa că îşi folosi mintea ca să vadă ce îl alarmase pe Glaedr.

Din adâncuri, înălţându-se spre burta Saphirei mai repede decât ar fi crezut Eragon că este posibil, simţi ceva rece şi imens… cuprins de o foame insaţiabilă, ca de lup. Încercă să o sperie, să o facă să se întoarcă, însă făptura era neobişnuită şi de neoprit, şi nici nu păru să bage în seamă eforturile sale. În adâncurile ciudate şi neluminate ale conştiinţei acesteia, el întrezări amintiri ale anilor nenumăraţi pe care îi petrecuse de una singură în apa îngheţată, vânând şi fiind vânată la rândul său.

Simţind cum intră şi el în panică, Eragon puse mâna pe mânerul lui Brisingr chiar când Saphira se desprinse de suprafaţa apei şi începu să se înalţe în văzduh. „Saphira, grăbeşte-te!” strigă el în gând.

Ea se înălţă, prinzând viteză, şi în urma ei ţâşni o trombă de

apă din mijlocul căreia Eragon văzu ivindu-se o pereche de fălci cenuşii şi lucioase. Fălcile erau atât de mari încât un om ar fi putut trece printre ele călare fără să păţească nimic şi erau ticsite cu sute de dinţi albi şi sclipitori.

Saphira putea vedea şi ea ce vedea el, aşa că se răsuci violent într-o parte, în încercarea de a scăpa de fălcile căscate, atingând uşor apa cu vârful aripii. O clipă mai târziu, Eragon auzi şi simţi pocnetul fălcilor creaturii, ce se închideau în urma sa.

Colţii ca nişte ace trecură la câteva degete de coada Saphirei.

În timp ce se prăbuşea înapoi în apă, trupul monstrului deveni vizibil. Avea capul lung şi ascuţit. O creastă osoasă i se ridica deasupra ochilor, iar din partea cealaltă a crestei creştea un lujer ca o sfoară, care lui Eragon i se păru a fi lung de peste şase picioare. Gâtul făpturii îi amintea de un şarpe imens şi încreţit. Partea vizibilă a trunchiului era netedă şi vânjoasă, şi părea incredibil de densă. O pereche de înotătoare ca nişte vâsle creşteau de-o parte şi de alta a pieptului, zbătându-se neajutorate în aer.

Făptura ateriza pe o parte şi, preţ de-o clipă, o trombă de apă şi mai mare ţâşni către cer. Chiar înainte ca valurile să-l înghită la loc pe monstru, Eragon apucă să se uite într-unul din ochii acestuia, care era negru ca o picătură de smoală. Răutatea din acea privire – ura viscerală, furia şi frustrarea pe care le distingea în privirea fixă a făpturii – era atât de mare, încât Eragon se cutremură şi îşi dori să fi fost în mijlocul Deşertului Hadarac. Simţea că doar acolo ar fi fost la adăpost de foamea ancestrală a acelei făpturi.

Cu inima zvâcnindu-i, slăbi strânsoarea asupra mânerului lui Brisingr şi se lăsă moale în şa.

— Ce-a mai fost şi asta?

„Un Nidhwal”, spuse Glaedr.

Eragon se încruntă. Nu îşi amintea să fi citit despre aşa ceva în Ellesmera. „Şi ce anume este un Nidhwal?!”

„Sunt tot mai rari, şi nu se prea vorbeşte despre ei. Ei sunt pentru mare ceea ce Fanghurii sunt pentru văzduh. Ambele specii sunt înrudite cu dragonii. Deşi diferenţele de înfăţişare sunt foarte mari, Nidhwalii sunt mai apropiaţi de noi decât ţipătorul Fanghur. Sunt inteligenţi şi au chiar şi o structură asemănătoare cu Eldunari în pieptul lor, ceea ce le permite să

se scufunde la mari adâncimi pentru perioade mai lungi de timp, după părerea noastră. ”

„Pot sufla foc? ”

„Nu, însă spre deosebire de Fanghuri îşi folosesc adesea puterea minţii pentru a-şi paraliza prada, aşa cum au aflat pe pielea lor mulţi dragoni.”

“Îşi mănâncă semenii!” exclamă Saphira.

“În ceea ce-i priveşte, noi nu suntem înrudiţi cu ei, replică Glaedr. Însă se mănâncă şi între ei, iar acesta este unul dintre motivele pentru care au mai rămas atât de puţini Nidhwalar. Nu îi interesează ce se întâmplă în afara regatului lor, şi toate încercările de a ne înţelege cu ei au eşuat. Este ciudat că am întâlnit unul atât de aproape de ţărm. Era o vreme când nu îi găseai decât dacă zburai câteva zile bune în larg, acolo unde marea este cea mai adâncă. Se pare că, de la căderea Cavalerilor, au devenit fie mai îndrăzneţi, fie mai disperaţi.”

Eragon se cutremură din nou amintindu-şi senzaţia minţii Nidhwalului. „De ce nu ne-aţi vorbit despre ei, tu sau Oromis?”

„Sunt multe lucruri despre care nu v-am vorbit, Eragon. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie, şi era mai bine să îl folosim încercând să vă pregătim pentru confruntarea cu Galbatorix decât povestindu-vă despre toate făpturile întunecate care bântuie regiunile neexplorate din Alagaesia.”

„Deci mai sunt şi alte lucruri precum Nidhwalul despre care nu ştim?'

„Câteva.”

„Ne vei povesti despre ele, Ebrithil?” întrebă Saphira.

„Voi face un pact cu tine, Saphira, şi cu tine, Eragon. Hai să aşteptăm o săptămână şi, dacă suntem încă în viaţă şi liberi, îmi voi petrece bucuros următorii zece ani vorbindu-vă despre toate rasele pe care le ştiu, incluzând toate nenumăratele soiuri de gângănii. Însă până atunci, haideţi să ne concentrăm asupra sarcinii pe care o avem de îndeplinit. Ne-am înţeles?”

Eragon şi Saphira acceptară fără tragere de inimă şi nu mai vorbiră despre asta.

Vântul potrivnic se înteţi devenind o vijelie pe măsură ce se apropiau de partea din faţă a furtunii, încetinind-o pe Saphira până ce ea ajunse să zboare la jumătate din viteza ei normală. Din când în când, rafale puternice o zguduiau, oprind-o uneori

de-a binelea pentru câteva momente. Ştiau de fiecare dată când aveau să îi izbească rafalele, căci puteau vedea un desen, ca nişte solzi argintii, gonind spre ei pe suprafaţa apei.

Din zori, norii crescuseră tot mai mult în mărime şi acum, când îi vedeau mai de-aproape, priveliştea era şi mai înfricoşătoare. În partea de jos, norii erau întunecaţi şi purpurii, iar perdele de ploaie torenţială legau furtuna de mare ca un cordon ombilical transparent. Mai sus, norii căpătau culoarea argintului învechit, în timp ce partea cea mai înaltă era de un alb imaculat şi orbitor, părând la fel de solidă ca pantele din Tronjheim. Spre miazănoapte, deasupra centrului furtunii, norii alcătuiseră o nicovală imensă şi teşită, ce se ridica ameninţătoare deasupra întregii lumi, de parcă zeii înşişi ar fi vrut să făurească o unealtă stranie şi cumplită.

Când Saphira trecu printre cei doi stâlpi albi ce se umflau – pe lângă care ea era cât un punct – iar marea dispăru în spatele unui câmp de nori pufoşi, vântul potrivnic se mai domoli şi aerul deveni aspru şi agitat, învârtejindu-se în jurul lor fără vreo direcţie clară. Eragon strânse din dinţi ca să nu îi clănţăne în gură şi simţi un gol în stomac când Saphira coborî brusc vreo şase picioare, după care urcă la fel de brusc mai mult de douăzeci.

Glaedr zise: „Mai ai vreo experienţă de zbor pe timp de furtună, în afară de momentul în care ai fost prinsă de vijelie între Valea Palancar şi Yazuac?”

„Nu”, făcu Saphira, scurt şi încrâncenat.

Glaedr părea să se aştepte la acest răspuns, căci începu fără preget să îi explice detaliile zborului prin peisajul fantastic de nori.

„Caută tipare de mişcare şi observă formaţiunile din jurul tău, îi spuse el. Urmărindu-le, poţi intui zonele în care vântul este mai puternic şi direcţia în care suflă.”

Saphira ştia deja o mare parte din lucrurile pe care i le spunea Glaedr, însă el continuă să vorbească, pe amândoi liniştindu-i purtarea calmă a bătrânului dragon. Dacă ar fi simţit panică sau teamă în mintea lui, asta i-ar fi făcut să se îndoiască de ei şi pesemne că Glaedr ştia asta.

O fărâmă rătăcită de nor, învârtită de vânt, tăie calea Saphirei. În loc să o ocolească, ea trecu drept prin aceasta, străpungând norul ca o suliţă albastră şi scânteietoare. Când

ceaţa cenuşie îi învălui, mugetul vântului amuţi şi Eragon îşi miji ochii, punându-şi o mână în faţă, ca să îşi protejeze ochii.

Când ieşiră din nor, milioane de picături mărunte atârnau de trupul Saphirei, iar ea scânteia de parcă solzii săi, şi-aşa sclipitori, ar fi fost ţintaţi cu diamante.

Îşi continuă zborul zbuciumat; acum era dreaptă, iar în clipa următoare aerul sălbatic o putea răsuci într-o parte, sau vreun curent neaşteptat îi putea ridica o aripă, făcând-o să alunece în direcţia opusă. Simplul fapt de a sta pe spatele ei era obositor; cât despre Saphira, pentru ea era o luptă groaznică şi frustrantă, cu atât mai greu de dus cu cât ştia că era departe de a se fi terminat şi că nu avea altă opţiune decât să continue.

După o oră, două, încă nu văzuseră capătul celălalt al furtunii. Glaedr zise: „Trebuie să ne întoarcem. Ai mers destul înspre vest şi, dacă vrem să înfruntăm furia furtunii, ar fi mai bine să o facem acum, înainte să oboseşti şi mai mult.”

Fără niciun cuvânt, Saphira se roti către miazănoapte şi porni spre zidul imens şi semeţ de nori luminaţi de soare din centrul furtunii uriaşe. Pe când se apropiau de faţada striată – care era cel mai mare lucru pe care îl văzuse Eragon vreodată, mai mare chiar decât Farthen Dur –, sclipiri albăstrui îi brăzdară adâncurile, în vreme ce un fulger îşi croi drum către partea de sus a nicovalei.

O clipă mai târziu, un bubuit de tunet răsună în cer, iar Eragon îşi acoperi urechile cu mâinile. Ştia că vrăjile sale de protecţie avea să îi apere de fulger, însă nu îşi putea alunga teama acum, când se apropiau atât de mult de suliţele sfârâitoare de energie.

Dacă Saphira se temea şi ea, nu o arăta. Tot ce putea simţi era determinarea ei. Îşi iuţi bătaia aripilor şi, câteva clipe mai târziu, ajunseră în faţa zidului de nori şi apoi se năpustiră spre centrul furtunii.

Amurgul îi împresură, cenuşiu şi inform.

Era ca şi cum restul lumii încetase să mai existe. Norii îl împiedicau pe Eragon să estimeze orice distanţă dincolo de vârful nasului, al cozii şi al aripilor Saphirei. Erau de-a dreptul orbi, şi numai presiunea constantă exercitată de greutatea lor îi făcea să deosebească între sus şi jos.

Eragon îşi deschise mintea şi îşi lăsă conştiinţa să se întindă cât se putea de mult, însă nu simţi vreo altă vietate în afara

Saphirei şi a lui Glaedr, nici măcar o pasăre rătăcită. Din fericire, Saphira îşi păstră simţul direcţiei; nu aveau să se rătăcească. Continuând să caute cu mintea alte fiinţe, plante sau animale, Eragon se asigură că nu aveau să se izbească de versantul vreunui munte.

Aruncă şi o vrajă pe care o învăţase de la Oromis, o vrajă care le spunea exact cât de aproape se aflau de apă – sau de uscat – în orice moment.

Din clipa în care intraseră în nor, umezeala prezentă peste tot începu să se strângă pe pielea lui Eragon şi să îi îmbibe veşmintele de lână, făcându-le să atârne greu. Era o neplăcere pe care nu ar fi băgat-o în seamă dacă apa şi vântul laolaltă nu ar fi fost atât de reci încât să îi sece orice urmă de căldură din trup şi să îl omoare. De aceea aruncă o altă vrajă, care îndepărtă orice picături mai mari din aerul din preajma sa, cât şi – la cererea ei – din aerul din preajma ochilor Saphirei, căci umezeala se tot strângea pe suprafaţa lor, silind-o să clipească mult prea des.

Vântul din nicovală era surprinzător de blând. Eragon îi spuse asta şi lui Glaedr, însă bătrânul dragon rămase la fel de înverşunat. “Încă nu am dat de ce-i mai rău.”

Curând, spusele sale se adeveriră, când un curent vertical o izbi pe Saphira în pântece şi o înălţă câteva mii de picioare, într-o regiune unde aerul era prea rarefiat pentru ca Eragon să mai poată respira cum se cuvine şi unde ceaţa îngheţa în nenumărate cristale mărunte, ce îi înţepau nasul şi obrajii, precum şi aripile Saphirei, ca nişte pumnale ascuţite.

Lipindu-şi aripile de trup, Saphira coborî în picaj, încercând să scape de curentul vertical. După câteva secunde, presiunea de sub ea dispăru, fiind însă înlocuită de un curent la fel de puternic care o împinse în jos, purtând-o către valuri cu o viteză ameţitoare.

În timp ce se prăbuşeau, cristalele de gheaţă se topiră, formând picături de ploaie mari şi sferice care părea să plutească pe lângă Saphira. Fulgerul licări în apropiere – o licărire nepământeană şi albăstruie prin vălul norilor – şi Eragon strigă de durere când tunetul bubui împrejur. Cu zgomotul încă răsunându-i în urechi, el rupse două bucăţele din mantie, le împături şi şi le îndesă în urechi, împingându-le cât putu de adânc.

De-abia când ajunse aproape de partea de jos a norilor izbuti Saphira să se elibereze de curentul acela rapid de aer. Îndată ce reuşi, un al doilea curent vertical o prinse şi, ca o mână uriaşă, o împinse spre înaltul cerului.

De-atunci înainte, pentru multă vreme, Eragon pierdu socoteala timpului. Vântul turbat era prea puternic pentru ca Saphira să îi reziste, şi ea continuă să se înalţe şi să cadă în văzduhul rotitor, asemenea unei frunze prinse într-un vârtej. Reuşi să înainteze puţin – câteva mile amărâte, câştigate cu trudă şi cu sudoare –, însă de fiecare dată când izbutea să scape de unul dintre curenţii în spiralã se trezea prinsă în altul.

Lui Eragon i se păru umilitor faptul că el, Saphira şi Glaedr erau neajutoraţi în faţa furtunii şi că, în ciuda puterii lor, nu puteau spera să contracareze puterea stihiilor.

De două ori vântul aproape că o împinse pe Saphira în valurile învolburate. De fiecare dată, curenţii de aer o scuipară din pântecele furtunii până în perdelele de ploaie care măturau marea de dedesubt. A doua oară când se întâmplă asta, Eragon se uită peste umărul Saphirei şi crezu că vede silueta lungă şi întunecată a Nidhwalului plutind pe apa agitată. Totuşi, când izbucni următorul fulger, silueta nu mai era nicăieri, şi el se întrebă dacă nu cumva umbrele îi jucaseră o festă.

Pe măsură ce pe Saphira o părăseau puterile, ea se luptă tot mai puţin cu vântul, lăsându-l să o poarte unde voia. Singurul efort pe care îl mai făcea ca să sfideze furtuna era în momentul în care se apropia prea mult de apă. Altfel, îşi odihnea aripile şi se solicita cât putea de puţin. Eragon simţi când Glaedr începu să îi transfere din energia lui ca să o ajute să reziste, însă nici măcar asta nu îi permitea altceva decât să rămână pe loc.

În cele din urmă, puţina lumină rămasă începu să se stingă şi Eragon simţi cum îl cuprinde deznădejdea. Îşi petrecuseră o bună parte din zi azvârliţi de furtună dintr-o parte în alta şi aceasta tot nu dădea semne că s-ar domoli, iar Saphira nu părea să se apropie de capătul ei.

După ce soarele asfinţi, Eragon nu mai putu să-şi vadă nici măcar vârful nasului, nemaifiind nicio diferenţă dacă îşi ţinea ochii deschişi sau nu. Era ca şi cum un şomoiog imens de lână neagră fusese îndesat în jurul său şi al Saphirei; şi într-adevăr, întunericul părea să aibă greutate, de parcă ar fi fost o substanţă palpabilă, ce îl apăsa din toate părţile.

La fiecare câteva secunde, un nou fulger despica bezna, uneori ascuns în nori, alteori trecându-le prin faţa ochilor, strălucind cu lumina a zeci de sori şi lăsând în aer un gust de fier. După strălucirea arzătoare a descărcărilor din apropiere, noaptea părea de două ori mai întunecată, iar Eragon şi Saphira erau orbiţi când de lumină, când de bezna ce-i urma. Oricât de aproape ar fi fost fulgerele, acestea nu o nimereau niciodată pe Saphira, dar mugetul constant al tunetelor le provoca o senzaţie de greaţă ei şi lui Eragon.

Cât despre el, nu îşi putu da seama cât timp dură tot acest calvar.

Apoi, la un moment dat, Saphira intră într-un curent vertical mult mai mare şi mai puternic decât cele pe care le întâlniseră până atunci. Îndată ce îi lovi, Saphira începu să se zbată, încercând să scape, însă forţa vântului era atât de mare încât ea de-abia reuşea să îşi ţină aripile drepte.

În cele din urmă, contrariată, mugi şi scoase un jet de flăcări pe gură, luminând o mică porţiune din cristalele de gheaţă aflate împrejur, care scânteiară ca nişte nestemate.

„Ajutaţi-mă, le spuse ea lui Eragon şi lui Glaedr. Nu pot face asta de una singură.”

Astfel încât cei doi îşi uniră minţile şi, în timp ce Glaedr asigura energia necesară, Eragon strigă:

– Ganga fram!

Vraja o propulsa înainte pe Saphira, însă foarte încet, căci să înaintezi direct prin vânt era ca şi cum ai traversa Fluviul Anora în mijlocul dezgheţului de primăvară. Chiar dacă Saphira înainta pe orizontală, curentul continuă să o ridice într-un ritm ameţitor. În curând, Eragon începu să observe că îşi pierde suflarea, şi totuşi rămaseră prinşi în vâltoarea de aer.

„Ne ia prea mult timp şi ne costă prea multă energie rosti Glaedr. Opreşte vraja.”

„Dar…”

„Opreşte vraja. Vă veţi pierde cunoştinţa înainte să scăpăm de-aici. Trebuie să ne lăsăm în voia vântului până slăbeşte îndeajuns pentru ca Saphira să se poată elibera.”

„Cum?” întrebă ea, în timp ce Eragon făcea cum îi spusese Glaedr. Osteneala şi senzaţia de înfrângere care îi copleşeau gândurile îl făcură pe Eragon să simtă un fior de îngrijorare pentru ea.

„Eragon, trebuie să îţi modifici vraja ca să ne incluzi pe mine şi pe Saphira. O să se facă frig, mai frig chiar decât în cele mai crunte ierni din Şiră, şi fără magie vom muri îngheţaţi.”

„Chiar şi tu?”

„Eu voi crăpa ca o bucată de sticlă fierbinte scăpată în zăpadă. Apoi va trebui să arunci o vrajă prin care să aduni aerul în jurul tău şi al Saphirei şi să îl ţii acolo, ca să puteţi respira în continuare. Însă va trebui ca aerul stătut să poată ieşi, altfel vă veţi sufoca. Formularea vrăjii este complicată, şi nu trebuie să faci vreo greşeală, aşa că ia aminte. Sună aşa..."

După ce Glaedr recită frazele necesare în limba străveche, Eragon le repetă şi, când dragonul fu mulţumit de pronunţia sa, Eragon aruncă vraja. Apoi modifică şi cealaltă vrajă, după cum îi spusese Glaedr, pentru ca toţi trei să fie protejaţi de frig.

Aşteptară apoi ca vântul să îi poarte cât mai sus. Trecură minute bune şi Eragon începu să se întrebe dacă se vor mai opri vreodată sau dacă vor continua să se înalţe până ce vor ajunge până la lună şi la stele.

Îi trecu prin minte că poate aşa se explica apariţia stelelor căzătoare: o pasăre, un dragon sau vreo altă făptură pământeană era înhăţată de vântul inexorabil şi ridicată în înaltul cerului cu o asemenea viteză încât începea să ardă ca proiectilele de asediu. Dacă avea dreptate, el, Saphira şi Glaedr aveau să fie cea mai strălucitoare şi mai spectaculoasă stea căzătoare din istorie, dacă s-ar fi aflat cineva atât de departe în largul mării ca să le poată vedea prăbuşirea.

Urletul vântului se domoli treptat. Bubuiturile tunetelor, ce făceau oasele să vibreze, părură să amuţească şi, când îşi scoase bucăţile de pânză din urechi, Eragon fu uluit de liniştea mormântală care îi împrejmuia. Încă mai auzea un susur şters pe fundal, precum sunetul unui mic pârâu de pădure, însă, în afară de asta, totul în jur era cufundat într-o linişte binecuvântată.

Pe măsură ce zbuciumul furioasei furtuni se domolea, observă şi faptul că efortul cerut de vrăji sporea – nu atât din cauza farmecului care împiedica să se risipească prea repede căldura lor corporală, cât din a celui care absorbea şi comprima atmosfera în faţa lor pentru ca ei să îşi poată umple plămânii în mod normal. Dintr-un anumit motiv, energia necesară menţinerii celei de-a doua vrăji se multiplica faţă de prima şi, în curând, el

simţi simptomele care indicau că magia era pe punctul de a-i seca puţinele rămăşiţe de viaţă: o răceală a mâinilor, o nesiguranţă în bătăile inimii şi o senzaţie copleşitoare de letargie, probabil cel mai îngrijorător semn dintre toate.

Apoi Glaedr începu să îl ajute. Uşurat, Eragon simţi cum îi scade povara, pe măsură ce forţa dragonului se scurgea în el, ca un şuvoi de fierbinţeală ce îi alunga letargia şi îi refăcea vigoarea trupului.

Şi astfel continuară.

În cele din urmă, Saphira simţi o domolire a vântului – uşoară, dar evidentă – şi începu să se pregătească de zbor în afara curentului de aer.

Înainte să poată face asta, norii de deasupra se subţiară şi Eragon zări câteva puncte sclipitoare: stelele, albe, argintii şi mai strălucitoare decât toate cele pe care le văzuse el vreodată.

„Uite”, spuse el. Apoi norii se deschiseră în jurul lor şi Saphira se înălţă deasupra furtunii, rămânând aninată peste ea şi balansându-se în mod precar în vârful stâlpului de vânt turbat.

Sub ei, Eragon văzu întreaga furtună, întinzându-se pe sute de mile în toate direcţiile. Centrul părea o cupolă arcuită, ca o ciupercă, netezită de vânturile aprige care goneau de la vest la est şi ameninţau să o doboare pe Saphira din locul nesigur în care se urcase. Norii din apropiere şi din depărtare erau lăptoşi sau chiar strălucitori, ca şi cum ar fi fost luminaţi dinăuntru. Păreau frumoşi şi blajini – formaţiuni paşnice şi neschimbate, care nu trădau nimic din violenţa ce le sfâşia măruntaiele.

Apoi Eragon observă cerul şi rămase cu gura căscată, căci acesta adăpostea mai multe stele decât crezuse el că există. Roşii, albastre, albe, aurii, toate erau presărate pe bolta cerească asemenea unor firicele de praf scânteietor. Constelaţiile pe care le cunoştea erau la locul lor, însă acum erau încadrate de mii de stele mai palide, pe care le zărea pentru prima oară. Şi nu numai că stelele păreau mai strălucitoare, dar şi vidul dintre ele părea mai întunecat. Era ca şi cum, de fiecare dată când îşi aruncase privirea spre cer, avusese pe ochi o ceaţă care îl împiedicase să vadă adevărata glorie a stelelor.

Se uită fix la acest spectacol timp de câteva clipe, uluit de natura glorioasă, întâmplătoare şi misterioasă a luminilor pâlpâitoare. Abia când îşi coborî privirea îşi dădu seama că era

ceva neobişnuit la orizontul purpuriu, în loc ca marea şi cerul să se întâlnească într-o linie dreaptă – cum ar fi trebuit şi cum o făcuseră întotdeauna până atunci –, îmbinarea lor era curbată, precum marginea unui cerc neînchipuit de mare.

Era o privelişte atât de stranie, încât lui Eragon îi trebuiră câteva secunde bune ca să înţeleagă ce vedea şi, când înţelese, un fior îi trecu pe ceafă şi se simţi de parcă ar fi rămas fără suflare.

— Pământul este rotund, şopti el. Cerul este gol şi pământul este rotund.

„Aşa se pare, încuviinţă Glaedr, părând la fel de impresionat. Auzisem ceva despre asta de la un dragon sălbatic, dar nu mă gândisem niciodată că o voi vedea cu ochii mei.”

În est, o licărire galbenă şi palidă păta o porţiune a orizontului, semnalând întoarcerea soarelui. Eragon intui că, dacă îşi menţineau poziţia vreme de patru, cinci minute îl vor vedea răsărind, chiar dacă mai erau ceasuri bune până când razele calde şi dătătoare de viaţă aveau să atingă apa de dedesubt.

Saphira rămase acolo încă un moment, cei trei fiind suspendaţi între stele şi pământ, plutind în amurgul tăcut ca nişte spirite fără trup. Se aflau într-un loc al nimănui, care nu făcea parte nici din ceruri, nici din lumea de dedesubt – un firicel care trecea de-a lungul hotarului ce despărţea două imensităţi.

Apoi Saphira se înclină în faţă şi pe jumătate zbură, pe jumătate plonja înspre miazănoapte, căci aerul era atât de rarefiat încât aripile ei nu îi puteau sprijini greutatea odată ce părăsise curentul de vânt ce se înălţa.

Pe când gonea în jos, Eragon zise: „Dacă am avea destule giuvaiere şi dacă am strânge suficientă energie în ele, crezi că am putea zbura până la lună?”

„Cine ştie ce se poate şi ce nu?” răspunse Glaedr.

În copilăria sa, lumea lui Eragon se rezumase la Carvahall şi la Valea Palancar. Auzise de Imperiu, desigur, dar acesta nu păruse real până nu începuse să călătorească prin el. Iar mai târziu, imaginea pe care şi-o făcuse în mintea sa despre lume se extinsese, ajungând să cuprindă restul Alagaesiei şi, oarecum vag, celelalte meleaguri despre care citise. Iar acum îşi dădea seama că tot ce i se păruse atât de mare era de fapt doar o părticică dintr-un tot mult mai mare. Era ca şi cum perspectiva

sa se schimbase, în câteva secunde, de la cea a unei furnici la cea a unui vultur.

Căci cerul era gol, iar pământul era rotund.

Asta îl făcu să reevalueze şi să regândească... totul. Războiul dintre vardeni şi Imperiu părea neimportant în comparaţie cu adevărata mărime a lumii, şi el se gândi cât de meschine erau majoritatea rănilor şi grijilor care îi asaltau pe oameni, când le vedeai de sus.

Îi spuse Saphirei: „Dacă ar putea vedea toată lumea ce am văzut noi, poate că ar fi mai puţine războaie în lume”.

„Nu te poţi aştepta ca lupii să devină oi.”

„Nu, însă nici lupii nu trebuie să fie cruzi cu oile.”

Saphira coborî în curând înapoi în întunericul norilor, însă reuşi să evite a mai fi prinsă într-un alt ciclu de aer mişcător. În schimb, pluti mile întregi, sărind pe vârfurile altor coloane de aer ascendent, mai joase, folosindu-le pentru a-şi menţine forţele.

Un ceas sau două mai târziu, ceaţa se risipi şi ei ieşiră din masa imensă de nori care alcătuia centrul furtunii. Coborâră spre poalele rarefiate ale acesteia, ce se netezeau treptat într-o pătură matlasată ce ascunde vederii totul, cu excepţia vârfului nicovalei.

Când soarele se ivi în cele din urmă deasupra orizontului, nici Eragon şi nici Saphira nu mai aveau energia necesară ca să acorde atenţie împrejurimilor. Şi nici nu era în monotonia de dedesubt ceva care să le atragă atenţia.

Astfel că Glaedr fu cel care rupse tăcerea: „Saphira, acolo, în dreapta. Vezi?”

Eragon îşi săltă capul de pe braţe şi miji ochii, în vreme ce aceştia i se obişnuiau cu strălucirea.

La câteva mile înspre miazănoapte, un lanţ muntos se înălţa din nori. Piscurile erau acoperite de zăpadă şi gheaţă şi împreună arătau ca o coroană străveche şi crestată, aşezată pe straturi de negură. Povârnişurile dinspre est sclipeau strălucitor în lumina soarelui de dimineaţă, în vreme ce umbre lungi şi albastre înveşmântau versanţii apuseni şi se pierdeau în depărtare, ca nişte pumnale tenebroase înfipte în câmpia accidentată şi albă ca zăpada.

Eragon se îndreptă în şa, aproape nevenindu-i să creadă că

expediţia lor ajunsese la capăt.

„Iată, zise Glaedr, Aras Thelduin, munţii de foc care străjuiesc inima Vroengardului. Zboară iute, Saphira, căci nu mai avem mult de mers.”

Viermi de vizuină

O prinseră la intersecţia a două coridoare identice, ambele mărginite de stâlpi, făclii şi stindarde stacojii purtând văpaia răsucită, de aur, care era emblema lui Galbatorix.

Nasuada nu se aşteptase să scape, însă tot se simţi uşor dezamăgită că eşuase în încercarea ei. Sperase să ajungă mai departe înainte de a fi prinsă din nou.

Se luptase când soldaţii o târâseră înapoi în camera care-i fusese temniţă. Bărbaţii purtau platoşe şi apărători, însă ea reuşi să îi zgârie pe faţă şi să îi muşte de mâini, rănind câţiva destul de grav.

Soldaţii scoaseră exclamaţii deznădăjduite când intrară în Sala Prezicătoarei şi văzură ce îi făcuse temnicerului. Păşind cu grijă ca să nu calce în băltoaca de sânge, o duseră până la dala de piatră, o legară la loc şi plecară în grabă, lăsând-o singură cu leşul.

Ţipă către tavan şi smuci de legături, furioasă pe sine pentru că nu se descurcase mai bine. Clocotind încă de mânie, aruncă o privire către cadavrul de pe podea, apoi se uită în altă parte. Acum că murise, expresia de pe chipul omului părea acuzatoare, şi ea nu putea să o mai privească.

După ce furase lingura, îşi petrecuse câteva ceasuri bune ascuţindu-i mânerul de lespede. Lingura era făcută din fier moale, aşa că fusese uşor de modelat.

Crezuse că Galbatorix şi Murtagh aveau să o viziteze primii, însă cel care veni fu temnicerul, aducându-i o cină târzie. Începuse să îi desfacă legăturile, pregătindu-se să o însoţească până la privată. În clipa în care îi eliberase mâna stângă, ea îl înjunghiase sub bărbie cu mânerul ascuţit al lingurii, implântându-i ustensila în guşă. Bărbatul guiţase, scoţând un sunet groaznic şi ascuţit care îi aminti de un porc dus la tăiere, şi se răsuci de trei ori, dând din braţe, apoi căzu pe podea, unde rămase zvârcolindu-se, făcând spume şi lovind cu călcâiele vreme îndelungată.

Uciderea lui o tulburase. Nu credea că omul fusese rău – nu

era sigură cum fusese, de fapt –, însă el avea o anumită simplitate care îi dăduse senzaţia că profitase de el. Totuşi, făcuse ceea ce trebuia să facă şi, cu toate că acum nu voia să se mai gândească la asta, era convinsă că acţiunile sale fuseseră justificate.

În timp ce omul se zbătea în chinurile morţii, ea îşi desfăcuse celelalte legături şi sărise de pe lespede. Apoi, oţelindu-şi nervii, trăsese lingura din gâtul bărbatului, care – întocmai ca un dop scos dintr-un butoi – făcuse să ţâşnească un jet de sânge care-i împroşcă picioarele şi o sili să sară înapoi, înăbuşindu-şi un blestem.

Scăpase uşor de cei doi străjeri de la uşa Sălii Prezicătoarei. Îi luase prin surprindere şi îl omorâse pe cel din dreapta cam la fel cum îşi omorâse temnicerul. Apoi scosese pumnalul de la cingătoarea străjerului şi îl atacase pe celălalt bărbat chiar când acesta se pregătea să o împungă cu suliţa. În lupta corp la corp, suliţa nu era deloc pe potriva pumnalului, şi ea îl spintecă înainte ca el să apuce să scape sau să dea alarma.

Nu ajunsese prea departe după aceea. Fie din cauza vrăjilor lui Galbatorix, fie doar din ghinion, nimerise peste un grup de cinci soldaţi, iar aceştia o reţinură, chiar dacă le dădu ceva bătăi de cap.

Nu trecu nici jumătate de oră şi auzi un grup mare de oameni cu cizme ţintate cu fier apropiindu-se de uşa încăperii, apoi Galbatorix dădu buzna înăuntru urmat de câţiva străjeri.

Ca şi mai înainte, se opri la marginea câmpului său vizual, rămânând acolo – o siluetă înaltă şi întunecată, cu o faţă colţuroasă din care putea observa doar conturul.

Văzu cum îşi întoarce capul, observând detaliile scenei; apoi rosti cu un glas rece:

— Cum s-a întâmplat asta?

Un soldat cu o pană la coif veni iute în faţa lui Galbatorix, îngenunche şi întinse lingura ascuţită.

— Sire, am găsit asta într-unui din oamenii de afară.

Regele luă lingura şi o răsuci în mâini.

— Înţeleg. Îşi întoarse capul către ea. Apucă lingura de capete şi o îndoi până o rupse în două, fără niciun efort. Ştiai că nu poţi scăpa, şi totuşi ai ţinut neapărat să încerci. N-o să te las să-mi omori oamenii doar ca să-mi faci în ciudă. Nu ai niciun drept să

le iei viaţa. Nu ai niciun drept să faci ceva dacă nu-ţi dau eu voie. Azvârli bucăţile de metal pe podea. Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din Sala Prezicătoarei, cu mantia-i grea fluturându-i în urmă.

Doi dintre soldaţi scoaseră leşul temnicerului, apoi curăţară încăperea de sânge, blestemând-o în timp ce frecau pe jos.

După ce plecară şi ea rămase din nou singură, îşi îngădui un oftat, eliberând o parte din tensiunea acumulată în mădulare.

Îşi dorea să fi apucat să mănânce, căci odată terminată agitaţia începuse să simtă din nou foamea. Şi, mai rău, bănuia că va fi nevoită să aştepte ore bune înainte să primească următoarea masă, asta în cazul în care Galbatorix nu hotărâse cumva să o pedepsească prin înfometare.

Nu apucă să se gândească prea mult la pâine, fripturi şi pahare înalte de vin, căci auzi iarăşi sunetul mai multor perechi de cizme pe culoarul din afara celulei sale. Surprinsă, încercă să se pregătească mental pentru neplăcerile care aveau să urmeze, fiind sigură că, orice s-ar fi întâmplat, avea să fie neplăcut.

Uşa încăperii fu trântită de perete, şi două perechi de paşi răsunară în camera octogonală când Murtagh şi Galbatorix veniră lângă ea.

Murtagh se aşeză pe locul său obişnuit, însă fără alămar de această dată, îşi încrucişa braţele la piept, se rezemă de perete şi îşi lăsă privirea în podea. Ceea ce izbuti să observe din expresia sa de sub mască nu o linişti deloc; cutele de pe chipul său păreau mai aspre decât de obicei, şi era ceva în înfăţişarea lui care îi trimise un fior pe şira spinării.

În loc să se aşeze, cum îi era obiceiul, Galbatorix rămase în spate şi cumva într-o parte, acolo unde ea putea mai degrabă să îi simtă prezenţa decât să îl vadă.

Îşi întinse mâinile lungi, ca nişte gheare, deasupra ei. Ţinea în ele o cutiuţă ornată cu linii de corn cioplit ce ar fi putut reprezenta litere din limba străveche. Şi, ce era mai neliniştitor, din recipient se auzea un „scri-scri” slab, uşor precum chiţăitul unui şoarece, însă la fel de limpede.

Cu degetul său mare, Galbatorix deschise capacul cutiei. Apoi băgă mâna înăuntru şi scoase ceea ce părea să fie un vierme mare şi ivoriu. Creatura avea cam trei degete lungime şi o gură minusculă la un capăt, cu care scotea sunetul pe care îl auzise

mai devreme, lăsând întreaga lume să-i audă neplăcerea. Era umflat şi plin de cute, ca o omidă, însă dacă avea şi picioare, acestea erau atât de mici încât nu se vedeau.

Pe când creatura se zbătea într-o încercare zadarnică de a scăpa dintre degetele lui Galbatorix, regele zise:

— Acesta este un vierme de vizuină. Nu este ceea ce pare a fi. Puţine lucruri sunt, dar în cazul viermelui de vizuină, aceasta este cu atât mai adevărat. Se găsesc într-un singur loc din Alagaesia şi sunt mult mai greu de prins decât ai crede. Socoteşte asta drept un semn al consideraţiei mele pentru tine, Nasuada, fiică a lui Ajihad, faptul că binevoiesc să folosesc unul pe tine. Glasul îi coborî şi mai mult, devenind aproape şoptit. Totuşi, nu mi-aş dori să fiu în locul tău.

Sunetul scos de viermele de vizuină spori în volum când Galbatorix îi dădu drumul pe pielea braţului ei drept, chiar sub cot. Ea tresări când creatura dezgustătoare îi ateriza pe piele; era mai grea decât părea, iar partea sa inferioară se agăţă de ea cu ceea ce păreau a fi sute de cârlige mărunte.

Viermele de vizuină mai ţipă o dată; apoi se chirci şi sări câteva degete pe braţul ei.

Ea trase de cătuşe, încercând să scuture viermele de pe ea, dar acesta continuă să stea agăţat de piele.

Sări încă o dată.

Şi încă o dată, ajungându-i pe umăr, ciupind-o cu cârligele şi înfigându-i-le în piele ca o fâşie de scaieţi minusculi. Cu colţul ochiului, văzu viermele de vizuină ridicându-şi capul fără ochi şi îndreptându-l spre faţa ei, de parcă ar fi amuşinat aerul. Îşi deschise gura minusculă şi ea îi văzu mandibulele ascuţite din spatele buzelor.

„Scri-scri?” făcu viermele de vizuină. „Scri-scra?”

— Nu acolo, zise Galbatorix, şi apoi rosti un cuvânt în limba străveche.

Auzindu-l, viermele de vizuină se întoarse cu spatele spre capul ei, ceea ce reprezenta o oarecare uşurare. Apoi începu să îi coboare înapoi pe braţ.

Nu erau prea multe lucruri care să o sperie. Atingerea fierului încins o speria. Gândul că Galbatorix ar putea domni pentru totdeauna în Uru'baen o speria.

Desigur, şi moartea o speria, deşi nu atât pentru că se temea de sfârşitul existenţei sale, cât pentru că se temea să lase

neterminate toate lucrurile pe care spera încă să le îndeplinească.

Însă, din cine ştie ce motiv, senzaţia dată de vederea viermelui de vizuină o agita aşa cum nu o mai făcuse nimic până atunci. Toţi muşchii din trupul ei păreau să ardă şi să vibreze, şi ea simţi o dorinţă copleşitoare de a fugi, de a evada, de a pune o distanţă cât mai mare între ea şi creatură, căci părea să fie ceva complet în neregulă în privinţa viermelui de vizuină. Nu se mişca aşa cum ar fi trebuit, iar gura sa mică şi obscenă îi amintea de cea a unui copil, iar sunetul pe care îl scotea, sunetul acela groaznic, groaznic, trezea o repulsie instinctivă în ea.

Viermele de vizuină se opri lângă cotul ei.

„Scri-scri!”

Apoi trupul său umflat şi lipsit de mădulare se contractă, sărind patru, cinci degete în aer, după care plonja cu capul înainte către partea interioară a cotului.

Când ateriza, viermele de vizuină se împărţi în vreo zece centipede mai mici, de un verde strălucitor, care îi mişunară pe braţ înainte să aleagă câte un loc în care să-şi înfigă mandibulele în carne şi să i se afunde în piele.

Era o durere prea mare ca să o poată îndura; se zbătu, trăgând de legături şi urlând spre tavan, însă nu putea să scape de chin, nici atunci şi nici vreodată după aceea. Fierul îi provocase o durere mai mare, însă ea i-ar fi preferat atingerea, căci metalul încins era impersonal, neînsufleţit şi previzibil, iar viermele de vizuină era orice în afară de aceste lucruri. Simţea o groază neobişnuită la gândul că motivul durerii sale era o creatură care rodea din ea şi, ceea ce era mai rău, care se afla în ea.

În cele din urmă, îşi pierdu orice urmă de mândrie şi de stăpânire de sine şi ceru îndurare de la zeiţa Gokukara, apoi începu să bălmăjească precum un copil, nemaiputând opri şuvoiul de cuvinte fără sens care îi ieşea pe gură.

În spatele său, îl auzi pe Galbatorix râzând, iar faptul că savura suferinţa ei o făcu să îl urască şi mai mult.

Clipi, revenindu-şi treptat în fire.

După câteva clipe, îşi dădu seama că Murtagh şi Galbatorix plecaseră. Nu îşi aducea aminte când se întâmplase asta; probabil că îşi pierduse cunoştinţa.

Durerea se mai domolise, dar încă suferea cumplit de pe urma ei. Aruncă o privire rapidă către propriul trup, apoi îşi întoarse privirea, simţindu-şi pulsul accelerându-se. În locurile în care se aflaseră centipedele – nu era sigură dacă mai puteau fi considerate drept viermi de vizuină fiecare în parte –, carnea îi era umflată şi dâre de sânge purpuriu umpleau urmele pe care i le lăsaseră sub piele, fiecare urmă fiind arzătoare. Se simţea de parcă ar fi fost biciuită pe partea din faţă a trupului cu un bici de metal.

Se întrebă dacă nu cumva viermii de vizuină nu erau încă în ea, zăcând şi digerându-şi masa. Sau poate că se metamorfozau, ca viermii ce deveneau muşte, şi aveau să se transforme în ceva şi mai rău. Sau, şi asta i se părea cea mai cumplită posibilitate, poate că depuneau ouă în ea, şi în curând mai mulţi aveau să iasă din ele şi să înceapă să o roadă pe dinăuntru.

Se cutremură şi ţipă de frică şi de neputinţă.

Rănile o împiedicau să rămână lucidă. Vederea o lăsa din când în când şi se trezea plângând, ceea ce o dezgusta, însă nu se putea abţine oricât de mult ar fi încercat. Ca să îşi distragă atenţia, începu să îşi vorbească singură – în mare parte nimicuri –, orice ca să îşi oţelească determinarea sau să îşi concentreze mintea asupra altor subiecte. O ajuta, chiar dacă nu prea mult.

Ştia că Galbatorix nu voia să o omoare, dar se temea că în mânia lui s-ar fi putut lăsa dus de val. Tremura, simţindu-şi întreg trupul umflat de parcă ar fi fost înţepată de sute de albine. Voinţa sa nu o putea susţine prea mult timp; oricât de îndârjită ar fi fost, exista o limită până la care trupul ei putea rezista, şi simţea că depăşise cu mult acea limită. Ceva înăuntrul ei părea să se fi rupt, şi nu mai era atât de sigură că îşi putea reveni de pe urma rănilor căpătate.

Uşa încăperii se deschise uşor.

Se sili să îşi limpezească privirea, străduindu-se să vadă cine se apropia de ea.

Era Murtagh.

Se uită la ea cu buzele strânse, cu nările mărite şi cu o încreţitură între sprâncene. La început crezu că era mânios, dar apoi îşi dădu seama că era de fapt amarnic de îngrijorat şi de speriat. Intensitatea îngrijorării lui o surprinse; ştia că o privea cu oarecare simpatie – de ce altfel l-ar fi convins pe Galbatorix

să o lase în viaţă? —, dar nu bănuise că ţinea atât de mult la ea.

Încercă să îl liniştească cu un zâmbet. Pesemne că nu îi ieşise cum trebuia, căci după ce făcu asta, Murtagh îşi încleşta fălcile, ca şi cum s-ar fi străduit să îşi păstreze calmul.

— Încearcă să nu te mişti, îi spuse el, trecându-şi mâinile peste ea şi începând să murmure în limba străveche.

„De parcă aş putea”, se gândi ea.

Magia lui îşi făcu în curând efectul şi, rană după rană, durerea i se domoli, fără să dispară complet.

Se încruntă la el, nedumerită, iar el zise:

— Îmi pare rău. Nu pot face mai mult. Galbatorix ar şti ce-i de făcut, dar asta-i peste puterile mele.

— Dar… cum rămâne cu Eldunarii tăi? întrebă ea. Sigur ar trebui să fie de ajutor.

El clătină din cap.

— Sunt numai dragoni tineri, sau aşa erau când le-au murit trupurile. Nu ştiau prea multă magie pe-atunci, iar Galbatorix nu i-a învăţat mai nimic între timp… îmi pare rău.

— Lucrurile alea sunt încă în mine?

— Nu! Nu, nu mai sunt. Galbatorix le-a scos după ce ai leşinat. Ea simţi o uşurare profundă.

— Vraja ta nu a oprit durerea. Încercă să nu pară acuzatoare, dar nu putu împiedica o notă de mânie să i se strecoare în glas.

El se schimonosi.

— Nu ştiu sigur de ce. Ar fi trebuit să funcţioneze. Orice ar fi creatura aceea, nu se potriveşte în alcătuirea obişnuită a lumii.

— Ştii de unde provine?

— Nu. Abia azi am aflat de ea, când a adus-o Galbatorix din camerele sale personale.

Îşi închise ochii pentru o clipă.

— Lasă-mă să mă ridic.

— Eşti şi…

— Lasă-mă să mă ridic.

Fără să scoată vreo vorbă, el îi desfăcu legăturile. Apoi se ridică în picioare şi rămase clătinându-se lângă lespede în timp ce aştepta să-i treacă ameţeala.

— Poftim, zise Murtagh, oferindu-i mantia. Ea şi-o înfăşură în jurul trupului, acoperindu-se de frig şi de ruşine, dar şi pentru a nu fi nevoită să se uite la arsurile, cojile, umflăturile şi dârele pline de sânge care o desfigurau.

Şchiopătând – pentru că, printre alte locuri, viermele de vizuină îi vizitase şi tălpile –, se îndreptă către marginea încăperii. Se rezemă de perete şi se lăsă uşor pe podea.

Murtagh veni lângă ea şi cei doi rămaseră cu privirile ţintuite pe peretele opus.

Fără să vrea, ea începu să plângă.

După o vreme, îl simţi cum o atinge pe umăr, şi se trase înapoi. Nu se putu abţine. O rănise de mai multe ori în ultimele zile decât oricine în întreaga ei viaţă şi, deşi ştia că nu o făcuse din propria-i voinţă, nu putea uita că el fusese cel care mânuise fierul încins.

Totuşi, când văzu că reacţia îl rănise, se îmbună şi îl apucă de mână. El îi strânse uşor degetele, apoi îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o trase lângă el. Ea rezistă o clipă, apoi se destinse în îmbrăţişarea lui şi îşi lăsă capul pe pieptul său în timp ce continua să plângă, cu hohote înăbuşite răsunând în încăperea pustie de piatră.

Câteva clipe mai târziu, îl simţi mişcându-se lângă ea când rosti:

— Voi găsi o cale să te eliberez, îţi jur. Este prea târziu pentru mine şi pentru Thorn. Dar nu şi pentru tine. Câtă vreme nu-i juri credinţă lui Galbatorix, mai există o şansă să te scot din Uru'baen.

Ea îşi ridică privirea către el şi îşi dădu seama că vorbea serios.

— Cum? şopti.

— Nu am nici cea mai vagă idee, recunoscu el cu un surâs strengăresc, însă aşa voi face. Nu contează cum. Dar trebuie să îmi promiţi că nu te vei da bătută – măcar până încerc. Ne-am înţeles?

— Nu cred că mai pot suporta… chestia aia din nou. Dacă o pune iarăşi pe mine, voi face tot ce-mi cere.

— Nu vei fi nevoită să mai treci prin asta; nu are de gând să mai folosească viermi de vizuină.

— … Dar ce are de gând?

Murtagh rămase tăcut câteva secunde.

— S-a hotărât să manipuleze tot ceea ce vezi, auzi, simţi şi guşti. Dacă nu merge nici aşa, îţi va ataca direct mintea. Nu vei izbuti să îi rezişti dacă face asta. Nimeni nu i-a rezistat. Totuşi, înainte să se ajungă la asta sunt sigur că voi reuşi să te eliberez.

Tot ce trebuie să faci este să mai reziști câteva zile. Atât – câteva zile.

— Dar cum voi reuși dacă nu voi putea avea încredere nici măcar în propriile-mi simțuri?

— Există un simț pe care nu îl poate simula. Murtagh se răsuci ca să o privească în ochi. Mă lași să îți ating mintea? Nu voi încerca să îți citesc gândurile. Vreau doar să știi cum se simte mintea mea, astfel încât să o recunoști – și să mă mă recunoști și pe mine – pe viitor.

Ea șovăi. Știa că acesta era un punct de cotitură. Fie accepta să își pună încrederea în el, fie refuza și își pierdea astfel orice nădejde de a nu ajunge sclava lui Galbatorix. Totuși, încă se temea să lase pe cineva să-i intre în minte. Murtagh ar fi putut încerca să o amăgească pentru ca ea să își lase garda jos, iar el să se instaleze mai ușor în conștiința ei. Sau poate că spera să întrezărească frânturi de informații trăgând cu urechea la gândurile ei.

Apoi se gândi: „De ce ar recurge Galbatorix la asemenea șiretlicuri? Ar putea face oricare dintre acele lucruri de unul singur. Murtagh are dreptate; nu aș fi în stare să-i țin piept... Dacă accept oferta lui Murtagh, asta m-ar putea pierde, însă dacă refuz, oricum sunt pierdută. Într-un fel sau altul, Galbatorix mă va doborî. Este doar o chestiune de timp”.

— Fă ce vrei, zise ea.

Murtagh încuviință și își închise ochii pe jumătate.

În liniștea minții ei, începu să recite strofa pe care o folosea ori de câte ori voia să își ascundă gândurile sau să își apere conștiința de un intrus. Se concentra asupra ei cu toată puterea, hotărâtă să îl respingă pe Murtagh dacă era nevoie și la fel de hotărâtă să nu se gândească la niciunul dintre secretele care îi fuseseră încredințate spre păstrare.

În El-harim trăia un om cu ambră în priviri.
Iar el îmi spuse: – Grijă ai la strâmbele șoptiri.
Cu ai tenebrelor demoni să lupți nu te îndemn,
Căci altfel în cugetul tău își vor lăsa un semn;
Nu asculta la ce grăiesc umbrele din abis,
Căci altfel te vor bântui chiar și în al tău vis.

Când conștiința lui Murtagh o atinse pe a sa, ea se arcui și

începu să recite versurile şi mai repede. Spre surprinderea ei, mintea lui îi era familiară. Asemănările dintre conştiinţa lui şi… Nu, nu putea spune a cui, însă asemănările erau izbitoare, şi la fel diferenţele. Prima şi cea mai de seamă dintre diferenţe era mânia lui, care zăcea în centrul fiinţei sale precum o inimă rece şi neagră, încleştată şi nemişcată, cu vene de ură şerpuind în afară pentru a-i cuprinde şi restul sufletului. Însă grija lui pentru ea depăşea mânia. Văzând asta, ea se convinse că preocuparea lui era sinceră, căci prefacerea sinelui interior era nespus de dificilă, şi nu credea că Murtagh ar fi putut-o amăgi atât de convingător.

Aşa cum îi făgăduise, nu făcu nicio încercare să pătrundă mai adânc în mintea ei şi, după câteva secunde, se retrase, iar ea rămase din nou singură cu gândurile sale.

Murtagh îşi deschise ochii şi spuse:

— Gata. O să mă recunoşti dacă îţi voi atinge din nou mintea pe viitor? Ea încuviinţă. Bine. Galbatorix poate face multe lucruri, însă nici măcar el nu poate imita senzaţia dată de mintea unei alte persoane. Voi încerca să te avertizez înainte ca el să înceapă a-ţi preschimba simţurile şi te voi contacta când se va opri. Astfel, nu va izbuti să te dezorienteze amestecând realitatea cu plăsmuirile.

— Mulţumesc, zise ea, neputând să îşi exprime întreaga recunoştinţă printr-un singur cuvânt.

— Din fericire, avem ceva timp la dispoziţie. Vardenii sunt la doar trei zile depărtare, iar elfii se apropie cu repeziciune dinspre nord. Galbatorix a plecat să supravegheze ultimele pregătiri pentru apărarea oraşului şi să discute chestiuni de strategie cu Seniorul Barst, cel care a primit comanda armatei cât timp aceasta este încartiruită în oraş.

Ea se încruntă. Nu erau deloc veşti bune. Auzise de Seniorul Barst; avea o reputaţie teribilă printre nobilii de la curtea lui Galbatorix. Se spunea că ar fi fost la fel de ager la minte pe cât era de sângeros în luptă, zdrobindu-i fără pic de milă pe cei destul de nesăbuiţi ca să îl înfrunte.

— Nu tu? întrebă ea.

— Galbatorix are alte planuri pentru mine, deşi nu mi le-a dezvăluit încă.

— Cât timp va fi ocupat cu pregătirile?

— Restul zilei de astăzi şi mâine.

— Crezi că mă poţi elibera înainte să se întoarcă?

— Nu ştiu. Probabil că nu. Între ei se lăsă liniştea. Apoi el rosti: Acum am şi eu o întrebare pentru tine. De ce i-ai omorât pe acei oameni? Ştiai că nu aveai cum să scapi din cetate. Ai făcut-o doar în ciuda lui Galbatorix, aşa cum a zis el?

Ea oftă şi se retrase de la pieptul lui Murtagh, stând în capul oaselor. Fără prea mare tragere de inimă, el îşi luă mâna de pe umerii ei. Ea trase aer în piept şi îl privi drept în ochi.

— Nu puteam să stau doar şi să-l las să facă orice poftea cu mine. Trebuia să mă lupt; trebuia să îi arăt că nu mi-a înfrânt spiritul şi voiam să îl rănesc în orice fel puteam.

— Deci chiar a fost în ciudă!

— În parte. Şi ce-i cu asta? Se aştepta ca el să îşi exprime dezgustul sau să îi condamne acţiunile, însă el îi aruncă o privire admirativă şi îşi curbă buzele într-un surâs mărunt şi înţelegător.

— Ei bine, bravo! replică el. După o clipă, ea îi întoarse surâsul.

— În plus, era o şansă, oricât de mică, să pot scăpa. El pufni.

— Da, şi dragonii or să înceapă să mănânce iarbă.

— Chiar şi-aşa, trebuia să încerc măcar.

— Înţeleg. Dacă aş fi putut, aş fi făcut şi eu la fel când m-au adus Gemenii aici.

— Şi acum?

— Tot nu pot, şi chiar dacă aş putea, la ce bun?

Ea nu avea niciun răspuns. Se lăsă tăcerea, apoi ea îi zise:

— Murtagh, dacă nu mă poţi elibera de aici, vreau să îmi promiţi că mă vei ajuta să scap prin… alte mijloace. Nu ţi-aş cere… nu aş pune această povară pe umerii tăi, însă ajutorul tău îmi va uşura sarcina şi, oricum, s-ar putea să nu am prilejul de a o face singură. El îşi strânse buzele când o auzi, dar nu o întrerupse. Orice s-ar întâmpla, nu voi îngădui ca Galbatorix să mă transforme într-o păpuşă pe care o manevrează cum vrea el. Voi face orice, absolut orice ca să nu am această soartă. Poţi înţelege asta?

Bărbia lui se lăsă în jos într-o încuviinţare scurtă.

— Deci am cuvântul tău?

El îşi lăsă privirea în podea şi îşi încleştă pumnii, cu respiraţia întretăiată.

— Da.

Murtagh era taciturn, însă în cele din urmă ea izbuti să îl scoată din cochilia sa şi îşi petrecură timpul vorbind despre lucruri fără prea mare însemnătate. Murtagh îi spuse despre modificările pe care le făcuse şeii primite de la Galbatorix pentru Thorn – modificări de care Murtagh era mândru pe drept cuvânt, căci îi îngăduiau să încalece şi să descalece mai iute, dar şi să-şi scoată sabia mai uşor. Ea îi vorbi despre străzile pieţei din Aberon, capitala Surdei, şi cum fugise ea adeseori de doica sa ca să le exploreze. Negustorul ei preferat era un om din triburile rătăcitoare. Numele său era Hadamanara-no Dachu Taganna, însă el insistase ca ea să îi folosească doar numele mic, care era Taganna. Vindea cuţite şi pumnale, şi părea să se bucure întotdeauna când îi arăta marfa sa, deşi nu cumpărase niciodată nimic de la el.

Pe măsură ce ea şi Murtagh continuau să discute, conversaţia lor devenea tot mai familiară. În ciuda împrejurărilor neplăcute, ea îşi dădu seama că se bucura să comunice cu el. Era inteligent şi bine educat, şi avea un simţ muşcător al umorului care îi era pe plac, îndeosebi în situaţia în care se afla acum.

Murtagh părea să savureze conversaţia la fel de mult precum ea. Totuşi, veni şi momentul în care îşi dădură seama amândoi că ar fi fost nebunesc să vorbească în continuare, temându-se de faptul că vor fi prinşi. Aşa că ea se întoarse la lespede, aşezându-se pe aceasta şi lăsându-l să o lege din nou de blocul neiertător de piatră.

Când el dădu să plece, ea zise:

— Murtagh!

El se opri şi se întoarse să o privească.

Ea şovăi o clipă, apoi îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— De ce? se gândi că el avea să înţeleagă ce voia să spună: De ce ea? De ce să o salveze de la moarte şi acum să încerce să o elibereze? ghicise răspunsul, dar voia să-l audă pe el rostindu-l.

El o privi timp îndelungat, după care zise, cu un glas grav şi aspru:

— Ştii de ce.

Printre ruine

NORII groşi, cenuşii, se dădură într-o parte şi, de pe spatele Saphirei, Eragon privi interiorul Insulei Vroengard.

În faţa lor se întindea o vale uriaşă, în formă de castron, înconjurată de munţi abrupţi ce împungeau norii. O pădure deasă de molizi, pini şi brazi acoperea coastele munţilor şi colinele de la poalele acestora, ca o armată de soldaţi cu ţepi ce coborau mărşăluind de pe creste. Copacii erau înalţi şi trişti, şi chiar de la acea distanţă Eragon putea vedea bărbile de muşchi şi de licheni ce atârnau de pe crengile lor grele.

Zdrenţe de ceaţă albă se agăţau de versanţii munţilor şi, în câteva locuri din întreaga vale, perdele difuze de ploaie cădeau din tavanul de nori.

Mult deasupra fundului văii, Eragon zări printre copaci mai multe construcţii de piatră: intrări de peşteră dărâmate şi năpădite de buruieni; carcase de turnuri calcinate; palate grandioase cu acoperişurile prăbuşite şi câteva clădiri mai mici ce arătau de parcă puteau fi încă locuite.

Mai mult de zece râuri curgeau din munţi şi rătăceau pe terenul înverzit până a se vărsa într-un lac întins, liniştit, aflat în mijlocul văii. În jurul lacului se găseau rămăşiţele oraşului Cavalerilor, Doru Araeba. Construcţiile erau imense – palate mari de proporţii atât de uriaşe încât multe dintre ele ar fi putut acoperi întregul Carvahall. Fiecare poartă era ca o intrare către o enormă cavernă necercetată. Fiecare fereastră era înaltă şi largă cât o poartă de castel şi fiecare zid era o adevărată stâncă abruptă.

Covoare bogate de iederă înăbuşeau blocurile de piatră, şi unde nu era iederă era muşchi, astfel încât clădirile se pierdeau în peisaj, arătând de parcă ar fi crescut direct din pământ. Puţina piatră ce rămăsese neacoperită tindea către un ocru pal, deşi se puteau zări şi pete de roşu, cafeniu şi albastru întunecat.

Asemenea tuturor construcţiilor ridicate de elfi, clădirile erau graţioase, curgătoare şi mai zvelte decât cele ale piticilor sau ale oamenilor, însă, în acelaşi timp, aveau o trăinicie şi o

prestanţă care le lipsea caselor din copacii Ellesmerei; în unele dintre ele, Eragon observă asemănări cu locuinţele din Valea Palancar şi îşi aminti că primii Cavaleri din rândul oamenilor veniseră chiar din acea parte a Alagaesiei. Rezultatul era un stil arhitectural unic, nici pe de-a-ntregul elfesc, nici complet omenesc.

Aproape toate clădirile erau vătămate, unele dintre ele mai mult decât altele. Prăpădul părea să aibă drept centru un punct aflat în capătul sudic al oraşului, unde un crater larg pătrundea peste zece metri în pământ. O dumbravă de mesteceni prinsese rădăcini în groapă, şi frunzele argintii ale acestora fremătau la fiecare adiere a brizei haotice.

Spaţiile deschise din interiorul oraşului fuseseră năpădite de buruieni şi de desiş, în vreme ce o margine de iarbă înconjura fiecare dintre lespezile de piatră ce formau străzile.

Acolo unde clădirile protejaseră grădinile Cavalerilor de explozia ce devastase oraşul, flori în culori mate creşteau încă după modele făcute cu pricepere, ale căror forme erau, fără îndoială, păstrate de efectele vreunei vrăji de mult uitate.

În ansamblul ei, valea circulară oferea un tablou sumbru.

„Iată ruinele mândriei şi gloriei noastre, spuse Glaedr. Apoi: Eragon, trebuie să arunci o nouă vrajă. Se formulează astfel…” şi rosti câteva fraze în limba străveche. Era o vrajă ciudată; alcătuirea ei era enigmatică şi complicată, iar Eragon nu-şi putu da seama la ce avea să servească.

Când îl întrebă pe Glaedr, bătrânul dragon spuse: „Aici există o otravă invizibilă – în aerul pe care îl respiri, în pământul pe care mergi şi în mâncarea pe care ai putea-o mânca sau în apa pe care ai putea-o bea. Vraja ne va proteja împotriva ei.”

„Ce… otravă?” întrebă Saphira, cu gândurile domoale ca o bătaie de aripi.

Eragon văzu venind dinspre Glaedr o imagine a craterului de la marginea oraşului şi dragonul spuse: “În timpul bătăliei împotriva Trădătorilor, unul dintre ai noştri, un elf pe nume Thuviel, s-a omorât prin magie. Dacă a fost intenţionat sau din greşeală, nu s-a ştiut niciodată, dar urmarea este ceea ce puteţi vedea şi ceea ce nu puteţi vedea, căci explozia ce a rezultat a făcut regiunea de nelocuit. Cei care au rămas aici au căpătat curând nişte răni pe piele şi şi-au pierdut părul, iar mulţi au murit după aceea.”

Îngrijorat, Eragon aruncă vraja – care nu ceruse multă energie – înainte de a spune: „Cum poate o persoană, fie ea elf sau nu, să stârnească atâta prăpăd? Chiar dacă dragonul lui Thuviel l-a ajutat, nu-mi pot imagina cum ar fi posibil, doar dacă nu cumva dragonul lui era cât un munte.”

„Dragonul lui nu l-a ajutat, spuse Glaedr. Dragonul lui era mort. Nu, Thuviel a înfăptuit acest prăpăd de unul singur.”

„Dar cum?”

“În singurul fel în care ar fi putut: şi-a transformat carnea în energie.”

„S-a transformat într-un spirit?”

„Nu. Energia nu avea nici cuget, nici formă şi, odată slobozită, a ţâşnit în afară până s-a epuizat.

„Nu ştiam că un singur corp conţine atât de multă forţă.”

„E un lucru mai puţin ştiut, dar chiar şi cea mai mică fărâmă de materie poate da o mare cantitate de energie. Materia, se pare, este pur şi simplu energie îngheţată. Topeşte-o, şi vei elibera un potop căruia puţini îi pot rezista… Se spune că explozia asta s-a auzit până în Teirm şi că norul de fum stârnit a fost înalt cât Munţii Beor.”

„Ea a fost cea care l-a ucis pe Glaerun?” întrebă Eragon, referindu-se la acel Trădător care, după câte ştia el, murise la Vroengard.

„Ea a fost. Galbatorix şi restul Trădătorilor au fost astfel preveniţi şi s-au putut adăposti, însă mulţi dintre ai noştri nu au fost la fel de norocoşi, astfel că au pierit.”

Când Saphira alunecă pe sub norii ce atârnau foarte jos, Glaedr îi spuse încotro să zboare, aşa că ea îşi schimbă direcţia, luând-o către partea de nord-vest a văii. Glaedr îi spuse numele fiecăruia dintre munţii peste care trecu ea: Ilthiaros, Fellsverd şi Nammenmast, împreună cu Huildrim şi Tirnadrim. El aminti, de asemenea, numele multora dintre forturile şi turnurile prăbuşite de sub ei şi le împărtăşi câte ceva din istoria lor lui Eragon şi Saphirei, deşi doar Eragon dădu atenţie povestirii bătrânului dragon.

În conştiinţa lui Glaedr, Eragon simţi cum o jale veche se trezeşte din nou. O jale ce era cauzată nu atât de distrugerea oraşului Doru Araeba, cât de morţile Cavalerilor, de extincţia aproape totală a dragonilor şi de pierderea a mii de ani de

cunoaştere şi înţelepciune. Amintirea a ceea ce fusese – a tovărăşiei împărtăşite cândva cu ceilalţi membri ai ordinului său – îi sporea singurătatea lui Glaedr. Aceasta, împreună cu durerea lui, dădea naştere unui sentiment de asemenea dezolare, încât Eragon începu să se simtă trist şi el.

Se retrase puţin din conştiinţa lui Glaedr, dar valea părea la fel de posomorâtă şi de melancolică, de parcă ţinutul însuşi ar fi jelit căderea Cavalerilor.

Cu cât Saphira zbura mai jos, cu atât clădirile arătau mai mari. Când adevărata lor mărime deveni evidentă, Eragon înţelese că lucrurile citite în Domia abr Wyrda nu fuseseră o exagerare: cele mai mari dintre ele erau atât de imense, încât Saphira ar fi putut zbura prin interiorul lor.

Aproape de marginea oraşului părăsit, el începu să observe pe pământ mormane de oase albe, gigantice: scheletele dragonilor. Privelişte a îl umplu de repulsie, dar nu reuşi să se desprindă de ea. Ce îl izbi cel mai tare fu mărimea lor. Câţiva dintre dragoni fuseseră mai mici decât Saphira, însă cei mai mulţi dintre ei fuseseră mult mai mari decât ea. Cel mai mare pe care îl văzu era un schelet ale cărui coaste aveau, după părerea lui, cel puţin treizeci de metri lungime şi ajungeau, în unele locuri, la cinci metri grosime. Numai craniul singur – un lucru imens, feroce, acoperit cu pete de lichen, asemenea unui colţ tare de stâncă – era mai lung şi mai înalt decât corpul Saphirei. Până şi Glaedr, pe când avea încă învelişul trupesc, ar fi părut foarte mic pe lângă dragonul ucis.

„Aici zace Belgabad, cel mai mare dintre noi”, spuse Glaedr, observând pe ce se concentra atenţia lui Eragon.

Eragon îşi aminti vag numele, dintr-una din cronicile pe care le citise în Ellesmera; autorul scrisese doar că Belgabad fusese prezent şi că pierise în bătălie, asemeni multora. „Cine era Cavalerul său?” întrebă el.

„Nu avea Cavaler. Era un dragon sălbatic. Timp de secole, a trăit singuratic în nordul îngheţat, însă când Galbatorix şi Trădătorii au început să îi masacreze pe ai noştri, ne-a zburat în ajutor.”

„A fost cel mai mare dragon care a existat vreodată?”

„Vreodată? Nu. Dar în acel moment, da.”

„Cum găsea hrană îndeajuns?”

„La acea vârstă şi la acea mărime, dragonii îşi petrec cea mai

mare parte a timpului într-o stare de transă, ca un fel de somn, visând la tot ce le trece prin cap, de la rotaţia stelelor la înălţarea şi prăbuşirea munţilor de-a lungul eonilor, sau chiar la ceva atât de mic precum bătaia unei aripi de fluture. Deja simt ispita unei asemenea odihne, dar e nevoie de mine treaz, şi treaz voi rămâne."

„L-ai… cunoscut… pe Belgabad?" întrebă Saphira, abia vorbind din pricina oboselii.

„L-am întâlnit, dar nu l-am cunoscut. În general, dragonii sălbatici nu se întovărăşesc cu aceia dintre noi care avem Cavaleri. Ne privesc de sus, considerând că suntem prea îmblânziţi şi prea supuşi, în vreme ce noi ne uităm de sus la ei considerându-i prea dominaţi de propriile instincte, deşi uneori îi admirăm exact pentru acest lucru. De asemenea, nu trebuie să uiţi că ei nu au o limbă a lor, şi acest lucru a creat între noi o distincţie mai mare decât ai putea crede. Limba ne modifică minţile în chipuri greu de explicat. Dragonii sălbatici pot comunica la fel de bine ca un pitic sau ca un elf, desigur, însă ei fac asta împărtăşindu-şi amintiri, imagini şi senzaţii, nu cuvinte. Doar cei mai isteţi dintre ei au ales să înveţe o limbă sau alta."

Glaedr se opri, apoi adăugă: „Dacă îmi amintesc bine, Belgabad era un urmaş îndepărtat al lui Raugmar cel Negru, iar Raugmar, după cum sunt sigur că îţi aminteşti, Saphira, a fost stră-stră-stră-strămoşul mamei tale, Vervada."

Aflată la capătul puterilor, Saphira reacţiona cu ceva întârziere, dar într-un târziu îşi răsuci gâtul pentru a mai privi o dată către imensul schelet. „A fost probabil un vânător bun, dacă a crescut atât de mare."

„A fost cel mai bun", spuse Glaedr.

"În cazul ăsta… mă bucur că avem acelaşi sânge."

Mulţimea oaselor împrăştiate pe pământ îl cutremură pe Eragon. Până atunci nu înţelesese pe deplin nici proporţiile bătăliei, nici cât de mulţi dragoni fuseseră cândva. Priveliştea făcu să-i renască ura faţă de Galbatorix, şi o dată în plus Eragon îşi jură că îl va vedea pe rege mort.

Saphira se cufundă într-o fâşie de ceaţă, cu negura albă rostogolindu-se din vârful aripilor ei asemenea unor vârtejuri stârnite în tării. Apoi un câmp cu iarbă încâlcită veni spre ea şi Saphira ateriza cu o hurducătură violentă. Piciorul drept din faţă cedă, iar ea se clătină într-o parte şi căzu pe piept şi pe umăr,

brăzdând pământul cu atâta putere încât, de nu ar fi fost vrăjile sale de protecţie, Eragon s-ar fi înfipt singur în ţepul de pe gâtul Saphirei.

Odată ce se opri din alunecare, Saphira rămase nemişcată, ameţită de impact. Apoi se rostogoli încet înapoi, îşi strânse aripile şi se aşeză într-o poziţie ghemuită. Chingile şeii scârţâiră când ea se mişcă – un zgomot nefiresc de puternic în atmosfera discretă din interiorul insulei.

Eragon desfăcu legăturile din jurul picioarelor sale, apoi sări de sus pe pământ. Era umed şi moale, iar el căzu într-un genunchi atunci când cizmele i se afundară în solul jilav.

— Am făcut-o, zise el, uluit. Se îndreptă către capul Saphirei şi, când aceasta îşi plecă grumazul astfel încât să îl poată privi în ochi, îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a capului ei lung şi îşi presă fruntea de botul ei.

„Mulţumesc”, spuse el.

Auzi plesnetul pleoapelor ei care se închiseseră, apoi capul începu să-i vibreze în vreme ce ea torcea adânc.

După o clipă, Eragon îi dădu drumul şi se întoarse pentru a privi împrejurimile. Câmpul pe care aterizase Saphira se afla la marginea de nord a oraşului.

Bucăţi de zidărie crăpată – unele mari cât Saphira – erau împrăştiate prin iarbă; Eragon se simţi uşurat că ea evitase să lovească vreuna dintre ele.

Câmpul urca îndepărtându-se de oraş până la poalele celei mai apropiate coline, care era acoperită de păduri. Acolo unde câmpul şi colina se întâlneau, o vastă piaţă pietruită fusese tăiată în pământ, iar în capătul îndepărtat al pieţei se afla un morman masiv de piatră tăiată, ce se întindea către nord preţ de peste jumătate de milă. Dacă s-ar fi păstrat întreagă, clădirea ar fi fost una dintre cele mai mari de pe insulă şi, cu siguranţă, una dintre cele mai bogat ornamentate, căci, printre blocurile pătrate de piatră ce formau zidurile, Eragon zări zeci de coloane canelate, dale sculptate reprezentând viţă-de-vie şi flori, precum şi o întreagă armată de statui, multe dintre ele lipsite de unele părţi ale corpului, de parcă ar fi participat şi ele la bătălie.

„Aici se află Marea Bibliotecă, spuse Glaedr. Sau ce a mai rămas din ea după ce a prădat-o Galbatorix.”

Eragon se întoarse încet, în timp ce studia împrejurimile. În partea de sud a bibliotecii, sub covorul încâlcit de iarbă, văzu

urmele şterse ale unor poteci părăsite. Cărările duceau de la bibliotecă la un crâng de meri ce ascundeau vederii terenul, însă în spatele acestora se ridica un stâlp crestat din piatră, înalt de peste două sute de picioare, pe care creşteau câţiva jnepeni cioturoşi.

Eragon simţi o scânteie de emoţie în capul pieptului. Era sigur, şi totuşi întrebă: „Este ea? E Stânca lui Kuthian?”

Îl simţi pe Glaedr folosindu-se de ochii lui pentru a privi acea formaţiune, apoi dragonul spuse: “Îmi pare ciudat de cunoscută, dar nu îmi pot aminti când aş fi putut s-o văd înainte…”

Eragon nu avu nevoie de altă confirmare.

— Să mergem! spuse el.

Înainta cu greu prin iarba înaltă până la brâu către cea mai apropiată potecă.

Aici iarba nu mai era atât de deasă, şi el putu simţi sub picioare, în locul pământului înmuiat de ploaie, caldarâmul tare. Cu Saphira urmându-l îndeaproape, alergă pe cărare şi împreună străbătură crângul umbrit de meri. Amândoi păşeau cu grijă, căci copacii păreau treji şi atenţi, şi era ceva ameninţător în forma crengilor lor, ca şi cum se pregăteau să îi înşface cu gheare frânte.

Fără să-şi dea seama, Eragon răsuflă uşurat când ieşiră din crâng.

Stânca lui Kuthian se ridica la marginea unei poieni întinse pe care creştea o multitudine încâlcită de trandafiri, scaieţi, zmeură şi cucută-de-apă. În spatele proeminenţei de piatră se înălţau şiruri de brazi care se întindeau până la muntele ce se contura mult deasupra. Zarva supărată a veveriţelor răsuna printre trunchiurile copacilor, dar cât despre animalele însele, nu vedeai nici măcar un fir de păr.

Trei bănci de piatră – ascunse pe jumătate sub straturile de rădăcini, iederă şi plante târâtoare – erau dispuse în jurul luminişului, la distanţe egale. Într-o margine se afla o salcie al cărei trunchi servise cândva drept umbrar, unde Cavalerii puteau să se urce şi să admire priveliştea; însă în ultima sută de ani trunchiul crescuse mult prea gros pentru ca un om, un elf sau un pitic să se mai poată strecura în spaţiul din interior.

Eragon se opri la marginea luminişului şi privi îndelung Stânca lui Kuthian. Alături de el, Saphira pufăi şi se aşeză pe burtă, zguduind pământul şi obligându-l pe Eragon să îşi îndoaie

genunchii pentru a-şi menţine echilibrul. El o frecă pe umăr, apoi îşi întoarse privirea spre turnul de stâncă. O senzaţie de aşteptare febrilă îl inundă.

Deschizându-şi mintea, Eragon cercetă luminişul şi copacii din jurul acestuia, ca nu cumva cineva să urmărească a-i prinde într-o capcană. Singurele creaturi vii pe care le simţea erau plantele, insectele şi cârtiţele, şoarecii şi şerpii ce vieţuiau prin desişul poienii.

Începu să compună descântece care, spera el, îi vor permite să detecteze orice capcană magică din zonă. Înainte de a apuca să închege două vorbe, Glaedr spuse „Opreşte-te. Tu şi Saphira sunteţi prea obosiţi pentru asta, acum. Mai întâi odihniţi-vă; mâine ne putem întoarce pentru a vedea ce este de descoperit.”

„Dar…”

„Niciunul dintre voi nu este în stare să se apere, dacă e cazul să luptăm. Ce e de găsit poate fi găsit aici şi dimineaţă.”

Eragon ezită, apoi abandonă vraja fără tragere de inimă. Ştia că Glaedr are dreptate, dar nu suferea să mai aştepte, când îndeplinirea sarcinii lor era atât de la îndemână.

„Prea bine”, spuse el şi se caţără la loc pe Saphira.

Cu un pufnit obosit, ea se ridică, apoi se întoarse încet şi traversă din nou, cu pas târşâit, crângul de meri. Impactul greu al paşilor ei scutura frunzele din copaci, şi una dintre acestea ateriză în poala lui Eragon. El o ridică şi era gata să o arunce, când observă că frunza avea o altă formă decât cea normală: ghimpele din vârf era mai lung şi mai mare decât al oricărei frunze de măr pe care o văzuse până atunci, iar nervurile păreau să deseneze modele la întâmplare, în locul reţelelor regulate de linii la care s-ar fi aşteptat el.

Apucă o altă frunză, de data aceasta încă verde. Asemeni surorii sale uscate, frunza cea proaspătă avea zimţi mai mari şi o hartă confuză de nervuri.

„De la bătălie încoace, lucrurile nu au mai fost ce erau înainte”, spuse Glaedr.

Eragon se încruntă şi azvârli frunzele. Din nou auzi sporovăială veveriţelor şi din nou nu reuşi să vadă niciuna dintre ele prin copaci, nici nu le putu simţi cu mintea, fapt ce îl îngrijoră.

„Dacă aş avea solzi, locul ăsta mi-ar da mâncărimi”, îi spuse el Saphirei.

Un norişor de fum se ridică din nările acesteia, când ea pufni amuzată.

Din crâng, zbură către miazăzi, până ce ajunse la unul dintre multele râuri ce coborau din munţi: un pârâiaş îngust, alb, ce murmura domol, rostogolindu-se pe patul său de stânci. Aici, Saphira o coti şi urmă cursul apei, până ce ajunse la o pajişte adăpostită, aproape de marginea pădurii. „Aici”, zise Saphira, şi se lăsă jos.

Părea un loc potrivit de ridicat tabăra, iar Saphira nu era deloc dispusă să mai caute, aşa că Eragon încuviinţă şi descălecă. Se opri pentru o clipă ca să admire priveliştea văii; apoi scoase şaua şi coburii de pe Saphira, după care aceasta îşi scutură capul, îşi roti umerii şi îşi răsuci gâtul ca să se ciugulească într-un loc de pe piept unde chingile o roseseră.

Fără a mai sta pe gânduri, se încovrigă în iarbă, îşi băgă capul sub aripă şi îşi înfăşură coada în jurul ei. „Nu mă treziţi decât dacă ceva încearcă să ne mănânce”, spuse ea.

Eragon zâmbi şi o bătu uşor pe coadă, apoi se întoarse să privească din nou valea. Rămase acolo mult timp, fără să se gândească la ceva anume, mulţumindu-se să observe şi să existe, fără să facă vreun efort pentru a înţelege sensul lumii din jurul său.

Într-un sfârşit, îşi luă pătura şi o întinse lângă Saphira.

„Stai tu de pază pentru noi?” îl întrebă el pe Glaedr.

„Voi sta de veghe. Odihniţi-vă şi nu vă faceţi griji.”

Eragon dădu din cap, deşi Glaedr nu-l putea vedea, apoi se cufundă în pături şi se lăsă purtat de visele sale.

Snalgli pentru doi

Era după-amiază târziu când Eragon deschise ochii. Pătura de nori se spărsese în câteva locuri şi raze de lumină aurie brăzdau valea, luminând acoperişurile clădirilor năruite. Deşi valea părea încă rece, umedă şi neprimitoare, lumina îi dădea o anumită măreţie. Pentru prima oară, Eragon înţelese de ce Cavalerii aleseseră să se stabilească pe insulă.

Căscă, apoi o privi pe Saphira şi îi atinse uşor mintea. Ea încă dormea, cufundată într-un somn fără vise. Îi simţea conştiinţa ca pe o flacără ce pâlpâia, aproape un tăciune mocnind, un tăciune

ce se putea stinge, la fel de bine cum putea lua foc din nou.

Senzaţia îl nelinişti – îi amintea prea mult de moarte –, aşa că reveni la propria-i minte şi limită contactul dintre ei la un singur fir îngust de gânduri: doar cât să poată fi sigur că ea era în siguranţă.

În pădurea din spatele său, o pereche de veveriţe începură să se dondănească, ţipând ascuţit. Se încruntă în timp ce le asculta; vocile lor păreau puţin prea ascuţite, prea rapide, prea melodioase. Era ca şi cum o altă creatură ar fi imitat sunetele scoase de veveriţe.

Gândul acesta îi ridică părul de pe ceafă.

Rămase în acelaşi loc mai mult de o oră, ascultând ţipetele şi ciripitul din pădure şi urmărind brazdele de lumină ce treceau peste dealurile, câmpiile şi munţii din valea adâncă, în formă de castron. Apoi spărturile din nori se închiseră, cerul se întunecă, iar zăpada începu să cadă pe versanţii munţilor, colorându-i în alb.

Eragon se ridică şi îi spuse lui Glaedr: „Mă duc să strâng nişte vreascuri pentru foc. Mă întorc în câteva minute.”

Dragonul încuviinţă, iar Eragon îşi croi drum cu grijă prin poiană către pădure, încercând din răsputeri să nu facă zgomot pentru a nu o deranja pe Saphira. După ce ajunse la copaci, mări pasul. Deşi erau destule crengi uscate la marginea pădurii, voia să îşi dezmorţească picioarele şi, pe cât era cu putinţă, să găsească sursa ciripelilor.

Umbrele se întindeau lungi, sub copaci. Aerul era stătut şi rece, precum cel dintr-o peşteră aflată adânc sub pământ, şi mirosea a ciuperci, lemn putrezit şi răşină scursă. Muşchii şi lichenii atârnau de ramuri ca nişte fâşii de dantelă zdrenţuită, pătate şi umede, dar păstrând încă o oarecare frumuseţe delicată. Aceştia împărţeau interiorul pădurii în celule de diverse mărimi, ceea ce îl împiedica să vadă la mai mult de cincizeci de picioare, în orice direcţie.

Eragon se orienta după susurul pârâului pentru a-şi determina poziţia pe când înainta tot mai adânc în pădure. Apropiindu-se de ele, văzu că aici coniferele erau diferite de cele din Şiră sau chiar de cele din Du Weldenvarden; aveau mănunchiuri de şapte ace în loc de trei şi, cu toate că ar fi putut fi o iluzie optică provocată de lumina din ce în ce mai slabă, i se părea că întunericul se agăţa de copaci precum o mantie ce le acoperea

trunchiurile şi ramurile. De asemenea, totul în privinţa copacilor -de la crăpăturile din scoarţă şi rădăcinile noduroase până la conurile solzoase –, totul avea o unghiularitate stranie şi o ferocitate a contururilor care îi făceau să pară că sunt gata să se smulgă din pământ şi să mărşăluiască spre oraşul din vale.

Eragon se înfioră şi o trase uşor pe Brisingr din teacă. Nu mai fusese niciodată într-o pădure atât de ameninţătoare. Era ca şi cum copacii erau mânioşi – aşa cum se întâmplase şi cu crângul de meri mai devreme – şi voiau să îi smulgă carnea de pe oase.

Cu dosul palmei, îndepărtă o fâşie de licheni galbeni, înaintând cu grijă.

Până acum nu văzuse nici urmă de vânat, nici nu găsise vreo dovadă a prezenţei lupilor şi urşilor, ceea ce îl nedumerea. La o distanţă atât de mică de pârâu ar fi trebuit să dea peste urme ce duceau la apă.

„Poate că animalele evită această parte a pădurii, se gândi el. Dar de ce?”

Un buştean căzut îi bloca drumul. Păşi peste el şi cizma i se afundă până la gleznă într-un covor de muşchi. O clipă mai târziu, gedwey ignasia din palmă începu să îl mănânce şi auzi un cor de „scri-scri!” şi scri-scra!" când vreo şase viermi albi – fiecare dintre ei mare cât un deget – ţâşniră din muşchi şi începură să ţopăie, îndepărtându-se de el.

Vechile-i instincte puseră stăpânire pe el şi se opri, de parcă ar fi dat peste un şarpe. Nu mai clipi. Nici măcar nu mai respiră, în vreme ce privea viermii graşi şi dezgustători care fugeau. În acelaşi timp, răscoli în memorie după vreo menţionare de-a lor pe durata pregătirii sale în Ellesmera, dar nu îşi putu aminti nimic despre aşa ceva.

„Glaedr! Ce mai sunt şi ăştia? Şi îi arătă dragonului viermii. Cum se numesc în limba străveche?”

Spre descumpănirea lui Eragon, Glaedr rosti: „Nu îmi sunt cunoscuţi. N-am mai văzut aşa ceva niciodată, nici nu am auzit vorbindu-se despre ei. Sunt noi în Vroengard, şi noi în Alagaesia. Nu îi lăsa să te atingă; s-ar putea să fie mai periculoşi decât par”.

După ce se depărtară la câteva picioare de Eragon, viermii fără nume săriră mai sus decât de obicei şi, cu un sunet de „scri-scro!”, plonjară înapoi în muşchi. Când atinseră pământul, se divizară, transformându-se într-o mulţime de centipede verzi

care se făcură iute nevăzute în fâşiile de muşchi încâlcit.

De-abia atunci Eragon răsuflă uşurat.

„Nu ar trebui să existe”, făcu Glaedr. Părea tulburat.

Eragon îşi ridică încet cizma de pe muşchi şi se trase înapoi, în spatele buşteanului. Cercetând muşchiul cu mai multă atenţie, văzu că, de fapt, ceea ce socotise a fi vârfurile unor crengi bătrâne ieşind din pătura de vegetaţie erau bucăţi rupte de coaste şi coarne – rămăşiţele uneia sau mai multor căprioare.

După ce chibzui un moment, Eragon se întoarse şi se înapoie pe unde venise, de data aceasta asigurându-se că evită orice petic de muşchi de pe drum, ceea ce nu era deloc uşor. Orice-ar fi ciripit prin pădure, nu merita să îşi rişte viaţa ca să afle – cu atât mai mult cu cât bănuia că printre copaci stăteau la pândă şi lucruri mai rele decât viermii. Simţea în continuare furnicături în palmă şi, din experienţă, ştia că asta însemna că prin apropiere se afla ceva periculos.

Când zări din nou pajiştea şi albastrul solzilor Saphirei printre trunchiurile coniferelor, făcu cale-ntoarsă spre pârâu. Muşchiul acoperea malurile acestuia, aşa că păşi pe buşteni şi pietre până ce ajunse pe un bolovan teşit din mijlocul apei.

Acolo se lăsă pe vine, îşi scoase mănuşile şi îşi spălă mâinile, faţa şi gâtul. Atingerea apei reci ca gheaţa îl învioră şi, în câteva clipe, urechile i se înroşiră şi trupul i se încălzi.

Un ciripit puternic răsună deasupra pârâului, chiar pe când îşi ştergea ultimele picături de apă de pe gât.

Mişcându-se cât putu de puţin, îşi ridică privirea către vârful copacilor de pe celălalt mal.

La treizeci de picioare înălţime, patru umbre stăteau pe o creangă. Umbrele aveau pene mari, ţepoase, ce se răsfirau în toate direcţiile în jurul capetelor negre, ovale. În centrul fiecărui oval lucea câte o pereche de ochi albi, oblici, ca nişte fante, iar privirea lor goală nu te lăsa să îţi dai seama încotro se uitau. Însă cel mai tulburător lucru era că umbrele, ca toate umbrele, nu aveau adâncime. Când se întorceau într-o parte, dispăreau.

Fără să-şi ia ochii de la ele, Eragon întinse mâna şi apucă mânerul lui Brisingr.

Umbra din stânga îşi înfoie penele şi apoi scoase ciripitul ascuţit pe care îl confundase cu chiţăitul unei veveriţe. Alte două umbre o imitară şi pădurea răsună de zarva stridentă a ţipetelor lor.

Eragon se gândi să le atingă minţile, însă îşi aminti de Fanghurii întâlniţi pe drumul către Ellesmera, aşa că renunţă, considerând c-ar fi o nesăbuinţă.

Rosti cu o voce joasă:

— Eka ai fricai un Shur 'tugal. Sunt Cavaler şi vă sunt prieten.

Umbrele părură să îl fixeze cu privirea şi, o clipă, totul în jur amuţi, mai puţin susurul blând al pârâului. Apoi începură să ciripească din nou, iar ochii lor se aprinseră tot mai mult, până ce străluciră ca nişte bucăţi de fier încins.

După câteva minute, văzând că umbrele nu dau niciun semn că l-ar ataca şi nici că ar vrea să fugă, Eragon se ridică în picioare şi făcu un pas spre piatra din spatele său.

Mişcarea păru să alerteze nălucile; acestea ţipară la unison. Apoi ridicară din umeri şi se scuturară, iar în locul lor apărură patru bufniţe mari, cu aceleaşi pene ţepoase înconjurându-le feţele pestriţe. Îşi deschiseră ciocurile galbene şi ciripiră în direcţia lui, ocărându-l cum ar fi făcut nişte veveriţe; apoi îşi luară zborul printre copaci, făcându-se repede nevăzute în frunzişul bogat al crengilor.

— Barzul, făcu Eragon.

Sări înapoi pe unde venise şi porni în grabă către pajişte, oprindu-se doar ca să ridice o mână de vreascuri de pe jos.

Îndată ce ajunse la Saphira, aruncă lemnele pe pământ, îngenunche şi începu să pună vrăji de apărare în jurul locului, cât de multe îi treceau prin cap. Glaedr îi recomandă o vrajă pe care el o uitase, apoi îi zise: „Niciuna dintre aceste creaturi nu era aici când m-am întors împreună cu Oromis, după bătălie. Nu sunt deloc cum ar trebui să fie. Magia folosită aici a prefăcut acest tărâm şi fiinţele care trăiesc pe el. Acum este un loc rău”.

„Ce creaturi?” întrebă Saphira. Îşi deschise ochii şi căscă, o privelişte înfricoşătoare. Eragon îi împărtăşi amintirile, iar ea spuse: „Ar fi trebuit să mă iei cu tine. Aş fi mâncat viermii şi păsările de umbră şi tu n-ai mai fi avut niciun motiv să te temi de ele”.

„Saphira!”

Îşi întoarse un ochi către el. „Mi-e foame. Magie sau nu, e vreun motiv pentru care să nu mănânc aceste lucruri ciudate?”

„Da, pentru că s-ar putea să te mănânce ele pe tine, Saphira Bjartskular, rosti Glaedr. Ştii prima lege a vânătorii la fel de bine ca mine: nu îţi vâna prada până nu te asiguri că este o pradă.

Altfel s-ar putea să te trezeşti că ajungi tu cina altcuiva.”

— În locul tău, nu mi-aş bate capul căutând căprioare, zise Eragon. Mă îndoiesc că au mai rămas prea multe. Pe deasupra, a început să se lase întunericul şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, nu cred că este o idee prea bună să vânezi pe-aici.

Ea mârâi încetişor. „Prea bine, atunci o să mă întorc la somn. Însă mâine-dimineaţă voi merge la vânătoare, indiferent de pericol. Am burta goală şi trebuie să mănânc înainte de a traversa marea din nou.”

Ţinându-se de cuvânt, Saphira închise ochii şi adormi imediat.

Eragon făcu un mic foc, apoi mancă o cină sărăcăcioasă şi privi cum întunericul înghiţea valea. Vorbi cu Glaedr despre planurile lor pentru ziua următoare, iar Glaedr îi spuse mai multe despre istoria insulei, întorcându-se până la vremurile de dinaintea sosirii elfilor în Alagaesia, când Vroengard era tărâmul dragonilor şi-atât.

Înainte ca ultima geană de lumină să dispară de pe cer, bătrânul dragon zise: „Ai vrea să vezi cum arăta Vroengard pe vremea Cavalerilor?”

„Aş vrea”, recunoscu Eragon.

„Atunci priveşte”, rosti Glaedr, iar Eragon simţi cum dragonul pune stăpânire pe mintea lui şi începe să reverse în ea un şuvoi de imagini şi de senzaţii. Vederea lui Eragon se transferă şi, deasupra decorului, el văzu o copie fantomatică a văii. Era o amintire a văii în amurg, cum era şi acum, însă cerul era senin şi o mulţime de stele licăreau şi sclipeau deasupra marelui cerc de vulcani, Aras Thelduin. Copacii de altădată păreau mai înalţi, mai drepţi şi mai puţin ameninţători, iar în toată valea clădirile Cavalerilor erau întregi, lucind ca nişte faruri palide în asfinţit, datorită luminii calde a felinarelor fără flacără ale elfilor. Piatra de culoarea ocrului nu era atât de acoperită de iederă şi de muşchi pe atunci, iar sălile şi turnurile aveau o anumită nobleţe care le lipsea ruinelor. Iar de-a lungul cărărilor pavate şi sus, în tării, Eragon zări formele sclipitoare ale nenumăraţilor dragoni: uriaşi graţioşi ce purtau pe pielea lor comoara a mii de regi.

Plăsmuirea mai ţinu o clipă; apoi Glaedr eliberă mintea lui Eragon şi valea îi apăru din nou aşa cum era ea acum.

„Ce frumos era!” exclamă Eragon.

„Era, dar nu mai este.”

Eragon continuă să cerceteze valea, comparând-o cu ce îi

arătase Glaedr, şi se încruntă când văzu un şir de lumini ce săltau prin oraşul părăsit; nişte felinare, după părerea lui. Murmură o vrajă care să-i facă vederea mai ageră şi izbuti să distingă un şir de siluete purtând robe întunecate, ce mergeau încet printre ruine. Păreau solemne şi nepământeşti, iar în mersul lor măsurat şi cadenţat, dar şi în legănatul felinarelor, era ceva ritualic.

„Cine sunt?" îl întrebă pe Glaedr. Se simţea de parcă ar fi observat ceva ce nu era menit ochilor altor oameni.

„Nu ştiu. Poate că sunt urmaşii celor care s-au ascuns în timpul bătăliei. Poate că sunt oameni ca şi tine, care s-au gândit să se stabilească aici după căderea Cavalerilor. Sau poate că sunt cei care venerează dragonii şi Cavalerii ca pe nişte zei."

„Chiar există asemenea oameni?"

„Existau. Noi descurajam acest cult, dar chiar şi-aşa, tot era destul de răspândit prin părţile mai izolate ale Alagaesiei… Cred că ai făcut bine să pui vrăji de apărare în jurul nostru."

Eragon privi cum siluetele cu glugi îşi croiau drum prin oraş, ceea ce dură aproape o oră. După ce ajunseră în capătul celălalt, felinarele se stinseră unul câte unul, iar Eragon nu putu să vadă unde dispăruseră cei care le duceau, nici măcar cu ajutorul magiei.

Apoi Eragon stinse focul cu câţiva pumni de ţărână şi se strecură sub pături ca să se odihnească.

„Eragon! Saphira! Sculaţi-vă!"

Eragon îşi deschise imediat ochii. Sări în capul oaselor şi o înşfacă pe Brisingr.

În jur era întuneric, cu excepţia licăririi roşiatice a jăraticului din dreapta sa şi a peticului de cer înstelat dinspre răsărit. Deşi lumina era palidă, Eragon izbuti să distingă contururile pădurii şi ale pajiştii… şi ale melcului monstruos de mare care aluneca pe iarbă spre el.

Eragon ţipă şi se trase înapoi. Melcul – a cărui cochilie era înaltă de peste doi metri – şovăi, apoi se repezi spre el cu viteza unui om care aleargă. Din crăpătura neagră a gurii lui se auzi un sâsâit ca de şarpe, iar ochii săi fluturători erau mari cât pumnul.

Eragon îşi dădu seama că nu va avea timp să se ridice în picioare, iar spaţiul strâmt din spate nu îi permitea să o tragă pe Brisingr. Se pregăti să arunce o vrajă, însă, înainte de a apuca să

facă asta, capul Saphirei ţâşni pe lângă el şi aceasta înhaţă melcul în fălci. Cochilia melcului trosni sub colţii ei cu un sunet de ardezie spartă, iar creatura scoase un ţipăt stins şi tremurat.

Răsucindu-şi gâtul, Saphira azvârli melcul în aer, îşi căscă gura cât putu de mult şi înghiţi creatura cu totul, săltând de două ori din cap, precum un prigor ce înghite o râmă.

Coborându-şi privirea, Eragon văzu alţi patru melci uriaşi pe povârniş. Una dintre creaturi se ascunsese în cochilie; celelalte se îndepărtau grăbite, unduindu-şi pântecele asemenea unor fuste.

— Acolo! strigă Eragon.

Saphira se năpusti înainte. Întregu-i trup părăsi pentru o clipă pământul, apoi ea ateriza pe toate cele patru picioare şi înhaţă melcii unul câte unul. Pe cel care se ascunsese în cochilie nu îl mancă, ci, trăgându-şi capul înapoi, îl scaldă într-un şuvoi de flăcări albastre şi galbene care luminară împrejurimile la câteva sute de metri în toate direcţiile.

Menţinu flacăra doar una, două secunde; apoi apucă între fălci melcul fumegând şi aburind – cu blândeţe, ca o pisică apucându-şi puiul –, îl duse până la Eragon şi i-l lăsă la picioare. Acesta îl privi bănuitor, însă melcul părea mort de-a binelea.

„Acum poţi să iei şi tu un mic dejun sănătos”, zise Saphira.

Se uită la ea, apoi începu să râdă – şi continuă să râdă până ce se îndoi de mijloc, ţinându-se cu mâinile de genunchi şi pierzându-şi răsuflarea.

„Ce-i aşa de amuzant?” îl întrebă ea, mirosind cochilia înnegrită de cenuşă.

„Da, de ce râzi, Eragon?” întrebă şi Glaedr.

El clătină din cap şi continuă să răsufle din greu. În cele din urmă, izbuti să îngaime:

— Fiindcă… Apoi începu să vorbească în gând, ca să îl poată auzi şi Glaedr. „Fiindcă… melc şi ouă!” După care începu să chicotească din nou, simţindu-se de-a dreptul caraghios. „Fiindcă… fripturi de melc!… Ţi-e foame? Poftim, o coadă! Eşti obosit? Mănâncă un ochi! Cui îi trebuie mied când are bale?! Aş putea pune cozile într-o cupă, ca pe un buchet de flori, şi ele ar…” Râdea atât de tare încât nu mai putu continua şi căzu într-un genunchi, trăgând aer în piept, cu lacrimi de veselie şiroindu-i din ochi.

Saphira îşi depărtă fălcile într-un soi de zâmbet colţos şi

scoase un sunet uşor, înăbuşit, din adâncul gâtlejului. „Câteodată eşti tare ciudat, Eragon.” El simţi cum o cuprinde şi pe ea voioşia lui. Ea mirosi din nou cochilia. „Nişte mied n-ar fi rău.”

— Măcar ai mâncat, zise el, şi cu mintea şi cu voce tare.

„Nu destul, dar îndeajuns cât să ne putem întoarce la vardeni.”

Când putu să se oprească din râs, Eragon împunse melcul cu vârful cizmei. „A trecut atât de mult de când nu mai sunt dragoni în Vroengard, încât probabil că nu şi-a dat seama ce eşti şi s-a gândit că eu voi fi o pradă uşoară… Ar fi fost o moarte de-a dreptul tristă să fiu mâncat de un melc.”

„Dar memorabilă”, făcu Saphira.

„Dar memorabilă”, recunoscu el, simţind cum îi revine voioşia.

„Şi care ziceam eu că este prima lege a vânătorii, puişorilor?” întrebă Glaedr.

Eragon şi Saphira răspunseră într-un glas: „Nu îţi vâna prada până nu te asiguri că este o pradă”.

„Foarte bine”, spuse Glaedr.

Apoi Eragon zise: „Viermi săltăreţi, păsări de umbră, şi acum melci uriaşi… Cum ar fi putut vrăjile aruncate în bătălie să creeze toate acestea?

„Cavalerii, dragonii şi Trădătorii au eliberat o cantitate enormă de energie în timpul conflictului. O mare parte din aceasta a fost prinsă în vrăji, dar o mare parte nu. Supravieţuitorii au spus că, o vreme după aceea, lumea a luat-o razna şi nu mai puteai avea încredere în nimic din ce vedeai sau auzeai. O parte din acea energie trebuie să se fi depus pe strămoşii viermilor şi ai păsărilor pe care le-ai văzut azi, preschimbându-i. Totuşi, greşeşti când îi incluzi pe melci în rândul lor. Snalgli, cum sunt cunoscuţi, au trăit dintotdeauna în Vroengard. Reprezentau una dintre mâncărurile noastre preferate, ale dragonilor, din motive pe care sunt sigur că le înţelegi, Saphira.”

Ea toarse, lingându-şi botul.

„Şi nu numai că au carnea moale şi gustoasă, dar cochiliile sunt şi ele bune pentru digestie.”

„Dacă sunt animale obişnuite, atunci de ce nu i-au oprit vrăjile mele de apărare? întrebă Eragon. Măcar ar fi trebuit să mă avertizeze că se apropie o primejdie.”

„Aceasta s-ar putea să fie una dintre urmările bătăliei, replică

Glaedr. Deşi nu au fost creaţi prin magie, asta nu înseamnă că snalgli nu au fost afectaţi de forţele care au devastat acest loc. N-ar trebui să rămânem aici mai mult decât este necesar. Mai bine să plecăm înainte ca vreo altă creatură de pe insula asta să se hotărască să ne pună la încercare.”

Cu ajutorul Saphirei, Eragon desfăcu cochilia melcului ars şi, la lumina roşiatică a unei lămpi fermecate, curăţă carcasa fără oase de dinăuntru, ceea ce se dovedi a fi o treabă murdară şi dezgustătoare, care-l mânji de sânge din cap până-n picioare. Apoi Eragon o puse pe Saphira să îngroape carnea aproape de jăratic.

După aceea, Saphira se întoarse la culcuşul ei din iarbă, se încolăci şi se culcă din nou. De această dată, Eragon i se alătură.

Aducând păturile şi coburii, dintre care unul conţinea miezul inimii lui Glaedr, el se târî sub aripa ei şi se culcuşi în locul cald şi întunecat dintre gât şi trup. Şi acolo îşi petrecu restul nopţii, meditând şi visând.

Ziua următoare fu la fel de cenuşie şi de mohorâtă. Un strat subţire de zăpadă acoperea versanţii muntelui şi vârfurile dealurilor, iar aerul era răcoros, ceea ce îi indica lui Eragon că avea să ningă din nou mai târziu.

Istovită, Saphira nu se mişcă până când soarele nu urcase deja la o palmă deasupra munţilor. Eragon era nerăbdător, dar o lăsă să doarmă. Era mai important ca ea să îşi revină după zborul către Vroengard decât ca ei să pornească la drum de dimineaţă.

După ce se trezi, Saphira scoase din pământ carcasa melcului şi el găti din aceasta un mic dejun consistent… nici nu ştia cum să-i spună: şuncă de melc? Orice-ar fi fost, fâşiile de carne erau delicioase şi el mancă mai mult decât obişnuia să facă. Saphira devoră ce mai rămăsese, apoi aşteptară o oră, căci nu era înţelept să porneşti la luptă cu burta plină.

În cele din urmă, Eragon îşi strânse păturile, puse din nou şaua pe Saphira şi, împreună cu Glaedr, porniră către Stânca lui Kuthian.

Stânca lui Kuthian

Drumul până la crângul de meri păru mai scurt decât în ziua precedentă. Copacii noduroşi erau la fel de ameninţători, iar Eragon îşi ţinu mâna strânsă pe Brisingr cât timp rămaseră în desiş.

Ca şi înainte, el şi Saphira se opriră la marginea luminişului încâlcit din faţa Stâncii lui Kuthian. Un stol de ciori era cocoţat pe colţul aspru de piatră şi, la vederea Saphirei, îşi luară zborul croncănind – ceea ce lui Eragon i se păru un semn de rău augur.

Vreme de jumătate de ceas, Eragon rămase neclintit, aruncând vrajă după vrajă, căutând orice urmă de magie care le-ar fi putut face rău. Întreţesute prin luminiş, pe Stânca lui Kuthian şi – din ce îşi putea da seama -pe restul insulei, găsi o abundenţă năucitoare de farmece. O parte din vrăjile întipărite în adâncurile pământului aveau o asemenea putere încât îi dădeau senzaţia că un râu năvalnic de energie curgea pe sub picioarele lui. Altele erau mărunte şi aparent inofensive, afectând doar uneori câte o floare sau ramura vreunui copac. Mai mult de jumătate dintre vrăji erau latente fie pentru că nu mai aveau energie sau un obiect asupra căruia să acţioneze, fie pentru că aşteptau un anumit context de împrejurări care nu se produsese încă – iar unele vrăji păreau a se contrazice, ca şi cum Cavalerii (sau cine le-o fi aruncat) căutaseră să modifice sau să contracareze frânturi de magie anterioare.

Eragon nu izbuti să determine scopul celor mai multe dintre vrăji. Nu mai rămăsese nici urmă din cuvintele folosite pentru a le arunca, ci numai structurile de energie pe care magicienii morţi de-atâta vreme le formulaseră cu atenţie, iar acele structuri erau greu, dacă nu imposibil de interpretat. Glaedr îl ajută cât putu, multe dintre formulele străvechi, generale de magie care fuseseră folosite în Vroengard fiindu-i familiare însă de cele mai multe ori Eragon fu silit să ghicească. Din fericire, cu toate că nu putea să-şi dea seama mereu de urmările pe care ar fi trebuit să le aibă o anumită vrajă, putea în schimb să stabilească dacă aceasta avea să îi afecteze în vreun fel pe el,

pe Saphira sau pe Glaedr. Însă era un proces complicat, care necesita incantaţii complicate, şi îi luă încă o oră să verifice toate vrăjile.

Ceea ce îl îngrijora cel mai mult (ca şi pe Glaedr, de altfel) erau vrăjile care ar fi putut scăpa nedetectate. Dibuirea farmecelor altor magicieni devenea tot mai dificilă dacă aceştia încercaseră să îşi ascundă lucrarea.

În cele din urmă, când Eragon fu cât se poate de sigur că nu erau niciun fel de capcane puse pe Stânca lui Kuthian sau prin preajma acesteia, el şi Saphira traversară luminişul şi se opriră la baza turlei crestate şi năpădite de licheni.

Eragon îşi dădu capul pe spate şi se uită către vârful formaţiunii stâncoase. Acesta părea incredibil de departe. Nu văzu nimic neobişnuit la piatra aceea, cum nu văzu nici Saphira.

„Hai să ne rostim numele şi să isprăvim odată”, zise ea.

Eragon trimise un gând întrebător către Glaedr, iar dragonul răspunse: „Are dreptate. Nu are niciun rost să zăbovim. Spune-ţi numele, iar Saphira şi cu mine vom face la fel”.

Simţindu-se nervos, Eragon îşi încleştă mâinile de două ori, apoi îşi desprinse scutul de pe spate, o scoase pe Brisingr şi se lăsă pe vine.

— Numele meu, rosti el cu un glas limpede şi puternic, este Eragon Biruitorul-Umbrei, fiul lui Brom.

„Numele meu este Saphira Bjartskular, fiica Vervadei.”

„Iar numele meu este Glaedr Eldunari, fiul lui Nithring cea cu coada lungă.”

Aşteptară.

În depărtare, ciorile croncăniră în bătaie de joc. Eragon simţi cum îl cuprinde neliniştea, însă nu îi dădu atenţie. Oricum, nu se aşteptase ca bolta să se deschidă atât de uşor.

“Încearcă din nou, doar că de această dată în limba străveche”, îl sfătui Glaedr.

Aşa că Eragon spuse:

— Nam iet er Eragon Sundavar- Vergandi, sonr abr Brom.

Apoi Saphira şi Glaedr îşi repetară şi ei numele şi descendenţa în limba străveche.

Nu se întâmplă nimic.

Neliniştea lui Eragon se adânci. Dacă expediţia lor fusese în zadar… Nu, nici nu voia să se gândească la aşa ceva. Nu încă. „Poate că trebuie să ne rostim numele cu voce tare”, zise el.

„Cum? întrebă Saphira. Vrei să urlu la piatră? Şi Glaedr ce-o să facă?”

„Pot să vă rostesc eu numele în locul vostru”, spuse Eragon.

„E puţin probabil că asta trebuie făcut, dar putem încerca”, făcu Glaedr.

“În limba asta sau în limba străveche?”

„Cred că în limba străveche, dar încearcă-le pe amândouă, ca să fii sigur.”

Eragon repetă numele de încă două ori, însă piatra rămase la fel de indiferentă şi neschimbată. Într-un final, exasperat, el zise: „Poate că nu suntem în locul potrivit; poate că intrarea în Bolta Sufletelor este de cealaltă parte a stâncii. Sau poate că este în vârful ei.”

„Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu ar fi menţionat asta indicaţiile din Domia abr Wyrda?” întrebă Glaedr.

Eragon îşi coborî scutul. „Au fost vreodată ghicitorile uşor de înţeles?”

„Dar dacă trebuie ca doar tu să-ţi rosteşti numele? îi spuse Saphira lui Eragon. N-a zis Solembum: «… când totul pare pierdut şi puterea ta nu-ţi va fi de-ajuns, du-te la Stânca lui Kuthian şi spune-ţi numele, ca să deschizi Bolta Sufletelor». Numele tău, Eragon, nu al meu şi nici al lui Glaedr.”

Eragon se încruntă. „Se poate şi-aşa, bănuiesc. Însă dacă e nevoie doar de numele meu, atunci poate că trebuie să fiu singur când îl rostesc.”

Mârâind, Saphira ţâşni în aer, ciufulindu-i părul lui Eragon şi punând la pământ plantele din luminiş cu pala de vânt iscată de aripile sale. „Atunci încearcă, şi fă-o iute!” zise ea, zburând către răsărit, departe de stâncă.

Când Saphira ajunse la un sfert de milă distanţă, Eragon se uită înapoi la suprafaţa neregulată a stâncii, îşi ridică din nou scutul şi îşi rosti numele, mai întâi în propria limbă, apoi în cea a elfilor.

Nicio uşă nu se deschise, niciun coridor nu se ivi. Nicio crăpătură sau fisură nu apăru în piatră. Niciun simbol nu se contura pe suprafaţa stâncii. Turla uriaşă părea să fie, în toate privinţele, doar o bucată solidă de granit, lipsită de orice secret.

„Saphira!” strigă Eragon cu mintea. Apoi blestemă şi începu să păşească în lung şi-n lat prin luminiş, lovind cu piciorul în bolovani şi în crengi.

Se întoarse la baza stâncii în timp ce Saphira cobora în luminiş. Ghearele picioarelor ei din faţă săpară adânc în pământ când ateriza şi îşi trase aripile în spate ca să se poată opri. Frunzele şi firele de iarbă se rotiră în jurul ei, de parcă ar fi fost prinse într-un vârtej.

După ce Saphira ajunse cu toate picioarele pe pământ şi îşi împături aripile, Glaedr spuse: „Să înţeleg că nu ai avut succes?”

„Nu”, izbucni Eragon, şi se uită urât la turn.

Bătrânul dragon păru să ofteze. „M-am temut că aşa se va întâmpla. Există o singură explicaţie…”

„Că Solembum ne-a minţit? Că ne-a trimis să căutăm cai verzi pe pereţi, pentru ca Galbatorix să îi nimicească pe vardeni în lipsa noastră?”

„Nu. Pentru a deschide această… această…”

„Boltă a Sufletelor”, zise Saphira.

„Da, această boltă despre care ţi-a vorbit… atunci, ca s-o deschidem, trebuie să ne rostim numele adevărate.”

Cuvintele se rostogoliră între ei ca nişte bolovani uriaşi. Rămaseră tăcuţi o vreme. Ideea îl speria pe Eragon şi nu avea nicio tragere de inimă să îi dea curs, ca şi cum, dacă ar fi făcut asta, ar fi înrăutăţit situaţia.

“Însă dacă este o capcană…”, zise Saphira.

„Atunci este o capcană drăcească, spuse Glaedr. Întrebarea la care trebuie să răspunzi este următoarea: ai încredere în Solembum? Căci de-acum nu mai sunt în joc doar vieţile noastre, ci şi libertatea. Dacă ai încredere în el, puteţi fi îndeajuns de sinceri cu voi înşivă ca să vă descoperiţi numele adevărate, şi încă repede? Şi sunteţi dispuşi să trăiţi ştiindu-le, oricât de neplăcut s-ar dovedi acest lucru? Căci dacă răspunsul este «nu», atunci ar trebui să facem cale-ntoarsă de îndată. Eu m-am schimbat de la moartea lui Oromis, dar încă ştiu cine sunt. Dar tu, Saphira? Şi tu, Eragon? Îmi puteţi spune ce vă face să fiţi dragonul şi Cavalerul care sunteţi?”

Eragon se simţi copleşit de deznădejde uitându-se la Stânca lui Kuthian.

„Cine sunt eu?” se întrebă el.

Şi toată lumea un vis

NASUADA râdea, pe când cerul înstelat se învârtea în jurul ei iar ea se prăbuşea rostogolindu-se către o crăpătură de lumină albă şi strălucitoare aflată la câteva mile mai jos.

Vântul îi răsfira părul, iar cămaşa de noapte îi flutura sălbatic, cu marginile zdrenţuite ale mânecilor plesnind aerul ca nişte bice. Lilieci uriaşi, negri şi uzi zburau în jurul ei, muşcându-i rănile cu dinţi ce tăiau, înţepau şi usturau ca gheaţa.

Şi totuşi ea râdea.

Crăpătura se lărgi şi lumina o învălui, orbind-o pentru câteva secunde. Când i se limpezi privirea, se trezi în Sala Prezicătoarei, privindu-se pe sine cum zăcea legată de lespedea cenuşie. Lângă trupul ei lipsit de vlagă stătea Galbatorix: înalt, lat în umeri, cu o umbră acolo unde ar fi trebuit să-i fie faţa şi cu o coroană de foc stacojiu pe creştet.

El se întoarse spre locul în care stătea ea şi întinse o mână înmănuşată.

— Hai, Nasuada, fiică a lui Ajihad. Renunţă la mândrie şi jură-mi credinţă, iar eu îţi voi da tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Ea pufni batjocoritor şi se năpusti către el cu mâinile întinse. Înainte să-i poată sfâşia beregata, regele se făcu nevăzut într-un nor de ceaţă neagră.

— Tot ce-mi doresc este să te ucid! urlă ea către tavan.

Glasul lui Galbatorix răsună în încăpere, venind din toate părţile deodată:

— Atunci vei rămâne aici până când îţi vei da seama de cât de greşite sunt căile tale.

Nasuada deschise ochii. Era încă pe lespede, cu încheieturile şi gleznele legate şi cu rănile făcute de viermii de vizuină zvâcnindu-i.

Se încruntă. Fusese inconştientă sau tocmai vorbise cu regele? Era atât de greu să-şi mai dea seama când…

Într-un colţ al încăperii văzu vârful unui lujer gros şi verde strecurându-se printre dalele vopsite, spărgându-le. Alţi lujeri

urmară în curând; aceştia îşi croiră drum prin zid din exterior şi traversară podeaua, acoperind-o cu o mare de apendice ce se zvârcoleau ca nişte şerpi.

Privindu-le cum se apropie de ea, Nasuada începu să chicotească. „Oare doar atât îl duce mintea? Am vise mai ciudate de-atât, aproape noapte de noapte."

Drept răspuns la dispreţul ei, lespedea de sub ea se făcu una cu podeaua şi vrejurile o cuprinseră, înfăşurându-i-se în jurul mâinilor şi picioarelor mai strâns decât orice lanţ. Vederea i se înceţoşa când lujerii de deasupra ei se înmulţiră, şi singurul lucru pe care îl mai putu auzi fu sunetul scos de aceştia când se frecau unul de celălalt: un sunet uscat, foşnitor, precum cel al nisipului în cădere.

Aerul din preajma ei se încinse, devenind mai dens, şi ea se simţi de parcă i-ar fi venit greu să respire. Dacă nu ar fi ştiut că lujerii erau doar o iluzie, ar fi intrat în panică. Însă aşa, scuipă în întuneric şi blestemă numele lui Galbatorix. Nu pentru prima oară. Nici pentru ultima, mai mult ca sigur. Însă se încăpăţână să nu îi acorde satisfacţia de a şti că o zăpăcise.

Lumină... Raze aurii de soare revărsându-se peste nişte dealuri unduitoare acoperite de câmpuri cultivate şi de podgorii. Se afla la marginea unei mici curţi, sub o boltă încărcată cu flori de rochiţa-rândunicii ai căror lujeri păreau supărător de familiari. Purta o minunată rochie galbenă.

În mâna dreaptă ţinea o cupă de cristal, cu vin, iar pe limbă simţea gustul de cireşe şi mosc al vinului. O adiere uşoară sufla dinspre apus. Aerul mirosea a căldură, a alinare şi a pământ reavăn.

— A, iată-te, se auzi un glas în spatele ei, iar ea se întoarse şi îl văzu pe Murtagh îndreptându-se către ea dinspre un conac somptuos. Şi el avea o cupă cu vin în mână.

Purta pantaloni negri şi un pieptar castaniu de satin, tivit cu şnur de aur. Un pumnal încrustat cu nestemate îi atârna la cingătoarea ţintată. Avea pletele mai lungi decât ţinea ea minte să le fi avut şi părea relaxat şi încrezător, într-un fel în care ea nu îl mai văzuse niciodată. Asta, şi lumina de pe chipul lui, îl făcea să pară izbitor de arătos – chiar nobil.

Veni lângă ea sub boltă şi îi puse mâna pe braţul gol. Gestul părea obişnuit şi intim.

— Obraznico, m-ai lăsat pradă Seniorului Ferros şi poveştilor lui interminabile. Mi-a luat o jumătate de oră ca să scap. Apoi se opri şi o privi mai îndeaproape, iar îngrijorarea îşi făcu loc pe chipul său. Ţi-e rău? Ai obrajii livizi.

Ea deschise gura, dar nu putu să rostească niciun cuvânt. Nu ştia cum să reacţioneze. Murtagh se încruntă.

— Iar ai avut una din crizele tale, nu-i aşa?

— Eu… nu ştiu… Nu îmi amintesc cum am ajuns aici sau… Se opri, observând durerea ce se ivise în ochii lui Murtagh, durere pe care el o ascunsese iute.

O cuprinse de mijloc, întorcând-o ca să îi arate peisajul presărat cu dealuri. Dintr-o singură mişcare îşi goli cupa. Apoi, cu o voce gravă, îi spuse:

— Ştiu cât de mult te zăpăcesc toate astea… Nu este prima oară când se întâmplă, dar… Trase adânc aer în piept şi clătină uşor din cap. Care-i ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? Teirm? Aberon? Asediul de la Cithri?… Darul pe care ţi l-am oferit în acea noapte, în Eoam?

O senzaţie cumplită de nesiguranţă puse stăpânire pe ea.

— Uru'baen, îi şopti. Sala Prezicătoarei. Aceea este ultima mea amintire. O clipă, simţi cum mâna lui îi tremură pe spate, însă chipul nu îi trăda nicio reacţie.

— Uru'baen, repetă el cu glas răguşit. O privi în ochi. Nasuada… au trecut opt ani de la Uru'baen.

„Nu, se gândi ea. Nu se poate.” Şi totuşi, tot ce vedea şi simţea părea atât de real… Mişcarea părului lui Murtagh în bătaia vântului, parfumul câmpurilor, atingerea rochiei pe pielea ei – totul părea întocmai cum ar fi trebuit să fie. Însă dacă era cu adevărat acolo, atunci de ce nu îi dăduse niciun semn Murtagh, atingându-i mintea, ca mai devreme? Oare uitase? Dacă trecuseră opt ani, poate că el nu-şi mai amintea făgăduiala pe care i-o făcuse cu atât de mult timp în urmă în Sala Prezicătoarei.

— Eu… începu ea, dar fu întreruptă de glasul unei femei:

— Domniţă!

Întoarse capul şi văzu o slujnică trupeşă grăbindu-se dinspre conac cu şorţul alb fluturându-i în părţi.

— Domniţă, rosti slujnica, făcând o plecăciune. Iertaţi-mă că vă deranjez, dar copiii sperau să fiţi acolo când pun în scenă piesa pentru oaspeţi.

— Copii, şopti ea. Îl privi din nou pe Murtagh şi îi văzu lacrimile sclipindu-i în ochi.

— Da, zise el. Copii. Patru, toţi puternici, sănătoşi şi voioşi.

Ea se cutremură, copleşită de emoţie. Nu se putu abţine. Apoi îşi ridică bărbia.

— Arată-mi ce am uitat. Arată-mi de ce am uitat. Murtagh îi zâmbi cu mândrie.

— Va fi plăcerea mea, rosti el, sărutând-o pe frunte. Îi luă cupa din mână şi le dădu pe amândouă cameristei. Apoi îi luă mâinile într-ale lui, îşi închise ochii şi îşi înclină capul.

O clipă mai târziu, ea simţi o prezenţă încercând să îi pătrundă în minte şi în clipa aceea înţelese: nu era el. Nu avea cum să fie el.

Mâniată de amăgire şi de pierderea a ceea ce nu putea fi niciodată, îşi eliberă mâna dreaptă din strânsoarea lui Murtagh, îi luă pumnalul şi i-l împlântă în coaste. Apoi strigă:

În El-harim trăia un om cu ambră în priviri!
Iar el îmi spuse: – Grijă ai la strâmbele şoptiri!

Murtagh o privi cu o expresie nefiresc de impasibilă, apoi dispăru din faţa ei. Tot ce era împrejur – bolta, curtea, conacul, dealurile cu podgorii –, toate acestea dispărură şi ea se trezi plutind într-un hău lipsit de lumină sau sunet. Încercă să îşi continue litania, însă niciun sunet nu-i ieşi din gâtlej. Nu mai putea nici măcar să-şi audă sângele zvâcnindu-i în vene.

Apoi simţi cum întunericul se preschimbă, şi…

Se împletici şi căzu în mâini şi în genunchi. Pietre ascuţite îi zdreliră palmele. Clipind ca să îşi adapteze ochii la lumină, se ridică în picioare şi privi împrejur.

Negură. Fuioare de fum plutind pe un câmp sterp ce semăna cu Câmpiile Înflăcărate.

Purta din nou cămaşa ei şi era desculţă.

Ceva mugi în spate şi ea se răsuci, ca să vadă cum un kull înalt de douăsprezece picioare se năpustea învârtind o ghioagă ţintată cu fier, cât ea de mare.

Un alt răget se auzi din stânga şi un alt kull apăru, urmat de patru urgali mai mici. Apoi două siluete cocoşate şi înveşmântate în mantii se iviră din negura albicioasă şi ţâşniră

în direcţia ei, ciripind şi fluturându-şi săbiile cu tăiş în formă de frunză. Deşi nu îi mai văzuse niciodată, îşi dădu seama că aceştia erau cei doi Ra'zac.

Aşa că râse din nou. Acum Galbatorix voia pur şi simplu să o pedepsească.

Fără să-i bage în seamă pe duşmanii care se apropiau – ştiind prea bine că nu avea cum să le scape sau să îi omoare –, se aşeză pe pământ cu picioarele strânse dedesubt şi începu să fredoneze o melodie veche de-a piticilor.

Primele încercări pe care le făcuse Galbatorix ca să o amăgească fuseseră subtile şi ea le-ar fi dat crezare cu uşurinţă dacă Murtagh nu ar fi avertizat-o în prealabil. Ca să nu îl dea de gol pe Murtagh, ea se prefăcuse a nu şti că Galbatorix îi manipula percepţia realităţii, însă, indiferent de ceea ce vedea sau simţea, refuză să îi îngăduie regelui să o păcălească şi să o facă să se gândească la ceea ce nu trebuia sau, şi mai rău, să îi jure credinţă. Nu îi fusese întotdeauna uşor să îl sfideze, dar îşi păstră ritualurile de gândire şi de vorbire cu ajutorul cărora izbutise să i se împotrivească regelui.

Prima iluzie fusese o altă femeie, Rialla, care îi fusese adusă în Sala Prezicătoarei ca tovarăşă de temniţă. Femeia susţinea că era căsătorită în taină cu una dintre iscoadele vardenilor din Uru'baen şi că fusese prinsă în timp ce ducea un mesaj pentru el. În decursul unei săptămâni, Rialla încercă să intre în graţiile Nasuadei şi, oarecum pe ocolite, să o convingă că întreaga campanie a vardenilor era sortită eşecului, că motivele lor erau greşite şi că se cuvenea să se supună autorităţii lui Galbatorix.

La început, Nasuada nu îşi dăduse seama că Rialla însăşi nu era decât o iluzie. Crezuse că Galbatorix deforma cuvintele sau înfăţişarea femeii sau că îi afecta propriile emoţii pentru a o face mai maleabilă la argumentele Riallei.

Pe măsură ce zilele treceau şi Murtagh nu o vizita şi nici nu o contacta, începuse să se teamă că el o părăsise în ghearele lui Galbatorix.

Gândul acesta îi provocă o durere mai mare decât ar fi dorit să recunoască şi se trezi facându-şi griji despre asta aproape de fiecare dată.

Apoi începu să se întrebe de ce Galbatorix nu mai venise să o tortureze în acea săptămână şi îşi dădu seama că, dacă ar fi trecut cu adevărat o săptămână, atunci vardenii şi elfii ar fi

atacat Uru'baen-ul. Iar dacă s-ar fi întâmplat asta, Galbatorix ar fi adus vorba despre aşa ceva, măcar ca să se laude. Pe deasupra, comportarea uşor ciudată a Riallei, împreună cu o seamă de lacune inexplicabile din memoria ei, purtarea lui Galbatorix şi tăcerea prelungită a lui Murtagh (căci nu o lăsa inima să creadă că el şi-ar fi călcat cuvântul dat) o convinseră că, oricât de bizar ar fi fost, Rialla nu era decât o nălucire şi timpul nu mai era ceea ce părea a fi.

Când îşi dădu seama că Galbatorix putea să modifice numărul zilelor care i se păreau ei că trecuseră, se cutremură. Ideea în sine îi provoca scârbă. Felul în care percepea trecerea timpului devenise tot mai confuz de când fusese întemniţată, dar păstrase o idee generală privind scurgerea acestuia. Dacă ar fi pierdut asta, dacă ar fi rămas fără repere în timp, ar fi însemnat că era şi mai mult la cheremul lui Galbatorix, căci el îi putea prelungi sau scurta experienţele după cum socotea de cuviinţă.

Totuşi, rămase hotărâtă să reziste în faţa încercărilor lui Galbatorix de a o constrânge, indiferent cât de mult timp părea să treacă. Dacă trebuia să petreacă o sută de ani în celulă, atunci atât avea să îndure.

După ce se dovedise a fi imună la şuşotelile perfide ale Riallei – sfârşind prin a o denunţa pe femeie drept laşă şi trădătoare –, plăsmuirea fu îndepărtată din încăpere şi Galbatorix trecu la următorul şiretlic.

După aceea, amăgirile sale deveniră tot mai complicate şi mai neverosimile, însă niciuna nu încalcă legile raţiunii şi niciuna nu fu în contradicţie cu ceea ce el îi arătase deja, căci regele încă încerca să nu îşi dea de gol amestecul.

Strădaniile lui culminară când păru să o ia din încăpere şi să o ducă într-o temniţă aflată altundeva în cetate, unde ea îi văzu pe Eragon şi pe Saphira prinşi în lanţuri. Galbatorix ameninţase că îl va ucide pe Eragon dacă ea nu îi jură credinţă lui, regelui. Când ea refuză, spre neplăcerea lui Galbatorix – şi spre surprinderea sa –, Eragon rosti o vrajă prin care izbuti să îi elibereze pe toţi trei. După un scurt duel, Galbatorix fugi – ceea ce ea se îndoia că ar fi făcut vreodată în realitate –, şi atunci ea, Eragon şi Saphira începură să lupte ca să scape din cetate.

Fusese o experienţă mai degrabă energică şi înviorătoare, şi ea îşi dorea să afle cum avea să se isprăvească succesiunea de evenimente, însă ajunse la concluzia că se prefăcuse îndeajuns

şi că venise vremea să pună capăt mascaradei lui Galbatorix. Astfel încât profită de prima discrepanţă pe care o observă – forma solzilor din jurul ochilor Saphirei – şi o folosi drept pretext ca să pară a-şi da seama că lumea înconjurătoare era o simplă amăgire.

— Mi-ai făgăduit că nu mă vei minţi câtă vreme sunt în Sala Prezicătoarei! strigase ea în vânt. Dar asta nu-i o minciună, Sperjurule?

Mânia lui Galbatorix la descoperirea amăgirii sale fusese nestăvilită; ea auzi un mârâit care părea scos de un dragon mare cât un munte, apoi el renunţă la orice subtilitate şi, pentru restul întâlnirii, o supuse la o serie de chinuri nemaipomenite.

În cele din urmă, nălucirile încetaseră şi Murtagh o contactase ca să-i dea de ştire că se poate încrede din nou în simţurile ei. Nu mai fusese niciodată atât de bucuroasă să îi simtă atingerea minţii.

În acea noapte, el veni şi petrecură ore întregi împreună, vorbind. El îi spuse de înaintarea vardenilor – aceştia mai aveau puţin şi ajungeau în capitală – şi de pregătirile Imperiului, explicându-i că, după cum credea, găsise o cale de a o elibera. Când ea îi ceru amănunte, el refuză să continue ideea, spunându-i:

— Mai am nevoie de o zi sau două ca să văd dacă va merge. Însă există o cale, Nasuada. Îmbărbătează-te cu gândul ăsta.

Pe ea o îmbărbătau ardoarea lui şi grija pe care i-o arăta. Chiar dacă nu ar fi reuşit să scape niciodată, se bucura să ştie că măcar nu era singură în captivitatea ei.

După ce povesti câteva dintre lucrurile pe care i le făcuse Galbatorix şi căile prin care izbutise să i se împotrivească, Murtagh chicoti.

— Reprezinţi o provocare mai mare decât şi-a închipuit el. A trecut multă vreme de când nu i-a mai dat cineva atâta bătaie de cap. Eu sigur nu i-am dat… Ştiu foarte puţine despre asta, dar ştiu că este nemaipomenit de greu să creezi iluzii credibile. Orice magician abil poate să facă să pară ca pluteşti în văzduh sau că ţi-e frig ori cald sau că o floare creşte în faţa ta. Lucruri mărunte şi complicate sau lucruri măreţe dar simple sunt cam tot ce poate spera cineva să creeze, şi este nevoie de o concentrare straşnică pentru a menţine iluzia. Dacă atenţia îţi tremură, deodată floarea are patru petale în loc de zece. Ori

poate să dispară cu totul. Detaliile sunt cel mai greu de reprodus. Natura este plină de nenumărate detalii, însă mintea noastră nu le poate cuprinde pe toate. Dacă nu eşti sigură că lucrul pe care îl vezi este adevărat, uită-te la detalii. Uită-te la cusăturile lumii, la locurile în care magicianul fie nu ştie, fie a uitat ce ar trebui să pună sau a ales o scurtătură pentru a conserva energia.

— Dacă este atât de greu, atunci cum reuşeşte Galbatorix să o facă?

— Foloseşte Eldunari.

— Pe toţi?

Murtagh încuviinţă.

— Ei îi asigură energia şi detaliile necesare, iar el îi mânuieşte aşa cum doreşte.

— Deci lucrurile pe care le văd sunt clădite pornind de la amintirile dragonilor? întrebă ea, uşor impresionată.

El îi făcu semn că da.

— Amintirile lor şi cele ale Cavalerilor, în cazul celor care au avut Cavaleri.

În dimineaţa următoare, Murtagh o trezise cu o atingere iute a gândului, ca să-i dea de ştire că Galbatorix se pregătea să o ia de la capăt. După aceea, plăsmuiri şi iluzii de tot felul o asaltaseră, însă, pe măsură ce trecea ziua, ea observă că viziunile – cu câteva excepţii, precum cea a scenei de la conac, cu ea şi cu Murtagh – deveneau tot mai înceţoşate şi mai simple, de parcă Galbatorix sau Eldunarii osteniseră.

Şi acum şedea pe câmpia pustiită, fredonând o melodie de-a piticilor, în timp ce kullii, urgalii şi cei doi Ra'zac se năpusteau spre ea. O prinseră, şi ea simţi cum o bat şi o taie, iar din când în când ţipă, dorindu-şi ca durerea să înceteze, însă nu-i trecu nicio clipă prin gând să cedeze în faţa lui Galbatorix.

Apoi câmpia dispăru, odată cu o mare parte din suferinţa ei, şi ea îşi reaminti: „Este doar în mintea mea. Nu voi ceda. Nu sunt un animal; sunt mai puternică decât slăbiciunea cărnii mele.”

O peşteră întunecată, luminată de ciuperci verzi şi fosforescente, apăru în jurul ei. Câteva minute, ea auzi o creatură masivă adulmecând şi dându-i târcoale în umbrele dintre stalagmite, apoi simţi răsuflarea caldă a creaturii în ceafă şi mirosi duhoarea de stârv.

Începu din nou să râdă şi continuă să râdă chiar când Galbatorix o sili să înfrunte o grozăvie după alta, în încercarea de a găsi combinaţia exactă de durere şi spaimă prin care să îi frângă spiritul. Râdea deoarece ştia că voinţa ei era mai puternică decât imaginaţia lui şi râdea deoarece ştia că poate conta pe ajutorul lui Murtagh, iar cu el drept aliat ea nu avea a se teme de coşmarurile fantomatice cu care o ataca Galbatorix, indiferent cât de cumplite păreau în acele momente.

O chestiune de caracter

PICIORUL lui Eragon alunecă atunci când păşi pe un petic de noroi vâscos, iar el căzu pe o parte în iarba jilavă cu o brutală rapiditate. Scoase un geamăt şi tresări când şoldul începu să-i zvâcnească. Acea căzătură avea să îi lase o vânătaie, mai mult ca sigur.

— Barzul, mormăi el, ridicându-se la loc în picioare. „Măcar nu am căzut pe Brisingr”, se gândi, în timp ce îşi scutura noroiul rece de pe apărătoare.

Posomorât, îşi reluă drumul anevoios către clădirea năruită în care se hotărâseră să îşi facă tabăra, închipuindu-şi că aveau să fie mai în siguranţă decât în pădure.

Mergând prin iarbă, dădu peste câteva broaşte-bou, care săriră din ascunzători şi fugiră care-ncotro. Broaştele-bou erau singurele creaturi pe care le întâlniseră pe insulă; aveau o protuberanţă ca un corn deasupra ochilor roşietici şi din centrul frunţii le ieşea un peduncul curbat – asemănător unei undiţe – de capătul căruia atârna un mic organ cărnos ce lucea în alb sau galben noaptea. Lumina le îngăduia broaştelor-bou să ademenească sute de gângănii zburătoare aproape de gura lor şi, ca urmare a uşurinţei de a-şi prinde hrana, broaştele crescuseră enorm. El văzuse unele mari cât un cap de urs, nişte bulgări mari şi cărnoşi cu ochi bulbucaţi şi cu gura cât ambele sale mâini la un loc.

Broaştele îi amintiră de Angela, vânzătoarea de ierburi, şi el îşi dori să o fi avut cu ei pe insula Vroengard. „Dacă ne-ar putea spune cineva adevăratele noastre nume, pun prinsoare că ea ar fi aceea.” Dintr-un motiv sau altul, se simţea întotdeauna de parcă vânzătoarea de ierburi putea să vadă prin el, de parcă înţelegea totul despre el. Era o senzaţie năucitoare, însă în momentul de faţă ar fi acceptat-o cu dragă inimă.

El şi Saphira se hotărâseră să aibă încredere în Solembum şi să rămână pe Vroengard încă trei zile, ca să încerce să-şi descopere numele adevărate. Glaedr lăsase decizia în seama lor; după cum le spusese: “Îl ştiţi pe Solembum mai bine decât

mine. Rămâneţi sau nu. Orice aţi face, riscul este mare. Nu mai există căi sigure”.

Saphira fusese cea care luase în cele din urmă hotărârea. „Pisicile fermecate nu l-ar sluji niciodată pe Galbatorix, spusese ea. Îşi preţuiesc libertatea mult prea mult pentru a face aşa ceva. Am încredere în cuvântul lor mai mult decât în cel al oricărei alte fiinţe, fie ea şi elf.”

Aşa că rămăseseră.

Îşi petrecură restul acelei zile şi mare parte din ziua următoare stând, gândindu-se, vorbind, împărtăşind amintiri, cercetându-şi minţile unul altuia şi încercând diverse combinaţii în limba străveche, toate acestea în speranţa că vor izbuti fie să îşi afle numele adevărate în mod conştient, fie – dacă aveau noroc – să dea peste ele din întâmplare.

Glaedr le oferise ajutorul lui când i-l ceruseră, însă în mare parte rămăsese rezervat şi îi lăsase pe Eragon şi pe Saphira să vorbească între patru ochi, căci multe dintre lucrurile rostite acolo ar fi fost mult prea stânjenitoare pentru ca Eragon să le poată discuta de faţă cu altcineva. „Găsirea numelui adevărat ar trebui să fie ceva făcut pe cont propriu, zise Glaedr. Dacă vi le voi găsi pe ale voastre, vă voi spune – căci nu avem timp de pierdut –, însă ar fi mai bine să le descoperiţi voi înşivă.”

Deocamdată, niciunul dintre ei nu avusese succes.

De când Brom le explicase problema numelor adevărate, Eragon îşi dorise să-l poată afla pe al său. Cunoaşterea, îndeosebi cunoaşterea de sine, era întotdeauna un lucru folositor, şi el trăgea nădejde că numele său adevărat îi va îngădui să-şi stăpânească mai bine gândurile şi sentimentele. Totuşi, nu se putea abţine să simtă o anumită îngrijorare în privinţa lucrurilor pe care avea să le descopere.

Asta în cazul în care îşi putea descoperi numele în următoarele câteva zile, un lucru de care nu era tocmai sigur. Spera să izbutească, atât pentru succesul misiunii lor cât şi pentru că nu voia ca Glaedr ori Saphira să îl ghicească în locul lui. Dacă tot era să îşi audă întreaga fiinţă descrisă într-un cuvânt sau într-o frază, atunci voia să capete această cunoaştere pe cont propriu, în loc să îi fie oferită din exterior.

Eragon oftă, în timp ce urca cele cinci trepte dărăpănate ce duceau la clădire. Structura fusese o casă-cuib, după cum le spusese Glaedr, şi după măsurile Vroengardului, era atât de

mică încât putea trece neobservată. Totuşi, zidurile erau înalte de peste trei caturi, iar interiorul era îndeajuns de mare pentru ca Saphira să se poată mişca în voie. Colţul sud-estic se prăbuşise înăuntru, trăgând după el şi o parte din tavan, dar în rest clădirea era solidă.

Paşii lui Eragon răsunară în timp ce trecu prin intrarea boltită şi îşi croi drum pe podeaua lucioasă a camerei principale. În materialul transparent se răsuceau fâşii colorate, desenând un model abstract, de o complexitate ameţitoare. De fiecare dată când îl privea, simţea că liniile aveau să se fixeze într-un contur pe care îl va recunoaşte, însă nu se întâmpla asta niciodată.

Suprafaţa podelei era acoperită de o reţea fină de crăpături ce porneau dinspre dărâmăturile de sub gaura care se căsca acolo unde cedaseră zidurile. Lujeri lungi de iederă atârnau de marginile tavanului spart, ca nişte colaci de frânghie înnodată. Din vârfurile lor picura apă ce se strângea în băltoace diforme, puţin adânci, iar sunetul picăturilor ce cădeau răsuna în toată clădirea, o cadenţă constantă şi neregulată care l-ar fi înnebunit pe Eragon dacă ar fi fost nevoit să o asculte mai mult de câteva zile.

Lângă zidul dinspre miazănoapte se afla un semicerc de bolovani pe care Saphira îi târâse şi îi aranjase ca să protejeze tabăra. Când ajunse la barieră, Eragon sări pe un bloc de piatră din apropiere, înalt de peste şase picioare. Apoi îşi dădu drumul de cealaltă parte, aterizând cu zgomot.

Saphira încetă să îşi lingă piciorul din faţă şi el simţi un gând întrebător din partea ei. Clătină din cap, iar ea continuă să îşi facă toaleta.

Desfăcându-şi mantia, Eragon se duse până la focul pe care îl făcuse aproape de zid. Îşi întinse veşmintele îmbibate de apă pe podea, apoi îşi scoase cizmele pline de noroi şi le puse şi pe acestea la uscat.

„Stă să plouă din nou?” îl întrebă Saphira.

„Poate.”

Se aşeză pe vine lângă foc, apoi se întinse pe saltea şi se rezemă de zid. O privi pe Saphira cum îşi trece limba stacojie peste cuticulele flexibile de la baza ghearelor sale. Îi veni în minte o idee şi murmură o frază în limba străveche, însă, spre dezamăgirea sa, nu simţi nicio încărcătură de energie în cuvinte, iar Saphira nu reacţiona la rostirea lor aşa cum făcuse Sloan

când Eragon îi rostise numele adevărat.

Eragon închise ochii şi îşi dădu capul pe spate.

Îl nemulţumea că nu era în stare să ghicească numele adevărat al Saphirei. Putea trăi cu gândul că nu se înţelegea complet pe sine, dar o ştia pe Saphira de când ieşise din ou şi îi împărtăşise aproape toate amintirile. Cum de mai puteau fi părţi din ea care-i rămâneau încă ascunse? Cum de izbutise să înţeleagă mai bine un ucigaş ca Sloan decât propria sa parteneră de care era legat prin vrajă? Oare se întâmpla astfel deoarece ea era dragon iar el era om? Sau identitatea lui Sloan era mai simplă decât cea a Saphirei?

Eragon nu ştia răspunsul.

Unul dintre exerciţiile pe care le făcuse împreună cu Saphira – la recomandarea lui Glaedr – fusese să îşi spună unul altuia cusururile pe care le observaseră: el la ea şi ea la el. Fusese un exerciţiu de umilinţă. Glaedr le împărtăşise şi el observaţiile sale şi, cu toate că dragonul fusese blând, Eragon nu se putu abţine să nu îşi simtă mândria rănită auzindu-l cum îi înşiruie diversele defecte. Iar Eragon ştia că trebuia să le ia şi pe acestea în considerare în încercarea de a-şi descoperi numele adevărat.

Pentru Saphira, cel mai greu lucru cu care fusese nevoită să se împace fusese vanitatea ei, pe care multă vreme refuzase să o recunoască. Pentru Eragon, acesta fusese aroganţa, pe care Glaedr susţinea că o afişa din când în când, sentimentele sale privind oamenii pe care îi omorâse, precum şi toanele, egoismul, mânia şi celelalte defecte cărora el, ca mulţi alţii, le căzuse pradă.

Şi totuşi, deşi se cercetaseră cât de sincer puteau, introspecţia lor nu dădu niciun rezultat.

„Astăzi şi mâine, atât mai avem.” Gândul că aveau să se întoarcă la vardeni cu mâna goală îl deprima. „Cum vom putea să-l învingem pe Galbatorix? se întrebă el, cum o mai făcuse de nenumărate ori înainte. Peste câteva zile, vieţile noastre s-ar putea să nu ne mai aparţină. Vom fi sclavi, ca Murtagh şi Thorn.”

Blestemă în barbă şi lovi cu pumnul în podea, pe furiş.

„Linişteşte-te, Eragon”, îi zise Glaedr, iar Eragon observă că dragonul îşi protejase gândurile, pentru ca Saphira să nu îl audă.

„Cum să mă liniştesc?” mormăi el.

„Este uşor să fii calm când nu ai motive de îngrijorare, Eragon. Adevăratul test al stăpânirii de sine însă este să vezi

dacă poţi fi calm într-o situaţie dificilă. Nu lăsa mânia sau frustrarea să îţi întunece judecata; nu acum. Acum ai nevoie de o minte limpede.”

„Tu ai reuşit să rămâi întotdeauna calm în situaţii precum aceasta?”

Bătrânul dragon păru să chicotească. „Nu. Obişnuiam să mârâi, să muşc, să dobor copaci şi să întorc pământul pe dos. Odată, am rupt vârful unui munte din Şiră; ceilalţi dragoni au fost destul de supăraţi pe mine. Însă am avut mulţi ani la dispoziţie în care să îmi dau seama că, dacă îmi pierd cumpătul, nu rezolv nimic. Ştiu că tu nu ai avut atâta timp la dispoziţie, dar lasă-mă să te îndrum eu, cu experienţa mea. Uită de griji şi concentrează-te numai asupra a ceea ce trebuie să faci acum. Ce va fi va fi, şi dacă te laşi măcinat de temeri nu vei face decât să le dai viaţă.”

„Ştiu, oftă Eragon, dar nu-i uşor.”

„Sigur că nu. Puţine lucruri de valoare sunt uşoare.” Apoi Glaedr se retrase şi îl lăsă cu tăcerea propriei minţi.

Eragon îşi aduse castronul din coburi, sări peste semicercul de bolovani şi se duse desculţ până la una dintre bălţoacele de sub deschizătura din tavan. O burniţă uşoară începuse să cadă, acoperind acea parte a podelei cu un strat alunecos de apă. Se lăsă pe vine la marginea bălţoacei şi începu să umple castronul cu mâinile goale.

După ce îl umplu, se trase câţiva paşi îndărăt şi îl aşeză pe o bucată de piatră de înălţimea unei mese. Apoi îşi fixă în minte imaginea lui Roran şi murmură:

— Draumr kopa.

Apa din castron tremură şi o imagine a lui Roran apăru pe un fundal complet alb. Mergea alături de Horst şi de Albriech, ducându-şi calul de dârlogi. Cei trei oameni păreau că sunt istoviţi şi că îi dor picioarele, însă aveau încă armele la ei, aşa că Eragon îşi dădu seama că Imperiul nu îi capturase.

Îi verifică apoi pe Jormundur, pe Solembum – care înfuleca un prigor proaspăt ucis – şi pe Arya, însă vrăjile de apărare ale Aryei i-o ascunseră vederii şi tot ce putu zări fii doar întunericul.

În cele din urmă, Eragon opri vraja şi aruncă apa înapoi în bălţoacă, în timp ce se căţăra pe bariera din jurul taberei lor, Saphira se întinse şi căscă, arcuindu-şi spatele ca o pisică, după care zise: „Ce mai fac?”

— Sunt în siguranţă, din câte îmi pot da seama.

Lăsă castronul pe coburi, apoi se întinse pe saltea, închise ochii şi începu din nou să-şi scotocească mintea după idei asupra numelui său adevărat. Din când în când se gândea la o nouă posibilitate, însă niciuna nu atingea vreo coardă din sufletul său, aşa că renunţa la ea şi o lua de la capăt. Toate numele conţineau câteva constante: faptul că era Cavaler; afecţiunea pentru Saphira şi Arya; dorinţa de a-l învinge pe Galbatorix; relaţia sa cu Roran, Garrow şi Brom; şi sângele pe care-l avea în comun cu Murtagh. Însă în orice combinaţie ar fi încercat să plaseze aceste elemente, numele tot nu i se dezvăluia. Era limpede că uita un aspect crucial, astfel încât continuă să îşi creeze nume din ce în ce mai lungi, în speranţa că ar putea da peste ceva ce trecuse cu vederea.

Când numele începură să îi ia mai mult de un minut ca să le rostească, îşi dădu seama că îşi pierdea vremea. Trebuia să îşi reexamineze ipotezele de bază. Era convins că greşea neobservând vreun defect sau neacordând suficientă atenţie vreunui defect de care ştia deja.

După cum observase, oamenii erau rareori dispuşi să îşi recunoască propriile imperfecţiuni, şi ştia că asta era valabil şi în cazul lui. Trebuia să se vindece cumva de această orbire, cât încă mai era timp. Era o orbire născută din mândrie şi din autoconservare, căci îi îngăduia să aibă o părere foarte bună despre sine în timp ce continua să trăiască. Totuşi, nu îşi mai putea permite să se lase dominat de iluzii deşarte.

Astfel se gândi şi continuă să se gândească pe măsură ce trecea ziua, însă strădaniile sale nu avură sorţi de izbândă.

Ploaia deveni tot mai deasă. Lui Eragon nu îi plăcea sunetul ploii ce răpăia prin băltoace, căci prin zgomotul monoton îi era aproape cu neputinţă să audă dacă cineva se furişa până la ei. Din prima noapte petrecută în Vroengard nu mai văzuse nici urmă de siluetele ciudate şi cu glugi pe care le văzuse strecurându-se prin oraş, nici nu simţise vreun indiciu care să le dea minţile de gol. Cu toate acestea, Eragon rămăsese cât se poate de conştient de prezenţa lor şi nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că el şi Saphira ar fi putut fi atacaţi în orice clipă.

Lumina cenuşie a zilei lăsă treptat loc asfinţitului şi o noapte întunecată şi lipsită de stele se aşternu peste vale. Eragon mai

aruncă nişte vreascuri pe foc; era singura lumină din casa-cuib, iar mănunchiul de flăcări gălbui era ca o lumânare măruntă în spaţiul imens şi răsunător. În apropierea focului, podeaua lucioasă reflecta strălucirea crengilor arzânde. Sclipea ca o bucată de gheaţă lustruită, iar fâşiile de culoare din interiorul ei îi distrăgeau adeseori atenţia de la gândurile sale.

Eragon nu mâncă nimic la cină. Îi era foame, dar era prea încordat pentru ca mâncarea să se aşeze în stomacul său şi, oricum, simţea că o masă avea să îi încetinească judecata. Niciodată nu avea mintea mai limpede ca atunci când avea burta goală.

Se hotărî să nu mai mănânce nimic până ce nu îşi va afla numele sau până ce vor trebui să plece de pe insulă, orice ar fi urmat să se întâmple mai întâi.

Trecură câteva ceasuri. Vorbeau puţin între ei, deşi Eragon conştientiza mai departe cursul general al gândurilor şi al stărilor de spirit ale Saphirei, tot aşa cum ea îl conştientiza pe al lui.

Apoi, când Eragon era pe cale să intre iar în visele sale cu ochii deschişi – atât ca să se odihnească, cât şi în speranţa că visele i-ar putea oferi vreun indiciu –, Saphira scoase un urlet, întinse laba dreaptă înainte şi o trânti de podea. Câteva crengi căzură din foc, trimiţând o pălălaie de scântei înspre tavanul negru.

Alarmat, Eragon sări în picioare şi o scoase pe Brisingr din teacă, în timp ce scruta întunericul din spatele semicercului de bolovani, uitându-se după duşmani. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că starea Saphirei nu era una de grijă sau de mânie, ci una de izbândă.

„Am reuşit!” exclamă Saphira. Îşi arcui gâtul şi scuipă un jet de flăcări albastre şi galbene către părţile superioare ale clădirii. “Îmi ştiu numele adevărat!” Rosti o singură frază în limba străveche şi mintea lui Eragon păru să răsune cu un dangăt de clopot şi pentru o clipă vârfurile solzilor Saphirei sclipiră cu o lumină din interior şi ea arătă de parcă ar fi fost făcută din stele.

Numele era măreţ şi maiestuos, dar conţinea şi un ton trist, căci o desemna drept ultima femelă din neamul ei. În acele cuvinte, Eragon putu să audă iubirea şi devotamentul pe care le simţea ea pentru el, cât şi toate celelalte trăsături care îi alcătuiau personalitatea. Pe cele mai multe le recunoscu; pe

altele le afla pentru prima oară. Defectele sale erau la fel de proeminente precum virtuţile, însă în ansamblu impresia pe care o lăsa era una de foc, frumuseţe şi măreţie.

Saphira se înfioră din vârful nasului până în vârful cozii şi îşi înfoie aripile.

„Ştiu cine sunt”, zise ea.

„Bravo, Bjartskular”, spuse Glaedr, şi Eragon putu să simtă cât de impresionat era. „Ai un nume de care poţi fi mândră. Totuşi, dacă aş fi în locul tău, nu l-aş mai rosti până ce nu ajungem la… la turnul pe care am venit să-l vedem. Trebuie să ai mare grijă să îţi ascunzi numele acum, că îl ştii.”

Saphira clipi şi îşi înfoie iarăşi aripile. „Da, Maestre.” Emoţia care o străbătea era palpabilă.

Eragon vârî sabia la loc în teacă şi se duse la ea. Saphira îşi coborî capul până ajunse la nivelul lui. El îi mângâie falca, apoi îşi lipi capul de botul ei aspru şi o strânse cât putu de tare, simţindu-i solzii ascuţiţi sub degete. Lacrimi fierbinţi începură să i se rostogolească pe obraji.

„De ce plângi?” îl întrebă ea.

„Fiindcă… sunt atât de norocos să fiu legat de tine.”

„Micuţule…”

Vorbiră o vreme, căci Saphira era nerăbdătoare să îi împărtăşească lucrurile pe care le aflase despre sine. Eragon ascultă bucuros, deşi nu se putu abţine să nu se simtă un pic amărât deoarece el încă nu izbutise să îşi afle numele adevărat.

Apoi Saphira se încolăci lângă bolovani şi se culcă, lăsându-l pe Eragon cu gândurile lui, la lumina focului de tabără mocnit. Glaedr rămase treaz şi atent, şi uneori Eragon îi ceru părerea, însă cel mai ades îşi ţinu ideile pentru sine.

Orele se scurseră una după alta, iar frustrarea puse stăpânire tot mai mult pe Eragon. Nu mai avea mult timp – în mod ideal, el şi Saphira ar fi trebuit să se întoarcă la vardeni în ziua precedentă – şi totuşi, oricât de mult s-ar fi străduit, părea să nu poată fi în stare să se descrie aşa cum trebuia.

Era aproape miezul nopţii, după socoteala lui, când ploaia se opri.

Eragon se foi, încercând să se hotărască; apoi sări în picioare, prea agitat ca să mai poată sta jos. „Mă duc să mă plimb”, îi zise el lui Glaedr.

Se aştepta ca dragonul să se opună, însă acesta spuse doar atât: „Lasă-ţi armele şi armura aici.”

„De ce?”

„Orice ai găsi, trebuie să îi faci faţă de unul singur. Nu poţi afla din ce aluat eşti plămădit dacă te bizui pe altcineva sau pe altceva ca să te ajute.”

Cuvintele lui Glaedr păreau cât se poate de logice, însă Eragon şovăi înainte să îşi desprindă sabia şi pumnalul şi să îşi scoată platoşa de zale. Îşi puse cizmele şi mantia încă umedă, apoi trase mai aproape de Saphira coburii în care se afla miezul inimii lui Glaedr.

Când Eragon dădu să plece din semicercul de bolovani, Glaedr îi zise: „Fă ce trebuie să faci, dar ai grijă.”

Odată ieşit din casa-cuib, Eragon se bucură să vadă, prin spărturile din nori, petice de cer înstelat şi destulă lumină de lună ca să vadă pe unde merge.

Sări de câteva ori pe vârful picioarelor, nehotărât încotro s-o apuce, apoi porni într-un mers iute către inima oraşului năruit. După câteva secunde, frustrarea îl copleşi şi el iuţi pasul, ajungând să alerge.

În timp ce-şi asculta sunetul respiraţiei şi cel al paşilor călcând pe bolovanii din caldarâm, se întrebă: „Cine sunt eu?” însă niciun răspuns nu-i veni în minte.

Alergă până simţi că îl lasă plămânii, apoi mai alergă puţin şi când nici plămânii, nici picioarele nu îl mai ajutară, se opri lângă o fântână năpădită de buruieni şi se rezemă de ea până îşi recapătă suflarea.

În jurul său se înălţau ameninţătoare formele câtorva clădiri enorme: mormane umbrite ce semănau cu un lanţ muntos străvechi şi fărâmiţat. Fântâna se afla în centrul unei curţi imense şi pătrate, acoperită în mare parte cu bucăţi de piatră spartă.

Se desprinse de fântână şi se roti încet. În depărtare, putea auzi orăcăitul adânc şi răsunător al broaştelor-bou, un sunet ciudat şi bubuitor ce creştea în volum când intervenea una dintre broaştele mai mari.

O lespede de piatră crăpată aflată la câţiva yarzi distanţă îi atrase atenţia. Se duse până la ea, o înşfacă şi, opintindu-se, o săltă de pe pământ. Cu muşchii braţelor arzându-i, se împletici

până la marginea curţii şi azvârli lespedea pe iarba de afară.

Aceasta ateriza cu o bufnitură seacă, dar satisfăcătoare.

Se întoarse la fântână, îşi scoase mantia şi o aşeză pe marginea sculpturii. Apoi se duse la următoarea bucată de dărâmătură – o felie zimţată ce se desprinsese dintr-un bloc mai mare de piatră – şi o apucă de dedesubt, ridicând-o pe umăr.

Vreme de mai bine de-un ceas trudi ca să elibereze curtea. Unele bucăţi din zidăria prăbuşită erau atât de mari încât fu nevoit să folosească magia ca să le urnească din loc, dar cel mai adesea reuşi să se descurce folosindu-şi doar mâinile. Fu cât se poate de meticulos; străbătu curtea în lung şi-n lat, oprindu-se să îndepărteze fiecare bucată de dărâmătură pe care o întâlnea, oricât de mică sau de mare ar fi fost.

Efortul îl lăsă leoarcă de sudoare. Şi-ar fi scos tunica, dar marginile pietrei erau adeseori prea ascuţite şi l-ar fi tăiat. Chiar şi-aşa, tot se alesese cu o grămadă de vânătăi pe piept şi pe umeri, şi îşi zdrelise mâinile în mai multe locuri.

Oboseala îl ajută să îşi calmeze mintea şi, de vreme ce nu solicita prea multă gândire, îl lăsa să cugete la tot ce era şi ar fi putut să fie.

În toiul acestei sarcini pe care şi-o dăduse singur, tocmai când se odihnea după ce mutase o bucată foarte grea de cornişă, auzi un sâsâit ameninţător şi îşi ridică privirea la timp ca să vadă un snalgli – cu o cochilie de cel puţin şase picioare înălţime – alunecând din beznă cu o viteză surprinzătoare. Gâtul lipsit de oase al creaturii era întins la maximum, gura sa fără buze era ca o crăpătură de întuneric despicându-i carnea moale, iar ochii săi umflaţi erau fixaţi asupra lui. La lumina lunii, carnea expusă a melcului sclipea ca argintul, la fel ca şi dâra vâscoasă pe care o lăsa în urmă.

— Letta, zise Eragon, îndreptându-se de spate şi scuturând picături de sânge din mâinile sale zdrelite. Ono ach neiat threyja eom verrunsmal edtha, O snalgli.

În timp ce el îşi rostea avertismentul, melcul încetini şi îşi trase ochii înapoi câteva degete. Rămase la câţiva yarzi de el, sâsâi din nou şi începu să o ia prin stânga.

— Nu, nu, bombăni el, rotindu-se după melc. Aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu mai venea niciun snalgli din spate.

Melcul uriaş păru să înţeleagă că nu îl mai putea lua prin

surprindere, căci se opri şi rămase sâsâind şi fluturându-şi ochii către el.

— Parcă eşti un ceainic lăsat la fiert, îi zise Eragon.

Ochii melcului fluturară şi mai repede, şi apoi acesta se năpusti spre el, ondulându-şi marginile pântecului său plat.

Eragon aşteptă până în ultimul moment, apoi sări într-o parte şi lăsă melcul să treacă pe lângă el. Râse şi îl plesni peste cochilie.

— Nu eşti prea isteţ, nu-i aşa? îndepărtându-se de el, începu să întărâte creatura în limba străveche, aruncându-i tot felul de nume de ocară, dar cât se poate de potrivite.

Melcul părea să clocotească de furie – gâtul i se îngroşă şi i se umflă, apoi îşi deschise gura şi mai mult, începând să scuipe, nu doar să sâsâie.

Continuă să îl atace la Eragon, iar acesta îi sări din cale de fiecare dată. În cele din urmă, melcul se sătură de joc. Se trase vreo cinci, şase yarzi îndărăt şi îl ţintui cu ochii săi mari cât pumnul.

— Cum reuşeşti să prinzi ceva când eşti atât de încet? îl întrebă Eragon pe un ton zeflemitor, scoţându-şi limba la el.

Snalgli sâsâi încă o dată, apoi se întoarse şi dispăru în întuneric. Eragon aşteptă câteva minute, ca să se asigure că melcul plecase, înainte să se reapuce de strânsul dărâmăturilor.

— Poate că ar trebui să-mi spun Învingătorul-Melcilor, bombăni el, împingând o bucată de coloană prin curte. Eragon Biruitorul-Umbrei, Învingătorul-Melcilor… Asta ar băga groaza în sufletele oamenilor, pe oriunde m-aş duce.

Noaptea era deja târzie când aruncă în sfârşit ultima bucată de piatră pe iarba ce mărginea curtea. Rămase acolo, gâfâind. Îi era frig şi foame, era frânt de oboseală, iar zdreliturile de la mâini şi de la încheieturi îl usturau.

Când termină, se afla în colţul de nord-est al curţii. Spre miazănoapte era o sală imensă, ce fusese distrusă în mare parte în timpul bătăliei; mai rămăseseră în picioare doar o porţiune din zidurile din spate şi un singur stâlp, năpădit de iederă, acolo unde fusese intrarea.

Ţintui stâlpul cu privirea vreme îndelungată. Deasupra acestuia, un pâlc de stele – roşii, albastre şi albe – străluceau printr-o spărtură din nori, sclipind ca nişte diamante. Simţi o

atracţie stranie spre ele, de parcă apariţia lor avea o însemnătate care lui îi scăpa.

Fără să se mai obosească să îşi cântărească acţiunile, se duse la baza stâlpului – căţărându-se peste mormane de dărâmături –, apoi se întinse cât putu de mult şi apucă de cea mai groasă parte a iederei: o tulpină cât antebraţul său şi acoperită cu mii de perişori.

Trase de lujer. Acesta rezistă, aşa că el sări de pe pământ şi începu să se caţăre. Punând o mână deasupra alteia, urcă pe stâlpul care trebuie să fi avut trei sute de picioare înălţime, dar care părea şi mai înalt cu cât se îndepărta de pământ.

Ştia că este nesăbuit, însă chiar aşa se şi simţea.

La jumătatea drumului, lujerii mai mici începură să se desprindă de pe piatră când se agăţă cu toată greutatea de ei. După aceea, avu grijă să se apuce doar de tulpina principală şi de câteva dintre ramurile mai groase din lateral.

Aproape că nu mai putea strânge mâna când ajunse în vârf. Coroana stâlpului era încă întreagă; forma un pătrat neted destul de mare ca să poată sta pe el, rămânându-i mai mult de un picior în plus în fiecare parte.

Simţindu-se oarecum vlăguit de efortul depus, Eragon îşi puse un picior peste celălalt şi îşi rezemă mâinile de genunchi cu palmele îndreptate în sus, permiţând aerului să îi aline pielea zdrelită.

Sub el se afla oraşul năruit: un hăţiş de coji sfărâmate ce răsunau adesea de strigăte ciudate şi îndepărtate. În câteva locuri, unde erau iazuri, putea vedea luminile licărinde şi palide ale momelilor broaştelor-bou, ca nişte felinare văzute de la mare distanţă.

„Broaşte-undiţar, se gândi el deodată în limba străveche. Aşa se numesc: broaşte-undiţar.” Şi îşi dădu seama că avea dreptate, deoarece cuvintele se potriveau ca o cheie în încuietoare.

Apoi îşi îndreptă privirea către pâlcul de stele care îi dăduse ghes să se urce aici. Îşi încetini ritmul respiraţiei şi se concentra ca să păstreze un flux de aer constant şi neîntrerupt trecându-i prin plămâni. Frigul, foamea şi extenuarea îi dădeau o senzaţie aparte de limpezime; părea să plutească în afara trupului, ca şi cum legătura dintre conştiinţa şi carnea lui se atenuase, şi deveni mult mai conştient de oraş şi de insula din jur. Era

deosebit de sensibil la fiecare mişcare a vântului şi la fiecare sunet şi miros ce trecea peste vârful stâlpului.

Cum stătea acolo, se gândi şi la alte nume şi cu toate că niciunul nu îl descria pe deplin, defectele sale nu îl mai supărau, căci limpezimea pe care o simţea era mult prea profundă ca să lase vreo nereuşită să o tulbure.

„Cum pot cuprinde tot ceea ce sunt în doar câteva cuvinte?” se întrebă el, continuând să cugete asupra întrebării pe măsură ce stelele se schimbau.

Trei umbre încovoiate zburară pe deasupra oraşului – ca nişte fisuri mărunte şi mişcătoare ale realităţii – şi aterizară pe acoperişul clădirii din stânga sa. Apoi siluetele întunecate, asemănătoare bufniţelor, îşi întinseră penele crestate şi îl priviră cu ochi lucioşi şi răi. Umbrele ciripiră uşor una către cealaltă şi două dintre ele îşi scărpinară aripile goale cu gheare ce nu aveau adâncime. A treia ţinea în ghearele sale de abanos rămăşiţele unei broaşte-bou.

Se uită la păsările ameninţătoare câteva minute, iar ele îi întoarseră privirea, după care îşi luară zborul şi se făcură nevăzute înspre apus, cu un fâlfâit uşor de pene.

La apropierea zorilor, când Eragon putu zări steaua dimineţii printre două piscuri din răsărit, se întrebă:

– Ce vreau eu?

Până atunci nu îşi bătuse capul cu această întrebare. Voia să îl dea jos pe Galbatorix: asta era sigur. Însă dacă izbutea, ce avea să facă după aceea? De când plecase din Valea Palancar, se gândise că el şi Saphira aveau să se întoarcă într-o zi, să se stabilească lângă munţii pe care îi iubea atât de mult. Totuşi, acum că se gândea mai bine, îşi dădu seama că planul acesta nu îl mai atrăgea.

Crescuse în Valea Palancar şi avea să o considere mereu casa lui. Dar ce mai rămăsese acolo pentru el sau pentru Saphira? Carvahall era distrus şi, chiar dacă sătenii l-ar fi reclădit cândva, oraşul nu mai avea să fie niciodată la fel. Unde mai pui că majoritatea prietenilor pe care şi-i făcuseră trăiau pe alte meleaguri, iar el şi Saphira aveau obligaţii faţă de toate rasele din Alagaesia – obligaţii pe care nu le puteau ignora. Şi, după toate lucrurile pe care le făcuseră şi le văzuseră, nu îşi putea închipui că vreunul din ei doi ar fi fost mulţumit să trăiască într-

un loc atât de comun şi de izolat.

„Căci cerul este gol şi pământul este rotund…”

Chiar dacă se întorceau acolo, ce aveau să facă? Să crească vaci şi să cultive grâu? Nu îl trăgea deloc inima să muncească pământul ca să îşi câştige existenţa, aşa cum făcuse familia lui în copilărie. El şi Saphira erau Cavaler şi dragon; soarta lor era să zboare în avangarda istoriei, nu să stea în faţa focului şi să trândăvească.

Şi apoi mai era şi Arya. Dacă el şi Saphira rămâneau în Valea Palancar, el avea să o vadă rareori, dacă avea s-o mai vadă vreodată.

— Nu, zise Eragon, şi cuvântul răsună ca o lovitură de ciocan în liniştea dimprejur. Nu vreau să mă întorc.

Simţi un fior rece pe şira spinării. Ştia că se schimbase de când el, Brom şi Saphira porniseră pe urmele celor doi Ra'zac, însă crezuse în continuare că, în adâncul fiinţei sale, rămăsese acelaşi. Acum înţelegea că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Băiatul care era când plecase din Valea Palancar nu mai exista; Eragon nu arăta ca el, nu se purta precum el şi nici nu mai voia aceleaşi lucruri de la viaţă. Trase adânc aer în piept şi apoi îl lăsă să iasă printr-un oftat lung şi cutremurător, când adevărul îi încolţi în minte.

— Nu mai sunt cine-am fost. Rostirea cu voce tare a acestui gând părea să-i dea greutate.

Apoi, în timp ce primele raze ale zorilor luminau cerul de la răsărit, deasupra străvechii insule Vroengard, acolo unde trăiseră cândva Cavaleri şi dragoni, el se gândi la un nume – un nume la care nu se mai gândise până atunci – şi simţi o siguranţă deplină când o făcu.

Rosti numele, şoptindu-l în tainiţele minţii sale, şi întregul lui trup păru să vibreze deodată, de parcă Saphira ar fi izbit stâlpul de sub el.

Apoi rămase cu gura căscată şi se trezi că râde şi plânge în acelaşi timp – râdea pentru că izbutise şi pentru că simţea bucuria dată de înţelegere; plângea deoarece toate cusururile sale, toate greşelile făcute îi erau acum clare şi nu mai avea cum să se aline cu amăgiri.

— Nu mai sunt cine-am fost, şopti el ţinându-se de marginea coloanei, dar ştiu cine sunt.

Numele, numele său adevărat, era mai slab şi mai modest

decât i-ar fi plăcut să recunoască, şi se ura pentru asta; însă conţinea şi multe lucruri de admirat şi, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât îi venea mai uşor să accepte adevărata natură a sinelui său. Nu era cea mai bună persoană din lume, dar nici cea mai rea.

— Şi nu mă voi da bătut, mârâi el.

Se consolă la gândul că identitatea lui nu era bătută în cuie; se putea perfecţiona, dacă voia. Aşa că îşi jură să se descurce mai bine pe viitor, oricât de greu i-ar fi venit.

Încă râzând, încă plângând, îşi întoarse faţa către cer şi îşi întinse braţele în lături. Cu timpul, lacrimile şi râsul încetară, şi în locul lor simţi cum se aşază o linişte deplină îmbinată cu un pic de fericire şi de resemnare, în ciuda avertismentului lui Glaedr, îşi şopti din nou numele adevărat, şi încă o dată întreaga sa fiinţă fu zguduită de forţa cuvintelor.

Rămânând cu braţele întinse în lături, se ridică pe vârful stâlpului, se aplecă în faţă şi îşi dădu drumul către pământ. Chiar înainte să ajungă jos, rosti „Veoht” şi încetini, se roti şi ateriza uşor pe piatra crăpată, de parcă ar fi coborât dintr-o trăsură.

Se întoarse la fântâna din centrul curţii şi îşi recupera mantia. Apoi, pe când lumina se strecura printre ruinele oraşului, porni în grabă spre casa-cuib, nerăbdător să o trezească pe Saphira şi să le spună, ei şi lui Glaedr, despre descoperirea sa.

ERAGON îşi ridică sabia şi scutul, nerăbdător să meargă mai departe, dar şi uşor temător.

Ca mai înainte, el şi Saphira stăteau la baza Stâncii lui Kuthian, în vreme ce miezul inimii lui Glaedr se afla în coburii de pe spatele Saphirei.

Era încă dimineaţă, iar soarele strălucea puternic prin spărturile mari din acoperişul de nori. Eragon şi Saphira doriseră să meargă de îndată la Stânca lui Kuthian după ce Eragon se întorsese la casa-cuib, însă Glaedr insistase ca Eragon să mănânce mai întâi şi apoi să aştepte ca mâncarea să i se aşeze în stomac.

Însă acum ajunseseră în sfârşit la turnul zimţat de piatră, iar Eragon se săturase să tot aştepte, aidoma Saphirei.

De când îşi împărtăşiseră numele adevărate, legătura dintre ei devenise şi mai puternică, pesemne deoarece auziseră amândoi cât de mult ţineau unul la celălalt. Era ceva ce ştiuseră dintotdeauna, însă chiar şi aşa, când o declaraseră în asemenea termeni de necontestat, senzaţia de apropiere pe care o împărtăşeau sporise.

Undeva la miazănoapte un corb croncăni.

“Încerc eu primul, zise Glaedr. Dacă este o capcană, poate voi izbuti să o înlătur înainte de a vă prinde şi pe voi.”

Eragon şi Saphira începură să îşi retragă minţile din cea a lui Glaedr, pentru a-i îngădui dragonului să îşi rostească numele adevărat fără a fi auzit. Însă Glaedr spuse: „Nu, voi mi-aţi zis numele voastre. Se cuvine să îl ştiţi şi pe-al meu”.

Eragon se uită la Saphira şi apoi amândoi rostiră: „Mulţumim, Ebrithil”.

Apoi Glaedr îşi rosti numele, iar acesta răsună în mintea lui Eragon ca o fanfară de trâmbiţe, maiestuos şi totuşi distonant, colorat ici şi colo de amărăciunea şi mânia pe care le simţise Glaedr la moartea lui Oromis Numele său era mai lung decât numele lui Eragon sau al Saphirei; se întindea pe câteva propoziţii bune – consemnarea unei vieţi ce se întinsese peste

veacuri şi care conţinuse bucurii, tristeţi şi împliniri prea numeroase ca să poată fi înşirate. În nume i se ghicea înţelepciunea, dar şi anumite contradicţii: complexităţi care făceau ca identitatea lui să fie greu de cuprins întru totul.

Saphira simţi aceeaşi smerenie ca şi Eragon la auzul numelui lui Glaedr; felul în care suna acesta îi făcu pe amândoi să îşi dea seama cât de tineri erau şi cât de departe trebuiau să meargă pentru a spera să ajungă la cunoaşterea şi la experienţa lui Glaedr.

„Mă întreb care-i numele adevărat al Aryei”, se gândi Eragon.

Se uitară cu atenţie la Stânca lui Kuthian, însă nu observară nicio schimbare.

Veni rândul Saphirei. Arcuindu-şi gâtul şi lovind în pământ ca un armăsar nărăvaş, ea îşi rosti numele adevărat cu mândrie. Chiar şi la lumina zilei, solzii săi tremurară şi scânteiară când şi-l formulă.

Auzindu-i pe ea şi pe Glaedr rostindu-şi numele adevărate, Eragon se mai linişti puţin în privinţa propriului nume. Niciunul dintre ei nu era perfect, şi totuşi nu îşi judecau defectele, ci mai degrabă le recunoşteau şi le iertau.

Din nou, nu se întâmplă nimic după ce Saphira îşi rosti numele.

În cele din urmă, Eragon făcu un pas înainte. Fruntea îi era acoperită de sudoare. Ştiind că aceasta ar putea fi ultima sa acţiune de om liber, îşi rosti numele în minte, la fel ca Glaedr şi Saphira. Se înţeleseseră dinainte că era mai sigur pentru el să nu îşi spună numele cu voce tare, pentru a reduce şansele de a fi auzit de altcineva.

Când Eragon formulă ultimul cuvânt în gândurile sale, o linie subţire şi întunecată se ivi la baza turnului.

Aceasta înainta vreo cincizeci de picioare în sus, apoi se despărţi şi coborî în ambele părţi, trasând conturul a două uşi late. Pe uşi apărură rânduri întregi de litere zugrăvite cu aur: vrăji de protecţie împotriva detectării obişnuite, dar şi a celei magice.

După ce conturul fu complet, uşile se deschiseră pe nişte balamale ascunse, dând la o parte praful şi plantele ce se adunaseră la baza turnului de când se deschiseseră ultima oară, oricând va fi fost asta. Prin uşă se putea zări un tunel imens şi boltit ce cobora într-un unghi ascuţit până în măruntaiele

pământului.

Uşile se opriră brusc, iar luminişul rămase iarăşi cufundat în tăcere.

Eragon privi tunelul întunecat, simţind o nelinişte tot mai accentuată. Găsiseră ceea ce căutau, însă tot nu era sigur dacă aveau de-a face cu o capcană sau nu.

„Solembum nu a minţit”, zise Saphira. Îşi scoase limba, cercetând aerul dimprejur.

„Da, dar ce ne aşteaptă înăuntru?” întrebă Eragon.

„Acest loc nu ar trebui să existe, făcu Glaedr. Noi şi Cavalerii am ascuns multe taine în Vroengard, dar insula este prea mică pentru ca un tunel atât de mare să fi fost ridicat fără ştirea cuiva. Şi totuşi, n-am mai auzit de el înainte.”

Eragon se încruntă şi se uită împrejur. Erau tot singuri; nimeni nu încerca să îi ia prin surprindere. „Se poate oare ca tunelul să fi fost ridicat înainte de stabilirea Cavalerilor pe Vroengard?”

Glaedr se gândi o clipă. „Nu ştiu… Poate. Este singura explicaţie care are sens, însă dacă aşa stau lucrurile, atunci tunelul este cu adevărat străvechi.”

Cei trei cercetară culoarul cu minţile, însă nu dădură peste niciun semn de viaţă înăuntru.

„Bine, atunci”, zise Eragon. Simţi pe limbă gustul amar al spaimei, iar palmele îi asudară în mănuşi. Orice aveau să găsească la celălalt capăt al tunelului, voia să afle o dată pentru totdeauna. Saphira era şi ea agitată, însă mai puţin decât el.

„Hai să scoatem la lumină şobolanul care se ascunde în vizuina asta”, spuse ea.

Şi astfel păşiră peste prag împreună, intrând în tunel.

Când coada Saphirei trecu de prag cu totul, uşile se trântiră în urma lor şi se închiseră cu un trosnet puternic de piatră pe piatră, cufundându-i în beznă.

— O, nu, nu, nu! bombăni Eragon, repezindu-se la uşi. Naina hvitr, rosti el, şi o lumină albă apăru la intrarea în tunel.

Suprafeţele interioare ale uşilor erau perfect netede şi, indiferent cât de mult le împinse şi le lovi, refuzară să se clintească.

— La naiba! Ar fi trebuit să punem un buştean sau un bolovan în uşă ca să nu se închidă, se tângui el, mustrându-se pentru că nu se gândise la asta de la bun început.

„Dacă trebuie, putem să le doborâm”, rosti Saphira.

„Mă îndoiesc că vom reuşi”, zise Glaedr.

Eragon o strânse pe Brisingr. „Ei bine, bănuiesc că nu avem de ales: trebuie să mergem tot înainte.”

„Când am avut noi de ales? Mereu am mers tot înainte”, replică Saphira.

Eragon îşi modifică vraja astfel încât lumina să pornească dintr-un singur punct de pe tavan – altminteri lipsa umbrelor i-ar fi împiedicat să îşi dea seama de adâncime –, după care porniră împreună prin tunelul în pantă.

Podeaua culoarului era plină de umflături, ceea ce îi ajută să îşi păstreze echilibrul în lipsa treptelor. Acolo unde podeaua şi pereţii se îmbinau, acestea se pierdeau una în cealaltă de parcă piatra ar fi fost topită, ceea ce îl făcea pe Eragon să creadă că elfii fuseseră cei care săpaseră tunelul.

Coborâră tot mai adânc în pământ, până când Eragon înţelese că trecuseră pe sub dealurile din spatele Stâncii lui Kuthian şi înaintau acum pe sub rădăcinile munţilor. Tunelul nici nu se întorcea, nici nu se ramifica, iar pereţii rămâneau la fel de goi.

În cele din urmă, Eragon simţi o pală de aer cald înălţându-se spre ei din adâncuri şi observă o licărire portocalie şi palidă în depărtare.

— Letta, murmură el, stingându-şi lumina.

Aerul continuă să se încălzească pe când coborau, iar licărirea din faţa lor spori în intensitate. În curând izbutiră să vadă capătul tunelului: o boltă imensă şi neagră, acoperită în întregime cu semne sculptate, care o făceau să pară înfăşurată cu mărăcini. În aer se putea simţi mirosul de pucioasă, iar ochii lui Eragon începură să lăcrimeze.

Se opriră în faţa arcadei; prin ea, tot ce puteau vedea era o podea cenuşie şi plată.

Eragon aruncă o privire înapoi, după care îşi întoarse ochii spre boltă. Structura zimţată îl neliniştea, aşa cum o neliniştea şi pe Saphira. Încercă să citească literele, însă acestea erau prea amestecate şi prea înghesuite ca să poată înţelege ceva din ele, şi nu putu detecta nicio urmă de energie depozitată în structura neagră.

Însă îi venea greu să creadă că aceasta nu era fermecată. Cei care ridicaseră tunelul izbutiseră să ascundă vraja de pe uşile de la intrare, ceea ce însemna că ar fi putut face la fel cu orice vrăji ar fi pus pe boltă.

Schimbă o privire scurtă cu Saphira, apoi îşi umezi buzele când îşi aminti ce îi spusese Glaedr: „Nu mai există căi sigure”.

Saphira pufni, scoţând un mic jet de flăcări pe nări, apoi trecură amândoi pe sub arcadă.

Lacuna, prima parte

ERAGON observă mai multe lucruri în acelaşi timp.

Primul era că se aflau pe marginea unei camere circulare cu diametrul de peste două sute de picioare, ce avea în centru o groapă mare din care radia o lumină ştearsă, portocalie. Al doilea – că aerul era înăbuşitor de fierbinte. Al treilea – că pe întreg perimetrul camerei erau dispuse două cercuri concentrice de rafturi, cel din spate mai înalt decât cel din faţă, asemenea unor bănci, pe care se aflau numeroase obiecte întunecate. Al patrulea – că peretele din spatele acestor rafturi scânteia în numeroase locuri, ca şi cum ar fi fost decorat cu cristal colorat. Însă nu avu ocazia să cerceteze mai mult nici peretele, nici obiectele întunecate, căci în spaţiul liber de lângă groapa incandescentă stătea un bărbat cu cap de dragon.

Bărbatul era făcut din metal şi strălucea ca oţelul lustruit. Nu purta nicio haină, cu excepţia unei pânze trecute peste şale, create din acelaşi material lucios ca şi corpul său, iar pieptul şi membrele îi erau străbătute de muşchi, precum cele ale unui kull. În mâna stângă el ţinea un scut de metal, iar în dreapta o sabie irizată pe care Eragon recunoscu tăişul specific unui Cavaler.

În spatele bărbatului, aşezat în cealaltă parte a camerei, Eragon întrezări un tron în care era imprimat conturul corpului creaturii.

Omul cu cap de dragon păşi în faţă. Pielea şi încheieturile lui se mişcau lin, de parcă ar fi fost din carne, dar fiecare pas răsuna ca şi cum o mare greutate ar fi fost lăsată pe podea. Se opri la treizeci de paşi de Eragon şi Saphira şi îi fixă cu nişte ochi ce pâlpâiau asemenea unor văpăi purpurii. Apoi, ridicându-şi capul solzos, el scoase un muget straniu, metalic, ce răsună şi se multiplică până ce păru că zeci de creaturi răgeau la ei.

Tocmai când Eragon se întreba dacă vor trebui să se lupte cu creatura, simţi o minte stranie, enormă, atingând-o pe a sa. Această conştiinţă nu semăna cu nimic din ce mai întâlnise până atunci şi părea să conţină o puzderie de voci care strigau, un cor

imens, incoerent, ce îi aminti de vântul din miezul unei furtuni.

Înainte să poată reacţiona, mintea aceea îi străpunse protecţiile şi puse stăpânire pe gândurile lui. În ciuda timpului pe care îl petrecuse practicând cu Glaedr, Arya şi Saphira, nu putu opri atacul; nu reuşi nici măcar să îl încetinească. Ar fi putut încerca la fel de bine să oprească oceanul cu mâinile goale.

Străfulgerarea unei lumini şi vuietul unui vacarm incoerent îl împresurară, în vreme ce corul nedesluşit de voci îşi croi drum în fiecare colţişor al fiinţei lui. Apoi se simţi de parcă invadatorul i-ar fi sfâşiat mintea în mii de bucăţi – fiecare dintre ele fiind perfect conştientă de existenţa celorlalte, dar niciuna neputând să acţioneze după cum ar fi vrut – şi viziunea i se fragmentă, ca şi cum ar fi văzut camera prin faţetele unei nestemate.

Şase amintiri diferite începură să-i străbată în viteză conştiinţa fracturată. Nu el le chemase; pur şi simplu apăruseră şi nici nu le putu urmări, atât de iute trecură prin el. În acelaşi timp, corpul său se aplecă şi se încovoie în diverse poziţii, apoi braţul lui o ridică pe Brisingr în faţa ochilor şi el privi şase versiuni identice ale săbiei sale. Invadatorul îl făcu chiar şi să arunce o vrajă, al cărei scop nu îl înţelese şi nici nu-l putea înţelege, căci nu putea gândi decât ce îi permitea celălalt. Şi nici nu simţi vreo emoţie, cu excepţia unei panici care dispărea încet.

Timp de câteva ore, i se păru lui, mintea străină îi examina fiecare amintire, începând din momentul în care plecase de la ferma familiei pentru a vâna căprioare în Şiră – cu trei zile înainte de a găsi oul Saphirei – până în prezent. În spatele minţii sale, Eragon putu simţi că acelaşi lucru i se întâmpla şi Saphirei, dar această informaţie nu însemnă nimic pentru el.

Într-un sfârşit, mult după ce ar fi lăsat deoparte orice speranţă de eliberare, dacă ar fi putut să îşi controleze gândurile, corul clocotitor de voci îi reuni cu grijă fragmentele minţii, apoi se retrase.

Eragon se legănă în faţă şi căzu într-un genunchi, înainte de a-şi putea recăpăta echilibrul. Lângă el, Saphira se clătina, muşcând în gol.

„Cum? gândi el. Cine?” Nici măcar Galbatorix nu ar fi fost în stare să îi captureze în acelaşi timp pe ei doi, precum şi pe Glaedr, presupuse el.

Din nou, conştiinţa atinse mintea lui Eragon, dar de această

dată nu mai atacă. De această dată zise: „Scuzele noastre, Saphira. Scuzele noastre, Eragon, dar trebuia să fim siguri de intenţiile voastre. Fiţi bine-veniţi în Bolta Sufletelor. Vă aşteptam de multă vreme. Fii bine-venit şi tu, vere. Suntem bucuroşi că eşti încă în viaţă. Ia-ţi înapoi amintirile şi află că misiunea ta este, în sfârşit, îndeplinită!”

Un fulger de energie scânteie între Glaedr şi acea conştiinţă. O clipă mai târziu, Glaedr scoase un răget mental care îi făcu tâmplele lui Eragon să zvâcnească de durere. Un val de emoţii amestecate ţâşni din dragonul auriu: amărăciune, triumf, neîncredere, regret şi, dincolo de toate acestea, un fericit sentiment de uşurare, atât de intens încât Eragon se trezi zâmbind fără să ştie de ce. Atingându-i mintea lui Glaedr, el simţi nu una, ci o multitudine de minţi stranii, toate şoptind şi murmurând.

— Cine? şopti Eragon.

În faţa lor, omul cu cap de dragon nu se mişcase nici măcar cu un deget

„Eragon, spuse Saphira. Priveşte zidul. Priveşte…”

El privi. Şi văzu că zidul circular nu era decorat cu cristal, cum crezuse la început. De fapt, zeci şi zeci de firide punctau zidul şi în fiecare firidă se odihnea o sferă strălucitoare. Unele erau mari, altele mici, dar toate pulsau cu o văpaie interioară blândă, asemenea unor tăciuni mocnind într-un foc de tabără stins.

Inima lui Eragon se opri o clipă în loc când începu să înţeleagă.

Îşi coborî privirea asupra obiectelor întunecate aflate pe rafturile de dedesubt; erau netede şi ovale, şi păreau a fi sculptate din piatră de diferite culori. Asemenea sferelor, unele erau mari, altele erau mici, dar indiferent de mărime, aveau o formă pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

Simţi cum îl cuprinde un val de fierbinţeală şi genunchii i se înmuiară. Era imposibil. Voia să-şi creadă ochilor, dar se temea că ar putea fi o iluzie creată ca să îi răscolească speranţele. Şi totuşi, posibilitatea ca lucrurile privite chiar să se afle acolo îi tăie răsuflarea, ameţindu-l şi copleşindu-l într-o asemenea măsură, încât nu mai ştiu ce să facă sau să zică. Saphira avu aceeaşi reacţie, dacă nu chiar mai puternică.

Apoi mintea vorbi din nou: „Nu vă înşelaţi, puişorilor, şi nici ochii nu vă amăgesc. Noi suntem speranţa secretă a rasei

noastre. Aici se află inimile inimilor noastre – ultimii Eldunari liberi din ţinut –, şi aici se află ouăle pe care le-am păzit peste un secol”.

Lacuna, partea a doua

PREŢ de o clipă, Eragon fu incapabil să se mişte sau să respire. Apoi şopti:

— Ouă, Saphira… Ouă.

Ea se înfiora, de parcă i-ar fi fost frig, apoi solzii de pe spinarea ei se zbârliră uşor.

„Cine sunteţi? întrebă el mintea. De unde ştim că putem avea încredere în voi?”

„Spun adevărul, Eragon, rosti Glaedr în limba străveche. Ştiu asta pentru că Oromis a fost unul dintre cei care au conceput planul acestui loc.”

„Oromis…?”

Înainte ca Glaedr să poată intra în detalii, cealaltă minte spuse: „Numele meu este Umaroth. Cavalerul meu a fost elful Vrael, conducătorul ordinului nostru înainte ca sfârşitul să vină peste noi. Vorbesc în numele celorlalţi, dar nu îi comand, căci deşi mulţi dintre noi erau uniţi prin legământ cu Cavalerii, şi mai mulţi nu erau astfel, iar fraţii noştri sălbatici nu recunosc altă autoritate decât cea proprie. Acest lucru îl spuse cu o urmă de exasperare. Ar fi prea derutant să vorbim toţi în acelaşi timp, aşa că vocea mea va vorbi pentru restul”.

„Tu eşti…?” Şi Eragon arătă spre bărbatul argintiu, cu cap de dragon, aflat în faţa sa şi a Saphirei.

„Nu, răspunse Umaroth. El este Cuaroc, Vânătorul de Nidhwal şi Blestem al Urgalilor. Silvari Vrăjitoarea a modelat pentru el corpul pe care îl poartă acum, ca să putem avea un luptător care să ne apere în cazul în care Galbatorix sau orice alt duşman ar reuşi să pătrundă în Bolta Sufletelor”.

În timp ce Umaroth vorbea, bărbatul cu cap de dragon îşi duse mâna dreaptă peste bust, desfăcu un zăvor tainic şi îşi deschise partea din faţă a pieptului, de parcă ar fi deschis un dulăpior. În pieptul lui Cuaroc se adăpostea o inimă a inimilor de culoare purpurie, care era înconjurată de mii de sârme argintii, niciuna mai groasă decât un fir de păr. Apoi Cuaroc îşi închise la loc platoşa iar Umaroth spuse: „Nu, eu sunt aici”, şi îi direcţionă

vederea lui Eragon către o firidă ce conţinea un Eldunari mare, alb.

Eragon o vârî încet pe Brisingr înapoi în teacă.

Ouă şi Eldunari. Eragon părea să nu poată cuprinde toată imensitatea descoperirii. Îşi simţea gândurile greoaie, vâscoase, de parcă ar fi suferit o lovitură la cap – ceea ce, într-un anume fel, chiar se întâmplase.

Porni către rafturile aflate în dreapta cupolei întunecate, acoperite cu simboluri, apoi se opri în faţa lui Cuaroc şi spuse, atât cu voce tare cât şi în gând:

— Am voie?

Bărbatul cu cap de dragon clănţăni din dinţi şi se retrase cu paşi apăsaţi, oprindu-se lângă groapa incandescentă din centrul încăperii. Îşi ţinu însă sabia scoasă, fapt de care Eragon rămase conştient tot timpul.

Un sentiment de uimire şi veneraţie puse stăpânire pe Eragon când se apropie de ouă. Se aplecă deasupra raftului inferior şi se înfiora în timp ce privi fix un ou roşu-auriu, înalt de aproape cinci picioare. Mânat de un impuls brusc, îşi scoase o mănuşă şi îşi lipi palma goală de ou. Era cald la atingere şi, când îşi lăsă mintea să îi lunece de-a lungul mâinii, reuşi să simtă conştiinţa adormită a dragonului nenăscut.

Răsuflarea fierbinte a Saphirei trecu peste gâtul său când aceasta veni lângă el.

„Oul tău a fost mai mic decât acesta”, spuse el.

„Asta pentru că mama mea nu era atât de bătrână şi de mare precum dragonul care a făcut oul ăsta.”

„Ah! Nu m-am gândit la asta.”

Aruncă o privire peste restul ouălor şi simţi un nod în gât.

— Sunt atât de multe, şopti el.

Îşi lipi umărul de falca masivă a Saphirei şi o simţi fremătând. Ştia că tot ce voia ea era să cuprindă şi să se bucure de minţile semenilor ei, dar, ca şi el, cu greu putea crede că era adevărat ceea ce vedea.

Ea pufni şi îşi întoarse capul, privind restul încăperii, apoi scoase un răget ce desprinse praful de pe tavan. „Dar cum?! mârâi ea în gând. Cum aţi putut scăpa de Galbatorix? Noi, dragonii, nu ne ascundem atunci când luptăm. Noi nu suntem laşi, ca să fugim de pericol. Explicaţi-vă!”

„Mai încet, Bjartskular, sau vei tulbura puii aflaţi în ouă”, o

dojeni Umaroth.

Saphira mârâi, încreţindu-şi nasul. „Atunci vorbeşte, bătrâne, şi spune-ne cum de este posibil.”

Preţ de o clipă, Umaroth păru amuzat, însă când dragonul răspunse, cuvintele îi erau mohorâte. „Ai dreptate: noi nu suntem laşi şi nu ne ascundem atunci când luptăm, dar chiar şi dragonii pot sta la pândă în aşa fel încât să îşi ia prada prin surprindere. Nu eşti de aceeaşi părere, Saphira?” Ea pufni din nou, şfichiuind-şi coada dintr-o parte în alta. „Şi nici nu suntem precum Fanghurii sau alte vipere mici care îşi abandonează puii în voia sorţii- Dacă am fi intrat în bătălia pentru Doru Araeba, pur şi simplu am fi fost distruşi. Victoria lui Galbatorix ar fi fost deplină – cum el şi crede că a fost –, iar rasa noastră ar fi dispărut pentru totdeauna de pe faţa pământului.”

„Odată ce adevărata măsură a puterii şi ambiţiei lui Galbatorix a devenit evidentă, zise Glaedr, şi odată ce am înţeles că el şi trădătorii lui intenţionau să atace Vroengard-ul, ei bine, Vrael, Umaroth, Oromis şi cu mine, şi alţi câţiva, am hotărât că cel mai bine ar fi să ascundem ouăle rasei noastre, precum şi câţiva Eldunari. A fost uşor să îi convingem pe dragonii sălbatici; Galbatorix îi vânase şi ei nu aveau nicio apărare împotriva magiei lui. Au venit aici şi i-au dat lui Vrael puii lor încă neieşiţi din ouă, iar cei ce mai puteau face ouă le-au făcut atunci, chiar dacă nu le era încă sorocul, căci ştiam că supravieţuirea rasei noastre era ameninţată. Precauţiile noastre au fost îndreptăţite, se pare.”

Eragon îşi masă tâmplele.

— Cum de nu ai ştiut asta până acum? Cum de nu a ştiut Oromis? Şi cum au putut să îşi ascundă minţile? Mi-ai spus că nu se poate.

„Nu se poate, răspunse Glaedr, sau cel puţin nu doar folosind magia. Totuşi, în cazul ăsta, acolo unde magia nu mai poate face nimic, distanţa poate reuşi. De aceea ne aflăm adânc sub pământ, la o milă sub Muntele Erolas. Chiar dacă Galbatorix sau Trădătorii s-ar fi gândit să caute cu minţile lor într-un asemenea loc, stânca i-ar fi împiedicat să simtă altceva decât un flux tulbure de energie pe care l-ar fi pus pe seama vârtejurilor din sângele pământului, ce se află nu departe sub noi. Mai mult de-atât înaintea Bătăliei de la Doru Araeba, acum peste o sută de ani, toţi Eldunarii au fost aduşi într-o stare de transă adâncă,

soră cu moartea, care făcea ca aceştia să fie şi mai greu de găsit. Planul nostru era să îi trezim după ce se termina bătălia, însă cei care au construit acest loc au mai aruncat o vrajă care să îi trezească din transă după ce vor fi răsărit câteva luni."

„Cum s-a şi întâmplat, spuse Umaroth. Bolta Sufletelor a fost aşezată aici şi din alt motiv. Groapa pe care o vedeţi în faţa voastră se deschide către un lac de piatră topită, ce există sub munţii ăştia de la facerea lumii. El dă căldura de care au nevoie ouăle şi lumina de care avem nevoie noi, Eldunarii, ca să ne păstrăm puterea."

Adresându-i-se lui Glaedr, Eragon zise: „Tot nu mi-ai răspuns la întrebare: de ce nici tu, nici Oromis nu v-aţi amintit de acest loc?"

Umaroth fu cel care răspunse: „Pentru că toţi cei care ştiau de Bolta Sufletelor, inclusiv Glaedr, au acceptat ca această informaţie să le fie ştearsă din minte şi înlocuită cu o amintire falsă. Nu a fost o decizie uşoară, mai ales pentru mamele ouălor, însă nu le puteam permite să iasă din încăpere celor care nu cunoşteau adevărul, pentru ca nu cumva Galbatorix să afle de la ei de existenţa noastră. Aşa că ne-am luat rămas-bun de la prietenii şi tovarăşii noştri, ştiind prea bine că s-ar putea să nu-i mai vedem niciodată şi că, în cel mai rău caz, ei vor muri crezând că am trecut în nefiinţă... Cum am zis, nu a fost o decizie uşoară. De asemenea, am şters din toate amintirile numele stâncii care indică intrarea în acest sanctuar, aşa cum, mai înainte, am şters numele celor treisprezece dragoni care au ales să ne trădeze".

„Am petrecut ultima sută de ani crezând că neamul nostru este sortit uitării, spuse Glaedr. Şi acum să aflu că tot chinul meu a fost în zadar... Sunt bucuros totuşi, căci prin neştiinţa mea am putut ajuta să ne ocrotim rasa. "

Atunci Saphira îi zise lui Umaroth: „Cum de Galbatorix nu a observat că voi şi ouăle lipseaţi?"

„A crezut că am fost ucişi în luptă. Noi nu eram decât o mică parte din Eldunarii de pe Vroengard, nu destui încât absenţa noastră să îl pună pe gânduri. Cât despre ouă, pierderea lor l-a mâniat, fără îndoială, însă nu avea niciun motiv să creadă că este vreun şiretlic la mijloc. "

„Ah, da, spuse trist Glaedr. De aceea Thuviel a acceptat să se sacrifice: pentru a-i ascunde lui Galbatorix înşelăciunea

noastră.”

— Dar nu a ucis Thuviel şi mulţi dintre ai săi? făcu Eragon.

„Ba da, şi a fost o tragedie cumplită, zise Umaroth. Însă hotărâserăm că nu va acţiona decât dacă era clar că înfrângerea nu putea fi evitată. Jertfindu-se pe sine, el a distrus clădirile în care de obicei ţineam ouăle şi a otrăvit insula, pentru a fi sigur că Galbatorix nu va alege să se stabilească aici.”

— Ştia de ce se sinucide?

„Nu, în acel moment ştia doar că era necesar. Cu o lună înainte, unul dintre Trădători îi ucisese dragonul lui Thuviel. Deşi s-a abţinut să treacă în nefiinţă, căci aveam nevoie de fiecare războinic al nostru pentru a-l înfrunta pe Galbatorix, Thuviel nu şi-a mai dorit să trăiască. Şi a fost bucuros să accepte misiunea; îi aducea eliberarea după care tânjea şi, în acelaşi timp, îi permitea să se pună în slujba cauzei noastre. Dăruindu-şi viaţa, el a asigurat un viitor atât rasei dragonilor, cât şi celei a Cavalerilor. A fost un erou extraordinar de curajos, iar numele lui va fi cântat cândva în fiecare colţişor al Alagaesiei.”

„Şi după bătălie aţi aşteptat”, zise Saphira.

„Şi apoi am aşteptat”, încuviinţă Umaroth. Gândul la peste o sută de ani petrecuţi în aceeaşi încăpere, îngropat adânc sub pământ, îl cutremură pe Eragon. „Dar nu am stat degeaba. Când ne-am trezit din transă, am început să ne mişcăm minţile, la început mai încetişor, apoi cu tot mai multă siguranţă, atunci când ne-am dat seama că Galbatorix şi Trădătorii au părăsit insula. Unită, puterea noastră este mare şi, în anii ce au urmat, am putut observa multe dintre cele ce s-au întâmplat prin ţinut. Nu putem citi viitorul, nu în mod obişnuit, dar putem vedea firele încâlcite de energie ce străbat Alagaesia şi adeseori putem asculta gândurile celor care nu fac niciun efort pentru a-şi proteja minţile. Astfel, am strâns informaţii. Pe măsură ce deceniile treceau, am început să ne pierdem speranţa că Galbatorix va putea fi omorât de cineva. Noi eram pregătiţi să aşteptăm secole dacă trebuia, dar puteam simţi crescând puterea Spărgătorului-de-Ouă şi ne temeam că aşteptarea noastră ar putea dura mii de ani în loc de sute. Aceasta ar fi fost inacceptabil, atât pentru sănătatea minţilor noastre, cât şi pentru puii din ouă. Ei sunt legaţi printr-o magie ce le încetineşte creşterea şi pot rămâne aşa cum sunt încă mulţi ani, dar nu e spre binele lor să stea prea mult în găoace. Căci dacă o

fac, minţile lor pot deveni sucite şi ciudate. Astfel încât, împinşi de îngrijorare, am început să ne amestecăm în evenimentele pe care le vedeam. La început doar în mică măsură: un ghiont ici, o propunere şoptită colo, o senzaţie de îngrijorare la cineva pe cale de a fi atacat. Nu am reuşit întotdeauna, însă i-am putut ajuta pe cei care încă îi rezistau lui Galbatorix şi, cu trecerea timpului, am devenit din ce în ce mai pricepuţi şi mai siguri în manipulările noastre. În foarte puţine ocazii prezenţa noastră a fost observată, dar nimeni nu a putut spune cine sau ce eram. De trei ori am putut pune la cale moartea unui Trădător; când nu era stăpânit de patimile sale, Brom ne era o armă preţioasă".

— L-aţi ajutat pe Brom! exclamă Eragon.

„Da, şi pe mulţi alţii. Când omul numit Hefring a furat oul Saphirei din vistieria lui Galbatorix – cu aproape douăzeci de ani în urmă –, l-am ajutat să scape, însă am mers prea departe, căci el ne-a observat prezenţa şi s-a înfricoşat. A fugit şi nu s-a mai întâlnit cu vardenii, aşa cum trebuia s-o facă. Mai târziu, după ce Brom ţi-a salvat oul, Saphira, iar vardenii şi elfii au început să aducă înaintea lui tineri pentru a-l găsi pe cel pentru care tu ai fi ales să ieşi, noi am hotărât că trebuie să luăm anumite măsuri în cazul în care acest lucru se va întâmpla. Aşa că am căutat pisicile fermecate, care mult timp au fost prietene ale dragonilor, şi am vorbit cu ele. Au fost de acord să ne ajute, şi lor le-am dat informaţia despre Stânca lui Kuthian şi despre oţelul strălucitor de sub rădăcinile copacului Menoa, apoi le-am şters din minte toate amintirile despre conversaţia noastră."

— Aţi făcut toate astea de-aici, din locul ăsta? făcu uimit Eragon. „Şi mai mult de-atât. Nu te-ai întrebat niciodată de ce oul Saphirei ţi-a apărut în faţă, pe când te aflai în mijlocul Şirei?"

„Voi aţi făcut asta?" spuse Saphira, la fel de uimită ca şi Eragon.

— Credeam că a fost aşa pentru că Brom este tatăl meu şi Arya m-a luat drept el.

„Nu, zise Umaroth. Vrăjile elfilor nu dau greş atât de uşor. Noi am modificat fluxul de magie astfel încât tu şi Saphira să vă întâlniţi. Ne-am gândit că era o şansă – una mică, dar totuşi o şansă – ca tu să fii partenerul potrivit pentru ea. Am avut dreptate."

— Şi totuşi, de ce nu ne-aţi adus mai curând aici? întrebă Eragon.

„Deoarece aveai nevoie de timp ca să te antrenezi şi am fi riscat să îl prevenim pe Galbatorix de prezenţa noastră înainte ca tu sau vardenii să fiţi pregătiţi de a-l înfrunta. La ce bun, de exemplu, să te contactăm după Bătălia de pe Câmpiile Înflăcărate, când vardenii erau încă atât de departe de Uru'baen?”

Preţ de un minut, se lăsă tăcerea.

Eragon spuse încet:

— Ce altceva aţi mai făcut pentru noi?

„Câteva ghionturi. Avertismente, în mare parte. Viziuni ale Aryei în Gil'ead, când ea avea nevoie de ajutorul vostru. Vindecarea spatelui tău, în timpul Sărbătorii Frăţiei de Sânge.”

Un sentiment de dezaprobare veni dinspre Glaedr. „I-aţi trimis la Gil'ead neantrenaţi şi fără vrăji de protecţie, ştiind că vor avea de-a face cu o Umbră?”

„Ne-am gândit că Brom va fi cu ei dar, chiar şi după moartea acestuia, nu i-am putut opri, căci oricum trebuiau să meargă la Gil'ead ca să-i găsească pe vardeni.”

— Stai puţin, zise Eragon. Voi sunteţi răspunzători de… transformarea mea?

“Într-o oarecare măsură. Am atins imaginea rasei noastre, pe care elfii o invocă în timpul sărbătorii. Noi am dat inspiraţia noastră, iar el sau ea a dat putere vrăjii.”

Eragon privi în jos şi îşi strânse o clipă pumnii, nu de supărare, ci pentru că îl cuprindeau atâtea alte emoţii încât nu putea rămâne calm. Saphira, Arya, sabia sa, însăşi forma corpului său – datora toate acestea dragonilor din încăpere.

— Elrun ono, spuse el. Vă mulţumesc.

„Cu dragă inimă, Biruitorul-Umbrei.”

— L-aţi ajutat şi pe Roran?

„Vărul tău nu avea nevoie de ajutorul nostru. Umaroth făcu o pauză. V-am urmărit mulţi ani pe amândoi, Eragon şi Saphira. V-am urmărit cum aţi devenit din puişori nişte războinici puternici şi suntem mândri de tot ceea ce aţi înfăptuit. Tu, Eragon, ai fost tot ceea ce puteam spera de la un nou Cavaler. Şi tu, Saphira, te-ai arătat demnă de a te număra printre cei mai importanţi membri ai rasei noastre.”

Bucuria şi mândria Saphirei se amestecară cu cele ale lui Eragon Acesta se lăsă într-un genunchi, în vreme ce ea lovi podeaua cu laba şi îşi înclină capul. Eragon ar fi vrut să sară, să

ţipe, să sărbătorească într-un fel, dar nu făcu nimic din toate acestea. În schimb, rosti:

— Sabia mea vă aparţine…

„Ca şi dinţii şi ghearele mele”, zise Saphira.

„Până la sfârşitul zilelor noastre, încheiară ei într-un glas. Ce doriţi să facem, Ebrithilar?”

O undă de mulţumire veni dinspre Umaroth şi acesta răspunse: „Acum, că ne-aţi găsit, vremea să stăm ascunşi s-a isprăvit; vom merge cu tine la Uru'baen şi vom lupta alături de tine ca să îl ucidem pe Galbatorix. A sosit timpul să ne părăsim bârlogul şi să-l înfruntăm, o dată pentru totdeauna, pe acel trădător Spărgător-de-Ouă. Fără ajutorul nostru, el v-ar deschide minţile la fel de uşor cum am făcut-o noi, căci are în stăpânire mulţi Eldunari."

„Nu vă pot duce pe toţi”, spuse Saphira.

„Nici nu va trebui să o faci, zise Umaroth. Cinci dintre noi vor rămâne să vegheze ouăle, împreună cu Cuaroc. Dacă cumva nu vom reuşi să îl învingem pe Galbatorix, ei nu vor mai încerca să manipuleze energiile, ci se vor mulţumi să aştepte până ce va fi din nou sigur pentru dragoni să se aventureze în Alagaesia. Dar nu trebuie să îţi faci griji; nu îţi vom fi o povară, căci vom produce energia necesară pentru a ne purta greutatea.”

— Câţi sunteţi aici? întrebă Eragon, aruncând o privire în jurul încăperii.

„O sută treizeci şi şase. Dar să nu crezi că îi vom putea înfrânge pe Eldunarii înrobiţi de Galbatorix. Suntem prea puţini, iar cei ce-au fost aleşi să rămână în această peşteră erau fie prea bătrâni şi prea preţioşi pentru a risca să-i pierdem în luptă, fie prea tineri şi prea nepricepuţi ca să participe la aceasta. De aceea am ales să mă alătur lor; eu sunt o punte între cele două grupuri, un loc de înţelegere comună, care altfel ar fi lipsit. Cei bătrâni sunt înţelepţi şi puternici, într-adevăr, însă minţile lor rătăcesc pe cărări ciudate şi, deseori, este greu să îi convingi să se concentreze asupra a altceva decât visele lor. Cei tineri sunt mult mai lipsiţi de noroc: şi-au părăsit corpul înainte de vreme; astfel, minţile lor au rămas limitate de mărimea pe care o au Eldunarii lor, care, odată ce au părăsit trupul, nu mai pot creşte, nici nu se mai pot mări. Aceasta să îţi fie învăţătură, Saphira, să nu îţi scoţi afară piatra Eldunari decât dacă ai ajuns la o mărime respectabilă sau te afli la mare strâmtoare. ”

— Deci sunt totuşi mai puternici decât noi, făcu trist Eragon.

„Da, Biruitorul-Umbrei. Dar acum Galbatorix nu te mai poate îngenunchea imediat. Poate că nu vom reuşi să-i înfrângem, dar vom putea să-i ţinem la distanţă Eldunarii suficient de mult timp pentru ca tu şi Saphira să faceţi ceea ce trebuie să faceţi. Şi păstrează-ţi speranţa; ştim multe lucruri, multe secrete despre război şi magie şi despre mersul lumii. Te vom învăţa ce putem şi poate că o frântură din această cunoaştere îţi va permite să îl omori pe rege.”

După aceea, Saphira se interesă de ouă şi află că fuseseră salvate două sute patruzeci şi trei. Douăzeci şi şase fuseseră destinate Cavalerilor; restul nu erau sub legământ. Apoi ajunseră să discute despre zborul spre Uru'baen. În vreme ce Umaroth şi Glaedr o sfătuiau pe Saphira cu privire la cea mai rapidă cale de a ajunge în oraş, bărbatul cu cap de dragon îşi vârî sabia în teacă, îşi puse scutul jos şi, unul câte unul, începu să scoată Eldunarii din firidele lor din zid. Vârî sferele, ce păreau făcute din piatră preţioasă, în punguţele de mătase pe care stătuseră până atunci, apoi le aşeză delicat într-o grămăjoară, lângă groapa incandescentă. Cel mai mare Eldunari era atât de uriaş în circumferinţă, că dragonul cu corp de metal nu îl putea cuprinde complet în braţe.

În vreme ce Cuaroc lucra iar ei vorbeau, Eragon continuă să aibă o senzaţie ameţită de neîncredere. Îndrăznise cu greu până şi să viseze că mai erau şi alţi dragoni ce se ascundeau în Alagaesia. Şi totuşi, iată-i aici, rămăşiţe ale unor timpuri pierdute. Era ca şi cum poveşti din bătrâni ar fi prins viaţă, iar el şi Saphira ar fi fost prinşi în mijlocul lor.

Emoţiile Saphirei erau mult mai complexe. Faptul de a şti că rasa ei nu mai era sortită pieirii îi ridicase o umbră de pe minte – o umbră ce fusese acolo dintotdeauna, din câte îşi putea aminti Eragon –, iar gândurile ei erau însufleţite de o bucurie atât de adâncă încât părea că ochii şi solzii îi scânteiază mai tare decât de obicei. Totuşi, o ciudată defensivă îi potolea entuziasmul, de parcă prezenţa acelor Eldunari ar fi intimidat-o.

Oricât de ameţit era, Eragon percepu schimbarea din starea de spirit a lui Glaedr; acesta nu părea să-şi fi uitat complet tristeţea, dar era mai fericit decât îl simţise Eragon vreodată după moartea lui Oromis. Şi, cu toate că Glaedr nu se comporta

ceremonios cu Umaroth, el îl trata pe celălalt dragon cu un respect pe care Eragon nu-l mai văzuse niciodată la el, nici măcar atunci când Glaedr vorbise cu Regina Islanzadi.

Când Cuaroc aproape îşi termină treaba, Eragon merse până la marginea gropii şi privi înăuntru. Văzu un puţ circular ce se afunda mai mult de o sută de picioare în stâncă, apoi se deschidea într-o grotă umplută pe jumătate cu piatră incandescentă. Lichidul gros, galben bolborosea şi împroşcă asemenea unui cazan cu clei clocotit, şi fuioare răsucite de fum se ridicau de pe suprafaţa lui agitată. I se păru că vede o lumină precum cea a unui spirit trecând pe deasupra lichidului arzător, însă aceasta dispăru atât de repede încât nu putea fi sigur de ce văzuse.

„Vino, Eragon, zise Umaroth când bărbatul cu cap de dragon aşează deasupra grămezii şi ultimul Eldunari destinat călătoriei. Acum trebuie să arunci o vrajă. Cuvintele sunt următoarele…”

Eragon se încruntă în timp ce asculta.

— Ce este… de răsucit, în a doua frază? Ce trebuie să răsucesc, aerul?

Explicaţia lui Umaroth îl lăsă pe Eragon şi mai nedumerit. Umaroth încercă din nou, dar Eragon tot nu putu înţelege conceptul. Alţi Eldunari mai bătrâni se alăturară conversaţiei, însă explicaţiile lor aveau şi mai puţin sens, căci veneau fie sub forma unui torent de imagini şi senzaţii suprapuse, fie ca nişte comparaţii ciudate, ezoterice, care îl zăpăciră cu totul pe Eragon.

Întru câtva spre uşurarea sa, Saphira şi Glaedr păreau la fel de derutaţi, deşi Glaedr spuse: „Cred că înţeleg, dar este ca şi cum aş încerca să prind un peşte speriat; ori de câte ori cred că l-am prins, el îmi alunecă printre colţi”.

Într-un sfârşit, Umaroth spuse: „Aceasta este o lecţie pentru altă dată. Ştii ce trebuie să facă vraja, chiar dacă nu ştii cum. Asta ar trebui să fie de-ajuns. Ia de la noi forţa de care ai nevoie şi aruncă vraja, iar apoi să mergem”.

Nervos, Eragon îşi fixă cuvintele în minte, ca să nu facă vreo greşeală, apoi începu să vorbească. În timp ce rostea frazele, el absorbi rezervele aflate în Eldunari şi pielea i se înfiora când un val enorm de energie îl străbătu, asemenea unui râu cu apa în acelaşi timp fierbinte şi rece.

Aerul din jurul grămezii neregulate de Eldunari se tulbură şi

vibră; apoi, grămada păru să se strângă în sine şi dispăru brusc. O rafală de vânt îi ciufuli părul lui Eragon şi o bufnitură uşoară, surdă răsună în încăpere.

Uluit, Eragon privi cum Saphira îşi întinde gâtul, legănându-şi botul prin spaţiul în care tocmai se aflaseră Eldunarii. Aceştia dispăruseră cu totul, de parcă nu ar fi existat niciodată, şi totuşi el şi Saphira încă puteau simţi în preajmă minţile dragonilor.

„Odată ce veţi părăsi peştera, spuse Umaroth, intrarea în acest spaţiu va rămâne tot timpul la o distanţă fixă, într-un punct aflat undeva deasupra şi în spatele vostru, cu excepţia cazului în care vă veţi afla într-un loc închis sau se va întâmpla ca trupul cuiva să treacă prin acest spaţiu. Intrarea nu este mai mare decât un vârf de ac, dar este mai mortală decât orice sabie; vă va străpunge carnea dacă o atingeţi.”

Saphira adulmecă. „Până şi mirosul vostru a dispărut.”

— Cine a descoperit cum se poate face aşa ceva? întrebă Eragon, uluit.

„Un sihastru care a trăit pe coasta de miazănoapte a Alagaesiei, cu o mie două sute de ani în urmă, răspunse Umaroth. Este un şiretlic preţios dacă vrei să ascunzi ceva sub nasul tuturor, dar e periculos şi greu de înfăptuit cum trebuie. Dragonul rămase tăcut pentru un moment şi Eragon îl putu simţi cum îşi adună gândurile. Apoi Umaroth spuse: „Mai este un lucru pe care trebuie să îl ştiţi, tu şi Saphira. Din clipa în care veţi trece pe sub bolta cea mare din spatele vostru – Poarta lui Vergathos – veţi începe să uitaţi de Cuaroc şi de ouăle ascunse aici, iar când veţi ajunge la porţile de piatră de la capătul tunelului, orice amintire despre ele se va şterge din minţile voastre. Chiar şi noi, Eldunarii, vom uita de ouă. Dacă vom reuşi să îl omoram pe Galbatorix, poarta ne va reda amintirile, dar până atunci trebuie să rămânem în ignoranţă. Umaroth părea că răguşeşte. Este... neplăcut, ştiu, dar nu putem lăsa ca Galbatorix să afle ceva despre ouă".

Lui Eragon nu-i plăcea ideea, dar nu vedea o alternativă rezonabilă.

„Mulţumim că ne-aţi spus asta”, zise Saphira, iar Eragon adăugă şi el mulţumirile sale.

Apoi marele războinic de metal, Cuaroc, îşi ridică scutul de jos, îşi trase sabia şi merse către străvechiul său tron, pe care se aşeză. După ce îşi puse pe genunchi sabia scoasă din teacă şi îşi

sprijini scutul de o latură a tronului, el îşi aşează mâinile pe coapse şi deveni nemişcat precum o statuie, cu excepţia flăcărilor care dansau în ochii săi roşii, a căror privire era îndreptată în direcţia ouălor.

Eragon se întoarse cu spatele la tron, înfiorându-se. Era ceva de neuitat în priveliştea figurii singuratice aflate în celălalt capăt al încăperii. Ştiind că atât Cuaroc, cât şi ceilalţi Eldunari ce rămâneau în peşteră ar fi putut sta acolo singuri pentru încă o sută de ani – sau chiar mai mult –, lui Eragon îi veni foarte greu să plece.

„Rămas-bun!” spuse el în gând.

„Rămas-bun, Biruitorul-Umbrei, răspunseră cinci şoapte. Rămas-bun, Solzi-Sclipitori. Norocul fie cu voi!”

Apoi Eragon îşi îndreptă umerii şi, împreună cu Saphira, păşi prin Poarta lui Vergathos şi părăsi astfel Bolta Sufletelor.

Întoarcerea

ERAGON se încruntă când ieşi din tunel şi păşi în lumina soarelui după-amiezii ce scălda luminişul din faţa Stâncii lui Kuthian.

Se simţea ca şi cum uitase ceva important. Încercă să îşi aducă aminte ce, însă nu-i veni nimic în minte, în afară de o senzaţie tulburătoare de pustietate.

Oare avea de-a face cu… nu, nu îşi amintea şi pace! „Saphira, ai…” începu el să spună, apoi se opri.

„Ce s-a întâmplat?”

„Nimic. Doar că m-am gândit… Nu-i nimic; nu contează.”

În urma lor, uşile tunelului se trântiră cu un bubuit sec, iar rândurile de semne de pe ele se şterseră, apoi turnul aspru şi plin de muşchi le apăru din nou ca o bucată masivă de piatră.

„Haideţi, să mergem, zise Umaroth. Trece ziua şi avem multe leghe de străbătut ca să ajungem la Uru'baen.”

Aruncă o privire prin luminiş, având în continuare senzaţia că lipsea ceva; apoi încuviinţă şi se urcă în şaua Saphirei.

Pe când strângea curelele de la picioare, ciripitul nepământean al unei păsări-umbră răsună prin brazii rămuroşi din dreapta sa. Îşi ridică privirea, dar creatura nu se zărea nicăieri. Se strâmbă. Se bucura că vizitase Vroengard-ul, dar era la fel de bucuros că pleca. Insula era un loc neprimitor.

„Pornim?” întrebă Saphira.

„Haide”, spuse el cu uşurare.

Cu o bătaie de aripi, Saphira se avântă în aer şi îşi luă zborul pe deasupra crângului de meri din cealaltă parte a luminişului. Se înălţă iute deasupra văii în formă de castron, rotindu-se peste ruinele oraşului Doru Araeba în timp ce se înălţa. După ce ajunse destul de sus ca să plutească pe deasupra munţilor, se întoarse spre răsărit şi porni către continent şi către Uru'baen, lăsând în urmă rămăşiţele cetăţii cândva glorioase a Cavalerilor.

Oraşul amărăciunilor

SOARELE era încă sus când vardenii ajunseră la Uru'baen.

Roran auzi strigătele oamenilor din fruntea coloanei lui, care urcaseră în vârful unei coline. Curios, privi de după piticul din faţa sa şi, când ajunse în vârful crestei, se opri ca să măsoare cu privirea priveliştea, aşa cum făcuseră toţi războinicii dinaintea lui.

Pe câteva mile, ţinutul cobora uşor în pantă, netezindu-se într-o câmpie întinsă, presărată de ferme, mori şi proprietăţi mari din piatră, ce-i aminteau de cele din apropiere de Aroughs. La vreo cinci mile depărtare, câmpia atingea zidurile exterioare ale Uru'baenului.

Spre deosebire de Dras-Leona, zidurile capitalei erau destul de lungi ca să înconjoare întregul oraş. De asemenea, erau şi mai înalte; chiar şi de la distanţă, Roran putea vedea că ele depăşeau cu mult zidurile oraşelor Dras-Leona şi Aroughs. Socoti că aveau cel puţin trei sute de picioare înălţime. În crenelurile largi, el zări baliste şi catapulte montate la intervale regulate.

Priveliştea îl nelinişti. Maşinile de război vor fi greu de doborât – fără îndoială, erau protejate împotriva atacurilor magice –, iar el ştia din experienţă cât de ucigaşe puteau fi asemenea arme.

În spatele zidurilor se afla un amestec ciudat de construcţii ridicate de oameni şi altele pe care bănuia că le făcuseră elfii. Cele mai remarcabile clădiri elfeşti erau şase turnuri înalte, graţioase – făcute din piatră verde de malachit –, dispuse într-un arc, în ceea ce, bănuia el, trebuia să fi fost zona cea mai veche a oraşului. Două dintre turnuri nu mai aveau acoperişuri şi i se păru că zăreşte resturile altor două, îngropate parţial în talmeş-balmeşul de case de dedesubt.

Ceea ce îl interesa însă cel mai mult nu era zidul sau clădirile, ci faptul că mare parte din oraş se afla în umbra unui colţ de stâncă gigantic care trebuie că era lung de peste jumătate de milă, şi în zona lui cea mai îngustă avea cam cinci sute de picioare. Această proeminenţă se afla la una dintre extremităţile

unui deal masiv, în pantă, ce se întindea câteva mile către nord-est. Pe buza abruptă a stâncii se ridica un alt zid, asemănător celui care înconjura oraşul, şi câteva turnuri de pază solide.

În fundul scobiturii ca o peşteră, aflată sub stâncă, se zărea o enormă cetate, împodobită cu o mulţime de turnuri şi parapete. Cetatea se ridica sus deasupra restului oraşului, atât de sus încât cel mai înalt vârf al ei atingea partea de dedesubt a stâncii. Cel mai intimidant lucru era poarta principală a fortăreţei: o grotă imensă, căscată, ce părea destul de largă pentru ca Saphira şi Thorn să treacă prin ea unul lângă altul.

Roran simţi un nod în stomac. Dacă poarta putea fi un indiciu, însemna că Shruikan era suficient de mare ca să le nimicească de unul singur întreaga armată. „Eragon şi Saphira ar trebui să se grăbească, gândi el. Şi elfii de asemenea.” Din ceea ce văzuse, elfii i-ar fi putut face faţă de unii singuri dragonului negru al regelui, dar chiar şi lor le-ar fi fost foarte greu să îl răpună.

Acestea şi multe altele le pricepu Roran acolo sus, pe creastă. Apoi trase de hăţurile Văpăii-Zăpezii. În spatele său, armăsarul cel alb sforăi şi îl urmă, în timp ce Roran îşi reluă marşul ostenit, urmând drumul şerpuit ce cobora spre câmpie.

Ar fi putut călări – s-ar fi cuvenit să călărească, întrucât era căpitanul batalionului –, însă după drumul până la Aroughs şi înapoi ajunsese să urască să stea în şa.

În timp ce mergea, încercă să îşi dea seama care ar fi fost cea mai bună cale de a ataca oraşul. Buzunarul de piatră în care era cuibărit Uru'baen ar fi împiedicat orice atac din părţi sau din spate şi ar fi îngreunat atacurile de sus; în mod cert, acesta era principalul motiv pentru care elfii aleseseră să ridice cetatea în acest loc.

„Dacă am putea sparge în vreun fel colţul de stâncă, am putea dărâma cetatea şi mare parte din oraş”, gândi el, însă ideea i se păru ca având puţine şanse de reuşită, căci stânca era prea groasă. „Dar am putea cuceri zidul de pe creastă. După aceea putem arunca pietre şi putem turna ulei clocotit peste cei de dedesubt. Însă n-ar fi uşor. Să luptăm în pantă, şi cu zidurile alea… Poate că elfii s-ar descurca. Sau kullii. Poate lor chiar le-ar plăcea."

Râul Ramr se afla la câteva mile la nord de Uru'baen, mult prea departe ca să le fie de vreun ajutor. Saphira ar fi putut săpa

un şanţ destul de mare ca să îi schimbe cursul, dar chiar şi ea ar avea nevoie de săptămâni ca să ducă la bun sfârşit un asemenea proiect, iar vardenii nu aveau mâncare pentru mai multe săptămâni. Mai aveau doar pentru câteva zile. După aceea vor flămânzi sau se vor împrăştia.

Singura lor opţiune era să atace înainte ca Imperiul s-o facă. Nu că Roran ar fi crezut că Galbatorix ar ataca. Până acum, regele păruse să se mulţumească să îi lase pe vardeni să vină la el. „De ce să-şi rişte capul? Cu cât aşteaptă mai mult, cu atât noi devenim mai slabi."

Ceea ce însemna un atac frontal – o şarjă nebunească în câmp deschis, împotriva unor ziduri prea groase ca să fie străpunse şi prea înalte ca să fie escaladate, în vreme ce arcaşii şi maşinile de război vor trage încontinuu în ei. Îl lua năduşeala numai imaginându-şi. Vor muri pe capete. Roran blestemă. „Noi o să ne facem bucăţi şi, în timpul ăsta, Galbatorix va sta râzând în sala tronului… Dacă reuşim să ne apropiem de ziduri, soldaţii nu ne vor mai putea lovi cu drăciile lor blestemate, însă vom fi expuşi, ne vor putea arunca în cap smoală, ulei şi bolovani."

Chiar dacă reuşeau să spargă zidurile, tot vor trebui să biruiască întreaga armată a lui Galbatorix. Şi atunci, mai importante decât sistemele de apărare ale oraşului vor fi caracterul şi valoarea oamenilor pe care vardenii îi vor avea de înfruntat. Se vor lupta aceştia până la ultima suflare? Pot fi ei înfricoşaţi? Se vor împrăştia şi vor fugi dacă vor fi presaţi suficient de tare? Ce fel de jurăminte şi vrăji îi legau?

Iscoadele vardenilor îi raportaseră că Galbatorix pusese trupele din Uru'baen sub comanda unui conte, Lordul Barst. Roran nu mai auzise de Barst până acum, însă informaţia păru să-l demoralizeze pe Jormundur, iar oamenii din batalionul lui Roran povestiseră destule istorii ca să îl convingă de ticăloşia lui Barst. Din câte se părea, Barst fusese stăpânul unei proprietăţi destul de mari din apropiere de Gil'ead, pe care fusese forţat să o abandoneze ca urmare a invaziei elfilor. Vasalii săi trăiseră cu frica în sânge, căci Barst avea tendinţa de a rezolva disputele şi de a pedepsi criminalii în cel mai dur mod posibil, cel mai adesea alegând pur şi simplu să îi execute pe cei care, după părerea lui, greşiseră. Faptul în sine nu era ieşit din comun; mulţi dintre seniorii Imperiului erau renumiţi pentru cruzimea lor. Însă Barst nu era doar crud, ci şi puternic – impresionant de

puternic – şi viclean pe deasupra. Din tot ce auzise Roran despre Barst reieşea clar inteligenţa omului. Poate că Barst era un ticălos, dar era un ticălos inteligent şi Roran ştia că ar fi o greşeală să îl subestimeze. Galbatorix nu ar fi pus la comanda oamenilor săi un molâu sau un nerod.

Şi mai erau Thorn şi Murtagh. Poate că Galbatorix nu avea să se clintească din fortăreaţa sa, însă dragonul roşu şi cavalerul lui vor apăra cu siguranţă oraşul. „Eragon şi Saphira vor trebui să îi ademenească departe. Altfel, n-o să reuşim să trecem de ziduri.” Roran se încruntă. Asta va fi o problemă. Acum, Murtagh era mai puternic decât Eragon. Eragon va avea nevoie de ajutorul elfilor ca să îl omoare.

Din nou, Roran simţi o mânie amară şi îl cuprinse ciuda. Ura să fie la mila celor care puteau folosi magia. Măcar atunci când era vorba de putere şi de isteţime un bărbat putea compensa lipsa uneia cu prisosul celeilalte. Dar nu puteai compensa absenţa magiei.

Furios, pescui o pietricică de jos şi, aşa cum îl învăţase Eragon, spuse:

— Stenr risa. Pietricica rămase nemişcată.

Pietricica rămânea mereu nemişcată.

Pufni şi o aruncă la marginea drumului.

Soţia şi copilul său nenăscut se aflau la vardeni, iar el nu putea face nimic ca să îi ucidă pe Murtagh sau pe Galbatorix. Îşi încleşta pumnii şi îşi imagină că frânge lucruri. Oase, în mod special.

„Poate că ar trebui să fugim.” Era prima oară când îi venea acest gând. Ştia că, la răsărit, se aflau ţinuturi unde Galbatorix nu putea ajunge – câmpii fertile unde nu trăiau decât nomazii. Dacă ceilalţi săteni veneau cu el şi cu Katrina, o puteau lua de la capăt, fără Imperiu, fără Galbatorix. Însă ideea îl dezgustă. Ar fi însemnat să îl abandoneze pe Eragon, pe oamenii lui şi ţinutul pe care îl numea „casă”. „Nu. Nu voi lăsa ca pruncul meu să se nască într-o lume în care Galbatorix încă deţine puterea. Mai bine să murim decât să trăim cu frică.”

Bineînţeles, asta tot nu rezolva problema felului în care ar putea captura Uru'baen. Până acum, tot timpul fusese un punct slab pe care îl putuse specula. În Carvahall fusese faptul că Ra'zac nu îşi dăduseră seama că sătenii vor opune rezistenţă. Când el se luptase cu urgalul Yarbog, fuseseră coarnele creaturii.

În Aroughs, fuseseră canalele. Însă aici, la Uru'baen, nu vedea niciun punct slab, nimic ce ar fi putut folosi pentru a întoarce împotriva adversarilor propria lor forţă.

„Dacă am fi avut provizii, puteam aştepta, ca să îi înfometăm. Asta ar fi fost cea mai bună cale. Orice altceva ar fi fost o nebunie.” Dar, după cum ştia, războiul era o colecţie de nebunii. „Magia este singura cale, trase el concluzia într-un sfârşit. Magia şi Saphira. Dacă reuşim să-l omoram pe Murtagh, după aceea ori ea, ori elfii ne vor ajuta să trecem de ziduri.”

Se încruntă şi mări pasul. Cu cât mai repede aşezau tabăra, cu atât mai bine. Picioarele îi erau numai răni de la mers pe jos şi, dacă tot era să moară atacând prosteşte, atunci măcar voia ca, înainte de asta, să aibă parte de o cină caldă şi de un somn zdravăn.

Vardenii îşi puseră corturile la o milă de Uru'baen, lângă un mic pârâu ce se vărsa în râul Ramr. Apoi oamenii, piticii şi urgalii începură să lucreze la fortificaţii, o muncă ce avea să continue până noaptea târziu şi avea să fie reluată dimineaţa. De altfel, câtă vreme aveau să stea în acelaşi loc, vor continua să îşi consolideze perimetrul. Războinicii detestau această muncă, dar ea îi ţinea ocupaţi şi, mai mult decât atât, le putea salva viaţa.

Toţi credeau că ordinele vin de la umbra-Eragon. Roran ştia că, de fapt, ele veneau de la Jormundur. După ce Nasuada fusese răpită şi Eragon plecase, ajunsese să îl respecte pe războinicul mai în vârstă. Jormundur luptase aproape toată viaţa împotriva Imperiului şi înţelegea prea bine tacticile şi logistica. El şi Roran se înţelegeau bine; erau amândoi oameni ai sabiei, nu ai magiei.

Şi mai era Regele Orrin, cu care – după ce primele sisteme de apărare fuseseră instalate – Roran se trezi certându-se. Orrin nu înceta să îl scoată din sărite; dacă cineva avea să îi omoare, el era acela. Roran ştia că a jigni un rege nu era chiar cel mai sănătos lucru, dar nătărăul voia să trimită un mesager la poarta principală a Uru'baenului şi să anunţe o provocare oficială, aşa cum făcuseră la Dras-Leona şi la Belatona.

— Chiar vrei să îl întărâţi pe Galbatorix? bombăni Roran. Dacă facem asta, s-ar putea ca el să riposteze!

— Ei bine, desigur, zise Regele Orrin, băţos. Se cade să ne anunţăm intenţiile şi să îi dăm ocazia să negocieze pacea.

Roran se holbă la el, apoi se întoarse dezgustat şi îi spuse lui Jormundur:

— Nu-l poţi face să priceapă?

Toţi trei se aflau în cortul lui Orrin, unde îi chemase regele.

— Maiestatea Voastră, spuse Jormundur, Roran are dreptate. E mai bine să aşteptăm înainte de a contacta Imperiul.

— Dar ei ne pot vedea, protestă Orrin. Ne-am pus tabăra chiar sub zidurile lor. Ar fi… nepoliticos să nu trimitem un sol, ca să ne declarăm poziţia. Voi sunteţi oameni din popor; nu mă aştept să înţelegeţi. Demnitatea unui rege cere anumite curtoazii, chiar dacă suntem în război.

Roran fu cuprins de dorinţa bruscă de a-l pocni pe rege.

— Eşti aşa de umflat în pene încât să crezi că Galbatorix te consideră egalul său? Pfui! Suntem ca nişte gângănii pentru el. Puţin îi pasă de curtoazia ta. Uiţi că Galbatorix a fost un om de rând, ca şi noi, înainte de a-i înfrânge pe Cavaleri. El nu gândeşte ca tine. Nu mai este nimeni ca el pe faţa pământului, iar tu crezi că îl poţi citi? Crezi că îl poţi împăca? Pfui!

Faţa lui Orrin se coloră şi acesta îşi azvârli cupa de vin, izbind-o de covoraşul întins pe jos.

— Mergi prea departe, Stronghammer. Nimeni nu are dreptul să mă insulte în acest fel.

— Am dreptul să fac ce vreau, mârâi Roran. Nu sunt unul dintre supuşii tăi. Nu îţi dau socoteală ţie. Sunt un om liber şi am să insult pe cine vreau, când vreau şi cum vreau – chiar şi pe tine. Ar fi o greşeală să trimitem mesagerul ăla, şi eu…

Se auzi un scrâşnet de metal lunecând atunci când Regele Orrin îşi trase sabia din teacă. Nu îl surprinse pe Roran complet nepregătit; Roran avea deja mâna pe ciocan şi, când auzi zgomotul, trase arma de la brâu.

Lama regelui fulgeră argintiu în semiobscuritatea cortului. Roran văzu în ce direcţie atacase Orrin şi se dădu la o parte, apoi izbi scurt şi de-a latul lama săbiei regelui; aceasta se îndoi, vibra şi sări din mâna lui Orrin.

Arma bătută cu nestemate căzu pe covor, cu tăişul tremurând.

— Sire, strigă una dintre gărzile de afară. Vi s-a întâmplat ceva?

— Eu mi-am scăpat scutul, asta-i tot, răspunse Jormundur. Nu vă faceţi griji.

— Da, domnule, am înţeles.

Roran îl privea fix pe rege; pe faţa lui Orrin apăruse o expresie sălbatică, hăituită. Fără să-şi ia ochii de la el, Roran îşi puse ciocanul înapoi la cingătoare.

— Să îl contactezi pe Galbatorix e un lucru prostesc şi periculos. Dacă vei încerca, voi ucide pe oricine ai trimite, înainte ca acesta să ajungă în oraş.

— Nu ai îndrăzni! făcu Orrin.

— Ba da, şi o voi face. Nu te voi lăsa să ne pui pe toţi în pericol doar ca să-ţi satisfaci… mândria regală. Dacă Galbatorix vrea să discute, ştie unde să ne găsească. Dacă nu, dă-i pace.

Roran ieşi din pavilion ca o furtună. Afară, el îşi puse mâinile în şold şi privi norii pufoşi, aşteptând să i se potolească bătăile inimii. Orrin era ca un catâr tânăr: încăpăţânat, înfumurat şi mult prea dispus să-ţi tragă o copită dacă îi dădeai ocazia.

„Şi bea prea mult”, gândi Roran.

Se plimbă prin faţa pavilionului până ce apăru Jormundur. Înainte ca celălalt să poată vorbi, Roran spuse:

— Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie.

Jormundur îşi trecu o mână peste faţă, apoi scoase din punguţa de la cingătoare o pipă de lut şi începu să o umple cu frunze de ciulin, pe care le îndesa cu buricul degetului mare.

— Atrebuit să stau până acum spre a-l convinge să nu trimită un sol aşa, doar ca să îţi facă în ciudă. Se opri o clipă. Chiar ai omorî un om de-al lui Orrin?

— Nu arunc ameninţări în vânt, spuse Roran.

— Nu, nici n-am crezut asta… Ei bine, să sperăm că nu se ajunge până acolo.

Jormundur o luă pe cărarea dintre corturi şi Roran îl urmă. În timp ce mergeau, oamenii se dădeau la o parte din calea lor şi îşi plecau respectuoşi capetele.

Agitându-şi pipa neaprinsă, Jormundur zise:

— Recunosc, am vrut de mai multe ori să-i trag o muştruluială bună lui Orrin. Buzele i se întinseră într-un zâmbet uşor. Din păcate, discreţia a fost întotdeauna problema mea.

— Dintotdeauna a fost aşa… dificil?

— Cum? Nu, nu. În Surda era mult mai rezonabil.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Frica, bănuiesc. Frica le face lucruri ciudate oamenilor.

— Da.

— Poate că te va supăra ce-ţi spun, dar şi tu te-ai purtat destul de prosteşte.

— Ştiu. Temperamentul a fost întotdeauna problema mea.

— Şi te-ai ales cu un rege care ţi-e duşman.

— Un alt rege, vrei să zici. Jormundur râse încet.

— Da, bine, bănuiesc că, atunci când îl ai pe Galbatorix ca duşman personal, toţi ceilalţi par oarecum inofensivi. Totuşi… Se opri lângă un foc de tabără şi scoase o crenguţă subţire din mijlocul flăcărilor. Vârând vârful crenguţei în adâncitura pipei, pufai de câteva ori, dându-i foc, apoi azvârli crenguţa înapoi în foc. Totuşi, eu nu aş nesocoti mânia lui Orrin. Era dornic să te ucidă ceva mai devreme. Dacă-ţi va păstra pică, şi cred că o va face, s-ar putea să încerce să se răzbune. O să pun o pază lângă cortul tău pentru următoarele câteva zile. După aceea însă… Jormundur ridică din umeri.

— După aceea, s-ar putea să fim morţi sau înrobiţi.

Merseră în tăcere alte câteva minute, Jormundur pufăind tot timpul din pipa sa. Pe când se pregăteau să se despartă, Roran spuse:

— Data viitoare când îl vezi pe Orrin…

— Da?

— Poate îi spui că, dacă el sau unul dintre oamenii lui se ating de Katrina, am să-i scot măruntaiele în faţa întregii tabere.

Jormundur îşi lăsă bărbia în piept şi rămase un moment pe gânduri, apoi ridică privirea şi dădu din cap.

— Cred că aş putea găsi o cale să fac asta, Stronghammer.

— Mulţumirile mele.

— Îţi sunt mai mult decât acceptate. Ca de fiecare dată, mi-a făcut o deosebită plăcere.

— Domnule…

Roran o căută pe Katrina şi o convinse să servească cina pe digul de apărare ridicat spre miazănoapte, unde el stătu de veghe, uitându-se după eventualii mesageri pe care i-ar fi putut trimite Orrin. Mâncară pe o faţă de masă pe care Katrina o întinse pe pământul proaspăt arat, apoi statură întinşi amândoi, în vreme ce umbrele se lungiră şi stelele începură să apară pe cerul purpuriu de deasupra colţului de stâncă.

— Mă bucur că sunt aici, spuse ea, sprijinindu-şi capul de umărul lui.

— Te bucuri? Cum aşa?

— Este minunat şi te am numai pentru mine. Ea îl strânse de braţ.

O trase mai aproape de el, însă umbra din suflet îi rămase. Nu putea uita pericolul ce o ameninţa pe ea şi pe copilul lor. Gândul că cel mai mare duşman se afla la doar câteva mile distanţă îl ardea; nu dorea nimic altceva decât să sară în picioare, să alerge până la Uru'baen şi să îl ucidă pe Galbatorix.

Dar asta era imposibil, aşa că zâmbi şi râse şi îşi ascunse teama, aşa cum ştia că şi ea o ascundea pe-a ei.

„La naiba, Eragon, gândi el, ai face bine să te grăbeşti, sau jur că o să te bântui de dincolo de mormânt.”

Consiliu de război

În zborul ei din Vroengard la Uru'baen, Saphira nu mai trebui să îşi croiască drum prin nicio furtună şi avu noroc de un vânt prielnic din spate, căci Eldunarii îi spuseră unde poate găsi curentul de aer cel mai rapid, despre care ziceau că suflă aproape în fiecare zi a anului. De asemenea, Eldunarii îi oferiră o rezervă constantă de energie, aşa că ea nu se mai simţi nici slăbită şi nici obosită.

Astfel că, la doar două zile după ce părăsiseră insula, oraşul apăru deja la orizont.

De două ori în timpul călătoriei lor, când soarele era la zenit, lui Eragon i se păru că zăreşte intrarea în spaţiul în care Eldunarii pluteau ascunşi în urma Saphirei. Aceasta părea a fi un singur punct întunecat, atât de mic încât nu îşi putea ţine ochii fixaţi pe el mai mult de o secundă. La început crezuse că este un fir de praf, însă apoi observase că punctul rămânea mereu la aceeaşi distanţă faţă de Saphira şi, ori de câte ori îl vedea, se afla mereu în acelaşi loc.

În timpul zborului, prin intermediul lui Umaroth, dragonii îşi revărsaseră în Eragon şi Saphira amintire după amintire: o cascadă de experienţe – bătălii câştigate şi bătălii pierdute, iubiri, uri, vrăji, evenimente observate pe toate meleagurile, păreri de rău, împliniri şi cugetări asupra mersului lumii. Dragonii posedau mii de ani de cunoştinţe şi păreau hotărâţi să împărtăşească totul, până la ultima frântură.

„Este prea mult! protestă Eragon. Nu putem ţine minte tot, cu atât mai puţin să înţelegem.”

„Nu, recunoscu Umaroth. Dar puteţi reţine o parte şi poate că tocmai acea parte vă va ajuta să îl învingeţi pe Galbatorix. Şi-acum, să continuăm.”

Şuvoiul de informaţii era copleşitor; câteodată Eragon se simţea ca şi cum ar fi uitat cine este, căci amintirile dragonilor le depăşeau cu mult în număr pe ale sale. Când se întâmpla aşa, îşi separa mintea de a lor şi îşi repeta numele adevărat până se simţea din nou sigur asupra identităţii sale.

Lucrurile pe care el şi Saphira le aflară îl uimiră şi îl tulburară, făcându-l uneori să îşi pună la îndoială propriile convingeri. Însă nu avea niciodată timp să zăbovească asupra unor astfel de gânduri, căci se găsea mereu o altă amintire care să le ia locul. Ştia că i-ar fi trebuit ani buni ca să înceapă să priceapă ce le arătau dragonii.

Cu cât afla mai multe despre dragoni, cu atât îi privea cu mai mult respect. Cei care trăiseră sute de ani erau ciudaţi în gândire, iar cei mai bătrâni erau tot atât de diferiţi de Glaedr şi Saphira pe cât erau aceştia diferiţi de Fanghurii din Munţii Beor. Interacţiunea cu aceşti vârstnici era neliniştitoare şi năucitoare; săreau de la una la alta, făceau asocieri şi comparaţii ce păreau lipsite de sens, dar despre care Eragon ştia că aveau un sens mai profund decât putea el cuprinde. Rareori izbutea să îşi dea seama ce încercau ei să-i spună, iar străvechii dragoni nu binevoiau să se explice în termeni pe înţelesul lui.

După o vreme, îşi dădu seama că ei nu se puteau exprima altfel. De-a lungul veacurilor, minţile lor se schimbaseră; ceea ce era simplu şi direct pentru el le părea adesea complicat lor, şi asta era valabil şi în celălalt sens. Să le asculţi gândurile era ca şi cum ai fi ascultat gândurile unui zeu, simţi el.

Când făcu această observaţie, Saphira pufni şi îi zise: „Există o diferenţă”.

„Care?”

„Spre deosebire de zei, noi luăm parte la evenimentele ce se petrec în lume.”

„Poate că zeii aleg să acţioneze fără să fie văzuţi.”

„Ce rost ar avea asta?”

„Crezi că dragonii sunt mai ceva decât zeii?” întrebă el, amuzat.

„Când suntem desăvârşiţi, da. Ce altă făptură este mai măreaţă decât noi? Până şi puterea lui Galbatorix este întemeiată pe noi.”

„Cum rămâne cu Nidhwalii?”

Ea pufni din nou. „Noi putem înota, însă ei nu pot zbura.”

Cel mai bătrân dintre Eldunari, un dragon pe nume Valdr – ceea ce însemna „cârmuitor” în limba străveche –, le vorbi direct o singură dată. De la el primiră viziunea unor raze de lumină preschimbându-se în valuri de nisip, cât şi senzaţia năucitoare că tot ceea ce părea solid era în mare parte spaţiu

gol. Apoi Valdr le arătă un cuib de grauri adormiţi, iar Eragon le putu simţi visele pâlpâind în minţi, iuţi cât o clipire. La început, emoţia lui Valdr fusese una de dispreţ – visele graurilor păreau mărunte, meschine şi lipsite de importanţă –, însă apoi starea sa se schimbă şi deveni mai cald şi mai înţelegător, şi până şi cea de pe urmă dintre grijile graurilor crescu în importanţă până ajunse pe măsura grijilor unui rege.

Valdr zăbovi asupra viziunii de parcă ar fi vrut să se asigure că Eragon şi Saphira aveau să o păstreze vie printre toate celelalte amintiri, însă niciunul dintre ei nu era prea sigur în privinţa a ceea ce încerca să le spună dragonul, iar Valdr refuză să le explice mai mult.

Când în cele din urmă Uru'baen apăru la orizont, Eldunarii încetară să-şi mai împărtăşească amintirile cu Eragon şi Saphira, iar Umaroth zise: „Acum aveţi mai mult de câştigat dacă studiaţi bârlogul duşmanului vostru”.

Asta şi făcură, pe când Saphira cobora spre pământ străbătând leghele despărţitoare. Ceea ce văzură nu era prea încurajator, iar stările lor de spirit nu se îmbunătăţiră când Glaedr spuse: „Galbatorix a construit mult de când ne-a alungat din acest loc. Zidurile nu erau atât de groase sau de înalte pe vremea noastră”.

La care Umaroth adăugă: „Iar Ilirea nu era atât de fortificată în timpul războiului dintre neamul nostru şi elfi. Trădătorul s-a ascuns adânc în vizuină şi a îngrămădit un munte de pietre deasupra găurii. Nu cred c-o să iasă afară de bunăvoie. Este ca un bursuc care s-a retras în bârlog şi care va muşca nasul oricui încearcă să îl scoată de-acolo”.

La o milă spre sud-vest de pintenul stâncos şi de oraşul de sub acesta se afla tabăra vardenilor. Era mult mai mare decât şi-o amintea Eragon, ceea ce îl nedumeri, până când îşi dădu seama că Regina Islanzadi şi armata ei trebuie să-şi fi unit în sfârşit forţele cu vardenii. Scoase un oftat de uşurare. Chiar şi Galbatorix se temea de puterea elfilor.

Când el şi Saphira ajunseră la o leghe de corturi, Eldunarii îl ajutară pe Eragon să îşi întindă raza gândurilor până ce izbuti să simtă minţile oamenilor, piticilor, elfilor şi urgalilor strânşi în tabără. Atingerea lui era prea uşoară pentru a fi observată de cineva (afară doar dacă nu cumva se aşteptau la ea) şi, în clipa

în care simţi muzica sălbatică ce însoţea întotdeauna gândurile lui Blodhgarm, el se concentra doar asupra elfului.

„Blodhgarm, rosti el. Eragon este cel care îţi vorbeşte.” O exprimare mai ceremonioasă i se părea normală acum, după ce petrecuse atâta timp retrăind experienţe din veacurile trecute.

„Biruitorul-Umbrei! Eşti în siguranţă? Mintea ta pare foarte ciudată. Este şi Saphira cu tine? Este rănită? S-a întâmplat ceva cu Glaedr?”

„Sunt bine amândoi, ca şi mine de altfel.”

„Atunci…”

Confuzia lui Blodhgarm era evidentă. Eragon îl întrerupse şi spuse: „Nu suntem departe, dar ne-am ascuns ca să nu ne vadă nimeni deocamdată. Năluca mea şi a Saphirei se mai arată celor de jos?”

„Da, Biruitorul-Umbrei. Imaginea Saphirei dă roată corturilor, pe la vreo milă înălţime. Uneori o ascundem într-un strat de nori sau facem să pară că aţi plecat să patrulaţi, însă nu îndrăznim să îl lăsăm pe Galbatorix să creadă că ne-aţi părăsit pentru mult timp. Vom pune imaginile voastre să zboare chiar acum, ca să puteţi reveni în tabără tară să treziţi suspiciuni.”

„Nu. Mai bine aşteaptă şi păstrează vrăjile încă o vreme.”

„Biruitorul-Umbrei?”

„Nu ne întoarcem direct în tabără. Eragon cercetă pământul. Este un mic deal la vreo două mile înspre sud-est. Îl ştii?”

„Da, îl pot vedea.”

„Saphira va ateriza în spatele dealului. Adu-i pe Arya, Orik, Jormundur, Roran, Regina Islanzadi şi pe Regele Orrin acolo, dar asigură-te că nu părăsesc tabăra toţi deodată. Dacă i-ai putea ajuta să se ascundă, ar fi şi mai bine. Ar trebui să vii şi tu.”

„Cum doreşti… Biruitorul-Umbrei, ce ai găsit în…”

„Nu! Nu mă întreba. Ar fi primejdios să mă gândesc la asta aici. Vino şi îţi voi spune, dar nu vreau să trâmbiţez răspunsul într-un loc în care ar putea trage şi alţii cu urechea.”

“Înţeleg. Ne vom întâlni cu tine cât se poate de repede, dar s-ar putea să ne ia ceva timp să plecăm pe rând din tabără.”

„Desigur. Am încredere că vei face cum este mai bine.”

Eragon întrerupse legătura şi se aplecă în şa. Zâmbi uşor, închipuindu-şi expresia lui Blodhgarm când avea să afle de Eldunari.

Într-un vârtej de vânt, Saphira ateriza în adâncitura de la

poalele dealului, speriind o turmă de oi din apropiere, care fugiră care-ncotro, scoţând behăituri tânguitoare.

În timp ce îşi strângea aripile pe lângă trup, Saphira se uită după oi şi spuse: „Ar fi uşor să le prind, de vreme ce nici măcar nu mă pot vedea.” Se linse pe bot.

— Da, dar care-ar mai fi farmecul atunci? întrebă Eragon, desfăcându-şi curelele de la picioare.

„Nu-ţi umpli burta prin farmec.”

— Nu, dar ţie nu ţi-e foame, nu-i aşa? Energia de la Eldunari, deşi fără substanţă, îi înăbuşise Saphirei pofta de mâncare.

Ea scoase o pală mare de vânt, părând să ofteze. „Nu, nu prea…”

Pe când aşteptau, Eragon îşi dezmorţi mădularele înţepenite, apoi mancă un prânz uşor din ceea ce-i mai rămăsese din merinde. Ştia că Saphira se întinsese cât era de lungă pe pământul de lângă el, deşi nu o putea vedea. Prezenţa îi era dezvăluită doar de urma umbrită pe care trupul ei o lăsa pe firele de iarbă culcate la pământ, ca o depresiune de o formă ciudată. Nu era sigur de ce, însă priveliştea îl amuza.

În timp ce mânca, privi câmpurile plăcute din jurul dealului, urmărind bătaia vântului prin lanurile de grâu şi orz. Ziduri lungi şi joase de pietre suprapuse despărţeau câmpurile; probabil că le luase sute de ani fermierilor din partea locului ca să scoată atâtea pietre din pământ.

„Măcar asta nu era o problemă în Valea Palancar”, se gândi el.

O clipă mai târziu, una dintre amintirile dragonilor îi veni în minte şi află mai exact cât de vechi erau zidurile de piatră; ele datau din vremea în care oamenii veniseră să se aşeze printre ruinele Ilireei, după ce elfii îi învinseseră pe războinicii Regelui Palancar. Putea vedea, de parcă ar fi fost chiar el acolo, şiruri de bărbaţi, femei şi copii scotocind câmpurile proaspăt arate şi ducând pietrele pe care le găseau în locul unde aveau să fie ridicate zidurile.

După o vreme, Eragon lăsă amintirea să se şteargă şi apoi îşi deschise mintea către mareea de energie din jurul lor. Ascultă gândurile şoarecilor din iarbă, şi ale viermilor din pământ, şi ale păsărilor ce zburau în văzduh. Era un lucru puţin riscant, căci ar fi putut sfârşi prin a-şi da de gol prezenţa faţă de vrăjitorii duşmani aflaţi prin preajmă, dar prefera să ştie cine şi ce era prin apropiere, astfel încât să nu îi poată lua nimeni prin

surprindere.

Astfel, simţi apropierea Aryei, a lui Blodhgarm şi a Reginei Islanzadi, şi nu se alarmă când umbrele paşilor lor se îndreptară spre el din partea apuseană a dealului.

Aerul se văluri ca apa şi apoi cei trei elfi apărură în faţa lui. Regina Islanzadi era în faţă, maiestuoasă ca întotdeauna. Era înveşmântată într-un corset auriu de zale, cu un coif încastrat cu nestemate pe cap şi cu mantaua sa roşie, cu tiv alb prinsă pe umeri. O sabie lungă şi subţire îi atârna la cingătoare. Purta o suliţă înaltă şi albă într-o mână şi un scut în formă de frunză de mesteacăn – cu marginile crestate întocmai ca o frunză -în cealaltă.

Şi Arya era înveşmântată într-o armură elegantă. Renunţase la hainele întunecate pe care le purta de obicei în favoarea unui corset precum cel al mamei sale – deşi cel al Aryei era cenuşiu ca oţelul din care era făurit, nu auriu – şi purta un coif decorat cu împletituri, care îi acoperea capul şi nasul, terminându-se cu o pereche de aripi de vultur stilizate ce-i porneau de la tâmple. În comparaţie cu splendoarea straielor lui Islanzadi, veşmintele Aryei păreau mohorâte, dar asta le făcea şi mai teribile. Împreună, mama şi fiica erau ca o pereche de săbii ce se completau, una împodobită pentru paradă şi cealaltă pregătită de luptă.

Precum cele două femei, Blodhgarm purta o cămaşă de zale, însă avea capul descoperit, iar singura lui armă era un mic cuţit prins la cingătoare.

— Arată-te, Eragon Biruitorul-Umbrei, zise Islanzadi, privind înspre locul în care stătea el.

Eragon opri vraja care îi ascundea pe el şi pe Saphira, apoi făcu o plecăciune în faţa reginei elfe.

Ea îl măsură cu privirea-i întunecată, cercetându-l ca şi cum ar fi fost un cal de povară luat trofeu. Însă de această dată el nu avu nicio greutate în a-i susţine privirea. După câteva secunde, regina spuse:

— Te-ai perfecţionat, Biruitorul-Umbrei. El făcu o altă plecăciune, ceva mai scurtă.

— Vă mulţumesc, Maiestate. Ca întotdeauna, la sunetul glasului ei îl trecu un fior. Părea să zumzăie cu magie şi muzică, de parcă orice cuvânt ar fi fost o parte dintr-un poem epic. Un asemenea compliment înseamnă mult atunci când vine din

partea cuiva atât de înţelept şi fără de cusur ca dumneavoastră.

Islanzadi râse, arătându-şi dinţii lungi, iar dealul şi câmpurile răsunară de voioşia ei.

— Văd că ţi-ai măiestrit şi vorba! Nu mi-ai spus că a ajuns atât de curtenitor, Arya!

Un surâs uşor flutură pe chipul Aryei.

— Mai are încă de învăţat. Apoi se întoarse către Eragon şi-i zise: Mă bucur să văd că v-aţi întors cu bine.

Elfii îi asaltară pe el, pe Saphira şi pe Glaedr cu nenumărate întrebări, însă ei refuzară să le ofere răspunsuri până nu aveau să ajungă şi ceilalţi. Totuşi, lui Eragon i se păru că elfii simţiseră prezenţa Eldunarilor, căci îi observă privind în direcţia în care se aflau miezurile inimilor, chiar fără să-şi dea seama.

Orik li se alătură în curând. Venea dinspre sud, călărind pe un ponei miţos, în spume, care şchiopăta.

— Hei, Eragon! Hei, Saphira! strigă regele piticilor, ridicându-şi pumnul. Descăleca de pe căluţul istovit, veni apăsat până la ei şi îl îmbrăţişa vârtos pe Eragon, bătându-l pe spate.

După ce isprăviră cu saluturile – iar Orik îi frecă nasul Saphirei, făcând-o să toarcă –, Eragon întrebă:

— Unde îţi sunt străjerii?

Orik arătă cu mâna peste umăr.

— Îşi împletesc bărbile lângă o fermă aflată la vreo milă spre vest şi nu sunt deloc bucuroşi, aş îndrăzni să spun. Am încredere în ei până la ultimul – sunt din clanul meu –, însă Blodhgarm mi-a spus că ar fi mai bine să vin singur, aşa că singur am venit. Şi-acum zi-mi, ce-i cu taina asta? Ce ai descoperit în Vroengard?

— Va trebui să aştepţi până când vor veni toţi membrii consiliului ca să afli, rosti Eragon. Însă mă bucur să te văd din nou. Şi îl bătu pe umăr pe Orik.

Roran sosi pe jos curând după aceea, întunecat şi prăfuit. Îi strânse braţul lui Eragon şi îi ură bun-venit, apoi îl trase deoparte şi-i spuse:

— Îi poţi împiedica să ne audă? făcu un semn cu bărbia către Orik şi către elfi.

Lui Eragon îi trebuiră doar câteva secunde ca să arunce o vrajă ce îi proteja de urechile celorlalţi.

— Gata.

În acelaşi timp, îşi separă mintea de Glaedr şi de ceilalţi Eldunari, dar păstră contactul cu Saphira. Roran încuviinţă şi

privi peste câmpuri.

— I-am spus Regelui Orrin câteva, cât ai fost plecat.

— Câteva? Cum vine asta?

— Se purta prosteşte, şi eu i-am zis-o în faţă.

— Să înţeleg că nu i-a picat prea bine.

— Poţi spune şi aşa. A încercat să mă înjunghie.

— Cum?!

— Am reuşit să îi zbor sabia din mână înainte să mă lovească, dar dacă ar fi fost după el cred că m-ar fi omorât.

— Orrin? Lui Eragon îi venea greu să şi-l închipuie pe rege făcând aşa ceva. L-ai rănit grav?

Pentru prima oară Roran zâmbi – o expresie fugară ce îi dispăru iute sub barbă.

— L-am speriat, ceea ce s-ar putea să fie şi mai rău.

Eragon bombăni şi strânse mânerul lui Brisingr. Îşi dădu seama că el şi Roran aveau aceeaşi postură: amândoi cu mâinile pe arme şi amândoi lăsându-se cu greutatea pe piciorul opus.

— Cine mai ştie de asta?

— Jormundur – era de faţă – şi oricine altcineva a aflat de la Orrin. Încruntându-se, Eragon începu să plimbe încolo şi-ncoace, încercând să hotărască ce era de făcut.

— Cade cum nu se poate mai prost.

— Ştiu. Nu aş fi fost atât de aspru cu Orrin, dar era pe cale să îi trimită „saluturi regale" şi alte asemenea aiureli lui Galbatorix. Ne-ar fi pus pe toţi în pericol. Nu puteam îngădui să se întâmple una ca asta. Şi tu ai fi făcut la fel.

— Poate, dar asta complică şi mai mult lucrurile. Eu sunt conducătorul vardenilor acum. Un atac asupra ta sau a oricărui alt războinic de sub comanda mea este un atac asupra mea. Orrin ştie asta, şi mai ştie şi că avem acelaşi sânge. E ca şi cum mi-ar fi aruncat mănuşa în faţă.

— Era beat, făcu Roran. Sunt sigur că nu s-a gândit la asta când a tras sabia din teacă.

Eragon îi văzu pe Arya şi pe Blodhgarm aruncându-i priviri curioase. Se opri din du-te-vino şi se întoarse cu spatele la ei.

— Îmi fac griji pentru Katrina, adăugă Roran. Dacă Orrin este îndeajuns de mânios, s-ar putea să-şi trimită oamenii după mine sau după ea. În orice caz, ar putea s-o rănească. Jormundur a pus deja o strajă la cortul nostru, dar asta nu ne asigură suficientă protecţie.

Eragon clătină din cap.

— Orrin nu ar cuteza să-i facă rău.

— Nu? Nu se poate atinge de tine, nu are curaj să mă înfrunte pe mine direct, aşa că ce-i mai rămâne? O ambuscadă. Cuţite în întuneric. Uciderea Katrinei ar fi o cale simplă pentru Orrin de a se răzbuna.

— Mă îndoiesc că Orrin ar recurge la cuţite în întuneric – sau că i-ar face rău Katrinei.

— Dar nu poţi fi sigur. Eragon se gândi un moment.

— O să pun câteva vrăji asupra Katrinei, care să o ferească de rău, şi o să-i dau de ştire lui Orrin. Asta ar trebui să înăbuşe din faşă orice planuri ar urzi.

Încordarea lui Roran păru să se evapore.

— Ţi-aş fi recunoscător.

— O să-ţi împrospătez şi ţie vrăjile de protecţie.

— Nu, păstrează-ţi forţele. Pot să-mi port şi singur de grijă. Eragon insistă, însă Roran continuă să îl refuze. În cele din urmă,

Eragon exclamă:

— La naiba! Ascultă-mă. Suntem pe cale să intrăm în luptă cu oamenii lui Galbatorix. Trebuie să fii protejat cumva, măcar împotriva magiei. O să pun vrăjile acelea de apărare asupra ta chiar dacă-ţi place sau nu, aşa că ai putea şi tu să zâmbeşti şi să-mi mulţumeşti pentru asta!

Roran se uită urât la el, apoi mormăi şi îşi ridică mâinile.

— Fie cum vrei tu. Oricum, nu ai ştiut niciodată când e cazul să te dai bătut.

— De parcă tu ai şti…

Din barba lui Roran se auzi un chicotit înfundat.

— Cred că nu. Probabil că e o chestie de familie.

— Hmm… Dintre Brom şi Garrow, nu ştiu care era mai încăpăţânat.

— Tata era, făcu Roran.

— Eh… Brom era la fel de… Nu, ai dreptate. Garrow era mai încăpăţânat.

Rânjiră unul la celălalt, amintindu-şi de viaţa de la fermă. Apoi Roran îşi schimbă expresia, uitându-se chiorâş la Eragon.

— Pari cumva diferit.

— Da?

— Da, chiar pari mai sigur pe tine.

— Poate pentru că mă înţeleg mai bine decât mă înţelegeam

cândva. La asta, Roran nu mai avu răspuns.

Jumătate de oră mai târziu, Jormundur şi Regele Orrin apărură amândoi, călare. Eragon îl întâmpină pe Orrin cât se poate de politicos, însă acesta îi răspunse scurt şi îi evită privirea. Chiar şi de la câteva picioare depărtare, Eragon tot putea simţi mirosul de vin din răsuflarea sa.

După ce se adunară cu toţii în faţa Saphirei, Eragon începu. Mai întâi îi puse pe toţi să jure în limba străveche că vor păstra taina. Apoi le explică noţiunea de Eldunari lui Orik, Roran, Jormundur şi Orrin şi povesti pe scurt istoria inimilor de nestemată ale dragonilor şi legătura lor cu Cavalerii şi cu Galbatorix.

Elfii părură uşor neliniştiţi când Eragon se apucă să discute despre Eldunari de faţă cu ceilalţi, însă niciunul nu protestă, ceea ce îl bucură. Măcar le dobândise încrederea în această privinţă. Orik, Roran şi Jormundur reacţionară cu surprindere, neîncredere şi cu zeci de întrebări. Lui Roran chiar îi apăru o sclipire în ochi, de parcă informaţia îi oferise o grămadă de idei despre cum puteau face ca să îl omoare pe Galbatorix.

În tot acest timp, Orrin rămase posomorât şi deloc convins de existenţa Eldunarilor. În cele din urmă, singura cale de a-i alunga îndoielile a fost ca Eragon să scoată miezul inimii lui Glaedr din coburi şi să-l prezinte pe dragon celor patru.

Uluiala care li se putu citi pe chipuri când îl întâlniră pe Glaedr îl mulţumi pe Eragon. Până şi Orrin păru impresionat, deşi, după ce schimbă câteva cuvinte cu Glaedr, se întoarse către Eragon şi îl întrebă:

— Nasuada ştia de asta?

— Da. I-am zis când eram la Feinster.

Aşa cum se aştepta Eragon, aceasta îl nemulţumi pe Orrin.

— Deci încă o dată voi doi aţi ales să mă ignoraţi. Fără sprijinul oamenilor mei şi fără hrana poporului meu vardenii nu ar fi avut nicio speranţă să poată înfrunta Imperiul. Eu sunt domnitorul uneia dintre cele patru ţări din Alagaesia, armata mea constituie o bună parte din forţele noastre reunite, şi totuşi niciunul dintre voi nu a socotit de cuviinţă să mă informeze şi pe mine despre asta!

Înainte ca Eragon să poată răspunde, Orik făcu un pas în faţă.

— Nici mie nu mi-au spus despre asta, Orrin, tună regele

piticilor. Iar poporul meu i-a ajutat pe vardeni cu mult înainte să o facă al tău. N-ar trebui să te simţi jignit. Eragon şi Nasuada au făcut ce au crezut ei că este mai bine pentru cauza noastră; nu au făcut-o din lipsă de respect.

Orrin se strâmbă şi păru că are de gând să continue să se certe, însă Glaedr interveni şi-i spuse: „Au făcut cum le-am cerut eu, rege al surdanilor. Eldunarii sunt cea mai de preţ taină a rasei noastre şi nu o împărtăşim cu uşurinţă altora, fie ei şi regi”.

— Atunci de ce aţi ales să o faceţi acum? întrebă Orrin. Aţi fi putut porni la luptă fără să vă arătaţi.

Drept răspuns, Eragon îi povesti despre călătoria lor în Vroengard, inclusiv despre furtuna de pe mare şi despre priveliştea care li se înfăţişase deasupra norilor. Arya şi Blodhgarm părură a fi cei mai interesaţi de acea parte a poveştii, în vreme ce Orik fu cel mai stânjenit.

— Barzul, dar ştiu că sună ca o experienţă cât se poate de neplăcută! făcu el. Îmi dă fiori numai când mă gândesc la aşa ceva. Pământul este locul potrivit pentru un pitic, nu văzduhul.

„Sunt de acord”, rosti Saphira, ceea ce îl făcu pe Orik să o privească suspicios şi să-şi răsucească amble capete împletite ale bărbii.

Reluându-şi povestea, Eragon le spuse despre cum el, Saphira şi Glaedr intraseră în Bolta Sufletelor, deşi nu menţiona că fuseseră nevoiţi să îşi rostească numele lor adevărate ca să facă asta. Şi când le dezvălui în cele din urmă ce conţinea bolta, urmă un moment de tăcere uluită.

Apoi Eragon zise:

— Deschideţi-vă minţile.

O clipă mai târziu, sunetul vocilor şuşotite păru să umple aerul, iar Eragon simţi prezenţa lui Umaroth şi a celorlalţi dragoni ascunşi înconjurându-i.

Elfii se împleticiră, iar Arya căzu într-un genunchi, apăsându-şi tâmpla cu degetele, de parcă ar fi fost lovită. Orik scoase un ţipăt şi se uită împrejur, cu ochii îngroziţi, în vreme ce Roran, Jormundur şi Orrin rămaseră năuciţi.

Regina Islanzadi îngenunche, adoptând o postură asemănătoare cu cea a fiicei sale. În mintea sa, Eragon o auzi vorbindu-le dragonilor, spunându-le pe nume şi întâmpinându-i pe mulţi ca pe nişte vechi prieteni. Blodhgarm făcu la fel, şi

vreme de câteva minute o rafală de gânduri trecu între dragoni şi cei adunaţi la poalele dealului.

Cacofonia mentală era atât de mare, încât Eragon îşi închise mintea şi se retrase pe unul dintre picioarele din faţă ale Saphirei, aşteptând ca zgomotul să se domolească. Elfii păreau a fi cei mai afectaţi de această revelaţie: Blodhgarm rămăsese cu privirea pierdută în gol, cu o expresie de bucurie şi de uimire pe chip, în timp ce Arya continua să îngenuncheze. Lui Eragon i se păru că vede şiroaie de lacrimi curgându-i pe obraji. Islanzadi era de-a dreptul radiantă şi triumfătoare şi, pentru prima oară de când o cunoscuse, lui Eragon i se păru că este cu adevărat fericită.

Orik se scutură şi ieşi din visare. Uitându-se la Eragon, îi spuse:

— Pe ciocanul lui Morgothal, asta dă o nouă întorsătură lucrurilor! Cu ajutorul lor, chiar am putea reuşi să îl ucidem pe Galbatorix!

— Până acum nu credeai că putem? îl întrebă Eragon cu blândeţe.

— Ba da. Numai că nu atât de mult ca acum.

Roran se scutură şi el, trezindu-se parcă dintr-un vis.

— Nu am… Ştiam că tu şi elfii veţi lupta din toate puterile, dar nu credeam că puteţi câştiga. Îi întâlni privirea lui Eragon. Galbatorix a învins atâţia Cavaleri, iar tu eşti unul singur, şi nu atât de bătrân. Nu mi se părea cu putinţă.

— Ştiu.

— Acum, însă… O expresie sălbatică apăru în ochii lui Roran. Acum avem o şansă.

— Da, rosti Jormundur. Gândiţi-vă numai: nu va mai trebui să ne facem atâtea griji în privinţa lui Murtagh. Nu îţi poate ţine piept dacă ai dragonii de partea ta.

Eragon bătea darabana cu călcâiele în piciorul Saphirei şi nu răspunse. El avea alte planuri în această privinţă. În plus, nu îi plăcea să se gândească la uciderea lui Murtagh.

Apoi vorbi Orrin.

— Umaroth spune că ai pus la punct un plan de luptă. Ai de gând să îl împărtăşeşti cu noi, Biruitorul-Umbrei?

— Aş vrea şi eu să îl aud, rosti Islanzadi, pe un ton mai blând.

— Şi eu, făcu Orik.

Eragon îi privi o clipă, apoi încuviinţă. I se adresă lui Islanzadi:

— Armata voastră este pregătită de luptă?

— Da. De mult aşteptăm clipa răzbunării; nu trebuie să aşteptăm şi mai mult.

— Dar a noastră? întrebă Eragon, întorcându-se spre Orrin, Jormundur şi Orik.

— Knurlanii mei de-abia aşteaptă să pornească la luptă, proclamă Orik. Jormundur se uită la Regele Orrin.

— Oamenii noştri sunt osteniţi şi flămânzi, însă voinţa lor este neclintită.

— Şi urgalii?

— Şi ei.

— Atunci pornim la atac.

— Când? întrebă Orrin.

— La revărsatul zorilor.

Vreme de o clipă, nimeni nu spuse nimic. Roran întrerupse tăcerea.

— Uşor de spus, greu de făcut. Cum? Eragon le explică.

Când isprăvi, se lăsă din nou tăcerea.

Roran se lăsă pe vine şi începu să deseneze cu vârful degetului în nisip.

— Este riscant.

— Însă îndrăzneţ, făcu Orik. Foarte îndrăzneţ.

— Nu mai există căi sigure de-acum, rosti Eragon. Dacă îl putem lua pe nepregătite pe Galbatorix, măcar un pic, ar putea fi îndeajuns cât să înclinăm balanţa în favoarea noastră.

Jormundur îşi frecă bărbia.

— De ce nu îl omori pe Murtagh mai întâi? Asta-i partea pe care nu o înţeleg eu. De ce nu le vii de hac, lui şi lui Thorn, cât timp încă ai ocazia?

— Deoarece, replică Eragon, atunci Galbatorix ar afla de ei. Făcu un semn spre locul unde pluteau Eldunarii ascunşi. Am pierde avantajul surprizei.

— Cum rămâne cu copila? întrebă Orrin cu asprime. Ce te face să crezi că îţi va face pe plac? Înainte nu a vrut.

— De această dată va face cum îi cer, făgădui Eragon, cu mai multă siguranţă în glas decât în suflet.

Regele mormăi, fără să fie convins. Apoi Islanzadi spuse:

— Eragon, ce ne propui tu este un lucru măreţ şi cumplit. Eşti dispus să faci asta? Nu te întreb pentru că ţi-aş pune la îndoială devotamentul sau vitejia, ci pentru că aşa ceva nu trebuie

întreprins decât după multă chibzuinţă. Aşa că te întreb: eşti dispus să faci asta, chiar ştiind care ar putea fi preţul ce trebuie plătit?

Eragon nu-şi ridică vocea, însă o înăspri puţin.

— Da, sunt. Trebuie făcut, şi noi suntem cei pe umerii cărora a căzut această sarcină. Oricare ar fi preţul, nu putem da bir cu fugiţii acum.

În semn de încuviinţare, Saphira îşi deschise fălcile câteva degete şi apoi le închise la loc, marcându-i sfârşitul frazei. Islanzadi îşi întoarse faţa către cer.

— Şi tu, şi cei în numele cărora vorbeşti sunteţi de acord cu acest plan, Umaroth-elda?

„Da”, răspunse dragonul alb.

— Atunci să purcedem, murmură Roran.

O chestiune de onoare

Cei zece – inclusiv Umaroth – continuară să vorbească pentru încă o oră. Orrin era mai greu de convins, şi erau multe de discutat şi a decis: când, unde şi cum să comunice.

Eragon se simţi uşurat când Arya spuse:

— Dacă tu şi Saphira nu aveţi nimic împotrivă, mâine vă voi însoţi.

— Am fi bucuroşi să vii cu noi, spuse el.

Islanzadi se înăspri.

— Pentru ce ai face asta? E nevoie de priceperea ta în altă parte, Arya. Blodhgarm şi ceilalţi magicieni pe care i-am însărcinat să-i însoţească pe Eragon şi pe Saphira sunt mai pricepuţi la magie decât tine şi au mai multă experienţă în luptă. Aminteşte-ţi că au luptat împotriva Trădătorilor şi, spre deosebire de mulţi alţii, au trăit să mai şi povestească. Mulţi dintre cei mai în vârstă ai rasei noastre s-ar oferi să meargă în locul tău. Ar fi foarte egoist din partea ta să insişti să te duci, când sunt alţii mult mai potriviţi decât tine pentru sarcina asta.

— Nu cred că e nimeni mai potrivit pentru asta, spuse Eragon cu voce calmă. Şi nu e nimeni, în afară de Saphira, pe care l-aş vrea mai mult lângă mine.

Privind-o în continuare ţintă pe Arya, Islanzadi îi spuse lui Eragon:

— Eşti încă tânăr, Biruitorul-Umbrei, şi permiţi emoţiilor tale să îţi întunece judecata.

— Nu, Mamă, spuse Arya. Tu laşi emoţiile să îţi întunece judecata. Merse spre Islanzadi cu paşi lungi şi graţioşi. Ai dreptate. Sunt alţii mai puternici, mai înţelepţi şi cu mai multă experienţă decât mine. Dar eu sunt cea care a trimis oul Saphirei către Alagaesia. Eu l-am salvat pe Eragon de Umbra Durza. Eu, împreună cu Eragon, am omorât Umbra Varaug în Feinster. Ca şi Eragon, eu sunt acum un Biruitorul-Umbrei şi ştii prea bine că am jurat să fiu în slujba poporului nostru acum mult timp. Cine altul din neamul nostru a mai făcut toate acestea? Chiar dacă aş vrea, nu aş putea să mă dau în lături. Mai degrabă

aş muri. Sunt la fel de pregătită pentru această încercare ca oricare altul mai în vârstă, pentru că mi-am dedicat întreaga mea viaţă acestei misiuni; la fel şi Eragon.

— Dar toată viaţa ta a fost atât de scurtă… spuse Islanzadi. Ridică o mână către chipul Aryei. Ţi-ai devotat viaţa luptei împotriva lui Galbatorix în toţi aceşti ani de după moartea tatălui tău, dar cunoşti prea puţin din bucuriile pe care ţi le poate oferi viaţa. Şi în aceşti ani am petrecut atât de puţin timp împreună: câteva zile împrăştiate pe parcursul unui secol. Doar de când i-ai adus pe Eragon şi pe Saphira în Ellesmera am început să vorbim din nou cum ar trebui să vorbească o mamă şi o fiică. N-am să te pierd din nou, atât de curând, Arya.

— Nu eu am decis să stau deoparte, spuse Arya.

— Nu, spuse Islanzadi şi îşi retrase mâna. Dar tu ai ales să pleci din Du Weldenvarden. Expresia i se înmuie. Nu vreau să ne certăm, Arya. Înţeleg că vezi asta ca pe o datorie a ta, dar te rog, de dragul meu, nu ai vrea să laşi locul altuia?

Arya îşi coborî privirea şi rămase tăcută pentru un timp. Apoi spuse:

— Nu-i pot lăsa pe Eragon şi pe Saphira să plece fără mine, la fel cum nici tu nu-ţi poţi lăsa armata să meargă la luptă fără tine în frunte. Nu pot… Vrei să se spună despre mine că sunt o laşă? Cei din familia noastră nu se dau înapoi de la ce au de făcut. Nu îmi cere să mă fac de ruşine.

Strălucirea din ochii lui Islanzadi îi părea lui Eragon a fi lacrimi.

— Da, spuse regina, dar să te lupţi cu Galbatorix…

— Dacă îţi este atât de teamă, spuse Arya, dar nu fără blândeţe, vino cu mine.

— Nu pot. Trebuie să rămân, să îmi conduc trupele.

— Iar eu trebuie să merg cu Eragon şi cu Saphira. Dar îţi promit că nu voi muri.

Arya îşi puse mâna pe faţa lui Islanzadi chiar când mama sa făcea la fel. „Nu voi muri”, repetă Arya, dar de data asta în limba străveche. Determinarea Aryei îl impresiona pe Eragon; să spună ceea ce spusese în limba străveche însemna că ea credea asta fără urmă de îndoială. Islanzadi păru şi ea impresionată, dar de asemenea şi mândră. Zâmbi şi o sărută pe Arya pe ambii obraji.

— Atunci mergi, şi binecuvântările mele să te însoţească. Şi

nu risca mai mult decât trebuie.

— Nici tu.

Şi cele două se îmbrăţişară.

Când se despărţiră, Islanzadi se uită la Eragon şi la Saphira şi spuse:

— Aveţi grijă de ea, vă implor, căci ea nu are nici dragon, nici Eldunari care să o protejeze.

„Vom avea”, răspunseră Eragon şi Saphira în limba străveche.

După ce stabiliră cele ce erau de stabilit, consiliul de război se încheie şi diverşii lui membri începură să se risipească. De unde stătea, lângă Saphira, Eragon îi privi pe ceilalţi cum pleacă. Nici el, nici ea nu făcură vreun efort să se mişte. Saphira avea să rămână ascunsă după deal până în momentul atacului, în timp ce el avea de gând să aştepte să se întunece înainte de a se aventura în tabără.

Orik era al doilea care se pregătea să plece, după Roran. Înainte de asta, regele pitic veni la Eragon şi îl îmbrăţişa cu putere.

— Ah, mi-aş fi dorit să vin cu voi, spuse el, privindu-i cu ochi solemni pe deasupra bărbii.

— Şi eu aş fi dorit să vii, spuse Eragon.

— Ei bine, ne vom vedea după aceea şi vom ciocni butoaie de mied în cinstea victoriei, da?

— Abia aştept.

„Şi eu la fel”, spuse Saphira.

— Bine, spuse Orik dând hotărât din cap, am stabilit. Să faci bine să nu îl laşi pe Galbatorix să te doboare, căci atunci onoarea îmi va cere să vin după tine.

— Vom avea grijă, zâmbi Eragon.

— Aşa sper, pentru că mă îndoiesc că aş putea face altceva decât să îl ciupesc pe Galbatorix de vârful nasului.

„Asta mi-ar plăcea să văd”, spuse Saphira. Orik mormăi.

— Zeii să te aibă în pază, Eragon, şi pe tine, Saphira.

— Şi pe tine deopotrivă, Orik, fiul lui Thrifk.

Apoi Orik îl bătu pe Eragon pe umăr şi se îndreptă cu mers apăsat spre tufa de care îşi priponise poneiul.

Islanzadi şi Blodhgarm plecaseră, însă Arya rămăsese. Era prinsă într-o conversaţie cu Jormundur, aşa că Eragon nu băgase de seamă. Când Jormundur încalecă şi plecă iar Arya încă mai zăbovi prin preajmă, înţelese că voia să le vorbească. Astfel că,

după ce toţi ceilalţi se îndepărtară, Arya se uită la el şi la Saphira şi spuse:

— Vi s-a întâmplat şi altceva cât aţi fost plecaţi? Ceva ce nu puteaţi să spuneţi de faţă cu Orrin sau cu Jormundur… sau cu mama mea?

— De ce întrebi? Ea ezită.

— Pentru că… amândoi păreţi schimbaţi. E din pricina acelor Eldunari sau are de-a face cu ce vi s-a întâmplat în timpul furtunii?

Intuiţia ei îl făcu pe Eragon să zâmbească. Se sfătui cu Saphira şi, după ce aceasta încuviinţă, spuse:

— Ne-am aflat numele adevărate. Arya făcu ochii mari.

— Da? Şi… sunteţi mulţumiţi de ele?

„Parţial”, spuse Saphira.

— Ne-am aflat numele adevărate, repetă Eragon. Am văzut că pământul e rotund. Şi, pe parcursul zborului până aici, Umaroth şi ceilalţi Eldunari ne-au împărtăşit multe din amintirile lor. Îşi permise un zâmbet ascuns. Nu pot să spun că le-am înţeles pe toate, dar ele fac ca lucrurile să pară… diferite.

— Înţeleg, murmură Arya. Crezi că e o schimbare în bine?

— Da, cred. Schimbarea nu este nici bună, nici rea, dar cunoaşterea este întotdeauna folositoare.

— A fost greu să vă aflaţi numele adevărate?

Aşa că îi povesti cum reuşiseră, îi povesti de asemenea despre creaturile bizare pe care le văzuseră pe Insula Vroengard, ceea ce îi stârni foarte tare interesul.

Pe măsură ce Eragon vorbea, îi trecu prin minte o idee care rezona prea puternic înăuntrul lui ca să o poată ignora. Îi explică Saphirei, iar aceasta îi dădu din nou permisiunea, deşi cu mult mai multă reticenţă decât înainte.

„Chiar trebuie să faci asta?”

„Atunci fă cum crezi, dar numai dacă e şi ea de acord.” După ce terminară de vorbit despre Vroengard, el o privi pe Arya în ochi şi spuse:

— Ai vrea să auzi numele meu adevărat? Aş vrea să ţi-l spun. Propunerea păru să o şocheze.

— Nu! Nu ar trebui să mi-l spui, nici mie, nici oricui altcuiva. Mai ales acum, când Galbatorix este atât de aproape de noi. Ar putea să mi-l fure din minte. Şi, în plus, nu trebuie să îţi dai numele adevărat decât cuiva… cuiva în care te încrezi mai mult

decât în oricine altcineva.

— Am încredere în tine.

— Eragon, chiar când noi, elfii, ne spunem unul altuia numele adevărate, nu facem asta dacă nu ne cunoaştem de mulţi, mulţi ani. Numele adevărat oferă o cunoaştere mult prea personală, prea intimă pentru a fi dezvăluită cu atâta uşurinţă, şi nu există un risc mai mare decât acela de a-l spune cuiva. Când spui cuiva numele tău adevărat, pui tot ceea ce eşti în mâinile lui.

— Ştiu, dar aş putea să nu mai am niciodată ocazia asta. Acesta este singurul lucru pe care îl am de dat, şi aş vrea să ţi-l dau ţie.

— Eragon, ceea ce îmi propui... Este cel mai preţios lucru pe care îl poate cineva oferi.

— Ştiu.

Pe Arya o trecu un fior, apoi păru să se retragă în sinea ei. După un timp, spuse:

— Nimeni nu mi-a mai oferit un asemenea dar până acum... Sunt onorată de încrederea pe care o ai în mine, Eragon, şi înţeleg cât de mult înseamnă asta pentru tine, dar nu, trebuie să refuz. Ar fi o greşeală să faci asta şi o greşeală din partea mea să accept, doar pentru că mâine am putea fi omorâţi sau înrobiţi. Pericolul nu este un motiv să te porţi prosteşte, indiferent cât de iminent ne este sfârşitul.

Eragon plecă fruntea. Motivele ei erau bune şi avea să îi respecte alegerea.

— În regulă, cum doreşti, spuse el.

— Mulţumesc, Eragon. După un moment, el spuse:

— Tu ai dezvăluit cuiva numele tău adevărat?

— Nu.

— Nici măcar mamei tale? Gura ei se strâmbă.

— Nu.

— Ştii care e?

— Bineînţeles. Cum poţi crede altfel? El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu eram sigur. Se lăsă linişte între ei. Apoi:

— Când... cum ţi-ai aflat numele adevărat?

Arya rămase tăcută atât de mult timp, încât Eragon începu să creadă că nu voia să îi răspundă. Apoi, ea trase aer în piept şi spuse:

— Era la câţiva ani după plecarea mea din Du Weldenvarden, când abia mă obişnuisem cu rolul meu printre vardeni şi pitici.

Faolin şi ceilalţi tovarăşi ai mei erau plecaţi, iar eu aveam mult timp numai pentru mine. Mi-l petreceam în mare parte explorând Tronjheim-ul, hoinărind pe la marginile pustii ale oraşului-munte, pe unde se umbla rar. Tronjheim-ul este mai mare decât au mulţi impresia şi sunt multe lucruri stranii în interiorul său: camere, pitici, creaturi, artefacte uitate... Pe când hoinăream, mă gândeam, şi am ajuns să mă cunosc mai bine decât o făcusem până atunci, într-o zi, am descoperit o cameră undeva, foarte sus, în Tronjheim – nu cred că aş mai putea să o găsesc din nou, chiar dacă aş încerca. O rază de soare părea să pătrundă prin tavan, deşi nu avea nicio spărtură, şi în mijlocul camerei, pe un piedestal, creştea o singură floare. Nu ştiu ce fel de floare era; nu mai văzusem până atunci o astfel de floare şi nici de atunci încoace. Petalele erau mov, dar centrul florii era ca o picătură de sânge. Erau spini pe tulpină, iar floarea emana un parfum minunat şi părea că îngână propria ei muzică. Era ceva nemaipomenit şi neaşteptat. Am stat în cameră şi am privit floarea fără să îmi dau seama cât timp a trecut. Atunci şi acolo am reuşit să pun în cuvinte ceea ce eram şi ceea ce sunt.

— Aş vrea să văd acea floare într-o zi.

— Probabil că ai să o vezi. Arya se uită către tabăra vardenilor. Trebuie să plec. Mai sunt încă multe de făcut.

Eragon dădu din cap.

— Ne vedem mâine atunci.

— Pe mâine.

Arya se depărta. După câţiva paşi, se opri şi se uită înapoi.

— Mă bucur că Saphira te-a ales pe tine să-i fii Cavaler, Eragon. Şi sunt mândră că am luptat alături de tine. Ai devenit mai mult decât ar fi sperat oricare dintre noi. Orice s-ar întâmpla mâine, să ţii minte asta.

Apoi îşi reluă drumul şi în scurt timp dispăru după curbura dealului, lăsându-l singur cu Saphira şi Eldunari.

Foc în noapte

La căderea întunericului, Eragon aruncă o vrajă prin care se ascunse. Apoi o mângâie pe Saphira pe nas şi porni pe jos către tabăra vardenilor.

„Ai grijă”, zise ea.

Invizibil cum era, îi veni uşor să se strecoare pe lângă războinicii care făceau de strajă la marginea taberei. Câtă vreme nu făcea zgomot, iar oamenii nu îi zăreau paşii sau umbrele, putea să se deplaseze nestingherit.

Îşi croi drum printre corturile de lână până ce găsi cortul lui Roran şi al Katrinei. Bătu uşor în stâlpul central, iar Roran scoase capul afară.

— Unde eşti? şopti Roran. Hai repede înăuntru!

Oprind fluxul de magie, Eragon apăru în faţa ochilor săi. Roran tresări, apoi îl înşfacă de braţ şi îl trase înăuntru în cortul întunecat.

— Bine-ai venit, Eragon, spuse Katrina, ridicându-se de pe patul lor micuţ.

— Katrina…

— Mă bucur să te văd din nou. Îl îmbrăţişa scurt.

— O să ţină mult? întrebă Roran. Eragon clătină din cap.

— N-ar trebui. Lăsându-se pe vine, se gândi o clipă, apoi începu să incanteze uşor în limba străveche. Mai întâi puse vrăji în jurul Katrinei, ca să o protejeze de oricine ar fi încercat să-i facă rău. Făcu vrăjile mai cuprinzătoare decât plănuise iniţial, pentru a se asigura că ea şi copilul ei încă nenăscut aveau să poată scăpa de forţele lui Galbatorix dacă el şi Roran ar fi păţit ceva. Aceste vrăji te vor apăra de un anumit număr de atacuri, îi zise el. Nu îţi pot spune exact de câte, deoarece aceasta depinde de forţa loviturilor sau a vrăjilor. Ţi-am mai dat şi un alt mijloc de apărare. Dacă eşti în pericol, rosteşte cuvântul frethya de două ori şi te vei face nevăzută.

— Frethya, murmură ea.

— Exact. Însă nu te va ascunde complet. Sunetele pe care le faci vor putea fi auzite în continuare, iar urmele paşilor vor fi

încă vizibile. Indiferent ce se întâmplă, nu intra în apă, căci îţi vei da de gol poziţia. Vraja îşi va lua energia din tine, ceea ce înseamnă că vei obosi mai repede decât de obicei, şi nu îţi recomand să adormi câtă vreme este activă. S-ar putea să nu te mai trezeşti. Ca să pui capăt vrăjii trebuie doar să spui frethya letta.

— Frethya letta.

— Întocmai.

Apoi Eragon îşi îndreptă atenţia spre Roran. Îşi petrecu mai mult timp plasând vrăjile de apărare în jurul vărului său – căci cel mai probabil Roran avea să înfrunte mai multe ameninţări – şi încărcă vrăjile cu mai multă energie decât ar fi dorit Roran, fără să-i pese de asta. Nu putea îndura gândul de a-l învinge pe Galbatorix doar ca să afle că Roran a murit în bătălie.

După aceea îi zise:

— Am făcut ceva diferit de această dată, ceva la care ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult. Pe lângă vrăjile obişnuite de apărare, ţi-am dat câteva care se vor alimenta direct din forţele tale. Câtă vreme eşti viu, te vor proteja de primejdii. Însă – şi ridică un deget când spuse asta – se vor activa doar când celelalte vrăji vor fi epuizate, iar dacă sunt solicitate prea mult îţi vei pierde cunoştinţa şi vei muri.

— Deci, în încercarea de a mă salva, mă pot omorî? întrebă Roran. Eragon încuviinţă.

— Dacă nu mai laşi pe nimeni să prăbuşească un zid peste tine, ar trebui să fie în regulă. Este riscant, dar cred că merită, dacă va împiedica vreun cal să te calce în picioare sau vreo suliţă să te străpungă. De asemenea, ţi-am dat şi ţie vraja dată Katrinei. Tot ce trebuie să faci este să rosteşti frethya de două ori şi frethya letta ca să te faci nevăzut sau văzut, după cum doreşti. Ridică din umeri. S-ar putea să-ţi fie de folos în bătălie.

Roran chicoti răutăcios.

— Fii sigur că am s-o fac.

— Doar să ai grijă ca elfii să nu te confunde cu vreunul dintre magicienii lui Galbatorix.

Când Eragon se ridică în picioare, Katrina se ridică şi ea. Îl luă prin surprindere, apucându-i una din mâini şi strângând-o la piept.

— Îţi mulţumesc, Eragon, rosti ea încet. Eşti un om bun. El se înroşi, stingherit.

— Pentru puţin.

— Ai grijă de tine mâine. Însemni atât de mult pentru noi doi, şi mă aştept să fii prin preajmă ca unchi care să ne răsfeţe copilul. O să mă supăr foarte tare dacă te laşi omorât.

El pufni în râs.

— Nu-ţi face griji. Saphira nu mă va lăsa să fac nimic nesăbuit.

— Bine. Îl sărută pe obraji, apoi îi dădu drumul. Cu bine, Eragon!

— Cu bine, Katrina!

Roran îl însoţi afară. Arătând spre cort, Roran zise:

— Mulţumesc.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de ajutor.

Îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară; apoi Roran spuse:

— Norocul fie cu tine! Eragon trase aer adânc în piept.

— Norocul fie cu tine! Strânse mai tare braţul lui Roran, nevoind să-i dea drumul, căci ştia că aceasta ar putea fi ultima dată când se vedeau. Dacă Saphira şi cu mine nu ne mai întoarcem, poţi să te ocupi tu să fim îngropaţi acasă, te rog? N-aş vrea să ne putrezească oasele pe-aici.

Roran ridică din sprâncene.

— Va fi greu să o ducem pe Saphira până-acolo.

— Sunt sigur că elfii vă vor ajuta.

— Atunci da, îţi promit. Te-ai gândit la vreun loc anume?

— În vârful dealului golaş, zise Eragon, referindu-se la un deal de la poalele muntelui aflat în apropierea fermei lor. Dealul golaş păruse întotdeauna un loc excelent pentru un castel, ceva ce discutaseră pe îndelete când erau mai tineri.

Roran încuviinţă.

— Iar dacă nu mă întorc eu…

— Vom face la fel pentru tine.

— Nu asta voiam să-ţi cer. Dacă nu mă întorc… vei avea grijă de Katrina?

— Desigur. Ştii asta.

— Da, dar trebuia să mă asigur. Se priviră încă un minut. În cele din urmă, Roran spuse: Te vom aştepta mâine la cină.

— Voi veni.

Apoi Roran se strecură înapoi în cort, lăsându-l pe Eragon să stea singur în noapte.

El îşi ridică privirea la stele şi simţi un fior de mâhnire, de

parcă tocmai pierduse pe cineva foarte apropiat.

După câteva momente, se furişă în umbre, bazându-se pe întuneric ca să se ascundă.

Căută prin tabără până găsi cortul pe care Horst şi Elain îl împărţeau cu fetiţa lor, Speranţa. Cei trei încă nu se culcaseră, căci pruncul plângea.

— Eragon! exclamă Horst încet când Eragon îşi facu prezenţa cunoscută. Intră! Intră! Nu te-am prea văzut după Dras-Leona! Ce mai faci?

Eragon îşi petrecu aproape un ceas vorbind cu ei – nu le spuse de Eldunari, dar le povesti de călătoria sa în Vroengard –, iar când Speranţa adormi în cele din urmă, îşi luă rămas-bun de la ei şi se pierdu din nou în noapte.

Apoi îl căută pe Jeod şi îl găsi citind hrisoave la lumina lumânării în timp ce soţia sa, Helen, dormea. Când Eragon bătu la uşă şi îşi lipi faţa de cort, bărbatul tras la faţă şi plin de cicatrici îşi lăsă deoparte hrisoavele şi ieşi din cort să i se alăture.

Jeod avea multe întrebări, şi cu toate că Eragon nu îi răspunse la toate, îi oferi suficiente răspunsuri încât Jeod să poată intui ce avea să se întâmple.

După aceea, Jeod îi puse o mână pe umăr lui Eragon.

— Nu te invidiez pentru sarcina care te aşteaptă. Brom ar fi mândru de curajul tău.

— Sper.

— Sunt sigur de asta... Dacă nu ne mai vedem, ar trebui să ştii: am scris o mică istorisire a experienţelor tale şi a întâmplărilor care au dus la ele – îndeosebi aventurile mele cu Brom şi recuperarea oului Saphirei. Eragon se arătă surprins. S-ar putea să nu mai am ocazia să o isprăvesc, dar m-am gândit că ar reprezenta o adăugire folositoare la cele scrise de Heslant în Domia abr Wyrda.

Eragon râse.

— Cred că ar fi cât se poate de potrivit. Totuşi, dacă vom fi încă în viaţă şi liberi după ziua de mâine, sunt unele lucruri pe care ar trebui să ţi le spun ca să îţi completezi istorisirea, facând-o şi mai interesantă.

— O să mă asigur că-ţi respecţi promisiunea.

Eragon rătăci prin tabără încă vreo oră, oprindu-se lângă focurile la care oamenii, piticii şi urgalii erau încă treji. Vorbi câte

puţin cu fiecare războinic pe care îl întâlni, întrebându-i pe toţi dacă erau trataţi cum se cuvenea, compătimindu-i pentru bătăturile de la picioare şi pentru raţiile sărace şi schimbând câte o glumă sau două din când în când. Nădăjduia că, arătându-se printre ei, le putea ridica un pic războinicilor moralul şi le putea întări determinarea, semănând astfel optimism în rândurile armatei. După cum află, urgalii aveau cea mai bună stare de spirit: păreau încântaţi de bătălia care se apropia şi de prilejul de a dobândi gloria pe care aceasta le-o putea oferi.

Mai avea şi un alt scop: să răspândească informaţii false. De fiecare dată când cineva îl întreba despre atacul asupra Uru'baenului, lăsa de înţeles că Saphira şi cu el aveau să fie în batalionul ce urma să asedieze secţiunea nord-vestică a zidului oraşului. Spera ca iscoadele lui Galbatorix să îi repete regelui minciuna de îndată ce alarmele aveau să îl trezească pe acesta a doua zi dimineaţă.

În timp ce privea chipurile celor care îl ascultau, Eragon nu se putea abţine să nu se întrebe care dintre ei erau slujitorii lui Galbatorix. Acest gând nu îi dădea pace, şi se trezi ascultând zgomotul paşilor din urma sa pe măsură ce trecea de la un foc la altul.

În cele din urmă, când consideră că vorbise cu suficienţi războinici pentru a se asigura că informaţiile aveau să ajungă la urechile lui Galbatorix, lăsă focurile în urmă şi îşi croi drum către un cort aşezat oarecum separat faţă de celelalte, în marginea de sud a taberei.

Bătu în stâlpul de la intrare: o dată, de două ori, de trei ori. Nu se auzi niciun răspuns, aşa că ciocăni din nou, de această dată mai puternic şi mai prelung.

O clipă mai târziu, auzi un mormăit adormit şi foşnetul păturilor care erau mişcate. Aşteptă răbdător până ce o mână micuţă trase deoparte pânza de la intrare şi copila Elva ieşi. Purta un veşmânt prea mare pentru ea, şi la lumina palidă a unei făclii aflate la câţiva yarzi depărtare el putu să vadă încruntătura de pe chipul ei mic şi ascuţit.

— Ce vrei, Eragon? întrebă ea.

— Chiar nu ştii?

Ea se încruntă şi mai mult.

— Nu, nu ştiu decât că vrei ceva cu multă ardoare, de vreme

ce mă trezeşti în toiul nopţii, ceea ce poate înţelege până şi un idiot. Ce este? Oricum nu prea mă odihnesc, aşa că ar fi bine să fie ceva important.

— Este.

Vorbi fără întrerupere câteva minute, descriindu-i planul, apoi zise:

— Fără tine nu va funcţiona. Tu eşti cea de care depinde totul. Ea lăsă să-i scape un chicot neplăcut.

— Ce ironie! Puternicul războinic se bizuie pe un copil ca să-l omoare pe cel de care nu se poate atinge.

— Ne vei ajuta? Fata îşi lăsă privirea în podea şi se foi uşor pe picioare. Dacă o vei face, toate acestea – arătă spre tabără şi spre oraşul de dincolo de ea – se pot sfârşi mult mai repede, şi atunci nu va mai trebui să suferi atât de mult…

— Vă voi ajuta. Bătu cu piciorul în pământ şi se uită sever la el. Nu trebuie să mă cumperi. Oricum aveam de gând să vă ajut. Nu vreau să îl las pe Galbatorix să-i distrugă pe vardeni doar pentru că nu-mi place de tine. Nu eşti atât de important, Eragon. În plus, i-am făgăduit Nasuadei şi am de gând să-mi ţin cuvântul. Îşi îndreptă capul. Mai este ceva ce nu-mi spui. Ceva de care te temi ca nu cumva Galbatorix să afle înainte de atac. Ceva legat de…

Zăngănitul unor lanţuri o întrerupse.

O clipă, Eragon fu nedumerit. Apoi înţelese că zgomotul venea dinspre oraş.

Îşi duse mâna la sabie.

— Pregăteşte-te, îi zise el Elvei. S-ar putea să fim nevoiţi să plecăm pe dată.

Fără nicio întrebare, fata se răsuci şi dispăru în cort. Întinzându-şi mintea, Eragon o contactă pe Saphira., Auzi şi tu?"

„Da. ”

„Dacă nu se poate altfel, ne întâlnim cu tine lângă drum.” Zăngănitul continuă încă o vreme, apoi se auzi un bubuit sec, urmat de tăcere.

Eragon ascultă cu cea mai mare atenţie, dar nu mai auzi nimic. Era pe cale să arunce o vrajă ca să sporească sensibilitatea urechilor sale când se auzi o bufnitură surdă, însoţită de câteva trosnete ascuţite.

Apoi alta…

Şi alta…

Un fior de groază îl străbătu pe Eragon. Sunetul nu putea fi confundat: era sunetul făcut de un dragon ce păşea pe piatră. Însă ce dragon, de i se auzeau paşii de la peste o milă…!

„Shruikan”, se gândi el, şi simţi cum i se strânge stomacul de spaimă.

Prin tabără, goarnele de alarmă începură să urle, iar oamenii, piticii şi urgalii începură să aprindă făclii pe când armata se trezea la viaţă.

Eragon îi aruncă Elvei o privire chiorâşă când ea ieşi din cort, urmată de Greta, bătrâna ce-i slujea drept îngrijitoare. Fata purta o tunică roşie şi scurtă, peste care îşi pusese o platoşă făcută pe mărimea ei.

Paşii ce se auzeau din Uru'baen încetară. Trupul umbrit al dragonului acoperi majoritatea felinarelor şi a focurilor de strajă din oraş. „Cât de mare este?” se întrebă Eragon, deznădăjduit. Mai mare decât Glaedr, atâta lucru ştia şi el. La fel de mare ca Belgabad? Eragon nu îşi putea da seama. Nu încă.

Apoi dragonul sări în afara oraşului, desfăcându-şi aripile masive, iar deschiderea acestora fu ca o sută de pânze negre ce se umflă în vânt.

Când ateriza, aerul se cutremură ca şi cum ar fi fost străbătut de un tunet, şi în tot ţinutul câinii începură să latre iar cocoşii să cânte.

Fără să se gândească, Eragon se ghemui, simţindu-se ca un şoarece ce se ascunde de un vultur.

Elva îl trase de marginea tunicii.

— Ar trebui să mergem, insistă ea.

— Aşteaptă, şopti el. Nu încă.

Pâlcuri mari de stele dispărură când Shruikan se roti prin văzduh, urcându-se tot mai sus. Eragon încercă să ghicească mărimea dragonului pornind de la silueta sa, însă noaptea era prea întunecată şi distanţa prea mare ca să îşi dea seama. Oricare ar fi fost proporţiile exacte ale lui Shruikan, era înspăimântător de mare.

La o vârstă de numai un veac, ar fi trebuit să fie mult mai mic, însă Galbatorix părea să-i fi accelerat creşterea, întocmai cum făcuse cu Thorn.

Pe când urmărea umbra ce plutea pe deasupra, Eragon speră din toată inima ca Galbatorix să nu fie cu dragonul său ori, dacă totuşi era, să nu se obosească a cerceta minţile celor de

dedesubt. Dacă făcea asta, ar fi descoperit…

— Eldunari, rosti Elva. Asta ascunzi! În spatele ei, îngrijitoarea se încruntă nedumerită şi dădu să întrebe ceva.

— Taci! şuieră Eragon. Elva deschise gura, iar el i-o astupă cu o mână, amuţind-o. Nu aici, nu acum, o avertiză ea. Fata încuviinţă, iar el îi lu mâna de pe gură.

În aceeaşi clipă, un şuvoi de foc larg cât râul Anora se arcui peste cer. Shruikan îşi roti capul înainte şi înapoi, scuipând torentul de flăcări orbitoare asupra taberei şi a câmpurilor dimprejur, iar noaptea răsună precum apa revărsându-se în cascadă. Eragon simţi dogoarea pe chipul său întors către cer.

Apoi văpăile se evaporară, asemenea ceţii în lumina soarelui, lăsând în urmă o imagine persistentă şi pâlpâitoare, precum şi un miros de fum şi de pucioasă.

Uriaşul dragon se întoarse şi mai bătu o dată din aripi – zguduind văzduhul – înainte ca silueta sa neagră şi fără formă să pornească înapoi spre oraş şi să se aşeze printre clădiri. Se auziră paşi, apoi zăngănitul lanţurilor, şi în cele din urmă zgomotul răsunător al unei porţi trântite.

Eragon lăsă să-i iasă aerul din piept şi înghiţi, deşi avea gâtlejul uscat. Inima îi bătea atât de tare încât îl durea. „Trebuie să ne luptăm cu… el?” se gândi el, simţind cum îl năpădesc toate vechile-i temeri.

— De ce nu ne-a atacat? întrebă Elva cu un glas mărunt şi temător.

— A vrut doar să ne sperie. Eragon se încruntă. Sau să ne distragă atenţia. Căută prin minţile vardenilor până ce dădu de Jormundur, apoi îi dădu ordin războinicului să verifice dacă toate santinelele erau încă la posturi şi să dubleze straja pentru restul nopţii. Elvei îi spuse: Ai izbutit să simţi ceva din partea lui Shruikan?

Fata se cutremură.

— Durere. O durere mare. Şi mânie. Dacă ar putea, ar omorî toate făpturile pe care le întâlneşte şi ar pârjoli şi cea din urmă plantă, până nu mai rămâne niciuna. Este complet nebun.

— Nu există nicio cale de a ajunge la el?

— Niciuna. Cel mai frumos lucru pe care l-ai putea face ar fi să pui capăt suferinţelor lui.

Eragon se întrista când auzi asta. Trăsese întotdeauna nădejde că l-ar putea salva pe Shruikan din ghearele lui

Galbatorix. Resemnat, el spuse:

— Ar fi mai bine să pornim. Eşti gata?

Elva îi explică îngrijitoarei că trebuie să plece, ceea ce o nemulţumi pe bătrână, însă Elva îi alină grijile cu câteva vorbe. Puterea fetei de a vedea în sufletele celorlalţi nu înceta niciodată să îl uimească pe Eragon, dar şi să îl neliniştească.

După ce Greta îşi dădu acordul, Eragon se ascunse şi o ascunse şi pe Elva cu ajutorul magiei şi apoi porniră amândoi către dealul unde îi aştepta Saphira.

Peste zid şi drept în burdihan

— **Chiar** trebuie să faci asta? întrebă Elva.

Eragon se opri în timp ce verifica curelele de la picioare de pe şaua Saphirei şi se uită la fetiţa care stătea cu picioarele strânse sub ea pe iarbă, jucându-se cu zalele de la platoşă.

— Ce anume? facu el.

Ea îşi bătu uşor buza cu o unghie mică şi ascuţită.

— Îţi tot rozi obrazul pe dinăuntru. Este enervant. După ce se gândi puţin, adăugă: Şi dezgustător.

Oarecum surprins, el îşi dădu seama că îşi muşcase interiorul obrazului drept până ce acesta ajunsese să fie plin de răni însângerate.

— Iartă-mă, zise el, vindecându-se cu o vrajă rapidă.

Îşi petrecuse cele mai întunecate ceasuri ale nopţii meditând – gândindu-se nu la ce avea să urmeze sau la ce fusese, ci numai la ce era: atingerea aerului răcoros pe pielea sa, pământul pe care îl simţea sub picioare, ritmul constant al respiraţiei şi bătaia înceată a inimii pe când marca momentele rămase din viaţa sa.

Însă acum steaua dimineţii, Aiedail, răsărise în est – anunţând ivirea zorilor – şi sosise vremea să se pregătească de luptă. Îşi verificase echipamentul până la cel mai mic detaliu, îşi ajustase harnaşamentul şeii până ce acesta fu cât se poate de confortabil pentru Saphira, îşi golise coburii până nu mai rămaseră în ei decât cufărul ce conţinea miezul inimii lui Glaedr şi pătura în care era învelit, prinzând şi desprinzând cingătoarea de care era atârnată sabia de cel puţin cinci ori.

Termină de verificat curelele şeii, apoi sări de pe spatele Saphirei.

— Ridică-te, spuse el. Elva îi aruncă o privire plictisită, dar făcu ce îi zisese, scuturându-şi iarba de pe tunică. Mişcându-se cu repeziciune, el îşi trecu mâinile peste umerii ei subţiri şi trase de marginea platoşei ca să se asigure că era aşezată cum trebuie. Cine ţi-a făcut asta?

— Doi fraţi pitici fermecători, pe nume Umar şi Ulmar. Îi

apărură gropiţe în obraji când surâse. Nu credeau că am nevoie de ea, dar am fost foarte convingătoare.

„Sunt sigură de asta”, îi zise Saphira lui Eragon. El îşi înăbuşi un zâmbet. Fata îşi petrecuse o bună bucată din noapte vorbind cu dragonii, fermecându-i cum numai ea putea. Totuşi, Eragon îşi dădea seama că ei se şi temeau de ea – chiar şi cei mai bătrâni, precum Valdr –, căci nu se puteau apăra de puterea Elvei. Nimeni nu putea.

— Umar şi Ulmar ţi-au dat şi o sabie cu care să lupţi? o întrebă el. Elva se încruntă.

— De ce aş vrea aşa ceva?

El o privi o clipă, apoi îşi aduse vechiul cuţit de vânătoare, pe care îl folosea când mânca, şi o puse să şi-l lege la brâu cu o chingă de piele.

— Nu se ştie niciodată, îi spuse el când ea dădu să protesteze. Şi-acum, sus cu tine.

Ea i se caţără ascultătoare în spinare şi îşi prinse braţele în jurul gâtului său. Aşa o adusese până la deal, ceea ce fusese inconfortabil pentru amândoi, dar necesar, de vreme ce ea nu putea ţine pasul cu el.

Se urcă cu grijă pe Saphira, până ajunse pe umerii ei. Agăţându-se de unul dintre ţepii de pe gât, îşi răsuci trupul astfel încât Elva să se poată aşeza în şa.

După ce nu mai simţi greutatea fetei din spatele său, Eragon coborî din nou pe pământ. Îi dădu scutul lui, apoi se repezi înainte cu braţele întinse când acesta aproape că o dărâmă de pe spatele Saphirei.

— L-ai prins? o întrebă el.

— Da, îi zise ea, trăgând scutul în poală. Îi făcu semn să plece. Du-te, du-te!

Ţinând mânerul lui Brisingr pentru ca sabia să nu i se legene printre picioare, Eragon alergă până în vârful dealului şi se lăsă pe un genunchi, rămânând cât de jos putea. În spatele său, Saphira se târî până la ridicătura de teren, apoi se lipi de pământ şi îşi strecură capul prin iarbă până ce ajunse lângă el şi putu să vadă ce vedea şi el.

O coloană lată de oameni, pitici, elfi, urgali şi pisici fermecate şerpuia din tabăra vardenilor. La lumina cenuşie a zorilor, era greu să distingi siluetele, mai ales că nu purtau nicio lumină. Coloana mărşălui peste câmpurile unduitoare către Uru'baen, şi

când războinicii ajunseră la jumătate de milă de oraş, se despărţi în trei şiruri. Unul se poziţionă în faţa porţii principale, al doilea se întoarse către partea de sud-est a zidului, iar ultimul se îndreptă către partea de nord-vest.

Eragon lăsase de înţeles că el şi Saphira aveau să însoţească acest din urmă grup.

Războinicii îşi înfăşuraseră picioarele şi armele în cârpe şi vorbeau în şoaptă. Totuşi, Eragon mai auzea din când în când câte un răget de măgar sau un nechezat de cal, cât şi câinii care lătrau la alai. Soldaţii de pe ziduri aveau să observe în curând activitatea – cel mai probabil atunci când războinicii aveau să înceapă să deplaseze catapultele, balistele şi turnurile de asediu pe care vardenii le asamblaseră deja şi le plasaseră pe câmpurile din faţa oraşului.

Eragon era impresionat că oamenii, piticii şi urgalii erau încă dispuşi să pornească la luptă după ce îl văzuseră pe Shruikan. „Pesemne că au mare încredere în noi”, îi spuse el Saphirei. Responsabilitatea îi apăsa greu pe umeri, şi era cât se poate de conştient că, dacă el şi cei aflaţi cu el aveau să dea greş, puţini dintre războinici aveau să supravieţuiască.

„Da, însă dacă Shruikan îşi va face din nou apariţia, se vor împrăştia ca nişte şoricei speriaţi.”

„Atunci am face bine să nu lăsăm să se întâmple asta.”

În Uru'baen se auzi o trâmbiţă, apoi alta, şi alta, iar luminile începură să se aprindă prin tot oraşul când felinarele fură descoperite şi făcliile aprinse.

— A început, murmură Eragon, simţind cum i se accelerează pulsul.

Acum, că fusese dată alarma, vardenii renunţară la orice urmă de taină. Înspre răsărit, un grup de elfi călare porni în galop către dealul din spatele oraşului, plănuind să urce pe el şi să atace zidul de pe colţul de stâncă suspendat deasupra Uru'baenului.

În centrul taberei aproape goale a vardenilor, Eragon văzu ceea ce părea a fi silueta scânteietoare a Saphirei. Pe spatele nălucii se afla o figură singuratică – semănând perfect cu el, după cum ştia – ţinând o sabie şi-un scut.

Copia Saphirei îşi înălţă capul şi îşi întinse aripile; apoi îşi luă zborul şi scoase un răget tulburător.

„Se descurcă neaşteptat de bine la treaba asta, nu crezi?” îi

zise el Saphirei.

„Elfii înţeleg cum trebuie să arate şi să se poarte un dragon… spre deosebire de unii oameni.”

Năluca-Saphira ateriză lângă grupul cel mai nordic al războinicilor, deşi Eragon observă că elfii aveau grijă să o ţină la distanţă de oameni şi de pitici, pentru ca aceştia să nu o atingă din greşeală şi astfel să descopere că era lipsită de substanţă precum un curcubeu.

Cerul se lumină pe când vardenii şi aliaţii lor se ordonară în formaţii în fiecare dintre cele trei locuri aflate în afara zidurilor. Înăuntrul oraşului, soldaţii lui Galbatorix continuau să se pregătească pentru asalt, însă era limpede din felul în care alergau pe metereze că erau panicaţi şi dezorganizaţi.

Totuşi, Eragon ştia prea bine că această confuzie nu avea să dureze prea mult.

„Acum, se gândi el. Acum! Nu mai aştepta.” Îşi trecu privirea peste clădiri, căutând orice urmă de roşu, dar nu văzu nimic. „La naiba, unde eşti?! Arată-te!”

Alte trei trâmbiţe sunară, de această dată din partea vardenilor. O hărmălaie de strigăte şi ţipete se înălţă din rândurile armatei şi apoi maşinăriile de război ale vardenilor începură să îşi lanseze proiectilele asupra oraşului, arcaşii îşi traseră săgeţile, iar şirurile de războinici se rupseră şi ei se năpustiră spre zidul aparent impenetrabil.

Pietrele, suliţele şi săgeţile păreau să se mişte încet în timp ce străbăteau distanţa care separa armata de oraş. Niciunul dintre proiectile nu lovi zidul exterior; nu ar fi avut niciun rost să încerce să îl dărâme, aşa că geniştii ţinteau deasupra sa şi dincolo de el. Multe pietre se sfărâmară când căzură în Uru'baen, trimiţând aşchii ascuţite ca nişte pumnale în toate direcţiile, în timp ce altele străpungeau clădirile şi săreau pe străzi asemenea unor mărgele uriaşe.

Eragon se gândi ce groaznic trebuie să fie să te trezeşti într-un asemenea haos, cu bucăţi masive de piatră căzând din cer. Apoi atenţia îi fu atrasă în altă parte, când năluca-Saphira îşi luă zborul peste războinicii ce alergau. Din trei bătăi ale aripilor, ea se înălţă deasupra zidului şi scaldă meterezele cu o pălălaie de foc care, în ochii lui Eragon, părea puţin mai strălucitoare decât în mod firesc. Însă ştia că focul era cât se poate de real, fiind produs de elfii aflaţi în apropierea părţii nordice a zidului cei

care creaseră şi menţineau acum iluzia.

Aparenţa Saphirei măturăaceeaşi porţiune de zid cu flăcările sale, descotorosindu-se de soldaţii aflaţi acolo. După ce făcu asta, o trupă de vreo douăzeci de elfi zbură de pe pământul din afara oraşului până în vârful unuia dintre turnurile de apărare, pentru a putea continua să vegheze năluca pe măsură ce aceasta pătrundea tot mai adânc în Uru'baen.

„Dacă Murtagh şi Thorn nu se arată în curând, o să înceapă să se întrebe de ce nu atacăm şi celelalte părţi ale zidului”, îi zise Saphirei.

„O să creadă că îi apărăm pe războinicii care încearcă să străpungă această secţiune, replică ea. Ai răbdare.”

În altă parte a zidului, soldaţii trăgeau săgeţi şi aruncau suliţe în armata de dedesubt, doborând zeci de vardeni. Morţile erau inevitabile, însă Eragon le regreta oricum, căci atacurile războinicilor erau o simplă diversiune; ei nu aveau aproape nicio şansă de a trece de mijloacele de apărare ale oraşului.

Între timp, turnurile de asediu erau împinse tot mai aproape, şi săgeţile vâjâiau între nivelele lor superioare şi oamenii de pe metereze.

De sus, o panglică de smoală încinsă se revărsă peste marginea colţului de stâncă şi dispăru printre clădirile de dedesubt. Eragon îşi ridică privirea şi văzu scânteieri de lumină pe zidul ce străjuia buza râpei. Chiar atunci, patru trupuri căzură peste margine; păreau nişte păpuşi de cârpă, prăbuşindu-se spre pământ. Priveliştea îl mulţumi pe Eragon, deoarece aceasta însemna că elfii ocupaseră zidul superior.

Năluca-Saphira se roti deasupra oraşului, dând foc câtorva clădiri. Pe când făcea asta, o mulţime de săgeţi ţâşniră dinspre arcaşii staţionaţi pe un acoperiş din apropiere. Năluca se feri pentru a evita săgeţile şi, aparent din greşeală, se izbi într-unui dintre cele şase turnuri verzi elfeşti răspândite prin Uru'baen.

Coliziunea păru cât se poate de reală. Eragon se înfiora când văzu aripa stângă a dragonului rupându-se de turn şi oasele trosnindu-i ca un mănunchi de paie uscate. Copia Saphirei scoase un răget, zbătându-se în timp ce se prăbuşea spre străzi. Clădirile o ascunseră după aceea, dar răgetele sale puteau fi auzite la câteva mile de jur împrejur, iar văpaia pe care o scuipa pârjoli zidurile caselor şi aprinse partea de dedesubt a colţului de stâncă ce atârna deasupra oraşului.

„Eu nu aş fi fost niciodată atât de neîndemânatică”, pufni Saphira.

„Ştiu.”

Trecu un minut. Tensiunea pe care o simţea Eragon atinse un nivel insuportabil.

— Unde sunt? mârâi el, încleştându-şi pumnul. Cu fiecare secundă care trecea, creşteau şansele ca soldaţii să descopere că dragonul pe care crezuseră că l-au doborât nu exista cu adevărat.

Saphira îi văzu prima. „Acolo”, rosti ea, arătându-i cu mintea.

Ca o sabie rubinie scăpată din înalturi, Thorn plonja dintr-o deschizătură ascunsă în colţul de stâncă. El căzu câteva sute de picioare, apoi îşi deschise aripile suficient de mult ca să încetinească înainte de a ateriza într-o piaţă din apropierea locului în care năluca-Saphira şi năluca-Eragon se prăbuşiseră.

Lui Eragon i se păru că îl văzuse pe Murtagh pe spinarea dragonului roşu, însă distanţa era prea mare ca să poată fi sigur. Nu le rămânea decât să spere că era Murtagh, pentru că, dacă era Galbatorix, planul lor era sortit eşecului.

„Probabil că sunt tuneluri în piatră”, îi zise el Saphirei.

O altă pălălaie de foc de dragon erupse dintre clădiri; apoi năluca Saphirei sări pe acoperişuri şi, ca o pasăre rănită la aripă, zbură puţin înainte să se prăbuşească din nou. Thorn i-o luă pe urme.

Eragon nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă.

Se răsuci, fugi pe gâtul Saphirei şi se aruncă în şa, în spatele Elvei. Îi luă câteva secunde ca să îşi strecoare picioarele în chingi şi să strângă două dintre ele pe fiecare parte. Pe restul le lăsă desfăcute; nu ar fi făcut decât să îl încetinească mai târziu. Chinga cea mai de sus strângea şi picioarele Elvei.

Încântând repede cuvintele necesare, aruncă o vrajă care îi ascunse. Când magia îşi făcu efectul, experimentă senzaţia obişnuită de dezorientare în timp ce trupul i se făcea nevăzut. I se părea că este suspendat la câteva picioare deasupra unui contur întunecat de dragon imprimat în plantele de pe deal.

În clipa în care termină vraja, Saphira îşi luă zborul. Sări peste coama dealului şi bătu puternic din aripi, încercând să urce cât mai sus.

— Nu este prea confortabil, nu-i aşa? zise Elva când Eragon îi luă scutul din braţe.

— Nu, nu întotdeauna! replică el, ridicându-şi vocea ca să poată fi auzit prin bătaia vântului.

În adâncul minţii, îi putea simţi pe Glaedr, Umaroth şi pe ceilalţi Eldunari urmărindu-i în timp ce Saphira se înclina şi cobora asupra taberei vardenilor.

“În sfârşit vom avea parte de răzbunare”, spuse Glaedr.

Eragon se aplecă deasupra Elvei când Saphira îşi mări viteza. Adunaţi în centrul taberei, îi văzu pe Blodhgarm şi pe ceilalţi zece magicieni elfi, dar şi pe Arya – care ducea lancea Dauthdaert. Fiecare dintre ei avea o bucată de frânghie, lungă de treizeci de picioare, legată în jurul pieptului, pe sub braţe. La celălalt capăt, toate frânghiile erau prinse de un buştean gros cât coapsa lui Eragon şi lung cât un urgal masiv.

Când Saphira se apropie de tabără, Eragon îi contactă mental, şi doi dintre elfi aruncară buşteanul în aer. Saphira îl prinse în gheare, elfii săriră şi, o clipă mai târziu, Eragon simţi o smucitură iar Saphira se lăsă uşor în jos sub greutatea lor.

Prin trupul ei, Eragon văzu elfii, frânghiile şi buşteanul dispărând atunci când cei dintâi aruncară şi ei o vrajă de invizibilitate.

Bătând din aripi cu putere, Saphira urcă la câteva mii de picioare deasupra pământului, destul de sus pentru ca şi elfii să poată trece în siguranţă peste zidurile şi clădirile oraşului.

În stânga lor, Eragon îl zări mai întâi pe Thorn, apoi năluca-Saphira, urmărindu-se pe jos prin partea de nord a oraşului. Elfii care controlau năluca încercau să îi ţină ocupaţi fizic pe Thorn şi pe Murtagh, pentru ca niciunul din ei să nu aibă prilejul de a porni un atac cu mintea. Dacă ar fi făcut-o, sau dacă ar fi prins năluca, şi-ar fi dat de îndată seama că fuseseră păcăliţi.

„Doar câteva minute”, se gândi Eragon.

Saphira zbură peste câmpuri. Peste catapultele mânuite de servanţii lor devotaţi. Peste rândurile de arcaşi cu săgeţile înfipte în pământ în faţa lor, ca nişte mănunchiuri de trestii albe la vârf. Peste un turn de asediu şi peste războinicii care luptau pe jos – oameni, pitici şi urgali, ascunzându-se în spatele scuturilor pe când se năpusteau spre zid, şi printre ei elfi: înalţi şi zvelţi, cu coifurile lor strălucitoare, cu suliţele lungi şi cu săbiile înguste.

Apoi Saphira trecu peste zid. Eragon simţi un junghi ciudat când Saphira reapăru sub el, şi se trezi uitându-se la ceafa Elvei.

Probabil că Arya şi elfii aflaţi mai jos deveniseră şi ei vizibili din nou. Eragon îşi înăbuşi un blestem şi puse capăt vrăjii care îi ascunsese. Vrăjile de apărare ale lui Galbatorix nu aveau să le îngăduie să pătrundă nevăzuţi în oraş.

Saphira îşi iuţi zborul către poarta masivă a cetăţii. Sub ei, Eragon auzi strigăte de spaimă şi de uimire, însă nu le dădu atenţie.

Murtagh şi Thorn erau cei de care îşi făcea griji, nu soldaţii.

Trăgându-şi aripile pe lângă trup, Saphira plonja spre poartă. Chiar când era pe punctul de a se izbi de ea, se întoarse şi se îndreptă, bătând din aripi ca să încetinească. Înainte de a se opri de tot, îşi permise să plutească în jos până ce elfii ajunseră din nou în siguranţă pe pământ.

După ce îşi tăiară frânghiile şi fugiră de-acolo, Saphira ateriza în curtea din faţa porţii, zgâlţâindu-i pe Eragon şi pe Elva cu forţa impactului.

Eragon smuci de cataramele chingilor care îi ţineau în şa pe el şi pe Elva. Apoi o ajută pe fetiţă să coboare de pe spatele Saphirei şi o luară repede pe urmele elfilor, către poartă.

Intrarea în cetate avea forma a două uşi imense şi negre, ce se întâlneau într-un punct de sus. Acestea păreau făcute din fier masiv şi erau presărate cu sute, poate chiar mii de nituri ţintate, fiecare dintre ele mare cât capul lui Eragon. Privelişte era înfricoşătoare; Eragon nu îşi putea închipui o intrare mai puţin primitoare.

Cu suliţa în mână, Arya fugi până la portiţa fixată în uşa din stânga. Portiţa era vizibilă doar ca o îmbinare subţire şi întunecată ce contura un dreptunghi suficient de mare încât să poată trece un om prin el. În dreptunghi se afla o fâşie orizontală de metal, lată de vreo trei degete şi de trei ori mai lungă, care era ceva mai deschisă la culoare.

Când Arya se apropie de uşă, fâşia se trase înăuntru o jumătate de deget, apoi alunecă într-o parte cu un scrâşnet ruginit. O pereche de ochi ca de bufniţă apăru în întuneric.

— Cine mai eşti şi tu? întrebă un glas trufaş. Spune ce vrei sau dispari!

Fără să şovăie, Arya vârî lancea Dauthdaert prin deschizătură. Dinăuntru se auzi un gâlgâit; apoi Eragon distinse bufnetul unui trup prăbuşindu-se la podea.

Arya trase lancea înapoi şi scutură sângele şi bucăţile de

carne de pe lama zimţată. Apoi apucă mânerul armei cu ambele mâini, puse vârful la îmbinarea dreaptă a portiţei şi zise:

— Verma!

Eragon îşi miji ochii şi se întoarse cu spatele când o flacără albastră şi scăpărătoare apăru între lance şi poartă. Chiar şi de la câţiva paşi distanţă, tot putea simţi dogoarea.

Cu chipul schimonosit de efort, Arya împinse lama suliţei prin poartă tăind încet prin fier. Scântei şi picături de metal topit săriră de sub lamă şi se răspândiră pe caldarâm ca untura pe o tigaie încinsă, făcându-i pe Eragon şi pe ceilalţi să se tragă un pas îndărăt.

În timp ce ea făcea asta, Eragon îşi aruncă privirea în direcţia lui Thorn şi a nălucii-Saphira. Nu îi putea vedea, dar putea încă auzi răgete şi zgomote de zidărie prăbuşită.

Elva se strânse lângă el şi, când îşi coborî privirea, văzu că tremura şi asuda, de parcă ar fi avut febră. Îngenunche lângă ea.

— Vrei să te duc în spate? Ea clătină din cap.

— O să-mi fie mai bine după ce intrăm şi mă depărtez de… asta. Arătă cu capul în direcţia bătăliei.

Pe marginile curţii, Eragon văzu câţiva oameni – care nu păreau a fi soldaţi – stând în spaţiile dintre casele mari şi urmărind ce făceau ei. „Poţi să-i sperii, te rog?” o întrebă el pe Saphira. Ea îşi răsuci gâtul şi mârâi prelung, iar privitorii se împrăştiară care-ncotro.

Când ploaia de scântei şi de metal încins încetă, Arya lovi portiţa până când – la a treia lovitură – uşa se prăbuşi înăuntru, aterizând pe leşul portarului. O secundă mai târziu se înălţă spre ei mirosul de lână şi de piele arsă.

Ţinând încă lancea în mână, Arya păşi prin portiţa întunecată. Eragon îşi ţinu răsuflarea. Orice vrăji ar fi pus Galbatorix asupra cetăţii, Dauthdaert ar fi trebuit să îi îngăduie să treacă prin ele fără să păţească nimic, la fel cum îi îngăduise să îşi croiască drum prin portiţă. Însă exista posibilitatea ca regele să fi aruncat o vrajă pe care Dauthdaert să nu o poată contracara.

Spre uşurarea lui, nimic nu se întâmplă când Arya intră în cetate.

Apoi, un grup de douăzeci de soldaţi se năpusti spre ea, aceştia având suliţele întinse. Eragon o trase pe Brisingr din teacă şi fugi până la portiţă, însă nu îndrăzni să treacă pragul

cetăţii ca să i se alăture, cel puţin nu încă.

Mânuind suliţa cu aceeaşi iscusinţă cu care mânuia sabia, Arya îşi croi drum printre oameni, doborându-i cu o viteză uluitoare.

— De ce nu ai avertizat-o? exclamă Eragon, fără să-şi ia ochii de la luptă.

Elva veni lângă el, la gaura făcută în poartă.

— Pentru că nu îi vor face rău.

Cuvintele ei se dovediră profetice; niciunul dintre soldaţi nu izbuti să o rănească. Ultimii doi oameni încercară să fugă, însă Arya ţâşni după ei şi îi ucise înainte de a apuca să facă mai mult de douăzeci de yarzi prin vestibulul imens, care era chiar mai mare decât cele patru coridoare principale din Tronjheim.

După ce ucise toţi soldaţii, Arya le trase leşurile la o parte pentru a elibera calea către portiţă. Apoi merse vreo patruzeci de picioare prin vestibul, o lăsă pe Dauthdaert la podea şi o împinse înapoi spre Eragon.

Când îşi luă mâna de pe suliţă, se încorda ca şi cum s-ar fi pregătit să fie lovită, dar păru a nu fi afectată de vrăjile din preajmă.

— Simţi ceva? strigă Eragon. Glasul său răsună în interiorul vestibulului. Ea scutură din cap.

— Câtă vreme nu ne apropiem de poartă, totul va fi bine.

Eragon îi dădu suliţa lui Blodhgarm, care o luă şi trecu prin portiţă, împreună, Arya şi elful acoperit cu blană intrară în încăperile din părţile laterale ale porţii şi activară mecanismele ascunse acolo ca să o deschidă, o sarcină care ar fi fost peste puterile a doi oameni.

Zăngănitul lanţurilor umplu aerul pe măsură ce uşile imense de fier se traseră încet către exterior.

Când deschizătura fu suficient de mare ca să poată trece prin ea Saphira, Eragon strigă „Opriţi-vă!” şi uşile rămaseră nemişcate.

Blodhgarm ieşi din camera din dreapta şi – păstrând distanţa faţă de prag – împinse lancea către un alt elf.

Astfel intrară în cetate unul câte unul.

Când afară rămăseseră doar Eragon, Elva şi Saphira, un răget cumplit se auzi din partea nordică a oraşului şi, pentru o clipă, întregul Uru'baen rămase cufundat în tăcere.

— Ne-au descoperit şiretlicul, strigă elful Uthinare. Împinse

suliţa către Eragon. Repede, Argetlam!

— Tu urmezi, rosti Eragon, dându-i lancea Elvei.

Strângând-o în braţe, ea se grăbi să li se alăture elfilor, apoi împinse suliţa spre Eragon, care o înşfacă şi fugi peste prag. Întorcându-se, observă cu teamă că Thorn se înălţă deasupra clădirilor din capătul îndepărtat al oraşului. Eragon se lăsă într-un genunchi, o puse pe Dauthdaert pe podea şi o împinse către Saphira.

— Repede! strigă el.

Saphira pierdu câteva secunde cu lancea, străduindu-se să o apuce între fălci. În cele din urmă o înhaţă cu dinţii şi sări în coridorul gigantic, împrăştiind leşurile soldaţilor.

În depărtare, Thorn mugi şi bătu furios din aripi, venind în goană către cetate.

Vorbind la unison, Arya şi Blodhgarm aruncară o vrajă. Un zgomot asurzitor răsună între zidurile de piatră şi uşile de fier se închiseră mult mai repede decât se deschiseseră. Se trântiră cu un bubuit pe care Eragon îl simţi prin tălpi, şi apoi un drug de metal – gros de trei picioare şi lat de şase – ieşi din ambii pereţi şi căzu în lăcaşurile fixate pe interiorul uşilor, ferecându-le.

— Asta ar trebui să-i ţină în loc o vreme, spuse Arya.

— Nu prea mult timp, făcu Eragon, uitându-se la portiţa deschisă. Apoi se întoarseră să vadă ce se afla în faţa lor.

Vestibulul era lung de un sfert de milă, ceea ce înseamnă că intra adânc sub dealul din spatele oraşului. În capăt se vedea un alt rând de uşi, la fel de mari ca primele dar acoperite cu modele aurite ce luceau frumos în lumina felinarelor fără flacără fixate la intervale regulate pe pereţi. Zeci de coridoare mai mici porneau din el, în ambele părţi, însă niciunul nu era suficient de mare pentru Shruikan, deşi Saphira ar fi încăput prin multe din ele. Flamuri roşii brodate cu conturul flăcării răsucite pe care Galbatorix o folosea drept blazon atârnau pe pereţi la fiecare o sută de picioare. În rest, vestibulul era pustiu.

Simpla mărime a coridorului era înfricoşătoare, iar pustietatea sa îl făcea pe Eragon să se simtă şi mai agitat. Bănuia că sala tronului se afla dincolo de uşile aurii, dar nu credea că ar fi fost atât de uşor să ajungă până la ea. Dacă Galbatorix era viclean măcar pe jumătate din cât se zicea, însemna că împânzise coridorul cu zeci, poate chiar sute de capcane.

Pe Eragon îl nedumerea faptul că regele nu îi atacase încă. Nu

simţea atingerea nici unei alte minţi în afară de cea a Saphirei şi a tovarăşilor săi, însă rămânea extrem de conştient de apropierea regelui. Întreaga cetate părea să îi urmărească.

— Probabil ştiu că suntem aici, zise el. Cu toţii.

— Atunci ar fi bine să ne grăbim, rosti Arya. O luă pe Dauthdaert din gura Saphirei. Arma era acoperită cu bale.

— Thurra, spuse Arya, şi mâzga căzu la podea.

În spatele lor, dincolo de poarta de fier, se auzi o bufnitură puternică atunci când Thorn ateriza în curte. Scoase un răget de furie, apoi ceva greu se izbi de poartă, iar zidurile răsunară de vuiet.

Arya trecu în fruntea grupului, iar Elva i se alătură. Fetiţa cu părul negru puse o mână pe mânerul suliţei – pentru a fi şi ea protejată de puterea acesteia – şi cele două porniră înainte, conducând grupul de-a lungul coridorului lung ce ducea tot mai adânc în bârlogul lui Galbatorix.

Izbucneşte furtuna

— **DOMNULE**, a sosit timpul.

Roran îşi deschise ochii şi îi făcu un semn din cap băiatului cu felinar care îşi vârâse capul în cort. Băiatul plecă, iar Roran se aplecă şi o sărută pe obraz pe Katrina; ea îl sărută la rândul ei. Niciunul dintre ei nu dormise.

Împreună, se ridicară şi se îmbrăcară. Ea termină prima, căci lui îi luă mai mult timp să îşi pună armura şi armele.

Pe când îşi trăgea mănuşile, ea îi dădu o felie de pâine, una de brânză şi o ceaşcă de ceai călduţ. El nu se atinse de pâine, luă o singură muşcătură din brânză şi dădu pe gât întreaga ceaşcă de ceai dintr-o înghiţitură.

Se îmbrăţişară o clipă, apoi el zise:

— Dacă este fată, dă-i un nume aprig.

— Şi dacă este băiat?

— La fel. Băiat sau fată, trebuie să fii puternic ca să supravieţuieşti în lumea asta.

— Aşa voi face. Îţi promit. Se desprinseră din îmbrăţişare, iar ea îl privi în ochi. Să lupţi bine, soţul meu.

El încuviinţă, apoi se întoarse şi plecă, înainte să îşi piardă cumpătul.

Oamenii de sub comanda sa tocmai se adunau la intrarea nordică a taberei când li se alătură. Singura lumină pe care o aveau venea de la lucirea palidă de pe cer şi de la făcliile fixate de-a lungul parapetului exterior. La lumina ştearsă şi pâlpâitoare, siluetele războinicilor semănau cu o haită de fiare agitate, ameninţătoare şi stranii.

În rândurile lor era şi un număr mare de urgali, inclusiv câţiva kulli. Batalionul său conţinea mai multe asemenea creaturi decât majoritatea, deoarece Nasuada considerase că era mult mai probabil să urmeze ordinele lui decât ale altcuiva. Urgalii duceau scările lungi şi grele de asediu ce aveau să fie folosite pentru a se urca pe zidurile oraşului.

Printre oameni erau şi douăzeci de elfi. Deşi majoritatea elfilor luptau separat, Regina Islanzadi acceptase ca unii dintre ei să

slujească în armata vardenilor, drept protecţie împotriva atacului magicienilor lui Galbatorix.

Roran le dădu bineţe elfilor şi avu grijă să îl întrebe pe fiecare cum îl cheamă. Ei îi răspunseră destul de politicos, deşi îi lăsară senzaţia că nu aveau o părere prea bună despre el. Dar asta nu era o problemă. Nici lui nu-i erau dragi. Era ceva la ei în care nu avea încredere; erau prea distanţi, prea bine pregătiţi şi, mai presus de toate, prea diferiţi. Măcar pe pitici şi pe urgali îi înţelegea. Însă nu şi pe elfi. Nu ştia niciodată ce gândeau şi asta îl deranja.

— Salutare, Stronghammer! rosti Nar Garzhvog, într-o şoaptă ce putea fi auzită de la treizeci de paşi. Astăzi vom dobândi multă glorie pentru triburile noastre!

— Da, astăzi vom dobândi multă glorie pentru triburile noastre, încuviinţă Roran, trecând mai departe.

Oamenii erau agitaţi; câţiva dintre cei mai tineri arătau de parcă le-ar fi fost rău – şi unora chiar le era, după cum ar fi fost de aşteptat –, însă chiar şi cei mai în vârstă păreau tensionaţi, arţăgoşi şi fie prea vorbăreţi, fie prea retraşi. Cauza era cât se poate de evidentă: Shruikan. Roran nu prea avea ce face ca să îi ajute; nu putea decât să îşi ascundă propriile temeri şi să spere că oamenii nu îşi vor pierde complet curajul.

Senzaţia de aşteptare ce îl urmărea pe fiecare, inclusiv pe el, era cumplită. Sacrificaseră mult ca să ajungă până aici şi nu doar vieţile lor erau puse în pericol în bătălia ce avea să urmeze, ci şi siguranţa şi bunăstarea familiilor şi urmaşilor lor, precum şi viitorul ţinutului însuşi. Toate bătăliile de dinainte fuseseră pline de riscuri, dar aceasta era bătălia finală. Acesta era sfârşitul. Într-un fel sau altul, nu aveau să mai fie alte bătălii împotriva Imperiului după acea zi.

Gândul acesta părea aproape ireal. Niciodată nu vor mai avea prilejul să îl ucidă pe Galbatorix. Şi dacă înfruntarea lui Galbatorix păruse lucru uşor în discuţiile din miez de noapte, acum că venise vremea să se treacă la fapte, gândul acesta îi dădea fiori.

Roran îi căută pe Horst şi pe ceilalţi săteni din Carvahall, şi grupul formă nucleul batalionului. Birgit era şi ea printre oameni, ţinând strâns în mâini o secure ce părea proaspăt ascuţită. El o salută ridicându-şi scutul, ca şi cum acesta ar fi fost o halbă de bere. Ea îi întoarse gestul şi el îşi permise un surâs îndârjit.

Războinicii îşi acoperiră cizmele şi picioarele cu cârpe, apoi rămaseră în aşteptarea ordinului de pornire.

Acesta sosi în curând şi ei mărşăluiră afară din tabără, încercând pe cât posibil să nu facă zgomot cu armele şi cu armurile. Roran îşi conduse războinicii pe câmpuri până la locul lor din faţa porţii principale a oraşului, acolo unde se alăturară altor două batalioane, unul condus de vechiul său comandant Martland Barbă-Roşie, celălalt de către Jormundur.

Curând după aceea se auzi alarma în Uru'baen, aşa că îşi scoaseră cârpele de pe arme şi din picioare şi se pregătiră de atac. Câteva minute mai târziu, trâmbiţele vardenilor sunară înaintarea şi ei o luară la fugă pe pământul întunecat, către imensitatea zidului oraşului.

Roran trecu în fruntea şarjei. Era cea mai rapidă cale de a sfârşi omorât, însă oamenii trebuiau să-l vadă înfruntând aceleaşi pericole ca şi ei. Spera că asta îi va îmbărbăta, împiedicându-i să rupă rândurile la primul semn de rezistenţă mai serioasă. Căci, orice s-ar fi întâmplat, Uru'baen nu avea să fie uşor de cucerit. Pentru asta putea băga mâna în foc.

Trecură în fugă pe lângă unul dintre turnurile de asediu, ale cărui roţi erau mai înalte de douăzeci de picioare şi scârţâiau ca nişte balamale ruginite, şi apoi ajunseră în câmp deschis. Soldaţii de pe metereze trăgeau săgeţi şi aruncau suliţe în ei.

Elfii strigară în limba lor ciudată şi, la lumina palidă a zorilor, Roran văzu multe dintre săgeţi şi suliţe învârtindu-se şi înfigându-se inofensiv în ţărână. Însă nu toate. Un om din spatele lui scoase un ţipăt disperat, iar Roran auzi un zăngănit de armură când oamenii şi urgalii săriră în lături ca să nu calce peste războinicul căzut. Roran nu se uită în urmă şi nici nu îşi încetini goana către zid.

O săgeată lovi scutul pe care îl ţinea deasupra capului. De-abia simţi impactul.

Când ajunseră la zid, se dădu într-o parte, răcnind:

— Scările! Faceţi loc pentru scări!

Oamenii se dădură în lături ca să îi lase pe urgalii ce duceau scările să înainteze. Scările erau atât de lungi încât kullii fuseseră nevoiţi să folosească prăjini făcute din copaci legaţi laolaltă ca să le împingă până sus. După ce atinseră zidul, scările se lipiră de acesta sub propria greutate, astfel încât ultimele două treimi atingeau piatra tăiată şi alunecau dintr-o

parte în alta, ameninţând să cadă.

Roran îşi croi drum printre oamenii săi şi prinse de braţ una dintre elfe, Othiara. Aceasta îi aruncă o privire mânioasă, pe care el o ignoră.

— Ţineţi scările la locul lor! strigă el. Nu lăsaţi soldaţii să le împingă de lângă zid!

Ea încuviinţă şi începu să descânte în limba străveche, la fel ca şi ceilalţi elfi.

Răsucindu-se, Roran alergă până la zid. Unul dintre oameni începuse deja să urce pe cea mai apropiată scară. Roran îl apucă de cingătoare şi îl dădu jos.

— Eu primul, zise el.

— Stronghammer!

Roran îşi puse scutul în spate şi apoi începu să urce, cu ciocanul în mână. Nu îi plăcuseră niciodată înălţimile şi, pe măsură ce oamenii şi urgalii se făceau tot mai mici sub el, simţi cum îl cuprinde neliniştea. Această senzaţie spori când ajunse la porţiunea de scară ce era lipită de zid, căci nu mai putea cuprinde marginile scării cu mâinile, nici nu mai putea pune piciorul complet pe trepte – numai vârfurile cizmelor sale încăpeau pe crengile acoperite cu coajă, aşa că trebuia să se mişte atent, pentru ca nu cumva să alunece.

O suliţă zbură pe lângă el, destul de aproape ca să-i simtă şuieratul pe obraz.

Blestemă şi continuă să urce.

Ajunsese la mai puţin de un yard de metereze, când un soldat cu ochi albaştri se aplecă peste margine şi se uită drept la el.

— Bah! răcni Roran, iar soldatul tresări şi facu un pas îndărăt. Înainte ca omul să îşi revină, Roran se caţără pe treptele rămase şi sări pe metereze, aterizând pe pasarela de pe muchia zidului.

Soldatul pe care îl speriase se afla la câteva picioare în faţa lui, ţinând în mână o sabie scurtă, de arcaş. Capul omului era răsucit într-o parte, căci tocmai avertiza un grup de soldaţi aflaţi puţin mai jos pe zid.

Roran avea încă scutul pe spate, aşa că lovi cu ciocanul înspre încheietura bărbatului. Fără scut, Roran ştia că avea să-i fie greu să respingă atacurile unui spadasin încercat; cea mai sigură cale era să îşi dezarmeze adversarul cât putea de repede.

Soldatul îi înţelese intenţia şi pară lovitura. Apoi îl înjunghie pe Roran în burtă.

Sau mai bine zis încercă. Vrăjile lui Eragon opriră vârful săbiei la un sfert de deget de pântecele lui Roran. Roran gemu, surprins, apoi împinse la o parte lama şi sparse capul omului cu trei lovituri rapide.

Blestemă din nou. Era un început prost.

În susul şi în josul zidului, şi alţi vardeni încercau să se caţăre pe metereze. Puţini dintre ei ajungeau acolo. Pâlcuri de soldaţi aşteptau la capătul celor mai multe scări şi încontinuu soseau întăriri pe treptele care duceau către oraş.

Baldor i se alătură – folosise aceeaşi scară ca Roran – şi împreună se năpustiră spre o balistă manevrată de opt soldaţi. Balista era montată aproape de baza unuia dintre multele turnuri ce se înălţau din zid, la intervale de vreo două sute de picioare. În spatele soldaţilor şi al turnului, Roran văzu iluzia Saphirei (pe care o creaseră elfii) zburând deasupra şi în jurul zidului, scăldându-l în foc.

Soldaţii cântăriră bine situaţia; îşi înşfăcară suliţele şi le împinseră în faţa lui şi a lui Baldor, ţinându-i la distanţă. Roran încercă să prindă una dintre suliţe, dar omul care o mânuia se mişcă mai repede şi Roran fu cât pe ce să fie înjunghiat din nou. Încă o clipă şi soldaţii aveau să îi copleşească.

Înainte să se întâmple asta, un urgal se caţără pe marginea zidului, în spatele soldaţilor, apoi îşi lăsă capul în jos şi şarjă, mugind şi învârtind ghioaga ţintată cu fier pe care o mânuia.

Urgalul lovi un om în piept, rupându-i coastele, iar pe altul în şold, rupându-i bazinul. Oricare dintre aceste răni ar fi trebuit să îi scoată din luptă pe soldaţi, însă după ce urgalul trecu peste ei, cei doi oameni se ridicară de pe piatră ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi săriră să îl înjunghie în spate.

O senzaţie de neputinţă îl cuprinse pe Roran.

— Trebuie să le zdrobim căpăţânile sau să le tăiem capul dacă vrem să îi oprim, mormăi ei către Baldor. Apoi, fără să-şi ia ochii de la soldaţi, le strigă vardenilor din urma lor: Nu simt durerea!

Deasupra oraşului, iluzoria Saphira se izbi de un turn. Toată lumea se opri să se uite, mai puţin Roran; el ştia ce făceau elfii.

Sărind în faţă, ucise un soldat cu o lovitură în tâmplă. Îşi folosi scutul ca să îl împingă pe următorul într-o parte; astfel, se apropie suficient pentru ca suliţele lor să nu le mai fie de folos şi izbuti să se descotorosească iute de ei folosindu-şi ciocanul.

După ce el şi Baldor îi omorâră şi pe ceilalţi soldaţi de lângă

balistă, Baldor se uită la el cu o expresie deznădăjduită.

— Ai văzut? Saphira…

— Este bine.

— Dar…

— Nu-ţi face griji pentru ea. Este bine.

Baldor şovăi, apoi acceptă asigurarea lui Roran şi se grăbiră amândoi către următorul pâlc de soldaţi.

Curând după aceea, Saphira – adevărata Saphira – se ivi deasupra părţii sudice a zidului, zburând spre cetate, ceea ce provocă urale şi chiote de uşurare din partea vardenilor.

Roran se încruntă. Ea ar fi trebuit să rămână ascunsă pe toată durata zborului.

— Frethya. Frethya, rosti el iute, în barbă. Rămase vizibil. „La naiba”, se gândi el. Întorcându-se, spuse: înapoi la scări!

— De ce? întrebă Baldor, care se lupta cu un alt soldat. Scoţând un răcnet fioros, îl împinse pe om de pe zid, azvârlindu-l înspre oraş.

— Nu mai pune întrebări! Mişcă-te!

Umăr la umăr, îşi croiră drum prin rândul de soldaţi care îi despărţea de scări. Era o treabă grea şi sângeroasă, iar Baldor căpătă o rană la gamba stângă, în spatele apărătorii, şi o vânătaie gravă la unul dintre umeri, acolo unde o suliţă aproape că îi străpunse cămaşa de zale.

Imunitatea soldaţilor la durere însemna că uciderea lor era singura cale sigură de a-i opri, iar uciderea lor nu era deloc floare la ureche. De asemenea, însemna că Roran nu îndrăznea să arate niciun fel de îndurare, în mai multe rânduri crezu că omorâse un soldat numai ca să se trezească apoi cu omul rănit în spatele său, lovindu-l în timp ce el se lupta cu un alt adversar. Şi erau atât de mulţi soldaţi pe pasarelă, încât începu să se teamă că nu vor mai scăpa cu viaţă de-acolo.

Când ajunseră la cea mai apropiată scară, zise:

— Uite! Stai aici.

Dacă Baldor era nedumerit, atunci nu o arătă. Le ţinură singuri piept soldaţilor, până când alţi doi oameni se căţărară pe scară şi li se alăturară, apoi al treilea, şi în cele din urmă Roran începu să simtă că aveau o şansă bună de a respinge atacul soldaţilor şi de a ocupa acea porţiune din zid.

Chiar dacă atacul fusese gândit ca o simplă diversiune, Roran nu vedea niciun motiv să îl trateze aşa. Dacă tot era să îşi rişte

vieţile, măcar să obţină ceva din asta. Oricum, trebuiau să elibereze zidurile. Apoi îl auziră pe Thorn urlând înfuriat şi dragonul roşu apăru deasupra acoperişurilor, îndreptându-se către cetate. Roran văzu pe spatele său o siluetă probabil Murtagh, cu o sabie purpurie în mână.

— Ce mai înseamnă şi asta? strigă Baldor, printre loviturile de sabie.

— Înseamnă că joaca s-a terminat! replică Roran. Ţine-te bine; nemernicii ăştia or să aibă parte de-o surpriză!

De-abia terminase de vorbit când, deasupra vacarmului bătăliei, se înălţară vocile elfilor, nepământene şi frumoase, cântând în limba străveche.

Roran se feri de o suliţă şi împunse în burta unui soldat cu capătul ciocanului, lăsându-l fără aer. Chiar dacă nu puteau simţi durerea, soldaţii tot trebuiau să respire. Pe când soldatul se chinuia să îşi revină, Roran se strecură pe sub garda lui şi îi zdrobi gâtul cu marginea scutului.

Era pe cale să atace următorul om, când simţi piatra cutremurându-i-se sub picioare. Se trase îndărăt până când se lipi cu spatele de metereze, apoi îşi depărta picioarele, ca să îşi menţină mai bine echilibrul.

Unul dintre soldaţi fu destul de nesăbuit să se repeadă înspre el chiar în acea clipă. În timp ce omul alerga spre el, tremurul spori, apoi muchia zidului se văluri ca o pătură dată la o parte, şi soldatul ce fugea, precum şi mare parte din tovarăşii săi, căzură şi rămaseră laţi, neputând să se ridice, în vreme ce pământul continua să se clatine.

Din cealaltă parte a turnului care îi despărţea de poarta principală a oraşului se auzi un sunet, de parcă un munte s-ar fi despicat în două. Jeturi de apă ţâşniră în aer ca nişte evantaie, apoi, cu un zgomot puternic, zidul de deasupra porţii se cutremură şi începu să se prăbuşească.

Iar elfii continuau să cânte.

Când mişcarea de sub picioarele lor se mai domoli, Roran ţâşni înainte şi ucise trei dintre soldaţi înainte ca aceştia să apuce să se ridice în picioare. Ceilalţi se întoarseră şi fugiră pe treptele ce duceau în oraş.

Roran îl ajută pe Baldor să se ridice, apoi strigă:

— După ei!

Rânji, simţind gustul sângelui. Poate că nu era un început

chiar atât de prost, la urma urmelor.

— **STAI**, spuse Elva.

Eragon înţepeni cu piciorul în aer. Fetiţa îi făcu semn să se dea înapoi şi el se retrase.

— Sari acolo, zise Elva. Arătă către un punct aflat la un yard în faţa lui. Lângă ornament.

El se ghemui, apoi ezită, de parcă ar fi aşteptat ca ea să îi spună dacă era sigur ceea ce urma să facă.

Ea bătu din picior şi scoase o exclamaţie de exasperare.

— N-o să meargă dacă nu vrei cu adevărat să faci asta. Nu-ţi pot spune dacă ceva îţi va face rău decât atunci când vei avea de gând să te pui în pericol, îi aruncă un zâmbet pe care el nu-l găsi deloc liniştitor. Nu-ţi face griji; nu voi lăsa să ţi se întâmple ceva.

Încă nesigur, el îşi încorda din nou picioarele şi se pregăti să sară în faţă când...

— Stai!

El blestemă şi dădu din braţe, încercând să nu cadă pe porţiunea de podea care ar fi lansat ţepele ascunse deasupra şi dedesubt.

Ţepele erau cea de-a treia capcană pe care Eragon şi însoţitorii săi o întâlniseră pe coridorul lung ce ducea la uşile de aur. Prima fuseseră nişte gropi ascunse. A doua fuseseră nişte blocuri de piatră din tavan, care i-ar fi strivit cu totul. Iar acum ţepele, foarte asemănătoare cu cele care îl uciseseră pe Wyrden în galeriile de sub Dras-Leona.

Îl văzuseră pe Murtagh pătrunzând în coridor prin ieşirea de asediu rămasă deschisă, dar acesta nu făcu niciun efort să îi urmărească de unul singur, fără Thorn. După ce privise câteva secunde, el dispăruse într-una din încăperile laterale, în care Arya şi Blodhgarm sfărâmaseră angrenajele şi roţile folosite la deschiderea şi închiderea porţii principale a cetăţii.

Lui Murtagh putea să-i ia o oră să repare mecanismele, sau putea să-i ia câteva minute. Oricum ar fi fost, nu aveau timp de pierdut.

— Încearcă să sari puţin mai departe, zise Elva. Eragon se strâmbă, dar făcu aşa cum îi sugerase ea.

— Stai!

De data asta ar fi căzut dacă Elva nu l-ar fi apucat de tunică.

— Şi mai departe, spuse ea. Apoi: Stai! Şi mai departe.

— Nu pot, bombăni el, simţind cum îi creşte frustrarea. Nu fără să îmi iau puţin avânt. Dar dacă şi-ar fi luat avânt, n-ar mai fi putut să se oprească la timp, în cazul în care Elva avea să simtă că saltul era periculos. Ce facem acum? Dacă ţepele se întind până la uşi, nu vom putea trece de ele niciodată.

Se gândiseră deja să folosească magia pentru a pluti pe deasupra capcanei, dar chiar şi cea mai mică vrajă ar fi lansat ţepele, sau cel puţin aşa susţinea Elva, iar ei nu puteau decât să se încreadă în spusele ei.

— Poate că această capcană este pusă pentru un dragon care merge, spuse Arya. Dacă e lungă doar de unul, doi yarzi, Saphira sau Thorn ar putea păşi peste ea fără măcar să ştie că e acolo. Dar dacă e lungă de o sută de picioare, i-ar prinde cu siguranţă.

„Nu şi dacă sar, spuse Saphira. O sută de picioare este o distanţă uşor de trecut.”

Eragon schimbă priviri neliniştite cu Arya şi Elva.

— Ai doar grijă să nu atingi podeaua cu coada, spuse el. Şi nu te duce prea departe, căci s-ar putea să nimereşti peste altă capcană.

„Bine, micuţule.”

Saphira se ghemui, strângându-se toată, şi îşi coborî capul până aproape de sol. Apoi îşi înfipse ghearele în podea şi sări de-a lungul coridorului, desfăcându-şi aripile suficient cât să se înalţe puţin.

Spre uşurarea lui Eragon, Elva rămase tăcută.

Când Saphira străbătu de două ori lungimea corpului ei, îşi strânse aripile şi se lăsă să cadă pe podea cu un bufnet răsunător.

„E în ordine”, spuse ea. Solzii ei zgâriară podeaua când se întoarse. Sări înapoi, iar Eragon şi ceilalţi se dădură la o parte ca să-i facă loc să aterizeze. „Ei bine? făcu ea. Cine-i primul?”

Îi trebuiră patru drumuri ca să îi poarte pe toţi peste marea de ţepe. Apoi îşi continuară drumul într-o alergare uşoară, Arya şi Elva mergând din nou în faţă. Nu mai întâlniră alte capcane

până ce ajunseră la vreo trei sferturi din drumul către porţile scânteietoare, când Elva se cutremură şi îşi ridică mânuţa. Se opriră imediat.

— Ceva ne va tăia în două dacă mergem mai departe, spuse ea. Nu sunt sigură de unde va veni… din pereţi, cred.

Eragon se încruntă. Asta însemna că, orice i-ar fi tăiat, avea în spate destulă greutate sau putere ca să le învingă vrăjile de protecţie – ceea ce era o perspectivă nu tocmai încurajatoare.

— Şi dacă am… începu el, dar se opri în clipa în care douăzeci de oameni îmbrăcaţi în negru, bărbaţi şi femei deopotrivă, ieşiră dintr-un culoar lateral şi formară o linie în faţa lor, blocându-le drumul.

Eragon simţi un tăiş de gânduri înfigându-i-se în minte când magicienii inamici începură să psalmodieze în limba străveche. Deschizându-şi fălcile, Saphira îi învălui pe magicieni într-un şuvoi de flăcări trosnitoare, dar acesta se scurse inofensiv pe lângă ei. Unul dintre stindardele aflate pe perete luă foc şi fâşii de pânză arzândă căzură pe podea.

Eragon se apără, însă nu atacă la rândul său; i-ar fi luat prea mult timp să îi supună pe magicieni unul câte unul. În plus, descântecul lor îl ţintea pe el: dacă aceştia ar fi vrut să arunce vrăji înainte de a prelua controlul minţii lui – precum şi al minţii tovarăşilor săi –, atunci nu le-ar fi păsat dacă trăiau sau mureau câtă vreme îi opreau pe intruşi.

Se lăsă într-un genunchi lângă Elva. Aceasta îi vorbea unuia dintre magicieni, spunând ceva despre fiica omului.

— Stau pe capcană? întrebă el, aproape în şoaptă. Ea încuviinţă, fără să-şi întrerupă discursul, întinzând mâna, el lovi podeaua cu palma.

Se aşteptase să se întâmple ceva, şi totuşi se dădu înapoi când, cu un scrâşnet înfiorător, o foaie orizontală de metal – lungă de treizeci de picioare şi groasă de patru degete – ţâşni din fiecare perete. Foile de metal îi prinseră pe magicieni la mijloc şi îi tăiară în două, ca o pereche gigantică de foarfece subţiri, apoi se retraseră la fel de repede în fantele lor ascunse.

Totul se petrecu atât de brusc încât Eragon fu şocat. Îşi întoarse privirea de la măcelul din faţa lor. „Ce oribil fel de a muri.”

Lângă el, Elva bolborosi, apoi se prăbuşi, leşinată. Arya o prinse înainte ca ea să se lovească de podea cu capul.

Legănând-o pe un braţ, Arya începu să îi murmure în limba străveche.

Eragon se sfătui cu ceilalţi elfi cum să facă pentru a trece de capcană. Deciseră că cea mai sigură cale ar fi să sară peste ea, aşa cum făcuseră cu ţepele.

Patru dintre ei se suiseră pe Saphira şi aceasta se pregătea să sară, când Elva strigă cu o voce slabă:

— Stai! Nu sări!

Coada Saphirei zvâcni, dar ea rămase pe loc.

Elva se prelinse din strânsoarea Aryei, merse clătinându-se câţiva paşi, se încovoie şi vomită. Îşi şterse gura cu dosul mâinii, apoi privi lung la trupurile mutilate din faţa lor, de parcă ar fi vrut să şi le fixeze în memorie.

Fără să-şi ia ochii de la ele, spuse:

— Mai este un mecanism de declanşare, la jumătatea drumului, în aer. Dacă sari – îşi lovi palmele cu un zgomot puternic, violent, şi se strâmbă – lamele vor ieşi din pereţi şi de sus, şi de jos.

Un gând începu să-l frământe pe Eragon.

— De ce ar încerca Galbatorix să ne ucidă?... Dacă tu n-ai fi fost aici, spuse el, uitându-se la Elva, Saphira ar fi fost moartă acum. Galbatorix o vrea vie, şi atunci de ce toate astea? Arătă podeaua însângerată. La ce bun ţepele şi blocurile de piatră?

— Poate că, spuse elfa Invidia, se aştepta să fim prinşi în gropi, înainte să ajungem la celelalte capcane.

— Sau poate, spuse Blodhgarm pe un ton sumbru, el ştie că Elva este cu noi şi ştie de ce este ea în stare.

Fata ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta? Nu mă poate opri. Un fior îl străbătu pe Eragon.

— Nu, dar dacă ştie de tine, ar putea fi speriat, şi dacă e speriat...

„Atunci chiar va încerca să ne omoare”, încheie Saphira.

Arya scutură din cap.

— Nu contează. Oricum, trebuie să îl găsim.

Petrecură un minut discutând cum să treacă de lame, după care Eragon spuse:

— Şi dacă aş fi folosit magia ca să vă trec pe toţi dincolo, aşa cum a trimis Arya în Şiră oul Saphirei? Arătă către zona aflată dincolo de cadavre.

„Ar cere prea multă energie”, spuse Glaedr.

„Mai bine să ne păstrăm forţele pentru când îl vom înfrunta pe Galbatorix”, adăugă Umaroth.

Eragon îşi muşcă buza. Privi peste umăr şi văzu cu îngrijorare că, departe în spatele lor, Murtagh alerga dintr-o parte într-alta a coridorului. „Nu avem prea mult timp.”

— Poate că am putea pune ceva pe pereţi ca să împiedicăm lamele să iasă.

— Lamele sunt în mod sigur protejate împotriva magiei, atrase atenţia Arya. De altfel, nu avem nimic asupra noastră care să le poată opri. Un cuţit? O bucată de platoşă? Foile de metal sunt prea mari şi prea grele. Ar străpunge orice-ar fi în faţa lor, de parcă nici n-ar fi acolo.

Se aşternu tăcerea.

Atunci Blodhgarm se linse pe colţi şi spuse:

— Nu neapărat.

Se întoarse şi îşi aşeză sabia pe podea, în faţa lui Eragon, apoi le făcu semn elfilor de sub comanda sa să facă acelaşi lucru.

Cu totul, unsprezece tăişuri fură aşezate în faţa lui Eragon.

— Nu vă pot cere să faceţi asta, spuse el. Săbiile voastre... Blodhgarm îl întrerupse ridicând mâna; blana sa strălucea în lumina blândă a lămpilor.

— Noi luptăm cu minţile, nu cu trupul, Biruitorul-Umbrei. Dacă dăm peste soldaţi, luăm de la ei armele de care avem nevoie. Dacă săbiile noastre sunt de mai mult folos aici şi acum, atunci am fi nesăbuiţi să le păstrăm doar din motive sentimentale.

Eragon îşi înclină capul.

— Cum vă este voia. Blodhgarm i se adresă Aryei:

— Ar trebui să fie un număr cu soţ ca să avem şanse de reuşită.

Ea şovăi, apoi trase propria ei sabie cu tăiş subţire şi o puse printre celelalte.

— Gândeşte-te bine ce vei face, Eragon, zise ea. Acestea sunt arme legendare, toate. Ar fi păcat să le distrugi degeaba.

El încuviinţă, apoi se încruntă, concentrându-se, în timp ce îşi amintea lecţiile date de Oromis. „Umaroth, spuse el, voi avea nevoie de puterea ta.”

„Ce este al nostru este şi al tău”, răspunse dragonul.

Iluzia ce ascundea fantele din care ieşeau foile de metal era prea bine făcută pentru ca Eragon să o poată străpunge. Se

aştepta la asta -Galbatorix nu era persoana care să treacă uşor cu vederea un asemenea detaliu. Pe de altă parte, vrăjile ce întreţineau iluzia erau destul de uşor de detectat şi, cercetându-le, putu să determine poziţia exactă şi dimensiunile deschizăturilor.

Nu putea spune cu precizie cât de adânc erau îngropate foile de metal în fante. Spera că se aflau la cel puţin la unul, două degete de suprafaţa exterioară a peretelui. Dacă erau mai aproape, ideea lui ar fi dat greş, căci în mod sigur regele protejase în vreun fel metalul împotriva unei intrevenţii din exterior.

Invocând cuvintele de care avea nevoie, Eragon aruncă prima din cele douăsprezece vrăji pe care avea de gând să le folosească. Una dintre săbiile elfilor – a lui Laufin, bănui el – dispăru cu o uşoară bătaie a aerului, ca şi cum cineva ar fi fluturat o tunică. Nu trecu nicio secundă şi o bufnitură puternică se auzi din peretele din stânga lor.

Eragon zâmbi. Mersese. Dacă ar fi încercat să trimită sabia prin foaia de metal, reacţia ar fi fost cu mult mai dramatică.

Rostind cuvintele mai repede decât prima dată, el aruncă restul vrăjilor, fixând în fiecare perete câte şase săbii, la o distanţă de cinci picioare una de cealaltă. Elfii îl priveau fix în timp ce el rostea vrăjile; dacă pierderea armelor lor îi tulbura, atunci nu o arătau.

Când termină, Eragon îngenunche lângă Arya şi Elva – care o ţineau din nou, amândouă, pe Dauthdaert – şi le zise:

— Fiţi gata să fugiţi.

Saphira şi elfii se încordară. Arya o puse pe Elva să i se caţăre în spate, fără a întrerupe contactul cu lancea verde; apoi Arya spuse:

— Suntem gata.

Aplecându-se în faţă, Eragon lovi din nou podeaua.

Un trosnet vibrant răsună din fiecare perete şi nori de praf căzură din tavan, desfăcându-se în fuioare plutitoare.

În clipa în care văzu că săbiile rezistă, Eragon ţâşni înainte. Abia făcuse doi paşi, când Elva ţipă:

— Mai repede!

Gâfâind de efort, el îşi sili picioarele să lovească pământul şi mai tare. În dreapta, ca o umbră neagră în colţul ochiului, o zări pe Saphira depăşindu-l în viteză, cu capul şi coada coborâte.

Exact când ajunse la celălalt capăt al capcanei, auzi un pocnet de oţel frânt şi apoi scrâşnetul cumplit al metalului frecându-se de metal, în spatele său, cineva ţipă.

Se răsuci şi văzu că toată lumea traversase la timp zona, cu excepţia elfei cu păr argintiu Yaela, care fusese prinsă între ultimele şase degete ale celor două foi de metal. Spaţiul din jurul ei pâlpâi cu flăcări albăstrui-gălbui, ca şi cum aerul însuşi ar fi ars, iar faţa ei se schimonosi de durere.

— Flauga! strigă Blodhgarm, şi Yaela zbură dintre plăcile de metal, care se loviră una de cealaltă cu un zăngănit răsunător. Apoi se retraseră în pereţi cu acelaşi scrâşnet înfiorător cu care apăruseră.

Yaela ateriza pe cele patru membre, în apropiere de Eragon. O ajută să se ridice; spre surprinderea sa, elfa părea nevătămată.

— Eşti rănită? o întrebă el. Ea scutură din cap.

— Nu, dar... vrăjile mele de protecţie au dispărut. Îşi ridică mâinile şi le privi cu o expresie vecină cu uimirea. Nu am mai trăit fără vrăji de protecţie de când... de când eram mai tânără decât eşti tu acum. Cumva, nu ştiu cum, tăişurile mi le-au făcut să dispară.

— Ai noroc că ai rămas în viaţă, spuse Eragon. Se încruntă. Elva ridică din umeri.

— Am fi fost morţi cu toţii, cu excepţia lui – arătă ea către Blodhgarm –, dacă nu v-aş fi spus să vă mişcaţi mai repede.

Eragon mormăi.

Îşi continuară drumul, aşteptându-se la tot pasul să dea peste altă capcană. Însă restul drumului se dovedi a fi lipsit de obstacole şi ei ajunseră la uşile aflate la capătul lui fără niciun alt incident.

Eragon privi în sus la suprafaţa strălucitoare, de aur. Pe uşi era sculptat în relief un stejar în mărime naturală, ale cărui frunze formau o boltă arcuită ce se unea cu rădăcinile de dedesubt, formând un cerc mare în jurul trunchiului. De undeva de la mijlocul trunchiului, porneau în părţi două mănunchiuri groase de ramuri ce împărţeau interiorul cercului în patru. În sfertul din stânga-sus era o sculptură reprezentând o armată de elfi cu lănci, mărşăluind printr-o pădure deasă. În sfertul din dreapta-sus erau oameni construind castele şi făurind săbii. În stânga-jos, urgali – majoritatea kulli – dând foc unui sat şi omorând localnici. În dreapta-jos, pitici ce săpau în peşteri pline

de nestemate şi filoane de minereu. Printre rădăcinile şi ramurile stejarului, Eragon zări pisici fermecate şi pe Ra'zac precum şi câteva creaturi mici, ciudate, pe care nu reuşi să le recunoască Şi, încolăcit chiar în centrul trunchiului copacului, se afla un dragon ce îşi ţinea vârful cozii în gură, ca şi cum s-ar fi muşcat singur. Uşile erau minunat meşteşugite. În alte condiţii, Eragon ar fi fost bucuros să stea şi să le studieze o zi întreagă.

Dar în situaţia dată, vederea uşilor strălucitoare îl umplu de groază gândindu-se la ce îi putea aştepta de partea cealaltă. Dacă era Galbatorix vieţile lor erau pe cale să se schimbe cu totul şi nimic n-ar mai fi fost la fel – nici pentru ei, nici pentru restul Alagaesiei.

„Nu sunt pregătit", îi spuse Eragon Saphirei.

„Vom fi vreodată pregătiţi?" făcu ea. Scoase limba, gustând aerul. Eragon îi putea simţi aşteptarea nervoasă.

„Galbatorix şi Shruikan trebuie omorâţi, şi noi suntem singurii care am putea s-o facem."

„Şi dacă nu putem?"

„Atunci nu putem, şi ce va fi va fi."

El dădu din cap şi inspiră adânc. „Te iubesc, Saphira."

„Şi eu te iubesc, micuţule."

Eragon păşi în faţă.

— Şi acum, ce facem? întrebă el, încercând să-şi ascundă neliniştea. Batem la uşă?

— Mai întâi, să vedem dacă e deschisă, spuse Arya.

Se aşezară în formaţie de luptă. Apoi Arya, cu Elva chiar lângă ea, apucă un mâner prins în uşa din stânga şi se pregăti să tragă.

În clipa aceea, o coloană de aer sclipitor apăru în jurul lui Blodhgarm şi a fiecăruia dintre cei zece magicieni ai săi. Eragon strigă, panicat, şi Saphira scoase un şuierat scurt, de parcă ar fi călcat pe ceva ascuţit. Elfii păreau incapabili să se mişte în interiorul coloanelor: până şi ochii le rămaseră imobili, fixaţi în direcţia în care priveau în momentul în care vraja îşi făcuse efectul.

Cu un zăngănit greu, o uşă se deschise în peretele din stânga şi elfii începură să se mişte către ea, asemenea unei procesiuni de statui alunecând pe gheaţă.

Arya sări spre ei, întinzând suliţa ghimpată, în încercarea de a străpunge vrăjile ce îi legau pe elfi, dar fu prea înceată şi nu îi

putu ajunge.

— Letta! răcni Eragon. Opriţi-vă! Cea mai simplă vrajă la care se putuse gândi şi care i-ar fi putut ajuta. Însă magia care îi prinsese pe elfi se dovedi a fi prea puternică pentru ca el să o poată rupe, şi aceştia dispărură prin deschizătura întunecată, iar uşa se trânti în spatele lor. Panica îl străbătu pe Eragon. Fără elfi…

Arya bătu în uşă cu mânerul lui Dauthdaert şi chiar încercă apoi, cu vârful săbiei, să găsească crăpătura dintre uşă şi zid – aşa cum făcuse cu ieşirea de asediu –, însă peretele părea solid, de neclintit.

Când se întoarse, faţa ei avea o expresie de furie rece. „Umaroth, spuse ea. Am nevoie de ajutorul tău ca să străbat acest zid.”

„Nu, spuse dragonul alb. În mod sigur, Galbatorix ţi-a ascuns bine tovarăşii- Să încercăm să-i găsim ar însemna doar să risipim energia şi să ne punem în şi mai mare pericol.”

Sprâncenele arcuite ale Aryei se apropiară şi mai tare când aceasta se încruntă. „Atunci îi vom face jocul, Umaroth-elda. El vrea să ne separe, ca să ne facă mai slabi. Dacă ne continuăm drumul fără ei, lui Galbatorix îi va fi mult mai uşor să ne înfrângă.”

„Da, micuţo. Dar nu te gândeşti şi la faptul că poate Spărgătorul-de-ouă ar vrea ca noi să pornim în căutarea lor? Poate că vrea să uităm de el şi, în mânia şi îngrijorarea noastră, să ne aruncăm orbeşte într-alta din capcanele lui.”

„Dar de ce şi-ar bate capul atât? Putea să-i captureze pe Eragon, pe Saphira, pe tine şi restul Eldunarilor, aşa cum i-a capturat pe Blodhgarm şi pe ceilalţi, dar nu a făcut-o.”

„Poate că vrea să ne epuizăm forţele înainte de a-l înfrunta sau înainte ca el să încerce să ne înfrângă.”

Arya îşi plecă o clipă capul şi, când îşi ridică din nou privirea, furia ei dispăruse – cel puţin la suprafaţă –, fiind înlocuită de obişnuita ei vigilenţă controlată. „Şi ce ar trebui să facem atunci, Ebrithil?”

„Să sperăm că Galbatorix nu-l va ucide pe Blodhgarm sau pe ceilalţi – cel puţin nu imediat – şi să ne continuăm drumul până ce vom da de rege.”

Arya acceptă, dar Eragon putea spune că varianta nu-i convenea deloc. Nu o putea condamna pentru asta; şi el simţea

acelaşi lucru.

— Cum de nu ai simţit capcana? o întrebă el pe Elva, cu glas scăzut. Credea că ştia de ce, dar voia s-o audă de la ea.

— Pentru că nu i-a făcut să sufere, spuse ea. El dădu din cap.

Arya merse înapoi la uşile de aur şi apucă din nou mânerul din stânga Alăturându-i-se, Elva îşi puse mâna ei mică pe mânerul lui Dauthdaert.

Dându-se în spate, Arya trase şi iar trase, până ce structura masivă începu să se deschidă încetişor. Eragon era sigur că niciun om nu ar fi putut-o deschide, şi chiar şi forţa Aryei abia dacă era suficientă.

Când uşa atinse peretele, Arya îi dădu drumul, apoi, împreună cu Elva, i se alătură lui Eragon, în faţa Saphirei.

De cealaltă parte a arcadei cavernoase se afla o încăpere uriaşă, întunecată. Eragon nu îi putea ghici mărimea, căci pereţii îi erau ascunşi în umbre catifelate. Un şir de lămpi fără flacără, fixate pe stâlpi de fier, porneau din ambele părţi ale intrării, iluminând podeaua încrustată şi nimic mai mult, în vreme ce o strălucire slabă venea de sus, de la cristalele aflate pe tavanul înalt. Cele două şiruri de lămpi se opreau la peste cinci sute de paşi mai încolo, lângă baza unui postament larg, pe care se afla un tron. Pe tron stătea o siluetă solitară, întunecată, singura făptură din întreaga încăpere, iar în poala acesteia odihnea o sabie fără teacă, o lamă lungă, albă, ce părea să răspândească o strălucire slabă.

Eragon înghiţi în sec şi o strânse mai tare pe Brisingr. Frecă rapid falca Saphirei cu vârful scutului său, iar ea îşi trecu limba printre colţi, drept răspuns. Apoi, la un semnal nerostit, toţi patru înaintară.

În momentul în care fură toţi în încăperea tronului, uşa de aur se închise în spatele lor. Eragon se aşteptase la asta, şi totuşi zgomotul uşii ce se închidea îl făcu să tresară. Când ecourile se topiră în tăcerea semiobscură din încăperea cea înaltă, silueta de pe tron se mişcă, de parcă s-ar fi trezit din somn, şi o voce – o voce cum Eragon nu mai auzise până acum: adâncă şi pătrunzătoare, şi plină de o autoritate mult mai mare decât cea a lui Ajihad sau Oromis sau Hrothgar, o voce care făcea ca până şi glasul elfilor să pară aspru şi strident – răsună din celălalt capăt al sălii tronului.

Şi ea spuse:

— A, vă aşteptam. Fiţi bine-veniţi în casa mea! mai ales tu, Eragon Biruitorul-Umbrei, şi tu, Saphira Solzi-Sclipitori. De mult îmi doresc să vă întâlnesc. Dar sunt bucuros să te văd şi pe tine, Arya – fiica lui Islanzadi, tu însăţi o Biruitoare a Umbrei – şi de asemenea pe tine, Elva Frunte-Sclipitoare. Şi desigur, Glaedr, Umaroth, Valdr şi toţi ceilalţi care vă însoţesc, nevăzuţi. Multă vreme i-am crezut morţi, şi sunt nespus de bucuros să văd că nu e aşa. Fiţi bine-veniţi cu toţii! Avem multe de vorbit.

În focul luptei

Împreună cu războinicii din batalionul său, Roran îşi croia drum dinspre zidul exterior al Uru'baenului către străzile de dincolo de acesta. Se opriră să se regrupeze; apoi el răcni:

— Către poartă! şi arătă direcţia cu ciocanul.

El şi câţiva oameni din Carvahall, printre care Horst şi Delwin, o luară înainte, mergând la trap de-a lungul interiorului zidului, către spărtura pe care o făcuseră elfii cu magia lor. Săgeţi zburau peste capetele lor în timp ce alergau, dar niciuna nu îi ţintea în mod special şi Roran nu auzi pe nimeni din grup să fie rănit.

În spaţiul îngust dintre zid şi casele de piatră dădură peste zeci de soldaţi. Câţiva dintre aceştia se opriră să lupte, dar restul fugiră, şi chiar şi cei care luptau se retraseră curând pe străduţele lăturalnice.

La început, focul sălbatic al măcelului şi al victoriei îl orbi pe Roran cu totul. Însă când soldaţii pe care-i întâlneau continuară să fugă, o senzaţie de nelinişte începu să-i roadă stomacul şi el începu să se uite mai atent înjur, căutând orice amănunt care era altfel decât ar fi trebuit să fie.

Ceva era în neregulă. Era sigur de asta.

— Galbatorix nu i-ar lăsa să abandoneze lupta atât de uşor, murmură el pentru sine.

— Ce zici? întrebă Albriech, care se afla lângă el.

— Ziceam că Galbatorix nu i-ar lăsa să abandoneze lupta atât de uşor. Întorcându-şi capul, Roran răcni către restul batalionului: Fiţi numai urechi şi daţi-i zor! Galbatorix are o surpriză, două pentru noi, pun pariu. Dar nu ne vom lăsa luaţi pe nepregătite, nu-i aşa?

— Stronghammer! strigară ei drept răspuns şi îşi loviră armele de scuturi. Toţi, cu excepţia elfilor, bineînţeles. Mulţumit, el grăbi pasul, continuând să cerceteze din priviri acoperişurile.

Curând ieşiră în strada plină de moloz care ducea la ceea ce fusese poarta principală a oraşului. Acum tot ce mai rămăsese era o gaură căscată, de vreo câteva sute de picioare, ce avea la

bază un morman de bolovani sfărâmaţi. Prin această gaură năvăliră vardenii şi aliaţii lor: oameni, pitici, urgali, elfi şi pisici fermecate, luptând umăr la umăr pentru prima oară în istorie.

Săgeţile cădeau ca ploaia peste armata care se revărsa în oraş, însă magia elfilor oprea proiectilele mortale înainte ca acestea să poată face vreun rău. Ceea ce nu se întâmpla cu soldaţii lui Galbatorix; Roran văzu câţiva dintre ei căzând sub tirul arcaşilor vardeni, deşi unii păreau să aibă puse vrăji de protecţie ce îi apărau de săgeţi. Favoriţii lui Galbatorix, presupuse el.

Când batalionul său se reuni cu restul armatei, Roran îl zări pe Jormundur călare în mulţimea de războinici. Roran îl salută şi Jormundur îi răspunse la fel, strigându-i:

— După ce ajungem la fântâna aia – arătă cu sabia spre o construcţie mare, bogat ornamentată, aflată într-o curte la câteva sute de paşi în faţa lor –, ia-ţi oamenii şi faceţi la dreapta. Eliberaţi partea de sud a oraşului, apoi ne întâlnim cu toţii la cetate.

Roran dădu din cap cu putere, în aşa fel încât Jormundur să-i vadă gestul.

— Am înţeles, domnule!

Se simţea mai în siguranţă acum, că erau în tovărăşia celorlalţi războinici, şi totuşi senzaţia de nelinişte nu-l părăsea. „Unde sunt?” se întrebă, privind străzile pustii. Se presupunea că Galbatorix îşi adunase întreaga armată în Uru'baen, însă Roran nu văzuse nicio dovadă a prezenţei vreunei mari concentrări de forţe. Erau surprinzător de puţini soldaţi pe ziduri, iar cei care erau prezenţi fugiseră mult mai repede decât ar fi trebuit.

„Ne ademeneşte înăuntru, înţelese Roran dintr-odată. Totul este o înscenare, ca să ne păcălească.” Atrăgându-i din nou atenţia lui Jormundur, el răcni:

— Ceva nu e în regulă! Unde sunt soldaţii?

Jormundur se încruntă şi se întoarse să discute cu Regele Orrin şi cu Regina Islanzadi, care se duseseră la el. Destul de ciudat, pe umărul stâng al lui Islanzadi stătea un corb alb, cu ghearele înfipte în zalele armurii de aur.

Însă vardenii continuară să pătrundă tot mai adânc în Uru'baen.

— Care este problema, Stronghammer? mârâi Nar Garzhvog,

croindu-şi drum până la Roran.

Roran ridică privirea către kull-ul greu de cap.

— Nu sunt sigur. Galbatorix…

Uită ce voise să spună, căci un corn se auzi dintre clădirile din faţa lor. Acesta răsună aproape un minut, un sunet grav, de rău augur, ce îi făcu pe vardeni să se oprească şi să privească în jur neliniştiţi.

Lui Roran i se înmuiară picioarele.

— Asta a fost, îi spuse el lui Albriech. Întorcându-se, îşi agită ciocanul arătând către partea laterală a străzii. La o parte! răcni el. Băgaţi-vă printre clădiri şi staţi ascunşi!

Batalionului său îi luă mai mult timp să iasă din coloana de războinici decât îi trebuise să intre. Furios, Roran continuă să strige, încercând să-i facă să se mişte mai repede.

— Repede, căţei jigăriţi! Repede!

Cornul sună din nou şi Jormundur ceru, în sfârşit, armatei să se oprească.

În acel moment, războinicii lui Roran se aflau retraşi deja la adăpost pe trei străduţe, unde stăteau ciorchine în spatele clădirilor, aşteptând ordinele acestuia. El stătea lângă peretele unei case, împreună cu Garzhvog şi Horst, şi arunca priviri după colţ, încercând să vadă ce se întâmplă.

Cornul sună încă o dată şi apoi tropăitul multor picioare răsună în Uru'baen.

Groaza îl cuprinse pe Roran când văzu şir după şir mărşăluind pe străzile ce veneau dinspre cetate, şiruri de bărbaţi aspri şi disciplinaţi, neavând pe feţele lor nici cel mai mic semn de frică. În fruntea lor, pe un armăsar cenuşiu, călărea un om îndesat, lat în umeri. Purta o platoşă sclipitoare, bombată în afară, ca şi cum ar fi adăpostit un pântece considerabil, în mâna stângă el purta un scut pe care era pictată imaginea unui turn ce se prăbuşea peste un colţ golaş de stâncă. În mâna dreaptă ducea un buzdugan cu ţinte, pe care majoritatea oamenilor nici nu l-ar fi putut ridica, dar pe care el îl balansa înainte şi înapoi cu uşurinţă.

Roran îşi umezi buzele. Îşi dăduse seama că bărbatul nu era altul decât Lordul Barst şi, dacă măcar jumătate din lucrurile pe care le auzise despre el erau adevărate, atunci Barst nu s-ar fi dus ţintă spre un adversar decât dacă ar fi fost absolut sigur că îl va distruge.

Roran văzuse suficient. Îndepărtându-se de colţul clădirii, el spuse:

— Nu vom aştepta. Spune-le celorlalţi să ne urmeze.

— Vrei să fugi, Stronghammer? mormăi Nar Garzhvog.

— Nu, spuse Roran. Vreau să atac din lateral. Numai un nebun ar ataca frontal o asemenea armată. Şi-acum, du-te!

Îi dădu un brânci urgalului, apoi traversă intersecţia, reluându-şi poziţia în fruntea războinicilor săi. „Şi doar un nebun l-ar înfrunta direct pe cel pe care Galbatorix îl alesese să-i conducă trupele.”

În timp ce îşi croiau drum printre clădirile înghesuite, Roran auzi cum soldaţii începuseră să strige:

— Lord Barst! Lord Barst! Lord Barst! Şi izbeau pământul cu cizmele lor ţintuite, şi îşi loveau săbiile de scuturi.

„Din ce în ce mai bine”, gândi Roran, dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva.

Apoi vardenii strigară şi ei, aerul se umplu de „Eragon!” şi „Cavalerii!”, iar oraşul răsună de scrâşnetul metalului şi de ţipetele răniţilor.

Când batalionul său ajunse cam pe unde bănuia că era mijlocul armatei Imperiului, Roran îşi întoarse oamenii şi porniră în direcţia adversarilor lor.

— Rămâneţi grupaţi, le ordonă el. Faceţi zid cu scuturile şi, orice s-ar întâmpla, protejaţi-i pe magicieni.

În curând, îi zăriră pe soldaţii din stradă – lăncieri, majoritatea – înghesuiţi unul într-altul, înaintând spre locul unde se dădea bătălia.

Nar Garzhvog slobozi un răget sălbatic, urmat de Roran şi de alţi războinici din batalion, şi se aruncară cu toţii spre şirurile de soldaţi. Aceştia strigară alarmaţi şi panica se răspândi printre ei, în timp ce se dădură de-a valma înapoi, călcându-i în picioare pe ai lor în încercarea de a-şi face loc să lupte.

Urlând, Roran se aruncă asupra primului şir de oameni. Sângele ţâşni în jurul său când izbi cu ciocanul şi simţi cum metal şi oase deopotrivă cedează sub acesta. Soldaţii erau atât de înghesuiţi unul într-altul încât nu aveau aproape nicio şansă. Omorî patru dintre ei înainte ca unul să îndrepte o sabie spre el, pe care o bloca cu scutul său.

În capătul străzii, Nar Garzhvog doborî şase oameni cu o singură lovitură a ghioagei sale. Soldaţii începură să se ridice în

picioare, nebăgând în seamă rănile care i-ar fi imobilizat dacă ar fi putut simţi durerea, şi Garzhvog lovi din nou, terciuindu-i.

Roran nu mai fu conştient decât de oamenii din faţa sa, de greutatea ciocanului din mână şi de caracterul lunecos al caldarâmului acoperit de sânge de sub picioarele lui. Rupse şi stâlci; se feri şi împinse; bombăni şi răcni şi ucise, ucise, ucise – până când, spre surprinderea sa, îşi roti ciocanul şi nu mai întâlni decât aer în cale. Arma sa se izbi de pământ, făcând să iasă scântei din caldarâm, şi o smucitură dureroasă îi străbătu braţul.

Roran scutură din cap, limpezindu-şi mintea; îşi croise drum prin întreaga masă de soldaţi.

Răsucindu-se, văzu că majoritatea războinicilor săi erau încă prinşi în lupta cu soldaţii, la dreapta şi la stânga. Scoţând un alt urlet, se aruncă înapoi în bătălie.

Trei soldaţi îl încercuiră: doi cu suliţe, unul cu o sabie. Roran se năpusti asupra omului cu sabie, însă piciorul îi alunecă pe ceva moale şi umed. Chiar şi în cădere, izbi cu ciocanul către gleznele celui mai apropiat om. Soldatul se feri şi se pregăti să înfigă sabia în Roran când un elf sări în faţă şi, cu două lovituri rapide, îi decapita pe toţi cei trei soldaţi.

Era aceeaşi elfă cu care vorbise în afara oraşului, numai că acum era împroşcată toată de sânge. Înainte să apuce să îi mulţumească, ea ţâşni pe lângă el, mişcându-şi sabia atât de repede încât nici n-o putea urmări şi doborând alţi soldaţi.

După ce îi privise în luptă, Roran pricepuse că fiecare elf făcea cât cel puţin cinci oameni, fără măcar să pună la socoteală abilitatea lor de a arunca vrăji. Cât despre urgali, pur şi simplu făcea tot posibilul să nu le stea în cale, mai ales kullilor. Odată stârniţi, aceştia nu mai păreau să facă deosebirea între prieten şi duşman, iar kullii erau atât de mari încât le venea uşor să omoare pe cineva fără să vrea. Văzuse cum unul dintre ei îl strivise pe un soldat între picior şi zidul unei clădiri, fără să bage măcar de seamă. Un alt kull decapitase un soldat cu o rotire obişnuită a scutului.

Lupta continuă alte câteva minute, până când singurii soldaţi rămaşi prin preajmă fură cei morţi.

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, Roran cercetă strada cu privirea în sus şi-n jos. Puţin mai departe în oraş văzu rămăşiţele forţei pe care o distruseseră dispărând printre case pe măsură

ce oamenii alergau să se alăture unei alte părţi din armata lui Galbatorix. Se gândi să îi urmărească însă bătălia principală se desfăşura mai aproape de marginea oraşului, şi alese să cadă în spatele soldaţilor atacatori şi să le rupă rândurile.

— Pe aici! răcni el ridicându-şi ciocanul şi pornind în josul străzii.

O săgeată se înfipse în marginea scutului său, şi el îşi ridică privirea la timp ca să vadă silueta unui om strecurându-se pe un acoperiş din apropiere.

Când ieşi dintre clădirile înghesuite şi ajunse în zona deschisă din faţa ruinelor porţii principale a Uru'baenului, se trezi în faţa unei scene de o asemenea confuzie încât şovăi, neştiind ce să facă.

Cele două armate se amestecaseră într-atât încât nu le mai puteai deosebi rândurile, şirurile sau locul în care se afla frontul. Tunicile purpurii ale soldaţilor erau împrăştiate prin piaţă, uneori în număr mic, alteori în pâlcuri mari, iar lupta se revărsase pe toate străzile din apropiere, cu cele două armate întinzându-se ca o pată. Printre combatanţii pe care se aştepta să-i vadă, Roran zări şi zeci de pisici – dintre cele obişnuite, nu fermecate – atacându-i pe soldaţi, o privelişte sălbatică şi înspăimântătoare. Ştia că pisicile obişnuite urmează comenzile celor fermecate.

Iar în centrul pieţei, călare pe armăsarul său cenuşiu, se afla Seniorul Barst, cu platoşa sa mare şi rotundă sclipind de la lumina focurilor aprinse în casele din apropiere. El îşi învârtea buzduganul mai iute decât ar fi putut să o facă orice alt om, şi cu fiecare lovitură dobora cel puţin un varden. Săgeţile trase înspre el se făceau nevăzute în flăcări portocalii, săbiile şi suliţele ricoşau din el de parcă era făcut din piatră, şi nici măcar forţa unui kull nu fu îndeajuns pentru a-l doborî de pe armăsar. Roran văzu cu uimire cum, cu o mişcare obişnuită a buzduganului, omul înveşmântat în armură zdrobi capul unui kull care îl atacase, spărgându-i coarnele şi ţeasta ca şi cum ar fi spart un ou.

Roran se încruntă. Cum putea să fie atât de puternic şi de rapid? Magia era răspunsul evident, însă şi magia aceea trebuia să aibă o sursă. Barst nu avea nestemate pe buzdugan sau pe armură, iar lui Roran nu prea îi venea a crede că Galbatorix i-ar fi transmis energie de la depărtare. Roran îşi aminti discuţia cu Eragon din noaptea de dinaintea salvării Katrinei din Helgrind.

Eragon îi spusese că era aproape cu neputinţă să modifici trupul unui om în aşa fel încât să aibă viteza şi forţa unui elf, chiar dacă acel om era Cavaler – ceea ce făcea transformarea lui Eragon de către dragoni la Sărbătoarea Sângelui cu atât mai uimitoare. Părea puţin probabil ca Galbatorix să fi izbutit o astfel de transformare cu Barst, ceea ce îl făcea pe Roran să se întrebe în continuare care era sursa puterii nepământene a acestuia?

Barst trase de hăţurile armăsarului, întorcându-l. Lumina ce sclipea pe suprafaţa platoşei sale umflate îi atrase atenţia lui Roran.

Acesta simţi cum i se usucă gura şi fu cuprins de deznădejde. Din câte ştia, Barst nu era genul de om care să aibă burtă. Nu şi-ar fi îngăduit să se moleşească, iar Galbatorix nu ar fi ales un asemenea om ca să apere Uru'baen-ul. Singura explicaţie care avea sens era că Barst avea un Eldunari prins de trupul său, pe sub platoşa sa cu formă ciudată.

Apoi strada se cutremură şi se despică, şi o crăpătură întunecată se ivi sub Barst şi sub armăsarul său. Gaura i-ar fi înghiţit pe amândoi fără nicio problemă, însă calul rămase suspendat în aer, de parcă ar fi avut copitele încă pe pământ. O trâmbă de fum în mai multe culori licări în jurul lui Barst, precum o aură de curcubee peticite. Valuri de căldură şi de frig se revărsau dinspre locul în care se afla, iar Roran văzu firicele de gheaţă ieşind din pământ, încercând să se înfăşoare în jurul picioarelor calului şi să le ţină pe loc. Însă gheaţa nu putea să prindă calul în strânsoare şi nicio altă vrajă nu părea să aibă vreun efect asupra omului sau a animalului.

Barst trase din nou de hăţuri, apoi îi dădu pinteni calului şi porni spre un grup de elfi aflaţi lângă o casă din apropiere, încântând în limba străveche. Roran presupuse că ei erau cei care aruncaseră vrăji asupra lui Barst.

Ridicându-şi buzduganul deasupra capului, Barst se aruncă în mijlocul elfilor. Aceştia se împrăştiară căutând să se apere, dar totul fu în zadar, căci Barst le sfărâmă scuturile şi le rupse săbiile, iar când îi izbi pe elfi, buzduganul îi strivi de parcă ar fi avut oase subţiri şi goale pe dinăuntru precum păsările.

De ce nu îi ocrotiseră vrăjile lor de apărare? se întrebă Roran. De ce nu îl pot opri cu minţile? El este un singur om şi nu are decât un Eldunari cu el.

La câţiva yarzi mai încolo, un bolovan masiv şi rotund se

prăvăli într-o mare de trupuri încleştate, lăsând în urmă o pată roşie şi strălucitoare, apoi sări spre faţada unei clădiri, unde sfărâmă statuile aflate deasupra uşii.

Roran se feri şi blestemă, încercând să vadă dincotro venise bolovanul, în partea cealaltă a oraşului, observă că soldaţii lui Galbatorix puseseră din nou mâna pe catapulte şi pe celelalte maşinării plasate pe zid. „Trag în propriul oraş, se gândi el. Trag în propriii lor oameni!”

Cu un mormăit de scârbă, se întoarse cu spatele la piaţă şi cu faţa spre oraş.

— Nu mai putem face nimic aici! strigă el către batalion. Lăsaţi-l pe Barst în seama celorlalţi. O luăm pe strada de-acolo! Le arătă spre stânga. Ne vom croi drum până la zid şi le vom ţine piept acolo!

Nu mai auzi dacă războinicii îi răspunseră, căci pornise deja la drum. În spatele său, un alt bolovan se prăbuşi peste armatele încleştate, provocând şi mai multe ţipete de durere.

Strada pe care o alesese Roran era înţesată de soldaţi, dar şi de elfi şi pisici fermecate, înghesuiţi la uşa prăvăliei unui pălărier, străduindu-se din greu să ţină piept numărului mare de duşmani din jurul lor. Elfii strigară ceva şi o duzină de soldaţi căzură la pământ, însă ceilalţi rămaseră în picioare.

Năpustindu-se în mijlocul soldaţilor, Roran se pierdu din nou în negura roşiatică a bătăliei. Sări peste unul dintre soldaţii căzuţi şi îşi pogorî ciocanul asupra coifului unui om întors cu spatele. Sigur că omul murise, Roran îşi folosi scutul ca să-l împingă înapoi pe următorul soldat, apoi îl împunse cu capătul ciocanului, zdrobindu-i gâtul.

Lângă el, Delwin fu lovit cu o suliţă în umăr şi căzu într-un genunchi, scoţând un strigăt de durere. Rotindu-şi ciocanul şi mai repede decât de obicei, Roran împinse înapoi suliţaşul în timp ce Delwin îşi scotea suliţa din rană şi se ridica iarăşi în picioare.

— Retrage-te, îi zise Roran.

Delwin clătină din cap şi strânse din dinţi.

— Nu!

— Retrage-te, la naiba! Este un ordin.

Delwin blestemă, dar se supuse, şi Horst îi luă locul. Roran observă că fierarul sângera de la tăieturile de pe picioare şi braţe, dar acestea nu păreau să îl împiedice să se mişte.

Ferindu-se de o lovitură de sabie, Roran făcu un pas în faţă. Păru să audă un foşnet uşor în spate, apoi un bubuit îi răsună în urechi, pământul se învârti în jurul său şi totul se cufundă în beznă.

Se trezi cu capul zvâcnindu-i. Deasupra sa văzu cerul – care acum strălucea la lumina soarelui ce se înălţa – şi partea de dedesubt a colţului de stâncă.

Gemând de durere, se săltă în capul oaselor. Era întins la baza zidului exterior al oraşului, lângă fragmentele însângerate ale unui bolovan de catapultă. Îi lipseau scutul şi ciocanul, ceea ce îl îngrijoră într-un mod foarte confuz.

Chiar când încerca să îşi recapete echilibrul, un grup de cinci soldaţi se repezi spre el şi unul dintre oameni îl înjunghie în piept cu o suliţă. Vârful armei îl împinse în zid, însă nu îi străpunse pielea.

— Înşfăcaţi-l! strigară soldaţii, şi Roran simţi mâini care îl apucă de braţe şi de picioare. Se zbătu încercând să se elibereze, dar era încă slăbit şi dezorientat iar în jur erau prea mulţi soldaţi ca să le poată face faţă.

Aceştia îl loveau încontinuu şi el simţea cum îşi pierde puterile pe măsură ce vrăjile de apărare îl protejau de lovituri. Lumea începu să se înceţoşeze în jurul său şi era pe cale să îşi piardă cunoştinţa, când tăişul unei săbii ieşi pe gura unuia dintre soldaţi.

Aceştia îi dădură drumul şi Roran văzu o femeie cu părul negru trecând printre ei, învârtindu-şi arma cu uşurinţa unui războinic încercat, în câteva secunde ea îi ucise pe cei cinci oameni, deşi unul dintre ei izbuti să îi facă o tăietură superficială pe coapsa stângă.

După aceasta, ea îi întinse mâna şi îi zise:

— Stronghammer…

Când îi apucă mâna, văzu că încheietura ei – expusă acolo unde apărătoarea tocită nu mai ajungea – era străbătută de cicatrici, de parcă fusese arsă sau biciuită până la os. În spatele femeii se vedea o fetişcană palidă, purtând o armură făcută din bucăţi, şi un băiat care părea să fie mai tânăr cu un an sau doi decât fata.

— Cine eşti? întrebă el, ridicându-se. Chipul femeii era remarcabil: lat şi cu oase puternice, bronzat şi ars de vânt ca al unui om ce-şi petrecuse mai toată viaţa în aer liber.

— O străină aflată în trecere, spuse ea. Îndoindu-şi genunchii, luă de pe jos suliţa unui soldat şi i-o dădu lui.

— Îţi mulţumesc.

Ea făcu un semn scurt din cap, apoi porni printre clădiri împreună cu tinerii săi însoţitori, înaintând tot mai mult în oraş.

Roran se uită după ei o clipă, pus pe gânduri, apoi îşi reveni şi porni în grabă ca să se alăture din nou batalionului său.

Războinicii îl întâmpinară cu strigăte de uimire şi, îmbărbătaţi, îi atacară pe soldaţi cu şi mai multă vigoare. Totuşi, când Roran îşi reluă locul printre oamenii din Carvahall descoperi că bolovanul care îl lovise pe el îl omorâse pe Delwin. Mâhnirea lui se preschimbă în mânie şi el luptă cu şi mai multă ferocitate decât înainte, hotărât să pună capăt bătăliei cât mai curând.

TEMĂTOR dar hotărât, Eragon porni împreună cu Arya, Elva şi Saphira spre podiumul pe care Galbatorix stătea liniştit pe tronul său.

Era mult de mers, atât de mult încât Eragon avu timp să cântărească în minte mai multe strategii, pe care fu nevoit să le abandoneze deoarece nu erau practice. Ştia că forţa nu avea să fie de ajuns pentru a-l învinge pe rege; ar fi fost nevoie şi de viclenie, şi asta era ceva ce lui îi lipsea. Totuşi, nu aveau de ales decât să îl înfrunte pe Galbatorix.

Cele două şiruri de felinare care duceau către podium erau destul de depărtate între ele pentru ca ei patru să poată merge unul lângă altul. Eragon se bucura că lucrurile stăteau astfel, căci asta însemna că Saphira putea să se lupte împreună cu ei la nevoie.

Pe măsură ce se apropiau de tron, Eragon continuă să studieze încăperea în care se aflau. Era o cameră ciudată de primire pentru un rege, se gândi el.

În afară de calea luminată din faţa lor, cea mai mare parte a spaţiului era ascuns într-o beznă de nepătruns – mai mult chiar decât sălile piticilor de sub Tronjheim şi Farthen Dur –, iar în aer se simţea un miros uscat, ca de mosc, care părea foarte familiar, deşi nu îşi dădea seama de ce.

— Unde este Shruikan? întrebă el în şoaptă. Saphira adulmecă. “Îi simt mirosul, dar nu îl aud.” Elva se încruntă.

— Iar eu nu îl simt.

Când ajunseră la vreo treizeci de picioare de podium, se opriră. În spatele tronului atârnau perdele groase şi negre, făcute dintr-un soi de catifea, ce se întindeau până la tavan.

Umbra în care era cufundat Galbatorix îi ascundea trăsăturile. Mai apoi se aplecă în faţă, la lumină, şi Eragon îi văzu chipul. Era lung şi uscăţiv, cu o frunte înaltă şi un nas ascuţit. Ochii îi erau duri ca piatra, cu foarte puţin alb pe lângă iris. Avea gura subţire şi largă, uşor lăsată la colţuri, iar barba şi mustaţa îi erau îngrijite şi negre ca smoala, precum straiele. Ca vârstă, părea să

fie în cea de-a patra decadă: încă în deplinătatea forţelor, dar apropiindu-se de începutul declinului. Pe frunte şi la baza nasului avea riduri, iar pielea sa bronzată părea subţiată, de parcă nu mâncase decât carne de iepure şi napi toată iarna. Era lat în umeri şi bine făcut, iar pieptul îi părea sculptat.

Pe cap purta o coroană de aur roşiatic, bătută cu tot soiul de nestemate. Coroana părea veche – mai veche chiar decât sala, iar Eragon se întrebă dacă nu cumva îi aparţinuse cândva Regelui Palancar, cu multe sute de ani înainte.

Galbatorix îşi ţinea în poală sabia. Era sabia unui Cavaler, asta era limpede, însă Eragon nu mai văzuse niciodată una ca ea. Tăişul, mânerul şi plăselele erau complet albe, în vreme ce nestemata încrustată în mâner era limpede ca un izvor de munte. Intru totul, era ceva la această armă care îl neliniştea pe Eragon. Culoarea ei – sau mai degrabă lipsa ei de culoare – îi amintea de un os albit de soare. Era culoarea morţii, nu a vieţii, şi părea mult mai periculoasă decât orice nuanţă de negru, oricât de întunecată ar fi fost aceasta.

Galbatorix îi măsură pe rând cu privirea-i ageră, fără să clipească.

— Deci aţi venit să mă omorâţi, zise el. Foarte bine, ce-ar fi să începem?

Îşi ridică sabia şi îşi întinse braţele în lături, într-un gest de întâmpinare.

Eragon se propti mai bine pe picioare şi îşi ridică sabia şi scutul. Invitaţia regelui îl tulbura. „Se joacă cu noi.”

Ţinând în continuare lancea Dauthdaert, Elva facu un pas în faţă şi începu să vorbească. Totuşi, niciun sunet nu îi ieşi de pe buze şi ea îl privi pe Eragon cu o expresie alarmată.

Eragon încercă să îi atingă mintea, dar nu putu să îi simtă deloc gândurile; era ca şi cum nu s-ar mai fi aflat în aceeaşi cameră cu ei.

Galbatorix izbucni în râs, apoi îşi aşeză din nou sabia în poală şi se rezemă cu spatele de tron.

— Chiar credeai că nu ştiu de abilitatea ta, copilă? Chiar credeai că m-ai putea face neputincios cu un asemenea şiretlic mărunt şi evident?

O, nu mă îndoiesc că vorbele tale m-ar putea răni, dar asta numai dacă le-aş putea auzi. Buzele sale livide se curbară într-un zâmbet crud, lipsit de umor. Câtă nesăbuinţă! Acesta era

planul vostru măreţ? O fată care nu poate vorbi decât dacă îi dau eu voie, o suliţă mai bună de atârnat pe un perete decât de mânuit în luptă şi o colecţie de Eldunari pe jumătate ţicniţi din cauza bătrâneţii? Nţ-nţ-nţ. Aveam o părere mai bună despre tine, Arya. Şi despre tine, Glaedr, dar pesemne că emoţiile ţi-au întunecat judecata de când l-am folosit pe Murtagh ca să îl ucid pe Oromis.

Glaedr le zise lui Eragon, Saphirei şi Aryei: „Omorâţi-l”. Dragonul auriu părea cât se poate de calm, însă tocmai seninătatea lui trăda o mânie ce întrecea orice altă emoţie.

Eragon schimbă o privire rapidă cu Arya şi cu Saphira, apoi porniră toţi trei către podium, în timp ce Glaedr, Umaroth şi ceilalţi Eldunari îi atacau mintea lui Galbatorix.

Înainte ca Eragon să poată face mai mult de câţiva paşi, regele se ridică de pe jilţul său de catifea şi strigă un Cuvânt. Cuvântul reverberă în mintea lui Eragon şi fiecare părticică din făptura sa păru să vibreze drept răspuns, de parcă ar fi fost un instrument a cărui coardă tocmai fusese atinsă de un bard. În ciuda intensităţii reacţiei sale, Eragon nu îşi putu aminti Cuvântul; i se şterse din minte, lăsând în urmă numai cunoaşterea existenţei sale şi felul în care îl afectase.

Galbatorix mai rosti şi alte cuvinte după primul, dar niciunul nu păru să aibă aceeaşi putere, iar Eragon era prea năucit ca să le cuprindă înţelesul. Când ultima frază ieşi de pe buzele regelui, o forţă îl prinse pe Eragon, oprindu-l în mers. Şocul îi smulse un vaiet surprins. Dădu să se mişte, însă era ca şi cum avea trupul fixat în piatră. Tot ce putea face era să respire, să privească şi, aşa cum aflase deja, să vorbească.

Nu înţelegea; vrăjile sale de protecţie ar fi trebuit să îl apere de magia regelui. Faptul că nu o făcuseră îl lăsă cu senzaţia că se leagănă pe marginea unui imens abis.

Lângă el, Saphira, Arya şi Elva păreau imobilizate şi ele.

Înfuriat de uşurinţa cu care îi prinsese regele, Eragon îşi uni mintea cu Eldunarii, în lupta lor împotriva conştiinţei lui Galbatorix. Simţi un număr enorm de minţi ţinându-le piept – dragoni cu toţii, ce fredonau şi bolboroseau şi ţipau într-un cor nebunesc şi incoerent ce conţinea atâta durere şi amărăciune încât Eragon vru să se tragă înapoi, pentru a nu fi absorbit în nebunia lor. Erau foarte puternici, de parcă majoritatea fuseseră la fel de mari ca Glaedr, dacă nu chiar mai mari.

Dragonii ce li se opuneau îi împiedicau să îl atace direct pe Galbatorix. De fiecare dată când lui Eragon i se părea că simte atingerea gândurilor regelui, unul dintre dragonii înrobiţi se năpustea spre mintea sa şi, bolborosind, îl silea să se retragă. Lupta împotriva dragonilor era îngreunată de gândurile lor sălbatice şi incoerente; să-l supui pe vreunul dintre ei era ca şi cum ai fi încercat să ţii la pământ un lup turbat. Şi erau atât de mulţi, cu mult mai mulţi decât cei pe care îi ascunseseră Cavalerii în Bolta Sufletelor.

Înainte ca vreuna dintre părţi să preia controlul, Galbatorix, care nu părea deloc afectat de înfruntarea invizibilă, spuse:

— Haideţi să-i întâlniţi pe oaspeţii noştri, dragii mei.

Un băiat şi o fată ieşiră din spatele tronului şi veniră în dreapta regelui. Fata părea să aibă vreo şase ani, băiatul vreo opt sau nouă.

Semănau mult între ei, aşa că Eragon ghici că erau fraţi. Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de noapte. Fata ţinea strâns braţul băiatului, ascunzându-se pe jumătate în spatele lui, în vreme ce băiatul părea speriat, dar hotărât. Chiar şi luptându-se cu Eldunarii lui Galbatorix, Eragon tot izbuti să simtă minţile copiilor – le putu simţi groaza şi confuzia – şi îşi dădu seama că sunt reali.

— Nu-i aşa că este fermecătoare? întrebă Galbatorix, ridicând bărbia fetei cu un deget lung. Ce ochi mari şi ce păr frumos! Iar el, nu-i aşa că este un flăcău chipeş? Îşi puse mâna pe umărul băiatului. Copiii, se zice, sunt o binecuvântare pentru oricine. Întâmplarea face ca eu să nu împărtăşesc această credinţă. Experienţa mi-a demonstrat că şi copiii pot fi la fel de cruzi şi de răzbunători ca adulţii. Singura diferenţă este că lor le lipseşte forţa de a-i supune pe ceilalţi voinţei lor. Puteţi să-mi daţi dreptate sau nu. Oricum, ştiu că voi, vardenii, vă mândriţi cu virtutea voastră. Vă consideraţi susţinătorii justiţiei, apărătorii nevinovaţilor – de parcă ar exista cineva cu adevărat nevinovat – şi războinici nobili ce luptă pentru îndreptarea unei nedreptăţi din vechime. Foarte bine, atunci; haideţi să punem la încercare convingerile voastre şi să vedem dacă sunteţi cine pretindeţi că sunteţi. Dacă nu opriţi atacul, îi voi omorî pe ei doi – scuturâ umărul băiatului – şi îi voi omorî şi dacă îndrăzniţi să mă atacaţi din nou… De fapt, dacă mă scoateţi din sărite, îi voi omorî oricum, aşa că vă sfătuiesc să vă purtaţi frumos. Cuvintele lui

părură să îi sperie pe copii, dar aceştia nu făcură nicio încercare de a fugi.

Eragon se uită la Arya şi îşi văzu propria deznădejde oglindită în ochii ei.

„Umaroth!” strigară ei.

„Nu”, mârâi dragonul alb, luptându-se cu mintea unui alt Eldunari.

„Trebuie să vă opriţi”, zise Arya.

„Nu!”

“Îi va omorî”, spuse Eragon.

„Nu! Nu ne vom da bătuţi. Nu acum!”

„Destul! răcni Glaedr. Sunt pui în pericol!”

„Şi alţi pui vor fi în pericol dacă nu îl ucidem pe Spărgătorul-de-ouă.”

„Da, dar acum nu este momentul potrivit să încercăm, rosti Arya. Aşteptaţi puţin şi poate vom reuşi să găsim o cale de a-l ataca fără să punem în pericol vieţile copiilor.”

„Şi dacă nu?” întrebă Umaroth.

Nici Eragon, nici Arya nu putură găsi tăria de a răspunde.

„Atunci vom face ceea ce trebuie făcut”, interveni Saphira. Eragon ura asta, dar ştia că ea avea dreptate. Nu puteau pune doi copii înaintea întregii Alagaesii. Dacă era posibil, aveau să îi salveze pe băiat şi pe fată, însă dacă nu – aveau să atace. Nu exista alegere.

Când Umaroth şi Eldunarii în numele cărora vorbea se supuseră fără tragere de inimă, Galbatorix zâmbi.

— Ei, aşa-i mai bine. Acum putem vorbi ca nişte fiinţe civilizate, fără să ne mai facem griji despre cine pe cine încearcă să omoare. Bătu uşor băiatul pe cap, apoi îi arătă treptele podiumului. Staţi jos. Fără să crâcnească, cei doi copii se aşezară pe treapta cea mai de jos, cât mai departe de rege. Apoi Galbatorix făcu un semn şi zise „Kausta”, iar Eragon alunecă înainte până ajunse la baza podiumului, la fel ca Arya, Elva şi Saphira.

Eragon continua să fie uluit că vrăjile lor de apărare nu îi protejau. Se gândi la Cuvânt – oricare ar fi fost acesta – şi o bănuială cumplită începu să i se înfiripe în suflet. Deznădejdea urmă în curând. Cu toate planurile lor, cu toate discuţiile, grijile şi suferinţele lor, cu toate sacrificiile făcute, Galbatorix îi prinsese la fel de uşor ca pe nişte pisoi nou-născuţi. Iar dacă

bănuiala lui Eragon se adeverea, regele era şi mai grozav decât crezuseră ei.

Totuşi, nu erau complet neajutoraţi. Îşi păstraseră controlul asupra minţilor lor, măcar pentru moment. Şi, din câte îşi putea da seama, puteau încă folosi magia… într-un fel sau altul.

Privirea lui Galbatorix se îndreptă către Eragon.

— Deci tu eşti cel care mi-a dat atâtea bătăi de cap, Eragon, fiu al lui Morzan… Noi doi ar fi trebuit să ne întâlnim mai de mult. Dacă mama ta nu ar fi fost atât de nesăbuită încât să te ascundă în Carvahall, ai fi crescut aici, în Uru'baen, ca oricare alt copil de nobil, cu toate bogăţiile şi îndatoririle ce decurg din aceasta, în loc să îţi pierzi vremea scurmând prin ţărână. Chiar şi-aşa, eşti acum aici şi toate acele lucruri vor fi în sfârşit ale tale. Ele ţi se cuvin prin naştere, sunt moştenirea ta şi eu voi avea grijă să le primeşti. Păru să îl studieze pe Eragon cu mai multă atenţie, apoi zise: Semeni mai mult cu mama ta decât cu tatăl tău. În cazul lui Murtagh, este exact invers. Totuşi, asta nu contează. Indiferent cu cine semănaţi mai mult, este normal ca tu şi fratele tău să mă slujiţi, întocmai precum părinţii voştri.

— Niciodată, făcu Eragon, încleştându-şi fălcile. Un surâs subţire apăru pe chipul regelui.

— Niciodată? Vom vedea. Îşi întoarse privirea. Şi tu, Saphira. Dintre toţi oaspeţii mei de astăzi, cel mai mult mă bucur să te văd pe tine. Ai ajuns la o frumoasă maturitate. Îţi aduci aminte de acest loc? Îţi aduci aminte de sunetul glasului meu? Am petrecut multe nopţi vorbindu-vă, ţie şi celorlalte ouă din grija mea, în anii în care mi-am întins domnia asupra Imperiului.

“Îmi… îmi aduc aminte, un pic”, spuse Saphira, iar Eragon îi transmise cuvintele regelui. Ea nu voia să comunice direct cu regele şi nici regele nu ar fi îngăduit aşa ceva. Cea mai sigură cale pentru ei de a se proteja era să îşi ţină minţile la distanţă dacă nu era un conflict deschis.

Galbatorix dădu din cap.

— Şi sunt sigur că îţi vei aduce aminte şi mai multe, cu cât vei petrece mai mult timp între aceste ziduri. S-ar putea să nu îţi fi dat seama de asta la vremea respectivă, dar ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii într-o cameră nu foarte departe de aici. Aceasta este casa ta, Saphira. Aici e locul tău. Şi aici îţi vei face cuibul şi îţi vei depune ouăle.

Saphira îşi miji ochii, iar Eragon simţi un dor mistuitor şi

straniu din partea-i, amestecat cu o ură arzătoare.

Regele trecu mai departe.

— Arya Drottningu. Soarta, se pare, are un simţ ciudat al umorului, căci iată-te aici, după cum poruncisem să fii adusă mai de demult. Ai luat-o pe o cale mai ocolită, dar până la urmă ai ajuns, şi încă de bunăvoie. Asta mi se pare de-a dreptul amuzant. Ţie nu?

Arya îşi strânse buzele, refuzând să răspundă. Galbatorix chicoti.

— Recunosc că mi-ai fost ca un ghimpe în coastă de ceva vreme. Nu ai provocat atâtea pagube precum băgăciosul acela enervant de Brom, dar nici nu ai stat degeaba. Ba chiar s-ar putea spune că eşti vinovată pentru întreaga situaţie, de vreme ce tu ai fost cea care i-a trimis oul Saphirei lui Eragon. Totuşi, nu îţi port pică. Dacă nu ai fi fost tu, Saphira poate că nu ar fi ieşit din găoace, iar eu nu aş fi izbutit să îmi scot ultimul duşman din ascunzătoare. Pentru asta, îţi mulţumesc. Şi apoi mai eşti tu, Elva. Fata cu pecetea unui Cavaler pe frunte. Însemnată de un dragon şi binecuvântată cu cele de trebuinţă pentru a observa toate durerile unei persoane şi tot ce le va provoca durere. Cât de mult trebuie să fi suferit în aceste ultime luni… Cât de mult trebuie că îi dispreţuieşti pe cei din jurul tău pentru slăbiciunile lor, chiar şi când eşti silită să le împărtăşeşti nefericirea. Vardenii nu au ştiut să te folosească. Astăzi voi pune capăt bătăliilor care te-au chinuit într-atât şi nu vei mai fi nevoită să înduri greşelile şi ghinioanele altora, îţi promit. Din când în când, s-ar putea să am nevoie de talentul tău, dar în rest vei putea trăi cum vei pofti şi vei avea parte de tihnă.

Elva se încruntă, însă era limpede că oferta regelui o ispitea. Eragon îşi dădu seama că era la fel de periculos să îl asculţi pe Galbatorix cum era să o asculţi pe Elva.

Galbatorix se opri şi îşi trecu degetele peste mânerul împletit al sabiei sale, fixându-i cu ochii săi pe jumătate închişi. Apoi îşi îndreptă privirea dincolo de ei, spre punctul din aer în care Eldunarii pluteau ascunşi de ochii tuturor, şi starea lui de spirit păru să se întunece.

— Transmiteţi-i cuvintele mele lui Umaroth pe măsură ce le grăiesc, zise el. Umaroth! Iar ne-am întâlnit în condiţii neprielnice. Credeam că te-am omorât în Vroengard.

Umaroth răspunse, iar Eragon începu să îi redea cuvintele:

— Spune…

— … că i-ai răpus doar trupul, completă Arya.

— Asta văd şi eu, rosti Galbatorix. Unde v-au ascuns Cavalerii, pe tine şi pe cei aflaţi cu tine? În Vroengard? Sau în altă parte? Eu şi slujitorii mei am scotocit cu mare atenţie prin ruinele din Doru Araeba.

Eragon şovăi înainte să transmită răspunsul dragonului, ştiind că avea să îl mânie pe rege, însă îşi dădu seama că nu avea de ales.

— Spune… că nu îţi va împărtăşi niciodată această cunoştinţă de bunăvoie.

Sprâncenele lui Galbatorix i se împreunară deasupra nasului.

— Chiar aşa? Ei bine, îmi va spune el cât de curând, fie că vrea, fie că nu. Regele bătu în mânerul săbiei sale de un alb orbitor. Am luat sabia asta de la Cavalerul lui, ştiţi, când l-am omorât – când l-am omorât pe Vrael – în turnul de strajă ce se ridică deasupra Văii Palancar. Vrael îi dăduse un alt nume săbiei. Îi spunea Islingr, Aducătoarea-de-Lumină. Mi s-a părut că Vrangr este mai… potrivit.

Vrangr însemna „strâmbă”, iar Eragon recunoscu că era un nume mai potrivit pentru acea sabie.

O bubuitură înfundată se auzi în spatele lor şi Galbatorix surâse din nou.

— Ah, bun. Murtagh şi Thorn ni se vor alătura în curând şi atunci vom putea începe aşa cum trebuie. Un alt sunet răsună în cameră, urmat de un şuierat ce părea să vină din toate direcţiile deodată. Galbatorix aruncă o privire peste umăr şi zise: Nu a fost frumos din partea voastră să atacaţi atât de devreme. Eu mă trezisem deja – mă trezesc mult înainte de revărsatul zorilor –, însă l-aţi trezit pe Shruikan. Devine cam nervos când este obosit şi, când este nervos, obişnuieşte să mănânce oameni. Străjerii mei au aflat încă de la început că nu este bine să îl deranjeze când doarme. Ar fi fost mai bine pentru voi dacă le-aţi fi urmat exemplul.

Pe măsură ce vorbea Galbatorix, perdelele din spatele tronului se mişcară şi se ridicară spre tavan.

Cu un şoc, Eragon înţelese că acelea erau de fapt aripile lui Shruikan.

Dragonul negru stătea încolăcit pe podea, cu capul aproape de tron, iar trupul său masiv forma un zid mult prea abrupt şi

înalt pentru a putea fi urcat fără ajutorul magiei. Solzii săi nu aveau strălucirea celor ai Saphirei sau ai lui Thorn, sclipind mai degrabă cu un luciu întunecat şi lichid. Culoarea lor neagră ca de cerneală îi făcea să fie aproape opaci, conferindu-le o anumită tărie şi soliditate pe care Eragon nu o mai văzuse la solzii vreunui dragon; era ca şi cum Shruikan ar fi fost acoperit cu piatră sau cu metal, nu cu nestemate.

Dragonul era enorm. La început, lui Eragon îi fu greu să înţeleagă că în faţa lor se afla o singură făptură. Văzu o parte din gâtul său şi crezu că vedea trunchiul dragonului; văzu o parte a unuia dintre picioarele din spate ale lui Shruikan şi o confundă cu o tibie. În mintea lui, cuta unei aripi era o întreagă aripă. De-abia când îşi ridică privirea şi văzu ţepii de pe spatele dragonului, Eragon înţelese cât de imens era Shruikan. Fiecare ţep era lat cât un trunchi de stejar străvechi; solzii din jurul lor aveau cel puţin un picior grosime, dacă nu mai mult.

Apoi Shruikan deschise un ochi şi se uită la ei. Irisul său era alb-albăstriu şi palid, culoarea unui gheţar de munte, şi părea neobişnuit de strălucitor pe fundalul negru al solzilor săi.

Uriaşul ochi al dragonului zvâcni dintr-o parte în alta, cercetându-le feţele. Privirea sa părea să reflecte doar furie şi nebunie, iar Eragon era sigur că Shruikan i-ar fi omorât pe loc dacă l-ar fi lăsat Galbatorix.

Privirea intensă a ochiului enorm – mai ales încărcată de o răutate evidentă – îl făcu pe Eragon să vrea să fugă şi să se ascundă într-o vizuină cât mai adânc sub pământ. Era aceeaşi senzaţie pe care trebuie s-o aibă un iepure atunci când dă nas în nas cu o vietate mare şi colţoasă.

Lângă el, Saphira mârâi, iar solzii de pe spatele ei se vălurir şi se ridicară ca un guler.

Drept răspuns, jeturi de foc apărură în puţurile căscate ale nărilor lui Shruikan, apoi acesta mârâi şi el, acoperind-o pe Saphira şi umplând camera cu un huruit asemenea unei alunecări de bolovani.

Pe podium, cei doi copii scânciră şi se chirciră, ascunzându-şi capetele între genunchi.

— Linişte, Shruikan, făcu Galbatorix, iar dragonul negru amuţi din nou. Pleoapa lui se lăsă, dar nu se închise complet; dragonul continuă să îi privească printr-o deschizătură de câteva degete, ca şi cum ar fi aşteptat momentul potrivit ca să se arunce

asupra lor.

— Nu vă place, zise Galbatorix. Însă, la drept vorbind, nu îi place nimeni… nu-i aşa, Shruikan? Dragonul pufni şi mirosul de fum se simţi în aer.

Eragon simţi cum îl cuprinde iarăşi deznădejdea. Shruikan o putea omorî pe Saphira dintr-o lovitură. Şi, oricât de mare era încăperea, Saphira tot nu ar fi reuşit să scape de dragonul mare şi negru prea multă vreme.

Deznădejdea lui se preschimbă în mânie frustrată şi el smuci de legă, turile invizibile care îl ţineau pe loc.

— Cum poţi să faci aşa ceva? strigă el, opintindu-se din toate puterile

— Aş vrea să ştiu şi eu asta, spuse Arya.

Ochii lui Galbatorix părură să sclipească sub streşinile întunecate ale sprâncenelor.

— Nu ai ghicit încă, elfo?

— Aş prefera să îmi răspunzi în loc să ghicesc, replică ea.

— Foarte bine. Însă mai întâi trebuie să faceţi ceva pentru a şti că vă zic adevărul. Trebuie să încercaţi să aruncaţi o vrajă, amândoi, şi apoi vă voi spune. Cum nici Eragon, nici Arya nu rostiră nimic, regele le făcu un semn cu mâna: Haideţi, vă făgăduiesc că nu vă voi pedepsi pentru asta. Acum încercaţi… Insist.

Arya fu prima.

— Thrautha, spuse ea, cu glasul aspru şi coborât. Eragon îşi dădu seama că încerca să arunce lancea Dauthdaert înspre Galbatorix. Însă arma nu se clinti din mâna ei.

Apoi Eragon vorbi:

— Brisingr! se gândi că poate legătura pe care o avea cu sabia îi va îngădui să folosească magia, chiar dacă Arya nu reuşise, însă spre dezamăgirea lui lama rămase pe loc licărind palid în lumina ştearsă a felinarelor.

Privirea lui Galbatorix spori în intensitate.

— Bănuiesc că ai înţeles deja răspunsul, elfo. Mi-a luat aproape un veac, dar până la urmă am găsit ce căutam: o cale de a-i ţine în frâu pe magicienii din Alagaesia. Căutarea nu a fost uşoară; cei mai mulţi oameni s-ar fi dat bătuţi din cauza dezamăgirii sau, chiar dacă ar fi avut răbdarea necesară, de teamă. Însă nu şi eu. Eu am insistat. Şi studiind, am descoperit ce îmi dorisem cu atâta ardoare: o tabletă scrisă într-un alt ţinut

şi într-o altă epocă, de mâini ce nu aparţineau unui elf, unui pitic, unui om sau unui urgal. Iar pe acea tabletă era scris un anumit Cuvânt – un nume pe care l-au vânat de-a lungul timpului toţi magicienii, fără o altă răsplată decât dezamăgirea cruntă. Galbatorix ridică un deget. Numele tuturor numelor. Numele limbii străvechi.

Eragon îşi înăbuşi un blestem. Avusese dreptate. „Asta încerca să-mi spună acel Ra'zac”, se gândi el, amintindu-şi ce îi spusese unul dintre monştrii-insectă în Helgrind: „Aproape că a găsssit numele… Numele adevărat!”

Oricât de descumpănitoare ar fi fost dezvăluirea lui Galbatorix, Eragon se agăţă de conştiinţa faptului că numele său nu îi putea opri pe el sau pe Arya – sau pe Saphira, în definitiv – să folosească magia fără limba străveche. Nu că asta i-ar fi ajutat prea mult. Vrăjile de protecţie ale regelui aveau să îi apere pe el şi pe Shruikan de orice vrăji ar fi aruncat ei. Totuşi, dacă regele nu ştia că se poate folosi magie şi fără limba străveche, sau chiar dacă ştia dar credea că ei nu ştiu, atunci aveau o şansă să îl poată lua prin surprindere şi poate chiar să îi distragă atenţia pentru o clipa, deşi Eragon nu era sigur cum avea să îl ajute asta.

Galbatorix continuă:

— Cu acest Cuvânt pot remodela vrăjile aşa cum orice magician poate stăpâni stihiile. Toate vrăjile vor fi în stăpânirea mea, însă eu nu voi fi stăpânit decât de cele pe care le aleg eu.

„Poate că nu ştie”, se gândi Eragon, şi scânteia unei hotărâri i se aprinse în suflet.

— Voi folosi numele tuturor numelor ca să-i supun pe toţi magicienii din Alagaesia şi nimeni nu va mai arunca o vrajă fără binecuvântarea mea, nici măcar elfii. Chiar acum, magicienii din armata voastră descoperă asta pe pielea lor. După ce vor înainta pe o anumită distanţă în Uru'baen, dincolo de poarta principală, vrăjile lor vor înceta să mai funcţioneze cum trebuie. O parte din farmece nu vor avea niciun efect, în vreme ce altele vor fi distorsionate şi vor sfârşi prin a afecta trupele voastre în loc de ale mele. Galbatorix îşi înclină capul şi rămase cu privirea pierdută, de parcă ar fi ascultat şoapta cuiva în ureche. A provocat multă confuzie în rândurile lor.

Eragon încercă să reziste impulsului de a-l scuipa pe rege.

— Nu contează, mormăi el. Tot vom găsi o cale să te oprim.

Galbatorix păru că zâmbeşte sinistru.

— Chiar aşa? Cum? Şi de ce? Gândeşte-te ce spui. Ai fi în stare să dai la o parte cea dintâi ocazie oferită Alagaesiei de a avea o pace adevărată doar ca să îţi saturi foamea ta exagerată de răzbunare? Vrei să le îngădui magicienilor de pretutindeni să îşi facă de cap în continuare indiferent de răul pe care îl provoacă altora? Asta mi se pare un lucru mai rău decât orice am făcut eu vreodată. Însă este o pură speculaţie fără rost. Cei mai buni războinici ai Cavalerilor nu m-au putut învinge, iar tu nu te ridici la înălţimea lor. Nu ai avut nicio şansă să mă înlături de la putere. Niciunul dintre voi nu a avut vreo şansă.

— L-am ucis pe Durza şi i-am omorât pe Ra'zac, facu Eragon. De ce nu şi pe tine?

— Eu nu sunt atât de slab precum cei care mă slujesc. Nu ai putut să îl învingi nici măcar pe Murtagh, şi el este doar umbra unei umbre. Tatăl vostru, Morzan, era mult mai puternic decât oricare dintre voi, şi nici măcar el nu îmi putea ţine piept. Pe deasupra, rosti Galbatorix în timp ce o expresie crudă i se aşternu pe faţă, te înşeli dacă tu crezi că i-ai distrus pe Ra'zac. Ouăle din Dras-Leona nu erau singurele pe care le-am luat de la Lethrblaka. Am şi altele, ascunse altundeva. În curând vor ieşi pui din ele şi Ra'zac vor cutreiera iarăşi pământul, facându-mi voia. Cât despre Durza, Umbrele sunt uşor de creat şi cel mai adesea nu prea merită osteneala. Aşa că, vezi tu, nu ai câştigat nimic, băiete – numai false victorii.

Mai presus de orice, Eragon ura îngâmfarea lui Galbatorix şi aerul său de superioritate copleşitoare. Ar fi vrut să îşi verse furia pe rege şi să îl blesteme în toate felurile pe care le ştia, însă de dragul siguranţei copiilor îşi ţinu gura.

„Aveţi vreo idee?” îi întrebă el pe Glaedr, Saphira şi Arya.

„Nu”, zise Saphira. Ceilalţi nu spuseră nimic.

„Umaroth?”

„Doar să îl atacăm cât încă mai putem.”

Trecu un minut, timp în care nimeni nu mai spuse nimic. Galbatorix se lăsă pe un cot şi îşi rezemă bărbia pe pumn, în timp ce continua să îi privească. La picioarele sale, băiatul şi fata plângeau încet. Deasupra, ochiul lui Shruikan rămânea aţintit asupra lui Eragon şi a celorlalţi, ca un imens felinar de un albastru îngheţat.

Apoi auziră cum se deschid şi se închid uşile camerei şi

sunetul unor paşi apropiindu-se – paşii unui om şi ai unui dragon.

Murtagh şi Thorn apărură în curând în câmpul lor vizual. Se opriră lângă Saphira, iar Murtagh se înclină.

— Domnule…

Regele le facu un semn, iar Murtagh şi Thorn se duseră în dreapta tronului.

Când Murtagh îşi ocupă poziţia, îi aruncă o privire dezgustată lui Eragon; apoi îşi duse mâinile la spate, privind către capătul celălalt al camerei, fără să îl mai bage în seamă.

— Ţi-a luat mai mult decât mă aşteptam, rosti Galbatorix cu un glas aparent blajin.

Fără să îl privească, Murtagh zise:

— Poarta era mai avariată decât am crezut iniţial, domnule, şi vrăjile pe care le-aţi pus asupra ei au îngreunat reparaţia.

— Vrei să spui că este vina mea că ai întârziat? Murtagh strânse din dinţi.

— Nu, domnule. Vreau numai să explic. Totodată, o parte din hol era oarecum… murdară şi asta ne-a încetinit.

— Înţeleg. Vom vorbi despre asta mai târziu; deocamdată sunt alte chestiuni de care trebuie să ne ocupăm. De exemplu, a sosit timpul ca oaspeţii noştri să întâlnească ultimul membru al acestei petreceri. În plus, ar fi cazul să avem ceva mai multă lumină aici.

Şi Galbatorix lovi cu latul săbiei unul din braţele tronului, strigând cu glas puternic:

— Naina!

La porunca sa, sute de felinare se aprinseră de-a lungul pereţilor încăperii, scăldând-o într-o lumină caldă, precum cea a lumânărilor. În colţuri era încă întuneric, însă pentru prima dată Eragon putu să observe detaliile dimprejur. Zeci de stâlpi şi de uşi erau înşiraţi de-a lungul zidurilor şi peste tot se puteau zări sculpturi, tablouri şi ornamente aurite. Aurul şi argintul fuseseră folosite din belşug şi Eragon întrezări sclipirea nenumăratelor nestemate.

Era o etalare năucitoare de bogăţie, chiar şi în comparaţie cu bogăţiile din Tronjheim sau din Ellesmera.

După o clipă, observă şi altceva: un bloc de piatră cenuşie – granit, pesemne – înalt de opt picioare, aflat în dreapta lor, dincolo de spaţiul ce fusese luminat până acum. Şi de blocul de

piatră era legată Nasuada, purtând o tunică simplă şi albă. Îi privea cu ochii larg deschişi, deşi nu putea vorbi căci avea îndesată în gură o cârpă. Părea ponosită şi istovită, însă teafără.

Eragon simţi o uşurare profundă. Nu îndrăznise să spere că aveau să o mai găsească în viaţă.

— Nasuada! strigă el. Eşti bine? Ea dădu din cap.

— Te-a silit să îi juri credinţă? Ea clătină din cap.

— Crezi că aş lăsa-o să îţi spună dacă aş fi făcut asta? întrebă Galbatorix. Când Eragon îşi întoarse ochii către rege, îl văzu pe Murtagh aruncând o privire rapidă şi îngrijorată spre Nasuada şi se întrebă care ar putea fi semnificaţia acestui gest.

— Ei bine, ai facut-o? întrebă Eragon pe un ton provocator.

— Întâmplarea face că nu. Am hotărât să aştept să vă strâng pe toţi laolaltă. Acum, că am realizat şi asta, niciunul dintre voi nu va pleca de aici până nu îmi veţi jura credinţă şi până nu voi afla numele voastre adevărate. De aceea sunteţi aici. Nu ca să mă omorâţi, ci ca să vă plecaţi în faţa mea şi să puneţi odată capăt acestei răzmeriţe dăunătoare.

Saphira mârâi din nou, iar Eragon zise:

— Nu ne vom da bătuţi. Cuvintele sale sunau slab şi inofensiv, chiar şi în urechile lui.

— Atunci ei vor muri, replică Galbatorix, arătând spre cei doi copii. Şi astfel, sfidarea ta nu va schimba nimic. Nu pari să pricepi; aţi pierdut deja. Afară bătălia nu merge deloc bine pentru prietenii voştri. În curând, oamenii mei îi vor sili să se predea şi astfel se va isprăvi acest război. Luptaţi cum poftiţi. Negaţi ce-i în faţa voastră, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine. Însă nimic din ce veţi face nu vă mai poate schimba soarta, nici pe cea a Alagaesiei.

Eragon refuză să creadă că el şi Saphira aveau să îşi petreacă restul vieţii supunându-se lui Galbatorix. Saphira simţea la fel, iar mânia ei se alătură mâniei sale, arzând orice urmă de teamă şi de precauţie, şi atunci el rosti:

— Vae weohnata ono vergari, eka thăet otherum. Te vom omorî, îţi jur.

Pentru o clipă, Galbatorix păru enervat; apoi rosti din nou Cuvântul – şi alte cuvinte din limba străveche –, astfel încât jurământul pe care îl grăise Eragon păru să îşi piardă orice înţeles; cuvintele îi rămaseră în minte ca un mănunchi de frunze uscate, golite de orice putere de a da un impuls sau de a

inspira.

Buza de sus a regelui se curbă într-un rânjet.

— Nu ai decât să juri ce vrei. Jurămintele nu te vor lega decât dacă le voi îngădui eu să o facă.

— Tot te voi omorî, murmură Eragon. Ştia că, dacă avea să îl înfrunte în continuare, asta putea să-i coste viaţa pe cei doi copii, însă Galbatorix trebuia să fie ucis, iar dacă preţul morţii sale era moartea băiatului şi a fetei, atunci acesta era un preţ pe care Eragon era gata să îl accepte. Ştia că avea să se urască pentru asta. Ştia că feţele copiilor aveau să îi apară în vise pentru tot restul vieţii. Însă dacă nu îl înfrunta pe Galbatorix, totul avea să fie pierdut.

„Nu şovăi, zise Umaroth. Acum este timpul să loveşti."

Eragon ridică vocea.

— De ce nu vrei să te lupţi cu mine? Eşti laş? Sau eşti prea slab ca să te pui cu mine? De-aia te ascunzi în spatele acestor copii ca o babă speriată?

„Eragon…", rosti Arya pe un ton alarmat.

— Nu sunt singurul care a adus un copil astăzi aici, replică regele, cu ridurile de pe chip adâncindu-i-se.

— Este o diferenţă: Elva a acceptat să vină. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce nu vrei să lupţi? Oare ţi-ai petrecut atât de mult timp pe tron mâncând dulciuri încât ai uitat să mânuieşti o sabie?

— Nu ai vrea să te lupţi cu mine, puiule, mormăi regele.

— Demonstreaz-o, atunci. Dă-mi drumul şi înfruntă-mă în luptă dreaptă. Arată-ne că încă mai eşti un războinic de temut. Sau trăieşte cu gândul că eşti un laş smiorcăit care nu îndrăzneşte să înfrunte nici măcar un singur adversar fără ajutorul Eldunarilor. L-ai ucis pe Vrael însuşi! De ce te temi de mine? De ce…

— Destul! îl întrerupse Galbatorix. O roşeaţă îi apăruse în obrajii supţi. Apoi, ca argintul-viu, starea sa de spirit se schimbă şi el îşi rânji dinţii într-un zâmbet înfricoşător. Bătu darabana în braţul jilţului. Nu am dobândit acest tron acceptând toate provocările ce îmi erau aruncate în faţă. Nici nu l-am păstrat înfruntându-mi duşmanii în „luptă dreaptă". Ce trebuie să înveţi tu, puiule, este că nu contează cum obţii victoria câtă vreme o obţii.

— Te înşeli. Contează, făcu Eragon.

— Îţi voi aminti de asta când îmi vei fi jurat credinţă. Totuşi... Galbatorix bătu uşor în mânerul săbiei. De vreme ce ţii neapărat să te lupţi, îţi voi îndeplini dorinţa. Licărul de speranţă pe care îl simţi Eragon se stinse când Galbatorix adăugă: însă nu cu mine, ci cu Murtagh.

La auzul acestor cuvinte, Murtagh îi aruncă o căutătură mânioasă lui Eragon.

Regele îşi mângâie barba.

— Aş vrea să ştiu, o dată pentru totdeauna, care din voi este războinicul mai destoinic. Veţi lupta cu forţele proprii, fără magie sau Eldunari, până ce unul din voi nu va mai putea continua. Nu aveţi voie să vă omorâţi – asta v-o interzic – însă în afară de moarte voi permite aproape orice. Cred că va fi destul de distractiv să văd fraţii luptând între ei.

— Nu, spuse Eragon. Nu fraţi. Fraţi vitregi. Brom a fost tatăl meu, nu Morzan.

Pentru prima oară, Galbatorix păru surprins. Apoi colţul gurii i se răsuci în sus.

— Bineînţeles. Ar fi trebuit să îmi dau seama; adevărul îţi era pus pe faţă, pentru cine ştia după ce să se uite. Acest duel va fi şi mai potrivit, în acest caz. Fiul lui Brom împotriva fiului lui Morzan. Soarta chiar are un simţ ciudat al umorului.

Murtagh fu luat şi el prin surprindere. Îşi controla chipul prea bine pentru ca Eragon să-şi dea seama dacă această noutate îi făcea plăcere sau îl supăra, însă Eragon ştia că îl tulburase. Dacă atenţia lui Murtagh era distrasă, lui Eragon avea să îi fie şi mai uşor să-l învingă. Şi chiar avea de gând să-l învingă, în ciuda sângelui pe care îl împărtăşeau.

— Letta, rosti Galbatorix, cu o mişcare uşoară din mână. Eragon se clătină când vraja care îl ţinea prizonier dispăru. Apoi regele spuse:

— Ganga aptr, iar Arya, Elva şi Saphira alunecară în spate, lăsând un spaţiu larg între ei şi podium. Regele murmură şi alte cuvinte şi cele mai multe dintre felinarele din cameră se stinseră, astfel încât spaţiul din faţa tronului rămase cel mai luminat loc din încăpere.

— Hai, îi zise Galbatorix lui Murtagh. Luptă-te cu Eragon, ca să vedem care dintre voi este mai priceput.

Strâmbându-se, Murtagh se duse până într-un loc aflat la doar câţiva yarzi de Eragon. O scoase pe Zar'roc – tăişul săbiei

purpurii arăta de parcă ar fi fost deja acoperit de sânge –, apoi îşi ridică scutul şi se aşeză într-o poziţie ghemuită.

După ce le privi pe Saphira şi pe Arya, Eragon îi urmă exemplul.

— Şi-acum, luptaţi-vă! strigă Galbatorix bătând din palme. Asudând, Eragon începu să se mişte către Murtagh, iar Murtagh se apropie de el.

Muşchi contra metal

Roran icni şi sări într-o parte când un horn de cărămidă se izbi de sol în faţa sa, urmat de trupul unuia dintre arcaşii Imperiului.

Îşi scutură năduşeala din ochi, apoi ocoli cadavrul şi mormanul de cărămizi împrăştiate, sărind de pe-o palmă liberă de pământ pe alta, aşa cum obişnuia să sară pe pietrele râului Anora.

Bătălia mergea rău. Măcar atâta lucru era clar. El şi războinicii săi rezistaseră cel puţin un sfert de ceas lângă zidul exterior, respingând valurile de soldaţi care veneau, însă apoi se lăsaseră iar atraşi de către ei printre clădiri. Se pare că aceasta fusese o greşeală. Lupta pe străzi era disperată, sângeroasă şi confuză. Batalionul lui fusese împrăştiat şi doar puţini războinici rămăseseră lângă el – majoritatea oameni din Carvahall, împreună cu patru elfi şi câţiva urgali. Restul erau risipiţi pe străduţele din apropiere, luptând pe cont propriu, fără a fi comandaţi.

Ce era şi mai rău, pentru un motiv pe care elfii şi ceilalţi magicieni nu-l puteau explica, magia părea să nu mai funcţioneze cum ar fi trebuit. Descoperiseră asta când unul dintre elfi încercase să-l omoare cu o vrajă pe un soldat, doar ca să vadă în schimb un războinic varden căzând mort, devorat de mulţimea de cărăbuşi pe care elful tocmai îi invocase. Moartea războinicului îi provocă lui Roran o senzaţie de greaţă; era un fel de a muri cumplit şi fără sens şi i s-ar fi putut întâmpla oricăruia dintre ei.

Departe, în dreapta lor, în apropierea porţii principale, Lordul Barst încă se mai dezlănţuia în mijlocul corpului principal al armadei vardenilor. Roran îl zări de câteva ori: coborâse de pe cal şi se învârtea printre oameni, elfi şi pitici, aruncându-i într-o parte cu uriaşul său buzdugan negru de parcă ar fi fost popice. Nimeni nu-l putea opri pe bărbatul mătăhălos, cu atât mai puţin să îl rănească, iar cei aflaţi în preajmă încercau să stea la distanţă de arma sa înfricoşătoare.

Roran îl văzu şi pe Regele Orik împreună cu un grup de pitici tăindu-şi drum printr-un grup de soldaţi. Coiful încrustat cu pietre preţioase al lui Orik scânteia în lumină în timp ce el îşi rotea puternicul său ciocan de luptă, Volund. În spatele lui, războinicii răcneau:

— Vor Orikz korda![12]

Cincizeci de paşi mai încolo, Roran o zări pe Regina Islanzadi prinsă în luptă, cu mantia ei roşie fluturând şi armura strălucitoare luminând ca o stea în grămada întunecată de trupuri. În jurul capului ei zbura corbul alb ce o însoţea peste tot. Atât cât reuşi să vadă din ce făcea Islanzadi, îndemânarea, sălbăticia şi curajul acesteia îl impresionară pe Roran. Îi amintea de Arya, însă după părerea sa regina părea a fi un războinic mult mai puternic.

Un grup de cinci soldaţi năvăli de după colţul unei case şi aproape intră în Roran. Strigând, aceştia îşi ridicară suliţele şi făcură tot posibilul să îl înţepe, ca pe un pui la frigare. El se lăsă brusc în jos, apoi sări în lături şi vârî suliţa pe care o avea în gâtul unuia dintre oameni. Soldatul mai rămase încă un minut în picioare, dar nu mai putea respira cum se cuvine şi în curând se prăbuşi, încurcându-se în picioarele tovarăşilor săi.

Roran prinse ocazia şi începu să înjunghie şi să taie orbeşte. Unul dintre soldaţi reuşi să îl lovească pe Roran în umărul drept, iar Roran simţi – o senzaţie deja familiară – cum îi scade puterea când vrăjile de protecţie respinseră tăişul.

Fu surprins să vadă că vrăjile îl protejau încă. Cu doar câteva clipe înainte, ele nu reuşiseră să oprească marginea unui scut care îi zdrelise pielea obrazului stâng. Îşi dori ca, orice se întâmpla cu magia, să se termine într-un fel sau altul. Căci aşa, nu îndrăznea să rişte a se expune nici la cea mai mică lovitură.

Roran se îndreptă către ultimii doi soldaţi, însă înainte de a ajunge la ei un fulger de oţel scânteie şi capetele celor doi căzură pe caldarâm cu o expresie de surpriză pe faţă. Trupurile se prăbuşiră şi în spatele lor Roran o văzu pe vânzătoarea de ierburi, Angela, înveşmântată în armura ei neagră cu verde şi ţinându-şi toiagul-sabie. Lângă ea se afla o pereche de pisici fermecate, una având forma unei fete cu părul tigrat, cu dinţii ascuţiţi, însângeraţi, şi cu un jungher lung în mână, cealaltă având forma unui animal. Se gândi că poate era Solembum, dar

[12] „Pe ciocanul lui Orik!” în limba piticilor

nu era sigur.

— Roran! Ce bucurie să te văd, spuse vânzătoarea de ierburi, cu un zâmbet ce părea mult, mult prea vesel ţinând seama de împrejurări. Închipuie-ţi, să ne întâlnim aici!

— Mai bine aici decât în mormânt! strigă el, ridicând o suliţă rămasă fără stăpân şi azvârlindu-i-o unuia dintre oamenii săi, aflat pe stradă.

— Bine zis!

— Credeam că te-ai dus cu Eragon. Ea clătină din cap.

— Nu mi-a cerut să merg şi nu m-aş fi dus nici dacă mi-ar fi cerut. Nu sunt pe măsura lui Galbatorix. De altfel, Eragon are Eldunarii care pot să-l ajute.

— Ştiai? întrebă el, uimit.

Ea îi făcu cu ochiul pe sub marginea coifului.

— Ştiu o mulţime de lucruri.

El mormăi şi îşi băgă umărul sub scut, după care se aruncă spre alt grup de soldaţi. Vânzătoarea de ierburi şi pisicile fermecate i se alăturară, împreună cu Horst, Mandel şi alţi câţiva.

— Unde ţi-a ciocanul? strigă Angela, în vreme ce-şi învârtea toiagul tăios, parând şi tăind în acelaşi timp.

— L-am pierdut! L-am scăpat pe jos.

Cineva urlă de durere în spatele său. Imediat ce îndrăzni să o facă, Roran privi înapoi şi îl văzu pe Baldor ţinându-şi ciotul braţului drept. Mâna sa zvâcnea, căzută pe caldarâm.

Roran alergă înapoi către el, sărind peste câteva cadavre aflate în drum. Horst se afla deja lângă fiul său, ţinându-l la distanţă pe soldatul ce îi tăiase mâna lui Baldor.

Scoţându-şi pumnalul, Roran tăie o fâşie din tunica unui soldat căzut, apoi o legă în jurul ciotului braţului lui Baldor, oprind sângerarea.

Vânzătoarea de ierburi îngenunche lângă ei, iar Roran îi spuse:

— Îl poţi ajuta?

Ea clătină din cap.

— Nu aici. Dacă folosesc magia, ar putea să îl ucidă. Dar dacă îl puteţi scoate din oraş, cred că elfii îi pot salva mâna.

Roran ezită. Nu credea că-şi poate permite să renunţe la un om care să îl scoată teafăr pe Baldor din Uru'baen. Însă fără o mână, Baldor va avea viaţă grea, iar Roran nu voia să-l

condamne la aşa ceva.

— Dacă nu-l duci tu, o să îl duc eu, urlă Horst.

Roran se lăsă brusc în jos, în timp ce un bolovan mare cât un mistreţ îi trecu pe deasupra capului şi ricoşa în faţada unei case, spulberând în aer bucăţi de zidărie. Înăuntrul clădirii, cineva ţipă.

— Nu. Avem nevoie de tine. Întorcându-se, Roran fluieră şi alese doi războinici: bătrânul cizmar Loring şi un urgal. Duceţi-l la vracii elfi cât de repede puteţi, spuse el împingându-l pe Baldor către ei. În drum, Baldor îşi ridică mâna de pe jos şi şi-o îndesă sub platoşă.

Urgalul mârâi şi spuse, cu un accent atât de puternic că Roran abia îl înţelese:

— Nu! Eu rămân. Eu lupt! Şi îşi lovi sabia de scut.

Roran păşi în faţă, apucă unul din coarnele creaturii şi trase de el până ce aproape îi răsuci gâtul urgalului.

— Vei face cum spun eu, mârâi Roran. În plus, nu este o sarcină uşoară. Protejează-l şi vei câştiga multă glorie, pentru tine şi pentru tribul tău.

Ochii urgalului se luminară.

— Multă glorie? spuse el, mestecând cuvintele între dinţii săi puternici.

— Multă glorie! întări Roran.

— O voi face, Stronghammer!

Cu o senzaţie de uşurare, Roran îi privi pe cei trei plecând, îndreptându-se către zidul exterior pentru a ocoli cea mai mare parte a spaţiului de luptă. Fu mulţumit să vadă că şi pisica fermecată cu formă umană se luase după ei; sălbatica fată cu părul tigrat îşi legăna capul dintr-o parte în alta, adulmecând aerul.

Apoi un alt grup de soldaţi îi atacă şi Baldor îi ieşi cu totul din minte lui Roran. Detesta să lupte folosind o suliţă în loc de ciocan, dar se descurcă, şi după o vreme strada se linişti din nou. Ştia că răgazul va fi scurt.

Se folosi de ocazie ca să se aşeze pe pragul unei case şi să-şi tragă răsuflarea. Soldaţii păreau la fel de neobosiţi, însă el putea simţi epuizarea îngreunându-i braţele şi picioarele. Se îndoia că mai putea rezista multă vreme fără să facă o greşeală fatală.

Stătea gâfâind şi asculta răcnetele şi ţipetele ce veneau dinspre poarta principală, sfărâmată, a Uru'baenului. Era greu

de spus, din toată acea hărmălaie, ce se întâmpla, însă bănuia că vardenii erau împinşi înapoi, căci zgomotul părea să se îndepărteze treptat. În mijlocul zarvei putea auzi trosnetul regulat al buzduganului Lordului Barst izbind războinic după războinic, fiecare lovitură fiind urmată de o intensificare a ţipetelor.

Roran se ridică. Dacă mai stătea mult, ar fi început să îi înţepenească muşchii. La o clipă după ce părăsise pragul uşii, conţinutul unei oale de noapte împroşcă exact locul în care se aflase el.

— Asasinilor! strigă o femeie de undeva de deasupra, apoi o pereche de obloane se închiseră cu zgomot.

Roran pufni şi îşi croi drum printre cadavre, conducându-şi războinicii care îi mai rămăseseră către cea mai apropiată încrucişare de străzi.

Se opriră, prudenţi, când un soldat alergă pe lângă ei cu o expresie de panică pe faţă. Imediat în urma lui alerga o haită de pisici urlând, cu sânge prelingându-li-se din blana din jurul botului.

Roran zâmbi şi porni iar înainte.

Se opri o secundă mai târziu, când un grup de pitici cu bărbile roşii alergară spre ei venind dinspre centrul oraşului.

— Pregătiţi-vă! strigă unul dintre ei. Avem pe urme o haită întreagă de soldaţi, cel puţin o sută.

Roran privi intersecţia pustie din spatele piticilor.

— Poate că i-aţi pierdut… începu el, apoi se opri, căci o linie de tunici purpurii apăru de după colţul unei clădiri, la câteva sute de paşi mai încolo. Alţi şi alţi soldaţi le urmară, revărsându-se în stradă precum un roi de furnici roşii.

— Înapoi! răcni Roran. Înapoi! „Trebuie să găsim un loc unde să ne putem apăra.” Zidul exterior era prea departe şi niciuna dintre case nu era destul de mare pentru a avea curte interioară.

În timp ce alergau pe stradă, aproximativ o duzină de săgeţi aterizară în jurul lui şi al războinicilor săi.

Roran se împiedică şi căzu, zvârcolindu-se, în vreme ce un junghi de durere îi fulgeră şira spinării. Se simţea de parcă cineva l-ar fi împuns cu un drug mare de fier.

O secundă mai târziu, vânzătoarea de ierburi era lângă el. Aceasta smuci ceva aflat în spatele lui, iar Roran ţipă. Apoi

durerea se potoli iar el putu să vadă din nou limpede.

Vânzătoarea de ierburi îi arătă săgeata cu vârful însângerat înainte de a o azvârli într-o parte.

— Platoşa a reuşit s-o oprească, spuse ea, ajutându-l să se ridice. Scrâşnind din dinţi, Roran alergă împreună cu ea ca să-şi ajungă din urmă grupul. Fiecare pas era dureros şi, dacă se apleca prea tare de mijloc spatele îi zvâcnea atât de tare încât aproape că nu se mai putea mişca.

Nu văzu niciun loc potrivit ca să îşi instaleze o poziţie, iar soldaţii se apropiau din ce în ce mai tare, aşa că răcni:

— Opriţi-vă! Aşezaţi-vă în formaţie! Elfii în părţi! Urgalii în faţă şi la mijloc!

Roran îşi luă locul în fruntea lor, împreună cu Darmmen, Albriech, urgalii şi unul dintre piticii cu barbă roşie.

— Deci tu eşti cel căruia i se spune Stronghammer, zise piticul în timp ce priveau cum soldaţii înaintează. Am luptat alături de fratele tău de suflet, în Farthen Dur. Este o cinste pentru mine să lupt şi alături de tine.

Roran mormăi. Tot ce spera era că se va putea ţine pe picioare.

Apoi soldaţii năvăliră peste ei, împingându-i înapoi prin simpla lor greutate. Roran îşi băgă umărul în scut şi împinse cu toată puterea. Săbii şi suliţe se înfipseră prin golurile lăsate în zidul de scuturi suprapuse; simţi una zgâriindu-l într-o parte, dar platoşa sa îl proteja.

Elfii şi urgalii se dovediră nepreţuiţi. Ei rupseră rândurile soldaţilor şi le făcură loc lui Roran şi celorlalţi războinici să îşi mişte armele. Cu coada ochiului, Roran îl văzu pe pitic împungându-i pe soldaţi în picioare şi în pântece, făcându-i pe mulţi să cadă.

Însă numărul soldaţilor părea să nu se mai termine şi Roran se văzu nevoit să dea înapoi, pas cu pas. Nici măcar elfii nu putură să stăvilească valul de oameni, oricât de mult încercară. Othiara, elfa cu care Roran vorbise înainte de a pătrunde în oraş, muri cu o săgeată înfiptă în gât, iar elfii rămaşi primiră nenumărate răni.

Roran fu şi el rănit de mai multe ori: o tăietură în partea de sus a gambei drepte, care l-ar fi paralizat dacă ar fi fost puţin mai sus; o altă tăietură pe coapsa aceluiaşi picior, unde o sabie alunecase pe marginea platoşei sale; o zgârietură urâtă pe gât,

unde se lovise singur cu propriul scut; o lovitură de cuţit pe partea interioară a piciorului drept, care din fericire nu-i atinsese arterele principale; şi mai multe vânătăi decât putea număra el. Se simţea de parcă fiecare părticică din el ar fi fost bătută zdravăn cu un ciocan de lemn şi apoi nişte neîndemânatici l-ar fi folosit drept ţintă pentru aruncarea cu cuţitul.

Părăsi de câteva ori prima linie ca să-şi odihnească braţele şi să-şi tragă răsuflarea, dar de fiecare dată reintră repede în luptă.

Apoi clădirile se dădură la o parte din jurul lor şi Roran înţelese că soldaţii reuşiseră să îi împingă în piaţa din faţa porţii sfărâmate a Uru'baenului, iar acum aveau duşmani şi în spate, şi în faţă.

Riscă o privire peste umăr şi văzu că elfii şi vardenii se retrăgeau din faţa lui Barst şi a soldaţilor acestuia.

— La dreapta! răcni Roran. La dreapta! Sus, spre clădire! Arătă cu suliţa sa însângerată.

Cu oarecare greutate, războinicii adunaţi în spatele lui se strecurară în lateral, până pe treptele unei imense clădiri din piatră, ce avea în faţă un şir dublu de coloane înalte cât copacii din Şiră. Printre coloane, Roran zări căscată forma întunecată a unei arcade destul de mari ca să poată intra pe sub ea măcar Saphira, dacă nu Shruikan.

— Sus! Sus! răcni Roran, şi oameni, pitici, elfi şi urgali alergară cu el către capătul scărilor. Odată ajunşi acolo, se aşezară printre coloane şi respinseră valul de soldaţi care năvăliseră pe urmele lor. Din poziţia lor dominantă, aflată cam la douăzeci de picioare deasupra nivelului străzilor, Roran văzu că Imperiul aproape reuşise să îi împingă pe vardeni şi pe elfi înapoi prin gaura căscată în zidul exterior.

„Vom fi înfrânţi”, gândi el, cuprins brusc de deznădejde.

Soldaţii năvăliră din nou pe scări. Roran se feri de o suliţă şi îl lovi pe posesorul acesteia în pântece, răsturnându-i pe el şi pe alţi doi în jos pe scări.

Dinspre una dintre balistele aflate pe un turn din apropiere, o javelină[13] brazdă aerul îndreptându-se către Lordul Barst. Când ajunse la câţiva yarzi de acesta, javelina izbucni în flăcări apoi se prăbuşi în ţărână, asemenea tuturor săgeţilor trase către bărbatul împlătoşat.

[13] Suliţă lungă şi subţire

„Trebuie să îl omoram”, gândi Roran. Dacă Barst cădea, atunci mai mult ca sigur soldaţii vor ceda şi îşi vor pierde încrederea. Dar, dat fiind că nici elfii, nici kullii nu reuşiseră să îl oprească, părea puţin probabil ca altcineva să o poată face, cu excepţia lui Eragon.

Chiar şi în timp ce se lupta, Roran continua să arunce priviri către silueta masivă, împlătoşată, cu speranţa că va vedea ceva ce i-ar putea arăta cum să îl înfrângă. Observă că Barst şontâcăia uşor, ca şi cum ar fi fost cândva rănit la genunchiul sau şoldul stâng. Iar bărbatul părea puţin mai lent decât până acum.

Deci avea şi el limitele lui, gândi Roran. Sau, mai bine zis, acel Eldunari avea limitele lui.

Cu un răcnet, pară sabia soldatului care îl atacase. Smucindu-şi scutul, îl izbi pe soldat sub falcă, omorându-l instantaneu.

Roran îşi pierduse răsuflarea şi rănile îl vlăguiseră, aşa că se retrase în spatele unei coloane şi se sprijini de aceasta. Tuşi şi scuipă; scuipă cu sânge, dar se gândi că era din cauza faptului că îşi muşcase interiorul obrazului, şi nu pentru că ar fi avut vreun plămân perforat. Cel puţin aşa spera. Coastele îl dureau destul de tare; probabil că una dintre ele era ruptă.

Un strigăt puternic se ridică dintre vardeni, şi Roran, uitându-se de după coloană, o văzu pe Regina Islanzadi împreună cu alţi unsprezece elfi călărind prin mijlocul încleştării către Lordul Barst. Din nou, pe umărul stâng al lui Islanzadi se afla corbul alb, şi acesta croncăni şi îşi ridică aripile pentru a-şi menţine mai bine echilibrul pe suportul mişcător. Islanzadi ţinea în mână sabia, în timp ce restul elfilor purtau suliţe, de ale căror vârfuri în formă de frunză erau prinse flamuri.

Roran se sprijini de coloană, simţind cum creşte speranţa în el.

— Omoară-l, mormăi el.

Barst nu făcu nicio mişcare să îi evite pe elfi, ci rămase aşteptându-i, cu picioarele răşchirate şi cu buzduganul şi scutul într-o parte, de parcă nu ar fi avut nevoie să se apere.

Pe străzi, lupta se domoli până se opri definitiv, în timp ce toţi se întoarseră să privească ce avea să se întâmple.

Cei doi elfi din frunte îşi coborâră suliţele şi caii lor ţâşniră în galop, cu muşchii de sub pielea lor lucioasă contractându-se şi decontractându-se în vreme ce străbăteau în goană scurta

distanţă care îi separa de Barst. Pentru o clipă, păru că Barst nu va rezista; părea imposibil ca un luptător pedestru să facă faţă unui asemenea atac.

Suliţele n-au mai ajuns niciodată la Barst. Vrăjile lui de protecţie le opriră la o distanţă de-un braţ de corpul său şi mânerele se sfărâmară în mâinile elfilor, în locul lor rămânând doar nişte cioturi de lemn inutile. Atunci Barst îşi ridică buzduganul şi scutul şi lovi cu ele din părţi capetele cailor, rupându-le acestora gâtul şi omorându-i.

Caii se prăbuşiră şi elfii de pe ei săriră într-o parte, răsucindu-se prin aer.

Următorii doi elfi nu avură timp să schimbe direcţia înainte de a ajunge la Barst. Asemenea predecesorilor lor, aceştia îşi rupseră suliţele în vrăjile lui de protecţie şi apoi săriră şi ei de pe cai, în timp ce Barst doborî animalele.

Între timp, ceilalţi opt elfi, printre care şi Islanzadi, reuşiră să îşi întoarcă şi să îşi ţină în frâu armăsarii. Merseră la trap, formând un cerc în jurul lui Barst, cu armele îndreptate spre el, pe când cei patru elfi pedeştri îşi traseră săbiile şi avansară prudent către Barst.

Bărbatul râse şi îşi ridică scutul, pregătindu-se pentru atacul lor. Lumina i se strecură pe sub coif şi, chiar şi de la distanţă, Roran putu vedea că avea o faţă lată, cu fruntea teşită şi pometii proeminenţi. Într-un fel, îi amintea de faţa unui urgal.

Cei patru elfi alergară spre Barst din patru direcţii diferite şi tăiară şi înjunghiară în acelaşi timp. Barst pară una dintre săbii cu scutul, devie alta cu buzduganul şi îşi lăsă vrăjile de protecţie să oprească tăişurile celor doi elfi din spatele său. Râse din nou şi îşi flutură arma.

Un elf cu părul argintiu se aruncă într-o parte şi buzduganul trecu pe deasupra lui, fără să-l atingă.

De două ori îşi flutură buzduganul Barst şi de două ori elfii îl evitară. Barst nu arătă niciun semn de nervozitate, ci se ghemui în spatele scutului său şi pândi, ca un urs ce-l aşteaptă pe-acela destul de nebun ca să se aventureze în bârlogul său.

În afara cercului de elfi, un grup de soldaţi cu halebarde luă iniţiativa să se arunce urlând asupra Reginei Islanzadi şi a tovarăşilor acesteia. Fără să se oprească, regina îşi ridică sabia deasupra capului şi, la semnalul ei, o ploaie de săgeţi zbârnâitoare ţâşni din rândurile vardenilor şi puse soldaţii la

pământ.

Roran strigă tulburat, împreună cu mare parte dintre vardeni.

Barst se strecurase din ce în ce mai aproape de cadavrele celor patru cai pe care îi omorâse, iar acum păşise între ele, astfel încât trupurile formau de fiecare parte a sa câte un zid scund. Dacă voiau să îl atace, elfii din stânga şi din dreapta erau obligaţi să sară peste cai.

„Abil”, gândi Roran, încruntându-se.

Elful aflat în faţa lui Barst ţâşni înainte, strigând ceva în limba străveche. Barst păru să şovăie, iar şovăiala lui îl încuraja pe elf să se apropie.

Atunci Barst se aruncă în faţă, buzduganul său căzu şi elful se chirci, frânt, la pământ.

Un vaiet se auzi dinspre grupul elfilor.

După aceasta, cei trei rămaşi deveniră mult mai prudenţi. Continuară să îi dea târcoale lui Barst, pregătiţi să îl atace dacă se ivea ocazia, însă păstrând distanţa în acelaşi timp.

— Predă-te! strigă Islanzadi, şi vocea ei se auzi de la un capăt la celălalt al străzilor. Suntem mai mulţi decât tine. Indiferent de cât de puternic eşti, cu timpul vei obosi, iar vrăjile tale de protecţie vor ceda. Nu poţi învinge, omule.

— Nu? făcu Barst. Se îndreptă şi îşi lăsă scutul să cadă cu un zăngănit puternic.

Brusc, Roran fu invadat de groază. „Fugi”, gândi el.

— Fugi! răcni el, o jumătate de clipă mai târziu. Dar era prea târziu.

Îndoindu-şi genunchii, Barst înşfacă grumazul unuia dintre cai şi, doar cu braţul stâng, aruncă animalul spre Regina Islanzadi.

Dacă regina rosti ceva în limba străveche, Roran nu auzi, dar ea îşi ridică mâna – şi corpul calului se opri în aer, apoi se prăbuşi pe caldarâm, unde ateriza cu un sunet neplăcut. Pe umărul ei, corbul ţipă.

Însă Barst nu stătu să privească. Imediat ce trupul animalului părăsi mâna sa, el îşi pescui scutul şi ţâşni către cel mai apropiat dintre elfii călare. Unul dintre cei trei elfi aflaţi pe jos – o femeie cu o eşarfă roşie legată în jurul braţului – alergă către el şi îi crestă spatele. Barst nu o băgă în seamă.

Poate că pe un teren drept caii elfilor l-ar fi depăşit pe Barst, dar în spaţiul strâmt dintre clădiri şi războinicii înghesuiţi Barst era deopotrivă mai rapid şi mai agil. El îşi înfipse umărul în

coastele unuia dintre cai, răsturnându-l, apoi îşi flutură buzduganul către un elf aflat pe un alt cal, dărâmându-l din şa. Un cal nechează.

Cercul de elfi călare se destramă, fiecare luând-o în altă direcţie, în timp ce încercau să îşi liniştească armăsarii şi să înfrunte ameninţarea ce le stătea în faţă.

Vreo şase elfi veniră în fugă dinspre mulţimea de războinici din apropiere şi îl înconjurară pe Barst, lovindu-l într-un ritm turbat. Pentru o clipă, Barst dispăru în spatele lor; apoi buzduganul său se înălţă şi trei dintre elfi zburară rostogolindu-se. Apoi încă doi, şi Barst păşi înainte, cu arma sa neagră năclăită de sânge.

— Acum! mugi Barst şi, în întreaga piaţă, sute de soldaţi înaintară, atacându-i pe elfi şi obligându-i să se apere.

— Nu, mormăi Roran, chinuit. S-ar fi dus cu războinicii lui să dea o mână de ajutor, însă prea multe trupuri – de morţi şi de vii laolaltă – îi separau de Barst şi de elfi. Îi aruncă o privire vânzătoarei de ierburi, care părea tot atât de îngrijorată ca şi el, şi spuse:

— Nu poţi face ceva?

— Aş putea, dar asta ar însemna să iau vieţi, a mea şi a tuturor celor de-aici.

— Şi a lui Galbatorix?

— El este prea bine protejat, însă armata noastră va fi distrusă, împreună cu mai toată lumea din Uru'baen, şi s-ar putea să moară chiar şi cei din tabăra noastră. Asta vrei?

Roran clătină din cap.

— Nu m-am gândit la asta.

Mişcându-se cu o viteză stranie, Barst lovea elf după elf, doborându-i cu uşurinţă. Într-una din rotirile sale, el prinse umărul elfei cu eşarfă roşie şi o izbi, trimiţând-o la pământ. Ea arătă către Barst şi ţipă în limba străveche, dar vraja dădu greş, căci un alt elf alunecă şi se prăbuşi din şa, despicat din cap până-n picioare.

Barst o ucise pe elfă cu o lovitură de buzdugan, apoi continuă să alerge de la un cal la altul, până ce ajunse la Islanzadi, aflată pe iapa ei albă.

Regina elfilor nu aşteptă ca Barst să-i omoare calul. Ea sări din şa, cu pelerina ei roşie fâlfâind, iar însoţitorul său, corbul cel alb, bătu din aripi, luându-şi zborul de pe umărul ei.

Înainte de a atinge pământul, Islanzadi îl lovi pe Barst cu sabia, într-un fulger de oţel strălucitor. Lama săbiei vibra în clipa în care se ciocni de vrăjile lui de protecţie.

Barst răspunse cu o contralovitură pe care Islanzadi o pară cu o răsucire iscusită a încheieturii, făcând sfera ţintuită a buzduganului să se înfigă în caldarâm. În jurul lor se făcuse loc, în vreme ce prieteni şi duşmani se opriseră ca să-i privească duelându-se. Deasupra, corbul dădea târcoale, ţipând şi ocărând, după obiceiul zgomotos al spiţei sale.

Roran nu mai văzuse niciodată o asemenea luptă. Atacurile lui Islanzadi şi ale lui Barst erau prea iuţi ca să poată fi urmărite – doar o fulgerare era vizibilă în clipa în care aceştia loveau – şi sunetul armelor lor ce se izbeau era mai puternic decât toate celelalte zgomote din oraş

Iar şi iar, Barst încercă să o zdrobească pe Islanzadi cu buzduganul său, aşa cum îi zdrobise pe ceilalţi elfi. Însă ea era prea rapidă pentru ca el să o ajungă şi părea, dacă nu egală ca forţă, cel puţin destul de puternică pentru a-i devia fără greutate loviturile. Probabil că ceilalţi elfi o susţineau, gândi Roran, căci ea părea să nu obosească, în ciuda sforţărilor pe care le făcea.

Un kull şi doi elfi i se alăturară lui Islanzadi. Barst nu-i băgă în seamă nu mai mult decât pentru a-i ucide, unul câte unul, când aceştia făcură greşeala să se aventureze prea aproape de el.

Roran se trezi strângând atât de tare coloana, că mâinile începuseră să îi înţepenească.

Minutele treceau şi Islanzadi şi Barst se luptau, mişcându-se în sus şi în jos de-a lungul străzii. În mişcare, regina elfa era splendidă: rapidă, suplă şi puternică. Spre deosebire de Barst, ea nu îşi putea permite nicio greşeală – şi nici nu făcea –, căci vrăjile ei nu aveau să o protejeze. Cu fiecare clipă, admiraţia lui Roran pentru Islanzadi crescu şi el simţi că asistă la o bătălie despre care se va cânta în veacurile ce aveau să vină.

Deseori, corbul cobora în picaj asupra lui Barst, încercând să-i distragă atenţia de la Islanzadi. După primele câteva încercări ale corbului, Barst nu mai băgă pasărea în seamă, căci creatura înnebunită nu îl putea atinge şi trebuia să facă eforturi să se ţină la distanţă de buzduganul lui.

Corbul părea din ce în ce mai iritat; ţipa din ce în ce mai tare şi mai des şi devenea din ce în ce mai îndrăzneţ în atacurile sale, apropiindu-se tot mai mult, cu fiecare dintre ele, de capul

şi gâtul lui Barst.

În cele din urmă, în timp ce pasărea se năpustea din nou spre Barst, bărbatul îşi răsuci buzduganul în sus, schimbându-i direcţia în aer, şi lovi corbul în aripa dreaptă. Pasărea ţipă de durere şi căzu până aproape de pământ, înainte de a se zbate să urce din nou în tării.

Barst se roti din nou către corb, însă Islanzadi îi opri buzduganul cu sabia ei şi cei doi statură faţă în faţă, cu armele încleştate la capete, cu lama sabiei ei prinsă între ţepii buzduganului său.

Elf şi om se legănau, împingându-se unul în celălalt. Niciunul nu reuşea să se impună. Apoi Regina Islanzadi strigă un cuvânt în limba străveche şi, în punctul în care armele lor se întâlneau, străluci o lumină crudă, intensă. închizând pleoapele pe jumătate, Roran îşi proteja ochii cu mâna şi îşi feri privirea.

Preţ de un minut, singurele zgomote fură ţipetele răniţilor şi un sunet clar, ca de clopot, ce crescu, mai puternic şi mai puternic, până deveni insuportabil, într-o parte, Roran văzu cum pisica fermecată ce o însoţea pe Angela se ghemuieşte, acoperindu-şi urechile cu labele.

Când sunetul ajunse în culmea intensităţii sale, lama săbiei lui Islanzadi crăpă şi lumina şi sunetul de clopot dispărură.

Atunci, regina elfa îl lovi pe Barst în faţă cu capătul frânt al săbiei ei şi spuse:

— Şi astfel te blestem pe tine, Barst, fiu al lui Berengar!

Barst îi lăsă sabia să se lovească de vrăjile lui de protecţie, apoi îşi roti încă o dată buzduganul şi o lovi pe Regina Islanzadi între grumaz şi umăr, iar ea se prăbuşi la pământ şi sângele îi pătă zalele armurii de aur.

Şi se lăsă tăcerea.

Corbul alb se roti o dată pe deasupra trupului lui Islanzadi şi scoase un ţipăt trist, apoi zbură încet către spărtura din zidul exterior, cu penele aripii sale rănite răvăşite şi roşii.

Un vaiet adânc se ridică dintre vardeni. Peste tot, pe străzi, oamenii îşi aruncau armele şi o luau la fugă. Elfii strigau cu mânie şi durere – sunetul cel mai cutremurător – şi fiecare elf ce avea arc începu să tragă săgeţi către Barst. Săgeţile luară foc înainte de a-l atinge. O duzină de elfi îl atacară, dar el îi împrăştie de parcă ar fi fost nişte copilaşi. În acel moment, alţi cinci elfi ţâşniră şi ridicară trupul lui Islanzadi, purtându-l cu ei,

pe scuturile în formă de frunză.

O senzaţie de neîncredere puse stăpânire pe Roran. Dintre toţi, cea la care s-ar fi aşteptat cel mai puţin să moară era Islanzadi. Îi privi cu dispreţ pe oamenii care fugeau şi îi blestemă în gând, ca nişte trădători şi laşi ce erau; apoi îşi întoarse privirea către Barst, care îşi aduna trupele, pregătindu-se să îi scoată pe vardeni şi pe aliaţii lor din Uru'baen.

Roran simţi cum i se adânceşte golul din stomac. Poate că elfii vor continua să lupte, însă oamenii, piticii şi urgalii nu mai aveau chef. Putea vedea asta pe feţele lor. Vor ceda şi se vor retrage, iar Barst va veni din urmă, ucigându-i cu sutele. Şi Barst nu se va opri la zidurile oraşului, Roran era sigur de asta. Nu, el va continua, peste câmpuri, şi îi va vâna pe vardeni până în tabăra acestora, spulberând şi omorând cât de mulţi va putea.

Era ceea ce ar fi făcut Roran.

Mai rău, dacă Barst ajungea în tabără, Katrina ar fi fost în pericol, şi Roran nu-şi făcea iluzii despre ce i s-ar fi întâmplat dacă o prindeau soldaţii.

Roran îşi privi intens mâinile însângerate. Barst trebuia oprit. Dar cum? Roran se gândi, iar şi iar, revăzând cu ochii minţii tot ce ştia despre magie, până ce, în sfârşit, îşi aminti cum se simţise el când soldaţii îl ţinuseră şi îl loviseră.

Roran inspiră adânc, cutremurându-se.

Era o cale, dar era periculoasă, extraordinar de periculoasă. Dacă făcea lucrul la care se gândea, ştia că probabil n-o va mai vedea niciodată pe Katrina, şi cu atât mai puţin pe copilul lor nenăscut. Dar acest fapt îi aduse o oarecare pace. Viaţa lui pentru ale lor – era un târg corect, iar dacă putea să îi salveze şi pe vardeni în acelaşi timp, ar fi fost fericit să-şi dea viaţa pentru asta.

„Katrina…”

Hotărârea era uşor de luat.

Ridicându-şi capul, se duse la vânzătoarea de ierburi. Aceasta arăta la fel de uimită şi de îndurerată ca şi elfii. O atinse pe umăr cu vârful scutului său şi-i spuse:

— Am nevoie de ajutorul tău.

Ea îl privi cu ochi înroşiţi.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l omor pe Barst.

Cuvintele lui atraseră atenţia tuturor războinicilor aflaţi în

preajmă.

— Roran, nu! strigă Horst. Vânzătoarea de ierburi încuviinţă.

— Voi ajuta cu orice îmi stă în putinţă.

— Bine. Vreau să îi găseşti pe Jormundur, Garzhvog, Orik, Grimir şi pe unul dintre elfii care au încă ceva autoritate.

Femeia cu păr cârlionţat inspiră şi îşi şterse ochii:

— Unde vrei să vă întâlniţi?

— Chiar aici. Şi grăbeşte-te, până nu ne fug şi mai mulţi oameni! Angela dădu din cap, apoi ea şi pisica fermecată se depărtară în grabă, adăpostindu-se pe lângă pereţii clădirilor.

— Roran, zise Horst, apucându-l de braţ, ce ai de gând?

Nu am de gând să îl înfrunt de unul singur, dacă la asta te gândeşti, spuse Roran, dând din cap în direcţia lui Barst. Horst păru întru câtva uşurat.

— Atunci ce vei face?

— O să vezi.

Câţiva soldaţi purtând lănci urcară treptele clădirii, însă piticii cu bărbi roşii ce i se alăturaseră trupei lui Roran îi respinseră cu uşurinţă, căci măcar de data asta scările le dădeau avantajul înălţimii.

În timp ce piticii se duelau cu soldaţii, Roran se duse la un elf din apropiere, care – cu un rânjet împietrit pe chip – trăgea spre Barst, cu o viteză uimitoare, săgeată după săgeată. Bineînţeles, niciuna dintre ele nu îşi atingea ţinta.

— Destul, spuse Roran. Cum elful cu plete întunecate nu îl băgă în seamă, Roran îi apucă mâna dreaptă, cea cu arcul, şi i-o trase într-o parte. E destul, am spus. Cruţă-ţi săgeţile.

Se auzi un mârâit şi Roran simţi o mână în jurul beregatei.

— Nu mă atinge, omule.

— Ascultă-mă! Vă pot ajuta să îl omorâţi pe Barst. Doar… dă-mi drumul. După o secundă sau două, degetele ce strângeau gâtul lui Roran se descleştară.

— Cum, Stronghammer? Ferocitatea din glasul elfului contrasta cu lacrimile de pe obrajii lui.

— Vei afla într-un minut. Dar mai întâi am o întrebare pentru tine. De ce nu îl puteţi omorî pe Barst cu minţile? El este un singur om, iar voi sunteţi atât de mulţi.

O expresie chinuită traversă chipul elfului.

— Pentru că mintea lui ne este ascunsă!

— Cum?

— Nu ştiu. Nu îi putem simţi niciun gând. De parcă ar avea o sferă în jurul minţii. Nu putem vedea nimic prin sferă, nici nu o putem străpunge.

Roran se aşteptase la aşa ceva.

— Mulţumesc, spuse el, şi elful dădu uşor din cap.

Garzhvog fu primul care ajunse la clădire; se ivi de pe o stradă din apropiere şi, din două salturi uriaşe, urcă în fugă treptele, apoi se întoarse şi mugi către cei vreo treizeci de soldaţi care îl urmăreau. Văzându-l pe kull în siguranţă printre prieteni, soldaţii dădură cuminte înapoi.

— Stronghammer! strigă Garzhvog. M-ai chemat şi am venit. După alte câteva minute, ceilalţi după care o trimisese Roran pe vânzătoarea de ierburi sosiră la marea clădire de piatră. Pe elful cu păr argintiu care venise, Roran îl mai văzuse în diverse ocazii în compania lui Islanzadi. Numele lui era Lord Dathedr. Cei şase, toţi obosiţi şi plini de sânge, stăteau adunaţi între stâlpii canelaţi.

— Am un plan ca să îl omor pe Barst, spuse Roran, însă am nevoie de ajutorul vostru şi avem puţin timp. Mă pot baza pe voi?

— Asta depinde de planul tău, spuse Orik. Mai întâi spune-ne despre ce este vorba.

Aşa încât Roran le explică repede. Când termină, îl întrebă pe Orik:

— Servanţii tăi pot folosi catapultele şi balistele ca să ţintească apoi cu precizia de care avem nevoie?

Piticul scose un zgomot înfundat.

— Nu cu maşinile de război construite de oameni. Putem să nimerim cu piatra la douăzeci de picioare de ţintă, dar mai aproape de atât e o chestiune de noroc.

Roran privi către seniorul elf Dathedr.

— Cei din neamul tău te vor urma?

— Se vor supune comenzilor mele, Stronghammer. Să nu te îndoieşti de asta.

— Atunci vei trimite câţiva dintre magicienii tăi să îi însoţească pe pitici şi să îi ajute să trimită pietrele la ţintă?

— Nu vom avea nicio garanţie că vor reuşi. Vrăjile pot să dea greş sau să o ia razna.

— Va trebui să ne asumăm riscul. Roran îşi trecu iar privirea peste grup. Deci, vă întreb încă o dată: mă pot baza pe voi?

Afară, lângă zidul oraşului, izbucni un nou cor de ţipete, în timp ce Barst îşi croia drum cu buzduganul printr-un grup de oameni.

Spre surprinderea lui Roran, Garzhvog fu primul care răspunse:

— Eşti nebun în felul tău de a lupta, Stronghammer, dar te voi urma, spuse el. Scoase un sunet gâjâit, care lui Roran îi păru a fi un soi de râs. Uciderea lui Barst va aduce multă glorie.

Atunci Jormundur spuse:

— Fie, te urmez şi eu, Roran. Cred că nu avem de ales.

— Sunt de acord, zise Orik.

— De acorrrrrd, făcu Grimrr, regele pisicilor fermecate, lungind cuvintele într-un hârâit gutural.

— De acord, spuse Lord Dathedr.

— Atunci, mergeţi! zise Roran. Ştiţi ce trebuie să faceţi! Mergeţi!

Când ceilalţi plecară, Roran îşi chemă războinicii laolaltă şi le explică planul său, apoi se pitiră printre coloane şi aşteptară. Trecură trei sau patru minute – timp preţios, în care Barst şi soldaţii săi îi împinseră pe vardeni şi mai aproape de spărtura din zidul exterior –, dar apoi Roran văzu grupuri de pitici şi de elfi alergând către douăsprezece dintre cele mai apropiate baliste şi catapulte aflate pe ziduri şi le eliberară din mâinile soldaţilor.

Trecură câteva minute încordate, apoi Orik urcă în fugă treptele clădirii, împreună cu treizeci dintre piticii săi, şi îi spuse lui Roran:

— Sunt pregătite.

Roran dădu din cap. Le spuse tuturor celor care erau cu el:

— Ocupaţi-vă locurile!

Resturile batalionului lui Roran se aşezară într-un dispozitiv de luptă compact, în formă de săgeată, avându-i în frunte pe el şi pe elfi; urgalii se aflau chiar în spatele lui, iar Orik şi piticii acestuia formau ariergarda.

Când toţi războinicii fură la locurile lor, Roran strigă “Înainte!” şi începu să coboare în fugă treptele, năvălind în mijlocul soldaţilor inamici, ştiind că restul grupului îl urma îndeaproape.

Soldaţii nu se aşteptaseră la acest atac; se dădură la o parte din faţa lui Roran, precum apa din faţa prorei unei corăbii.

Un om încercă să îi bareze calea lui Roran, iar el îl înjunghie în ochi fără măcar să se oprească.

Când ajunse la aproximativ cincizeci de paşi de Barst, care era întors cu spatele, Roran se opri, la fel ca şi războinicii aflaţi în spatele său. Îi spuse unuia dintre elfi:

— Fă în aşa fel încât toţi cei din piaţă să mă poată auzi. Elful murmură în limba străveche, apoi zise:

— S-a făcut.

— Barst! răcni Roran, şi fu uşurat să îşi audă glasul răsunând peste întreaga bătălie. Lupta de pe străzi încetă, cu excepţia câtorva încăierări izolate, ici şi colo.

Sudoarea picura de pe fruntea lui Roran şi inima îi bubuia, dar el refuză să simtă teama.

— Barst! răcni el din nou, şi îşi lovi suliţa de scut. Întoarce-te şi înfruntă-mă, jigodie plină de viermi ce eşti!

Un soldat alergă către el. Roran îi bloca sabia şi, cu o singură mişcare uşoară, îl ridică pe om în aer şi îl lichidă cu două împunsături rapide. Scoţându-şi suliţa din cadavru, Roran îşi repetă cererea:

— Barst!

Silueta masivă, mătăhăloasă se întoarse încet cu faţa la el. Acum, că se afla mai aproape, Roran putu vedea inteligenţa vicleană din ochii lui Barst şi zâmbetul mic, batjocoritor din colţul gurii sale ca de copil. Avea grumazul lat cât coapsa lui Roran, iar sub cămaşa de zale braţele îi erau pline de muşchi. Reflexele pe care le arunca platoşa lui bombată continuau să-i capteze privirea lui Roran, în ciuda eforturilor acestuia de a le ignora.

— Barst! Numele meu este Roran Stronghammer, văr al lui Eragon Biruitorul-Umbrei! Înfruntă-mă, dacă îndrăzneşti, sau fii recunoscut drept laş în faţa tuturor celor de faţă.

— Niciun om nu mă sperie, Stronghammer. Sau, mai bine zis, Lackhammer[14], căci nu văd niciun ciocan asupra ta. Roran îşi îndreptă spinarea.

— Nu am nevoie de ciocan ca să te ucid, lingău spân ce eşti!

— Aşa să fie? Zâmbetul micuţ al lui Barst se lărgi. Faceţi-ne loc! răcni el şi îşi roti buzduganul în direcţia soldaţilor şi a vardenilor deopotrivă.

În ropotul înăbuşit provocat de mii de paşi dând înapoi,

[14] Cel-Fără-Ciocan

armatele se retraseră şi o zonă largă, circulară se eliberă în jurul lui Barst. Acesta îşi îndreptă buzduganul către Roran.

— Galbatorix mi-a zis de tine, Lackhammer. Mi-a spus să îţi rup fiecare oscior înainte de a te omorî.

— Şi dacă ţi-aş rupe eu ţie oasele? spuse Roran. „Acum!” gândi el cât de intens putu, încercând să îşi facă auzite gândurile în întunericul ce îi înconjura mintea. Spera că elfii şi ceilalţi magicieni îl ascultau, aşa cum promiseseră.

Barst se încruntă şi deschise gura. Înainte să poată rosti ceva, un zgomot adânc, şuierător răsună peste oraş şi şase proiectile de piatră – fiecare de mărimea unui butoi – zburară peste acoperişurile caselor, dinspre catapultele de pe ziduri. Şase javeline însoţeau bolovanii.

Cinci dintre bolovani aterizară chiar peste Barst. Al şaselea ratã ţinta şi porni, săltând, de-a lungul pieţei, asemenea unei pietre pe suprafaţa apei, dărâmând oameni şi pitici deopotrivă.

În clipa în care se loviră de vrăjile de protecţie ale lui Barst, bolovanii crăpară şi explodară, trimiţând fragmente în toate direcţiile. Roran se feri în spatele scutului său şi aproape căzu când o bucată de piatră de mărimea unui pumn se izbi de scut, învineţindu-i braţul. Javelinele dispărură într-o pălălaie de foc gălbui, ce lumină macabru norii de praf care se ridicau din locul unde se aflase Barst.

Când fu sigur că nu mai este niciun pericol, Roran privi pe deasupra scutului său.

Barst era întins pe spate, în mijlocul molozului, cu buzduganul căzut lângă el.

— Puneţi mâna pe el! răcni Roran, şi alergă în faţă.

Mulţi dintre vardenii adunaţi porniră către Barst, însă soldaţii cu care se luptaseră până atunci strigară şi îi atacară, împiedicându-i să facă mai mult de câţiva paşi. Cu un răget, cele două armate se aruncară din nou una asupra celeilalte, ambele tabere fiind cuprinse de o furie disperată.

În acel moment, Jormundur apăru dintr-o stradă laterală în fruntea a o sută de oameni pe care îi adunase de la marginea câmpului de luptă. El şi cei care îl însoţeau trebuiau să ţină în loc grămada de combatanţi, în vreme ce Roran şi ceilalţi se ocupau de Barst.

Din partea opusă a pieţei, Garzhvog şi alţi şase kulli năvăliră din spatele caselor după care se ascunseseră până atunci. Paşii

lor grei făcură pământul să se cutremure şi oamenii, soldaţi ai Imperiului şi vardeni deopotrivă, fugiră disperaţi din calea lor.

Apoi sute de pisici fermecate, cele mai multe în forma lor animală, ieşiră pe furiş din mijlocul celor două armate încleştate şi se prelinseră pe caldarâm, cu dinţii rânjiţi, către locul unde era întins Barst.

Barst tocmai începuse să se mişte când Roran ajunse lângă el. Apucându-şi suliţa cu ambele mâini, Roran o repezi spre gâtul lui Barst.

Tăişul armei se opri la câţiva centimetri iar vârful acesteia se îndoi şi se frânse, de parcă ar fi lovit un bloc de granit.

Roran blestemă şi continuă să lovească pe cât putea de repede, încercând să nu lase acel Eldunari aflat sub platoşa lui Barst să îşi refacă forţele.

Barst gemu.

— Grăbiţi-vă! urlă Roran către urgali.

Când aceştia fură destul de aproape, Roran sări într-o parte, lăsându-le kullilor spaţiul necesar. Pe rând, urgalii masivi îl loviră pe Barst cu armele lor. Vrăjile lui de protecţie îi bloca, însă kullii continuară să îl lovească. Zgomotul era asurzitor.

Pisicile fermecate şi elfii se adunară în jurul lui Roran. Acesta era pe jumătate conştient de faptul că undeva, în spatele lor, războinicii pe care îi adusese cu el ţineau piept soldaţilor alături de oamenii lui Jormundur.

Exact când Roran începuse să creadă că vrăjile de protecţie ale lui Barst nu vor ceda niciodată, unul dintre kulli scoase un răcnet triumfător şi Roran văzu că securea creaturii ricoşează pe pieptarul armurii lui Barst, ciobindu-l.

— Încă o dată! răcni Roran. Acum! Omoară-l!

Kullul îşi trase securea la o parte şi Garzhvog îşi roti ghioaga ţintuită spre capul lui Barst.

Roran văzu o fulgerare şi apoi, cu o bufnitură puternică, ghioaga izbi scutul lui Barst, pe care bărbatul îl trăsese peste el.

„La naiba!”

Înainte ca urgalii să poată ataca din nou, Barst se rostogoli către piciorul unuia dintre kulli şi mâna lui se încleşta pe zona din spatele genunchiului drept al acestuia. Kullul urlă de durere şi sări în spate, trăgându-l pe Barst în afara grămezii de kulli.

Urgalii şi doi dintre elfi se strânseră din nou în jurul lui Barst şi, pentru o fracţiune de secundă, păru că îl vor birui.

Apoi unul dintre elfi zbură, cu gâtul răsucit într-un unghi straniu. Un kull căzu într-o parte, răcnind în limba sa maternă. Osul îi ieşea din antebraţul stâng. Garzhvog mârâi şi sări în spate, cu sângele şiroindu-i dintr-o gaură mare cât un pumn, căscată în coaste.

„Nu! gândi Roran, îngheţând. Nu se poate termina aşa. Nu voi permite!”

Răcnind, se repezi în faţă, strecurându-se printre doi dintre uriaşii urgali. Abia avu timp să îl zărească pe Barst – însângerat şi turbat de furie, cu scutul lui într-o mână şi o sabie în cealaltă – că acesta îşi roti scutul şi îl izbi pe Roran în partea stângă a corpului.

Roran simţi cum tot aerul îi părăseşte plămânii, cerul şi pământul se învârtiră în jurul său şi îşi simţi capul acoperit de coif săltând pe caldarâm.

Lumea păru să se mişte sub el chiar şi după ce el se oprise.

Zăcu acolo o vreme, chinuindu-se să-şi recapete răsuflarea. În sfârşit, inspiră din nou şi se gândi că niciodată nu fusese atât de recunoscător pentru ceva cum era acum pentru această gură de aer. Inspiră adânc, apoi urlă, simţindu-şi corpul invadat de durere. Braţul stâng îi era amorţit, însă orice alt tendon sau muşchi îi ardea, în agonie.

Încercă să se ridice şi căzu înapoi pe burtă, prea ameţit şi prea vătămat ca să poată sta în picioare. În faţa lui se afla o bucată de piatră gălbuie, traversată de vinişoare răsucite de agat roşu. O fixă o vreme, gâfâind, şi în tot acest timp singurul gând ce îi bântuia mintea era: „Trebuie să mă ridic. Trebuie să mă ridic. Trebuie să mă ridic…”

Când se simţi pregătit, încercă din nou. Braţul stâng nu îl asculta, aşa că trebui să se bazeze doar pe dreptul. Oricât de greu îi fu, reuşi să îşi tragă picioarele sub el, se ridică încet în picioare, tremurând şi abia respirând.

Pe când îşi îndrepta spatele, ceva îl împunse în umărul stâng şi el scoase un ţipăt înăbuşit. Parcă avea un cuţit încins înfipt în articulaţie. Privind în jos, văzu că braţul îi era dislocat. Din scutul lui nu mai rămăsese decât o placă spartă, încă prinsă de chinga din jurul braţului său.

Roran se întoarse, uitându-se după Barst, şi îl văzu pe acesta treizeci de yarzi mai încolo, acoperit de pisici fermecate care îl sfâşiau cu ghearele.

Mulţumit că Barst va mai fi ocupat încă cel puţin câteva secunde, Roran îşi privi din nou braţul dislocat. La început, nu îşi aminti ce îl învăţase mama sa, dar apoi cuvintele ei îi reveniră în minte, stinse şi înceţoşate de trecerea timpului. Scoase rămăşiţele scutului.

— Strânge pumnul, mormăi Roran, şi făcu asta cu mâna stângă. Îndoaie braţul, astfel încât pumnul să fie îndreptat înainte. Ceea ce şi făcu, deşi gestul îi înteţi durerea. Apoi întoarce braţul în afară, îndepărtându-l de tine… Blestemă ţipând când umărul său scrâşni iar muşchii şi tendoanele i se întinseră mai mult decât ar fi trebuit să o facă. Îşi răsuci în continuare braţul şi îşi încleşta pumnul şi, după câteva secunde, osul intră înapoi în lăcaşul său.

Uşurarea fu imediată. Încă mai avea dureri prin alte locuri – mai ales la şale şi coaste –, dar măcar îşi putea folosi din nou braţul iar durerea nu mai era atât de sfâşietoare.

Apoi Roran privi iar către Barst.

Ceea ce văzu îl dezgustă.

Barst stătea în mijlocul unui cerc de pisici fermecate moarte. Sângele îi brăzda platoşa ciobită şi ghemotoace de blană îi atârnau de buzduganul pe care şi-l recuperase. Avea zgârieturi adânci pe obraji şi mâneca dreaptă a cămăşii de zale îi era ruptă, însă în rest părea nevătămat. Puţinele pisici fermecate care încă îl mai înfruntau aveau grijă să păstreze distanţa şi lui Roran i se păru că erau pe cale să dea bir cu fugiţii. În spatele lui Barst zăceau trupurile kullilor şi ale elfilor cu care acesta se luptase. Părea că toţi războinicii lui Roran dispăruseră, căci doar soldaţii înconjurau acum pisicile fermecate, pe Roran şi pe Barst: o mulţime agitată de tunici purpurii, oameni care se împingeau şi se înghionteau, în timp ce încercau să reziste vâltorilor bătăliei.

— Trageţi în el! răcni Roran, însă nimeni nu păru să-l audă.

Cu toate acestea, Barst observă şi începu să înainteze greoi către Roran.

— Lackhammer! mugi el. O să-ţi tai capul pentru asta!

Roran văzu o suliţă pe jos. Îngenunche şi o ridică. Mişcarea îl ameţi.

— Hai, să te văd că încerci! răspunse el. Dar cuvintele îi sunau fals şi mintea i se umplu de gândul la Katrina şi la copilul încă nenăscut.

Una dintre pisicile fermecate – ce avea forma unei femei cu părul alb, care-i venea lui Roran până la cot – se repezi în faţă şi îl tăie pe Barst de-a lungul coapsei stângi.

Barst mormăi şi se răsuci, dar pisica fermecată se retrăsese deja, sâsâind. Barst mai aşteptă un moment, pentru a fi sigur că aceasta nu-l va mai deranja, apoi continuă să meargă spre Roran; noua rană îi agravase şchiopătatul. Sângele îi năclăia piciorul.

Roran îşi umezi buzele, fără să-şi poată lua privirea de la duşmanul ce se apropia. Avea doar suliţa. Nu avea scut. Nu putea fugi de Barst şi nu avea nicio speranţă să facă faţă puterii sau vitezei nefireşti a lui Barst. Şi nici nu se afla cineva în preajmă ca să îl ajute.

Era o situaţie fără ieşire, însă Roran refuză să accepte înfrângerea. Cedase o dată şi nu avea să o mai facă niciodată, deşi raţiunea îi spunea că era pe cale să moară.

Apoi Barst veni peste el şi Roran îl înjunghie în genunchiul drept, în speranţa disperată că l-ar putea schilodi cumva. Barst devie suliţa cu buzduganul său, apoi îl aruncă pe acesta spre Roran.

Roran anticipase contraatacul şi se dădea deja înapoi, cât de repede îl duceau picioarele. Un curent de aer îi atinse faţa când buzduganul trecu la câteva degete de pielea lui.

Barst îşi rânji dinţii într-un zâmbet sinistru şi se pregătea să lovească din nou, când o umbră se prăvăli de sus peste el, făcându-l să ridice privirea.

Corbul alb al lui Islanzadi se prăbuşise din înalturi, aterizând pe faţa lui Barst. Corbul ţipă furios, lovindu-l pe Barst cu ciocul şi ghearele, iar Roran fu uimit să îl audă pe corb rostind:

— Mori! Mori! Mori!

Barst înjură şi îşi aruncă scutul. Cu mâna liberă îndepărtă corbul, rupându-i aripa deja rănită. Fâşii de carne îi atârnau pe frunte şi sângele îi înroşise obrajii şi bărbia.

Roran se aruncă în faţă şi străpunse cealaltă mână a lui Barst cu suliţa sa, făcându-l pe acesta să scape şi buzduganul.

Apoi Roran se folosi de ocazie şi înjunghie beregata expusă a lui Barst. Însă Barst prinse suliţa cu o mână, o smulse din strânsoarea lui Roran şi o frânse între degete tot atât de uşor cum Roran ar fi rupt o crenguţă uscată.

— Acum vei muri, spuse Barst scuipând sânge. Buzele îi erau

zdrelite şi ochiul drept îi fusese scos, dar încă putea vedea cu celălalt.

Bărbatul se repezi la Roran, vrând să îl cuprindă într-o îmbrăţişare mortală. Roran n-ar fi putut să scape nici dacă ar fi vrut, însă când simţi braţele lui Barst în jurul său, îl apucă pe acesta de mijloc şi îl răsuci cu toată puterea, apăsând cu toată greutatea de care era în stare pe piciorul rănit al lui Barst, cel care şchiopăta.

Barst rezistă un moment, apoi genunchiul i se îndoi şi, cu un strigăt de durere, se prăbuşi în faţă, pe un singur picior, sprijinindu-se în mâna stângă. Zvârcolindu-se, Roran se strecură de sub braţul drept al lui Barst. Sângele de pe platoşa lui Barst îi uşura treaba, în ciuda greutăţii imense a bărbatului.

Roran încercă să îl apuce pe Barst de beregată pe la spate, însă Barst îşi înfipse bărbia în piept, împiedicându-l pe Roran să-şi treacă mâinile în jurul gâtului său. Aşa că Roran îşi petrecu braţele în jurul pieptului lui Barst, sperând să îl poată ţine până ce altcineva va reuşi să-l omoare.

Barst mormăi şi se aruncă pe-o parte, lovindu-i lui Roran umărul rănit şi făcându-l să geamă de durere. Pietrele din caldarâm îl împunseră pe Roran în braţe şi în spate cât timp Barst se rostogoli de trei ori. Când matahala se afla deasupra, Roran abia putea să respire. Însă Roran îşi menţinu strânsoarea. Unul din coatele lui Barst îl izbi în coaste şi Roran simţi câteva dintre ele frângându-i-se.

Îşi încleşta dinţii şi îşi încorda braţele, strângând cât de tare putea.

„Katrina”, gândi el.

Cotul lui Barst îl izbi din nou.

Roran urlă şi luminiţe îi fulgerară prin faţa ochilor. Strânse şi mai tare. Din nou cotul, ca o nicovală pisându-i coastele.

— Nu… vei… învinge… Lackhammer, mormăi Barst. Se ridică în picioare, trăgându-l pe Roran după el.

Deşi simţea că muşchii i se desprind de pe oase, Roran îşi intensifică şi mai tare strânsoarea. Ţipă, dar nu îşi putu auzi vocea şi îşi simţi venele pocnind şi tendoanele plesnind.

Iar apoi platoşa lui Barst cedă, frângându-se acolo unde kullul o ciobise, şi se auzi un zgomot de cristal spart.

— Nu! răcni Barst, exact în clipa în care o lumină limpede, albă ţâşni pe la marginile armurii sale. Deveni rigid, ca şi cum

nişte lanţuri i-ar fi întins la maximum fiecare membru, şi începu să tremure incontrolabil.

Lumina îl orbi pe Roran şi îi arse braţele şi faţa. Îi dădu drumul lui Barst şi se prăbuşi la pământ, acoperindu-şi ochii cu mâna.

Lumina continuă să se reverse de sub platoşa lui Barst până ce marginile metalului deveniră incandescente, apoi vâlvătaia dispăru, lăsând lumea puţin mai întunecată, şi ceea ce mai rămăsese din Lordul Barst se rostogoli pe spate şi rămase fumegând pe caldarâm.

Roran clipi, privind fix cerul fără nori. Ştia că ar fi trebuit să se ridice, căci erau soldaţi în apropiere, însă caldarâmul părea moale sub el şi tot ce îşi dorea cu adevărat era să închidă ochii şi să se odihnească…

Când deschise din nou ochii, îi văzu pe Orik şi pe Horst, precum şi o mulţime de elfi adunaţi în jurul lui.

— Roran, mă auzi? spuse Horst, cercetându-l plin de îngrijorare. Roran încercă să vorbească, dar nu putea formula cuvintele.

— Mă auzi? Ascultă-mă. Trebuie să rămâi treaz. Roran! Roran!

Din nou, Roran simţi că se scufundă în întuneric. Era o senzaţie odihnitoare, de parcă s-ar fi învelit cu o pătură pufoasă de lână. Căldura se răspândi în el şi ultimul lucru pe care şi-l aminti fu Orik, care se apleca deasupra lui şi îi spunea ceva în limba piticilor, ceva ce suna ca o rugăciune.

Darul cunoaşterii

FIXÂNDU-SE reciproc, Eragon şi Murtagh îşi dădeau roată unul altuia, încercând să anticipeze unde şi în ce fel avea să se mişte celălalt. Murtagh părea în formă, ca de obicei, însă avea cearcăne întunecate la ochi şi era tras la faţă; Eragon bănuia că trecuse prin momente grele. Purta aceleaşi piese de armură ca şi Eragon: haină de zale, mănuşi şi apărători la mâini şi la picioare, însă scutul său era mai lung şi mai subţire decât cel al lui Eragon. În ceea ce priveşte săbiile, Brisingr, cu mânerul ei de o palmă şi jumătate, avea avantajul lungimii, în vreme ce Zar'roc, cu tăişul său mai lat, avea avantajul greutăţii.

Începură să se apropie unul de celălalt şi, când ajunseră la vreo zece paşi distanţă, Murtagh, care era cu spatele la Galbatorix, rosti cu un glas grav şi încărcat de mânie:

— Ce faci?

— Câştig timp, murmură Eragon, aproape fără să îşi mişte buzele. Murtagh se încruntă.

— Eşti un prost. O să se uite la noi cum ne facem bucăţi unul pe altul, şi ce va schimba asta? Nimic.

În loc să îi răspundă, Eragon se lăsă în faţă şi îşi smuci braţul cu sabia, făcându-l pe Murtagh să tresară.

— Să te ia naiba, mormăi Murtagh. Dacă ai mai fi aşteptat o zi, aş fi putut să o eliberez pe Nasuada.

Asta îl surprinse pe Eragon.

— Şi de ce te-aş crede?

Întrebarea îl mânie pe Murtagh şi mai tare, căci îşi încreţi buza şi îşi iuţi pasul, silindu-l pe Eragon să facă la fel. Apoi rosti cu glas tare:

— Deci ţi-ai găsit şi tu în sfârşit o sabie pe măsură. Elfii ţi-au facut-o nu-i aşa?

— Ştii doar că...

Murtagh se năpusti asupra sa, încercând să îl împungă cu Zar'roc în pântece, iar Eragon sări în spate, de-abia reuşind să pareze sabia roşie.

Eragon ripostă cu o lovitură amplă, peste cap – îşi lăsă mâna

să alunece pe mânerul lui Brisingr pentru o priză mai bună –, iar Murtagh se feri din calea lui.

Se opriră amândoi să vadă dacă celălalt avea de gând să atace din nou. Cum niciunul dintre ei nu dădea semne că ar vrea să facă asta, reîncepură să îşi dea roată, Eragon ceva mai precaut decât înainte.

Din schimbul lor era limpede că Murtagh era încă la fel de iute şi de puternic ca Eragon sau ca un elf. Interdicţia lui Galbatorix cu privire la folosirea magiei nu părea să cuprindă şi vrăjile care întăreau trupul lui Murtagh. Din motive egoiste, lui Eragon nu îi convenea hotărârea regelui, dar putea înţelege logica din spatele ei; lupta nu ar fi fost dreaptă altfel.

Însă Eragon nu voia o luptă dreaptă. Voia să controleze desfăşurarea duelului, pentru a putea hotărî când şi cum să îi pună capăt. Din nefericire, Eragon se îndoia că va avea prilejul să facă asta, dată fiind iscusinţa lui Murtagh în mânuirea săbiei şi, chiar dacă izbutea, nu era sigur cum ar putea folosi lupta pentru a lovi în Galbatorix. Nici nu avea timp să se gândească la asta, deşi avea încredere că Saphira, Arya şi dragonii aveau să încerce să găsească o soluţie.

Murtagh fanda cu umărul stâng şi Eragon pară cu scutul. O clipă mai târziu, îşi dădu seama că fusese un şiretlic şi că Murtagh se mişca înspre dreapta, într-o încercare de a i se strecura pe sub gardă.

Eragon se răsuci şi văzu cum Zar'roc se îndreaptă spre gâtul său, cu tăişu-i sclipitor şi subţire ca un fir de aţă. O dădu la o parte cu o mişcare neîndemânatică a plăselelor lui Brisingr, apoi ripostă cu o lovitură iute către braţul lui Murtagh. Cu o bucurie aprigă, văzu că îl izbise pe Murtagh peste încheietură. Brisingr nu reuşi să taie prin mănuşa şi mâneca lui Murtagh, însă impactul îl duru pe Murtagh şi îi îndepărtă braţul de trup, lăsându-i pieptul expus.

Eragon îl împunse, iar Murtagh îşi folosi scutul ca să devieze atacul. De trei ori încercă Eragon să îl împungă, însă Murtagh opri fiecare lovitură şi, când Eragon îşi trase braţul ca să lovească din nou, Murtagh contraatacă cu o lovitură la genunchi, care l-ar fi schilodit dacă şi-ar fi atins ţinta.

Văzând ce avea de gând Murtagh, Eragon îşi schimbă poziţia şi o opri pe Zar'roc la un deget de picior, apoi îl contră cu o lovitură de-a sa.

Câteva minute schimbară lovituri, fiecare încercând să rupă ritmul celuilalt, însă în zadar. Se ştiau prea bine. Orice încerca Eragon, Murtagh izbutea să pareze, şi invers. Era ca un joc în care amândoi trebuiau să gândească mai multe mişcări în avans, ceea ce implica un anumit soi de intimitate, căci Eragon se concentra să intuiască ce se întâmplă în mintea lui Murtagh şi, din aceasta, să prezică ce avea să facă Murtagh mai departe.

Chiar de la început Eragon observă că Murtagh îşi schimbase tactica faţă de înfruntările precedente. Îl ataca cu o înverşunare ce îi lipsise până atunci, de parcă pentru prima oară voia să îl învingă pe Eragon, şi încă repede. Mai mult de-atât, după izbucnirea sa iniţială, mânia păru să îi dispară, lăsând locul unei determinări reci şi implacabile.

Eragon se trezi luptându-se din răsputeri şi, deşi reuşea să îi ţină piept lui Murtagh, de cele mai multe ori ajungea în defensivă.

După o vreme, Murtagh îşi coborî sabia şi se întoarse către tron şi Galbatorix.

Eragon îşi ţinu garda sus, însă şovăi, nesigur dacă se cădea să atace.

În acel moment de şovăială, Murtagh sări spre el. Eragon rămase pe poziţie şi îşi roti sabia. Murtagh pară lovitura cu scutul şi apoi, în loc să continue cu propria-i lovitură, aşa cum se aştepta Eragon, îşi izbi scutul în cel al lui Eragon şi împinse.

Eragon gemu şi împinse la rândul lui. S-ar fi întins în afara scutului ca să îl taie pe Murtagh pe spate sau pe picioare, însă Murtagh îl împingea prea tare pentru ca Eragon să rişte asta. Murtagh era mai înalt cu un deget sau doi, iar diferenţa de înălţime îi îngăduia să apese asupra scutului lui Eragon în aşa fel încât acesta nu se putea împiedica să alunece pe podeaua de piatră lustruită.

În cele din urmă, cu un urlet şi un brânci puternic, Murtagh îl trimise pe Eragon cât colo. În timp ce Eragon dădea din mâini, încercând să îşi recapete echilibrul, Murtagh îşi împinse lama înspre gâtul lui.

— Letta! zise Galbatorix.

Vârful lui Zar'roc se opri la mai puţin de un deget de pielea lui Eragon. Acesta îngheţă, gâfâind şi neştiind sigur ce se întâmplase.

— Controlează-te, Murtagh, sau o s-o fac eu în locul tău, rosti

Galbatorix din locul în care stătea şi îi privea. Nu-mi place să fiu nevoit să mă repet Nu ai voie să îl omori pe Eragon, şi nici el pe tine… Şi-acum continuaţi.

Eragon fu şocat când îşi dădu seama că Murtagh tocmai încercase să îl omoare şi că ar fi reuşit dacă nu intervenea Galbatorix. Se uită pe chipul lui, căutând o explicaţie, însă Murtagh se încăpăţâna să nu arate nimic, ca şi cum Eragon nu ar fi însemnat mai nimic pentru el.

Eragon nu putea pricepe. Era limpede că Murtagh juca altfel decât de obicei. Ceva se schimbase în el, însă Eragon nu îşi dădea seama ce anume.

În plus, conştientizarea faptului că pierduse şi că, în mod normal, ar fi trebuit să fie mort îi submina încrederea lui Eragon. Înfruntase moartea de nenumărate ori înainte, însă niciodată într-o asemenea manieră directă şi necruţătoare. Nu încăpea nicio îndoială: Murtagh îl învinsese şi numai mila lui Galbatorix – puţină cât era – îl salvase.

„Eragon, nu te mai gândi la asta, zise Arya. Nu aveai niciun motiv să bănuieşti că va încerca să te omoare, iar tu nu încercai să îl omori. Dacă ai fi făcut-o, lupta s-ar fi desfăşurat în mod diferit, iar Murtagh nu ar mai fi avut prilejul să te atace aşa cum a făcut-o.”

Neîncrezător, Eragon aruncă o privire către locul în care stătea ea, la marginea cercului de lumină, împreună cu Elva şi Saphira. Apoi Saphira spuse: „Dacă încearcă să îţi taie beregata, despică-i tendoanele şi asigură-te că n-o să mai facă asta iarăşi.”

Eragon încuviinţă, arătând că înţelesese ce-i spuseseră.

El şi Murtagh se despărţiră, luându-şi iarăşi poziţiile faţă în faţă, în vreme ce Galbatorix îi urmărea aprobator.

De această dată, Eragon fii primul care atacă.

Parcă luptau de ore întregi. Murtagh nu mai încercă lovituri mortale, în timp ce Eragon – spre satisfacţia sa – izbuti să îl atingă pe Murtagh la claviculă, deşi îşi opri lovitura înainte să o facă Galbatorix pentru el. Murtagh păru tulburat de atingere, iar Eragon îşi îngădui un surâs scurt la reacţia acestuia.

Urmară şi alte lovituri pe care nu reuşiră să le blocheze. În ciuda vitezei şi a iscusinţei lor, nici el şi nici Murtagh nu erau infailibili şi, fără o cale uşoară de a pune capăt luptei, era

inevitabil să apară greşeli, iar aceste greşeli să ducă la răniri.

Prima dintre acestea a fost o tăietură făcută de Murtagh pe coapsa dreaptă a lui Eragon, prin deschizătura dintre marginea armurii şi partea superioară a apărătorii. Era o tăietură superficială, însă extrem de dureroasă, şi de fiecare dată când Eragon se lăsa cu toată greutatea pe acel picior, sângele ţâşnea din rană.

Tot Eragon primi şi a doua rană: o tăietură deasupra unei sprâncene, după ce Murtagh îl lovise în coif şi muchia acestuia i se împlântase în carne. Dintre cele două răni, pe Eragon îl stânjenea cel mai mult a doua, deoarece sângele i se tot scurgea în ochi, înceţoşându-i privirea.

Apoi Eragon îl lovi din nou în încheietură pe Murtagh, şi de această dată sabia lui străpunse manşeta mănuşii, mâneca tunicii şi stratul de piele, ajungând până aproape de os. Nu reuşi să îi taie vreun muşchi, însă rana păru să îi provoace o durere cruntă lui Murtagh, iar sângele ce i se scurgea în mănuşă îl facu să îşi piardă priza de cel puţin două ori.

Eragon primi o crestătură la gamba dreaptă şi apoi – când Murtagh încă îşi revenea după un atac nereuşit – ocoli scutul lui Murtagh şi lovi cu Brisingr cât putu de tare în apărătoarea stângă a lui Murtagh, ciobind oţelul.

Murtagh urlă şi sări înapoi într-un picior. Eragon îl urmă, învârtindu-şi sabia, în încercarea de a-l doborî. În ciuda rănii primite, Murtagh era încă în stare să se apere singur şi, câteva secunde mai târziu, Eragon fu cel care se chinuia să rămână în picioare.

O vreme, scuturile lor rezistară loviturilor neîncetate – Eragon fu încântat să vadă că Galbatorix lăsase intacte farmecele de pe săbii şi armură –, apoi vrăjile de pe scutul lui Eragon cedară, urmate de cele ale lui Murtagh, după cum se putea observa din bucăţile şi aşchiile ce săreau din ele la fiecare lovitură. Curând după aceea, Eragon îi crăpă scutul lui Murtagh cu o lovitură deosebit de puternică. Victoria sa fu de scurtă durată, căci Murtagh o apucă pe Zar'roc cu ambele mâini şi îi lovi scutul lui Eragon de două ori, foarte repede, iar acesta se despică la rândul său, punându-i, o dată în plus, pe picior de egalitate.

Pe măsură ce se luptau, piatra de sub ei devenea tot mai lunecoasă din cauza petelor şi-a dârelor de sânge, astfel încât le era tot mai greu să îşi păstreze echilibrul. Enorma sală de

audienţe întorcea ecourile depărtate ale armelor ce se ciocneau – precum sunetele unei bătălii de mult uitate – şi părea că împreună formau centrul întregii existenţe, căci pentru ei era singura lumină şi ei erau singuri în bătaia sa.

Şi în tot acest timp, Galbatorix şi Shruikan continuau să îi privească din umbrele de pe margine.

Fără scuturi, lui Eragon îi veni mai uşor să-l lovească pe Murtagh – îndeosebi pe braţe şi pe picioare –, la fel cum îi venea mai uşor şi lui Murtagh să-l lovească pe el. Cel mai adesea, armura îi proteja de tăieturi, dar nu îi proteja de vânătăi şi cucuie, pe care amândoi le căpătară din plin.

În ciuda rănilor pe care i le făcuse lui Murtagh, Eragon începu să creadă că acesta este un spadasin mai bun decât el. Nu cu mult, dar suficient pentru ca Eragon să nu izbutească niciodată să treacă în avantaj cu adevărat. Dacă duelul lor continua la fel, Murtagh avea să sfârşească prin a-l istovi într-atât încât avea să fie prea rănit sau prea obosit ca să se mai poată lupta; şi sfârşitul acesta se apropia cu paşi repezi. Cu fiecare pas, Eragon putea simţi sângele ţâşnindu-i peste genunchi de la tăietura de pe coapsă şi cu fiecare clipă ce trecea, îi era tot mai greu să se apere.

Trebuia să pună capăt duelului acum, sau altminteri nu avea să-l mai poată înfrunta pe Galbatorix după aceea. Chiar şi-aşa, se îndoia că avea să reprezinte o provocare pe măsura regelui, însă trebuia să încerce. Măcar atât – să încerce.

Miezul problemei, îşi dădu el seama, era că motivele pentru care lupta Murtagh rămâneau un mister pentru el şi, dacă nu putea să le ghicească, Murtagh avea să îl ia mereu prin surprindere.

Eragon se gândi la ce îi spusese Glaedr la asediul Dras-Leonei: „Trebuie să înveţi să vezi cu adevărat ceea ce priveşti”. Cât şi: „Calea războinicului este calea cunoaşterii”.

Aşa că îl privi pe Murtagh. Îl privi cu aceeaşi intensitate cu care o privise pe Arya în timpul duelurilor lor, cu aceeaşi intensitate cu care se scrutase pe sine în timpul lungii nopţi de introspecţie din Vroengard. În acest fel, căuta să descifreze limbajul ascuns al trupului lui Murtagh.

Avu parte de un oarecare succes; se vedea limpede că Murtagh era schimonosit de durere şi stors de vlagă, iar spatele îi era încovoiat într-un fel ce indica o mânie adânc înrădăcinată,

sau poate frică. Apoi mai era şi înverşunarea sa, pe care o arătase mereu, dar nu o mai folosise împotriva lui Eragon. Eragon observă aceste lucruri, dar şi alte detalii, mai subtile, şi apoi se strădui să le pună cap la cap cu ce ştia despre Murtagh dinainte, cu prietenia şi loialitatea sa şi cu pica pe care i-o purta lui Galbatorix pentru felul în care acesta îl controla.

Îi luă câteva secunde – secunde de răsuflare întretăiată, în care o pereche de lovituri neîndemânatice îl făcuseră să capete o altă vânătaie la cot – până să priceapă adevărul. După aceea, totul i se păru limpede. Trebuia să fie ceva în viaţa lui Murtagh, ceva pe care duelul lor avea să îl afecteze şi care era atât de important pentru el încât se simţea silit să câştige prin orice mijloace posibile, chiar dacă asta însemna să îşi ucidă fratele vitreg. Orice ar fi fost acest ceva – şi Eragon avea bănuielile lui, unele mai neliniştitoare decât altele –, asta însemna că Murtagh nu avea să se dea bătut. Însemna că Murtagh avea să lupte ca un animal încolţit până la ultima răsuflare şi însemna că Eragon nu îl va putea învinge prin mijloace convenţionale, căci duelul nu avea o însemnătate atât de mare pentru el precum avea pentru Murtagh. Pentru Eragon, duelul era o diversiune convenabilă şi îi păsa prea puţin dacă avea să câştige sau nu, atâta vreme cât încă mai era în stare să îl înfrunte pe Galbatorix după aceea, însă pentru Murtagh duelul era mult mai important şi, din experienţa sa, Eragon ştia că o asemenea îndârjire era foarte greu, dacă nu imposibil de contracarat doar cu forţă brută.

Astfel, problema care se punea era cum putea fi oprit un om hotărât să insiste şi să iasă victorios în ciuda oricăror obstacole.

Era o enigmă de nerezolvat şi, în cele din urmă, Eragon îşi dădu seama că singura cale de a-l învinge pe Murtagh era să îi ofere ce îşi dorea. Pentru a-şi putea atinge scopul, Eragon trebuia să se lase învins.

Însă nu pe deplin. Nu îl putea lăsa pe Murtagh liber să facă tot ce îi poruncea Galbatorix. Eragon avea să îi acorde victoria lui Murtagh, după care avea să îşi obţină propria victorie.

În timp ce îi asculta gândurile, suferinţa şi grija Saphirei sporiră tot mai mult şi ea îi spuse: „Nu, Eragon. Trebuie să fie şi o altă cale”.

„Atunci spune-mi care este aceasta, căci eu n-o pot vedea”, îi răspunse el.

Ea îşi rânji colţii, iar Thorn o mârâi din partea cealaltă a cercului de lumină.

„Alege cu înţelepciune”, zise Arya, şi Eragon înţelese ce voia să spună.

Murtagh se repezi spre el, iar tăişurile lor se ciocniră cu un clinchet zgomotos, după care se despărţiră şi se opriră o clipă ca să îşi recapete puterile. Când porniră din nou unul către celălalt, Eragon trecu în dreapta lui Murtagh, lăsându-şi însă braţul în care avea sabia să i se îndepărteze de trup, aparent din oboseală sau din neatenţie. Era o mişcare abia vizibilă, însă ştia că Murtagh avea să o observe şi că va încerca să profite de prilejul ivit.

În acea clipă, Eragon nu mai simţea nimic. Conştientiza încă durerea provocată de răni, însă oarecum distant, ca şi cum senzaţiile nu ar fi fost ale sale. Mintea îi era ca un iaz adânc într-o zi fără vânt, neted şi nemişcat, şi totuşi plin de reflexiile lucrurilor aflate împrejur. Conştientiza ceea ce vedea fără să se mai gândească. Nu mai avea nevoie de asta. Înţelegea tot ce se afla în faţa sa şi prelungirea aşteptării nu ar fi făcut decât să îl stânjenească.

Aşa cum se aştepta Eragon, Murtagh se năpusti spre el încercând să îl împungă în pântece.

Când sosi momentul potrivit, Eragon se răsuci. Nu se mişcă nici prea repede, nici prea încet, ci tocmai cu viteza pe care o cerea situaţia respectivă. Mişcarea părea prestabilită, de parcă ar fi fost singura acţiune pe care ar fi putut s-o facă.

În loc să îl nimerească în pântece, cum intenţionase Murtagh, Zar'roc îl lovi pe Eragon în muşchii din dreapta, chiar sub coaste. Resimţi impactul ca o lovitură de baros şi se auzi un şuierat metalic când Zar'roc îi străpunse zalele rupte din platoşă şi i se implântă în carne. Răceala metalului, mai degrabă decât durerea în sine, îl făcu pe Eragon să geamă.

În spatele său, vârful săbiei se opri în armură când îi ieşi pe partea cealaltă.

Murtagh făcu ochii mari şi încremeni.

Înainte ca Murtagh să îşi poată reveni, Eragon îşi trase braţul înapoi şi o înfipse pe Brisingr în abdomenul lui Murtagh, aproape de buric: o rană mult mai gravă decât cea pe care o suferise el.

Trăsăturile lui Murtagh se înmuiară. Îşi deschise gura, de parcă ar fi vrut să vorbească, şi căzu în genunchi, cu mâna încă

încleştată pe Zar'roc.

Din locul în care se afla, Thorn scoase un răget puternic.

Eragon o trase pe Brisingr din trupul lui Murtagh, apoi se dădu înapoi şi se strâmbă, într-un răcnet mut, când Zar'roc ieşi din trupul său.

Se auzi un zăngănit când Murtagh îi dădu drumul lui Zar'roc şi aceasta căzu pe podea. Apoi se prinse cu mâinile de pântece, îndoit de la mijloc, şi îşi apăsă capul pe piatra lustruită.

Acum Eragon era cel care privea fix, cu sângele fierbinte scurgându-i-se peste ochi.

De pe tronul său, Galbatorix zise „Naina" şi zeci de felinare se aprinseră în încăpere, dezvăluind din nou stâlpii şi sculpturile de pe pereţi şi blocul de piatră de care era înlănţuită Nasuada.

Eragon se împletici până la Murtagh şi îngenunche lângă el.

— Iar Eragon este câştigătorul, rosti regele, cu glasul său puternic răsunând în sala cea mare.

Murtagh îl privi pe Eragon, cu chipul brobonit de sudoare şi schimonosit de durere.

— N-ai putut să mă laşi să câştig, nu? murmură el cu voce joasă. Nu îl poţi învinge pe Galbatorix, dar tot a trebuit să dovedeşti că eşti mai bun decât mine... Ah! se cutremură şi începu să se legene înainte şi înapoi.

Eragon îi puse o mână pe umăr.

— De ce? întrebă el, ştiind că Murtagh avea să înţeleagă întrebarea. Răspunsul fu o şoaptă ce abia putea fi auzită:

— Fiindcă speram să îi intru lui în graţii ca să o pot salva pe ea. Privirea i se împăienjeni de lacrimi şi îşi întoarse capul.

Auzind asta, Eragon înţelese că Murtagh spusese adevărul mai devreme şi simţi cum îl cuprinde deznădejdea.

Trecu încă o clipă, iar Eragon simţi că Galbatorix îi priveşte cu mare interes.

Apoi Murtagh spuse:

— M-ai păcălit.

— Era singura cale. Murtagh gemu.

— Asta a fost întotdeauna diferenţa dintre noi doi. Se uită din nou la Eragon. Tu erai dispus să te sacrifici. Eu nu eram... Nu atunci.

— Însă eşti acum.

— Nu mai sunt persoana de altădată. Îl am pe Thorn acum şi... Murtagh şovăi; apoi umerii i se ridicară şi îi coborâră

aproape imperceptibil. Acum nu mai lupt pentru mine... E o diferenţă. Inspiră puţin şi se crispa de durere. Credeam că eşti nesăbuit pentru că îţi tot riscai viaţa aşa cum o făceai... Acum ştiu mai multe. Înţeleg... de ce. Înţeleg... Ochii i se măriră şi grimasa îi dispăru, de parcă ar fi uitat de durere, şi o lumină interioară păru să îi inunde trăsăturile. Înţeleg... noi înţelegem, şopti el, şi Thorn scoase un sunet ciudat, pe jumătate scâncet, pe jumătate mârâit.

Galbatorix se foi pe tron, de parcă ar fi fost neliniştit, apoi rosti cu glas aspru:

— Gata cu vorbăria. Duelul s-a terminat şi Eragon a câştigat. Acum a sosit timpul ca oaspeţii noştri să îngenuncheze şi să depună jurământul de credinţă... Veniţi mai aproape, amândoi, şi vă voi vindeca rănile, după care vom continua.

Eragon dădu să se ridice, dar Murtagh îl prinse de antebraţ, oprindu-l.

— Acum! rosti Galbatorix, încruntându-şi sprâncenele stufoase. Sau vă voi lăsa să suferiţi de pe urma rănilor până isprăvim.

„Fii gata”, citi Eragon pe buzele lui Murtagh.

Eragon şovăi, neştiind la ce să se aştepte; apoi încuviinţă şi îi avertiză pe Arya, Saphira, Glaedr şi pe ceilalţi Eldunari.

Apoi Murtagh îl împinse pe Eragon într-o parte şi se ridică în genunchi, ţinându-se încă de pântece. Se uită la Galbatorix şi strigă Cuvântul.

Galbatorix tresări şi ridică o mână, de parcă ar fi vrut să se apere.

Strigând în continuare, Murtagh dădu glas şi altor cuvinte din limba străveche, vorbind mult prea repede pentru ca Eragon să înţeleagă scopul vrăjii.

Aerul din preajma lui Galbatorix scânteie în roşu şi negru şi, pentru o clipă, trupul său păru învăluit în flăcări. Se auzi un sunet asemănător vântului de vară ce foşneşte printre ramurile unei păduri de conifere, apoi Eragon auzi o serie de ţipete subţiri şi douăsprezece sfere luminoase apărură în jurul capului lui Galbatorix, zburară de lângă el şi trecură prin pereţii încăperii, dispărând astfel. Arătau ca nişte spirite, însă Eragon nu le văzu decât pentru o frântură de secundă, astfel încât nu putea fi sigur.

Thorn se răsuci – iute ca o pisică călcată pe coadă – şi sări la

gâtul imens al lui Shruikan. Dragonul negru mugi şi se trase îndărăt, scuturându-şi capul pentru a scăpa de Thorn. Zgomotul mârâiturilor sale era dureros de puternic, iar podeaua se cutremură sub greutatea celor doi dragoni.

Pe treptele podiumului, cei doi copii ţipară şi îşi acoperiră urechile cu mâinile.

Eragon le văzu pe Arya, Elva şi Saphira ţâşnind în faţă, nemaifiind oprite de magia lui Galbatorix. Cu Dauthdaert în mână, Arya porni către tron, în vreme ce Saphira sări către locul în care Thorn era agăţat de Shruikan. Între timp, Elva îşi duse mâna la gură şi păru a vorbi cu ea însăşi, însă Eragon nu putu auzi ce spunea din cauza hărmălaiei făcute de dragoni.

Picături de sânge mari cât pumnul începură să cadă în jurul lor, sfârâind pe piatră.

Eragon se ridică de unde îl împinsese Murtagh şi porni după Arya, spre tron.

Atunci Galbatorix grăi numele limbii străvechi, împreună cu cuvântul „letta”. Legături nevăzute îi prinseră mădularele lui Eragon şi tăcerea se lăsă în întreaga încăpere când magia regelui îi opri pe toţi, inclusiv pe Shruikan.

Eragon simţi că fierbe de mânie şi de neputinţă. Fuseseră atât de aproape să îl lovească pe rege şi totuşi erau încă neajutoraţi în faţa vrăjilor sale.

— Pe el! strigă atunci, şi cu mintea, şi cu gura. Încercaseră deja să îi atace pe Galbatorix şi pe Shruikan; regele avea să îi omoare pe cei doi copii, indiferent de ce ar fi făcut mai departe. Singura cale rămasă pentru Eragon şi pentru cei aflaţi de partea lui – singura lor speranţă de victorie – era să treacă de barierele mentale ale lui Galbatorix şi să pună stăpânire pe gândurile sale.

Împreună cu Saphira, Arya şi Eldunarii pe care îi aduseseră cu ei, Eragon îşi întinse conştiinţa către rege, punându-şi toată ura, mânia şi durerea într-o singură rază arzătoare, pe care o implântă în miezul fiinţei lui Galbatorix.

Pentru o clipă, Eragon simţi mintea regelui: o privelişte teribilă, plină de umbre, pradă unui frig cumplit şi unei dogori mistuitoare, străbătută de linii de metal, dure şi inflexibile, ce împărţeau zonele conştiinţei lui.

Apoi dragonii de sub comanda lui Galbatorix, dragonii cei nebuni, urlând copleşiţi de durere, îi atacară mintea lui Eragon şi

îl siliră să se retragă în sine pentru a nu fi făcut bucăţele.

În spatele său, Eragon o auzi pe Elva începând să spună ceva, dar de-abia apucă să rostească un sunet când Galbatorix zise „Theyna!” şi ea se opri cu un gâlgâit înfundat.

— L-am lăsat fără vrăji de apărare! strigă Murtagh. Este…

Orice ar fi spus Galbatorix, făcu aceasta cu o voce mult prea rapidă şi mult prea joasă pentru ca Eragon să poată auzi, însă Murtagh încetă să vorbească şi, o clipă mai târziu, Eragon îl auzi prăbuşindu-se la podea, cu zalele şi coiful zornăindu-i pe piatră.

— Am destule vrăji de apărare, rosti Galbatorix, iar chipul său acvilin era întunecat de furie. Nu îmi puteţi face rău. Se ridică din jilţ şi coborî câteva trepte ale podiumului către Eragon, cu mantia fluturându-i în urmă şi cu sabia Vrangr albă şi mortală în mâna sa.

În scurtul răstimp pe care îl avu la dispoziţie, Eragon încercă să pună stăpânire măcar pe una dintre minţile dragonilor care îi asaltau conştiinţa, însă aceştia erau prea mulţi, şi tot ce reuşi fu să se lupte din răsputeri ca să respingă hoarda de Eldunari înainte ca aceştia să îi pună complet stăpânire pe gânduri.

Galbatorix se opri la un pas în faţa lui şi îi aruncă o privire încruntată, cu o venă groasă, bifurcată conturându-i-se pe frunte şi cu muşchii maxilarului său puternic încordaţi.

— Te gândeşti să mă provoci, băiete? tună el, aproape scuipând de furie. Crezi că te poţi măsura cu mine? Că mă poţi da jos ca să îmi furi tronul? Tendoanele de pe gâtul lui Galbatorix ieşeau în evidenţă ca un ghem de frânghie împletită. Trase de marginea mantiei. Am tăiat mantia asta din aripile lui Belgabad însuşi, iar mănuşile la fel. O ridică pe Vrangr şi apropie tăişul sumbru de ochii lui Eragon. Am luat sabia asta din mâinile lui Vrael, iar coroana am luat-o de pe capul nevolnicului miorlăit care a purtat-o înaintea mea. Şi tu crezi că eşti mai deştept decât mine? Decât mine? Vii în castelul meu, îmi omori oamenii şi te porţi de parcă ai fi mai bun decât mine. De parcă ai fi mai nobil sau mai virtuos.

Galbatorix îl lovi în obraz cu mânerul lui Vrangr, sfâşiindu-i pielea. Eragon îşi simţi capul răsunând şi o constelaţie de puncte roşii, ce pulsau şi se învârteau, îi apăru în faţa ochilor.

— Trebuie să înveţi ce este aceea umilinţa, băiete, zise Galbatorix, venind mai aproape, până ce ochii săi sclipitori ajunseră la numai câteva degete de cei ai lui Eragon.

Îl lovi şi în celălalt obraz şi, pentru o secundă, tot ce putu să vadă Eragon fu o imensitate neagră presărată cu lumini scânteietoare.

— O să îmi placă la nebunie să te am în slujba mea, continuă Galbatorix. Cu un glas jos rosti „Ganga”, şi presiunea pusă de Eldunarii ce-i asaltau mintea lui Eragon încetă, lăsându-l liber să se gândească la ce voia. Însă nu şi pe ceilalţi, judecând după efortul de pe chipurile lor.

Un tăiş de gânduri ascuţit străpunse conştiinţa lui Eragon şi se implântă până în măduva fiinţei sale. Tăişul se răsuci şi, asemenea unui scaiete prins de o bucată de pâslă, începu să tragă de iţele minţii sale, căutând să îi distrugă voinţa, identitatea, conştiinţa de sine.

Era un atac diferit de tot ce trăise până atunci Eragon. Se chirci în faţa lui şi se concentra pe un singur gând – răzbunare – în încercarea de a se proteja. Prin contactul lor, putea simţi emoţiile lui Galbatorix: mânia, în primul rând, dar şi bucuria sălbatică de a putea să îi facă rău lui Eragon, privindu-l cum se zvârcoleşte cuprins de tulburare.

Eragon înţelese: cauza pentru care Galbatorix era atât de priceput la frângerea minţilor duşmanilor săi era că asta îi oferea o plăcere perversă.

Tăişul săpă şi mai adânc în fiinţa lui Eragon şi el urlă, nemaiputându-se abţine.

Galbatorix zâmbi, iar vârfurile dinţilor săi erau translucide precum argila arsă.

Doar apărarea nu era de ajuns pentru a câştiga o luptă, aşa că în ciuda durerii mistuitoare, Eragon se sili să îl atace pe Galbatorix la rândul său. Se năpusti în conştiinţa regelui şi se prinse de gândurile tăioase ca lama ale acestuia, încercând să le intuiască şi să îl oprească pe rege să se mişte sau să gândească fără îngăduinţa lui.

Însă Galbatorix nu făcu nicio încercare de a se apăra. Zâmbetul său crud se lărgi şi el răsuci şi mai adânc tăişul în mintea lui Eragon.

Eragon se simţea de parcă un ghem de mărăcini îl sfârteca pe dinăuntru. Un răcnet îi secătui gâtlejul şi el rămase fără vlagă în prinsoarea vrăjii lui Galbatorix.

— Supune-te, rosti regele. Îl apucă de bărbie cu degete de oţel. Supune-te. Tăişul se răsuci încă o dată, iar Eragon ţipă

până rămase fără glas.

Gândurile scrutătoare ale regelui împresurară conştiinţa lui Eragon, împingându-l într-o părticică tot mai mică a minţii sale, până când tot ce mai rămase din el fu un ciot mărunt şi strălucitor umbrit de greutatea prezenţei ameninţătoare a lui Galbatorix.

— Supune-te, şopti regele, aproape duios. Nu ai unde să te duci, unde să te ascunzi… Viaţa ta a ajuns la sfârşit, Eragon Biruitorul-Umbrei, însă te aşteaptă o nouă viaţă. Supune-te şi totul va fi iertat.

Lacrimile îi înceţoşară privirea lui Eragon când se uită fix în hăul fără forme din pupilele lui Galbatorix. Pierduseră… El pierduse.

Recunoaşterea acestui fapt era mai dureroasă decât oricare dintre rănile primite. O sută de ani de zbateri – şi totul în zadar. Saphira, Elva, Arya, Eldunarii: niciunul dintre ei nu îl putea învinge pe Galbatorix. Era prea puternic, prea ştiutor. Garrow, Brom şi Oromis muriseră cu toţii în zadar, la fel ca toţi războinicii din diferite rase care îşi dăduseră viaţa în lupta împotriva Imperiului.

Lacrimile şiroiau din ochii lui Eragon.

— Supune-te, şopti regele, sporind strânsoarea.

Eragon ura mai presus de orice nedreptatea situaţiei. Părea pur şi simplu greşit la un nivel fundamental ca atâţia oameni să fi suferit şi să fi murit pentru un ţel fără de speranţă. Părea greşit ca Galbatorix să fie, de unul singur, cauza unei asemenea nefericiri. Şi părea greşit ca acesta să scape nepedepsit pentru fărădelegile sale.

„De ce?” se întrebă Eragon.

Îşi aduse aminte atunci viziunea pe care le-o arătase cel mai bătrân dintre Eldunari, Valdr, cea în care visele graurilor erau la fel de importante precum grijile regilor.

— Supune-te! zbieră Galbatorix, iar mintea sa apăsă asupra lui Eragon cu şi mai mare forţă, ca şi cum schije de gheaţă şi foc îl asaltau din toate direcţiile.

Eragon strigă şi, în disperarea sa, se întinse spre Saphira şi spre Eldunari – cu minţile lor asediate de dragonii înnebuniţi de sub comanda lui Galbatorix – şi, fără să vrea, absorbi din rezervele de energie ale acestora.

Şi, cu acea energie, aruncă o vrajă.

Era o vrajă fără cuvinte, căci magia lui Galbatorix nu i-ar fi îngăduit să facă altfel, şi niciun cuvânt nu ar fi putut descrie ceea ce voia Eragon, nici ceea ce simţea. O bibliotecă plină cu cărţi nu ar fi fost de ajuns pentru aceasta. Vraja sa era instinctuală şi emoţională; limba nu o putea cuprinde.

Ceea ce voia era simplu şi complex în acelaşi timp: voia ca Galbatorix să înţeleagă... să înţeleagă cât de greşite îi fuseseră acţiunile. Vraja nu era un atac; era o încercare de comunicare. Dacă Eragon urma să îşi petreacă tot restul vieţii ca sclav al regelui, voia măcar ca Galbatorix să cuprindă cu mintea tot ce făcuse, să înţeleagă pe deplin.

Când magia începu să-şi facă efectul, Eragon îi simţi pe Umaroth şi pe ceilalţi Eldunari îndreptându-şi atenţia asupra ei, străduindu-se să nu bage în seamă dragonii lui Galbatorix. O sută de ani de suferinţă de neconsolat şi de mânie izbucniră din adâncul Eldunarilor, ca un val clocotitor, şi dragonii îşi contopiră minţile cu mintea lui Eragon, modificând vraja, adâncind-o, lărgind-o şi clădind pe ea, până ce aceasta ajunse să cuprindă mult mai multe decât intenţionase el iniţial.

Vraja nu avea să se oprească la a-i arăta lui Galbatorix cât de greşite îi fuseseră acţiunile; acum avea să îl oblige să retrăiască toate senzaţiile, bune şi rele, pe care le provocase în ceilalţi, din ziua în care se născuse. Vraja întrecea tot ce ar fi putut inventa Eragon de unul singur, căci conţinea mai mult decât ar fi putut concepe o singură persoană sau un singur dragon. Fiecare Eldunari contribui la farmec, iar suma contribuţiilor lor fu o vrajă care se întindea nu doar de-a lungul Alagaesiei, ci şi înapoi în timp, până la naşterea lui Galbatorix.

Eragon se gândi că era cea mai măreaţă operă de magie pe care o creaseră vreodată dragonii, iar el era instrumentul lor; el era arma lor.

Puterea Eldunarilor năvăli prin el, ca un râu larg cât un ocean, şi el simţi că este un vas gol şi fragil, ca şi cum pielea avea să i se crape din pricina forţei şuvoiului ce îl străbătea. Dacă nu ar fi fost Saphira şi ceilalţi dragoni, ar fi murit într-o clipă, cu întreaga-i vlagă stoarsă de cerinţele devoratoare ale magiei.

În jurul lor, lumina felinarelor păli şi, în mintea sa, lui Eragon i se păru că aude ecoul a mii de voci: o cacofonie insuportabilă de dureri şi de bucurii fără număr, răsunând atât din prezent, cât şi din trecut.

Ridurile de pe chipul lui Galbatorix se adânciră, iar ochii începură să îi iasă din orbite.

— Ce ai făcut? spuse el cu un glas gol, nefiresc. Făcu un pas înapoi şi îşi duse pumnii la tâmple. Ce ai făcut?

Cu un efort, Eragon zise:

— Te-am făcut să înţelegi.

Regele se holbă la el cu o expresie îngrozită. Muşchii feţei îi zvâcneau şi întreg trupul începu să i se scuture, cuprins de fiori. Scrâşnind din dinţi, mârâi:

— N-o să mă învingi, băiete. N-o… să…

Gemu şi se poticni şi, dintr-odată, vraja care îl ţinea prizonier pe Eragon dispăru şi el căzu la podea, în timp ce Elva, Arya, Saphira, Thorn, Shruikan şi cei doi copii începură să se mişte din nou liber.

Un răget asurzitor din partea lui Shruikan răsună în toată camera, iar dragonul negru şi uriaş îl azvârli pe Thorn de la gâtul lui până în cealaltă parte a încăperii. Thorn ateriza pe partea stângă şi oasele din aripa lui se rupseră cu un trosnet zgomotos.

— Nu… mă… voi… da… bătut, rosti Galbatorix. În spatele regelui, Eragon o văzu pe Arya – care era mai aproape de tron decât el – şovăind şi aruncându-le o privire. Apoi trecu de podium şi ţâşni împreună cu Saphira către Shruikan.

Thorn se chinui să se ridice în picioare şi le urmă.

Cu chipul contorsionat ca al unui nebun, Galbatorix se îndreptă spre Eragon şi o învârti pe Vrangr către el.

Eragon se rostogoli într-o parte şi auzi cum sabia loveşte piatra lângă capul său. Se mai rostogoli câţiva paşi, apoi se săltă în picioare. Numai energia oferită de Eldunari îi îngăduia să rămână drept.

Răcnind, Galbatorix se năpusti spre el şi Eragon respinse lovitura neîndemânatică a regelui. Săbiile lor răsunară ca nişte clopote, un sunet pătrunzător şi limpede printre răgetele dragonilor şi şoaptele morţilor.

Saphira sări sus în aer şi zgârie botul imens al lui Shruikan, însângerându-l, apoi coborî la loc pe podea. El încercă a o lovi cu laba, cu ghearele scoase, şi ea sări îndărăt, cu aripile uşor desfăcute.

Eragon se feri de o sălbatică lovitură încrucişată şi îl împunse pe Galbatorix sub braţul stâng. Spre uimirea sa, chiar îl nimeri, iar vârful lui Brisingr se umezi de sângele regelui.

Un spasm din braţul lui Galbatorix îi respinse următoarea lovitură şi cei doi ajunseră să aibă săbiile încleştate la plăsele, fiecare încercând să îl dezechilibreze pe celălalt.

Chipul regelui era schimonosit, aproape de nerecunoscut, şi lacrimi îi şiroiau pe obraji.

O perdea de flăcări le ţâşni pe deasupra capetelor şi aerul se încinse în jurul lor.

Undeva, copiii ţipau.

Piciorul rănit al lui Eragon cedă şi el căzu pe spate, sprijinindu-se pe mâini şi picioare, învineţindu-şi degetele cu care o ţinea pe Brisingr.

Se aştepta ca regele să se năpustească imediat asupra lui, însă Galbatorix rămase pe loc, clătinându-se pe picioare.

— Nu! strigă regele. Nu am… Se uită la Eragon şi răcni: Fă-i să se oprească!

Eragon clătină din cap, ridicându-se în picioare. O durere îi fulgeră braţul stâng şi, privind în jur, văzu că Saphira căpătase o tăietură însângerată pe aceeaşi labă. În cealaltă parte a încăperii,

Thorn îşi înfipse colţii în coada lui Shruikan, facându-l pe dragonul negru să mârâie şi să se întoarcă spre el. În timp ce atenţia lui Shruikan era îndreptată altundeva, Saphira sări şi ateriză pe gâtul lui, aproape de baza craniului ciolănos. Îşi înfipse ghearele sub solzii lui şi apoi îl muşcă de gât, chiar între doi dintre ţepii care urcau de pe şira spinării.

Shruikan scoase un urlet tunător şi sălbatic, zbătându-se şi mai tare.

Galbatorix alergă încă o dată spre Eragon, atacându-l cu sabia. Eragon blocă o lovitură, apoi alta, şi apoi primi o lovitură în coaste care aproape că îl făcu să leşine.

— Fă-i să se oprească, rosti Galbatorix, pe un ton mai degrabă rugător decât ameninţător. Durerea…

Shruikan scoase încă un urlet, şi mai înnebunit decât ultimul. În spatele regelui, Eragon îl văzu pe Thorn agăţat de gâtul lui Shruikan, în partea opusă Saphirei. Greutatea combinată a celor doi dragoni trase capul lui Shruikan în jos, până ce îl aduse aproape de podea. Totuşi, dragonul negru era încă prea mare şi prea puternic ca ei să îl poată doborî. În plus, Eragon nu credea că Saphira sau Thorn l-ar fi putut răni prea tare cu colţii.

Atunci, ca o umbră trecând peste o pădure, Eragon o văzu pe

Arya ţâşnind din spatele unui stâlp şi fugind către dragoni. În mâna ei stângă lucea lancea verde Dauthdaert, cu obişnuita-i aureolă înstelată.

Shruikan o văzu venind şi îşi smuci întreg trupul, încercând să scape de Saphira şi Thorn. Când aceştia rămaseră agăţaţi, el îşi arătă colţii şi scaldă toată zona din faţa lui cu un şuvoi de foc.

Arya plonja în faţă şi, pentru o clipă, Eragon o pierdu din vedere în spatele zidului de flăcări, apoi ea apăru din nou, nu departe de locul în care capul lui Shruikan atârna deasupra podelei. Părul îi luase foc, dar ea nu părea să bage de seamă.

Din trei paşi săltaţi, ea sări pe piciorul stâng al lui Shruikan şi de acolo se aruncă într-o parte a capului acestuia, târând după sine flăcările ca o cometă.

Scoţând un strigăt ce putu fi auzit din cealaltă parte a sălii tronului, Arya aruncă lancea Dauthdaert în centrul ochiului mare, lucios, de un albastru îngheţat al lui Shruikan şi îi implântă suliţa cu totul în craniu.

Shruikan mugi şi se zbătu în spasme, apoi se prăbuşi încet într-o parte, în timp ce din gură îi curgea foc lichid.

Saphira şi Thorn săriră de pe el chiar înainte ca uriaşul dragon negru să se izbească de podea.

Stâlpii trosniră; bucăţi de piatră căzură din tavan şi se sfărâmară. O parte dintre felinare se sparseră şi o substanţă topită începu să picure din ele.

Eragon aproape că se prăbuşi când camera se cutremură. Nu reuşise să vadă ce se întâmplase cu Arya, dar se temea că trupul lui Shruikan o zdrobise.

— Eragon! strigă Elva. Fereşte-te!

Se feri şi auzi şuieratul curentului de aer când sabia albă a lui Galbatorix îi trecu pe deasupra şalelor.

Ridicându-se, Eragon se repezi înainte… şi îl înjunghie pe Galbatorix în mijlocul stomacului, aşa cum făcuse şi cu Murtagh.

Regele gemu, apoi se trase îndărăt, scoţându-şi sabia din trup. Atinse rana cu mâna liberă şi se uită la sângele de pe degete, apoi îl privi pe Eragon şi zise:

— Vocile… vocile sunt groaznice. Nu pot îndura… îşi închise ochii şi alte lacrimi îi şiroiră pe obraji. Durere… atât de multă durere. Atâta suferinţă… Fă-i să se oprească! Fă-i să se oprească!

— Nu, făcu Eragon. Elva i se alătură, iar Saphira şi Thorn

reveniră din celălalt capăt al camerei. Eragon fu uşurat să vadă că şi Arya era cu ei, arsă şi însângerată, dar altminteri nevătămată.

Galbatorix îşi căscă ochii – cu pupilele rotunde şi înconjurate de nefiresc de mult alb – şi privi în gol, de parcă Eragon şi cei din faţa lui n-ar mai fi existat. Zvâcnea şi tremura, iar falca i se mişca, dar niciun sunet nu îi ieşi din gâtlej.

Şi atunci se întâmplară două lucruri deodată. Elva scoase un ţipăt ascuţit şi leşină, iar Galbatorix răcni:

— Waise neiat! A nu mai fi.

Eragon nu mai avu timp de cuvinte. Folosindu-se din nou de energia Eldunarilor, aruncă o vrajă prin care se trase pe sine, pe Saphira, Arya, Elva, Thorn, Murtagh şi pe cei doi copii de pe podium spre blocul de piatră de care era înlănţuită Nasuada. Mai aruncă şi o vrajă prin care să oprească sau să respingă orice i-ar fi putut răni.

Se aflau la jumătatea distanţei către lespede când Galbatorix dispăru într-o străfulgerare de lumină mai strălucitoare chiar decât soarele, apoi totul se cufundă în întuneric şi tăcere, iar vraja protectoare a lui Eragon îşi făcu efectul.

Zvârcolirile morţii

Roran stătea pe o targă aşezată de elfi pe unul dintre multele blocuri de piatră aflate chiar sub poarta năruită a Uru'baenului, dându-le ordine războinicilor din faţa lui.

Patru elfi îl scoseseră din oraş, acolo unde puteau folosi magia fără teama că farmecele lui Galbatorix aveau să le distorsioneze vrăjile. Îi vindecaseră braţul dislocat şi coastele rupte, precum şi celelalte răni pe care i le făcuse Barst, deşi îl avertizaseră că s-ar putea să fie nevoie de câteva săptămâni până ce oasele sale aveau să ajungă la fel de tari ca înainte şi insistaseră ca el să stea la pat pentru restul zilei.

El, pe de altă parte, insistase să revină în luptă. Elfii nici nu voiau să audă de una ca asta, dar el le zise:

— Fie mă duceţi înapoi, fie mă întorc singur acolo. Nemulţumirea lor fusese evidentă, însă în cele din urmă acceptaseră şi îl duseseră în locul în care stătea acum, privind către piaţă.

Aşa cum se aşteptase Roran, odată cu moartea comandantului lor, soldaţii îşi pierduseră voinţa de a mai lupta şi vardenii reuşiseră să îi împingă pe străduţele înguste. Când se întoarse Roran, vardenii deja ocupaseră o treime din oraş şi se apropiau cu repeziciune de cetate.

Pierduseră mulţi oameni – morţii şi muribunzii acopereau străzile iar şanţurile se umpluseră de sânge –, însă faptul că înaintaseră dăduse din nou armatei simţul victoriei; Roran o putea vedea pe chipurile oamenilor, piticilor şi urgalilor, deşi nu şi pe cele ale elfilor, care păstrau o furie rece de pe urma morţii reginei lor.

Elfii îl îngrijorau pe Roran; îi văzuse omorându-i pe soldaţii care încercau să se predea, doborându-i fără scrupule. Odată stârnită, setea lor de sânge nu părea să mai aibă limite.

Curând după căderea lui Barst, Regele Orrin primise o săgeată în piept în timp ce lua cu asalt o baracă din centrul oraşului. Era o rană gravă, una pe care nici măcar elfii nu erau siguri că o puteau vindeca. Soldaţii regelui îl duseseră pe Orrin înapoi în

tabără şi, de atunci, Roran nu mai primise nicio veste despre soarta lui.

Deşi nu putea lupta, Roran putea încă da ordine. Nesilit de nimeni, începuse să organizeze armata din spatele frontului, adunându-i războinicii răzleţi şi trimiţându-i în misiuni prin Uru'baen – prima dintre acestea fiind capturarea catapultelor rămase de-a lungul zidurilor. Când primea vreo informaţie pe care credea de cuviinţă să o afle Jormundur, Orik, Martland Barbă-Roşie sau oricare dintre căpitani, trimitea mesageri să îi caute printre clădiri şi să le transmită veştile.

— … şi dacă vezi vreun soldat aproape de clădirea mare cu cupolă de lângă piaţă, nu uita să îi spui lui Jormundur şi asta, îi zise el spadasinului slab şi cocârjat din faţa sa.

— Da, să trăiţi, rosti omul, şi nodul din gât îi zvâcni când acesta înghiţi în sec.

Roran se uită o clipă la el, fascinat de mişcare, apoi îi făcu un semn cu mâna şi-i zise:

— Du-te.

Când omul plecă, Roran se încruntă şi se uită peste acoperişurile ţuguiate ale caselor dinspre cetate, de la baza colţului de stâncă.

„Unde sunteţi?” se întrebă el. Eragon şi cei care îl însoţeau nu mai fuseseră văzuţi de când intraseră în cetăţuie, iar absenţa lor îndelungată îl îngrijora pe Roran. Se putea gândi la numeroase explicaţii pentru întârziere, dar niciuna dintre acestea nu era de bun-augur. Cea mai optimistă dintre ele era că Galbatorix pur şi simplu se ascundea, iar Eragon şi tovarăşii lui erau nevoiţi să îl caute pe rege. Însă după ce văzuse puterea lui Shruikan, cu o noapte în urmă, Roran nu îşi putea închipui că Galbatorix ar fugi de duşmanii săi.

Dacă temerile sale cele mai cumplite se adevereau, atunci victoria vardenilor avea să fie de scurtă durată, iar Roran ştia că era puţin probabil ca el sau oricare dintre războinici să mai scape cu viaţă.

Unul dintre oamenii pe care îi trimisese mai devreme – un arcaş cu părul nisipiu şi cu capul descoperit, rumen în obraji – apăru de pe o stradă din dreapta lui Roran. Arcaşul se opri în faţa blocului de piatră şi îşi înclină capul, căutând să îşi recapete răsuflarea.

— L-ai găsit pe Martland? întrebă Roran.

Arcaşul încuviinţă din nou, cu părul lipindu-i-se de fruntea asudată.

— Şi i-ai transmis mesajul meu?

— Da, să trăiţi! Martland mi-a zis să vă transmit că... — se opri ca să îşi tragă răsuflarea – ... soldaţii s-au retras de la băi, însă acum s-au baricadat într-o sală, aproape de zidul de la miazăzi.

Roran se foi pe targa şi simţi un junghi scuturându-i braţul de-abia vindecat.

— Şi ce se-aude de turnurile din zidul dintre băi şi grânare? Au fost ocupate până la urmă?

— Două dintre ele; încă ne mai luptăm pentru celelalte. Totuşi, Martland i-a convins pe câţiva elfi să vină şi să ne ajute. De asemenea...

Un răget înăbuşit se auzi din dealul de piatră, întrerupându-l pe om.

Arcaşul se albi, rămânând doar cu petele de culoare din obraji, care păreau chiar mai strălucitoare şi mai roşii decât înainte, ca nişte dâre de vopsea pe pielea unui cadavru.

— Domnule, acela este...

— Şşş! Roran îşi ciuli urechile, ascultând. Numai Shruikan ar fi putut scoate un asemenea răget.

Vreme de câteva clipe, nu mai auziră nimic ieşit din comun, apoi un alt răget răsună din interiorul cetăţuii şi lui Roran i se păru că poate distinge şi alte zgomote, mai slabe, deşi nu era sigur ce ar fi putut fi acestea.

În zona din faţa porţii năruite, oameni, elfi, pitici şi urgali laolaltă se opriră şi se uitară către cetăţuie.

Un alt răget, chiar mai puternic decât ultimul, răsună de acolo.

Roran strânse marginea târgii între degete, cu trupul înţepenit.

— Omoară-l, murmură el. Omoară-l pe ticălos!

O vibraţie subtilă dar sesizabilă străbătu oraşul, de parcă o mare greutate ar fi izbit pământul. Odată cu ea, Roran auzi un zgomote ca de ceva spărgându-se.

Apoi tăcerea se lăsă peste oraş şi fiecare secundă ce trecea părea mai lungă decât cea dinainte.

— Credeţi că are nevoie de ajutorul nostru? întrebă arcaşul, cu glas stins.

— Nu putem face nimic pentru ei, spuse Roran, rămânând cu ochii ţintuiţi pe cetăţuie.

— Nu ar putea elfii…

Pământul hurui şi se cutremură, apoi faţada cetăţuii explodă, ridicând un zid de flăcări albe-gălbui atât de strălucitoare încât Roran văzu oasele din gâtul şi din capul arcaşului, precum şi carnea sa ca o agrişă roşie ţinută în faţa unei lumânări.

Roran îl înşfacă pe arcaş şi se rostogoli de pe blocul de piatră, trăgându-l şi pe celălalt după el.

O detunătură sonoră îi izbi în timp ce cădeau. Roran se simţi de parcă i-ar fi înfipt cineva ţepuşe în urechi. Ţipă, dar nu se putea auzi pe sine, iar după prima lovitură ca de tunet nu mai putu auzi absolut nimic. Caldarâmul se sfărâmă sub ei, un nor de praf şi de moloz se ridică în văzduh, blocând lumina soarelui, şi un curent de aer năprasnic îi sfâşie straiele lui Roran.

Praful îl sili pe Roran să îşi închidă strâns ochii. Tot ce putea face era să se agaţe de arcaş şi să aştepte ca mişcarea pământului să se oprească, încercă să respire, însă vântul încins îi smulgea aerul din apropierea buzelor şi nărilor înainte să îşi poată umple plămânii. Ceva îl lovi în cap şi simţi cum îi zboară coiful.

Cutremurul se prelungi, însă în cele din urmă pământul se linişti din nou, iar Roran deschise ochii, temându-se de ce avea să vadă.

Aerul era cenuşiu şi tulbure; obiectele aflate la mai mult de câteva sute de picioare se pierdeau în negură. Bucăţi mici de lemn şi de piatră căzură din cer, împreună cu fulgi de cenuşă. Pe partea cealaltă a străzii, o bucată de lemn ardea: o parte din structura unei scări pe care elfii o distruseseră când aruncaseră poarta în aer. Dogoarea exploziei carbonizase deja bârna cu totul. Războinicii care se aflaseră în câmp deschis erau întinşi la pământ, unii încă mişcându-se, alţii morţi, fără doar şi poate.

Roran se uită la arcaş. Omul îşi muşcase buza de jos; sângele îi acoperise bărbia.

Se sprijiniră unul pe celălalt şi se ridicară de jos, iar Roran se uită spre locul în care se aflase cetăţuia. Nu mai putea vedea nimic, în afară de o întunecime cenuşie. Eragon! Oare el şi Saphira rămăseseră în viaţă după explozie? Oare ar fi rămas cineva în viaţă după ce se aflase atât de aproape de inima unui asemenea infern?

Roran îşi deschise gura de câteva ori, încercând să îşi destupe urechile – care răsunau şi îl dureau nemaipomenit –, însă în zadar. Când îşi atinse urechea dreaptă, văzu că avea sânge pe degete.

— Mă poţi auzi? strigă el către arcaş, dar cuvintele îi fură doar o vibraţie în gură şi în gâtlej.

Arcaşul se încruntă şi clătină din cap.

Un val brusc de ameţeală îl făcu pe Roran să se aplece în faţă şi să se sprijine de blocul de piatră. Pe când aştepta să îşi recapete echilibrul, se gândi la colţul de stâncă ce atârna deasupra lor şi îşi dădu deodată seama că întregul oraş era în pericol.

„Trebuie să plecăm până nu se prăbuşeşte”, se gândi el. Scuipă sânge şi praf pe caldarâm, apoi se uită din nou în direcţia cetăţuii. Aceasta era încă ascunsă de praf. Şi jalea îi cuprinse inima.

„Eragon!”

O mare de urzici

ÎNTUNERIC şi, în întuneric, tăcere.

Eragon simţi cum alunecă încet, până se opri, apoi... nimic. Putea respira, însă aerul era stătut şi mort şi, când încercă să se mişte, forţa ce apăsa peste vraja lui spori.

Atinse minţile tuturor celor din jur, verificând dacă reuşise să îi salveze pe toţi. Elva încă era inconştientă şi Murtagh aproape în aceeaşi stare, însă erau vii, ca şi restul.

Era pentru prima oară când Eragon intra în contact cu mintea lui Thorn. Când o făcu, dragonul cel roşu păru să se ferească. Gândurile acestuia erau mai întunecate şi mult mai frământate decât cele ale Saphirei, însă aveau o forţă şi o nobleţe care îl impresionară pe Eragon.

„Nu mai putem menţine vraja mult timp”, spuse Umaroth, cu glas încordat.

„Trebuie s-o faceţi, spuse Eragon. Dacă nu o faceţi, vom muri.” Alte câteva secunde trecură.

Fără veste, lumina îi inundă ochii lui Eragon şi un val violent de zgomote îi izbi timpanele.

Tresări şi clipi, până ce ochii i se obişnuiră.

Prin aerul plin de fum, văzu un imens crater dogoritor pe locul unde se aflase Galbatorix. Piatra incandescentă pulsa precum carnea vie ori de câte ori un suflu de aer adia pe suprafaţa ei. Şi tavanul era incandescent, iar priveliştea îi tăie picioarele lui Eragon; era ca şi cum se aflau în interiorul unui creuzet gigantic.

Aerul avea gust de fier.

Pereţii sălii erau crăpaţi, iar stâlpii, sculpturile şi lămpile fuseseră pulverizate. În fundul încăperii zăcea leşul lui Shruikan, o mare parte din came fiind smulsă de pe oasele înnegrite de funingine ale acestuia. Explozia spulberase pereţii de piatră, precum şi pereţii din spate, pe o rază de sute de picioare, dând la iveală un adevărat furnicar de galerii şi de încăperi. Splendidele uşi de aur ce păziseră până atunci intrarea în sală fuseseră smulse din ţâţâni şi lui Eragon i se păru că zăreşte lumina zilei, undeva la capătul celălalt al coridorului lung de un

sfert de milă ce ducea afară.

Ridicându-se în picioare, observă că vraja sa încă îşi trăgea energie de la dragoni, dar nu atât de repede ca până acum.

O bucată de piatră de mărimea unei case căzu din tavan şi ateriză lângă ţeasta lui Shruikan, făcându-se bucăţele. În jurul lor, o mulţime de crăpături se întindeau pe pereţi; ţipete şi gemete ameninţătoare se auzeau din toate părţile.

Arya se duse la cei doi copii, îl apucă pe băiat de mijloc şi urcă împreună cu el pe spatele Saphirei. Odată căţărată, arătă către fată şi îi spuse lui Eragon:

— Aruncă-mi-o!

Eragon pierdu o secundă căznindu-se să o bage pe Brisingr în teacă, apoi o apucă pe fetiţă şi i-o aruncă Aryei, care o prinse în braţele deschise. Eragon se întoarse şi o ocoli pe Elva, grăbindu-se către Nasuada.

— Jierda! rosti el, punând o mână pe cătuşele ce o ţineau legată de blocul de piatră cenuşie. Vraja nu păru să aibă vreun efect, aşa că o opri repede, înainte să îi consume prea multă energie.

Nasuada scoase un sunet de nerăbdare şi el îi scoase căluşul din gură.

— Trebuie să găseşti cheia! spuse ea. Temnicerul lui Galbatorix o are asupra lui.

— Nu avem timp să îl găsim! Eragon o scoase din nou pe Brisingr şi izbi lanţul legat de cătuşa de la mâna ei stângă. Sabia ricoşa, producând un ecou strident, fără să lase nici măcar o zgârietură pe metalul mai. Lovi încă o dată, însă lanţul rămase insensibil la tăişul săbiei sale.

O altă bucată de piatră căzu din tavan şi lovi podeaua cu un trosnet puternic.

O mână îl apucă de braţ şi, întorcându-se, îl văzu pe Murtagh stând în spatele său, cu o mână apăsată pe rana din pântece.

— Dă-te la o parte, murmură el. Eragon făcu ce i se spusese şi Murtagh rosti numele tuturor numelor, cum mai făcuse, precum şi jierda şi cătuşele de fier se desfăcură şi căzură de pe mâinile şi picioarele Nasuadei.

Murtagh o luă de încheietură şi începu să o ducă spre Thorn. După ce el făcu primul pas, ea se strecură pe sub braţul lui şi îl lăsă să îşi sprijine greutatea pe umerii ei.

Eragon deschise gura, apoi o închise. Va întreba mai târziu.

— Stai! strigă Arya, şi sări de pe Saphira, alergând către Murtagh. Unde este oul? Şi Eldunarii? Nu îi putem lăsa aici!

Murtagh se încruntă, iar Eragon simţi cum informaţia trece de la acesta la Arya.

Arya se răsuci pe călcâie, cu părul ei pârlit fâlfâindu-i, şi ţâşni către o uşă aflată în partea cealaltă a sălii.

— E prea periculos! strigă Eragon după ea. Totul se prăbuşeşte! Arya!

„Du-te, zise ea. Du copiii la loc sigur. Du-te! Nu mai aveţi mult timp!” Eragon blestemă. Ar fi vrut să-l ia măcar pe Glaedr cu ea. O strecură pe Brisingr înapoi în teacă, apoi se aplecă şi o culese pe Elva, care tocmai începuse să se mişte.

— Ce se întâmplă? întrebă ea când Eragon o sui pe Saphira, în spatele celorlalţi doi copii.

— Plecăm, spuse el. Ţineţi-vă bine.

Saphira începuse deja să se mişte. Şchiopătând din cauza piciorului rănit, ea tropăi în jurul craterului. Thorn venea chiar în spatele ei, purtându-i pe Murtagh şi pe Nasuada.

— Fii atentă! strigă Eragon, văzând o bucată din tavanul incandescent desprinzându-se chiar deasupra lor.

Saphira sări spre stânga şi bucata colţuroasă de piatră ateriza chiar lângă ea, trimiţând o cascadă de cioburi galben pai în toate direcţiile. Unul dintre ele îl lovi pe Eragon în coaste şi se înfipse în zalele lui. El îl scoase şi îl aruncă. Din degetele mănuşilor îi ieşea fum şi simţi miros de piele arsă. Şi mai multe bucăţi de piatră căzeau peste tot prin sală.

Când Saphira ajunse la intrarea în coridor, Eragon se răsuci şi privi înapoi către Murtagh.

— Ce facem cu capcanele? strigă el.

Murtagh scutură din cap şi le făcu semn să continue.

Mormane de piatră spartă acopereau podeaua de-a lungul celei mai mari părţi a coridorului, ceea ce îi încetinea pe dragoni. De fiecare parte, Eragon putea vedea în încăperile şi galeriile pline de moloz pe care le căscase explozia. În interiorul acestora ardeau mese, scaune şi alte piese de mobilier. Mădularele morţilor şi muribunzilor ieşeau în unghiuri ciudate de sub bolovanii căzuţi şi, din când în când, se zărea câte o faţă înnegrită sau o ceafa.

Se uită după Blodhgarm şi magicienii acestuia, dar nu văzu nici urmă de ei, nici vii, nici morţi.

Undeva în faţă, pe coridor, sute de oameni – soldaţi şi servitori deopotrivă – năvăleau pe uşile laterale şi fugeau către intrarea care era acum căscată. Mulţi aveau mâini sau picioare rupte, precum şi arsuri, zgârieturi şi alte răni. Supravieţuitorii se dădură la o parte din calea Saphirei şi a lui Thorn, însă altfel nici nu îi băgară în seamă pe dragoni.

Saphira ajunsese aproape la capătul sălii când un trosnet ca de tunet răsună în spatele lor şi Eragon privi înapoi, ca să vadă că sala tronului se prăbuşise, îngropând podeaua încăperii sub un morman de piatră de cincizeci de picioare grosime.

„Arya!” gândi Eragon. Încercă să dea de ea cu mintea, însă fără succes. Fie îi separa prea multă materie, fie una dintre vrăjile impregnate în colţul de stâncă scobită îi oprea căutarea mentală, fie – alternativă pe care ura să o ia în considerare – ea era moartă. Arya nu se afla în sală când aceasta se prăbuşise; măcar atâta lucru ştia, însă se întrebă dacă ea îşi va putea croi drum înapoi, acum că sala tronului era blocată.

Când ieşiră din cetate, aerul se limpezi şi Eragon putu să vadă prăpădul pe care explozia îl făcuse în Uru'baen. Smulsese acoperişurile de ardezie de pe multe din clădirile din apropiere şi aprinsese grinzile de dedesubt. Zeci de incendii se zăreau prin restul oraşului. Nori şi fuioare de fum se înălţau, duse de vânt, până ce se loveau de partea de jos a colţului de stâncă de deasupra cetăţii. Acolo, acestea se contopeau şi curgeau de-a lungul suprafeţei colţuroase a pietrei, precum apa în albia unui râu. În partea de sud-est a oraşului, fumul întâlnea lumina soarelui de dimineaţă, ce se prelingea peste marginea ieşiturii; acolo, fumul strălucea în nuanţe roşii-portocalii, asemenea unui opal de foc.

Oamenii din Uru'baen îşi părăseau casele, scurgându-se ca un şuvoi pe străzi, către gaura din zidul exterior. Soldaţii şi servitorii din cetate se grăbeau să li se alăture, făcându-le loc Saphirei şi lui Thorn, care traversau în goană curtea din faţa cetăţii. Eragon nu le dădu prea multă atenţie; câtă vreme rămâneau paşnici, nu-i păsa ce făceau.

Saphira se opri în mijlocul curţii pătrate şi Eragon o dădu jos pe Elva şi pe cei doi copii fără nume.

— Ştiţi unde sunt părinţii voştri? întrebă el îngenunchind lângă copii. Aceştia dădură din cap, iar băiatul arătă către o casă mare aflată pe partea stângă a curţii.

— Acolo locuiţi?

Băiatul dădu din nou din cap.

— Atunci duceţi-vă, spuse Eragon şi îi împinse uşurel de la spate. Fără să mai aştepte alt îndemn, fratele şi sora traversară piaţa în fugă, către clădire. Uşa casei se dădu de perete şi un bărbat cu început de chelie, cu o sabie la cingătoare, ieşi afară şi îi cuprinse în braţe pe amândoi. Îi aruncă o privire lui Eragon, apoi îi băgă pe copii înăuntru.

„Asta a fost simplu”, îi spuse Eragon Saphirei.

„Probabil că Galbatorix şi-a trimis oamenii să-i aducă puii aflaţi în apropiere, răspunse ea. Nu i-am lăsat timp să facă mai mult.”

„Cred că da.”

Thorn se aşează la câţiva yarzi de Saphira şi Nasuada îl ajută pe Murtagh să coboare, apoi Murtagh se bagă sub pântecul lui Thorn. Eragon îl auzi cum începe să recite vrăji de vindecare.

În acelaşi chip, Eragon se ocupă de rănile Saphirei, nebăgându-le în seamă pe ale sale, căci ale ei erau mult mai serioase. Rana adâncă din piciorul stâng din faţă era largă cât ambele lui mâini la un loc şi o baltă de sânge se forma lângă piciorul ei.

„Colţ sau gheară?” întrebă el, cercetând rana.

„Gheară”, spuse ea.

El îi folosi forţa, precum şi pe cea a lui Glaedr, pentru a vindeca tăietura. După ce termină, îşi îndreptă atenţia către propriile răni, începând cu durerea arzătoare din coaste, unde îl înjunghiase Murtagh.

În timp ce făcea asta, îşi ţinu un ochi aţintit asupra lui Murtagh – privi cum acesta îşi vindeca rana din burtă, aripa ruptă a lui Thorn, precum şi celelalte răni ale dragonului. În tot acest timp, Nasuada rămase lângă el, cu mâna pe umărul lui. Eragon văzu că Murtagh reuşise cumva să o recupereze pe Zar'roc când fugiseră din sala tronului.

Apoi Eragon se întoarse către Elva, care stătea în apropiere. Părea că suferă, dar nu văzu nicio urmă de sânge pe ea.

— Eşti rănită? întrebă el.

Ea îşi încreţi fruntea şi clătină din cap:

— Nu, dar mulţi dintre ei sunt. Şi arătă către oamenii care părăseau în fugă cetatea.

— Hmm… Eragon aruncă din nou o privire către Murtagh. El şi

Nasuada stăteau acum în picioare şi discutau. Nasuada se încruntă.

Apoi Murtagh întinse mâna, apucă gulerul tunicii ei şi îl trase într-o parte, sfaşiind ţesătura.

Eragon o trăsese deja pe jumătate pe Brisingr din teacă, înainte de a observa păienjenişul de urme de bici inflamate de sub claviculele Nasuadei. Priveliştea îl izbi; îi amintea de rănile de pe spatele Aryei, după ce el şi Murtagh o salvaseră din Gil'ead.

Nasuada încuviinţă, plecându-şi capul.

Din nou, Murtagh începu să vorbească, de data aceasta – Eragon era sigur – în limba străveche. Îşi puse mâinile pe diferite părţi ale corpului Nasuadei cu o atingere blândă – chiar şovăitoare –, şi expresia de uşurare de pe chipul ei îi fu de ajuns lui Eragon ca să înţeleagă cât de multă durere suferise.

Eragon îi mai privi încă un minut, apoi un val neaşteptat de emoţie îl străbătu. I se înmuiară genunchii şi se aşeză pe laba dreaptă a Saphirei. Aceasta îşi coborî capul şi îşi frecă botul de umărul lui, iar el îşi sprijini capul de ea.

„Am reuşit”, spuse ea pe un ton liniştit.

„Am reuşit”, spuse el, şi abia îşi putea crede propriile cuvinte.

Simţi că Saphira se gândeşte la moartea lui Shruikan; aşa periculos cum fusese Shruikan, ea jelea totuşi dispariţia unuia dintre ultimii membri ai rasei sale.

Eragon se prinse de solzii ei. Se simţea uşor şi aproape ameţit, ca şi cum ar fi putut să plutească pe deasupra pământului. „Şi ce facem acum…?”

„Acum vom reconstrui”, spuse Glaedr. Emoţiile acestuia erau un amestec ciudat de mulţumire, jale şi sfârşeală. „Te-ai descurcat bine, Eragon. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit să îl atace pe Galbatorix aşa cum ai făcut-o tu."

— Pur şi simplu am vrut să înţeleagă, murmură el obosit. Însă dacă Glaedr îl auzise cumva, acesta alesese să nu răspundă.

“În sfârşit, Sperjurul este mort”, spuse triumfător Umaroth.

Părea de necrezut că Galbatorix nu mai era. În timp ce Eragon medita asupra acestui lucru, ceva păru să se deblocheze în mintea sa şi el îşi aminti – ca şi cum nu ar fi uitat niciodată – tot ce se întâmplase cât fuseseră în Bolta Sufletelor.

Îl trecu un fior. „Saphira…”

„Ştiu, zise ea, cu o tulburare crescândă. Ouăle!”

Eragon zâmbi. Ouă! Ouă de dragon! Rasa lor nu va trece în nefiinţă. Vor dăinui şi vor prospera şi se vor întoarce la gloria lor de odinioară, aşa cum fuseseră înainte de căderea Cavalerilor.

Apoi o bănuială groaznică îl străbătu. „Ne-aţi mai făcut să uităm şi altceva?” îl întrebă el pe Umaroth.

„Şi dacă am fi făcut-o, cum am mai putea şti acum?”, răspunse dragonul alb.

— Priviţi! ţipă Elva, arătând cu mâna.

Eragon se întoarse şi o văzu pe Arya ieşind din adâncurile întunecate ale cetăţii. Cu ea erau Blodhgarm şi magicienii acestuia, zgâriaţi şi plini de vânătăi dar vii. În braţe, Arya purta un cufăr de lemn cu încuietoare de aur. Un şir lung de cutii metalice – fiecare de mărimea unei căruţe – plutea în spatele elfilor, la câteva degete de sol.

În culmea fericirii, Eragon ţâşni în picioare şi le alergă în întâmpinare.

— Sunteţi vii!

Îl luă prin surprindere pe Blodhgarm când se repezi şi îl îmbrăţişa pe elful acoperit de blană.

Blodhgarm îl privi un moment cu ochii săi galbeni, apoi zâmbi arătându-şi colţii.

— Suntem vii, Biruitorul-Umbrei.

— Aceia sunt... Eldunari? întrebă Eragon, rostind cuvântul încet. Arya dădu din cap.

— Erau în vistieria lui Galbatorix. Va trebui să ne întoarcem acolo, la un moment dat; sunt multe minuni ascunse înăuntru.

— Cum sunt? Eldunarii, vreau să zic.

— Derutaţi. Le vor trebui ani ca să îşi revină, dacă îşi vor reveni vreodată.

— Şi asta este...? Eragon arătă către cufărul pe care îl purta ea. Arya aruncă o privire înjur, ca să se asigure că nimeni nu era destul de aproape să poată vedea; apoi ridică puţin capacul. În interior, cuibărit în catifea, Eragon văzu un minunat ou de dragon, verde şi cu vinişoare albe.

Bucuria de pe chipul Aryei îl făcu pe Eragon să simtă cum îi creşte inima. Zâmbi cu gura până la urechi şi îi chemă printr-un gest pe ceilalţi elfi. Când aceştia se adunară în jurul lui, el şopti în limba străveche şi le vorbi despre ouăle din Vroengard.

Ei nu strigară, nici nu râseră, dar ochii le sclipiră şi toţi împreună părură să vibreze de emoţie. Încă zâmbind, Eragon

ţopăi pe călcâie, încântat de reacţia lor.

Apoi Saphira făcu: „Eragon!”

În aceeaşi clipă, Arya se încruntă şi spuse:

— Unde sunt Thorn şi Murtagh?

Eragon îşi ridică privirea şi o văzu pe Nasuada stând singură în curte. Lângă ea se afla o pereche de desagi pe care Eragon nu îşi amintea să îi fi văzut pe Thorn. Un curent de aer mătură curtea şi el auzi zgomotul unor bătăi de aripi, dar nu văzu nici urmă de Murtagh sau Thorn.

Eragon îşi aruncă gândurile în direcţia în care bănuia că se află aceştia. Îi simţi imediat, căci minţile nu le erau ascunse, dar aceştia refuzară să îi vorbească sau să îl asculte.

— La naiba! bombăni Eragon, alergând către Nasuada. Aceasta avea obrajii în lacrimi şi părea pe cale să îşi piardă cumpătul.

— Unde se duc?!

— Departe.

Bărbia îi tremura, apoi inspiră adânc, dădu drumul aerului să iasă şi îşi îndreptă spinarea, părând şi mai înaltă decât înainte.

Blestemând din nou, Eragon se aplecă şi desfăcu desagii. Înăuntru, găsi o grămadă de Eldunari mai mici, puşi în lădiţe căptuşite.

— Arya! Blodhgarm! strigă el, arătând către desagi.

Cei doi elfi dădură din cap.

Eragon alergă către Saphira. Nu avea timp să dea explicaţii; ea înţelese. Când el se caţără pe spatele ei, îşi întinse aripile şi, în clipa în care el fu în şa, îşi luă zborul din curte.

Urale se ridicară din oraş când vardenii o văzură.

Saphira bătu rapid din aripi, urmând dâra mirosului de mosc lăsat în aer de Thorn. Aceasta o conduse înspre miazăzi, în afara umbrei colţului de stâncă, apoi ea coti, ocolind uriaşul acela de piatră, şi se îndreptă spre nord, către râul Ramr.

Câteva mile, dâra merse drept, uniform. Când râul larg, mărginit de copaci fu aproape sub ei, mirosul începu să coboare.

Eragon cercetă terenul ce se întindea în faţa lor şi văzu o sclipire roşiatică la baza unei mici coline aflate pe partea cealaltă a râului. „Acolo”, îi spuse el Saphirei, dar aceasta îl zărise deja pe Thorn.

Coborî în spirală şi ateriză încetişor în vârful colinei, unde avea avantajul înălţimii. Aerul ce venea dinspre apă era rece şi

umed, aducând cu el miros de mosc, de mâl şi de sevă. Între colină şi râu se întindea o mare de urzici. Plantele creşteau într-o asemenea abundenţă încât singura cale de a trece ar fi fost să îşi taie drum. Frunzele lor ţepoase, întunecate se frecau una de cealaltă cu un freamăt uşor, care se contopea cu zgomotul năvalnic al râului.

La marginea mării de urzici stătea Thorn. Murtagh se afla lângă el, ajustând chingile şeii.

Eragon o desprinse puţin din teacă pe Brisingr, apoi se apropie precaut. Fără să se întoarcă, Murtagh spuse:

— Aţi venit să ne opriţi?

— Depinde. Unde vă duceţi?

— Nu ştiu. Spre nord, poate... undeva, departe de alţi oameni.

— Ai putea rămâne.

Murtagh scoase un râs uscat, lipsit de orice veselie.

— Ştii că nu se poate. Asta i-ar aduce numai probleme Nasuadei. În plus, piticii nu ar accepta niciodată. Nu după ce l-am omorât pe Hrothgar. Privi peste umăr, la Eragon. Galbatorix obişnuia să-mi spună „Ucigaşul de Regi”. Şi tu eşti „Ucigaş de Regi” acum.

— E o trăsătură de familie, se pare.

— În cazul ăsta, mai bine, nu-l scăpa din ochi pe Roran... Iar Arya este un ucigaş de dragoni. Nu cred că îi va fi uşor – un elf omorând un dragon. Ar trebui să vorbeşti cu ea, să te asiguri că este în regulă.

Perspicacitatea lui Murtagh îl surprinse pe Eragon.

— O să-i vorbesc.

— Poftim, făcu Murtagh, cu o ultimă smucitură a chingii, apoi se întoarse cu faţa la Eragon şi Eragon văzu că o ţinea pe Zar'roc lipită de corp, scoasă din teacă, gata s-o folosească. Deci, încă o dată: aţi venit să ne opriţi?

— Nu.

Murtagh îi aruncă un zâmbet slab şi o băgă pe Zar'roc în teacă.

— Mă bucur. Nu aş fi vrut să mă lupt iar cu tine.

— Cum ai reuşit să te eliberezi de sub puterea lui Galbatorix? Era numele tău adevărat, nu-i aşa?

Murtagh încuviinţă.

— Cum spuneam, nu mai sunt... nu mai suntem – îl atinse pe

Thorn -ce am fost cândva. Doar că vom avea nevoie de ceva timp ca să înţelegem asta.

— Şi Nasuada.

Murtagh se încruntă, apoi se întoarse, privind lung peste marea de urzici. Când Eragon i se alătură, Murtagh zise încet:

— Îţi aminteşti ultima oară când am fost la râul ăsta?

— Ar fi şi greu să uit. Încă aud strigătele cailor.

— Tu, Saphira, Arya şi cu mine, toţi împreună, şi siguri că nimic nu ne poate opri…

Undeva, în spatele minţii, Eragon îi simţea pe Saphira şi Thorn vorbind. Ştia că Saphira îi va spune mai târziu ce discutaseră.

— Ce vei face? îl întrebă pe Murtagh.

— Voi sta şi voi cugeta. Poate că voi construi un castel. Am tot timpul.

— Nu trebuie să pleci. Ştiu că va fi… greu, dar ai o familie aici: eu, şi Roran de asemenea. Îţi este văr cum îmi este şi mie şi nu l-ai întâlnit niciodată… Aparţii la fel de mult satului Carvahall şi Văii Palancar pe cât aparţii Uru'baenului, şi poate chiar mai mult.

Murtagh scutură din cap şi continuă să privească fix peste marea de urzici.

— Nu va merge. Thorn şi cu mine trebuie să fim singuri; avem nevoie de timp ca să ne vindecăm. Dacă rămânem, vom fi prea ocupaţi pentru a ne da seama ce s-a întâmplat.

— Deseori, o companie bună şi o minte ocupată sunt cel mai bun leac pentru un suflet bonav.

— Nu şi pentru ce ne-a făcut Galbatorix… De altfel, în momentul de faţă ar fi prea dureros să mă aflu în preajma Nasuadei, şi pentru mine, şi pentru ea. Nu, va trebui să plecăm.

— Cât timp crezi că veţi fi plecaţi?

— Până ce lumea nu va mai fi atât de plină de ură, iar noi nu ne vom mai simţi de parcă am scoate munţii din rădăcină şi am umple marea de sânge.

Eragon nu avu niciun răspuns la asta. Rămaseră acolo, privind râul ce se întrezărea în spatele unui şir de sălcii scunde. Foşnetul urzicilor deveni mai puternic, aţâţat de vântul ce bătea dinspre vest.

Atunci Eragon spuse:

— Când nu veţi mai dori să fiţi singuri, căutaţi-ne. Veţi fi întotdeauna bine-veniţi în căminul nostru, oriunde ar fi el.

— Aşa vom face. Promit. Spre surprinderea lui Eragon, văzu un licăr în ochii lui Murtagh. O secundă mai târziu, acesta dispăru. Ştii, spuse Murtagh, nu am crezut vreodată că vei putea să o faci… dar mă bucur că ai facut-o.

— Am fost norocos. Şi n-ar fi fost posibil fără ajutorul tău.

— Chiar şi-aşa… Ai găsit Eldunarii din desagi? Eragon dădu din cap.

— Bun.

„Ar trebui să le spunem?" o întrebă Eragon pe Saphira, sperând că ea va fi de acord.

Aceasta se gândi un moment. „Da, dar nu le dezvălui unde. Tu îi spui lui, iar eu îi voi spune lui Thorn."

„Cum doreşti."

Adresându-i-se lui Murtagh, Eragon spuse:

— Mai este ceva ce ar trebui să ştii. Murtagh îi aruncă o privire piezişă.

— Oul pe care îl avea Galbatorix… nu este singurul din Alagaesia. Mai sunt şi altele, ascunse în acelaşi loc unde am găsit Eldunarii pe care i-am adus cu noi.

Murtagh se întoarse spre el, cu o expresie neîncrezătoare pe faţă. În acelaşi timp, Thorn îşi arcui gâtul şi scoase un muget de fericire, care sperie un stol de vrăbii aflat în ramurile unui copac din apropiere.

— Câte mai sunt?

— Sute.

Pentru un moment, Murtagh păru incapabil să scoată vreun sunet, apoi zise:

— Ce vei face cu ele?

— Eu? Cred că Saphira şi Eldunarii vor avea ceva de spus în această privinţă, însă probabil că se va găsi un loc sigur unde puii să iasă din ouă, şi se va reface breasla Cavalerilor.

— Tu şi Saphira vă veţi ocupa de instruirea lor? Eragon dădu din umeri.

— Sunt convins că elfii vor da o mână de ajutor. Şi tu ai putea, dacă ni te alături.

Murtagh îşi dădu capul pe spate şi oftă lung.

— Dragonii se vor întoarce, la fel şi Cavalerii. Râse încetişor. Lumea e pe cale să se schimbe.

— S-a schimbat deja.

— Da. Deci tu şi Saphira veţi deveni noii conducători ai

Cavalerilor, în vreme ce Thorn şi cu mine vom trăi în sălbăticie. Eragon încercă să spună ceva ca să îl consoleze, dar privirea lui Murtagh îl opri.

— Nu, este exact aşa cum ar trebui să fie. Tu şi Saphira veţi fi nişte învăţători mai buni decât am fi fost noi.

— Nu sunt atât de sigur de asta.

— Hmm… Promiteţi-ne totuşi un lucru.

— Ce?

— Când îi învăţaţi… învăţaţi-i să nu se teamă. Frica este bună în proporţii mici, dar când devine un tovarăş constant, apăsător, ea ia locul a ceea ce eşti şi te împiedică să faci ceea ce ştii că este bine.

— Voi încerca.

Apoi Eragon observă că Saphira şi Thorn nu mai vorbeau. Dragonul roşu se mişcă şi o ocoli, până ce îl putu vedea pe Eragon. Mental, cu o voce surprinzător de muzicală, Thorn spuse: "Îţi mulţumesc că nu mi-ai ucis Cavalerul, Eragon-Fratele-lui-Murtagh".

— Da, îţi mulţumesc, spuse Murtagh sec.

— Mă bucur că nu a trebuit să o fac, spuse Eragon, privindu-l pe Thorn în ochiul sângeriu, scânteietor.

Dragonul fornăi, apoi se aplecă şi îl atinse pe Eragon pe vârful capului, lovindu-şi solzii de coiful lui Eragon. „Să aveţi tot timpul vântul şi soarele în spate."

„Şi voi."

O senzaţie de imensă mânie, durere şi incertitudine îl apăsă pe Eragon când conştiinţa lui Glaedr îi învălui mintea; şi, aparent, şi pe cele ale lui Murtagh şi Thorn, căci aceştia se crispară, parcă aşteptându-se la o luptă. Eragon uitase că Glaedr, împreună cu ceilalţi Eldunari – ascunşi în spaţiul lor invizibil –, era prezent şi asculta.

„Aş fi vrut să îţi pot mulţumi şi eu pentru acelaşi lucru, zise Glaedr, şi cuvintele îi erau amare ca fierea. Mi-ai omorât trupul şi mi-ai ucis Cavalerul." Formularea fusese directă şi simplă, şi cu atât mai teribilă.

Murtagh spuse ceva în gând, dar Eragon nu ştiu ce, căci i se adresase doar lui Glaedr, iar Eragon nu avea acces decât la reacţia lui Glaedr.

„Nu, nu pot, spuse dragonul auriu. Şi totuşi, înţeleg că Galbatorix a fost cel care te-a împins să o faci şi că el a fost cel

care ţi-a condus braţul,

Murtagh… Nu pot ierta, dar Galbatorix este mort şi, odată cu el, şi setea mea de răzbunare. Aţi avut o viaţă grea, din chiar clipa în care aţi ieşit din găoace, amândoi. Dar astăzi aţi arătat că nenorocirile prin care aţi trecut nu v-au înfrânt. V-aţi întors împotriva lui Galbatorix când tot ce v-ar fi adus aceasta ar fi fost durere, şi astfel i-aţi permis lui Eragon să-l omoare. Astăzi, tu şi Thorn v-aţi arătat demni de a fi consideraţi Shur 'tugal întru totul, deşi nu aţi avut niciodată parte de pregătirea sau îndrumarea cuvenită. Şi aceasta este un lucru… admirabil."

Murtagh îşi înclină uşor capul, iar Thorn spuse: “Îţi mulţumim, Ebrithil”, cuvinte pe care Eragon le auzi. Faptul că Thorn folosise titlul de onoare „ebrithil” păru să îl sperie pe Murtagh, căci acesta se uită înapoi, la dragon, şi deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să zică ceva.

În acea clipă, Umaroth vorbi. „Ne sunt cunoscute multe dintre greutăţile pe care le-aţi înfruntat, Thorn şi Murtagh, căci v-am urmărit de la distanţă, precum i-am urmărit pe Eragon şi pe Saphira. Vă vom învăţa multe lucruri, odată ce veţi fi pregătiţi, însă până atunci vă spunem aceasta: în peregrinările voastre, ocoliţi gorganele Anghelmului, unde singur Kulkarvek, regele urgal, domneşte. Ocoliţi şi ruinele din Vroengard şi El-harim. Fiţi cu grijă la hăuri şi nu puneţi piciorul acolo unde pământul se înnegreşte şi se sfărâmă, iar aerul miroase a pucioasă, căci în acele locuri răul pândeşte. Faceţi aceasta şi, doar dacă nu sunteţi neînchipuit de nenorocoşi, nu veţi întâlni niciun pericol pe care să nu-l puteţi birui.”

Murtagh şi Thorn îi mulţumiră lui Umaroth, apoi Murtagh aruncă o privire în direcţia Uru'baenului şi spuse:

— Ar trebui să plecăm. Îl privi din nou pe Eragon. Acum îţi poţi aminti numele limbii străvechi sau magia lui Galbatorix îţi înnegurează încă mintea?

— Aproape că mi-l amintesc, dar… Eragon scutură neputincios din cap.

Atunci Murtagh rosti numele tuturor numelor de două ori: o dată, ca să ridice vraja de uitare pe care Galbatorix o aruncase asupra lui Eragon şi apoi, încă o dată, pentru ca Eragon şi Saphira să poată reţine, la rândul lor, numele.

— Nu l-aş împărtăşi cu nimeni altcineva, spuse el. Dacă fiecare magician ar şti numele limbii străvechi, ar fi mai rău

decât dacă aceasta ar fi pur şi simplu nefolositoare.

Eragon dădu din cap, încuviinţând.

Apoi Murtagh îşi întinse mâna şi Eragon îl prinse de braţ. Rămaseră aşa un moment, privindu-se.

— Ai grijă, spuse Eragon.

— Şi tu… Frate.

Eragon ezită, apoi dădu iar din cap.

— Frate.

Murtagh mai verifică încă o dată harnaşamentul lui Thorn înainte de a se urca în şa. În timp ce Thorn îşi întinse aripile şi începu să se mişte, Murtagh strigă:

— Ai grijă ca Nasuada să fie bine păzită. Galbatorix are mulţi servitori, mai mulţi decât mi-a zis vreodată mie, şi nu toţi i-au fost supuşi doar prin magie. Vor căuta să se răzbune pentru moartea stăpânului lor. Păziţi-vă, de fiecare dată. Sunt unii printre ei mai periculoşi chiar şi decât Ra'zac!

După care Murtagh ridică o mână, în semn de rămas-bun. Eragon făcu la fel şi, din trei paşi săltaţi, Thorn se îndepărtă de marea de urzici şi se avântă în înalturi, lăsând fagaşuri adânci în pământul moale.

Sclipitorul dragon roşu făcu deasupra lor un cerc, două, trei şi apoi se întoarse şi o luă către nord, dând din aripi într-un ritm lent şi constant.

Eragon se duse lângă Saphira, pe vârful colinei, şi amândoi priviră cum Thorn şi Murtagh se micşorează până când deveniră un punct solitar, ca o stea la orizont.

Cuprinşi amândoi de o senzaţie de tristeţe, Eragon îşi reluă locul pe spinarea Saphirei şi părăsiră colina, întorcându-se la Uru'baen.

Moştenitoarea Imperiului

ERAGON urcă încet treptele tocite ale turnului verde. Soarele aproape că asfinţise şi, prin ferestrele ce străpungeau zidul curbat din dreapta sa, putea întrezări clădirile umbrite din Uru'baen, câmpurile înnegurate din afara oraşului şi, pe măsură ce urca în spirală, masa întunecată a dealului de piatră ce se înălţa în spatele său.

Turnul era înalt, iar Eragon – ostenit. Şi-ar fi dorit să poată zbura cu Saphira până în vârf. Fusese o zi lungă şi acum tot ce îşi dorea era să stea cu Saphira şi să bea o cană de ceai cald în timp ce priveau cerul golindu-se de lumină. Însă ca întotdeauna, mai erau lucruri de făcut.

O văzuse pe Saphira doar de două ori de când se întorseseră în cetate, după ce se despărţiseră de Murtagh şi de Thorn. Ea îşi petrecuse aproape toată după-amiaza ajutându-i pe vardeni să omoare sau să captureze ultimele pâlcuri de soldaţi şi, mai târziu, să adune în tabere familiile care îşi părăsiseră casele şi se împrăştiaseră prin împrejurimi, aşteptând să vadă dacă acel colţ de stâncă avea să se prăbuşească sau nu.

Acesta nu se prăbuşise deoarece, aşa cum îi spuseseră elfii lui Eragon, vrăjile pe care le puseseră ei asupra pietrei din vremuri străvechi – când Uru'baen era cunoscut încă drept Ilirea – precum şi mărimea propriu-zisă a steiului îi îngăduiseră să reziste în faţa suflului exploziei fără să sufere pagube prea mari.

Colina însăşi reţinuse o parte din resturile vătămătoare ale exploziei, deşi o mare parte apucase să iasă pe intrarea cetăţii, şi aproape toţi cei care fuseseră în Uru'baen sau în preajma sa aveau nevoie de îngrijiri prin magie, altminteri s-ar fi îmbolnăvit şi ar fi murit. Deja mulţi dintre ei se îmbolnăviseră.

Împreună cu elfii, Eragon făcuse tot posibilul pentru a salva cât mai mulţi; energia Eldunarilor îi îngăduise să vindece o mare parte dintre vardeni, cât şi pe mulţi dintre locuitorii oraşului.

Chiar în acea clipă, elfii şi piticii zideau faţada cetăţii pentru a împiedica alte scurgeri otrăvitoare. Asta după ce scotociseră prin clădiri căutând supravieţuitori; şi găsiseră mulţi: soldaţi,

slujitori şi sute de prizonieri din temniţele de dedesubt. Depozitul mare de comori din interiorul cetăţii, inclusiv conţinutul imensei biblioteci a lui Galbatorix urmau să fie recuperate mai târziu. Şi nu avea să fie uşor. Pereţii multor încăperi se prăbuşiseră; alţii rămăseseră încă în picioare, dar erau atât de avariaţi încât reprezentau un pericol pentru oricine se aventura în preajma lor. În plus, era nevoie de magie pentru a ţine la distanţă otrava ce impregnase aerul, piatra şi toate obiectele din imensul furnicar al cetăţii. Şi tot prin magie trebuiau curăţate obiectele pe care alegeau să le scoată de acolo.

După ce avea să fie închisă cetatea, elfii urmau să cureţe oraşul şi împrejurimile de reziduul dăunător ce se aşezase acolo, astfel încât zona să redevină sigură pentru locuitori. Eragon ştia că avea să fie nevoie de ajutorul lui şi în această privinţă.

Înainte să li se alăture în efortul de a vindeca şi arunca vrăji de protecţie asupra tuturor celor din Uru'baen şi din împrejurimi, îşi petrecuse peste un ceas folosind numele limbii străvechi ca să găsească şi să dezactiveze nenumăratele vrăji pe care le pusese Galbatorix asupra clădirilor şi oamenilor din oraş. Unele dintre farmece păreau inofensive, chiar folositoare – precum fusese o vrajă care părea să aibă ca singur scop prevenirea scârţâirii balamalelor unei uşi şi care îşi obţinea energia dintr-un cristal mare cât un ou, fixat în uşă –, însă Eragon nu îndrăznea să lase vreuna dintre vrăjile regelui intacte, indiferent cât de inofensivă ar fi părut ea. Mai ales când venea vorba de vrăjile puse pe bărbaţii şi femeile de sub comanda lui Galbatorix. Printre ei, jurămintele de credinţă erau cele mai răspândite, însă mai erau şi vrăji de apărare, farmece care ofereau puteri extraordinare, precum şi alte vrăji, mai misterioase.

Când Eragon îi eliberase pe nobilii şi oamenii de rând din servitute, din când în când simţise un strigăt de durere, de parcă le-ar fi luat ceva nepreţuit.

Fu un moment de criză când rupse legăturile lui Galbatorix de pe Eldunarii înrobiţi de rege. Dragonii începură de îndată să se agite şi să atace minţile oamenilor din oraş, indiferent dacă aceştia le erau prieteni sau duşmani. În acele clipe, groaza se răspândi prin Uru'baen, fâcându-i pe toţi, chiar şi pe elfi, să se ghemuiască şi să se albească de frică.

Apoi Blodhgarm şi cei zece magicieni rămaşi legaseră

convoiul de cutii metalice care conţinea Eldunarii de o pereche de cai şi îi scoseseră din Uru'baen, trimiţându-i cât mai departe, pentru ca gândurile dragonilor să nu mai aibă un efect atât de puternic. Atât Glaedr, cât şi o parte dintre Eldunarii din Vroengard insistaseră să îi însoţească pe dragonii înnebuniţi. Cea de-a doua oară când Eragon o văzu pe Saphira de la întoarcerea lor fu când el modifică vraja care îi ascundea pe Umaroth şi pe cei aflaţi cu el, astfel încât cinci dintre Eldunari să poată fi scoşi de acolo şi daţi în păstrarea lui Blodhgarm. Glaedr şi cei cinci erau de părere că îi puteau linişti pe dragonii torturaţi atât amar de vreme de Galbatorix, comunicând cu ei. Eragon nu era la fel de sigur, dar spera ca ei să aibă dreptate.

Chiar când elfii şi Eldunarii plecau din oraş, Arya îl contactase, aruncând un gând întrebător din afara porţii năruite, unde se afla la sfat cu căpitanii din armata mamei sale. În scurtul timp în care li se atinseră minţile, el simţi impactul devastator pe care îl avusese moartea mamei sale asupra ei, cât şi regretele şi mânia ce clocoteau sub suferinţa ei, şi văzu cum emoţiile ameninţau să îi copleşească raţiunea şi cum se străduia să şi le ţină în frâu. Încercă să o aline pe cât putea, dar orice încercare părea neînsemnată în comparaţie cu pierderea pe care o suferise.

Când şi când, ca mai mereu de când plecase Murtagh, o senzaţie de pustiire punea stăpânire pe Eragon. Se aşteptase să se simtă triumfător dacă îl omorau pe Galbatorix şi, cu toate că era bucuros – şi chiar era bucuros -că scăpaseră de rege, nu mai ştia ce trebuia să facă. Îşi atinsese ţelul. Se urcase pe muntele de neurcat. Şi acum, fără acel ţel care să îl îndrume, care să îl mâne de la spate, era dezorientat. Ce aveau să facă până la urmă cu vieţile lor, el şi Saphira? Ce avea să le dea un sens existenţei? Ştia că, odată cu trecerea timpului, el şi Saphira aveau să pregătească următoarea generaţie de dragoni şi de Cavaleri, dar această perspectivă părea prea îndepărtată ca să fie reală.

Chibzuind asupra acestor întrebări, se simţi copleşit şi ameţit. Îşi îndreptă gândurile în altă parte, însă întrebările nu îi dădeau pace şi senzaţia de pustiire nu-i dispăru.

„Poate că Murtagh şi Thorn au avut dreptate.”

Părea că treptele din turnul verde nu aveau să se mai termine niciodată. Continuă să îşi târască picioarele tot mai sus, în spirală, până ce oamenii de pe străzi ajunseră mici ca nişte

furnici, iar gambele şi gleznele începură să îl ardă de la mişcarea repetitivă. Văzu cuiburile de rândunici de la colţurile ferestrelor înguste şi, sub o fereastră, găsi o grămăjoară de schelete mărunte: rămăşiţele festinului unui şoim sau vultur.

Când în cele din urmă apăru capătul scării şerpuite – o uşă mare, în ogivă, înnegrită de vreme –, se opri să îşi adune gândurile şi să îşi tragă răsuflarea. Apoi urcă ultimele câteva trepte, ridică ivărul şi deschise uşa, trezindu-se într-o cameră mare şi rotundă din vârful turnului elfesc.

Înăuntru îl aşteptau şase persoane, alături de Saphira: Arya şi elful cu păr argintiu, Seniorul Dathedr, Regele Orrin, Nasuada, Regele Orik şi regele pisicilor fermecate, Grimrr Jumătat'-de-Labă. Aceştia stăteau în picioare (cu excepţia Regelui Orrin, care era aşezat) într-un cerc larg, cu Saphira chiar în faţa scărilor, lângă fereastra dinspre miazăzi, care îi îngăduise să intre în turn. Lumina soarelui în asfinţit se revărsa oblic în cameră, luminând sculpturile elfeşti de pe pereţi şi modelul complicat de piatră colorată fixat în podeaua cioplită.

În afară de Saphira şi de Grimrr, toţi ceilalţi păreau încordaţi şi stânjeniţi, în încordarea din jurul ochilor Aryei şi în linia dură a gâtului ei ars de soare, Eragon citi mărturia durerii şi supărării ei. Îşi dorea să poată face ceva pentru a-i alina durerea. Orrin era cufundat într-un jilţ, ţinându-şi pieptul bandajat cu mâna stângă şi o cupă de vin cu dreapta. Se mişca uşor cu mult prea multă grijă, de parcă se temea să nu se rănească, însă avea privirea strălucitoare şi limpede, astfel încât Eragon bănui că rana, şi nu băutura îl făcea să fie precaut. Dathedr bătea darabana în mânerul sabiei cu un deget, în vreme ce Orik se rezema cu mâinile de mânerul lui Volund – ciocanul stătea drept pe podea, în faţa lui – privindu-şi barba. Nasuada îşi ţinea braţele încrucişate, ca şi cum i-ar fi fost frig. În dreapta, Grimrr Jumătat'-de-Labă se uita afară pe o fereastră, părând să nu îi bage în seamă pe ceilalţi.

Când Eragon deschise uşa, toată lumea îl privi şi un surâs se înfiripă pe chipul lui Orik.

— Eragon! exclamă el. Îşi săltă ciocanul pe umăr, se îndreptă greoi spre Eragon şi îl apucă de braţ. Ştiam eu că poţi să-l omori! Bravo! În seara asta petrecem! Fie ca focurile să ardă cu flacără strălucitoare, iar glasurile noastre să facă să răsune cerurile cu sunetul petrecerii noastre!

Eragon zâmbi şi încuviinţă, iar Orik îl bătu pe braţ încă o dată, după care se întoarse la locul lui, în vreme Eragon străbătu încăperea, ca să stea lângă Saphira.

„Micuţule”, spuse ea, atingându-i uşor umărul cu botul.

El întinse mâna şi îi atinse obrazul aspru şi solzos, mulţumit de apropierea ei, apoi îşi întinse un gând către Eldunarii rămaşi cu ea. Ca şi el, erau osteniţi după cele petrecute în acea zi şi îşi dădu seama că preferau să privească şi să asculte mai degrabă decât să ia parte în mod activ la discuţia ce avea să urmeze.

Eldunarii îi salutară prezenţa, iar Umaroth zise „Eragon”, însă apoi rămase tăcut.

Nimeni din încăpere nu părea să dorească să vorbească primul. Din oraşul de sub ei, Eragon auzi nechezatul unui cal. Dinspre cetate venea zgomot de târnăcoape şi dălţi. Regele Orrin se foi stingherit în jilţ şi sorbi din vin. Grimrr îşi scarpină o ureche ascuţită, apoi adulmecă, parcă gustând aerul.

În cele din urmă, Dathedr rupse tăcerea.

— Avem de luat o hotărâre, rosti el.

— Ştim şi noi asta, elfule, mormăi Orik.

— Lasă-l să vorbească, spuse Orrin, făcând un gest cu pocalul său încrustat cu nestemate. Aş vrea să aud părerea lui, ce crede el că ar trebui să facem în continuare. Un surâs amar, oarecum zeflemitor îi apăru pe chip. Îşi înclină capul către Dathedr, de parcă îi îngăduia să vorbească.

Dathedr îşi înclină capul drept răspuns. Dacă elful se simţise jignit de tonul regelui, nu o arătă.

— Nu mai este niciun secret faptul că Galbatorix a murit. Chiar acum, când vorbim aici, vestea victoriei noastre se răspândeşte prin tot ţinutul. Până la sfârşitul săptămânii, se va afla despre moartea lui Galbatorix în cea mai mare parte a Alagaesiei.

— Aşa cum şi trebuie, făcu Nasuada. Îşi schimbase tunica pe care i-o dăduseră temnicerii cu o rochie de un roşu-închis, ceea ce făcea ca greutatea pe care o pierduse în captivitate să pară şi mai evidentă, căci rochia îi atârna la umeri iar talia îi era dureros de subţire. Însă cu toate că părea fragilă, ea îşi recăpătase o parte din puteri. Când Eragon şi Saphira se întorseseră în cetate, Nasuada fusese pe punctul de a ceda din cauza extenuării mentale şi fizice. În clipa în care Jormundur o văzuse, o trimisese imediat în tabără, şi ea îşi petrecuse restul

zilei izolată. Eragon nu apucase să se consulte cu ea înainte de întrunire, aşa că nu era sigur care era părerea ei în privinţa subiectului pe care se adunaseră să îl discute. La nevoie, putea să o contacteze direct cu gândul, însă spera să evite asta, deoarece nu voia să îi tulbure intimitatea. Nu acum. Nu după ce trecuse prin ceea ce trecuse.

— Aşa cum şi trebuie, zise Dathedr, cu glasul puternic şi limpede sub tavanul boltit al camerei înalte şi rotunde. Totuşi, când oamenii vor afla că Galbatorix a căzut, prima întrebare pe care o vor pune va fi cine i-a luat locul. Dathedr îi privi pe fiecare în parte. Trebuie să le oferim un răspuns acum, înainte ca tulburările să înceapă să se răspândească. Regina noastră a murit. Rege Orrin, dumneata eşti rănit. Sunt sigur că deja circulă nenumărate zvonuri. Este important să le înăbuşim înainte să provoace vreun rău. Orice zăbovire ar fi dezastruoasă. Nu putem îngădui ca orice senior cu o mână de oameni să creadă că se poate proclama conducător în propriu-i regat mărunt. Dacă se va întâmpla aşa ceva, Imperiul se va dezintegra într-o sută de regate diferite. Niciunul dintre noi nu vrea una ca asta. Trebuie ales un succesor – ales şi numit, oricât de greu ar fi să facem asta.

Fără să se întoarcă, Grimrr rosti:

— Nu poţi conduce o haită dacă eşti slab.

Regele Orrin zâmbi din nou, însă zâmbetul nu îi ajunse la ochi.

— Şi ce rol vreţi să jucaţi voi în asta, Arya, Seniorule Dathedr? Sau tu, Rege Orik? Sau tu, Rege Jumătat'-de-Labă? Vă suntem recunoscători pentru prietenie şi pentru ajutor, dar aceasta este o chestiune asupra căreia trebuie să se înţeleagă oamenii, nu voi. Noi ne conducem singuri şi nu îi lăsăm pe alţii să ne aleagă regii.

Nasuada îşi frecă braţele încrucişate şi, spre surprinderea lui Eragon, zise:

— Sunt de acord. Asta este ceva ce trebuie rezolvat între noi. Se uită către Arya şi Dathedr. Sunt sigură că puteţi înţelege. Voi nu ne-aţi îngădui să vă spunem pe cine să alegeţi drept rege sau regină. Se uită şi la Orik. Iar clanurile nu ne-ar fi îngăduit să te alegem pe tine drept succesorul lui Hrothgar.

— Nu, făcu Orik. Nu v-ar fi îngăduit.

— Desigur, voi trebuie să luaţi hotărârea, zise Dathedr. Nu am îndrăzni să vă dictăm ce să faceţi sau nu. Totuşi, ca prieteni şi

aliaţi, oare nu am dobândit dreptul de a vă oferi un sfat într-o asemenea chestiune hotărâtoare, îndeosebi una care ne va afecta pe toţi? Orice veţi hotărî voi va avea consecinţe pe termen lung şi ar fi bine să înţelegeţi acele consecinţe înainte de a alege.

Eragon înţelese foarte bine. Era o ameninţare. Dathedr spunea că dacă s-ar fi luat o hotărâre care nu era pe placul elfilor, aceasta ar fi avut urmări neplăcute. Eragon se abţinu să nu se încrunte. Poziţia elfilor era de aşteptat. Miza era foarte mare şi o greşeală în acest moment ar fi provocat probleme în deceniile ce urmau.

— Asta… pare rezonabil, rosti Nasuada. Se uită înspre Regele Orrin.

Orrin privi în pocal în timp ce îl învârtea, amestecând lichidul din el.

— Şi cum ne-aţi sfătui să alegem mai exact, Senior Dathedr? Spuneţi-ne; sunt foarte curios.

Elful făcu o pauză. În lumina joasă şi caldă a asfinţitului, părul argintiu îi strălucea ca o aureolă difuză în jurul capului.

— Cel care va purta coroana, oricine ar fi acesta, trebuie să aibă, de la bun început, priceperea şi experienţa necesare pentru a cârmui. Nu este timp să instruiţi pe cineva în tainele conducerii, nici nu ne putem permite greşelile unui începător. În plus, această persoană trebuie să fie potrivită, din punct de vedere moral, să preia o asemenea funcţie înaltă; el sau ea trebuie să fie o alegere acceptabilă pentru războinicii vardeni şi, într-o mai mică măsură, pentru oamenii din Imperiu; şi, pe cât posibil, această persoană ar trebui, de asemenea, să fie pe placul nostru şi al celorlalţi aliaţi ai vardenilor.

— Ne-ai limitat alegerile foarte mult prin aceste cerinţe, rosti Regele Orrin.

— Sunt doar cerinţele unei cârmuiri bune. Sau nu sunteţi de acord?

— Eu văd câteva opţiuni pe care dumneata le-ai trecut cu vederea sau le-ai desconsiderat, pesemne deoarece ţi se par dezagreabile. Însă nu contează. Continuă.

Dathedr îşi miji ochii, însă glasul îi rămase la fel de calm ca întotdeauna.

— Prima şi cea mai evidentă opţiune – şi cea la care oamenii din Imperiu se vor aştepta – este persoana care l-a omorât pe

Galbatorix. Adică Eragon.

Aerul din cameră deveni casant, de parcă ar fi fost făcut din sticlă.

Toată lumea se uită la Eragon, chiar şi Saphira şi pisica fermecată, şi îi putu simţi pe Umaroth şi pe ceilalţi Eldunari urmărindu-l îndeaproape. Le întoarse privirile, nefiind speriat sau mâniat de căutăturile lor iscoditoare. Cercetă chipul Nasuadei căutând un indiciu al reacţiei sale, însă în afară de seriozitatea expresiei, nu putu discerne nimic din ce gândea sau simţea ea.

Se înfiora când îşi dădu seama că Dathedr avea dreptate: putea ajunge rege.

O clipă, Eragon cântări această posibilitate. Nu era nimeni care să-l poată opri să ia tronul, nimeni în afară de Elva şi poate de Murtagh, însă acum ştia cum să răspundă abilităţii Elvei, iar Murtagh nu mai era acolo ca să îl conteste. Saphira, putea simţi din mintea ei, nu i s-ar fi opus, indiferent ce alegea el. Şi, cu toate că nu putea citi nimic pe chipul Nasuadei, avea senzaţia ciudată că, pentru prima oară, ea ar fi fost dispusă să se dea la o parte şi să-i îngăduie lui să preia comanda.

„Tu ce vrei?" întrebă Saphira.

Eragon se gândi la asta. „Eu vreau... să fiu de folos. Însă puterea şi controlul asupra celorlalţi – acele lucruri pe care le râvnea Galbatorix -nu mă atrag prea mult. Şi oricum avem alte responsabilităţi."

Îndreptându-şi din nou atenţia către cei care îl priveau, rosti:

— Nu. Nu s-ar cuveni.

Regele Orrin mormăi şi luă încă o înghiţitură din vin, în vreme ce Arya, Dathedr şi Nasuada părură să se relaxeze, chiar dacă numai puţin. Ca şi ei, Eldunarii părură mulţumiţi de hotărârea lui, deşi nu ziseră nimic.

— Mă bucur să te aud spunând asta, rosti Dathedr. Sunt convins că ai fi un conducător minunat, dar nu cred că ar fi bine pentru neamul vostru, nici pentru celelalte rase din Alagaesia, ca un alt Cavaler al Dragonului să ia coroana.

Arya îi facu un semn lui Dathedr. Elful cu păr argintiu facu un pas în spate şi Arya zise:

— Roran ar fi o altă alegere evidentă.

— Roran! rosti Eragon, nevenindu-i să creadă.

Arya îl privi cu ochii solemni şi – în lumina piezişă – strălucitori

şi aprigi, ca nişte smaralde în formă de stea.

— Datorită acţiunilor lui au izbutit vardenii să cucerească Uru'baen-ul. Este eroul de la Aroughs şi din multe alte bătălii. Vardenii şi restul Imperiului l-ar urma fără şovăială.

— Este neobrăzat şi mult prea sigur pe sine, şi nu are experienţa necesară, făcu Orrin, apoi aruncă o privire către Eragon, cu o expresie uşor vinovată. Este un războinic destoinic totuşi.

Arya clipi o dată, precum o bufniţă.

— Cred că aţi descoperi că neobrăzarea lui depinde de cei cu care are de-a face... Maiestatea Voastră. Totuşi, aveţi dreptate; lui Roran îi lipseşte experienţa necesară. Ceea ce înseamnă că ne rămân doar două variante: tu, Nasuada, şi tu, Rege Orrin.

Regele Orrin se foi iarăşi în jilţul său adânc, iar fruntea i se încreţi şi mai mult decât înainte, în vreme ce expresia Nasuadei rămase neschimbată.

— Bănuiesc că doreşti să pretinzi tronul, îi zise Orrin Nasuadei. Ea îşi ridică bărbia.

— Da. Glasul îi era calm ca o apă liniştită.

— Atunci ne aflăm într-un impas, căci şi eu doresc acelaşi lucru. Şi nu mă voi da la o parte. Orrin învârti între degete piciorul pocalului. Singura cale pe care o văd eu de a rezolva această problemă fără vărsare de sânge este ca tu să renunţi la pretenţia ta. Dacă insişti, vei sfârşi prin a distruge tot ce am câştigat astăzi, şi doar tu vei fi de vină pentru măcelul ce va urma.

— Te-ai întoarce împotriva aliaţilor tăi numai pentru a nu o lăsa pe Nasuada să urce pe tron? întrebă Arya. Poate că Regele Orrin nu înţelesese, dar Eragon interpretă corect expresia ei rece şi aspră: era disponibilitatea de a ataca şi de a ucide fără niciun avertisment.

— Nu, replică Orrin. M-aş întoarce împotriva vardenilor ca să dobândesc tronul. Este o diferenţă.

— De ce? întrebă Nasuada.

— De ce? întrebarea păru să îl înfurie pe Orrin. Oamenii mei le-au dat casă, masă şi straie vardenilor. Au luptat şi au murit alături de războinicii tăi şi, ca ţară, noi am riscat mai mult decât vardenii. Vardenii nu au casă; dacă Galbatorix i-ar fi învins pe Eragon şi pe dragoni, voi puteaţi să fugiţi şi să vă ascundeţi. Însă noi nu aveam de ales decât să ne întoarcem în Surda.

Galbatorix ne-ar fi lovit ca un trăsnet şi ar fi trecut prin foc şi sabie tot ţinutul nostru. Noi am riscat totul – familiile, căminele, avuţia şi libertatea – şi, după toate astea, după toate sacrificiile noastre, chiar crezi că vom fi mulţumiţi să ne întoarcem la câmpurile noastre fără altă răsplată în afară de o bătaie pe umăr şi mulţumirile tale regale? Bah!

Mai degrabă mă târăsc. Ne-am vărsat sângele de la Câmpiile Înflăcărate până aici şi acum ne cerem răsplata. Îşi încleştă pumnul. Acum vrem să primim prada de război cuvenită.

Cuvintele lui Orrin nu părură să o supere pe Nasuada; într-adevăr, ea părea gânditoare, aproape înţelegătoare.

„Doar nu are de gând să îi dea acestei potăi cu colţii rânjiţi ceea ce vrea?!” făcu Saphira.

„Aşteaptă să vedem, zise Eragon. Până acum nu ne-a abătut de la drumul cel drept.”

Arya spuse:

— Sper ca voi doi să puteţi ajunge la o înţelegere amiabilă şi…

— Bineînţeles, o întrerupse Regele Orrin. Şi eu sper acelaşi lucru. Privirea îi zbură către Nasuada. Însă mă tem că îndărătnicia fermă a Nasuadei nu îi va îngădui să priceapă că, în această privinţă, trebuie să renunţe.

Arya continuă:

— …şi, aşa cum spunea Dathedr, nici prin cap nu ne trece să ne amestecăm în treburile rasei voastre şi în alegerea următorului vostru conducător.

— Îmi amintesc, rosti Orrin cu o urmă de surâs îngâmfat.

— Totuşi, zise Arya, ca aliaţi juruiţi ai vardenilor, trebuie să îţi amintim că orice atac asupra lor va fi socotit un atac asupra noastră şi că vom răspunde cu aceeaşi monedă.

Chipul lui Orrin se supse, de parcă ar fi muşcat din ceva amar.

— Asta este valabil şi pentru pitici, adăugă Orik. Sunetul glasului său era asemenea pietrelor frecându-se una de cealaltă în adâncurile pământului.

Grimrr Jumătat'-de-Labă îşi ridică mâna schilodită în faţa ochilor şi îşi cercetă unghiile ca nişte gheare de la cele trei degete rămase.

— Nouă nu ne pasă cine ajunge rege sau regină, atâta vreme cât primim locul de lângă tron care ne-a fost făgăduit. Totuşi, noi am făcut târgul cu Nasuada şi pe ea vom continua să o sprijinim până când nu va mai fi conducătorul de haită al vardenilor.

— Aha! exclamă Regele Orrin, şi se rezemă cu mâna pe genunchi. Dar ea nu este conducătoarea vardenilor. Nu mai este. Eragon e noul conducător!

Toţi ochii se întoarseră din nou spre Eragon. El se strâmbă uşor şi spuse:

— Credeam că e de la sine înţeles că i-am redat autoritatea Nasuadei în clipa în care am eliberat-o. În caz contrar, vreau să fie limpede: Nasuada este conducătoarea vardenilor, nu eu. Iar eu cred că ea ar trebui să fie cea care moşteneşte tronul.

— Cred şi eu că spui asta, facu Regele Orrin, pufnind zeflemitor. Doar i-ai jurat credinţă. Sigur că ţi se pare normal ca ea să moştenească tronul. Tu nu eşti altceva decât un slujitor credincios care îi ia apărarea stăpânului, iar părerile tale nu au mai multă greutate decât părerile slujitorilor mei.

— Nu! zise Eragon. Te înşeli. Dacă aş fi crezut că tu sau altcineva ar fi putut să fie un conducător mai bun, atunci aş fi spus-o! Da, am depus un jurământ în faţa Nasuadei, dar asta nu mă împiedică să rostesc adevărul.

— Poate că nu, însă loialitatea ta faţă de ea îţi întunecă judecata.

— Întocmai precum loialitatea faţă de Surda ţi-o întunecă pe-a ta, interveni Orik.

Regele Orrin se încruntă.

— De ce vă întoarceţi mereu împotriva mea? întrebă el, uitându-se de la Eragon la Arya, şi apoi la Orik. De ce îi luaţi partea de fiecare dată? Vinul sări peste buza pocalului când arătă spre Nasuada. De ce ea v-a câştigat respectul, iar eu şi oamenii din Surda nu l-am dobândit? Întotdeauna i-aţi favorizat pe Nasuada şi pe vardeni şi, înainte de asta, pe Ajihad. Dacă ar mai fi fost în viaţă tatăl meu…

— Dacă tatăl tău, Regele Larkin, ar mai fi fost în viaţă, îl întrerupse Arya, în niciun caz nu ar fi stat degeaba, plângându-se de felul în care îl văd alţii; ar fi făcut ceva în privinţa asta.

— Liniştiţi-vă, interveni Nasuada, înainte ca Orrin să poată riposta. Nu e cazul să se ajungă la jigniri… Orrin, îngrijorarea ta este de înţeles. Ai dreptate: surdanii au ajutat foarte mult cauza noastră. Recunosc cu mâna pe inimă că, fără ajutorul vostru, nu am fi fost niciodată în stare să atacăm Imperiul cum am facut-o şi voi meritaţi din plin răsplata pentru tot ce aţi riscat, cheltuit şi pierdut în timpul acestui război.

Regele Orrin dădu din cap, părând satisfăcut.

— Deci vei renunţa la pretenţii?

— Nu, rosti Nasuada, cât se poate de calmă. Nu voi face una ca asta. Însă am o altă propunere, una care ne-ar putea împăca pe toţi. Orrin pufni nemulţumit, însă nu o mai întrerupse. Iată propunerea mea: o mare parte din teritoriul pe care l-am cucerit va intra în componenţa Surdei. Aroughs, Feinster şi Melian vor fi toate ale voastre, cât şi insulele de la miazăzi, după ce vom pune stăpânire pe ele. Drept urmare, Surda aproape că îşi va dubla teritoriul.

— Şi în schimb? întrebă Regele Orrin, ridicând o sprânceană.

— În schimb, vei jura credinţă tronului din Uru'baen şi oricui va sta pe el.

Orrin strâmbă din gură.

— Te vei instala ca înaltă Regină peste ţinut.

— Aceste două regate – Imperiul şi Surda – trebuie reunite, dacă vrem să evităm orice ostilităţi pe viitor. Surda va rămâne sub stăpânirea ta şi vei putea face cum crezi de cuviinţă, cu o singură excepţie: magicienii din ambele ţări vor fi supuşi unor anumite restricţii, a căror natură va fi stabilită cu exactitate mai târziu. Pe lângă aceste legi, Surda va fi obligată să contribuie la apărarea teritoriilor noastre combinate. Dacă vreuna dintre ţări este atacată, cealaltă va fi nevoită să ofere ajutor sub formă de oameni şi material.

Regele Orrin îşi aşează pocalul în poală şi îl privi.

— Întreb din nou: de ce ar trebui să fii tu cea care ia tronul, şi nu eu? Familia mea a domnit în Surda de când Doamna Marelda a câştigat Bătălia de la Cithri, întemeind astfel Surda şi Casa de Langfeld, şi noi ne tragem din însuşi Thanebrand Dăruitorul Inelului. Noi am înfruntat Imperiul şi ne-am luptat cu el vreme de un veac întreg. Aurul, armele şi armura surdanilor le-a îngăduit vardenilor să existe, în primul rând, şi v-au sprijinit de-a lungul anilor. Fără noi, v-ar fi fost cu neputinţă să îi ţineţi piept lui Galbatorix. Piticii nu v-ar fi putut oferi tot ce aveaţi nevoie, nici elfii, atât de îndepărtaţi cum erau. Aşa că întreb din nou: de ce ar trebui să primeşti tu această onoare, Nasuada, şi nu eu?

— Deoarece, făcu Nasuada, cred că pot fi o regină bună. Şi deoarece – şi asta este valabil pentru tot ce-am făcut cât timp i-am condus pe vardeni – cred că aşa este cel mai bine pentru neamul nostru şi pentru întreaga Alagaesie.

— Ai o părere foarte bună despre tine.

— Falsa modestie nu este deloc de admirat, mai ales printre cei care poruncesc altora. Oare nu mi-am demonstrat cu vârf şi îndesat calităţile de conducătoare? Dacă nu eram eu, vardenii s-ar fi ascuns şi acum în Farthen Dur, aşteptând un semn de sus că a sosit clipa să îl atacăm pe Galbatorix. I-am condus pe vardeni din Farthen Dur până în Surda şi i-am organizat într-o armată puternică. Cu ajutorul vostru, desigur, dar eu am fost cea care i-a condus şi tot eu am obţinut ajutorul piticilor, elfilor şi urgalilor. Oare ai fi putut să faci şi tu atât de mult? Oricine va ajunge să domnească în Uru'baen va fi nevoit să trateze cu toate rasele de pe aceste meleaguri, nu doar cu a noastră. Încă o dată, am mai făcut asta şi o pot face în continuare. Apoi Nasuada îşi îmblânzi glasul, deşi expresia de pe chip îi rămase la fel de hotărâtă. Orrin, de ce vrei asta? Te-ar face oare mai fericit?

— Nu este vorba despre fericire aici, mormăi el.

— Ba este, măcar în parte. Chiar vrei să guvernezi întregul Imperiu, pe lângă Surda? Cel care va lua tronul va avea o sarcină imensă înaintea sa. Ţara trebuie refăcută din temelii: sunt tratate de negociat, oraşe de cucerit, nobili şi magicieni de supus. Ne va lua o viaţă întreagă să reparăm răul pe care l-a făcut Galbatorix. Chiar vrei să te înhami la aşa ceva? Mie mi se pare că ai prefera să îţi reiei viaţa de dinainte. Se uită scurt la pocalul din poala lui, apoi îi privi din nou chipul. Dacă îmi accepţi oferta, te poţi întoarce în Aberon şi la experimentele tale de filosofie naturală. Nu ţi-ar plăcea asta? Surda va fi mai mare şi mai bogată, iar tu vei fi liber să te ocupi de pasiunile tale.

— Nu facem întotdeauna doar ce ne place. Câteodată trebuie să facem ceea ce trebuie, nu ceea ce vrem, replică Regele Orrin.

— Aşa este, dar…

— Pe lângă asta, dacă aş fi rege în Uru'baen, aş putea să mă ocup de pasiunile mele aici în aceeaşi măsură în care aş face-o în Aberon. Nasuada se încruntă, însă, înainte să apuce să vorbească, Orrin continuă: Nu înţelegi… Se încruntă şi mai luă o înghiţitură de vin.

„Atunci explică-ne”, facu Saphira, cu nerăbdarea ghicindu-se în culoarea gândurilor ei.

Orrin pufni, îşi goli pocalul, apoi îl trânti de uşa dinspre scări, ciobind aurul cupei şi făcând câteva nestemate să sară din

monturile lor şi să se învârtă pe podea.

— Nu pot, şi nici nu am chef s-o fac, bombăni el. Privi încruntat în jurul său. Niciunul dintre voi nu ar înţelege. Sunteţi prea convinşi de propria voastră importanţă pentru a vedea. Cum aţi putea să înţelegeţi, dacă nu aţi trăit niciodată ce am trăit eu? Se lăsă la loc în jilţ, cu ochii asemenea unor tăciuni întunecaţi sub streşinile sprâncenelor. Îi zise Nasuadei: Te-ai hotărât? Nu renunţi la pretenţii?

Ea clătină din cap.

— Şi dacă aleg să îmi menţin pretenţia?

— Atunci vom fi în conflict.

— Iar voi trei veţi fi de partea ei? întrebă Orrin, uitându-se pe rând la Arya, Orik şi Grimrr.

— Dacă vardenii sunt atacaţi, vom lupta de partea lor, spuse Orik.

— Şi noi, zise Arya.

Regele Orrin zâmbi, un zâmbet ce era mai degrabă un rânjet decât orice altceva.

— Şi cu toate acestea nici nu vă trece prin cap să ne spuneţi pe cine ar trebui să alegem drept conducător, nu?

— Sigur că nu, făcu Orik, cu dinţii săi albi sclipind ameninţător pe sub barbă.

— Sigur că nu. Apoi Orrin îşi îndreptă din nou atenţia către Nasuada. Vreau Belatona, pe lângă celelalte oraşe pe care le-ai menţionat.

Nasuada se gândi o clipă.

— Ai primit deja două oraşe-porturi – Feinster şi Aroughs –, ba chiar trei, dacă pui la socoteală şi Eoam-ul de pe Insula Beirland. Îţi dau Furnost-ul, şi atunci vei avea tot Lacul Tudosten, la fel cum eu voi avea tot Lacul Leona.

— Leona este mai important decât Tudosten, căci oferă acces către munţi şi către coasta de nord, replică Orrin.

— Da. Însă tu ai deja acces la Lacul Leona dinspre Dauth şi râul Jiet.

Regele Orrin fixă cu privirea podeaua din centrul încăperii, rămânând tăcut. Afară, soarele cobora sub linia orizontului, lăsând în urmă câţiva nori subţiri iluminaţi de razele sale. Cerul începu să se întunece şi primele stele se iviră în asfinţit: picături palide de lumină în imensitatea purpurie. Se porni o briză uşoară şi, în sunetul pe care aceasta îl făcea pe zidurile turnului, Eragon

auzi foşnetul urzicilor ţepoase.

Cu cât aşteptau mai mult, cu atât mai mult i se părea lui Eragon că Orrin avea să respingă oferta Nasuadei sau că va rămâne acolo, neclintit şi tăcut, pentru tot restul nopţii.

Apoi regele se foi şi îşi ridică privirea.

— Foarte bine, rosti el cu glas jos. Câtă vreme îţi onorezi partea ta de înţelegere, nu voi emite pretenţii la tronul lui Galbatorix… Maiestatea Voastră.

Eragon simţi cum îl străbate un fior când îl auzi pe Orrin rostind acele cuvinte.

Cu expresia gravă, Nasuada merse până în mijlocul sălii descoperite. Apoi Orik lovi cu mânerul lui Volund în podea şi zise:

— Regele a murit, trăiască regina!

— Regele a murit, trăiască regina! strigară Eragon, Arya, Dathedr şi Grimrr. Buzele pisicii fermecate se strânseră, dezvelindu-i colţii ascuţiţi, iar Saphira scoase un trâmbiţat zgomotos şi triumfător ce rezona în tavanul boltit şi deasupra oraşului în amurg. O senzaţie de aprobare emana dinspre Eldunari.

Nasuada rămase dreaptă şi mândră, cu ochii sclipind de lacrimi în lumina cenuşie.

— Vă mulţumesc, rosti ea, uitându-se la fiecare dintre ei şi susţinându-le privirea.

Cu toate acestea, gândurile ei păreau îndreptate altundeva şi avea un aer trist, pe care Eragon se îndoia că ceilalţi îl observaseră.

Şi întregul ţinut se cufundă în întuneric, doar vârful turnului lor rămase ca un far izolat, sus, deasupra oraşului.

Un epitaf potrivit

DUPĂ victoria lor de la Uru'baen, lunile trecură deopotrivă repede şi încet pentru Eragon. Repede, pentru că el şi Saphira aveau multe de făcut şi rare erau zilele în care apusul nu îi găsea epuizaţi. Încet, pentru că el continuă să se simtă lipsit de ţel – în ciuda multelor sarcini pe care li le dăduse Regina Nasuada – şi i se părea că trândăveau pe un petic de apă liniştită, aşteptând ceva, orice, care să îi împingă înapoi în curentul principal.

El şi Saphira mai rămaseră în Uru'baen încă patru zile după ce Nasuada fu aleasă regină, pentru a ajuta la instalarea prezenţei vardenilor, acolo şi în împrejurimi. Mare parte din timp şi-o petrecură ocupându-se de locuitorii oraşului, de obicei, împăciuind mulţimi furioase din cauza vreunei acţiuni a vardenilor şi vânând grupuri de soldaţi care fugiseră din Uru'baen şi acum îi jefuiau pe călători, ţărani şi proprietăţile din vecinătate pentru a se întreţine. El şi Saphira participară, de asemenea, la eforturile de a reconstrui masiva poartă principală a oraşului şi, la porunca Nasuadei, el azvârli câteva vrăji destinate a-i împiedica pe cei încă loiali lui Galbatorix să uneltească împotriva ei. Vrăjile îi vizau doar pe oamenii din oraş şi din ţinuturile vecine, dar existenţa lor îi făcea pe vardeni să se simtă mai în siguranţă.

Eragon observă că vardenii, piticii şi chiar şi elfii îl tratau altfel de cum o făcuseră înainte de moartea lui Galbatorix. Erau mult mai respectuoşi, mai ales oamenii, şi, după cum înţelese Eragon într-un târziu, se uitau la el şi la Saphira cu un soi de veneraţie. La început îi plăcu – Saphirei nu părea să-i pese în vreun fel –, dar mai apoi începu să îl îngrijoreze când îşi dădu seama că mulţi dintre pitici şi oameni erau atât de dornici să îi facă pe plac încât i-ar fi spus orice credeau că i-ar plăcea să audă în loc să-i spună adevărul adevărat. Descoperirea îl tulbură; simţea că nu se mai poate încrede în nimeni, exceptându-i pe Roran, Arya, Nasuada, Orik, Horst şi, bineînţeles, Saphira.

O văzu rar pe Arya în acele zile. Puţinele daţi în care se

întâlniră, ea păru retrasă în sine, ceea ce el ştiu că era felul ei de a-şi consuma durerea. Nu avură nicio şansă să vorbească între patru ochi, şi singurele condoleanţe pe care şi le putu exprima fură scurte şi stângace. I se păruse că ea le apreciase, dar era greu de spus.

Cât despre Nasuada, după o singură noapte dormită ea păru să îşi regăsească mare parte din hotărârea, spiritul şi energia de dinainte, lucru care îl ului pe Eragon. Părerea lui despre ea crescu foarte mult după ce o ascultă povestind încercările prin care trecuse în Sala Prezicătoarei, după cum îi crescu şi consideraţia pentru Murtagh, despre care Nasuada nu mai scoase după aceea niciun cuvânt. Ea îl felicită pe Eragon pentru felul în care îi condusese pe vardeni în absenţa sa – deşi el protestă, arătând că fusese mai tot timpul plecat – şi îi mulţumi pentru că o salvase atât de repede căci, aşa cum recunoscu ea mai târziu, Galbatorix aproape reuşise să o înfrângă.

În a treia zi, Nasuada fu încoronată în marea piaţă din centrul oraşului, în faţa unei mulţimi imense de oameni, pitici, elfi, pisici fermecate şi urgali. Explozia ce îi luase viaţa lui Galbatorix distrusese străvechea coroană a Broddringilor, aşa că piticii făuriseră o nouă coroană din aurul găsit în oraş şi din nestematele pe care elfii le desprinseseră de pe coifurile lor sau de pe mânerele săbiilor.

Ceremonia fu simplă, dar cu atât mai impresionantă. Nasuada veni pe jos din direcţia cetăţii în ruine. Purta o rochie de un purpuriu magnific – tăiată până la coate, astfel încât să poată vedea cu toţii cicatricile care-i brăzdau braţele –, cu o trenă tivită cu blană de nurcă pe care o ducea Elva, căci Eragon fusese atent la avertismentul lui Murtagh şi insistase ca fata să stea cât mai aproape de Nasuada.

O bătaie de tobă răsună lent în timp ce Nasuada urca pe podiumul ce fusese înălţat în centrul pieţei. În vârful acestuia, lângă fotoliul sculptat ce avea să îi servească drept tron, stătea Eragon, cu Saphira imediat în spatele său. În faţa platformei ridicate se aflau regii Orrin, Orik şi Grimrr, împreună cu Arya, Dathedr şi Nar Garzhvog.

Nasuada urcă pe podium, apoi îngenunche în faţa lui Eragon şi a Saphirei. Un pitic din clanul lui Orik îi înmână lui Eragon coroana cea nouă, pe care el o aşeză pe capul Nasuadei. Apoi Saphira îşi arcui gâtul şi cu botul o atinse pe Nasuada pe frunte,

după care ea şi Eragon spuseră împreună:

— Ridică-te, regină Nasuada, fiică a lui Ajihad şi a Nadarei!

Apoi, trâmbiţe răsunară şi mulţimea adunată – care păstrase o tăcere de moarte – începu să ovaţioneze. Era o ciudată cacofonie aceea, în care răgetele urgalilor se amestecau cu vocile melodioase ale elfilor.

Apoi Nasuada se aşeză pe tron. Regele Orrin veni în faţa ei şi îi jură credinţă, urmat de Arya, Regele Orik, Grimrr Jumătat'-de-Labă şi Nar Garzhvog, fiecare făgăduind solemn prietenia rasei sale.

Evenimentul îl mişcă puternic pe Eragon. Se trezi că încearcă să îşi reţină lacrimile în timp ce o privea pe Nasuada stând dominantă pe tronul său. Abia acum, cu încoronarea ei, părea că spectrul tiraniei lui Galbatorix începuse să se îndepărteze.

După aceea sărbătoriră, iar vardenii şi aliaţii lor petrecură toată noaptea. Tot ce-şi aminti mai apoi Eragon din festivităţi fu dansul elfilor, dum-dum-ul tobelor piticilor şi cei patru kulli care se căţăraseră pe un turn de pe zidul oraşului şi stătuseră acolo, sunând în cornuri făcute din ţestele părinţilor lor. Locuitorii oraşului participară şi ei la serbări, şi Eragon văzu pe chipul lor uşurarea şi bucuria că Galbatorix nu mai era rege. Şi, în spatele tuturor emoţiilor lor şi ale celor prezenţi, era o conştientizare a importanţei momentului, căci ştiau că erau martori la sfârşitul unei ere şi începutul alteia noi.

În a cincea zi, când poarta era aproape reconstruită şi oraşul părea a fi în siguranţă, Nasuada le porunci lui Eragon şi Saphirei să zboare la Dras-Leona şi apoi la Belatona, Feinster şi Aroughs şi, în fiecare dintre acestea, să folosească numele limbii străvechi pentru a-i elibera de jurăminte pe toţi cei care îi juraseră credinţă lui Galbatorix. De asemenea, ea îi ceru lui Eragon să arunce vrăji asupra soldaţilor şi nobililor – aşa cum făcuse cu populaţia din Uru'baen – pentru a-i împiedica să încerce subminarea păcii abia instaurate. Eragon refuzase să facă acest lucru, căci îl simţea prea asemănător felului în care Galbatorix îi controlase pe cei care îl slujiseră. În Uru'baen, pericolul să mai existe asasini ascunşi sau alţi supuşi credincioşi era destul de mare, aşa încât Eragon fusese dispus să facă aşa cum dorise ea, dar nu în altă parte. Spre uşurarea sa, după ce chibzui puţin, Nasuada fu de acord cu el.

Eragon şi Saphira luară cu ei peste jumătate dintre Eldunarii aduşi din Vroengard; restul rămaseră pe loc, împreună cu inimile inimilor ce fuseseră salvate din vistieria lui Galbatorix. Blodhgarm şi magicienii lui – care nu mai trebuiau să îi apere pe Eragon şi Saphira – duseră aceşti Eldunari într-un castel, la câteva mile nord-est de Uru'baen, unde inimile puteau fi mai uşor păzite împotriva oricui ar fi căutat să le fure şi unde gândurile dragonilor nebuni nu puteau afecta minţile nimănui, cu excepţia celor ale propriilor îngrijitori.

Doar după ce fură satisfăcuţi văzând că Eldunarii erau în siguranţă Eragon şi Saphira plecară.

Când ajunseră la Dras-Leona, Eragon fu stupefiat de numărul vrăjilor pe care le găsi aruncate peste tot prin oraş, precum şi în turnul întunecat de piatră, Helgrind. Multe dintre acestea, bănuia el, erau vechi de sute de ani, dacă nu chiar mai vechi: farmece uitate din veacurile trecute. Le lăsă pe cele care i se părură inofensive şi le înlătură pe celelalte, însă deseori îi fu greu să facă diferenţa, şi nu voia să se atingă de vrăji al căror scop nu îl înţelegea. Aici, Eldunarii se dovediră foarte utili; în câteva cazuri, ei îşi amintiră cine şi de ce aruncase vraja sau fură în stare să îi ghicească scopul din informaţii care lui nu îi spuneau nimic.

Când fu rândul Helgrindului şi al diverselor bunuri ale preoţilor – care se refugiaseră în ascunzători secrete imediat ce aflaseră vestea căderii lui Galbatorix –, Eragon nu îşi bătu capul să mai verifice care vrăji erau periculoase şi care nu; le înlătură pe toate. De asemenea, se folosi de numele tuturor numelor pentru a căuta cingătoarea lui Beloth cel înţelept în ruinele marii catedrale, însă fără succes.

Rămaseră în Dras-Leona trei zile, apoi porniră către Belatona, iar acolo Eragon înlătură farmecele puse de Galbatorix şi făcu acelaşi lucru în Feinster şi Aroughs. În Feinster, cineva încercă să îl omoare cu ajutorul unei băuturi otrăvite. Vrăjile sale de protecţie îl apărară, însă incidentul o înfurie pe Saphira.

„Dacă o să-l găsesc vreodată pe şobolanul laş care a făcut asta, îl mănânc de viu, începând de la picioare şi terminând cu capul”, mârâi ea.

Pe drumul de întoarcere spre Uru'baen, Eragon propuse o mică schimbare de direcţie. Saphira consimţi şi se înclină într-o

parte, astfel încât orizontul se ridică la verticală şi lumea se împărţi în mod egal între cerul albastru-închis şi pământul verde cafeniu.

Căutarea le luă o jumătate de zi, dar într-un sfârşit Saphira găsi grupul de dealuri de gresie şi, printre ele, un deal anume: o colină înaltă de piatră roşiatică, ce avea o peşteră săpată undeva, la mijlocul unuia dintre versanţi săi. Şi, pe culme, un mormânt scânteietor de diamant.

Colina arătа exact cum şi-o amintea Eragon. Când o privi, simţi cum i se strânge inima.

Saphira ateriza lângă mormânt. Ghearele ei zgâriară piatra poroasă, desprinzând bucăţele.

Cu gesturi domoale, Eragon îşi descinse curelele de la picioare, apoi se lăsă să alunece pe pământ. Îl cuprinse un val de ameţeală la mirosul pietrei calde şi, pentru o clipă, se simţi în trecut.

Se scutură şi mintea i se limpezi. Merse la mormânt şi privi în adâncurile cristalului, iar acolo îl văzu pe Brom.

Acolo îl văzu pe tatăl său.

Brom nu îşi schimbase înfăţişarea. Diamantul ce îi cuprindea trupul îl protejase de ravagiile pe care le aduce cu sine trecerea timpului şi carnea sa nu avea nici urmă de descompunere. Pielea feţei îi era fermă şi avea o tentă trandafirie, de parcă sub suprafaţa ei ar fi curs încă sângele fierbinte. Părea că, în orice clipă, Brom ar fi putut să deschidă ochii şi să se ridice în picioare, gata să continue călătoria lor neterminată. Într-un fel, el devenise nemuritor, căci nu mai îmbătrânea, asemenea celorlalţi, ci rămânea pe vecie acelaşi, prins într-un somn lipsit de vise.

Sabia lui Brom îi stătea pe piept şi pe flamura albă şi lungă a bărbii, cu mâinile lui împreunate pe mâner, exact aşa cum le aşezase Eragon. Într-o parte, se afla toiagul lui noduros, sculptat, îşi dădu seama Eragon acum, cu zeci de simboluri din limba străveche.

Lacrimile îi umplură ochii. Căzu în genunchi şi plânse încetişor timp îndelungat. O auzi pe Saphira venind lângă el, îi simţi mintea cu mintea sa şi ştiu că şi ea jelea dispariţia lui Brom.

Într-un sfârşit, Eragon se ridică şi se sprijini de vârful mormântului, cercetând forma feţei lui Brom. Acum, că ştia după ce să se uite, putea vedea asemănările dintre trăsăturile lor,

estompate şi ascunse de vârstă şi de barba lui Brom, dar clare. Forma pometţilor lui Brom, cuta dintre sprâncene, felul în care i se curba buza de sus; Eragon recunoscu toate acestea. Totuşi, nu moştenise nasul coroiat al lui Brom. Nasul îl luase de la mama sa.

Eragon privi în jos, respirând anevoios, în timp ce privirea i se împăienjeni iar.

— S-a terminat, spuse el, cu jumătate de gură. Am făcut-o... Noi am făcut-o. Galbatorix este mort, Nasuada este pe tron şi amândoi, Saphira şi cu mine, suntem nevătămaţi. Asta te-ar mulţumi, nu-i aşa, vulpoi bătrân ce eşti? Râse scurt şi îşi şterse ochii cu dosul mâinii. Mai mult decât atât, sunt ouă de dragon în Vroengard. Ouă! Dragonii nu vor pieri. Iar Saphira şi cu mine vom fi cei care îi vor creşte. La asta nu te-ai fi gândit, nu-i aşa? Râse din nou, simţindu-se stupid şi îndurerat în acelaşi timp. Mă întreb ce ai fi zis de toate astea? Tu eşti acelaşi dintotdeauna, dar noi nu mai suntem aceiaşi. Măcar ne-ai recunoaşte?

„Bineînţeles că ne-ar recunoaşte, spuse Saphira. Eşti fiul lui. Ea îl atinse cu botul. De altfel, faţa nu îţi este atât de diferită încât să te ia drept altcineva, chiar dacă mirosul ţi s-a schimbat.”

— S-a schimbat?

„Miroşi mai degrabă ca un elf acum... Oricum, cu greu şi-ar închipui că eu sunt Shruikan sau Glaedr, nu-i aşa?”

— Da.

Eragon trase aer pe nas şi se dezlipi de mormânt. Brom arăta atât de viu acolo, în diamant, încât asta îi dădu o idee: o idee nebunească şi prea puţin probabilă, pe care aproape o respinse, dar pe care emoţiile sale nu îl lăsară să o ignore. Se gândi la Umaroth şi la Eldunari – la toată ştiinţa lor adunată la un loc şi la ce făcuseră aceştia cu vraja lui în Uru'baen -şi o scânteie de speranţă deznădăjduită se aprinse în inima lui.

Adresându-li-se deopotrivă Saphirei şi lui Umaroth, el spuse: „Brom doar ce murise când l-am îngropat. Saphira a transformat piatra în diamant abia a doua zi, dar el a stat întreaga noapte prins în piatră, departe de aer. Umaroth, cu puterea şi cu cunoaşterea ta, poate... poate încă l-am putea vindeca”. Eragon tremura de parcă ar fi fost cuprins de febră. „Nu ştiam cum să îi vindec rana, înainte, dar acum... acum cred că aş putea.”

„Ar fi mult mai greu decât îţi imaginezi”, spuse Umaroth.

„Da, dar aţi putea s-o faceţi! spuse Eragon. V-am văzut, pe voi şi pe Saphira, realizând lucruri uimitoare prin magie. Sigur asta nu este ceva peste puterile voastre!”

„Ştii că nu putem folosi magia la comandă”, spuse Saphira.

„Şi, chiar dacă reuşim, spuse Umaroth, sunt toate şansele să nu putem reface mintea lui Brom aşa cum a fost înainte. Minţile sunt lucruri complicate şi am putea sfârşi cu uşurinţă prin a-i tulbura spiritul sau a-i modifica personalitatea. Şi ce se va întâmpla după aceea? Ai vrea să îşi trăiască viaţa astfel? El ar vrea asta? Nu, este mai bine să îl laşi în pace, Eragon, şi să îl cinsteşti prin gândurile şi faptele tale aşa cum ai făcut-o. Ai fi vrut să fie altfel. Aşa vor toţi cei care au pierdut pe cineva drag. Însă asta este firea lucrurilor. Brom continuă să trăiască în amintirile tale şi, dacă a fost omul pe care ni l-ai înfăţişat, el ar fi mulţumit cu asta. Fii şi tu mulţumit cu asta.”

„Dar…”

De data aceasta, nu Umaroth fu cel care îl întrerupse, ci Valdr, cel mai bătrân dintre Eldunari. Acesta îl surprinse pe Eragon vorbindu-i nu prin imagini sau senzaţii, ci prin cuvinte din limba străveche, nefireşti şi chinuite, ca şi cum i-ar fi fost străine. Şi el spuse: „Lasă morţii pământului. Ei nu ne aparţin”. Apoi el nu mai spuse nimic, însă Eragon simţi din partea lui o mare tristeţe şi compătimire.

Eragon scoase un oftat prelung şi închise ochii pentru un moment, apoi, în inima sa, el se eliberă de speranţa sa nechibzuită şi acceptă din nou faptul că Brom nu mai este.

— Ah, îi spuse el Saphirei. Nu credeam că va fi atât de greu.

„Ar fi fost ciudat dacă ar fi fost altfel.” El îi simţi răsuflarea caldă ciufulindu-i părul din creştet, în timp ce ea îi atinse spatele cu botul.

Cu un zâmbet slab, îl privi din nou pe Brom.

— Tată, spuse el. Cuvântul sună ciudat în gura lui; nu avusese niciodată ocazia să îl spună cuiva până acum. Apoi Eragon îşi mută privirea către runele pe care le aşezase în spirală la capătul mormântului, care spuneau:

AICI ODIHNEŞTE BROM
Cel ce a fost un Cavaler al Dragonului
Şi ca un tată
Pentru mine.

Fie ca numele lui să dăinuiască în glorie.

Zâmbi dureros văzând cât de aproape fusese de adevăr, apoi vorbi în limba străveche şi privi cum diamantul licări şi curse, în timp ce rune noi se formară la suprafaţa sa. Când termină, dedicaţia se schimbase:

AICI ODIHNEŞTE BROM
Cel ce a fost
Un Cavaler prins prin legământ de dragonul Saphira
Fiu al lui Holcomb şi al Neldei
Iubitul Selenei
Tatăl lui Eragon Biruitorul-Umbrei
Întemeietor al armatei vardenilor
Şi Blestem al Trădătorilor.
Fie ca numele lui să dăinuiască în glorie.
Stydja unin mor'ranr

Era un epitaf mai puţin personal, dar lui Eragon i se păru mai potrivit. Apoi aruncă diferite vrăji pentru a proteja diamantul împotriva hoţilor şi vandalilor.

Rămase în continuare lângă mormânt, nedorind să plece şi simţind că mai trebuia să fie ceva – un eveniment sau o emoţie, sau o revelaţie care să facă să-i fie mai uşor să îşi ia rămas-bun de la tatăl său şi, în felul acesta, să plece.

Într-un sfârşit, îşi puse mâna pe diamantul rece dorindu-şi să poată trece prin el şi să îl mai atingă pe Brom o ultimă dată. Şi spuse:

– Îţi mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat.

Saphira sforăi, plecându-şi capul până ce atinse nestemata cea dură, apoi Eragon se întoarse şi, cu sentimentul că se terminase, urcă încet pe spatele Saphirei.

O vreme, rămase posomorât, în timp ce Saphira îşi luă zborul şi porni către nord-est, spre Uru'baen. Când grupul de dealuri de gresie rămase doar o pată la orizont, el respiră adânc şi privi cerul azuriu.

Un zâmbet îi brăzdă faţa.

„Ce-i atât de amuzant?” întrebă Saphira, şfichiuind din coadă.

„Solzul de pe botul tău creşte la loc.”

Încântarea ei fu evidentă, apoi ea pufni şi spuse: „Am ştiut

întotdeauna că va creşte la loc. De ce n-ar fi crescut?” Dar el îi putu simţi coastele vibrând sub călcâiele sale în timp ce ea torcea de mulţumire; o mângâie şi îşi aşeză pieptul pe gâtul ei, simţind cum căldura corpului i se scurge într-al lui.

Piese pe tablă

CÂND el şi Saphira se întoarseră în Uru'baen, Eragon descoperi cu surprindere că Nasuada schimbase numele oraşului, revenind la Ilirea, din respect pentru istoria şi moştenirea sa.

De asemenea, fusese descumpănit să afle că Arya plecase în Ellesmera, împreună cu Dathedr şi cu mulţi dintre înalţii seniori ai elfilor, şi că luase cu ea oul verde de dragon pe care îl găsiseră în cetăţuie.

Îi lăsase o scrisoare, prin Nasuada. În ea, Arya îi explica faptul că fusese nevoită să însoţească trupul mamei sale înapoi în Du Weldenvarden, pentru o înmormânare cuvenită. Cât despre oul de dragon, îi scria:

...şi deoarece Saphira te-a ales pe tine, un om, să-i fii Cavaler, se cuvine ca un elf să fie următorul Cavaler, dacă dragonul din acest ou va fi de acord. Vreau să îi ofer acest prilej fără zăbavă. Deja a petrecut prea mult timp în coajă. De vreme ce mai sunt şi alte ouă altundeva – nu voi numi locul respectiv –, trag nădejde că nu vei socoti că am acţionat cu prea mare îndrăzneală sau că am înclinat excesiv în favoarea propriei mele rase. M-am consultat cu Eldunarii în această privinţă şi ei au fost de acord cu hotărârea mea.

În orice caz, acum, că Galbatorix şi mama mea au trecut în nefiinţă, nu mai doresc să rămân ambasador în rândul vardenilor. Mai degrabă aş vrea să îmi reiau misiunea de a transporta un ou de dragon prin întreg ţinutul, aşa cum am făcut cu oul Saphirei. Fireşte, va fi nevoie în continuare de un ambasador între rasele noastre. De aceea, Dathedr şi cu mine am desemnat ca înlocuitor un tânăr elf pe nume Vanir, pe care l-ai întâlnit când ai fost în Ellesmera. El şi-a exprimat dorinţa de a învăţa mai multe despre rasa voastră şi acesta mi s-a părut un motiv cât se poate de bun pentru ca el să primească postul – atâta vreme cât nu se dovedeşte a fi incompetent, bineînţeles.

Scrisoarea mai continua câteva rânduri, însă Arya nu dădea niciun indiciu în privinţa momentului în care avea să se întoarcă în partea de apus a Alagaesiei, dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Eragon era mulţumit că ea îl preţuia îndeajuns cât să-i scrie, însă îşi dorea ca ea să-l fi aşteptat să se întoarcă, înainte de a pleca. Acum, că plecase, rămăsese un mare gol în lumea lui şi, cu toate că îşi petrecea o bună bucată din timp cu Roran şi cu Katrina, precum şi cu Nasuada, golul dureros dinăuntru refuza să se micşoreze. Asta, împreună cu senzaţia sa neîncetată că el şi Saphira abia apucau să-şi dea bineţe, îl lăsa cu un sentiment de detaşare. Adeseori i se părea că se priveşte din exterior, ca şi cum ar fi fost un străin. Înţelegea cauza sentimentelor sale, însă nu se putea gândi la vreun alt leac decât trecerea timpului.

În decursul recentei lor călătorii îşi dăduse seama că – folosindu-se de stăpânirea limbii străvechi, pe care i-o permitea numele tuturor numelor – putea îndepărta de pe Elva ultimele urme ale binecuvântării sale preschimbate în blestem. Aşa că se duse la fată, acolo unde locuia aceasta în palatul Nasuadei, şi îi spuse ce-i trecuse prin minte, apoi o întrebă ce îşi dorea.

Ea nu reacţiona cu bucuria la care se aşteptase el, ci rămase cu privirea ţintuită în podea şi cu chipul palid încruntat. Rămase tăcută aproape un ceas – cu el alături aşteptând fără să se plângă.

Apoi se uită la el şi zise:

— Nu. Aş prefera să rămân aşa cum sunt… îţi sunt recunoscătoare că te-ai gândit să mă întrebi, dar asta este o parte prea mare din mine şi nu pot renunţa la ea. Fără capacitatea mea de a simţi durerea celorlalţi, aş fi numai o ciudăţenie, o aberaţie nelegitimă, bună doar pentru satisfacerea curiozităţii mărginite a celor care ar binevoi să mă aibă prin preajmă, a celor care m-ar tolera. Cu ea, sunt tot o ciudăţenie, dar pot fi şi folositoare şi am o putere de care ceilalţi se tem şi un control asupra sorţii mele pe care nu îl au prea multe femei. Făcu un gest către camera împodobită în care locuia. Aici pot trăi în confort – şi în pace – şi, în acelaşi timp, pot să fac şi un bine, ajutând-o pe Nasuada. Dacă îmi iei acest talent, atunci cu ce aş mai rămâne? Ce aş mai face? Cine aş mai fi? Îndepărtarea vrăjii nu ar fi o binecuvântare, Eragon. Nu, voi rămâne aşa cum

sunt şi voi îndura greutăţile darului meu de bunăvoie. Însă îţi mulţumesc.

La două zile după ce el şi Saphira ajunseră în ceea ce acum era Ilirea, Nasuada îi trimise într-o altă misiune, mai întâi în Gil'ead şi apoi în Ceunon – cele două oraşe cucerite de elfi – pentru ca Eragon să poată folosi din nou numele numelor ca să înlăture vrăjile lui Galbatorix.

Atât Eragon, cât şi Saphira găsiră Gil'ead-ul neplăcut de vizitat. Le reamintea de momentul în care urgalii îl prinseseră pe Eragon la ordinele lui Durza, precum şi de moartea lui Oromis.

Eragon şi Saphira dormiră în Ceunon trei nopţi. Acesta nu semăna cu niciun alt oraş pe care îl văzuseră înainte. Clădirile erau făcute în mare parte din lemn, cu acoperişuri abrupte din şindrilă care, în cazul caselor mai mari, avea câteva straturi. Vârfurile acoperişurilor erau deseori decorate cu sculptura stilizată a unui cap de dragon, în vreme ce uşile erau sculptate sau vopsite cu modele complicate, ca nişte împletituri.

Când plecară, Saphira fu cea care sugeră o schimbare de rută. Nu trebui să insiste prea mult ca să îl convingă pe Eragon; el acceptă bucuros, după ce ea îl asigură că ocolul nu avea să le răpească prea mult timp.

Din Ceunon, Saphira zbură către vest, peste Golful Fundor: o întindere de apă largă şi înspumată. Cocoaşele negre şi cenuşii ale unor peşti mari se înălţau câteodată deasupra valurilor, ca nişte insuliţe de piele, apoi aceştia împrăştiau apă prin orificiile lor şi îşi ridicau cozile în aer, înainte de a aluneca înapoi în adâncurile tăcute.

Peste Golful Fundor, prin mugetele vânturilor reci, şi apoi peste munţii Şirei, pe care Eragon îi ştia pe nume. Şi astfel ajunseră în Valea Palancar, pentru prima oară de când porniseră în urmărirea celor doi Ra'zac împreună cu Brom, ceea ce i se părea că se petrecuse în altă viaţă.

Valea îi mirosea familiar lui Eragon; aroma pinilor, a sălciilor şi a mestecenilor îi amintea de copilărie, iar muşcătura aprigă a vântului îi arăta că se apropia iarna.

Coborâră printre ruinele carbonizate din Carvahall, iar Eragon hoinări pe străzile năpădite de iarbă şi de buruieni.

O haită de câini sălbatici ieşi dintr-un pâlc de mesteceni din apropiere. Se opriră când o văzură pe Saphira, apoi îşi rânjiră colţii, scheunară şi fugiră să se ascundă. Saphira mârâi şi scoase

o trâmbă de fum pe nări, dar nu încercă să-i urmărească.

O bucată de lemn ars trosni sub piciorul lui Eragon când îşi târî cizma printr-o grămadă de cenuşă. Distrugerea târgului îl întrista. Însă majoritatea sătenilor care scăpaseră de-aici erau încă în viaţă. Dacă se întorceau, Eragon ştia că aveau să reconstruiască până la urmă Carvahall-ul, făcându-l chiar mai frumos decât înainte. Totuşi, clădirile pe care le ştia din copilărie erau pierdute pentru totdeauna. Absenţa lor îi accentua sentimentul că el nu mai aparţinea Văii Palancar, iar spaţiile goale în care ar fi trebuit să se afle casele îi dădeau senzaţia că trăieşte într-un vis în care totul era nelalocul său.

— Lumea s-a întors pe dos, murmură el.

Eragon făcu un mic foc de tabără lângă locul în care se aflase taverna lui Morn şi găti o oală mare de tocană. Cât mancă, Saphira cercetă împrejurimile, adulmecând orice îi trezea interesul.

Când isprăvi tocana, Eragon îşi duse oala, castronul şi lingura la râul Anora şi le spălă în apa rece ca gheaţa. Rămase pe vine pe malul stâncos şi ţintui cu privirea fuioarele albe ce pluteau în capătul văii: Cascadele Igualda, care se întindeau în sus o jumătate de milă înainte de a dispărea peste un prag de piatră aflat pe înălţimile Muntelui Nammor. Vederea lor îi aminti de seara în care se întorsese din Şiră cu oul Saphirei în desagă, neştiind nimic din ce îi aştepta în viitor pe ei doi, nici măcar că aveau să fie ei doi.

— Hai să mergem, îi zise Saphirei, întâlnindu-se cu ea lângă fântâna surpată din centrul târgului.

„Vrei să îţi vizitezi ferma?” îl întrebă ea, când el se aşeză în şa. El clătină din cap.

— Nu. Prefer să mi-o amintesc aşa cum era.

Ea încuviinţă. Totuşi, printr-o înţelegere tacită, zbură spre miazăzi, urmând aceeaşi cale ca atunci când plecaseră din Valea Palancar. Pe drum, Eragon întrezări luminişul în care se aflase casa lui, însă acesta era departe şi suficient de nedesluşit ca să poată pretinde că hambarul şi casa erau încă întregi.

În capătul de miazăzi al văii, Saphira se folosi de o coloană de aer ascendent ca să urce până în vârful muntelui uriaş şi golaş, Utgard, unde se afla foişorul părăginit pe care Cavalerii îl ridicaseră în vremuri de demult ca să poată urmări mişcările smintitului Rege Palancar. Foişorul fusese cunoscut cândva sub

numele de Edoc'sil, însă acum se chema Ristvak'baen, sau „Locul Amărăciunii”, căci acolo îl răpusese Galbatorix pe Vrael.

Printre ruinele foişorului, Eragon, Saphira şi Eldunarii aduseră un ultim omagiu memoriei lui Vrael. Dintre toţi, Umaroth fu cel mai ursuz, însă zise: “Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, Saphira. Nu credeam că voi ajunge să văd locul în care a căzut Cavalerul meu”.

Apoi Saphira îşi întinse aripile şi îşi luă zborul din foişor, plutind deasupra văii şi a câmpiilor mănoase de dedesubt.

La jumătatea drumului către Ilirea, Nasuada îi contactă printr-unul dintre magicienii vardenilor şi le porunci să se alăture unui grup mare de războinici pe care îl trimisese din capitală în Teirm.

Eragon se bucură să afle că Roran era la comanda războinicilor şi că în rândurile lor se aflau Jeod, Baldor – care îşi putea folosi mâna fără nicio problemă, acum că elfii i-o prinseseră la loc – şi alţi câţiva săteni.

Spre surprinderea lui Eragon, locuitorii din Teirm refuzară să se predea, chiar şi după ce îi eliberă de jurămintele făcute lui Galbatorix şi chiar dacă era limpede că vardenii, cu Saphira şi cu Eragon în ajutor, puteau cuceri oraşul cu uşurinţă, dacă doreau. În schimb, guvernatorul din Teirm, Seniorul Risthart, ceru să li se îngăduie să devină un oraş-stat independent, liber să îşi aleagă singur conducătorii şi să îşi facă singur legile.

În cele din urmă, după câteva zile de negocieri, Nasuada acceptă aceşti termeni, cu condiţia ca Seniorul Risthart să îi jure credinţă ei, ca regină supremă, la fel cum făcuse Regele Orrin, şi să se supună legilor ei cu privire la magicieni.

Din Teirm, Eragon şi Saphira îi însoţiră pe războinici către miazăzi, de-a lungul coastei înguste, până ajunseră în oraşul Kuasta. Aici repetară procesul din Teirm, însă, spre deosebire de Teirm, guvernatorul din Kuasta cedă şi acceptă să se alăture noului regat al Nasuadei.

Apoi Eragon şi Saphira zburară singuri spre Narda, departe în miazănoapte, şi obţinură aceeaşi făgăduinţă înainte să se întoarcă în Ilirea, unde rămaseră câteva săptămâni într-un palat de lângă cel al Nasuadei.

Când le permitea timpul, el şi Saphira plecau din oraş şi se duceau la castelul în care Blodhgarm şi ceilalţi magicieni păzeau Eldunarii salvaţi din ghearele lui Galbatorix. Acolo Eragon şi

Saphira luau parte pe cât puteau la efortul de vindecare a minţilor dragonilor. Începuseră să facă progrese, dar foarte încet, căci unii Eldunari erau mai sensibili la strădaniile lor decât alţii. Eragon se temea că multora dintre ei nu le mai păsa de viaţă sau erau atât de pierduţi în hăţişul propriilor minţi, încât chiar şi dragonilor mai bătrâni precum Valdr le era aproape cu neputinţă să comunice cu ei într-o manieră rezonabilă. Ca să împiedice sutele de dragoni smintiţi să îi copleşească pe cei care încercau să îi ajute, elfii păstraseră majoritatea Eldunarilor într-un soi de transă, alegând să interacţioneze numai cu câţiva deodată.

De asemenea, Eragon trudi cot la cot cu magicienii din Du Vrangr Gata ca să golească cetatea de comori. În mare parte, această sarcină căzu pe umerii săi, căci niciun alt magician nu avea cunoştinţele sau experienţa necesară pentru a se ocupa de artefactele fermecate lăsate de Galbatorix în urma lui. Însă pe Eragon nu îl deranja asta; îi făcea plăcere să exploreze cetatea devastată şi să descopere tainele ascunse înăuntru. Galbatorix adunase nenumărate minunăţii de-a lungul veacului, unele mai periculoase decât altele, însă toate interesante. Piesa preferată de Eragon era un astrolab care, pus la ochi, îi îngăduia să vadă stelele chiar şi la lumina zilei.

Păstrase secretă existenţa celor mai periculoase artefacte (spunându-le doar Saphirei şi Nasuadei despre ele), socotind că ar fi fost prea riscant să li se ducă vestea.

Nasuada folosi de îndată comoara recuperată din cetate pentru a face rost de hrană şi de haine pentru războinicii ei, dar şi pentru a reconstrui fortificaţiile oraşelor pe care le cuceriseră când invadaseră Imperiul. Pe lângă asta, dăduse câte cinci coroane de aur fiecăruia dintre supuşii ei: un fleac pentru nobili, însă o adevărată avere pentru fermierii mai săraci. Eragon ştia că, prin acest gest, ea avea să le dobândească respectul şi credinţa într-un fel pe care Galbatorix nu l-ar fi înţeles niciodată.

De asemenea, găsiră câteva sute de săbii de Cavaleri: săbii de toate culorile şi formele, făurite atât pentru oameni, cât şi pentru elfi. Era o descoperire care îţi tăia respiraţia.

Eragon şi Saphira duseră chiar ei săbiile la castelul în care se aflau Eldunarii, în aşteptarea zilei în care Cavalerii vor avea din nou nevoie de ele.

Eragon ştia că Rhunon s-ar fi bucurat să afle că o mare parte

din creaţiile ei dăinuiseră.

Iar apoi mai erau şi miile de hrisoave şi de cărţi pe care le strânsese Galbatorix şi pe care acum elfii şi Jeod le catalogau, punându-le deoparte pe cele ce conţineau secrete despre Cavaleri sau despre felurile tainice în care acţiona magia.

Pe când sortau tezaurul de cunoaştere al lui Galbatorix, Eragon tot spera să dea peste o menţiune a locului unde regele ascunsese celelalte ouă de Lethrblaka. Totuşi, singurele referiri la Lethrblaka sau la Ra'zac pe care le găsi se aflau în lucrări scrise de elfi şi de Cavaleri în vremurile de demult, scrieri în care aceştia discutau despre ameninţarea întunecată a nopţii şi se întrebau ce era de făcut în privinţa unui duşman ce nu putea fi detectat prin niciun fel de magie.

Acum, că Eragon îi putea vorbi deschis, el începu să discute cu Jeod în mod regulat, mărturisindu-i ce se întâmplase cu Eldunarii şi cu ouăle, ba chiar mergând până la a-i spune despre modul în care îşi aflase numele adevărat în Vroengard. Discuţiile cu Jeod erau o alinare, mai ales că el era unul dintre puţinii oameni care îl cunoscuseră pe Brom suficient de bine pentru a-l socoti prieten.

Lui Eragon i se părea interesant, într-o manieră oarecum abstractă, să vadă cum se cârmuia şi cum se reclădea regatul pe care îl încropise Nasuada din rămăşiţele Imperiului. Efortul necesar pentru administrarea unui asemenea ţinut enorm şi variat era colosal, iar treaba nu părea să aibă sfârşit; mereu se ivea câte ceva de făcut. Eragon ştia că lui nu i-ar fi plăcut deloc obligaţiile pe care le impunea postul, însă Nasuada părea în largul ei. Nu rămânea niciodată fără energie şi părea să ştie mereu cum să rezolve problemele cu care se confrunta. Zi de zi, el vedea cum este din ce în ce mai preţuită printre emisarii, funcţionarii, nobilii şi oamenii din popor cu care avea de-a face. Noul rol părea să i se potrivească de minune, deşi nu era sigur cât de fericită era cu adevărat şi îşi făcea griji pentru ea din această cauză.

Urmări felul în care ea îi judecă pe nobilii care fuseseră de partea lui Galbatorix – de bunăvoie sau nu – şi aprecie imparţialitatea şi îndurarea pe care le arătă, precum şi pedepsele pe care le împărţi, acolo unde era cazul. Celor mai mulţi le luă pământurile, titlurile şi o bună parte din averile

dobândite necinstit, însă nu îi execută, ceea ce îl bucură pe Eragon.

Era cu ea şi când le acordă lui Nar Garzhvog şi neamului său întinderi vaste de pământ de-a lungul coastei de miazănoapte a Şirei, precum şi de-a lungul câmpiilor mănoase dintre Lacul Flam şi râul Toark, care rămăseseră acum aproape nelocuite. Eragon aprecie şi asta.

Întocmai ca Regele Orrin şi ca Seniorul Risthart, Nar Garzhvog îi jurase credinţă Nasuadei, ca regină supremă. Totuşi, uriaşul kull adăugase:

— Semenii mei sunt de acord cu asta, Domniţă-Noptatică, însă sângele le fierbe în vine şi nu au ţinere de minte, astfel că aceste vorbe nu îi vor lega pe veci.

Cu glas rece, Nasuada replică:

— Vrei să spui că neamul tău nu va respecta pacea? Să înţeleg deci că rasele noastre vor fi din nou duşmane?

— Nu, răspunse Garzhvog, clătinându-şi capul masiv. Nu vrem să ne luptăm cu voi. Ştim că Sabie-de-Foc ne-ar omorî. Însă… când vor creşte copiii noştri, vor vrea să lupte în bătălii, ca să îşi dovedească bărbăţia. Dacă nu vor mai fi bătălii, atunci ei le vor porni. Îmi pare rău, Domniţă-Noptatică, dar nu putem schimba ceea ce suntem.

Discuţia îl tulbură pe Eragon dar şi pe Nasuada, şi el îşi petrecu câteva nopţi gândindu-se la urgali, încercând să rezolve problema pe care o ridicaseră aceştia.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Nasuada continuă să îi trimită pe el şi pe Saphira în diverse locuri din Surda şi din regatul ei, folosindu-i deseori pe post de reprezentanţi personali la Regele Orrin, Seniorul Risthart şi la ceilalţi nobili şi soldaţi răspândiţi prin ţinut.

Oriunde mergeau, căutau un loc ce ar fi putut sluji drept casă pentru Eldunari în veacurile ce aveau să vină şi drept cuib şi loc de antrenament pentru dragonii ascunşi în Vroengard. Erau anumite locuri în Şiră care arătau promiţător, însă cele mai multe se aflau prea aproape de oameni sau de urgali, sau atât de departe spre miazănoapte, încât Eragon se gândi că ar fi cumplit să trebuiască să stea acolo tot timpul anului. Pe deasupra, Murtagh şi Thorn se duseseră înspre miazănoapte, iar Eragon şi Saphira nu voiau să le îngreuneze situaţia.

Munţii Beor ar fi fost perfecţi, însă părea puţin probabil ca piticii să primească sute de dragoni flămânzi între hotarele regatului lor. Oriunde ar fi mers în Beor, tot s-ar fi aflat la o aruncătură de băţ de un oraş de-al piticilor şi nu ar fi fost prea plăcut ca vreun pui de dragon să înceapă să atace turmele de feldunost ale acestora – ceea ce, cunoscând-o pe Saphira, ar fi fost foarte probabil să se întâmple.

Elfii nu ar fi avut nimic de obiectat dacă dragonii s-ar fi stabilit prin preajma vreunui munte din Du Weldenvarden, însă Eragon tot îşi făcea griji în privinţa apropierii oraşelor elfeşti. De asemenea, nu îi plăcea ideea de a plasa dragonii şi Eldunarii pe teritoriul unei singure rase. Dacă ar fi făcut asta, ar fi lăsat impresia că sprijină în mod deosebit acea rasă. Cavalerii din trecut nu făcuseră niciodată aşa ceva, iar Eragon socotea că nici viitorii Cavaleri nu trebuiau s-o facă.

Singurul loc aflat suficient de departe de orice oraş şi pe care nu îl revendicase încă nicio rasă era străvechiul sălaş al dragonilor: inima Deşertului Hadarac, unde se aflau Du Fells Nangoroth, Munţii Blestemaţi. Eragon era sigur că ar fi fost un loc tocmai bun pentru a creşte puii. Totuşi, avea trei dezavantaje. În primul rând, în deşert nu puteau găsi destulă mâncare ca să-i hrănească pe tinerii dragoni. Saphira ar fi trebuit să îşi petreacă o mare parte a timpului aducând căprioare şi alte animale sălbatice în munţi. Şi, desigur, după ce puii aveau să crească mari, ar fi fost nevoiţi să înceapă să zboare pe cont propriu, ceea ce i-ar fi adus în apropierea meleagurilor oamenilor, elfilor sau piticilor. În al doilea rând, toţi cei care umblaseră în lung şi-n lat – şi chiar unii care nu o făcuseră -ştiau unde se află munţii. Şi, în al treilea rând, nu era prea greu să ajungi la munţi, mai ales pe timp de iarnă. Eragon era îngrijorat îndeosebi din pricina ultimelor două motive, care îl făceau să se întrebe cât de bine puteau ei proteja ouăle, puii şi Eldunarii.

„Ar fi mai bine dacă ne-am duce pe un pisc din Munţii Beor, acolo unde nu pot ajunge decât dragonii, îi zise Saphirei. Astfel nimeni nu se va putea furişa până la noi, în afară de Thorn, Murtagh sau vreun alt magician.”

„Vreun alt magician, cum ar fi orice elf de pe pământ? În plus, s-ar putea să fie mereu frig!”

„Credeam că nu te deranjează frigul.”

„Nu mă deranjează. Dar nici nu vreau să trăiesc înconjurată de zăpadă cât este anul de lung. Nisipul este mai bun pentru solzi; mi-a zis Glaedr. Ajută la lustruirea şi la curăţarea lor.”

„Hmm.”

Zi de zi, vremea se răcea tot mai mult. Copacii rămaseră fără frunze, stolurile de păsări zburară către miazăzi pentru restul anului şi iarna se lăsă peste ţinut. Era o vreme crudă şi aspră şi, timp îndelungat, păru că întreaga Alagaesie a fost cufundată în somn. La prima ninsoare, Orik şi armata lui se întoarseră în Munţii Beor. Toţi elfii aflaţi încă în Ilirea -mai puţin Vanir, Blodhgarm şi cei doisprezece magicieni – plecară în Du Weldenvarden. Urgalii părăsiseră deja locurile de câteva săptămâni. Ultimele care plecară fură pisicile fermecate. Acestea dispăruseră pur şi simplu; nimeni nu le văzuse plecând şi totuşi, într-o bună zi, niciuna nu se mai afla acolo, cu excepţia unei pisici fermecate mari şi grase pe nume Ochi-Galbeni, care stătea pe perna căptuşită de lângă Nasuada, torcând, moţăind şi ascultând tot ce se petrecea în sala tronului.

Fără elfi şi pitici, oraşul i se părea lui Eragon deprimant de pustiu în timp ce mergea pe străzi, cu fulgi de zăpadă zdrenţuiţi plutind pieziş pe sub colţul de stâncă fisurat de deasupra.

Iar Nasuada continua să îi trimită, pe el şi pe Saphira, în misiuni. Însă niciodată nu îi trimitea în Du Weldenvarden, singurul loc în care Eragon ar fi vrut să meargă. Nu mai primiseră nicio veste de la elfi în privinţa succesorului lui Islanzadi şi, când îl întreba pe Vanir, acesta se mulţumea să spună:

— Nu ne pripim, căci pentru noi desemnarea unui nou monarh este un proces dificil şi complicat. Îndată ce voi afla ce au hotărât sfaturile noastre, te voi anunţa.

Trecuse atâta timp de când o văzuse sau o auzise pe Arya, încât Eragon se gândea să folosească numele limbii străvechi pentru a ocoli vrăjile de apărare din jurul pădurii Du Weldenvarden ca să poată vorbi cu ea sau măcar să o poată zări. Totuşi, ştia că elfii nu ar fi privit cu ochi buni un asemenea amestec şi se temea că Arya nu ar fi apreciat deloc dacă el ar fi contactat-o astfel, fără să fie vreo urgenţă la mijloc.

De aceea, preferă să îi scrie o scurtă scrisoare, întrebând-o de sănătate şi spunându-i câte ceva din ce mai făcuseră el şi

Saphira între timp. Îi dădu scrisoarea lui Vanir, iar acesta făgădui să i-o trimită Aryei pe dată. Eragon era sigur că Vanir îşi ţinuse cuvântul – căci vorbiseră în limba străveche –, însă nu primi niciun răspuns de la Arya şi, pe măsură ce treceau lunile, începu să creadă că, dintr-un motiv necunoscut lui, ea hotărâse să pună capăt prieteniei lor. Gândul îl durea cumplit şi îl făcea să se concentreze cu şi mai multă intensitate asupra sarcinilor pe care i le dădea Nasuada, sperând astfel să îşi înece amarul.

În toiul iernii, când ţurţuri ca nişte săbii atârnau de colţul de stâncă de deasupra Ilireei şi împrejurimile erau acoperite de nămeţi, când drumurile erau aproape cu neputinţă de folosit şi mesele deveniseră sărăcăcioase, se produseră trei atentate asupra vieţii Nasuadei, aşa cum avertizase Murtagh că s-ar putea întâmpla.

Atentatele fuseseră ingenioase şi bine ticluite, iar cel de-al treilea -un năvod plin cu bolovani prăvălit asupra Nasuadei – aproape că reuşise, însă vrăjile de apărare puse de Eragon şi prezenţa Elvei o ajutară pe Nasuada să scape cu viaţă, deşi ultimul atac o costă câteva oase rupte.

În timpul celui de-al treilea atentat, Eragon şi Şoimii-Nopţii izbutiră să ucidă doi dintre atacatorii Nasuadei – al căror număr exact rămânea un mister –, însă ceilalţi scăpară.

După aceea, Eragon şi Jormundur făcură tot posibilul să asigure protecţia Nasuadei. Sporiseră din nou numărul străjerilor şi, oriunde mergea, cel puţin trei magicieni o însoţeau. Nasuada însăşi era tot mai precaută şi Eragon văzu în ea o anumită asprime pe care nu o observase înainte.

Atacurile asupra Nasuadei încetară, însă la o lună după sfârşitul iernii, imediat ce drumurile se eliberară din nou, un conte rămas fără titlu, pe nume Hamlin, care strânsese câteva sute de foşti soldaţi ai Imperiului, începu să lanseze raiduri împotriva Gil'eadului şi să-i atace pe călătorii de pe drumurile din împrejurimi.

În acelaşi timp, o altă răzmeriţă, puţin mai mare, izbucni la miazăzi, condusă de Tharos cel Ager din Aroughs.

Răzmeriţele fuseseră mai degrabă mici neplăceri, însă tot fusese nevoie de câteva luni ca să fie înăbuşite, iar acestea dăduseră naştere unor lupte neaşteptat de sălbatice, deşi Eragon şi Saphira se străduiră să rezolve lucrurile pe cale

paşnică ori de câte ori putură. După bătăliile la care luaseră parte, niciunul dintre ei nu mai era însetat de sânge.

Curând după sfârşitul răzmeriţelor, Katrina dădu naştere unei fetiţe dolofane şi sănătoase, cu un ciuf roşcat în vârful creştetului, întocmai ca mama ei. Fetiţa zbiera mai tare decât oricare alt copil pe care-l auzise Eragon vreodată şi avea o strânsoare ca de cleşte. Roran şi Katrina îi spuseră Ismira, după numele mamei Katrinei, şi ori de câte ori o priveau bucuria de pe chipurile lor îl făcea şi pe Eragon să zâmbească.

A doua zi după naşterea Ismirei, Nasuada îl chemă pe Roran în sala tronului şi îl surprinse, oferindu-i titlul de conte şi întreaga Vale Palancar drept domeniu.

— Cât timp tu şi urmaşii tăi veţi fi în stare să o cârmuiţi, valea va fi a voastră, îi zise ea.

Roran facu o plecăciune şi spuse:

— Vă mulţumesc, Maiestatea Voastră.

Eragon îşi dădu seama că acest dar însemna pentru Roran aproape la fel de mult ca naşterea fetei sale, căci, după familie, Roran îşi preţuia cel mai mult casa.

Nasuada încercase să îi ofere şi lui Eragon tot felul de titluri şi de moşii, însă el o refuzase, zicându-i:

— Mi-este de ajuns că sunt Cavaler; nu îmi mai trebuie nimic altceva.

Câteva zile mai târziu, Eragon se afla cu Nasuada în cabinetul ei, cercetând o hartă a Alagaesiei şi discutând probleme din întregul ţinut, când ea spuse:

— Acum, că lucrurile s-au mai aşezat cât de cât, cred că a sosit vremea să stabilim rolul magicienilor din Surda, Teirm şi din regatul meu.

— Oh?

— Da. Am petrecut mult timp gândindu-mă la asta şi am ajuns la o decizie. Am hotărât să formez un grup asemănător Cavalerilor, dar dedicat numai şi numai magicienilor.

— Şi ce va face acest grup?

Nasuada luă un condei de pe birou şi îl învârti între degete.

— Cam aceleaşi lucruri pe care le fac şi Cavalerii: vor călători în lung şi-n lat, vor menţine pacea, vor rezolva conflictele ce privesc legea şi, mai presus de orice, îi vor supraveghea pe

ceilalţi magicieni, pentru a se asigura că nu îşi folosesc abilităţile ca să facă rău.

Eragon se încruntă uşor.

— De ce nu laşi asta în seama Cavalerilor?

— Deoarece vor trece ani buni până vom avea mai mulţi Cavaleri, şi chiar şi atunci nu vor fi suficienţi pentru a ţine seama de fiecare scamator mărunt şi de fiecare biată vrăjitoare… Tot nu ai găsit un loc în care să creşti dragonii, nu-i aşa? Eragon clătină din cap. Atât el, cât şi Saphira se simţeau tot mai nerăbdători, însă deocamdată nu reuşiseră să cadă de acord cu Eldunarii asupra unui loc. Acesta devenise un subiect sensibil între ei, căci puii de dragon trebuiau să iasă cât mai repede din găoace. Mă gândeam eu… Trebuie să facem asta, Eragon, şi nu ne putem permite să aşteptăm. Uită-te la dezastrul pe care l-a lăsat în urmă Galbatorix. Magicienii sunt cele mai primejdioase fiinţe din lume, chiar mai primejdioase decât dragonii, şi trebuie să fie răspunzători pentru faptele lor. Dacă nu, vom rămâne pentru totdeauna la cheremul lor.

— Chiar crezi că vei izbuti să recrutezi suficienţi magicieni ca să îi supraveghezi pe toţi solomonarii de aici şi din Surda?

— Eu aşa cred, dacă le ceri tu să ni se alăture. Iar acesta este unul dintre motivele pentru care vreau ca tu să conduci grupul.

— Eu?

Ea încuviinţă.

— Cine altcineva? Trianna? Nu am încredere deplină în ea, iar ea nu are forţa necesară. Un elf? Nu, trebuie să fie cineva din rândurile noastre. Tu ştii numele limbii străvechi, eşti Cavaler şi ai înţelepciunea şi autoritatea dragonilor în spatele tău. Nu mă pot gândi la o persoană mai nimerită care să-i conducă pe magicieni. Am vorbit cu Orrin despre asta şi el a fost de acord.

— Bănuiesc că ideea nu i-a surâs prea mult…

— Nu, dar înţelege şi el că este necesar.

— Chiar este? Eragon bătu darabana în marginea biroului, tulburat. Cum ai de gând să îi supraveghezi pe magicienii care nu vor face parte din acest grup?

— Speram să ai tu unele sugestii. Mă gândeam că am putea face asta cu vrăji şi cu oglinzi fermecate, ca să ştim tot timpul pe unde umblă şi ca să supraveghem felul în care folosesc magia, pentru ca nu cumva să abuzeze de ea în detrimentul celorlalţi.

— Şi dacă o fac?

— Atunci ne vom asigura că plătesc pentru fărădelegile lor şi îi punem să jure în limba străveche că vor renunţa la magie.

— Jurămintele în limba străveche nu opresc neapărat pe cineva să folosească magia.

— Ştiu, dar mai mult de-atât nu putem face. El încuviinţă.

— Şi dacă un magician refuză să fie supravegheat? Ce facem atunci? Nu prea cred că o să fie mulţi de acord cu aşa ceva.

Nasuada scoase un oftat şi lăsă jos condeiul.

— Asta-i partea grea. Tu ce ai face dacă ai fi în locul meu, Eragon? Niciuna dintre soluţiile care îi treceau prin minte nu era tocmai plăcută.

— Nu ştiu…

Expresia ei deveni şi mai tristă.

— Nici eu nu ştiu. Este o problemă dificilă, dureroasă şi complexă şi, orice aş alege, cineva va avea de suferit. Dacă nu fac nimic, magicienii vor rămâne liberi să îi manipuleze pe ceilalţi cu vrăjile lor. Dacă îi silesc să se supună supravegherii, mulţi mă vor urî pentru asta. Totuşi, cred că îmi vei da dreptate când voi spune că este mai bine să protejez majoritatea supuşilor mei în detrimentul unei minorităţi.

— Nu îmi place, murmură el.

— Nici mie nu-mi place.

— Vrei să-i legi pe toţi magicienii oamenilor de voinţa ta, indiferent cine ar fi aceştia.

Ea nu clipi.

— Pentru binele celor mulţi.

— Cum rămâne cu oamenii care pot doar să audă gândurile altora şi nimic altceva? E şi asta o formă de magie.

— Şi ei vor fi supravegheaţi. Riscul ca ei să abuzeze de puterea lor este mult prea mare. Nasuada oftă. Ştiu că nu este uşor, Eragon, însă într-un fel sau altul trebuie să ne ocupăm de asta. Galbatorix era nebun şi rău, dar avea dreptate într-o privinţă: magicienii trebuie ţinuţi în frâu. Însă nu aşa cum voia el. Ceva trebuie făcut şi cred că planul meu este cea mai bună soluţie posibilă. Dacă te poţi gândi la o cale mai potrivită de a institui domnia legii printre magicieni, aş fi nespus de bucuroasă. Altminteri, asta este singura cale pe care o putem urma şi am nevoie de ajutorul tău ca să o fac… Deci, eşti de acord să preiei conducerea acestui grup, pentru binele ţării şi

pentru binele întregii noastre rase?

Eragon rămase pe gânduri, apoi într-un final răspunse:

— Dacă nu te superi, aş vrea să mă gândesc puţin la asta. Şi trebuie să mă consult cu Saphira.

— Desigur. Însă nu sta prea mult pe gânduri, Eragon. Am început deja să fac pregătirile şi în curând va fi nevoie de tine.

După aceasta, Eragon nu se întoarse direct la Saphira, ci hoinări pe străzile Ilireei, nebăgând în seamă plecăciunile şi saluturile celor pe lângă care trecea. Se simţea... încurcat, atât în ceea ce privea propunerea Nasuadei, cât şi în legătură cu viaţa sa, în general. El şi Saphira stătuseră degeaba prea mult timp. Sosise vremea unei schimbări, iar împrejurările nu aveau să le mai permită să aştepte. Trebuiau să hotărască ce era de făcut şi, orice ar fi ales, aceasta avea să le afecteze tot restul vieţii.

Îşi petrecu câteva ceasuri plimbându-se şi gândindu-se, îndeosebi la legăturile şi obligaţiile sale. La sfârşitul amiezii, se întoarse la Saphira şi, fără niciun cuvânt, se urcă pe spatele ei.

Ea îşi luă zborul din curtea palatului şi se înălţă deasupra Ilireei suficient de sus încât să poată vedea sute de mile în orice direcţie. Rămase acolo, dând roată.

Vorbiră fără cuvinte, făcând pur şi simplu schimb de stări sufleteşti. Saphira îi împărtăşi multe dintre grijile sale, însă ea nu era atât de îngrijorată în privinţa legăturilor cu ceilalţi precum era el. Nimic nu era mai important pentru ea decât să apere ouăle şi Eldunarii, şi să facă tot ce era mai bine pentru ei doi. Însă Eragon ştia că nu puteau să treacă cu vederea efectele pe care alegerile lor urmau să le aibă, atât pe plan politic, cât şi personal.

În cele din urmă, îi zise: „Ce ar trebui să facem?”

Saphira se lăsă în jos când vântul de sub aripile ei scăzu în intensitate. „Vom face ceea ce trebuie, ca întotdeauna.” Nu mai spuse nimic altceva, ci se întoarse şi începu să coboare către oraş.

Eragon fu recunoscător pentru tăcerea ei. Hotărârea avea să fie mai grea pentru el decât pentru ea, şi trebuia să se gândească la asta de unul singur.

Când aterizară în curte, Saphira îl împunse cu botul şi îi zise: „Dacă vrei să vorbeşti, sunt aici”.

El zâmbi şi o mângâie pe gât, apoi porni spre camerele sale,

cu privirea aţintită în podea.

În acea noapte, când luna tocmai se ivise sub marginea stâncii de deasupra Ilireei şi Eragon stătea rezemat de marginea patului, citind o carte despre tehnicile de făurire a şeilor folosite de primii Cavaleri, prinse cu colţul ochiului o mişcare, precum fluturarea unei draperii.

Sări în picioare, trăgând-o pe Brisingr din teacă.

Apoi, prin fereastra deschisă, văzu o corăbioară cu trei catarge împletită din snopuri de iarbă. Zâmbi şi îşi vârî sabia la loc în teacă. Îşi întinse mâna iar corabia zbură prin cameră şi îi ateriză în palmă, unde se înclină într-o parte.

Corabia era diferită de cea pe care Arya o făcuse în timpul expediţiei lor în Imperiu, după ce el şi Roran o salvaseră pe Katrina din Helgrind.

Avea mai multe catarge şi avea şi pânze, croite din firele de iarbă. Deşi iarba era veştejită şi începuse să devină cafenie, nu se uscase complet, ceea ce îl făcea să creadă că fusese culeasă cu o zi sau două mai devreme.

Legat de mijlocul punţii se afla un petic de hârtie împăturită. Eragon o îndepărtă grijuliu, cu inima bătându-i puternic, apoi despături hârtia pe podea. În răvaş, cu literele limbii străvechi, erau scrise următoarele:

Eragon,

Am hotărât, în sfârşit, cine va fi noul nostru conducător, iar eu sunt pe drum spre Ilirea pentru a aranja o întrevedere cu Nasuada. Însă mai întâi aş vrea să vă vorbesc, ţie şi Saphirei. Acest mesaj ar trebui să ajungă la tine cu patru zile înainte ca luna să intre în al doilea pătrar. Dacă vreţi, veniţi să ne întâlnim a doua zi după ce îl primeşti, în punctul cel mai de miazăzi al râului Ramr. Veniţi singuri şi nu spuneţi nimănui unde vă duceţi.

Arya

Eragon zâmbi fără să vrea – sincronizarea ei fusese perfectă; corabia ajunsese exact când dorise ea –, apoi zâmbetul îi pieri şi el reciti scrisoarea de câteva ori. Îi ascundea ceva; asta era limpede. Însă ce? De ce să se întâlnească în secret?

„Poate că Arya nu este de acord cu noul conducător al elfilor, se gândi el. Sau poate că a intervenit vreo altă problemă.” Şi, cu

toate că Eragon era nerăbdător să o vadă din nou, nu putea uita felul în care ea îi ignorase pe el şi pe Saphira. Bănuia că, din punctul de vedere al Aryei, lunile care se scurseseră erau o nimica toată, însă nu se putea abţine să nu se simtă rănit.

Aşteptă până ce prima rază de soare apăru pe cer, apoi se grăbi să o trezească pe Saphira şi să-i dea acea veste. Ea era la fel de curioasă ca el, chiar dacă nu la fel de agitată.

Îi puse şaua şi apoi plecară din oraş, îndreptându-se către nord-est, fără să spună nimănui ce planuri aveau, nici măcar lui Glaedr sau celorlalţi Eldunari.

Firnen

ERA după-amiaza devreme când ajunseră la locul stabilit de Arya: o curbă lină a râului Ramr, care marca cea mai estică porţiune a sa.

Eragon se chinuia să vadă dincolo de gâtul Saphirei, uitându-se după cineva acolo jos. Ţinutul părea pustiu, cu excepţia unei cirezi de bivoli sălbatici.

Când animalele o zăriră pe Saphira, o rupseră la fugă, mugind şi ridicând nori de praf în urmă. Aceştia şi alte câteva animale mai mici erau singurele vietăţi pe care le putea simţi Eragon. Dezamăgit, îşi întoarse privirea către orizont, însă nu văzu nici urmă de Arya.

Saphira ateriză pe o moviliţă aflată la vreo cincizeci de yarzi de malurile râului. Se aşeză, iar Eragon se aşeză lângă ea, rezemându-se cu spatele de trupul ei.

În vârful movilei se afla un strat de stâncă moale, asemănătoare ardeziei. În timp ce aşteptau, Eragon se distra modelând o bucată cât un deget în forma unui vârf de săgeată. Piatra era prea moale pentru ca săgeata să fie altceva decât decorativă, însă se bucura de această provocare. Când fu mulţumit de vârful simplu şi triunghiular, îl puse deoparte şi începu să modeleze o bucată mai mare sub forma unui pumnal cu lama ca o frunză, asemănător celor purtate de elfi.

Nu mai avură de aşteptat atât cât crezuse el la început.

La un ceas după sosirea lor, Saphira îşi înălţă capul din pământ şi se uită dincolo de câmpii, în direcţia nu atât de îndepărtatului Deşert Hadarac.

Îi simţi trupul înţepenindu-i lângă al lui şi simţi o emoţie ciudată la ea: senzaţia unei importante iminenţe.

„Uită-te”, zise ea.

Ţinând în mână pumnalul terminat pe jumătate, el se ridică în picioare şi privi către răsărit.

Nu văzu nimic în afară de iarbă, colb şi câţiva copaci singuratici şi bătuţi de vânt între ei şi orizont. Îşi lărgi zona de observaţie, însă tot nu văzu nimic interesant.

„Ce…” dădu el să întrebe, dar se opri când îşi ridică privirea.

Sus, pe cerul dinspre răsărit, întrezări o sclipire de văpaie verde, precum un smarald licărind în soare. Punctul de lumină străbătea mantia albastră a cerului, apropiindu-se foarte repede, strălucitor ca o stea în noapte.

Eragon scăpă pumnalul de piatră şi, fără să îşi ia ochii de la scânteia licărindă, se urcă pe spatele Saphirei şi se aşeză în şa. Voia să o întrebe ce credea ea că este punctul de lumină – să o silească să spună ceea ce bănuia şi el –, însă ca şi ea, nu găsi tăria să vorbească.

Saphira îşi menţinu poziţia, deşi îşi desfăcu aripile şi, lăsându-le îndoite pe jumătate, le ridică, pregătindu-se să îşi ia zborul.

Pe măsură ce se mărea, scânteia se împrăştie, împărţindu-se într-un mănunchi de zeci, apoi sute de punctuleţe de lumină. După câteva minute, adevărata sa formă deveni vizibilă, şi ei văzură că era un dragon.

Saphira nu mai putu răbda. Scoase un răget răsunător, sări de pe movilă şi ţâşni în faţă, dând din aripi.

Eragon se agăţă de ţepul din faţa lui când ea se înălţă într-un unghi aproape vertical, disperată să intercepteze celălalt dragon cât putea de repede. Amândoi oscilau între exaltare şi o precauţie izvorâtă din prea multe bătălii. Astfel încât se bucurară că aveau soarele în spate.

Saphira continuă să se înalţe până ajunse puţin deasupra dragonului verde, după care începu să zboare drept înainte, concentrându-se asupra vitezei.

Apropiindu-se, Eragon văzu că dragonul, deşi bine făcut, încă mai păstra ceva din înfăţişarea firavă a tinereţii – picioarele sale mai aveau până să ajungă la greutatea îndesată a picioarelor lui Glaedr sau ale lui Thorn – şi era mai mic decât Saphira. Avea solzii de un verde-închis, mai puţin cei de pe burtă şi de pe perniţele picioarelor, care erau mai deschişi la culoare, cei mai mici dintre ei fiind aproape albi. Când i se lipeau de trup, aripile sale aveau culoarea frunzelor de laur, însă când lumina strălucea prin ele, căpătau culoarea pe care o au frunzele de stejar primăvara.

La îmbinarea gâtului cu capul se afla o şa asemănătoare cu cea a Saphirei, şi pe ea stătea o siluetă ce părea a fi Arya, cu pletele negre fluturându-i în jurul capului. Priveliştea îi umplu inima lui Eragon de bucurie, şi pustietatea interioară sub care

trudise într-atât dispăru ca întunericul nopţii în faţa soarelui ce răsare.

Când dragonii trecură unul pe lângă celălalt, Saphira scoase un răget, iar celălalt dragon îi răspunse la fel. Se întoarseră şi începură să îşi dea târcoale – ca şi cum şi-ar fi urmărit coada unul altuia –, Saphira rămânând un pic deasupra dragonului verde, care nu făcu nicio încercare să treacă peste ea. Dacă ar fi făcut asta, Eragon s-ar fi temut că încearcă să câştige un avantaj înainte să atace.

Zâmbi şi strigă în vânt. Arya îi răspunse, ridicându-şi braţul, apoi Eragon îi atinse mintea, doar ca să fie sigur, şi ştiu într-o clipă că era într-adevăr Arya, şi că nici ea, nici dragonul nu le voiau răul. Se retrase de îndată, căci ar fi fost nepoliticos să prelungească legătura mentală fără consimţământul ei; avea să-i răspundă la întrebări după ce coborau pe pământ.

Saphira şi dragonul verde mai scoaseră câte un răget, apoi dragonul verde lovi din coada sa precum un bici; după aceea, se fugăriră prin văzduh până ajunseră la râul Ramr. Acolo Saphira trecu în faţă şi coborî în spirală până ateriză pe aceeaşi movilă unde aşteptaseră mai înainte.

Dragonul verde ateriza la o sută de picioare distanţă, ghemuindu-se la pământ în timp ce Arya desfăcea chingile de la şa.

Eragon îşi smulse chingile şi sări pe pământ, cu teaca lui Brisingr lovindu-i-se de picior. Alergă spre Arya, iar ea se îndreptă spre el şi se întâlniră la jumătatea distanţei dintre cei doi dragoni, care îi urmară puţin mai încet, cu paşii lor apăsând greu pe pământ.

Pe când se apropia de ea, Eragon observă că, în locul fâşiei de piele pe care Arya obişnuia să o poarte ca să îşi ţină părul strâns, o diademă de aur îi împodobea fruntea. În centrul diademei, un diamant în formă de lacrimă scânteia cu o lumină ce nu venea de la soare, ci din adâncurile sale. La talie îi atârna o sabie cu mâner verde într-o teacă verde, pe care o recunoscu ca fiind Tamerlein, aceeaşi sabie pe care seniorul elf Fiolr i-o oferise în locul lui Zar'roc şi care aparţinuse cândva Cavalerului Arva. Totuşi, mânerul arăta diferit faţă de felul în care îşi amintea el – mai uşor şi mai graţios –, iar teaca părea mai îngustă.

Îi luă o clipă lui Eragon să îşi dea seama ce însemna diadema.

O privi pe Arya uluit.

— Tu!

— Eu, rosti ea, înclinându-şi capul. Atra esterni ono thelduin, Eragon.

— Atra du evarinya ono varda, Arya… Drottning? Nu îi scăpă faptul că ea alesese să îl salute prima.

— Drottning, încuviinţă ea. Neamul meu a ales să îmi dea titlul mamei, iar eu am ales să accept.

Deasupra lor, Saphira şi dragonul verde îşi apropiară capetele şi se adulmecară. Saphira era mai înaltă; dragonul verde fu nevoit să îşi întindă gâtul ca să ajungă la ea.

Oricât de mult şi-ar fi dorit Eragon să îi vorbească Aryei, nu se putea abţine să nu privească uimit la dragon.

— Şi el? întrebă, arătând în sus.

Arya zâmbi, apoi îl luă prin surprindere apucându-l de mână şi conducându-l spre dragonul verde. Acesta pufni şi îşi coborî capul până deasupra lor, din adâncurile nărilor sale purpurii ieşind fum şi aburi.

— Eragon, zise ea, punându-i mâna pe botul cald al dragonului, el este Firnen. Firnen, el este Eragon.

Eragon privi într-unul din ochii strălucitori ai lui Firnen; fâşiile de muşchi din irisul dragonului aveau culoarea verde-gălbuie a firelor de iarbă de-abia încolţite.

„Mă bucur să te cunosc, Eragon-prietene-Biruitorul-Umbrei”, spuse Firnen. Glasul minţii sale era mai adânc decât se aşteptase Eragon, mai adânc chiar decât glasul lui Thorn, al lui Glaedr sau al oricăruia dintre Eldunarii de pe Vroengard. „Cavalerul meu mi-a spus multe despre tine.” Şi dragonul clipi o dată, scoţând un sunet jos şi ascuţit, precum cel al unei scoici ce se loveşte de-o piatră.

În mintea largă şi luminată a lui Firnen, căptuşită cum era cu umbre transparente, Eragon putea simţi freamătul dragonului.

Uimirea îl străbătu pe Eragon, uimirea că se întâmplase aşa ceva.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, Firnen-finiarel. Nu am crezut că voi apuca ziua în care vei ieşi din ou, eliberat de vrăjile lui Galbatorix.

Dragonul de smarald pufni uşor. Părea mândru şi plin de energie, ca un cerb în toamnă. Apoi îşi întoarse privirea către Saphira. Şi multe lucruri trecură între cei doi; prin Saphira,

Eragon putea simţi cum curg gândurile, emoţiile şi senzaţiile, la început mai încet, apoi tot mai năvalnic.

Arya surâse uşor.

— Se pare că se plac.

— Într-adevăr.

Înţelegându-se fără vorbe, el şi Arya plecară de lângă Saphira şi Firnen, lăsându-i pe dragoni singuri. Saphira nu stătea ridicată, cum făcea de obicei, ci rămăsese ghemuită, de parcă ar fi fost pe punctul să se arunce asupra unei căprioare. Firnen făcu la fel. Vârfurile cozilor le zvâcneau uşor.

Arya părea că este bine: chiar mai bine, se gândi Eragon, decât părea în vremea pe care o petrecuseră împreună în Ellesmera. În lipsa unui cuvânt mai potrivit, ar fi spus că părea fericită.

Niciunul dintre ei nu vorbi o vreme, preferând să privească dragonii. Apoi Arya se întoarse către el şi zise:

— Iartă-mă că nu te-am contactat mai devreme. Trebuie să mi-o fi luat în nume de rău că v-am ignorat atât de mult timp, pe tine şi pe Saphira, dar şi pentru că am păstrat secretul în privinţa lui Firnen.

— Mi-ai primit scrisoarea?

— Da. Spre surprinderea lui, ea scoase din tunică un răvaş de pergament mototolit pe care îl recunoscu, după câteva clipe.

— Ţi-aş fi răspuns, dar Firnen ieşise deja din ou şi nu voiam să te mint, nici măcar prin omisiune.

— De ce l-ai ţinut ascuns?

— De vreme ce sunt atâţia slujitori de-ai lui Galbatorix încă în libertate, şi cum mai sunt foarte puţini dragoni rămaşi, nu am vrut să risc să se afle de Firnen până nu se făcea destul de mare ca să se apere singur.

— Chiar crezi că un om ar fi putut să se strecoare în Du Weldenvarden şi să îl omoare?

— S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. Cum dragonii sunt încă în pragul dispariţiei, nu era un risc pe care să mi-l asum. Dacă aş fi putut, l-aş fi ţinut pe Firnen în Du Weldenvarden încă zece ani, până ar fi ajuns atât de mare încât nimeni nu ar fi îndrăznit să-l atace. Însă el a vrut să plece, şi nu am putut să îl refuz. În plus, sosise timpul să mă întâlnesc cu Nasuada şi cu Orik în noul meu rol.

Eragon putea simţi cum Firnen îi arată şi îi spune Saphirei

despre prima oară când a prins o căprioară în pădurea elfilor. Ştia că Arya urmărea şi ea schimbul de gânduri, căci văzu cum buza ei zvâcneşte drept răspuns la o imagine a lui Firnen fugărind o ciută speriată după ce se împiedicase de o creangă.

— Şi de câtă vreme eşti regină?

— De la o lună după ce m-am întors. Însă Vanir nu ştie asta. Am poruncit să nu li se dea de veste, nici lui şi nici ambasadorului nostru de la pitici, pentru a mă putea concentra asupra creşterii lui Firnen fără să îmi fac griji despre treburile statului care altminteri ar fi căzut în sarcina mea... Poate că ţi-ar plăcea să ştii: l-am crescut pe crestele din Tel'naeir, acolo unde au trăit Oromis şi Glaedr. Aşa am socotit de cuviinţă.

Tăcerea se lăsă între ei, apoi Eragon arătă spre diadema Aryei şi spre Firnen şi zise:

— Cum s-au întâmplat toate astea? Ea zâmbi.

— La întoarcerea noastră în Ellesmera, am observat că Firnen începuse să se agite în găoace, dar nu am dat prea multă atenţie, căci şi Saphira făcuse la fel de multe ori. Totuşi, când am ajuns în Du Weldenvarden şi am trecut prin vrăjile de protecţie, a ieşit din ou. Era aproape seară, şi eu duceam oul în poală, cum obişnuiam să fac cu oul Saphirei, şi îi vorbeam, spunându-i despre lume şi explicându-i că este în siguranţă, şi apoi am simţit oul zguduindu-se şi... Se înfiora şi îşi dădu părul pe spate, cu o pojghiţă strălucitoare de lacrimi împăienjenindu-i ochii. Legătura este tot ce mi-am închipuit că o să fie. Când ne-am atins... Mi-am dorit dintotdeauna să fiu Cavaler al dragonului, Eragon, pentru a-mi putea proteja neamul şi pentru a răzbuna moartea tatălui meu sub mâinile lui Galbatorix şi ale Trădătorilor, însă până să văd prima crăpătură din găoacea lui Firnen nu mi-am permis niciodată să cred că asta ar putea deveni aievea.

— Când v-aţi atins, a...

— Da. Îşi ridică mâna stângă şi îi arătă semnul argintiu de pe palmă, identic cu gedwey ignasia lui. A fost ca... Se opri, căutându-şi cuvintele.

— Ca o apă rece ca gheaţa care ţiuie şi pocneşte, îi sugeră el.

— Întocmai. Fără să bage de seamă, se apucă cu braţele de umeri, de parcă i-ar fi fost frig.

— Şi v-aţi întors în Ellesmera, spuse Eragon. Acum Saphira îi povestea lui Firnen despre momentul în care ea şi Eragon

înotaseră în Lacul Leona în timp ce se îndreptau către Dras-Leona împreună cu Brom.

— Şi ne-am întors Ellesmera.

— Şi aţi mers să trăiţi pe crestele din Tel'naeir. Însă de ce să fii şi regină, dacă tot erai deja Cavaler?

— Nu a fost ideea mea. Dathedr şi ceilalţi înţelepţi ai rasei noastre au venit la sălaşul nostru de pe creste şi mi-au cerut să preiau îndatoririle mamei mele. Am refuzat, însă ei s-au întors a doua zi, şi a treia, şi tot aşa, vreme de o săptămână, aducând de fiecare dată noi argumente pentru a mă convinge să accept coroana. În cele din urmă, m-au convins că ar fi cel mai bine pentru neamul nostru.

— Dar de ce? Pentru că eşti fiica lui Islanzadi sau pentru că acum eşti Cavaler?

— Nu doar pentru că Islanzadi a fost mama mea, deşi a contat şi asta. Nici doar pentru că eram Cavaler. Politica noastră este mult mai complicată decât cea a oamenilor sau a piticilor, iar alegerea unui nou monarh nu este niciodată uşoară. Este nevoie de obţinerea acordului din partea zecilor de case şi de familii, precum şi a câtorva dintre cei mai bătrâni membri ai rasei noastre, şi orice alegere luată de ei este parte dintr-un joc subtil pe care îl jucăm între noi de mii de ani... Au fost multe motive pentru care au vrut să le fiu regină, şi nu au fost date toate pe faţă.

Eragon se foi, uitându-se de la Saphira la Arya şi înapoi, neputând să se împace cu hotărârea Aryei.

— Cum poţi fi Cavaler şi regină în acelaşi timp? întrebă el. Cavalerii nu ar trebui să sprijine o rasă în defavoarea celorlalte. Ar fi imposibil pentru celelalte neamuri din Alagaesia să aibă încredere în noi dacă am face asta. Şi cum poţi ajuta la refacerea ordinului nostru, crescând următoarea generaţie de dragoni, dacă vei fi prinsă cu responsabilităţile tale din Ellesmera?

— Lumea nu mai este ce-a fost, răspunse ea, iar Cavalerii nu mai pot sta deoparte, cum au făcut altădată. Am rămas prea puţini ca să ne despărţim şi va trece mult timp până vom fi destui ca să ne reluăm vechiul loc. În orice caz, tu le-ai jurat deja credinţă Nasuadei, şi lui Orik, şi clanului Durgrimst Ingeitum, însă nu şi nouă, nu alfakynului. Se cuvine să avem şi noi un Cavaler şi un dragon.

— Ştii că Saphira şi cu mine am lupta pentru elfi la fel cum o facem pentru pitici sau pentru oameni, protestă el.

— Ştiu, însă alţii nu o ştiu. Aparenţele contează, Eragon. Nu poţi schimba faptul că ţi-ai dat cuvântul Nasuadei şi că eşti loial clanului lui Orik... Neamul meu a suferit cumplit în ultima sută de ani şi, cu toate că tu s-ar putea să nu fi observat asta, noi nu mai suntem ce-am fost odată.

La fel cum soarta dragonilor a apus, a apus şi a noastră. Ni s-au născut tot mai puţini copii, iar forţa noastră a decăzut. De asemenea, unii spun că minţile noastre nu ar mai fi la fel de agere ca pe timpuri, deşi este greu de dovedit aşa ceva.

— Asta este valabil şi în cazul oamenilor, sau cel puţin aşa ne-a spus Glaedr, zise Eragon.

Ea încuviinţă.

— Are dreptate. Rasele noastre vor avea nevoie de timp ca să îşi revină, şi multe lucruri depind de întoarcerea dragonilor. Pe deasupra, aşa cum Nasuada trebuie să ajute la reîntremarea rasei voastre, la fel şi neamul meu are nevoie de un conducător. Acum, că Islanzadi a murit, m-am simţit obligată să preiau chiar eu această sarcină. Îşi atinse umărul stâng, acolo unde era ascuns tatuajul semnului yawe. Am jurat să îmi slujesc neamul de când eram cam de-o seamă cu tine. Nu pot renunţa acum la asta, când nevoia lor este atât de mare.

— Vor avea mereu nevoie de tine.

— Iar eu voi fi mereu acolo, replică ea. Nu îţi face griji: Firnen şi cu mine nu ne vom neglija îndatoririle de dragon şi de Cavaler. Vă vom ajuta să patrulaţi întregul ţinut şi să puneţi capăt oricăror dispute, şi oriunde veţi socoti de cuviinţă să creşteţi dragonii, noi vom vizita şi ne vom oferi ajutorul cât putem de des, chiar de-ar fi să zburăm până la capătul de miazăzi al Şirei.

Cuvintele ei îl tulburară pe Eragon, însă el făcu tot posibilul să ascundă asta. Ceea ce făgăduia ea acum nu avea să fie cu putinţă dacă el şi Saphira făceau cum hotărâseră în timpul zborului spre locul de întâlnire. Deşi tot ce le spusese Arya îi ajutase să înţeleagă că drumul pe care îl aleseseră era cel corect, se temea că acesta era un drum pe care Arya şi Firnen nu ar fi putut să îl urmeze.

Îşi înclină capul, acceptând decizia Aryei de a deveni regină şi dreptul ei de a lua această hotărâre.

— Ştiu că nu îţi vei neglija responsibilităţile, rosti el. Niciodată nu faci asta. Nu voise să facă să sune crud; era doar constatarea unei stări de fapt, şi încă una pentru care o respecta. Şi înţeleg de ce nu ne-ai contactat atât amar de vreme. Probabil că aş fi făcut la fel în locul tău.

Ea zâmbi din nou.

— Îţi mulţumesc.

El arătă spre sabie.

— Să înţeleg că Rhunon a refăcut-o pe Tamerlein ca să ţi se potrivească mai bine?

— Într-adevăr, aşa a făcut, bombănind încontinuu. Spunea că lama este perfectă aşa cum este, însă eu sunt mulţumită de schimbările pe care le-a făcut; se echilibrează aşa cum ar trebui în mâna mea şi nu pare mai grea decât un băţ.

Cum stăteau şi priveau dragonii, Eragon încercă să se gândească la o cale de a-i spune Aryei despre planurile lor. Înainte să apuce să facă asta, ea zise:

— Voi doi aţi fost bine?

— Da.

— S-a mai întâmplat ceva interesant de când mi-ai scris?

Eragon se gândi o clipă, apoi îi povesti pe scurt despre tentativele de asasinare a Nasuadei, răzmeriţele de la miazănoapte şi de la miazăzi, naşterea fetiţei lui Roran şi a Katrinei, înnobilarea lui Roran şi lista de comori pe care le recuperaseră din cetăţuie. La sfârşit îi povesti şi despre întoarcerea lor în Carvahall şi despre vizita la locul de odihnă veşnică a lui Brom.

În timp ce vorbea, Saphira şi Firnen începură să îşi dea roată unul celuilalt, dând din coadă tot mai repede. Aveau amândoi fălcile întredeschise, rânjindu-şi colţii lungi şi albi, şi răsuflau sacadat pe gură, scoţând gemete joase şi scâncite, aşa cum Eragon nu mai auzise niciodată. Era ca şi cum se pregăteau să se atace, ceea ce îl nelinişti, dar sentimentul pe care îl simţea la Saphira nu era unul de mânie sau de teamă. Era…

„Vreau să îl pun la încercare”, făcu Saphira. Lovi cu coada de pământ, făcându-l pe Firnen să se oprească.

„Să îl pui la încercare? Cum? Şi de ce?”

„Ca să aflu dacă are destul oţel în oase şi văpaie în pântece ca să îmi facă faţă.”

„Eşti sigură?” întrebă el, înţelegând ce avea ea de gând.

Ea lovi din nou cu coada de pământ, iar el îi simţi siguranţa şi, de asemenea, forţa dorinţei. „Ştiu totul despre el – mai puţin asta. În plus -lăsă să îi scape un chicot amuzat –, nu este ca şi cum dragonii ar rămâne împreună pentru toată viaţa.”

„Bine… Dar fii atentă.”

De-abia isprăvise de spus asta când Saphira se năpusti înainte şi îl muşcă pe Firnen de umărul stâng, dându-i sângele şi făcându-l să îşi rânjească repede colţii şi să sară îndărăt. Dragonul verde mârâi, părând nesigur pe el, şi se retrase din faţa Saphirei când ea se apropie ameninţător de el.

„Saphira!” Necăjit, Eragon se întoarse spre Arya, cu gândul de a-şi cere iertare.

Arya nu părea supărată. Le zise, atât lui Firnen cât şi lui Eragon: „Dacă vrei să te respecte, atunci muşc-o şi tu.”

Ridică o sprânceană către Eragon, iar el îi răspunse cu un zâmbet strâmb, înţelegând.

Firnen se uită la Arya, şovăind. Sări înapoi când Saphira dădu să îl muşte din nou, apoi scoase un răget şi îşi ridică aripile, de parcă ar fi vrut să pară mai mare, după care o atacă pe Saphira şi o pişcă de piciorul din spate, înfigându-şi colţii în pielea ei.

Durerea pe care o simţi Saphira nu era durere.

Saphira şi Firnen începură să-şi dea târcoale iarăşi, mârâind şi scoţând urlete tot mai puternice, apoi Firnen sări din nou la ea. Ateriză pe gâtul Saphirei şi îi trânti capul la pământ, ţintuind-o acolo şi muşcând-o jucăuş de baza ţestei.

Saphira nu se zbătuse atât de tare pe cât se aştepta Eragon să o facă, şi el îşi dădu seama că ea îl lăsase pe Firnen să o prindă, căci aşa ceva nici măcar Thorn nu izbutise să facă.

— Ritualul de împerechere la dragoni nu este deloc blajin, îi zise Aryei.

— Te aşteptai la cuvinte dulci şi mângâieri tandre?

— Presupun că nu.

Cu o smucitură a gâtului, Saphira îl azvârli pe Firnen şi se trase îndărăt. Scoase un răget şi râcâi pământul cu labele din faţă, iar după aceea Firnen îşi înălţă capul spre cer şi scoase un şuvoi tremurător de foc verde, de două ori mai lung decât trupul său.

— Oh! exclamă Arya, părând încântată.

— Ce s-a întâmplat?

— Este prima oară când scuipă flăcări!

Saphira scoase şi ea o vâlvătaie – Eragon putea simţi dogoarea de la peste cincizeci de picioare distanţă – şi apoi se ghemui şi se avântă spre cer, ţâşnind drept în sus. Firnen o urmă o clipă mai târziu.

Eragon rămase cu Arya, privind cum dragonii sclipitori urcă în văzduh, învârtindu-se unul în jurul celuilalt, cu flăcările ieşindu-le pe gură.

Era o imagine tulburătoare: sălbatică şi frumoasă, dar totodată înfricoşătoare. Eragon îşi dădu seama că asistă la un ritual străvechi şi fundamental, care făcea parte din însăşi structura naturii şi fără de care pământul s-ar veşteji şi ar muri.

Legătura sa cu Saphira slăbi tot mai mult pe măsură ce distanţa dintre ei creştea, însă putea simţi încă dogoarea pasiunii ei, ce îi întuneca marginile vederii şi îi alunga toate gândurile, mai puţin cele provocate de nevoia instinctuală căreia i se supuneau toate făpturile, chiar şi elfii.

Dragonii se micşorară în cele din urmă până când ajunseră să pară o pereche de stele scânteietoare ce se învârteau una în jurul celeilalte în imensitatea văzduhului. Chiar dacă erau foarte departe, Eragon tot primea frânturi de gânduri şi de sentimente de la Saphira şi, deşi trăise multe asemenea momente cu Eldunarii, când aceştia îi împărtăşiseră amintirile lor, tot simţi cum îi ard obrajii şi vârfurile urechilor şi nu mai putu să se uite în ochii Aryei.

Şi ea părea afectată de emoţiile dragonilor, însă într-un mod diferit: se uita după Saphira şi Firnen cu un surâs stins, iar ochii îi străluceau mai puternic decât de obicei, de parcă priveliştea oferită de cei doi dragoni îi umplea sufletul de mândrie şi fericire.

Eragon lăsă să-i scape un oftat, apoi se lăsă pe vine şi începu să deseneze în ţărână cu un fir de iarbă.

— Ei bine, nu le-a trebuit prea mult, făcu el.

— Nu, zise Arya.

Rămaseră astfel câteva minute: ea în picioare, el pe vine, iar în jur o tăcere aproape deplină, întreruptă doar de şuieratul vântului singuratic.

În cele din urmă Eragon îndrăzni să o privească pe Arya. Era mai frumoasă ca niciodată. Însă, mai presus de orice, văzu în ea prietena şi aliata lui; o văzu pe femeia care îl salvase de Durza, care luptase alături de el împotriva a nenumăraţi duşmani, care

fusese întemniţată cu el sub Dras-Leona şi care, la sfârşit, îl ucisese pe Shruikan cu lancea Dauthdaert. Îşi aminti ce îi zisese ea despre cum fusese când crescuse în Ellesmera, despre relaţia dificilă cu mama ei şi despre motivele care o făcuseră să plece din Du Weldenvarden şi să slujească drept ambasadoare a elfilor. Se gândi şi la suferinţele pe care le trăise: o parte pricinuite de mama ei, altele de izolarea pe care o resimţise în timpul petrecut printre oameni şi pitici, şi altele când îl pierduse pe Faolin şi când îndurase apoi tortura lui Durza în Gil'ead.

Se gândi la toate aceste lucruri şi simţi o puternică legătură cu ea, dar şi tristeţe, şi astfel îl cuprinse o dorinţă nestăvilită de a surprinde tot ce văzuse.

În timp ce Arya medita cu ochii spre cer, Eragon căută prin preajmă până găsi o bucată de ardezie ce ieşea din pământ. Făcând cât mai puţin zgomot, scoase cu degetele o placă şi dădu la o parte praful de pe ea, până ce piatra fu curată.

Îi luă o clipă să îşi amintească vrăjile pe care le folosise cândva şi apoi să le modifice pentru a scoate din pământ culorile de care avea nevoie.

Rostind cuvintele în şoaptă, incantă vraja.

O mişcare uşoară, ca învolburarea unei ape mâloase, trecu peste suprafaţa plăcuţei, apoi culorile – roşu, albastru, verde, galben – se iviră pe ardezie şi începură să formeze linii şi contururi chiar în timp ce se amestecau pentru a forma alte nuanţe, mai subtile. După câteva secunde, pe placă apăru o imagine a Aryei.

După ce isprăvi, opri vraja şi se uită la fairth. Fu mulţumit cu ceea ce văzu. Imaginea părea o reprezentare adevărată şi sinceră a Aryei, spre deosebire de cea pe care o realizase în Ellesmera. Imaginea pe care o ţinea acum în mâini avea o adâncime care îi lipsise celeilalte. Nu era o imagine perfectă din punctul de vedere al compoziţiei, dar era mândru că izbutise să surprindă atât de mult din firea ei. În acea imagine reuşise să integreze tot ce ştia despre ea, atât partea întunecată, cât şi cea luminoasă.

Mai savura un moment sentimentul de înfăptuire, apoi dădu să spargă tăbliţa de pământ.

— Kausta, rosti Arya, şi tăbliţa pluti prin aer şi îi poposi în mâini. Eragon deschise gura, vrând să îi explice sau să îi ceară iertare, însă se răzgândi şi rămase tăcut.

Arya ţintui imaginea cu o privire intensă. Eragon o privi îndeaproape, întrebându-se cum avea să reacţioneze.

Un minut lung şi încordat se scurse.

Apoi Arya coborî imaginea.

Eragon întinse mâna după tăbliţă, însă ea nu dădu niciun semn că avea de gând să i-o înapoieze. Părea tulburată, şi el simţi cum îi piere îndrăzneala; imaginea o necăjise.

Privindu-l drept în ochi, ea zise în limba străveche:

— Eragon, dacă doreşti, aş vrea să îţi spun numele meu adevărat.

Cuvintele ei îl năuciră. Dădu din cap, copleşit, şi cu mare greutate izbuti să îngaime:

— Aş fi onorat să îl aud.

Arya facu un pas în faţă, îşi apropie buzele de urechea lui şi, într-o şoaptă abia auzită, îi spuse numele ei. Pe când îl rostea, numele răsuna în mintea lui şi odată cu el îl cuprinse un val de înţelegere. Ştia deja o parte din nume, însă erau multe alte părţi care îl surprinseră, părţi pe care înţelese că Arya le împărtăşise cu dificultate.

Apoi Arya se trase îndărăt, aşteptându-i răspunsul, cu chipul cât se poate de inexpresiv.

Numele ei ridica multe întrebări pentru Eragon, însă ştia că nu era momentul să le dea glas. În schimb, trebuia să o asigure pe Arya că nu o aprecia cu nimic mai puţin din cauza a ceea ce aflase despre ea. Ceea ce era adevărat. Dimpotrivă, numele ei îl făcuse să o admire şi mai mult, căci îi arătase adevărata măsură a altruismului şi a simţului datoriei de care ea dădea dovadă. Ştia că, dacă ar fi reacţionat negativ la numele ei – sau dacă ar fi spus ceva nepotrivit fără să vrea –, asta ar fi putut să le distrugă prietenia.

O privi pe Arya drept în ochi şi îi zise, tot în limba străveche:

— Numele tău… numele tău este un nume demn. Ar trebui să fii mândră de ceea ce eşti. Îţi mulţumesc pentru că mi l-ai împărtăşit. Sunt mândru să te pot socoti prietena mea şi îţi făgăduiesc că îţi voi păstra mereu numele în siguranţă… Acum îţi pot spune numele meu?

Ea încuviinţă.

— Da. Şi îţi făgăduiesc să mi-l amintesc şi să îl protejez câtă vreme îl vei păstra.

Senzaţia importanţei momentului îl cuprinse pe Eragon. Ştia

că nu mai era cale de întoarcere de la ceea ce voia să facă, iar asta îl înspăimânta şi îl entuziasma în acelaşi timp. Se mişcă înainte şi făcu ceea ce făcuse şi Arya, ducându-şi buzele la urechea ei şi şoptindu-şi numele cât putea de încet, întreaga sa fiinţă vibra la auzul cuvintelor.

Se trase îndărăt, temător. Cum avea să-l judece ea? Bine sau rău? Căci de judecat oricum avea să îl judece; i-ar fi fost cu neputinţă să o facă.

Arya oftă adânc şi se uită o vreme spre cer. Când se întoarse din nou spre el, expresia ei era mai blândă decât înainte.

— Şi tu ai un nume demn, Eragon, rosti ea cu o voce joasă. Totuşi, nu cred că este numele pe care îl aveai când ai plecat din Valea Palancar.

— Nu.

— Şi nici numele pe care îl purtai când ai fost în Ellesmera. Ai crescut mult de când ne-am întâlnit prima oară.

— Am fost nevoit. Ea încuviinţă.

— Eşti încă tânăr, dar nu mai eşti un copil.

— Nu. Nu mai sunt un copil.

Mai mult ca niciodată, Eragon se simţi atras de ea. Schimbul de nume formase o legătură între ei, însă nu era sigur de natura acesteia, iar nesiguranţa îi dădea o senzaţie de vulnerabilitate. Ea îl văzuse cu toate cusururile sale şi nu dăduse înapoi, ci îl acceptase aşa cum era, întocmai cum o acceptase şi el pe ea. Pe deasupra, văzuse în numele său profunzimea sentimentelor sale faţă de ea, şi nici asta nu o îndepărtase.

Se gândi dacă era indicat să spună ceva despre asta, însă nu putea să lase prilejul să-i scape. După ce îşi facu curaj, zise:

— Arya, ce-o să se întâmple cu noi?

Ea şovăi, dar el îşi dădu seama că înţelesese ce voise el să spună. Alegându-şi cuvintele cu grijă, îi zise:

— Nu ştiu… Cândva, după cum ştii, ţi-aş fi răspuns „nimic”, însă… Eşti totuşi încă tânăr, iar oamenii se răzgândesc adeseori. Peste zece ani sau cinci, s-ar putea să nu mai simţi la fel ca acum.

— Sentimentele mele nu se vor schimba, spuse el cu convingere. Ea îl privi îndelung, într-o tăcere încordată, apoi el văzu o schimbare în privirea ei, iar ea îi spuse:

— Dacă nu se schimbă, atunci… poate că, în timp… îi puse o mână pe obraz. Nu îmi poţi cere asta acum. Nu vreau să fac o

greşeală cu tine, Eragon. Eşti mult prea important, pentru mine şi pentru întreaga Alagaesie.

El încercă să zâmbească, însă nu îi ieşi decât o grimasă.

— Dar… nu avem timp, rosti el, cu glas sugrumat. Simţi un nod în stomac.

Arya se încruntă şi îşi trase mâna înapoi.

— Ce vrei să spui?

El îşi lăsă privirea în pământ, gândindu-se cum să îi zică. În cele din urmă, îi zise cât putea de simplu. Îi explică greutăţile pe care le întâmpinau el şi Saphira în găsirea unui loc sigur pentru ouă şi pentru Eldunari, apoi îi explică planul Nasuadei de a alcătui un grup de magicieni pentru a-i ţine sub control pe toţi magicienii din rândul oamenilor.

Vorbi câteva minute şi sfârşi spunând:

— Aşa că Saphira şi cu mine am hotărât că singurul lucru pe care îl putem face este să părăsim Alagaesia şi să creştem dragonii altundeva, departe de toţi ceilalţi. Este mai bine pentru noi, pentru dragoni, pentru Cavaleri şi pentru toate rasele din Alagaesia.

— Însă Eldunarii… rosti Arya, părând uluită.

— Nici Eldunarii nu pot rămâne. Nu ar fi niciodată în siguranţă, nici măcar în Ellesmera. Câtă vreme rămân pe aceste meleaguri, se vor găsi mereu dintre cei care vor dori să îi fure sau să îi folosească pentru a-şi atinge propriile scopuri. Nu, avem nevoie de un loc ca Vroengard, un loc unde nimeni să nu poată găsi dragonii ca să le facă rău şi unde puii şi dragonii sălbatici să nu se poată răni decât pe ei înşişi. Eragon încercă să zâmbească din nou, însă renunţă. De aceea am zis că nu avem timp. Saphira şi cu mine avem de gând să plecăm cât de curând, şi dacă tu rămâi… Nu ştiu dacă ne vom mai vedea vreodată.

Arya se uită din nou la fairth, tulburată.

— Ai renunţa la coroană ca să vii cu noi? întrebă el, ştiind deja răspunsul.

Ea îşi ridică privirea.

— Ai renunţa la strălucirea ouălor? El clătină din cap.

— Nu.

Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând şuieratul vântului.

— Cum vei găsi candidaţi pentru Cavaleri? îl întrebă ea.

— Vom lăsa câteva ouă aici – cu tine, cel mai probabil –, şi

după ce vor ieşi puii, ei şi Cavalerii lor vor veni să ni se alăture, iar noi vom trimite alte ouă.

— Trebuie să existe şi o altă soluţie, care să nu necesite ca tu, Saphira şi toţi Eldunarii să plecaţi din Alagaesia!

— Dacă ar fi existat, am fi adoptat-o, dar nu există.

— Cum rămâne cu Eldunarii? Cum rămâne cu Glaedr şi cu Umaroth? Lor le-aţi spus de asta? Sunt de acord?

— Nu am vorbit cu ei încă, dar vor fi de acord. Sunt sigur.

— Eşti sigur de asta, Eragon? Chiar este singura cale să laşi în urmă totul şi pe toţi cei pe care îi ştii?

— Este necesar, iar plecarea noastră a fost hotărâtă de la bun început. Angela a prezis-o când mi-a ghicit viitorul în Teirm şi am avut timp să mă obişnuiesc cu ideea. Întinse mâna şi îi atinse obrazul Aryei. Aşa că te întreb din nou: vrei să vii cu noi?

Lacrimile îi împânziră ochii şi strânse fairth-ul mai tare la piept.

— Nu pot.

El dădu din cap şi îşi trase mâna înapoi.

— Atunci… vom merge pe drumuri diferite. Lacrimile îi împânziră şi lui ochii şi se strădui să îşi păstreze stăpânirea de sine.

— Dar nu încă, şopti ea. Mai avem puţin timp împreună. Nu veţi pleca imediat.

— Nu, nu imediat.

Şi rămaseră unul lângă celălalt, privind cerul şi aşteptând ca Saphira şi Firnen să se întoarcă. După o vreme, mâna ei i-o atinse pe a lui şi, cu toate că era o slabă alinare, îi mai ostoi durerea din suflet.

Un om cu conştiinţă

O lumină caldă inunda ferestrele de pe partea dreaptă a coridorului, aruncând pete strălucitoare pe peretele din spate, unde flamuri, picturi, scuturi, săbii, precum şi capetele mai multor cerbi atârnau printre uşile negre, sculptate, presărate pe perete la intervale regulate.

În vreme ce se îndrepta către cabinetul Nasuadei, Eragon privea oraşul prin ferestre. Din curte, încă se puteau auzi barzii şi muzicanţii cântând pe lângă mesele banchetului oferit în cinstea Aryei. Sărbătorile începuseră încă de când ea şi Firnen se întorseseră în Ilirea, împreună cu el şi Saphira, cu o zi în urmă. Dar acum acestea începeau să se domolească şi, drept urmare, el putu în sfârşit să aranjeze o întâlnire cu Nasuada.

Salută gărzile din afara cabinetului, apoi intră.

Aici o văzu pe Nasuada aşezată pe o canapea căptuşită, ascultând un muzicant ce zdrăngănea la o lăută, cântând un minunat, deşi trist, cântec de dragoste. La un capăt al canapelei stătea copilul-vrăjitoare, Elva, ocupată cu o broderie, iar pe un scaun din apropiere, Farica, slujnica Nasuadei. Şi, încovrigată în poala Faricăi, se afla pisica fermecată Ochi-Galbeni, în forma sa animală. Aceasta părea că doarme adânc, însă din experienţă Eragon ştia că era probabil trează.

Eragon aşteptă lângă uşă până ce muzicantul termină.

— Mulţumesc. Poţi pleca, îi spuse Nasuada cântăreţului. Ah, Eragon. Fii bine-venit!

El se înclină uşor în faţa ei, apoi i se adresă fetei:

— Elva…

Ea îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

— Eragon…

Coada pisicii fermecate zvâcni.

— Ce doreai să vorbim? întrebă Nasuada.

Ea luă o sorbitură dintr-un potir aflat pe o masă.

— Am putea discuta între patru ochi, spuse Eragon, arătând cu capul spre uşile placate cu sticlă aflate în spatele ei, care dădeau într-un balcon cu vedere spre o curte pătrată, având o

grădină şi o fântână.

Nasuada reflectă un moment, apoi se ridică de pe locul ei şi ieşi în balcon, cu trena rochiei purpurii măturând podeaua în spatele său.

Eragon o urmă şi stătură alături, contemplând apa ce ţâşnea din fântână, rece şi cenuşie, în umbra aruncată de clădire.

— Ce după-amiază frumoasă, spuse Nasuada inspirând adânc. Arăta mai liniştită decât fusese când o văzuse ultima oară, cu doar câteva ore în urmă.

— Pare că muzica te-a binedispus, observă el.

— Nu, nu muzica. Elva. El îşi întoarse capul.

— Cum aşa?

O stranie jumătate-de-zâmbet înfrumuseţa chipul Nasuadei.

— După ce am stat în temniţa din Uru'baen – după ce am suferit... şi am pierdut – şi după atentatele la viaţa mea, lumea păruse să îşi piardă tot farmecul pentru mine. Nu mă simţeam eu însămi şi nimic nu mă putea scoate din tristeţea mea.

— M-am gândit la asta, spuse el, dar nu ştiam ce aş putea face sau spune ca să te ajut.

— Nimic. Nimic din ce ai fi putut spune sau face nu ar fi ajutat. Puteam să rămân în starea asta ani de zile, dacă nu ar fi fost Elva. Ea mi-a spus... mi-a spus ce aveam nevoie să aud, cred. Şi-a ţinut promisiunea pe care mi-a făcut-o cu mult, mult timp în urmă, în castelul din Aberon.

Eragon se încruntă şi aruncă o privire înapoi în cameră, unde Elva şedea, cosându-şi broderia. Deşi trecuseră împreună prin atâtea, tot nu simţea că poate avea încredere în fată şi se temea că aceasta o manipula pe Nasuada pentru propriile interese egoiste.

Mâna Nasuadei îi atinse braţul.

— Nu trebuie să îţi faci griji în ce mă priveşte pe mine, Eragon. Mă cunosc prea bine ca ea să mă poată dezechilibra, chiar dacă ar încerca. Galbatorix nu m-a putut frânge; crezi că ea ar putea?

El îşi întoarse privirea către ea, cu o expresie gravă.

— Da.

Ea zâmbi din nou.

— Îţi apreciez grija, dar în acest caz este neîntemeiată. Lasă-mă să mă bucur de starea de bună-dispoziţie; îmi poţi expune suspiciunile tale mai târziu.

— Bine. Apoi se înmuie puţin şi spuse: Sunt bucuros că te simţi mai bine.

— Îţi mulţumesc. Şi eu sunt bucuroasă… Saphira şi Firnen încă mai ţopăie, cum făceau mai devreme? Nu-i mai aud.

— Da, dar acum sunt pe colţul de stâncă.

Obrajii i se încălziră puţin când atinse mintea Saphirei.

— Ah. Nasuada îşi puse mâinile – una peste cealaltă – pe balustrada de piatră, ale cărei coloane erau sculptate sub forma unor irişi în floare. Ei bine, de ce doreai să ne vedem? Ai luat o decizie în ceea ce priveşte propunerea mea?

— Da.

— Excelent. Atunci putem să ne punem repede în aplicare planurile. Deja am…

— Am hotărât să nu accept.

— Poftim? Nasuada îl privi neîncrezătoare. De ce? Cui altcuiva i-ai încredinţa funcţia asta?

— Nu ştiu, spuse el liniştit. Asta este ceva ce va trebui să decideţi singuri, tu şi cu Orrin.

Sprâncenele ei se înălţară.

— Nu ne vei ajuta nici măcar să alegem persoana potrivită? Şi te aştepţi să cred că vei accepta ordine de la altcineva decât de la mine?

— M-ai înţeles greşit, spuse el. Nu vreau să îi conduc pe magicieni şi nici nu mă voi alătura lor.

Nasuada îl privi uluită un moment, apoi se duse şi închise uşile de sticlă, astfel încât Elva, Farica şi pisica fermecată să nu poată auzi conversaţia lor. Întorcându-se la el, ea spuse:

— Eragon! Dar ce crezi!?! Ştii că trebuie să li te alături. Toţi magicienii care mă slujesc trebuie să o facă. Nu pot fi excepţii. Niciuna! Nu-i pot lăsa pe oameni să creadă că fac favoritisme. Aşa ar semăna zâzanie în rândul magicienilor, şi este exact ce nu vreau. Atâta vreme cât eşti supus al regatului meu, trebuie să îi respecţi legile, altfel autoritatea mea nu mai înseamnă nimic. Nu ar trebui să îţi spun asta, Eragon.

— Nu trebuie. Sunt perfect conştient de lucrul ăsta, de aceea Saphira şi cu mine am decis să părăsim Alagaesia.

Nasuada puse o mână pe balustradă, ca pentru a-şi păstra echilibrul. O vreme, se auzi doar clipocitul apei de dedesubt.

— Nu înţeleg.

Astfel că, încă o dată, aşa cum făcuse şi cu Arya, el explică

motivele pentru care dragonii, şi prin urmare el şi Saphira, nu puteau rămâne în Alagaesia. Când termină, el spuse:

— Nu ar fi mers niciodată să mă ocup de magicieni. Saphira şi cu mine trebuie să creştem dragonii şi să îi instruim pe Cavaleri, şi asta are prioritate în faţa oricărui alt lucru. Chiar dacă aş fi avut timp, nu puteam să îi conduc pe Cavaleri şi, în acelaşi timp, să îţi dau socoteală ţie – celelalte rase nu ar fi acceptat niciodată. În ciuda alegerii Aryei de a deveni regină, Cavalerii trebuie să rămână cât mai nepărtinitori posibil. Şi dacă noi începem să facem favoritisme, asta ar distruge Alagaesia. Singura posibilitate de a mă fi gândit să accept funcţia ar fi fost ca în rândul magicienilor să fie incluşi reprezentanţi ai tuturor raselor – chiar şi urgali –, dar e puţin probabil să se întâmple asta. În plus, tot ar mai rămâne întrebarea ce să facem cu ouăle şi cu Eldunarii.

Nasuada se încruntă.

— Vrei să cred că nu poţi proteja dragonii aici, în Alagaesia, cu toată forţa de care dispui?

— Poate că da, însă nu putem depinde doar de magie ca să apărăm dragonii. Avem nevoie de bariere fizice; avem nevoie de ziduri, şi şanţuri, şi stânci suficient de înalte pentru a nu putea fi urcate de vreun om, elf, pitic sau urgal. Şi, mai important, avem nevoie de o protecţie pe care doar distanţa o poate oferi. Trebuie să facem să fie atât de greu de ajuns la noi, încât provocările călătoriei să îi descurajeze să o înceapă chiar şi pe cei mai înverşunaţi duşmani ai noştri. Dar să lăsăm asta. Chiar presupunând că aş putea proteja dragonii, tot ar mai rămâne o problemă: cum să îi împiedicăm să vâneze turmele – atât ale noastre, cât şi ale piticilor şi urgalilor? Vrei să trebuiască să îi explici lui Orik de ce turmele lui de feldunost dispar încontinuu sau vrei să trebuiască să tot împăciuieşti fermieri furioşi care şi-au pierdut animalele?… Nu, singura soluţie este să plecăm.

Eragon privi în jos, spre fântână.

— Şi chiar dacă s-ar fi găsit în Alagaesia un loc pentru ouă şi Eldunari, tot nu ar fi fost bine să rămân.

— Şi de ce, mă rog? El scutură din cap.

— Ştii răspunsul la fel de bine ca mine. Am devenit prea puternic. Câtă vreme sunt aici, autoritatea ta – şi cea a Aryei, a lui Orik şi a lui Orrin – va fi pusă mereu sub semnul întrebării. Dacă le-aş cere-o, aproape toţi cei din Surda, Teirm şi din regatul

tău m-ar urma. Şi, având Eldunari să mă ajute, nimeni nu mi-ar putea sta împotrivă, nici măcar Murtagh sau Arya.

— Nu te-ai întoarce niciodată împotriva noastră. Nu acesta eşti tu.

— Nu? în toţi anii pe care îi voi trăi – şi s-ar putea să trăiesc foarte mult timp chiar crezi că nu m-aş amesteca niciodată în treburile ţinutului?

— Dacă ai face-o, sunt sigură că ar fi pentru un motiv serios şi sunt sigură că ţi-am fi recunoscători pentru ajutor.

— Oare mi-aţi fi? Desigur că eu aş crede că motivele mele sunt întemeiate, dar asta este capcana, nu-i aşa? Convingerea că eu ştiu mai bine, şi asta pentru că am această putere la dispoziţia mea şi este responsabilitatea mea să acţionez. Amintindu-şi vorbele ei de mai devreme, i le întoarse: Pentru binele majorităţii. Însă, dacă m-aş înşela, cine m-ar putea opri? Aş putea sfârşi prin a deveni un Galbatorix, în ciuda celor mai bune intenţii ale mele. După câte se pare, puterea mea îi face pe oameni să vrea să fie de acord cu mine. Am observat asta pe când îmi îndeplineam misiunile prin Imperiu… Dacă erai în locul meu, ai fi putut rezista ispitei de a te amesteca, doar puţintel, ca să faci lucrurile să meargă mai bine? Prezenţa mea aici dezechilibrează situaţia, Nasuada. Dacă vreau să evit a deveni ceea ce urăsc, trebuie să plec.

Nasuada îşi ridică bărbia.

— Ţi-aş putea porunci să rămâi.

— Sper că nu o vei face. Aş prefera să plec rămânând prieteni, nu fiind supăraţi.

— Deci nu vei mai da socoteală nimănui, decât ţie?

— Voi da socoteală Saphirei şi conştiinţei mele, aşa cum am făcut întotdeauna.

Colţurile gurii Nasuadei se ridicară.

— Un om cu conştiinţă – cel mai periculos lucru din lume. Din nou, zgomotul fântânii umplu pauza din conversaţia lor. Apoi Nasuada spuse:

— Crezi în zei, Eragon?

— Care zei? Sunt mulţi.

— Oricare. În toţi. Crezi că există o putere mai mare decât a ta?

— Alta decât Saphira?

Zâmbi ca o scuză când Nasuada se încruntă.

— Iartă-mă.

Se gândi serios timp de un minut, apoi spuse:

— Poate că există, nu ştiu. Am văzut... Nu sunt sigur ce am văzut, dar se poate să-l fi văzut pe zeul piticilor, Guntera, în Tronjheim, când Orik a fost încoronat. Dar, dacă zeii există, nu am o părere prea bună despre ei, dacă l-au lăsat atâta timp pe tron pe Galbatorix.

— Poate că tu ai fost instrumentul zeilor pentru a-l înlătura. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Eu? El râse. Ar putea fi aşa, dar oricum, sigur nu le pasă prea mult dacă trăim sau murim.

— Bineînţeles că nu. De ce le-ar păsa? Sunt zei... Totuşi, îl venerezi pe vreunul dintre ei? Întrebarea părea să aibă o importanţă deosebită pentru Nasuada.

Din nou, Eragon cugetă o vreme, apoi ridică din umeri.

— Sunt atât de mulţi, cum aş putea să ştiu pe care să-l aleg?

— De ce nu pe creatorul tuturor, Unulukuna, cel ce dă viaţa fără de moarte?

Eragon nu se putu abţine să nu chicotească.

— Câtă vreme nu mă îmbolnăvesc şi nu mă omoară nimeni, aş putea trăi vreo mie de ani sau mai mult, şi dacă trăiesc atât de mult nu cred că mi-aş dori să mai trăiesc şi după moarte. Ce altceva îmi mai poate oferi un zeu? Cu Eldunarii am puterea de a face aproape orice.

— Zeii ne dau şi şansa de a-i revedea pe cei pe care-i iubim. Nu îţi doreşti asta?

El ezită.

— Ba da, dar nu vreau să sufăr o eternitate. Asta îmi pare şi mai înfricoşător decât faptul că într-o zi m-aş putea duce în nefiinţă, aşa cum cred elfii.

Nasuada părea răvăşită.

— Aşadar, nu dai socoteală decât Saphirei şi ţie însuţi.

— Nasuada, sunt o persoană rea? Ea clătină din cap.

— Atunci ai încredere că fac ceea ce trebuie. Pentru ce fac îi dau socoteală Saphirei şi Eldunarilor, şi tuturor Cavalerilor ce vor veni, precum şi ţie, şi Aryei, şi lui Orik, şi oricui altcuiva din Alagaesia. Nu am nevoie de un stăpân care să mă pedepsească pentru a mă comporta cum trebuie. Dacă ar fi aşa, nu aş fi altceva decât un copil care se supune regulilor tatălui său doar pentru că se teme de bici, şi nu pentru că vrea să facă bine.

Ea îl privi lung câteva secunde.

— Prea bine, atunci, mă voi încrede în tine.

Clipocitul fântânii se auzi din nou. Deasupra, lumina soarelui ce apunea scotea în evidenţă fisurile şi crăpăturile de sub dintele de stâncă.

— Şi dacă avem nevoie de ajutorul tău? întrebă ea.

— Atunci voi ajuta. Nu te voi abandona, Nasuada. Voi lega una dintre oglinzile din biroul tău cu o oglindă de-a mea, astfel încât să mă poţi contacta oricând, şi voi face acelaşi lucru pentru Roran şi Katrina. Dacă apar probleme, voi găsi o cale să trimit ajutor. Poate că nu voi putea veni chiar eu, dar voi ajuta.

Ea încuviinţă.

— Ştiu că o vei face.

Apoi ea oftă, având pe chip o expresie vizibilă de nefericire.

— Ce este? întrebă el.

— Toate mergeau atât de bine. Galbatorix este mort. Ultima dintre bătălii s-a încheiat. În sfârşit, puteam rezolva problema magicienilor. Tu şi Saphira urma să îi conduceţi pe ei şi pe Cavaleri. Şi acum… Nu ştiu ce-o să facem.

— O să se rezolve, sunt sigur. Vei găsi tu o cale.

— Ar fi fost mai uşor cu tine aici… Măcar vei fi de acord să îl înveţi numele limbii străvechi pe cel pe care îl vom alege să-i conducă pe magicieni?

Eragon nu avu nevoie să se gândească la asta, căci analizase deja posibilitatea, însă făcu o pauză pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Aş putea, dar cu timpul cred că am ajunge să regretăm că am făcut-o.

— Deci nu o vei face. El clătină din cap. Nemulţumirea traversă chipul ei.

— Şi de ce nu? Care sunt motivele, de data asta?

— Numele este mult prea periculos ca să îl transmiţi cu uşurinţă, Nasuada. Dacă un magician plin de ambiţie dar lipsit de scrupule intră în posesia lui, el sau ea ar putea face incredibil de mult prăpăd. Folosindu-l, ei ar putea distruge limba străveche. Nici măcar Galbatorix nu a fost într-atât de smintit încât să facă asta, dar un magician neinstruit, setos de putere? Cine ştie ce s-ar putea întâmpla? În momentul de faţă, Arya, Murtagh şi dragonii sunt singurii, în afară de mine, care ştiu numele. E mai bine să ne oprim aici.

— Şi, după ce vei pleca, vom depinde de Arya dacă vom avea nevoie de el.

— Ştii că ea vă va ajuta întotdeauna. În cazul în care ar fi ceva, eu mi-aş face griji în privinţa lui Murtagh.

Nasuada păru să se retragă în sine.

— Nu trebuie. Nu este o ameninţare pentru noi. Nu acum.

— Cum spui tu. Dacă scopul tău este să-i ţii pe magicieni sub control, atunci numele limbii străvechi este una dintre informaţiile care ar trebui ţinute ascunse.

— Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, atunci… înţeleg.

— Mulţumesc. Mai este ceva ce ar trebui să ştii. Expresia Nasuadei deveni precaută.

— Ah?

Atunci el îi spuse despre ideea ce îi venise nu de mult cu privire la urgali. Când el termină, Nasuada rămase tăcută pentru o vreme, apoi spuse:

— Iei multe pe umerii tăi.

— Trebuie. Nimeni altul nu ar putea… Eşti de acord? Pare singura cale de a asigura pacea pe termen lung.

— Eşti sigur că este un lucru înţelept?

— Nu întru totul, dar cred că trebuie să încercăm.

— Şi piticii? Chiar este necesar?

— Da. Aşa trebuie. Aşa se cuvine. Şi va ajuta şi la menţinerea echilibrului între rase.

— Şi dacă nu vor fi de acord?

— Sunt sigur că vor fi.

— Atunci fă cum crezi. Nu ai nevoie de încuviinţarea mea – ai dat clar de înţeles aceasta –, dar sunt de acord că pare necesar. Altfel în două-zeci-treizeci de ani de-acum înainte, s-ar putea să ne confruntăm cu multe dintre problemele de care s-au lovit strămoşii noştri când au ajuns prima oară în Alagaesia.

El îşi plecă uşor capul.

— Voi lua măsurile necesare.

— Când plănuieşti să pleci?

— Când pleacă şi Arya.

— Atât de repede?

— Nu am niciun motiv să mai aştept.

Nasuada se aplecă peste balustradă, cu ochii fixaţi pe fântâna de dedesubt.

— Te vei întoarce în vizită?

— Voi încerca, dar… Nu cred. Când Angela mi-a prezis viitorul, a spus că nu mă voi mai întoarce niciodată.

— Ah.

Vocea Nasuadei era îngroşată, de parcă ar fi fost răguşită. Se întoarse şi îl privi drept în faţă.

— O să-mi lipseşti.

— Şi tu o să-mi lipseşti.

Ea strânse buzele – de parcă s-ar fi abţinut să plângă –, apoi păşi în faţă şi îl îmbrăţişă. El o strânse în braţe la rândul său şi rămaseră aşa câteva secunde.

Apoi se despărţiră, iar el spuse:

— Nasuada, dacă vei obosi vreodată să fii regină sau dacă vrei un loc unde să trăieşti în pace, vino la noi. Vei fi întotdeauna bine-venită în casa noastră. Nu te pot face nemuritoare, dar îţi pot lungi anii, mult peste cei ai unei vieţi obişnuite, şi vei avea parte de o sănătate înfloritoare.

— Îţi mulţumesc. Apreciez oferta şi nu o voi uita.

Însă el avu sentimentul că ea nu se va putea decide niciodată să părăsească Alagaesia, oricât de bătrână ar fi fost. Avea un simţ al datoriei mult prea puternic.

Atunci el întrebă:

— Vrei să ne dai binecuvântarea ta?

— Desigur.

Ea îi luă capul între mâinile ei, îl sărută pe frunte şi spuse:

— Binecuvântarea mea fie asupra ta şi a Saphirei. Pacea şi norocul să vă însoţească oriunde aţi merge!

— Şi pe tine, spuse el.

Ea îşi mai ţinu mâinile deasupra lui încă un moment, apoi îi dădu drumul, şi el deschise uşile de sticlă şi ieşi prin cabinetul ei, lăsând-o singură în balcon.

Pe când cobora treptele în drumul său spre intrarea principală a clădirii, Eragon dădu peste vânzătoarea de ierburi, Angela, care stătea picior peste picior în alcovul întunecat al unei uşi. Împletea ceva ce părea a fi o pălărie cu albastru şi alb şi cu rune stranii în partea de jos, al căror înţeles îi scăpa. Lângă ea stătea Solembum, cu capul în poala ei şi cu una dintre labele lui grele rezemată de genunchiul ei drept.

Eragon se opri, surprins. Nu mai văzuse pe niciunul dintre ei de... — îi luă o clipă să îşi aducă aminte -... de la încheierea bătăliei din Uru'baen. După aceea, parcă intraseră în pământ.

— Salutări! rosti Angela, fără să îşi ridice privirea.

— Salutări! replică Eragon. Ce faci aici?

— Împletesc o pălărie.

— Asta văd şi eu, dar de ce aici?

— Deoarece voiam să te văd. Andrelele ei ţăcăneau rapid şi regulat, iar mişcarea lor era la fel de captivantă precum cea a flăcărilor unui foc. Am auzit vorbindu-se cum că tu, Saphira, ouăle şi Eldunarii plecaţi din Alagaesia.

— Aşa cum mi-ai prezis, ripostă el nemulţumit că ea izbutise să afle ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai mare taină. Nu ar fi putut să tragă cu urechea la ce vorbise el cu Nasuada – vrăjile sale de apărare ar fi împiedicat-o –, şi din câte ştia el nimeni nu îi zisese ei sau lui Solembum despre existenţa ouălor sau a Eldunarilor.

— Da, aşa este, dar nu am crezut că voi apuca să te văd plecat.

— Cum ai aflat? De la Arya?

— De la ea? Ha! Ţi-ai găsit! Nu, am eu propriile mele mijloace de a obţine informaţii. Se opri din împletit şi îşi ridică privirea către el, cu ochii licărindu-i. Asta nu înseamnă că o să ţi le împărtăşesc. Trebuie să mai rămân şi eu cu câteva taine, la urma urmei.

— Pff...

— Pff şi ţie. Dacă ai de gând să te porţi aşa, nu ştiu de ce m-

am mai ostenit să vin.

— Iartă-mă. Doar că mă simt puţin… nelalocul meu. După o clipă, Eragon zise: De ce ai vrut să mă vezi?

— Voiam să îmi iau rămas-bun şi să îţi urez mult noroc în călătorie.

— Mulţumesc.

— Mmh… încearcă să nu te închizi prea mult în tine, oriunde te-ai stabili. Şi ai grijă să ieşi la soare îndeajuns.

— Aşa voi face. Dar voi doi ce veţi face? Veţi rămâne aici o vreme ca să n-o pierdeţi din ochi pe Elva? Parcă aşa spuneai că ai de gând.

Vânzătoarea de ierburi pufni într-un fel foarte neelegant.

— Să rămân? Cum pot să rămân, când Nasuada pare hotărâtă să vegheze asupra tuturor magicienilor de pe aceste meleaguri?

— Ai auzit şi de asta?

Ea îi aruncă o privire supărată.

— Nu sunt de acord. Nu sunt deloc de acord. Nu voi fi tratată ca un prunc care a făcut o năzbâtie. Nu, a sosit vremea ca Solembum şi cu mine să ne mutăm pe tărâmuri mai prietenoase: în Munţii Beor poate sau în Du Weldenvarden.

Eragon şovăi o clipă, apoi spuse:

— Aţi vrea să veniţi cu mine şi cu Saphira?

Solembum îşi deschise un ochi şi îl cercetă o secundă cu privirea, după care îl închise la loc.

— Este foarte drăguţ din partea ta, rosti Angela, dar cred că o să te refuz. Cel puţin pe moment. Să stau toată ziua bună ziua să păzesc Eldunari şi să pregătesc noi Cavaleri mi se pare plictisitor… deşi sunt sigură că bunăoară creşterea unui pâlc de dragoni se va dovedi antrenantă. Însă nu; pe moment, Solembum şi cu mine vom rămâne în Alagaesia. În plus, nu vreau s-o scap din ochi pe Elva vreo câţiva ani, chiar dacă n-o pot veghea personal.

— Nu te-ai săturat de evenimente interesante?

— Niciodată. Ele sunt sarea şi piperul vieţii. Ridică pălăria pe jumătate terminată. Îţi place?

— Este drăguţă. Albastrul e chiar frumos. Însă ce spun runele acelea?

— Raxacori… O, nu contează. Oricum nu ar însemna nimic pentru tine. Călătorii fără primejdii ţie şi Saphirei, Eragon. Şi nu

uita să te păzeşti de urechelniţe şi de hamsteri sălbatici. Nişte creaturi fioroase, hamsterii ăştia sălbatici.

El nu se putu abţine să nu surâdă.

— Călătorii fără primejdii şi ţie, şi lui Solembum.

Pisica fermecată îşi deschise iarăşi un ochi. „Călătorii fără primejdii, Ucigaşule-de-Regi.”

Eragon ieşi din clădire şi porni prin oraş până ajunse la casa în care locuiau acum Jeod şi soţia lui, Helen. Era un palat somptuos, cu ziduri înalte, o grădină mare şi slujitori care făceau plecăciuni, postaţi la intrare. Helen se descurcase nemaipomenit. Aprovizionându-i pe vardeni – şi acum regatul Nasuadei – cu cele de trebuinţă, ea îşi construise o companie de negoţ mai mare decât cea pe care o avuseseră cândva în Teirm.

Eragon îl găsi pe Jeod spălându-se înainte de cină. După ce refuză invitaţia de a li se alătura, Eragon îşi petrecu câteva minute explicându-i lui Jeod acelaşi lucru pe care i-l explicase şi Nasuadei. La început, Jeod fu surprins şi puţin supărat, însă în cele din urmă fu de acord că era necesar ca Eragon şi Saphira să plece cu ceilalţi dragoni. Aşa cum făcuse cu Nasuada şi cu vânzătoarea de ierburi, Eragon îl invită şi pe Jeod să îi însoţească.

— Of, mă ispiteşti amarnic, îi zise Jeod. Însă locul meu este aici. Aici e munca mea şi, pentru prima oară după multă vreme, Helen este fericită. Ilirea este acum casa noastră şi niciunul dintre noi nu vrea să strângă totul şi să plece altundeva.

Eragon dădu din cap, înţelegător.

— Însă tu… tu vei călători acolo unde numai dragonii şi Cavalerii au ajuns. Spune-mi, ştii ce se află la răsărit? Mai este şi-o altă mare?

— Dacă ajungi destul de departe, da.

— Şi înainte de ea? Eragon ridică din umeri.

— Pustiu în cea mai mare parte, sau cel puţin aşa zic Eldunarii, iar eu nu am niciun motiv să cred că s-a schimbat ceva în ultimul veac.

Apoi Jeod se apropie de el şi îşi coborî vocea.

— De vreme ce pleci… O să-ţi spun. Îţi aduci aminte când ţi-am povestit de Arcaena, ordinul care se ocupă de păstrarea cunoaşterii din toată Alagaesia?

Eragon încuviinţă.

— Mi-ai zis că Heslant Călugărul a făcut parte din el.

— Şi eu am făcut parte. La privirea surprinsă a lui Eragon, Jeod făcu un gest sfios şi îşi trecu mâna prin păr. M-am alăturat ordinului acum multă vreme, când eram tânăr şi căutam o cauză pe care să o slujesc. Le-am oferit informaţii şi manuscrise de-a lungul anilor, iar ei m-au ajutat la rândul lor. Oricum, m-am gândit că ar trebui să ştii. Brom a fost singura persoană căreia i-am spus.

— Nici măcar lui Helen?

— Nici măcar ei... Oricum, când voi termina de scris despre tine şi Saphira, precum şi despre ascensiunea vardenilor, voi trimite hrisovul la mănăstirea noastră din Şiră şi acolo va fi trecut în câteva noi capitole din Domia abr Wyrda. Povestea voastră nu va fi uitată, Eragon; atâta lucru pot să îţi făgăduiesc.

Aceasta îl emoţiona pe Eragon într-un mod ciudat.

— Îţi mulţumesc, rosti el, prinzându-l de braţ pe Jeod.

— Şi eu îţi mulţumesc, Eragon Biruitorul-Umbrei.

După aceea, Eragon se întoarse în palatul în care stăteau el şi Saphira împreună cu Roran şi Katrina, care îl aşteptau la cină.

În timpul cinei, se vorbi numai de Arya şi de Firnen. Eragon nu scoase nicio vorbă despre plecare decât după ce terminară de mâncat şi ei trei -şi copilul – se retraseră într-o odaie cu vedere spre curte, acolo unde Saphira şi Firnen dormeau împreună. Se aşezară acolo, bând vin şi ceai şi privind soarele ce cobora în zarea îndepărtată.

Când trecu suficient timp, Eragon aborda subiectul. Aşa cum se aştepta, Katrina şi Roran fură descumpăniţi şi încercară să îl convingă să se răzgândească. Îi luă aproape un ceas întreg lui Eragon să îşi explice motivele, căci ei îi atacară fiecare argument şi refuzară să se dea bătuţi până nu le răspunse la toate întrebările în cele mai mici amănunte.

În cele din urmă, Roran spuse:

— La naiba, noi suntem familia ta! Nu poţi pleca!

— Trebuie. Ştii şi tu, la fel de bine ca mine; doar că nu vrei să recunoşti. Roran lovi cu pumnul în masa dintre ei şi apoi se duse la fereastra deschisă, cu fălcile încleştate.

Copilul scânci, iar Katrina zise „taci cu mama” şi îl mângâie pe spate. Eragon se duse lângă Roran.

— Ştiu că nu vrei asta. Nici eu nu vreau, dar nu am de ales.

— Sigur că ai de ales! Tu, dintre toţi oamenii, ai de ales!

— Da, şi aceasta este alegerea potrivită. Roran gemu şi îşi încrucişa braţele.

În spatele lor, Katrina spuse:

— Dacă pleci, nu îi vei mai putea fi unchi Ismirei. Chiar trebuie să crească fără să te cunoască?

— Nu, rosti Eragon, ducându-se lângă ea. Voi putea să vorbesc cu ea şi voi avea grijă să fie bine protejată; ba chiar s-ar putea să reuşesc să îi trimit şi cadouri, din când în când. Îngenunche şi întinse un deget, iar fetiţa îl prinse cu o mânuţă şi îl strânse cu o forţă precoce.

— Dar nu vei fi aici.

— Nu... nu voi fi aici. Eragon îşi scoase cu grijă degetul din strânsoarea Ismirei şi se întoarse lângă Roran. Aşa cum vă ziceam, puteţi veni cu mine.

Muşchii din falca lui Roran zvâcniră.

— Şi să renunţăm la Valea Palancar? Clătină din cap. Horst şi ceilalţi se pregătesc deja de întoarcere. Vom reclădi Carvahall-ul şi va fi cel mai frumos târg din întreaga Şiră. Ai putea să ne-ajuţi; ar fi ca pe vremuri.

— Aş vrea să pot.

Sub ei, Saphira scoase un gâlgâit gutural şi îşi frecă botul de gâtul lui Firnen. Dragonul verde se culcuşi mai aproape de ea. Cu o voce joasă, Roran spuse:

— Chiar nu există altă cale, Eragon?

— Niciuna la care eu şi Saphira să nu ne fi gândit deja.

— La naiba! Nu este corect. Nu ar trebui să te duci să trăieşti singur în sălbăticie.

— Nu voi fi chiar singur. Blodhgarm şi câţiva alţi elfi ne vor însoţi. Roran dădu din mână a lehamite.

— Ştii ce vreau să zic. Îşi muşcă vârful mustăţii şi se rezemă cu mâinile de pervazul de piatră al ferestrei. Eragon putea să-i vadă tendoanele braţelor groase încordându-se. Apoi Roran îl privi şi spuse: Ce veţi face după ce ajungeţi unde aveţi de gând să vă duceţi?

— Vom găsi un deal şi vom ridica un palat în vârful lui: un palat suficient de mare ca să găzduiască toţi dragonii şi să îi ţină în siguranţă. Dar voi? După ce reclădiţi satul, ce veţi face?

Un surâs şters apăru pe chipul lui Roran:

— Ceva asemănător. Cu tributul primit de la oamenii din vale,

am de gând să ridic un castel în vârful dealului aceluia despre care am tot vorbit. Nu cine ştie ce; o chestie de piatră, cu un zid, cât să ţină la distanţă urgalii cărora le-ar trece prin cap să ne atace. Îmi va lua probabil câţiva ani, însă apoi vom putea să ne apărăm aşa cum trebuie, nu ca atunci când au venit peste noi cei doi Ra'zac şi soldaţii. Îi aruncă o privire piezişă lui Eragon. Am avea loc şi pentru un dragon…

— Poate, dar aţi avea loc pentru doi dragoni? Eragon arătă către Saphira şi Firnen.

— Poate că nu… Ce părere are Saphira despre faptul că va trebui să îl părăsească?

— Nu îi place, dar ştie că este necesar.

— Mmhh…

Lumina chihlimbarie a soarelui ce asfinţea accentua trăsăturile feţei lui Roran; spre surprinderea sa, Eragon văzu începutul unor cute şi riduri pe fruntea vărului său şi în jurul ochilor acestuia. Semnele vârstei neiertătoare îl întristară. „Ce repede trece viaţa…”

Katrina o aşează pe Ismira în leagăn, apoi veni lângă ei şi îi puse o mână pe umăr lui Eragon.

— O să ne fie dor de tine, Eragon.

— Şi mie de voi, spuse el, atingându-i mâna. Totuşi, nu trebuie să ne luăm deja rămas-bun. Aş vrea ca voi trei să ne însoţiţi în Ellesmera. Cred că v-ar plăcea să o vedeţi, iar astfel am putea să mai petrecem câteva zile împreună.

Roran îşi întoarse privirea către Eragon.

— Nu putem bate atâta drum până în Du Weldenvarden cu Ismira. Este prea mică. Întoarcerea în Valea Palancar este şi-aşa destul de anevoioasă; nici nu încape vorbă să facem un ocol prin Ellesmera.

— Nici măcar dacă aţi merge călare pe un dragon? Eragon pufni în râs când le văzu expresiile surprinse. Arya şi Firnen au fost de acord să vă ducă în Ellesmera, în vreme ce Saphira şi cu mine vom aduce ouăle de dragon de unde sunt ele ascunse.

— Cât de mult va dura zborul până în Ellesmera? întrebă Roran, încruntat.

— Cam o săptămână. Arya are de gând să facă un ocol pe la Regele Orik în Tronjheim. Vă va fi bine şi veţi fi în siguranţă întreg drumul. Ismira nu va fi deloc în primejdie.

Katrina se uită la Roran şi el la ea, după care zise:

— Ar fi plăcut să îl conducem pe Eragon şi am auzit mereu cât de frumoase sunt oraşele elfilor…

— Eşti sigură că vă va fi bine? întrebă Roran. Ea încuviinţă.

— Câtă vreme eşti cu noi, da.

Roran rămase tăcut o vreme, apoi rosti:

— Ei bine, bănuiesc că Horst şi ceilalţi pot porni la drum şi fără noi. Un surâs i se înfiripă şi chicoti. Nu am crezut că voi apuca să văd vreodată Munţii Beor sau să stau într-unul din oraşele elfilor, dar de ce nu? Dacă tot s-a ivit prilejul…

— Bun, deci aşa rămâne, spuse Katrina, radiind de fericire. Mergem în Du Weldenvarden.

— Cum ne vom întoarce? întrebă Roran.

— Tot cu Firnen, zise Eragon. Sau Arya vă va da străjeri care să vă însoţească până în Valea Palancar, dacă veţi prefera să vă întoarceţi călare.

Roran se strâmbă.

— Nu, nu călare. Chiar de nu ar mai trebui să călăresc alt cal toată viaţa, şi tot ar fi prea mult.

— Da? Să înţeleg că nu îl mai vrei pe Văpaia-Zăpezii? făcu Eragon, ridicând o sprânceană când rosti numele armăsarului pe care i-l dăduse lui Roran.

— Ştii ce vreau să spun. Mă bucur că îl am pe Văpaia-Zăpezii, chiar dacă nu am mai avut nevoie de el în ultima vreme.

— Mm-hmm.

Rămaseră lângă fereastră încă vreo oră – timp în care soarele asfinţi şi cerul se făcut violet, apoi negru, iar stelele răsăriră –, punând la cale călătoria ce avea să urmeze şi discutând despre lucrurile pe care Eragon şi Saphira trebuiau să le ia cu ei când aveau să plece din Du Weldenvarden către ţinuturile de dincolo. În spatele lor, Ismira dormea liniştită în leagăn, cu pumnii săi mici încleştaţi sub bărbie.

A doua zi dimineaţă, Eragon folosi oglinda de argint lustruit din odaia sa ca să îl contacteze pe Orik, în Tronjheim. Fu nevoit să aştepte câteva minute, însă în cele din urmă chipul lui Orik apăru în faţa sa, piticul trecându-şi un pieptene de fildeş prin barba despletită.

— Eragon! exclamă Orik, cât se poate de încântat. Ce mai faci? A trecut prea mult de când am vorbit ultima oară.

Simţindu-se puţin vinovat, Eragon încuviinţă, apoi îi spuse lui

Orik despre hotărârea sa de a pleca şi îi explică motivele sale. Orik se opri din pieptănat şi ascultă fără să îl întrerupă, cu o expresie serioasă pe chip. Când Eragon termină de vorbit, Orik zise:

— Mă va întrista să văd că pleci, dar ai dreptate, asta trebuie să faci. M-am gândit şi eu la asta – mi-am făcut griji cu privire la locul în care s-ar putea stabili dragonii –, însă nu am spus nimic până acum pentru că dragonii au acelaşi drept ca şi noi să sălăşluiască pe aceste meleaguri, chiar dacă nu ne place atunci când ne mănâncă uneori caprele feldunost şi ne dau foc satelor. Totuşi, cel mai bine ar fi să îi creşti în altă parte.

— Mă bucur că eşti de acord, rosti Eragon. Îi spuse apoi lui Orik despre ideea sa în privinţa urgalilor, care îi privea şi pe pitici. De această dată, Orik puse multe întrebări, iar Eragon văzu că avea îndoieli în legătură cu propunerea lui.

După o tăcere îndelungată, timp în care Orik îşi privi barba, piticul spuse:

— Dacă ai fi cerut asta vreunui grimstnzborith dinaintea mea, te-ar fi refuzat. Dacă mi-ai fi cerut mie, până să invadăm Imperiul, te-aş fi refuzat şi eu. Însă acum, după ce m-am luptat cot la cot cu urgalii şi după ce am văzut cu ochii mei cât de neajutoraţi eram în faţa lui Murtagh, Thorn, Galbatorix şi a monstrului acela, Shruikan… acum nu mai gândesc la fel. Se uită la Eragon pe sub sprâncenele-i stufoase. S-ar putea să mă coste coroana, dar în numele piticilor de pretutindeni accept – pentru binele lor, fie că îşi dau seama, fie că nu.

Eragon se simţi din nou mândru că Orik era fratele său vitreg.

— Îţi mulţumesc, zise el. Orik mormăi.

— Neamul meu nu şi-a dorit niciodată aşa ceva, dar sunt recunoscător oricum. Când vom şti?

— Peste câteva zile. Cel mult o săptămână.

— Vom simţi ceva?

— Poate. O voi întreba pe Arya. Oricum, te voi contacta din nou, după ce va fi gata.

— Bine. Atunci vom vorbi mai încolo. Călătorii fără primejdii şi să fii tare ca piatra, Eragon.

— Fie ca Helzvog să te aibă în pază!

A doua zi plecară din Ilirea.

Fu o ceremonie intimă, lipsită de pompă, motiv pentru care

Eragon fu recunoscător. Nasuada, Jormundur, Jeod şi Elva se întâlniră cu ei în afara porţii de miazăzi a oraşului, unde Saphira şi Firnen stăteau unul lângă celălalt, împungându-se cu capul în timp ce Eragon şi Arya le verificau şeile. Roran şi Katrina sosiră câteva minute mai târziu: Katrina ducând-o pe Ismira înfăşurată într-o pătură, iar Roran ducând două desagi pline cu pături, merinde şi alte provizii, câte una pe fiecare umăr.

Roran îi dădu desagile Aryei, iar ea le legă peste coburii lui Firnen.

Apoi Eragon şi Saphira îşi luară rămas-bun, ceea ce îi veni mai greu lui Eragon decât Saphirei. Însă nu doar el avea ochii înlăcrimaţi; atât Nasuada, cât şi Jeod plânseră când îl îmbrăţişară şi le urară toate cele bune lui şi Saphirei. Nasuada îşi luă rămas-bun şi de la Roran, mulţumindu-i încă o dată pentru ajutorul lui în lupta împotriva Imperiului.

În cele din urmă, când Eragon, Arya, Roran şi Katrina erau pe cale să se urce pe spatele dragonilor, se auzi strigătul unei femei:

— Staţi aşa!

Eragon se opri cu piciorul pe laba din faţă a Saphirei şi se întoarse, văzând cum Birgit se îndreaptă către ei dinspre porţile oraşului, cu fusta-i cenuşie fluturând în vânt şi cu tânărul său fiu, Nolfavrell, urmărind-o cu o expresie neajutorată pe chip. Într-o mână, Birgit avea sabia scoasă. În cealaltă, un scut rotund de lemn.

Eragon simţi cum i se strânge stomacul.

Străjerii Nasuadei dădură să îi aţină calea, însă Roran le strigă:

— Lăsaţi-i să treacă!

Nasuada le făcu un semn străjerilor şi aceştia se traseră în lături. Fără să încetinească, Birgit se apropie de Roran:

— Birgit, te rog, nu, rosti Katrina cu glas scăzut, însă femeia nu o băgă în seamă. Arya îi privi fără să clipească, ţinând mâna pe sabie.

— Stronghammer. Ţi-am zis de la bun început că va trebui să plăteşti pentru moartea soţului meu şi acum am venit ca să-mi plăteşti ceea ce mi se cuvine. Te lupţi cu mine sau îţi plăteşti datoria?

Eragon se duse lângă Roran.

— Birgit, de ce faci asta? De ce acum? Nu îl poţi ierta şi să laşi

vechile vrajbe deoparte?

„Vrei să o mănânc?” întrebă Saphira.

„Nu încă.”

Birgit nu îl băgă în seamă şi rămase cu privirea pironită asupra lui Roran.

— Mamă, rosti Nolfavrell, trăgând-o de fustă, însă ea nu reacţiona deloc la rugăminţile sale.

Nasuada li se alătură.

— Te ştiu, îi zise ea lui Birgit. Ai luptat alături de bărbaţi în război.

— Da, Maiestatea Voastră.

— Ce pricină de ceartă este între tine şi Roran? S-a dovedit a fi un războinic de ispravă, foarte valoros, în nenumărate ocazii, şi aş fi foarte nemulţumită dacă l-aş pierde.

— Este vina sa şi a familiei sale că soldaţii mi-au ucis soţul. Se uită o clipă la Nasuada. Cei doi Ra'zac l-au mâncat, Maiestatea Voastră. L-au mâncat şi i-au supt măduva din oase. Nu pot ierta aşa ceva şi vreau să îmi plătească pentru asta.

— Nu a fost vina lui Roran, spuse Nasuada. Este inacceptabil şi îţi interzic!

— Nu, nu este aşa, făcu Eragon, deşi nu îi plăcea a recunoaşte. Conform obiceiului nostru, ea are dreptul să ceară un preţ de sânge de la toţi cei responsabili de moartea lui Quimby.

— Dar nu a fost vina lui Roran! exclamă Katrina.

— Ba da, zise Roran cu glas scăzut. Aş fi putut să mă predau soldaţilor. Aş fi putut să îi momesc altundeva sau aş fi putut să îi atac, însă nu am făcut-o. Am ales să mă ascund, iar Quimby a murit din cauza asta. Se uită la Nasuada. Asta este o problemă pe care trebuie să o rezolvăm între noi, Maiestatea Voastră. Este o chestiune de onoare, aşa cum a fost Judecata Pumnalelor pentru Domnia Voastră.

Nasuada se încruntă şi îl privi pe Eragon. El încuviinţă, aşa că ea se trase îndărăt, fără tragere de inimă.

— Ce alegi, Stronghammer? întrebă Birgit.

— Eragon şi cu mine i-am omorât pe cei doi Ra'zac în Helgrind, zise Roran. Nu este de-ajuns?

Birgit clătină din cap, cu hotărârea nestrămutată.

— Nu.

Roran se opri atunci, muşchii gâtului înţepenindu-i.

— Chiar vrei asta, Birgit?

— Da.

— Atunci îmi voi plăti datoria.

Când Roran spuse asta, Katrina scoase un vaiet şi se aruncă între el şi Birgit, cu fetiţa în braţe.

— Nu te las! Nu poţi să mi-l iei! Nu acum! Nu după ce am trecut prin tot ce-am trecut!

Chipul lui Birgit rămase împietrit şi nu făcu niciun pas înapoi. Roran nu arătă nicio emoţie când o apucă pe Katrina de brâu şi, fără prea mare efort, o dădu la o parte.

— Ţine-o, te rog, îi zise el lui Eragon cu glas rece.

— Roran…

Vărul său îi aruncă o privire seacă, apoi se întoarse spre Birgit.

Eragon o prinse pe Katrina de umeri ca să nu se poată duce spre Roran şi schimbă o privire neajutorată cu Arya. Ea se uită spre sabie, dar el cătină din cap.

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! ţipă Katrina. În braţele ei, copilul începu să plângă.

Fără să îşi ia ochii de la femeia din faţa lui, Roran îşi desfăcu cingătoarea şi îi dădu drumul la pământ, împreună cu pumnalul şi cu ciocanul, pe care unul dintre vardeni îl găsise pe străzile din Ilirea la scurtă vreme după moartea lui Galbatorix. Apoi Roran îşi desfăcu tunica, dezgolindu-şi pieptul păros.

— Eragon, îndepărtează vrăjile de apărare, spuse el.

— Eu…

— Îndepărtează-le!

— Roran, nu! strigă Katrina. Apără-te.

„A înnebunit”, se gândi Eragon, dar nu îndrăzni să se amestece. Dacă o oprea pe Birgit, l-ar fi făcut de ruşine pe Roran şi oamenii din Valea Palancar şi-ar fi pierdut tot respectul pentru vărul său. Şi Eragon ştia că Roran ar fi preferat să moară decât să lase una ca asta să se întâmple.

Totuşi, Eragon nu avea de gând să o lase pe Birgit să îl ucidă pe Roran. Avea să o lase să îşi ia preţul cuvenit, dar nimic mai mult. Vorbind încet în limba străveche – pentru ca nimeni să nu audă cuvintele pe care le folosea –, facu ce îi ceruse Roran, dar puse trei vrăji de apărare noi asupra vărului său: una care să împiedice şira spinării să fie retezată de gât; alta care să împiedice ca ţeasta să-i fie spartă; şi ultima pentru a-i păzi

organele. Eragon socotea că poate tămădui orice altă rană, câtă vreme Birgit nu se apuca să îi taie mâinile sau picioarele.

— S-a făcut, zise el.

Roran dădu din cap şi îi spuse lui Birgit:

— Ia-ţi preţul care ţi se cuvine şi hai să punem capăt odată vrajbei dintre noi.

— Nu te vei lupta cu mine?

— Nu.

Birgit îl privi o clipă, apoi îşi azvârli scutul la pământ, străbătu ultimii paşi care o mai despărţeau de Roran şi îi lipi tăişul săbiei de piept. Cu un glas scăzut, cât să o audă doar Roran – deşi Eragon şi Arya o auziră şi ei, cu urechile lor fine –, ea zise:

— L-am iubit pe Quimby. A fost viaţa mea şi a murit din cauza ta.

— Iartă-mă, şopti Roran.

— Birgit, o imploră Katrina. Te rog…

Nimeni nu se clinti, nici măcar dragonii. Eragon se trezi că îşi ţine răsuflarea. Plânsul sughiţat al copilului era cel mai puternic zgomot.

Apoi Birgit îşi ridică sabia de pe pieptul lui Roran. Îi luă mâna dreaptă şi îi trase tăişul săbiei pe palmă. Roran tresări când lama îi tăie mâna, dar nu se trase îndărăt.

O dâră purpurie îi apăru pe piele. Sângele îi umplu palma şi începu să picure pătrunzând în pământul bătătorit şi lăsând o pată întunecată în ţărână.

Birgit încetă să mai tragă de sabie şi o ţinu nemişcată pe palma lui Roran pentru încă o clipă, apoi făcu un pas înapoi şi îşi coborî sabia mânjită de sânge pe lângă trup. Roran îşi strânse degetele în jurul rănii, cu sângele scurgându-i-se printre ele, şi îşi apăsă mâna pe şold.

— Mi-am luat preţul, rosti Birgit. Vrajba noastră s-a încheiat.

Apoi se răsuci, îşi ridică scutul şi porni înapoi către oraş, cu Nolfavrell pe urme.

Eragon îi dădu drumul Katrinei, iar ea se repezi lângă Roran.

— Nesăbuitule, făcu ea, cu obidă în glas. Nesăbuit încăpăţânat şi îndărătnic ce eşti! Lasă-mă să văd.

— Era singura cale, spuse Roran, parcă de undeva, de foarte departe. Katrina se încruntă, cu chipul aspru şi încordat, examinându-i tăietura de pe mână.

— Eragon, ar trebui să vindeci asta.

— Nu, zise Roran cu o asprime neaşteptată. Îşi strânse pumnul la loc. Nu, asta este o cicatrice pe care o voi păstra. Se uită împrejur. Este vreo fâşie de pânză pe care să o folosesc drept bandaj?

După o clipă de confuzie, Nasuada arătă spre unul dintre străjeri şi spuse:

— Taie-ţi o bucată din tunică şi dă-i-o.

— Aşteaptă, rosti Eragon când Roran începu să îşi înfăşoare fâşia în jurul mâinii. Nu te voi vindeca, dar măcar lasă-mă să pun o vrajă ca să nu ţi se infecteze, în regulă?

Roran şovăi, apoi încuviinţă şi îşi întinse mâna către Eragon. Lui Eragon îi luă doar câteva secunde ca să rostească vraja.

— Gata, spuse el. Măcar acum nu o să mai devină verde-purpurie şi n-o să se mai umfle cât o vezică de porc.

Roran mormăi, iar Katrina zise:

— Îţi mulţumesc, Eragon!

— Acum putem să plecăm? întrebă Arya.

Cei cinci se urcară pe dragoni, iar Arya îi ajută pe Roran şi pe Katrina să se aşeze în siguranţă în şaua lui Firnen, care fusese modificată cu catarame şi chingi pentru a ţine şi alţi pasageri. După ce se aşezară cum trebuie pe spatele dragonului verde, Arya ridică o mână.

— Rămas-bun, Nasuada! Rămas-bun, Eragon şi Saphira! Vă vom aştepta în Ellesmera!

„Rămas-bun!” spuse şi Firnen, cu glasul său adânc. Îşi întinse aripile şi ţâşni în văzduh, bătând iute din ele ca să ridice greutatea celor patru de pe spatele său, ajutat de energia celor doi Eldunari pe care Arya îi luase cu ea.

Saphira scoase un răget în urma lui, iar Firnen îi răspunse cu un trâmbiţat, înainte să pornească spre sud-est, către îndepărtaţii Munţi Beor.

Eragon se răsuci în şa şi îşi flutură mâna către Nasuada, Elva, Jormundur şi Jeod. Aceştia îşi fluturară şi ei mâinile spre el, iar Jormundur strigă:

— Mult noroc amândurora!

— Rămas-bun! strigă Elva.

— Rămas-bun, strigă şi Nasuada. Aveţi grijă de voi!

Eragon le răspunse la fel, apoi le întoarse spatele, nemaiîndurând să îi vadă. Saphira se ghemui sub el şi ţâşni în văzduh şi astfel începură prima leghe a lungii lor călătorii.

Saphira se roti pe deasupra în timp ce se înălţa tot mai mult. Dedesubt, Eragon o văzu pe Nasuada şi pe ceilalţi stând laolaltă lângă zidurile oraşului, Elva ţinând în mână o batistuţă albă care flutura în vârtejul creat de trecerea Saphirei.

Promisiuni noi şi vechi

Din Ilirea, Saphira zbură către o proprietate din apropiere unde Blodhgarm şi elfii de sub comanda sa pregăteau Eldunarii pentru drum. Împreună cu aceştia, elfii urmau să călărească spre nord, către Du Weldenvarden, şi apoi prin imensa pădure a oraşului elfesc Silthrim, aşezat pe malul Lacului Ardwen. Acolo, elfii şi Eldunarii vor aştepta ca Eragon şi Saphira să se întoarcă din Vroengard. După aceea, împreună, urmând cursul râului Gaena, către răsărit, prin pădure şi prin câmpiile de dincolo de aceasta, ei îşi vor începe călătoria lor dincolo de tărâmurile Alagaesiei. Toţi, cu excepţia lui Laufin şi Uthinare, care aleseseră să rămână în Du Weldenvarden.

Hotărârea elfilor de a-i însoţi îl surprinse pe Eragon, dar oricum le era recunoscător pentru aceasta. Cum spusese Blodhgarm:

— Nu putem abandona Eldunarii. Au nevoie de ajutorul nostru, tot aşa cum vor avea nevoie de el şi puii, după ce vor ieşi din ouă.

Eragon şi Saphira petrecură o jumătate de oră discutând cu Blodhgarm despre transportarea în siguranţă a ouălor şi apoi Eragon adună la un loc Eldunarii lui Glaedr, Umaroth şi ai altor câtorva dintre dragonii mai bătrâni; el şi Saphira aveau nevoie de puterea acestora în Vroengard.

După ce îşi luară rămas-bun de la elfi, Saphira şi Eragon porniră către nord-vest, spre deosebire de prima lor călătorie către Vroengard Saphira dând din aripi tacticos, fără nicio grabă.

În timp ce ea zbura, pe Eragon îl năpădi tristeţea şi, pentru o vreme, se lăsă purtat de deznădejde şi autocompătimire. Şi Saphira era tristă – ea, pentru că se despărţise de Firnen –, însă ziua era strălucitoare şi vântul liniştit, iar în curând le reveni buna-dispoziţie. Totuşi, o senzaţie vagă de pierdere învăluia tot ce privea Eragon, şi el contemplă ţinutul cu o nouă preţuire, ştiind că, probabil, nu îl va mai vedea niciodată.

Multe leghe zbură Saphira peste pajiştile înverzite şi umbra ei înfricoşa păsările şi fiarele de dedesubt. Când veni noaptea, nu

merseră mai departe, ci se opriră şi îşi ridicară tabăra lângă un pârâiaş aflat pe fundul unei mici râpe şi statură acolo, privind stelele ce se roteau deasupra şi vorbind despre toate câte fuseseră şi toate cele ce-ar putea să vină.

A doua zi pe seară ajunseră la satul urgal ce răsărise lângă Lacul Flam, acolo unde Eragon ştia că se află Nar Garzhvog şi are loc Hemdall, sfatul mamelor care conducea neamul lor.

În ciuda protestelor lui Eragon, urgalii insistară să trântească un mare ospăţ în cinstea lui şi a Saphirei, aşa că el îşi petrecu seara bând cu Garzhvog şi cu berbecii lui. Urgalii făceau un vin din fructe de pădure şi din scoarţă de copac pe care Eragon îl găsea chiar mai tare decât cel mai tare mied al piticilor. Saphirei vinul îi plăcu mai mult decât lui – pentru el, acesta avea gust de cireşe stricate –, însă îl bău oricum, pentru a face plăcere gazdelor lor.

Multe dintre femelele urgale veniră la el şi la Saphira, curioase să îi cunoască, întrucât prea puţine dintre femeile urgalilor îi însoţiseră pe aceştia în lupta împotriva Imperiului. Erau ceva mai subţiri decât bărbaţii lor, dar tot atât de înalte, şi coarnele lor erau ceva mai scurte şi mai delicate, deşi masive totuşi. Cu ele erau copii urgali: cei mai tineri nu aveau coarne, în vreme ce pe frunţile celor mai mari se iţeau cioturi solzoase, mari de unul până la cinci degete. Fără coarne, arătau surprinzător de umani, în ciuda culorii diferite a pielii şi a ochilor lor. Se vedea că unii dintre copii erau kulli, căci chiar şi cei mai tineri erau mai înalţi decât compatrioţii lor şi uneori decât părinţii. Din câte îşi putea da seama Eragon, nu exista un tipar după care să se ştie care părinţi vor aduce pe lume kulli şi care nu. De asemenea, părea că şi părinţii kulli dădeau naştere la fel de des atât la urgali de statură obişnuită, cât şi la giganţi ca ei.

Întreaga seară Eragon şi Saphira băură cu Garzhvog şi Eragon intră într-una dintre transele sale, în vreme ce asculta un cântăreţ urgal istorisind povestea victoriei lui Nar Tulkhqa la Stavarosk – sau aşa îi spusese Garzhvog, căci Eragon nu putea înţelege nimic din limba urgală, cu excepţia faptului că aceasta făcea limba piticilor să sune dulce ca vinul cu miere.

Dimineaţa, Eragon se trezi cu o duzină şi mai bine de vânătăi, rezultat al ghionturilor şi palmelor prieteneşti pe care le primise de la kulli în timpul ospăţului lor.

Cu capul zvâcnind, el şi Saphira se duseră împreună cu Garzhvog să vorbească în Hemdall. Cele douăsprezece mame se adunau într-o colibă joasă, circulară, plină de fum de ienupăr şi cedru ars. Intrarea făcută din răchită era suficient de largă pentru capul Saphirei şi solzii acesteia aruncau pete de lumină albastră în interiorul întunecat.

Mamele erau extrem de bătrâne şi câteva erau oarbe şi ştirbe. Purtau veşminte decorate cu noduri, asemănătoare curelelor ţesute ce atârnau în afara fiecărei case şi care aveau smocurile de păr specifice clanului locuitorilor. Fiecare Hemdall avea câte un baston cioplit cu desene ce nu aveau niciun sens pentru Eragon, dar care, Eragon ştia, nu erau lipsite de sens.

Însoţit de Garzhvog, care traducea, Eragon le expuse prima parte a planului său de a zădărnici orice conflict care ar fi putut apărea în viitor între urgali şi celelalte rase, şi care consta în organizarea, de către urgali, o dată la câţiva ani, a unor jocuri – întreceri de forţă, viteză şi agilitate, în aceste jocuri, tinerii urgali vor putea câştiga gloria de care aveau nevoie pentru a-şi găsi o pereche şi pentru a-şi câştiga un loc în societatea lor. Jocurile propuse de Eragon ar fi fost deschise tuturor raselor, lucru care le-ar fi dat prilejul urgalilor să îşi încerce forţele împotriva celor care multă vreme le fuseseră duşmani.

— Regele Orik şi Regina Nasuada au fost deja de acord cu asta, spuse Eragon, iar Arya, care este acum regină a elfilor, studiază, de asemenea, propunerea. Cred că şi ea va acorda binecuvântarea ei acestor jocuri.

Membrele adunării se sfatuiră între ele câteva minute, apoi cea mai bătrână dintre ele, o mamă cu părul alb, ale cărei coarne erau tocite aproape complet, vorbi. Garzhvog traduse din nou:

— A ta este bună ideea, Sabie-de-Foc. Trebuie să vorbim cu clanurile noastre, pentru a hotărî care ar fi cea mai bună perioadă pentru aceste întreceri, dar aceasta noi o vom face.

Bucuros, Eragon se înclină şi le mulţumi, în acel moment, o altă mamă vorbi:

— Ne place asta, Sabie-de-Foc, dar nu credem că va opri războaiele între popoarele noastre. Sângele nostru e prea fierbinte pentru nişte jocuri care cer sânge rece.

„Şi sângele dragonilor nu e fierbinte?” întrebă Saphira. Una dintre mame îşi atinse coarnele.

— Nu punem la îndoială ferocitatea rasei tale, Limbă-de-Flăcări.

— Ştiu că sângele vostru este mai fierbinte decât al multora, spuse Eragon. De aceea mai am şi o altă idee.

Hemdall-ul ascultă în tăcere explicaţiile lui, deşi Garzhvog se foi, parcă tulburat, şi scoase un mormăit adânc. Când Eragon termină, Hemdall-ul nu vorbi şi nu mişcă preţ de câteva minute, iar Eragon începu să se simtă stânjenit sub privirile neclintite ale celor dintre ele care puteau să vadă.

Apoi urgala aflată în marginea din dreapta îşi scutură bastonul şi o pereche de inele de piatră prinse de acesta zornăiră puternic în coliba plină de fum. Ea vorbi încet, cu cuvinte îngroşate şi tulburi, de parcă ar fi avut limba umflată.

— Aţi face asta pentru noi, Sabie-de-Foc?

— Da, spuse Eragon, şi se înclină din nou.

— Dacă o veţi face, Sabie-de-Foc şi Limbă-de-Flăcări, atunci veţi fi cei mai mari prieteni pe care Urgralgra i-au avut vreodată, şi numele vostru va rămâne în memoria noastră pentru totdeauna. Îl vom ţese în fiecare thulqna, îl vom ciopli pe stâlpii noştri şi îi vom învăţa pe puii noştri să-l rostească, atunci când le vor da coarnele.

— Atunci răspunsul vostru este da? întrebă Eragon.

— Este da.

Garzhvog se opri şi – lui Eragon i se păru că vorbeşte pentru sine -spuse:

— Sabie-de-Foc, nici nu ştii cât de mult înseamnă aceasta pentru poporul meu. Îţi vom rămâne datori pe vecie.

— Nu-mi veţi fi datori cu nimic, spuse Eragon. Tot ce doresc este să vă împiedic să ajungeţi la război.

Vorbi încă multă vreme cu Hemdall-ul, discutând detaliile înţelegerii, apoi, el şi Saphira îşi luară rămas-bun şi îşi reluară călătoria spre Vroengard.

În timp ce colibele cioplite grosolan ale satului se făcură din ce în ce mai mici în urma lor, Saphira spuse: „Vor fi nişte Cavaleri buni”.

„Sper să fie cum spui.”

Restul drumului până pe Insula Vroengard fu lipsit de evenimente deosebite. Nu dădură peste nicio furtună deasupra mării; singurii nori care le apărură în drum erau rarefiaţi şi subţiri şi nu prezentau niciun pericol pentru ei sau pentru

pescăruşii cu care împărţeau tăriile.

În Vroengard, Saphira ateriza în faţa aceluiaşi loc de clocit pe jumătate distrus unde stătuseră şi data trecută. Ea aşteptă acolo, în vreme ce Eragon merse în pădure şi rătăci printre copacii acoperiţi de licheni întunecaţi până ce găsi câteva dintre păsările-umbră pe care le întâlnise mai înainte şi, după acestea, un petic de muşchi năpădit de viermii săritori cărora, din câte îi povestise Nasuada, Galbatorix le spunea larve de vizuină. Folosind numele numelor, Eragon dădu ambelor specii o denumire potrivită în limba străveche. Păsărilor-umbră le spuse sundavrblaka, iar larvelor de vizuină – iligrathr. Cel de-al doilea nume îl amuză, într-o manieră sinistră, căci însemna „foame nebună”.

Mulţumit, Eragon se întoarse la Saphira şi îşi petrecură amândoi noaptea odihnindu-se şi vorbind cu Glaedr şi cu ceilalţi Eldunari.

În zori, se duseră la Stânca lui Kuthian. Îşi rostiră numele adevărate şi uşile cioplite din turnul acoperit de muşchi se deschiseră, iar Eragon, Saphira şi Eldunarii coborâră în bolta de dedesubt. În peştera aflată în adâncuri, luminată de lacul de piatră topită aflat la rădăcinile Muntelui Erolas, paznicul ouălelor, Cuaroc, îi ajută să aşeze fiecare ou într-o lădiţă separată. După aceea, puseră toate lădiţele în mijlocul încăperii, împreună cu cei cinci Eldunari care rămăseseră în peşteră, pentru a ajuta la protejarea ouălor.

Cu ajutorul lui Umaroth, Eragon aruncă aceeaşi vrajă pe care o aruncase cândva şi puse toate ouăle şi inimile într-o „pungă” de spaţiu suspendată în aer, undeva în spatele Saphirei, unde nici ea, nici el nu o puteau atinge.

Cuaroc îi însoţi afară. Picioarele de metal ale omului cu cap de dragon răsunau tare pe podeaua tunelului, în vreme ce acesta urca la suprafaţă cu ei.

Odată ieşiţi, Saphira îl prinse pe Cuaroc în gheare – căci era prea mare şi prea greu pentru a sta comod pe spatele ei – şi-şi luă zborul, înălţându-se deasupra văii circulare din inima Vroengardului.

Saphira zbură peste marea întunecată şi strălucitoare, apoi peste Şiră, peste crestele asemenea unor tăişuri de gheaţă şi zăpadă, şi peste crevasele dintre ele, ce unduiau precum râuri de umbră. O luă spre nord şi traversă Valea Palancar – astfel

încât ea şi Eragon să poată arunca o ultimă privire la casa copilăriei, măcar şi de sus –, apoi Golful Fundor, cu marginile tivite de valuri înspumate, asemenea unor munţi care se rostogolesc. Ceunon, cu acoperişurile sale abrupte, cu mai multe etaje şi cu capete de dragon sculptate, fu următorul reper şi, curând după aceea, apărură vârfurile pădurii Du Weldenvarden, pinii înalţi şi puternici.

Nopţile şi le petreceau campând pe lângă râuri şi iazuri, iar lumina focurilor lor de tabără reflecta corpul de metal lustruit al lui Cuaroc, în vreme ce broaştele şi insectele cântau în jurul lor. În depărtare, auzeau când şi când urletele lupilor plecaţi la vânătoare.

Odată ajunşi în Du Weldenvarden, Saphira zbură, preţ de o oră, spre centrul uriaşei păduri, până ce vrăjile de protecţie ale elfilor o împiedicară să meargă mai departe. Atunci ateriza şi trecu la pas bariera de magie invizibilă, cu războinicul Cuaroc mergând alături de ea, apoi îşi luă din nou zborul.

Copacii se scurgeau sub ei, leghe după leghe, monoton, cu excepţia unor pâlcuri de foioase – stejari, ulmi, mesteceni, plopi tremurători şi sălcii plângătoare – care mărgineau adesea apele de dedesubt.

Trecură peste un munte al cărui nume Eragon îl uitase şi peste oraşul elfesc Osilon, apoi peste acri întregi de pini, fiecare dintre aceştia unic în felul său şi totuşi aproape identic nenumăraţilor săi fraţi.

Într-un sfârşit, seara târziu, când luna şi soarele atârnau, fiecare în partea sa, la marginea de jos a orizonturilor, Saphira ajunse în Ellesmera şi se lăsă în jos, pentru a ateriza printre clădirile vii ale celui mai mare şi mai mândru dintre oraşele elfilor.

Arya şi Firnen îi aşteptau, împreună cu Roran şi Katrina. Când Saphira se apropie, Firnen se ridică în două labe şi îşi desfăcu aripile, scoţând un răget de bucurie care înspăimântă păsările în aer cale de-o leghe de jur împrejur. Saphira răspunse în acelaşi fel, pe când se aşeza pe picioarele de dinapoi şi îl punea pe Cuaroc cu grijă pe pământ.

Eragon îşi desfăcu picioarele din cingători şi se lăsă să alunece de pe spatele Saphirei.

Roran veni în fugă, îl prinse de braţ şi îl bătu pe umăr, în vreme ce Katrina îl îmbrăţişa pe partea cealaltă. Râzând, Eragon

spuse:

— Ah! Opriţi-vă, lăsaţi-mă să respir! Aşadar, vă place Ellesmera?

— E minunată! spuse Katrina, zâmbind.

— Credeam că exagerezi, spuse Roran, dar este chiar atât de impresionant precum spuneai. Palatul în care am stat...

— Palatul Tialdari, spuse Katrina. Roran încuviinţă.

— Ăla. Mi-a dat nişte idei despre cum ar trebui să reconstruim Carvahall-ul. Şi mai sunt Tronjheim şi Farthen Dur... El clătină din cap, fluierând încet.

Eragon râse din nou şi începu să meargă pe cărarea ce ducea spre marginea de vest a Ellesmerei, cu cei doi conducându-l. Arya li se alătură, arătând tot atât de mult ca o regină precum arătase cândva mama sa.

— Bine ne-am revăzut sub lumina lunii, Eragon. Bine ai revenit! El o privi.

— Bine ne-am revăzut, într-adevăr, Biruitorul-Umbrei!

Ea zâmbi când el folosi titlul, şi amurgul căzut între copaci păru să se lumineze.

După ce Eragon îi scoase şaua Saphirei, aceasta îşi luă zborul împreună cu Firnen – deşi Eragon ştia că Saphira era epuizată după călătoria lor – şi dispărură amândoi în direcţia Piscurilor lui Tel'naeir. Pe când se îndepărtau, Eragon îl auzi pe Firnen zicând: „Am prins trei căprioare în dimineaţa asta, pentru tine. Te aşteaptă în iarba de lângă coliba lui Oromis”.

Cuaroc porni în urma Saphirei, căci ouăle erau încă la aceasta şi era datoria lui să le protejeze.

Roran şi Katrina îl conduseră pe Eragon printre trunchiurile uriaşe ale oraşului, până ce ajunseră la poiana mărginită de tufe de corn şi de nalbă, unde se aflau mese pline de o mulţime de feluri de mâncare. Mulţi elfi, gătiţi în cele mai frumoase tunici ale lor, îl salutară pe Eragon cu strigăte blânde, cu râsete dulci şi cu frânturi de cântece şi muzică.

Arya îşi luă locul în fruntea ospăţului, iar corbul cel alb, Blagden, se aşeză pe un suport cioplit din apropiere, croncănind şi rostind ocazional frânturi de poezie. Eragon se aşeză lângă Arya şi mâncară, şi băură, şi se veseliră până noaptea târziu.

Când petrecerea începu să se stingă, Eragon se strecură pentru câteva minute, alergând prin pădurea cufundată în întuneric până la copacul Menoa, condus mai mult de miros şi

auz decât de vedere.

Stelele îi apărură deasupra capului când ieşi de sub streşinile aplecate ale pinilor uriaşi. Atunci se opri pentru a-şi trage răsuflarea şi pentru a se aduna înainte de a-şi croi drum prin mulţimea de rădăcini care înconjurau copacul Menoa.

Se opri lângă trunchiul imens şi îşi puse mâna pe scoarţa crăpată. Întinzându-şi mintea către conştiinţa adormită a copacului care fusese cândva o elfă, el spuse:

„Linnea... Linnea... Trezeşte-te! Trebuie să îţi vorbesc!” Aşteptă, dar nu primi niciun răspuns; era de parcă încerca să comunice cu marea, cu aerul sau cu pământul. „Linnea, trebuie să îţi vorbesc!”

O pală de vânt păru să îi treacă prin minte şi el simţi un gând stins şi distant, un gând ce spunea: „Ce este, o, Cavalerule...?”

„Linnea, ultima oară când am fost aici am spus că îţi voi da orice doreşti în schimb pentru oţelul aflat la rădăcina ta. Voi părăsi Alagaesia, aşa că am venit să îmi îndeplinesc datoria, înainte să plec. Ce ţi-ai dori de la mine, Linnea?”

Copacul Menoa nu răspunse, însă ramurile sale se mişcară uşor, ace căzură cu un foşnet pe rădăcinile din luminiş şi o senzaţie de amuzament veni dinspre conştiinţa sa.

„Du-te...”, şopti vocea, şi apoi copacul se retrase din mintea lui Eragon.

El mai rămase acolo câteva minute, chemând-o pe nume, dar copacul refuză să răspundă. În cele din urmă, Eragon plecă, simţind că problema nu fusese încă rezolvată, deşi era limpede că Menoa credea altfel.

Următoarele trei zile, Eragon şi le petrecu citind cărţi şi pergamente -multe aduse din biblioteca lui Galbatorix şi pe care Vanir le trimisese în Ellesmera la cererea lui Eragon. Serile el lua cina cu Roran, Katrina şi Arya, dar altfel stătu singur şi nu o văzu nici măcar pe Saphira, căci aceasta rămăsese cu Firnen în Piscurile lui Tel'naeir şi nu mai fusese interesată de altceva. Noaptea, răgetele şi urletele dragonilor răsunau deseori peste pădure, distrăgându-i atenţia de la studiul său şi facându-l să zâmbească, atunci când atingea gândurile Saphirei. Îi lipsea compania ei, însă ştia că aceasta are doar foarte puţin timp de petrecut cu Firnen şi nu era invidios pe fericirea ei.

În cea de-a patra zi, când aflase tot ce putea afla din lecturile sale, el se duse la Arya şi îi prezentă planul său, ei şi sfetnicilor

ei. Îi trebui aproape întreaga zi ca să îi convingă de faptul că lucrul pe care îl intenţiona era necesar şi, mai mult decât atât, că se va putea realiza.

După ce reuşi să îi convingă, merseră la masă. Când amurgul se strecură peste ţinut, se adunară în poiana din jurul copacului Menoa: el, Saphira şi Firnen, Arya, treizeci dintre cei mai bătrâni elfi şi magicieni iscusiţi, Glaedr şi ceilalţi Eldunari pe care Eragon şi Saphira îi aduseseră cu ei, şi doi Păzitori: elfele Iduna şi Neya, care erau întruchiparea vie a pactului dintre dragoni şi Cavaleri.

Păzitorii îşi dădură veşmintele jos – potrivit ritualurilor străvechi iar Eragon şi ceilalţi începură să cânte; şi cântară, iar Iduna şi Neya dansară împreună, astfel încât dragonul tatuat pe ele se reuni, devenind o singură creatură.

La apogeul cântecului lor, dragonul străluci, apoi îşi deschise fălcile, îşi desfăcu aripile şi sări, desprinzându-se de pe pielea elfelor şi înălţându-se deasupra poienii până ce doar coada sa mai atingea Păzitorii împletiţi.

Eragon chemă creatura incandescentă şi, când aceasta îi dădu atenţie, îi explică ce dorea şi întrebă dacă dragonii ar fi de acord.

„Fă după cum ţi-e voia, Ucigaş-de-Regi, spuse creatura fantomatică. Dacă aceasta va asigura pacea în întreaga Alagaesia, noi nu ne vom împotrivi.”

Atunci Eragon citi dintr-una dintre cărţile Cavalerilor şi rosti în minte numele limbii străvechi. Elfii şi dragonii prezenţi îi împrumutară puterea trupurilor lor şi energia lor îl străbătu asemenea unei enorme furtuni clocotitoare. Cu ajutorul ei, Eragon aruncă vraja pentru a cărei perfecţionare îşi petrecuse zile întregi, o vrajă cum nu mai fusese aruncată de sute de ani: un farmec precum cel ce mână măreţele magii străvechi prin venele pământului şi prin oasele munţilor. Şi, prin această vrajă, el îndrăzni să facă ceea ce mai fusese făcut o singură dată înaintea sa.

Prin această vrajă, el făuri o nouă înţelegere între dragoni şi Cavaleri.

Şi îi legă de dragoni nu doar pe elfi şi pe oameni, ci şi pe pitici şi pe urgali, astfel încât oricare dintre ei putea deveni Cavaler.

După ce rosti ultimele cuvinte ale puternicului descântec, făcându-l să capete viaţă, un fior păru să străbată aerul şi

pământul. Simţi că totul în jurul lor – şi poate în întreaga lume – se schimbase puţin. Vraja îi epuiza pe el, pe Saphira şi pe ceilalţi dragoni, însă după ce o duse la bun sfârşit îl cuprinse un sentiment de mândrie şi el ştiu că făcuse un mare bine, poate cel mai mare din întreaga sa viaţă.

Arya insistă să întindă din nou mesele, pentru a sărbători ocazia. Deşi era obosit, Eragon participă cu multă voie bună, mulţumit să fie în compania ei şi a lui Roran, a Katrinei şi a Ismirei.

Pe la mijlocul petrecerii însă mâncarea şi muzica fură prea mult pentru el şi se ridică scuzându-se de la masa unde stătea cu Arya.

„Te simţi bine?” întrebă Saphira, cercetându-l cu privirea de unde se afla, lângă Firnen.

El îi zâmbi, din partea cealaltă a poienii. „Am nevoie doar de puţină linişte. O să mă întorc repede.” Se retrase discret şi merse încet printre pini, inspirând adânc aerul răcoros al nopţii.

La vreo sută de picioare de locul unde erau aşezate mesele, Eragon văzu un elf subţire, încovoiat, sprijinit de o rădăcină enormă, cu spatele la serbarea din apropiere. Eragon îşi schimbă direcţia, pentru a nu-l deranja, însă în timp ce făcea asta zări faţa elfului.

Nu era nicidecum un elf, ci măcelarul Sloan.

Eragon se opri, luat prin surprindere. Cu toate câte se întâmplaseră, uitase că Sloan – tatăl Katrinei – se afla în Ellesmera. Şovăi un moment, meditând, apoi merse către el cu paşi moi.

Ca şi ultima dată când Eragon îl văzuse, Sloan purta o bucată de pânză neagră legată în jurul capului, care îi acoperea orbitele goale în care cândva se aflaseră ochii. Lacrimi i se scurgeau de sub pânză, fruntea îi era brăzdată şi mâinile sale uscate erau încleştate.

Măcelarul îl auzi pe Eragon apropiindu-se, căci îşi întoarse capul în direcţia acestuia şi spuse:

— Cine-i acolo? Tu eşti, Adare? Ţi-am zis, nu am nevoie de niciun ajutor! Cuvintele îi erau amare şi furioase, dar mai era şi o durere cum Eragon nu mai simţise niciodată la bătrân.

— Sunt eu, Eragon, spuse el.

Sloan se crispa, de parcă ar fi fost ars cu fierul roşu.

— Tu! Ai venit să te bucuri de nenorocirea mea, aşadar?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Eragon, îngrozit de idee. Se aşează în poziţie ghemuită, la câţiva paşi mai încolo.

— Iartă-mă, dar nu te cred. De multe ori, e greu de zis dacă încerci să ajuţi sau să faci rău unei persoane.

— Asta depinde de punctul tău de vedere. Buza lui Sloan se încreţi.

— Ăsta este un răspuns şiret, de elf. Dacă am auzit vreunul cândva. În spatele lui, elfii atacară un nou cântec, la lăută şi fluier, şi o explozie de râsete ajunse dinspre petrecere până la Eragon şi Sloan.

Măcelarul facu un semn cu bărbia, peste umăr.

— O pot auzi. Alte lacrimi se rostogoliră de sub fâşia de pânză. O pot auzi, dar nu o pot vedea, iar blestemata ta de vrajă nu m-ar lăsa să-i vorbesc.

Eragon rămase tăcut, neştiind ce să spună.

Sloan îşi sprijini capul de rădăcină şi nodul din gât îi săltă.

— Elfii îmi spun că pruncul, Ismira, este puternic şi sănătos.

— Aşa este. Este cel mai puternic şi mai gălăgios copil pe care-l cunosc. O să ajungă o femeie straşnică.

— Asta e bine.

— Cum ţi-ai petrecut zilele? Ai continuat să ciopleşti?

— Elfii te-au ţinut la curent cu activităţile mele, aşa-i?

În vreme ce Eragon încerca să se decidă ce să răspundă – nu voia ca Sloan să afle că îl mai vizitase o dată –, măcelarul spuse:

— Am ghicit măcar atâta lucru. Cum crezi că îmi petrec zilele? Mi le petrec în întuneric, aşa cum am făcut de când cu Helgrind-ul, neavând nimic altceva de făcut decât să tai frunză la câini, în vreme ce elfii mă tot bat la cap cu una, cu alta, şi nu-mi dau pace o clipă!

Din nou, un râs răsună în spatele lor. Eragon recunoscu glasul Katrinei. O expresie posomorâtă, aprigă, schimonosi chipul lui Sloan.

— Şi apoi a trebuit să te duci şi s-o aduci pe ea în Ellesmera. N-a fost de-ajuns doar să mă exilezi pe mine, nu-i aşa? Nu, trebuia să mă mai chinui, lăsându-mă să ştiu că unica mea copilă şi nepoata mea sunt aici, iar eu nu voi putea niciodată să le văd, cu atât mai puţin să le întâlnesc.

Sloan rânji şi păru gata să sară la Eragon.

— Eşti un adevărat ticălos fără inimă, asta eşti!

— Am prea multe inimi, spuse Eragon, deşi ştia că măcelarul

nu va înţelege.

— Pfui!

Eragon şovăi. Era mai bine să îl lase pe Sloan să creadă că intenţionase să îi facă rău decât să îi spună că durerea lui fusese pricinuită din neatenţie.

Măcelarul îşi întoarse capul şi mai multe lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

— Pleacă, spuse el. Lasă-mă. Şi nu mă mai tulbura niciodată, Eragon, sau jur că unul dintre noi va muri!

Eragon scurmă prin acele căzute pe pământ, apoi se ridică în picioare şi privi în jos, către Sloan. Nu voia să plece. Fusese crud şi greşit ce îi pricinuise el lui Sloan, aducând-o pe Katrina în Ellesmera. Pe Eragon îl rodea un sentiment de vinovăţie, ce devenea tot mai puternic de la o secundă la alta, până ce, în sfârşit, luă o hotărâre, după care liniştea îl cuprinse din nou.

Vorbind aproape în şoaptă, el folosi numele limbii străvechi pentru a modifica vrăjile pe care le aruncase asupra lui Sloan. Îi luă mai mult de un minut şi, pe măsură ce se apropia de sfârşitul incantaţiilor sale, Sloan mormăia printre dinţii încleştaţi.

— Opreşte-ţi împieliţata aia de boscorodeală, Eragon, şi du-te. Lasă-mă, lua-te-ar naiba! Lasă-mă!

Însă Eragon nu îl lăsă, ci începu o nouă vrajă. Inspirându-se din cunoaşterea Eldunari şi a Cavalerilor cu care făcuseră pereche mulţi dintre dragonii mai bătrâni, îngână o vrajă ce făcea să crească, hrănea şi refăcea ceea ce fusese odată. Era o sarcină dificilă, însă iscusinţa lui Eragon era mai mare decât fusese cândva, şi el putu să înfăptuiască ceea ce dorea.

În timp ce Eragon cânta, Sloan se schimonosi, apoi începu să blesteme şi să se scarpine pe obraji şi pe frunte cu amândouă mâinile, de parcă l-ar fi apucat mâncărimea.

— Lua-te-ar naiba! Ce îmi faci?!?

Sfârşindu-şi incantaţia, Eragon se ghemui din nou şi, cu blândeţe, îndepărtă fâşia de pânză din jurul capului lui Sloan. Acesta şuieră când simţi că pânza e dată deoparte şi se întinse să îl oprească pe Eragon, dar fu prea încet şi mâinile îi apucară doar aerul.

— Îmi vei lua şi demnitatea? spuse Sloan cu ură în glas.

— Nu, spuse Eragon. Ţi-o voi da înapoi. Deschide ochii. Măcelarul şovăi.

— Nu. Nu pot. Încerci să mă păcăleşti.

— Am făcut asta vreodată? Deschide ochii, Sloan, şi priveşte-ţi fiica şi nepoata.

Sloan tremură, apoi încet, foarte încet, pleoapele i se ridicară, dezvelind, în locul orbitelor goale, o pereche de ochi strălucitori. Spre deosebire de cei cu care se născuse, ochii cei noi ai lui Sloan erau albaştri precum cerul la amiază şi extraordinar de strălucitori.

Sloan clipi şi pupilele i se contractară, în timp ce se adaptau la lumina slabă din pădure, apoi ţâşni în picioare şi se răsuci ca să privească peste vârful rădăcinii la festivităţile ce aveau loc printre copaci, puţin mai încolo. Strălucirea lămpilor fără flacără ale elfilor aruncau pe faţa lui o lumină caldă; se putea vedea că era plin de viaţă şi de bucurie. Transformarea din expresia lui era extraordinară; Eragon simţi că-i dau lacrimile privindu-l pe bătrân.

Sloan continuă să privească pe deasupra rădăcinii, asemenea unui călător însetat ce vede în faţa sa un râu foarte mare. Cu un glas răguşit, spuse:

— E frumoasă. Amândouă sunt atât de frumoase. O altă explozie de râsete răsună. Ah... pare fericită. Şi Roran de asemenea.

— De-acum înainte îi vei putea privi, dacă vrei, spuse Eragon. Însă vrăjile puse asupra ta te vor împiedica în continuare să li te arăţi sau să îi contactezi în vreun fel. Şi, dacă vei încerca, voi şti.

— Înţeleg, murmură Sloan. Se întoarse şi ochii săi se pironiră asupra lui Eragon, emanând o forţă tulburătoare. Falca i se mişcă în sus şi în jos câteva secunde, de parcă ar fi mestecat ceva, apoi spuse: Îţi mulţumesc.

Eragon dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Rămas-bun, Sloan! Nu mă vei revedea, îţi promit.

— Rămas-bun, Eragon!

Şi măcelarul se întoarse ca să contemple din nou lumina serbării elfeşti.

Rămas-bun

TRECU o săptămână: o săptămână de râs, muzică şi plimbări îndelungate printre minunile din Ellesmera. Eragon îi duse pe Roran, Katrina şi Ismira să viziteze coliba lui Oromis de pe crestele din Tel'naeir, iar Saphira le arătă sculptura de stâncă şlefuită pe care o făcuse pentru Sărbătoarea Frăţiei de Sânge. Cât despre Arya, îşi petrecu o zi conducându-i prin multele grădini ale oraşului, astfel încât ei să poată vedea unele dintre nemaipomenitele plante pe care elfii le adunaseră şi le creaseră de-a lungul timpului.

Eragon şi Saphira ar fi rămas bucuroşi în Ellesmera câteva săptămâni, însă Blodhgarm îi contactă şi îi informă că el şi Eldunarii aflaţi în grija sa sosiseră la Lacul Ardwen. Şi, cu toate că nici Eragon, nici Saphira nu doreau să recunoască, ştiau că sosise vremea să plece.

Totuşi, se mai înviorară puţin când Arya şi Firnen anunţară că aveau să zboare cu ei, măcar până la marginea pădurii Du Weldenvarden, dacă nu chiar dincolo de ea.

Katrina se hotărî să rămână în urmă cu Ismira, însă Roran ceru să îi însoţească în prima parte a călătoriei, fiindcă aşa cum spusese:

— Aş vrea să văd cum arată partea îndepărtată a Alagaesiei şi mi-e mai uşor să călătoresc cu voi decât să călăresc până acolo tot drumul.

În zorii zilei următoare, Eragon îşi luă rămas-bun de la Katrina, care plânse în tot acest timp, şi de la Ismira, care îşi sugea degetul şi îl privea fără să înţeleagă nimic.

Apoi porniră la drum, Saphira şi Firnen umăr la umăr pe când se îndreptau către răsărit pe deasupra pădurii. Roran stătea în spatele lui Eragon, ţinându-l de mijloc, în vreme ce Cuaroc atârna de ghearele Saphirei, cu trupul său reflectând lumina soarelui la fel de strălucitor ca o oglindă.

După două zile şi jumătate, întrezăriră Lacul Ardwen: o întindere palidă de apă, mai mare decât întreaga Vale Palancar. Pe malul apusean se afla oraşul Silthrim, pe care nici Eragon,

nici Saphira nu îl vizitaseră înainte. Şi, săltând pe ape, trasă la cheiul oraşului, se vedea o corabie lungă şi albă, cu un singur catarg.

Vasul arăta întocmai cum ştia Eragon că avea să arate, căci îl recunoscuse din visele sale, şi o senzaţie de soartă neînduplecată îl cuprinse când îl privi.

„Aşa a fost menit să se întâmple de la bun început”, se gândi el.

Îşi petrecură noaptea în Silthrim, care semăna mult cu Ellesmera, deşi era mai mic şi mai înghesuit. Pe când se odihneau, elfii urcară Eldunarii pe navă, împreună cu merinde, unelte, straie şi alte provizii trebuincioase. Echipajul corăbiei era alcătuit din douăzeci de elfi care doreau să ajute la creşterea dragonilor şi la pregătirea viitorilor Cavaleri, dar îi cuprindea şi pe Blodhgarm, şi pe magicienii rămaşi, mai puţin Laufin şi Uthinare, care în acel moment îşi luară rămas-bun.

A doua zi dimineaţă, Eragon modifică vraja care ascundea ouăle deasupra Saphirei şi scoase două din ele, pe care le dădu elfilor aleşi de Arya ca să le păzească. Un ou avea să ajungă la pitici, celălalt la urgali şi, cu puţin noroc, dragonii dinăuntru aveau să socoată de cuviinţă să îşi aleagă Cavaleri din rasele respective. Dacă nu, atunci aveau să facă schimb de locuri şi, dacă tot nu îşi găseau Cavaleri… ei bine, Eragon nu era prea sigur ce avea să facă atunci, dar era convins că Arya avea să se gândească la ceva. După ce ieşeau puii din găoace, ei şi Cavalerii lor aveau să se supună Aryei şi lui Firnen, până ce creşteau suficient de mult ca să li se alăture lui Eragon, Saphirei şi celorlalţi semeni ai lor din răsărit.

Apoi Eragon, Arya, Roran, Cuaroc, Blodhgarm şi ceilalţi elfi ce călătoreau cu ei se urcară pe corabie şi porniră pe lac, în vreme ce Saphira şi Firnen dădeau roată în înalturi.

Corabia se numea Talita, după o stea roşiatică din cerul de la răsărit. Uşor şi îngust, vasul avea nevoie de numai câteva degete de apă ca să plutească. Se mişca fără zgomot şi nu avea mare nevoie să fie cârmit, căci părea să ştie exact unde voia să se îndrepte timonierul.

Câteva zile plutiră prin pădure, mai întâi pe Lacul Ardwen şi apoi în josul râului Gaena, care era umflat de zăpada topită la început de primăvară.

Pe când treceau prin tunelul verde de ramuri, păsări de tot soiul cântau şi zburau pe lângă ei, iar veveriţele – atât roşii, cât şi brune – se răsteau la ei din vârful copacilor sau îi priveau de pe crengile aplecate deasupra apei.

Eragon îşi petrecu cea mai mare parte din timp fie cu Arya, fie cu Roran, zburând rareori cu Saphira. În ce o privea, Saphira stătea mai mult cu Firnen şi îi văzu de multe ori pe mal, cu labele una peste alta şi cu capetele lipite unul de celălalt.

În timpul zilei, lumina din pădure era aurie şi tulbure; în timpul nopţii, stelele licăreau strălucitoare şi luna oferea suficientă lumină ca să se poată naviga. Căldura, negura şi legănarea continuă a Talitei îl făceau pe Eragon să se simtă pe jumătate adormit, pierdut în amintirea unui vis plăcut.

În cele din urmă, aşa cum era şi firesc de altfel, pădurea se termină şi ei ieşiră în câmp deschis. Râul Gaena se întoarse către miazăzi şi îi purtă prin pădure până la Lacul Eldor, ale cărui ape erau chiar mai întinse decât cele ale Lacului Ardwen.

Acolo vremea se schimbă şi izbucni furtuna. Valuri înalte se ciocneau de corabie şi, pentru o zi, se simţiră jalnic cu toţii, în vreme ce o ploaie rece şi un vânt cumplit îi biciuiau. Dar aveau vântul în spate, ceea ce le iuţi considerabil înaintarea.

Din Lacul Eldor dădură în râul Edda şi îşi continuară drumul înspre miazăzi, trecând de avanpostul elfilor de la Ceris. După aceea, lăsară pădurea în urmă cu totul, iar Talita alunecă pe râu, printre câmpii, parcă din proprie voinţă.

Din clipa în care ieşiră dintre copaci, Eragon se aşteptase ca Arya şi Firnen să plece. Însă niciunul dintre ei nu spuse nimic de plecare, iar Eragon se mulţumi să nu îi întrebe ce planuri aveau.

Cu cât înaintau mai mult spre miazăzi, cu atât pământul era mai pustiu. Privind înjur, Roran spuse:

— Nu este mai nimic pe-aici, nu-i aşa? iar Eragon fu nevoit să îi dea dreptate.

În cele din urmă, ajunseră în cea mai estică aşezare din Alagaesia: o îngrămădeală mică şi singuratică de clădiri din lemn, cu numele de Hedarth. Piticii construiseră acel loc doar pentru negoţul cu elfii, căci singurul lucru valoros din zonă erau turmele de căprioare şi cirezile de bivoli sălbatici, ce puteau fi văzute de la depărtare. Clădirile se aflau acolo unde Az Ragni se vărsa în Edda, dublându-i mărimea.

Eragon, Arya şi Saphira mai trecuseră odată prin Hedarth, în

cealaltă direcţie, când călătoriseră din Farthen Dur în Ellesmera, după bătălia cu urgalii. Astfel că Eragon ştia la ce să se aştepte când satul se ivi în faţa lor.

Totuşi, fu surprins să vadă sute de pitici aşteptându-i în capătul cheiului improvizat ce înainta în Edda. Nedumerirea lui se preschimbă în încântare când grupul se dădu în lături, facându-i loc să treacă lui Orik.

Ridicându-şi ciocanul Volund deasupra capului, Orik strigă:

— Doar nu credeai că o să-mi las fratele vitreg să plece fără să-mi iau rămas-bun cum se cuvine?!

Rânjind, Eragon îşi făcu mâinile căuş la gură şi strigă înapoi:

— Niciodată!

Elfii traseră corabia la chei cât să coboare toţi cei de pe ea, mai puţin Cuaroc, Blodhgarm şi încă doi elfi, care rămaseră să păzească Eldunarii. Apa din locul în care se întâlneau cele două râuri era prea învolburată pentru ca vasul să îşi menţină poziţia fără să se lovească de chei, aşa că elfii coborâră mai jos pe Edda, căutând un loc cu ape mai line în care să arunce ancora.

Eragon fu uluit să vadă că piticii aduseseră în Hedarth patru mistreţi uriaşi din Munţii Beor. Nagranii erau înfipţi în ţepuşe făcute din copăcei groşi cât piciorul lui Eragon şi se frigeau deasupra unor gropi umplute cu tăciuni.

— Pe ăla l-am omorât chiar eu, spuse Orik mândru, arătând către cel mai mare dintre mistreţi.

Pe lângă toate cele de mâncare, Orik adusese trei căruţe cu cel mai bun vin al piticilor, special pentru Saphira. Aceasta toarse de plăcere când văzu butoaiele. „Va trebui să îl încerci şi tu”, îi spuse ea lui Firnen, care pufni şi îşi întinse gâtul, adulmecând curios butoaiele.

Când veni seara şi mâncarea fu gata, se aşezară la mesele cioplite grosolan, pe care piticii le făcuseră chiar în ziua respectivă. Orik îşi lovi o dată ciocanul de scut, făcând mulţimea să amuţească, apoi ridică o bucată de carne, o băgă în gură, o mestecă şi o înghiţi.

— Ilf gauhnith! decretă el.

Piticii îşi răcniră aprobarea şi ospăţul începu de-a binelea.

La sfârşitul serii, când toţi mâncaseră pe săturate – chiar şi dragonii –, Orik bătu din palme şi chemă un slujitor care aduse o lădiţă plină cu aur şi nestemate.

— Un mic semn al prieteniei noastre, spuse Orik, înmânându-i lădiţa lui Eragon.

Eragon se înclină şi îi mulţumi.

Apoi Orik se duse la Saphira şi, cu o sclipire în ochi, îi oferi un inel de aur şi argint pe care ea îl putea purta pe oricare dintre ghearele picioarelor din faţă.

— Este un inel special, căci nu se va zgâria, nici nu se va păta şi, atâta vreme cât îl vei purta, prada ta nu te va auzi venind.

Darul îi plăcu enorm Saphirei. Îi ceru lui Orik să îi pună inelul pe gheara din mijloc a labei sale drepte şi, întreaga seară, Eragon o surprinse admirând cercul de metal sclipitor.

La insistenţele lui Orik, petrecură noaptea în Hedarth. Eragon spera să plece dimineaţa următoare devreme, însă când cerul începu să se lumineze Orik îi invită pe el, pe Arya şi pe Roran la micul dejun. După micul dejun, se luară cu vorba şi merseră să vadă plutele cu care piticii obişnuiau să-i aducă pe Nagran din Munţii Beor până în Hedarth, şi nu după mult timp fu din nou vremea cinei, iar Orik reuşi să îi convingă să mai rămână pentru o ultimă masă.

În timpul cinei, ca şi cu o zi în urmă, piticii le oferiră muzică şi cântece, iar un bard deosebit de iscusit, pe care îl ascultară, le întârzie şi mai mult plecarea.

— Mai rămâneţi o noapte, le ceru Orik. E întuneric şi nu e vreme de călătorit.

Eragon aruncă o privire către luna plină şi zâmbi.

— Uiţi că pentru mine nu este la fel de întuneric cum este pentru tine. Nu, trebuie să mergem. Dacă mai aşteptăm, mă tem că nu vom mai pleca niciodată.

— Atunci mergi şi binecuvântarea mea să te însoţească, frate al inimii mele!

Se îmbrăţişară, apoi Orik puse să li se aducă nişte cai – pe care piticii îi ţineau în Hedarth pentru elfii care veneau să facă negoţ.

Eragon îşi ridică braţul către Orik, în semn de rămas-bun, apoi dădu pinteni armăsarului său şi porni în galop alături de Roran, Arya şi restul elfilor, lăsând Hedarth-ul în urmă, pe poteca făcută de vânat de-a lungul malului sudic al Eddei, unde aerul era înmiresmat de parfumul sălciilor şi al plopilor.

Deasupra, dragonii îi urmau, rotindu-se unul în jurul celuilalt,

într-un dans jucăuş, spiralat.

Odată ieşiţi din Hedarth, Eragon îşi încetini calul, ceea ce făcură şi ceilalţi, şi călăriră la pas, vorbind încet între ei. Eragon nu discută nimic important cu Arya sau cu Roran, nici aceştia cu el, căci nu cuvintele erau cele care contau, ci mai degrabă senzaţia de apropiere pe care o împărtăşeau în ceasurile târzii ale nopţii. Era ceva preţios şi fragil totodată, şi când vorbeau o făceau cu mai multă delicateţe decât de obicei, căci ştiau că timpul petrecut împreună era pe terminate, şi niciunul dintre ei nu dorea să piardă aceasta printr-o frază nepotrivită.

Curând ajunseră pe culmea micuţei coline şi, de sus, o contemplară pe Talita, care îi aştepta în capătul celălalt.

Corabia îi apăru lui Eragon aşa cum ştia el că avea să se întâmple. Aşa cum trebuia.

La lumina lunii palide, vasul părea o lebădă gata să îşi ia zborul de pe râul larg şi molcom şi să îl ducă în necunoscut.

Elfii coborâseră pânzele, iar bucăţile de pânză sclipeau cu un luciu şters. O singură siluetă era la cârmă, în rest puntea fiind pustie.

Dincolo de Talita, câmpia lină şi întunecată se întindea până în zarea întunecată: o întindere descurajatoare întreruptă doar de râu, care şerpuia prin ţinut ca o fâşie de metal forjat.

Eragon simţi cum i se pune un nod în gât şi îşi trase gluga mantiei peste cap, de parcă ar fi vrut să se ascundă de acea privelişte.

Coborâră încet de pe coama dealului prin iarba foşnitoare, până la pietrişul de pe plaja unde era trasă corabia. Copitele cailor răsunau zgomotos şi ascuţit pe pietre.

Eragon descăleca, urmat de ceilalţi. Fără să li se ceară asta, elfii formară două şiruri către corabie – unul în faţa celuilalt –, îşi înfipseră capetele suliţelor în pământul de la picioarele lor şi rămaseră aşa, ca nişte statui.

Eragon le aruncă o privire şi nodul din gât păru să-i crească, îngreunându-i tot mai mult respiraţia.

„A sosit momentul”, rosti Saphira, iar el ştiu că avea dreptate.

Eragon dezlegă lădiţa cu aur şi nestemate de la şaua calului său şi i-o duse lui Roran.

— Aici ne despărţim, deci? întrebă Roran.

Eragon încuviinţă.

— Poftim, spuse el, dându-i lădiţa lui Roran. Ar trebui să iei

asta. Ţie o să îţi fie mai de folos decât mi-ar fi mie… Foloseşte-o ca să îţi construieşti castelul.

— Aşa voi face, spuse Roran, cu vocea îngroşată. Îşi trecu lădiţa sub braţul stâng, apoi îl îmbrăţişa pe Eragon cu braţul drept; se ţinură în braţe un lung moment. După aceea, Roran zise: Ai grijă de tine, frate.

— Şi tu, frate… Ai grijă de Katrina şi Ismira.

— Voi avea.

Neştiind ce altceva să mai zică, Eragon îl mai atinse o dată pe umăr pe Roran, apoi se întoarse şi i se alătură Aryei care îl aştepta lângă cele două şiruri de elfi.

Se priviră câteva clipe, apoi Arya spuse:

— Eragon… Şi ea îşi trăsese gluga, astfel încât îi putea vedea foarte puţin din chip la lumina lunii.

— Arya… Se uită în josul râului argintiu, apoi înapoi la Arya, şi strânse mânerul lui Brisingr. Era atât de emoţionat, încât tremura. Nu voia să plece, însă ştia că trebuie să o facă. Rămâi cu mine…

Ea tresări şi îşi ridică privirea.

— Nu pot.

— … rămâi cu mine până la primul cot al râului.

Ea şovăi, apoi încuviinţă. El îşi întinse braţul şi ea îşi trecu braţul pe sub al lui şi, împreună, urcară pe corabie şi se duseră la cârmă.

Elfii din spatele lor îi urmară, şi după ce urcară cu toţii la bord traseră scândura de la mal. Fără vânt sau vâsle, corabia se îndepărtă singură de ţărmul stâncos şi începu să plutească în josul râului lung şi liniştit.

Pe plajă, Roran stătea singur, privindu-i cum pleacă, apoi îşi dădu capul pe spate şi scoase un strigăt prelung şi îndurerat, iar noaptea răsună de durerea pierderii pe care o suferea.

Preţ de câteva minute, Eragon stătu lângă Arya şi niciunul nu vorbi, privind cum se apropie primul cot al râului. În sfârşit, Eragon se întoarse spre ea şi îi trase gluga de pe faţă, ca să îi poată vedea ochii.

— Arya, spuse el. Şi îi şopti numele adevărat. Un fior de recunoaştere o străbătu.

Ea îi şopti, la rândul ei, numele adevărat, şi el se înfiora, la rândul lui, la auzul deplinătăţii fiinţei sale.

Deschise gura să vorbească din nou, însă Arya îl opri,

punându-i trei degete pe buze. Se trase îndărăt şi îşi ridică un braţ deasupra capului.

— Rămas-bun, Eragon Biruitorul-Umbrei! spuse ea.

Şi atunci Firnen se năpusti din înalturi şi o înhaţă de pe puntea corăbiei, iar pala de vânt de sub aripile sale îl izbi în plin pe Eragon.

— Rămas-bun! şopti Eragon, privindu-i cum zboară înapoi către locul unde Roran încă stătea pe ţărmul îndepărtat.

Atunci Eragon dădu în sfârşit frâu liber lacrimilor, îşi încleşta mâinile pe balustrada vasului şi plânse când lăsă în urmă tot ceea ce cunoscuse vreodată.

Deasupra, Saphira scoase un urlet pătrunzător, şi mâhnirea ei se îmbină cu a lui în timp ce jeleau ceea ce nu avea să fie cu putinţă niciodată.

Totuşi, în timp, inima lui Eragon îşi încetini bătaia, lacrimile i se uscară pe obraji şi o oarecare pace îl cuprinse pe când privea câmpia pustie. Se întrebă ce lucruri ciudate aveau să întâlnească în sălbăticie şi se gândi la viaţa pe care el şi Saphira urmau să o înceapă – o viaţă cu dragoni şi Cavaleri.

„Nu suntem singuri, micuţule”, spuse Saphira.

Un surâs i se înfiripă pe chip.

Iar corabia pluti tot înainte, alunecând liniştită în josul râului luminat de lună, către tărâmurile întunecate ce se întindeau în faţa lor.